

Giới thiệu Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu

Truyện Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu là một truyện mới của tác giả Phôi Phi Văn Văn là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Một câu chuyện với nhiều tình huống thú vị, yêu thương lẫn cả giận hờn, buồn đau, có thêm yếu tố truyện xuyên không tăng thêm tính hấp dẫn bên cạnh những tác phẩm khác của tác giả như: Đế Hoàng Phi, Từ Thứ Nữ Đến Hoàng Hậu Phi Từ Bất Thiệt Phải làm quân cờ để tranh quyền đoạt lợi, đó là điều mà ta không hề muốn. Cho nên, ta không đồng ý với ý kiến của hoàng hậu, cự tuyệt làm phi của Thất hoàng tử, một thân phận ai cũng mong muốn có được. Nhưng mà dù cho có đi một vòng lớn, quanh đi quẩn lại, thì ta vẫn phải gả cho nam tử hoàng gia. Đêm tân hôn, tay hân hạnh rã rời trên mặt ta, thì thầm cười: “Bổn vương sẽ cho người thân phận tôn quý nhất, cho người trải qua cuộc sống tì tiện nhất!” “Hận sao? Vậy dựa vào phần hận ý này, mà sống.” Nửa tháng sau, một vị tướng quân tới cửa, nhìn trúng ta. Hân không nói hai lời, liền chấp tay đem ta dâng cho người: “Nếu tướng quân thích thì cứ mang đi.” Đến tận bây giờ ta mới biết, ta gả cho hân, bất quá cũng chỉ là một món hàng vô dụng, bị bỏ rơi như một thứ không có giá trị.... Một truyện ngôn tình đầy sức hút, là truyện tình vượt qua thời gian và không gian, liệu đến cuối cùng có một cái kết hoàn mỹ không ???

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp Gỡ Ngẫu Nhiên (Thượng)

Tháng đầu tiên của mùa xuân đã tới, mang theo hơi ấm phá tan giá buốt của mùa đông. Lúc này, bên bờ sông Tân Hoài cảnh tượng thật náo nhiệt. Có cây chỉ mới đâm chồi nảy lộc cùng với gió lạnh nhẹ nhẹ, nhưng dường như đã ngửi được hơi thở của mùa xuân. Nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu, lại cảm thấy không khí thật trong lành, làm tinh thần phấn chấn. Buông màn xe, gọi xe ngựa ngừng lại. Ta đứng đây muốn bước ra ngoài, Thanh Tư ngăn ta lại và nói:

“Tiểu thư, người tốt nhất là không nên đi ra ngoài. Nếu có gì sơ xuất, lão gia sẽ lột da nô tỳ đó!”

Ta khẽ cười, đưa tay cốc trán nàng một cái:

“Nha đầu chết tiệt kia, lấy cha ta ra dọa ta à! Ra xem một chút, thì làm gì có chuyện xảy ra, cùng lắm thì..Không thì, người đi theo ta, như thế nào?”

Nói xong, cũng không nhìn về mặt bất mãn của nàng, cứ thế bước xuống xe ngựa. Thanh Tư vội vàng theo xuống dưới, rồi phân phó xe phu chờ ở đây, liền chạy chậm tiến lên:

“Tiểu thư, người đi chậm một chút đi!” Nàng vừa nói vừa thở dốc.

Ta cười nhạo nàng nói: “Nhìn người kia, bảo người ngày thường vận động một chút cũng không chịu, bây giờ ngay cả chạy vài bước cũng khiến người mệt đến như vậy!”

“Tiểu thư!” Thanh Tư dậm chân một cái:

“Người lại giẫm cọt nô tỳ!”

Hai người cười đùa vui vẻ, dọc theo bờ sông, từ từ mà đi. Phong cảnh mùa xuân thật là đẹp, chợt có một cơn gió xuân thổi qua, nhưng vẫn còn mang một chút hương vị giá lạnh, nói chung cũng có thể làm người thanh tỉnh vài phần. Như ta đây, hàng năm đều ở trong khuê phòng, không biết đến bao giờ mới có thể ra ngoài, bây giờ có cơ hội thì tranh thủ cảm nhận một chút, thật là tuyệt.

Lúc này, Thanh Tư còn ngăn cản ta xuống xe đi lại, ai ngờ xuống dưới rồi, người hưng phấn nhất vẫn là nàng. Ta bắt đầu đi lác đác, tùy nàng đi, hôm nay là vì Hoàng Hậu cô cô triệu kiến, từ hoàng cung trở về, hồi phủ liền không thể đi ra ngoài, chỉ cần trước khi trời tối quay về, cha sẽ không nói nhiều lời.

Xa xa trên mặt nước, có một đám vịt hoang đang nhàn nhã bơi lội, thỉnh thoảng còn phịch cánh, làm bọt nước bắn ra bốn phía. Vành tai còn có thể nghe tiếng kêu vui vẻ của chúng. Ta cùng với Thanh Tư chậm rãi đi tới, bỗng nhiên nghe được vật gì đó rơi xuống nước, sau đó là một tiếng hét chói tai. Ta dựa theo tiếng hét nhìn lại, chỉ thấy bọt nước nổi lên.

“Có người rơi xuống nước!”

Ta buột miệng thốt lên. Quả nhiên, sau đó liền nghe âm thanh cứu mạng liên tiếp dội tới. Càng ngày càng nhiều người hướng về phía trước. Ta đang muốn đi qua, lại bị Thanh Tư gắt gao nắm lấy cổ tay:

“Tiểu thư, nhiều người như vậy, trăm ngàn lần người không nên bước tới nha!”

Ta sừng sốt một lát, thần sắc âm trầm. Cho dù đi qua, ta cũng sẽ không bơi. Mọi người đang hết sức bối rối, lại nghe một tiếng “Bùm”, lại có người nhảy xuống! Ta kinh ngạc nhìn lại, chỉ nhìn thấy thân ảnh màu trắng mờ nhạt, chợt lóe rồi biến mất. Thanh Tư cũng như ta, lo lắng nhìn thẳng về phía trước, vẫn

bướng bình nắm lấy tay của ta, tất nhiên là sẽ không để ta đi qua đó, cho dù chỉ là nửa bước. Đợi một lát sau, liền nghe những người phía trước phát ra sự tán thưởng. Tiếp theo, có người quỳ khóc tạ ơn ân nhân. Ta cùng với Thanh Tư nhẹ nhàng thở ra, xem ra người được cứu lên rồi.

Thanh Tư nhìn ta cười nói:

“Tiểu thư có thể yên tâm rồi.”

Nha đầu này, quả thật rất hiểu ta. Cho dù chính mình không thể ra sức, nếu như thật sự xảy ra chuyện, trong lòng ta sẽ rất khổ sở. Gật đầu, nhìn nàng cười một tiếng, những người vây xem ở phía bên kia cũng dần dần tản ra.

Thanh Tư kéo kéo tay của ta, nhẹ giọng nói:

“Hiện giờ không còn sớm, chúng ta nên sớm hồi phủ.”

“Ân.”

Ta đáp, liền cùng tay nàng xoay người đi. Xe ngựa vẫn ở chỗ cũ chờ chúng ta, xa phu nhìn thấy chúng ta đi đến, liền nhảy xuống, vung tay mở màn xe, kính cẩn cúi mi nói:

“Tiểu thư chúng ta hồi phủ?”

“Đúng vậy, trở về đi.”

Thanh Tư đu ta lên xe, hướng xa phu cười nói. Hai người ngồi ở bên trong xe, xe ngựa liền ổn định chạy đi. Mới vừa rồi còn tràn trề hưng phấn trong nháy mắt tâm tình giảm sút, âm đạm, hồi phủ, lại không biết khi nào có thể ra ngoài. Nâng tay mở rèm cửa sổ, lại liếc mắt nhìn một chút, giờ này phong cảnh bên sông Tần Hoài thật hấp dẫn người. Đầu ngón tay vừa chạm đến cửa sổ, thì bên ngoài, xa phu dồn dập một tiếng “Hu——”, ra sức ghì cương dừng lại. Ta thu thế lại không được, hô nhỏ liền ngã nhào ra hướng xa phu.

“Tiểu thư.”

Thanh Tư vội vàng ôm lấy ta, quay đầu, cách màn xe liền trách mắng:

“Uy, đánh xe như thế nào vậy! Tiểu thư chẳng may bị thương thì làm sao, người đảm đương được trách nhiệm không?”

“Thanh Tư.....”

Nha đầu này tức giận, mở miệng liền không có lời hay. Ta hơi trừng mắt nhìn nàng, mặt nàng lại không đổi sắc, xoay người, dùng sức vung màn xe, đang muốn phát biểu, đột nhiên nhìn thấy xa xa có một người xa lạ. Đó là một thanh thiếu niên, vạt áo trước ngực giống như dính cái gì ẩm ướt, sắc thái lén lút. Hắn nhìn thấy màn xe bị nhấc lên, thần sắc khẩn trương nhìn vào bên trong, thoáng nhiên một tầng xấu hổ không ngờ bên trong lại là hai vị nữ tử.

“Chuyện gì?”

Thanh Tư hỏi, ngữ khí lạnh lùng, nghe thật vô vị. Ta thầm cười khế, nha đầu này, chắc lại muốn phát ra tính khí nhỏ bé của nàng. Nhưng cũng từ nàng mà ta biết có một thiếu niên ngăn xe ngựa ta lại, không biết rốt cuộc là có chuyện gì. Thanh thiếu niên nhìn Thanh Tư liếc mắt một cái, tiện thể hướng ánh mắt nhìn ta, mở miệng năn nỉ:

“Tiểu nhân mạo phạm tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội. Chính là...Chỉ là công tử nhà ta cả người ướt đầm, trước mắt lại không có chỗ nào để thay quần áo, cho nên tiểu nhân mới cả gan ngăn xe ngựa tiểu thư lại.”

Hắn nói xong, không tự giác quay đầu nhìn lại. Nhìn dáng vẻ của hắn, nghĩ đến gia giáo vô cùng tốt. Ta thật ra có chút tò mò “Công tử” trong miệng hắn đến rốt cuộc là người như thế nào. Không có đợi ta mở miệng, Thanh Tư liền cự tuyệt nói:

“Công tử nhà ngươi quần áo ướt, thì có liên quan gì đến tiểu thư chúng ta?”

Liền hướng về phía xa phu nói:

“Chúng ta đi.”

Vừa nghe Thanh Tư nói đi, thiếu niên kia nóng nảy, vội la lên:

“Vị tỷ tử này, người nghe ta...”

“Ai là tỷ tử của người!”

Thanh Tư đỏ mặt trách mắng.

Rốt cuộc ta nhìn không được, cười ra tiếng, nàng bất mãn quay đầu nói:

“Tiểu thư.”

Ta nhìn nàng lắc đầu, cũng là nhìn về phía thiếu niên kia:

“Ý tứ của người ta hiểu được, bắt quá chúng ta cũng không có quần áo để cho công tử nhà người thay.”

Hắn cũng nhìn thấy, bên trong xe trừ bỏ cái đệm mềm mại kia ra liền không còn cái gì khác. Nghe vậy, trong mắt hắn hiện lên một tia vui mừng, vội hỏi:

“Quần áo tự chúng ta có, khăn cầu tiểu thư cho công tử ta mượn xe ngựa dùng một chút!”

Ta mới phát hiện, trên lưng hắn có mang hành trang, có lẽ là muốn mượn chỗ thay quần áo. Ta suy nghĩ một chút liền mở miệng nói:

“Vậy cũng được.”

“Tiểu thư.”

Thanh Tư trừng mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói:

“Đôi phương là người như thế nào cũng không biết, người sao có thể dễ dàng đáp ứng như thế?”

Ta biết nàng là muốn tốt cho ta, chính là một khắc này, ta cũng không biết vì sao, liền đáp ứng như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp Gỡ Ngẫu Nhiên (Hạ)

Thấy ta đồng ý, thiếu niên mặc trang phục màu xanh lục liền nói lời cảm ơn liên tục, sau lại vội vàng xoay người rời đi. Một lát sau, lại thấy hắn diu một gã nam tử trẻ tuổi lại đây. Quả nhiên, cả người hắn ướt đầm, từng giọt nước lạnh từ tóc hắn nhỏ xuống một cách lặng lẽ.

Hắn ôm chặt hai tay, cả người run lên cầm cập. Ta và Thanh Tư vội xuống xe, hơn nữa, bây giờ là đầu mùa xuân, thời tiết vẫn rất lạnh, lại càng không cần phải nói đến cả người đều là nước.

“Tiểu thư, hắn...”

Cho đến khi màn xe buông xuống, ta mới giật mình hoàn hồn, cúi đầu đáp lại:

“Có lẽ, người vừa nhảy xuống nước cứu người, chính là hắn.”

“Là hắn?”

Về mặt Thanh Tư hiện lên vài phần kinh ngạc, nhất là về cảnh giác mới vừa rồi cũng vui đi không ít, hình như là thay vào một loại kính nể. Đúng thật, trời lạnh như thế này, có thể can đảm đem chính mình nhảy vào trong làn nước lạnh như băng, không phải ai cũng có thể làm được điều đó.

Nhìn dáng dấp của hắn, nhất định cũng là một công tử nhà giàu, tính cách có thể chịu khổ này, cũng khó mà có được. Ta cùng với Thanh Tư đứng đợi ở ngoài xe. Một lát sau, liền thấy màn xe được nhấc lên, lại thấy ngón tay thon dài như búp măng non bám vào cửa xe, sau đó hé ra khuôn mặt tuấn tú đầy cương nghị cùng phi phàm của nam tử, nhất là khí chất xuất chúng hơn người.

Mây kiếm hơi xé lên, con người thâm thúy như một cái đầm nước không chút gợn sóng, đen láy và trong suốt. Đây là lần đầu tiên, trước một nam tử mà ta lại thất thần như thế, cũng là lần đầu tiên, trong con người của một người nam nhân nhìn thấy chính mình. Thật cảm thấy lấy làm kinh hãi, cuống quýt, không biết làm thế nào, vội quay mặt đi.

“Tại hạ Giang Nam, đa tạ cô nương ra tay tương trợ.”

Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, pha lẫn giọng khàn khàn. Giang Nam, tên hắn là Giang Nam, cũng là nơi mà ta đã muốn tới từ rất lâu...

“Tiểu thư.” Thanh Tư khẽ sát tai ta, nhẹ giọng kêu.

Ta...Xem ra, ta có vẻ thất thố mất rồi, vội nói: “Khách khí rồi, cũng chỉ là chút việc nhỏ mà thôi.”

Thế nhưng, Thanh Tư lại bước lên cười nói: “Vị công tử này, mới vừa rồi nhảy xuống nước cứu người là người sao?”

Giang Nam chưa mở miệng, liền bị thiếu niên bên cạnh hắn cướp lời: “Đúng vậy, trời lạnh như thế! Ta ngăn không được! Thật làm ta sợ muốn chết!”

“Thư Nghiên.” Hấn quát nhẹ, đánh gãy lời của Thư Nghiên, sau đó quay lại nhìn chúng ta, thay vào nụ cười ôn hòa nho nhã:

“Phật viết, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, ha ha.” Con người nhẹ nhàng nháy mắt đến say lòng người, lông mi dài đen láy như mực khẽ run run.

Ta nhìn không được bật cười: “Hi.”

Không nghĩ tới một người nhìn chừng chặc, thận trọng như vậy cũng biết nói giỡn. Thư Nghiên mím môi, dáng vẻ rất là bất mãn.

Thanh Tư cười nói: “Công tử vừa rồi mới cứu người rơi xuống nước, mà tiểu thư chúng ta lại giúp người. Vậy có thể nói, tiểu thư chúng ta đã làm một việc thiện thật lớn đấy!”

Bỗng nhiên, nàng quay sang nhìn ta, khuỷu tay đặt nhẹ vào người ta, lộ ra ý cười giảo hoạt: “Đúng không tiểu thư?”

“Quý nha đầu!” Ta mắng nhỏ nàng một tiếng, không biết vì sao, hai má lại nóng lên. Đường như, Thanh Tư rất cao hứng, giọng điệu cũng vui mừng:

“Được rồi, chúng ta phải về phủ, mời công tử xuống xe.”

“À.” Trên mặt của hấn xuất hiện một tia xấu hổ, vội cùng Thư Nghiên xuống xe. Ta nhìn hấn, tỏ thái độ chào hỏi, song Thanh tư liền giúp ta lên xe ngựa.

Bỗng nhiên hấn lại nói: “Ba ngày sau sắp xếp ổn thỏa, tại hạ đến nhà nói lời cảm tạ, có điều không biết nhà của cô nương...”

Đột nhiên lại hỏi ta như vậy, thật là có chút giật mình, đang cân nhắc nên trả lời như thế nào, thì tiểu nha đầu Thanh Tư kia đã nhanh miệng trả lời:

“Thành Nam, Phụng Phủ.”

Dứt lời vẫn không quên nháy mắt với ta. Quả nhiên sau khi nghe thấy, trên mặt Giang Nam xuất hiện một tia gì đó không dễ dàng phát giác, cũng không phải khiếp sợ, mà ngược lại là ung dung. Phụng phủ, người trí thức trong kinh thành ai không biết, ai không hiểu. Phủ của Quốc Cữu đương triều đó! Đường như nó đã trở thành vinh quang, bao nhiêu người trong mong hy vọng có thể đến đó đặt một chút quan hệ. Chỉ là không biết vị Giang Nam công tử này có phải là cái loại hám lợi đen lòng hay không? Ta có chút ngờ vực mà nhìn hấn.

Hấn lại hỏi: “Không biết cô nương xưng hô như thế nào?”

Thanh Tư lại định dành trả lời, liền bị ta âm thầm dùng sức véo cánh tay, nàng cố nhịn, không dám kêu lên. Ta bày ra dáng vẻ khiêm nhường, cúi người cười nhẹ:

“Gọi ta Phụng cô nương là được rồi.” Nói xong, không nhìn hấn, hạ lệnh Thanh Tư buông màn xe xuống. Xe ngựa chậm rãi di chuyển, Thanh Tư xoa xoa cánh tay mới vừa rồi bị ta véo, bất mãn nói:

“Tiểu thư! Ta chỉ muốn tốt cho người thôi, người cũng thật không có lương tâm!”

“Nha đầu hư!” Ta trừng mắt liếc nàng một cái.

“Người làm sao lại hai ba lần đem chuyện của ta nói cho một người xa lạ biết, như thế là tốt với ta sao?”

Nàng lại gằn ta cười hi hi:

“Ai nha, tiểu thư của ta ơi! Không phải lão gia chưa kịp chọn rể cho người sao? Chắc những công tử vương tôn quý tộc, người cũng không thích, ta nhìn vị công tử này cũng không tệ đâu. Vốn không quen biết, hấn cũng có thể không chùn bước mà đi cứu người, người như vậy, nhất định là người tốt.”

Mặt của ta đỏ lên, cúi đầu, xoắn khăn tay, cắn môi nói: “Việc kia có quan hệ gì tới ta đâu?”

“Đương nhiên là có quan hệ, có thể kêu lão gia chọn mối lương duyên này!”

“Người sao biết cha ta sẽ xem trọng hấn?” Môn đăng hộ đối, đây vốn là chuyện thật. Còn thân thể của ta nữa, sau này, phu quân cũng phải là người tài trí hơn người.

Thanh Tư cười híp mắt: “Tiểu thư thật hồ đồ, hay là do ta ngốc? Vị công tử vừa rồi kia, quần áo tuy rằng giản dị, nhưng cổ áo và cổ tay áo làm bằng gấm Tô Châu vô cùng tinh xảo, nhà tâm thường không thể nào dùng được. Cho nên, chắc chắn là phi phú tức quý (* không giàu có thì cũng quyền quý).”

“Thanh Tư, người!” Ta tự biết mình đuối lý, nên liếc nàng một cái rồi ra vẻ giận dỗi không để ý tới nàng nữa.

Lúc hồi phủ cũng đã gần hoàng hôn. Gia đình thấy ta vào cửa, liền chào đón, tỏ thái độ cung kính và nói:

“Bát tiểu thư đã về! Lão gia phân phó, khi nào tiểu thư về liền đến thư phòng gặp người.”

Ta mỉm cười gật đầu, liền cùng Thanh Tư đi đến thư phòng. Lúc vào cửa, dường như phìn thấy Phụng Hổ vội đem cái gì đó giấu đi, ngược mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói:

“Đã về?”

Ta đáp lời, rồi đi tới trước: “Cha tìm con có chuyện gì không?”

Hắn không có lập tức nói, chỉ nhìn Thanh Tư liếc mắt một cái, mở miệng nói: “Ta cho người lựa mấy loại vải tốt nhất dệt gấp cho Bát tiểu thư để làm xiêm y, người qua bên phụ nhân hỏi một chút, phải làm cho tốt.”

Đột nhiên lại nói thế, chính là muốn Thanh Tư ra ngoài. Nàng là một nha đầu thông minh, liền đáp lời: “Dạ.,” rồi cung kính lui xuống.

“Cha?” Ta nhíu mày nhìn hắn.

Hắn cúi đầu thờ dài, tiện thể hỏi ta: “Hôm nay, Hoàng Hậu tìm con, nói những gì?”

Ta sững sốt, thì ra là vì chuyện này. Nhân tiện nói: “Trong lòng cha đều biết rõ, cần gì hỏi con?”

“Loan Phi!” Phụng Hổ thờ dài nảo nuốt nói:

“Con là con gái cha thương yêu nhất, cha chỉ muốn biết ý kiến của con?”

“Con ư?” Bất giác xoay người, nắm chặt khăn trong tay, nói: “Nếu như muốn còn trở thành một con cờ cho nam nhân truy đuổi quyền lực, con đương nhiên không muốn.”

Về mặt Phụng Hổ không thay đổi, hắn chỉ muốn nghe chính miệng con mình nói ra mà thôi.

“Vậy con thật sự không thích Thất hoàng tử?”

“Nhiều năm chơi cùng biểu ca, tình cảm tất nhiên là có, nhưng đó không phải là tình yêu nam nữ. Con cho tới bây giờ đều đối đãi với huynh ấy như huynh trưởng.”

Cùng biểu ca một chỗ, có cảm giác an tâm, cảm thấy rất thân thiết. Mà nay gặp nam tử ở bên sông Tần Hoài, đối diện với hắn, vậy mà trong ta lại xuất hiện một loại rung động nho nhỏ. Giật mình lấy làm kinh hãi, sao lại nghĩ tới hắn? Vội vàng hạ mí mắt xuống, sợ sẽ bị cha nhìn ra manh mối.

Một lúc sau, Phụng Hổ cười khê: “Cha sớm biết con không muốn?”

“Vậy, cha tính dung túng con sao?” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cười khê hỏi. Dù sao, đó cũng là Hoàng Hậu, con trai của nàng cũng rất xứng đôi với ta đó.

Hắn cười, bàn tay to vuốt ve đầu ta: “Ai bảo, con là con gái bảo bối của cha cơ chứ?”

“Cha!” Sóng mũi chưa xót, thiếu chút nữa nước mắt đã chảy xuống, vội vàng nhào vào trong ngực hắn, để che giấu. Trong triều người ta nói quốc cữu thích nhất là thanh danh, câu nệ nhất là quyền lợi, ta vốn không tin. Nay liền đã xác minh ý nghĩ của ta, cha ta cũng chiều ta như vậy, làm sao có thể là người như thế chứ?

“Cho nên cha liền nghĩ sớm định cho con một hôn sự, cũng không cần gả vào hoàng thất.”

Thì ra là vì điều này, chợt ngẩng đầu: “Vậy phía bên cô thì sao, không có chuyện gì chứ?”

Về mặt Phụng Hổ có chút căng thẳng, lập tức lại giãn ra, vỗ nhẹ lên mu bàn tay ta, an ủi nói: “Con yên tâm, dù gì cha cũng là ca ca của nàng, cùng lắm thì nàng sẽ tức giận, thật sự sẽ không có chuyện gì.”

Ta nửa tin nửa ngờ gật đầu. Gả vào hoàng thất, cả đời đều phải cuốn vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi, ta ngàn lần không muốn.

Có điều không biết cha sẽ vì ta lựa chọn một vị hôn phu như thế nào. Cảm thấy không khỏi đứng ngồi không yên. Lo lắng mà đưa mắt nhìn Phụng Hổ, giật giật môi, lại không biết nên mở miệng như thế nào. Từ xưa đến nay, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, cho dù bản thân có muốn nói gì đi nữa, cũng không dám bảo hắn sẽ nghe lời ta nói. Đang trong sự thất vọng cũng là lúc Phụng Hổ chợt nói:

“Cha tính ba ngày sau, mời vài vị thiếu niên công tử đến nhà chơi một chút, đến lúc đó, con hãy đến xem thử, như thế nào?”

“Cha!” Ta xấu hổ, đỏ mặt.

Hắn lại cười ha ha: “Ha ha, con gái của Phụng Hổ ta, sao có thể tùy tiện gả chứ? Nếu là đợi đến đêm tân hôn, nhìn mặt tăng lang lại không thích thì phải làm sao mới tốt?” Ta cắn môi, xoay người, ba ngày sau. Bỗng nhiên nhớ tới lời của hắn, ba ngày sau, sẽ đến nhà nói lời cảm tạ....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Tình Cảm Tở Muội

Ba ngày sau, haiz—— ta lại ra về cả giận nói: “Cha, cứ như vậy mà vội gả con ra ngoài sao?”

Bỗng nhiên nói sẽ kìm cho ta một mối hôn sự, càng không ngờ lại nhanh gọn như vậy. Thế nhưng chỉ một câu nói của ta lại làm cho hấn mới vừa rồi còn có ý cười dạt dào, trong nháy mắt liền sa sầm. Ta suy nghĩ rồi cuộc là vừa rồi mình đã nói sai điều gì.

Phượng Hồ lại thờ dài nói: “Cha cũng muốn việc này có thể chậm một chút, nhưng mà...Hoàng Hậu chờ không được.”

“Cô?” Nói tới đây ta mới nhớ, hôm nay, nàng cứ nhắc đi nhắc lại hôn sự của ta và Thất Hoàng Tử. Thật khó hiểu, ta như sờ mào:

“Vị sao?” Suốt mười sáu năm qua, cũng chưa từng thấy nàng sốt ruột đến như vậy.

Phượng Hồ thờ dài một hơi mang theo tâm sự ngổn ngang:

“Thập Tam hoàng tử đã trở lại.”

“Thập Tam hoàng tử?” Ta kinh ngạc, đó không phải là vị hoàng tử mà mười năm trước bị đưa đi Biên Quốc làm con tin sao! Nhưng, vì sao hấn về nước, một chút động tĩnh cũng không có?

“Ba tháng trước, quân đội Biên Quốc đã chiếm hai tòa thành trì của Đại Tuyên ta. Con thật sự nghĩ rằng quân đội Đại Tuyên ta đánh không lại sao? Tất cả đều do Thập Tam hoàng tử!”

Không biết đây có phải là ảo giác của ta hay không, cảm thấy lúc hấn đề cập tới Thập Tam hoàng tử, trong mắt thoáng hiện lên một chút ánh sáng như có như không, ta cũng không rõ lắm, nhưng chắc là không có ý tốt gì.

“Cha, con không hiểu.” Ta vẫn không rõ lắm, Thập Tam hoàng tử trở về, thì có liên quan gì đến hôn sự của ta.

“Hoàng hậu muốn con gả cho Thất hoàng tử, mau sớm sinh con để hỗ trợ tốt cho Thất hoàng tử tranh đoạt ngôi vị thái tử.”

Ta nhíu mày:

“Cô là Hoàng hậu Đại Tuyên, biểu ca lại là con vợ cả, thế lực trong triều của bọn họ chẳng lẽ lại không bì kịp Thập Tam hoàng tử đã đi biên quốc hơn mười năm sao?”

Tuy rằng Thập Tam hoàng tử kia từ nhỏ đã được đem làm con thừa tự cho Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu cũng sẽ không vì hấn mà lo lắng điều gì, ai cũng có thể dự đoán được chuyện này. Hấn lại lắc đầu nói:

“Loan Phi, con chỉ nói đúng một phần, phải biết rằng nẫu thân của Thập Tam hoàng tử từng là phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, có cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi, tình cảm hấn dành cho Thập Tam hoàng tử tất nhiên là không thể coi thường. Cho nên, Hoàng hậu mới lo ngại như thế.”

Ta im lặng không nói gì, nhưng thật ra ta muốn nói có thể Thập Tam hoàng tử kia căn bản là coi nhẹ vị trí thái tử. Dường như, cha muốn nói người muốn thành đại sự thì cần phải suy tính chu đáo mọi mặt.

Một lát sau, Phượng Hồ lại mở miệng: “Con đi ra ngoài cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, sớm trở về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Ta hướng hấn cúi người hành lễ, liền đi ra khỏi thư phòng.

Mới đầu xuân, muôn vật cũng chỉ mới hé ra một chút chồi màu xanh lá, nhưng cũng đủ làm cho cả khu vườn ánh lên hương vị tràn trề sức sống. Đạo bước trên cây cầu cừ khúc, phía dưới lại là sóng nước lăn tăn, thỉnh thoảng có mấy con cá nhỏ tung nhảy làm xuất hiện bọt nước như một ngọn đèn thủy tinh sáng rực đến chói mắt. Đưa tay ngắt lấy vài chiếc lá trên cây, lòng bàn tay nhẹ mở thả xuống dưới, những chiếc lá xanh biếc tựa như con bướm tung bay trên không trung xoay vòng theo làn gió, rồi từ từ hạ thấp đầu trên mặt nước. Dường như nhóm cá nhỏ nhìn thấy điều mới lạ, đồng loạt nhảy lên, chỉ nghe thấy tiếng “Áo ào” của bọt nước văng khắp nơi.

Ta cuối đầu nhìn, mỉm môi cười, bỗng nhiên nghe một người nói:

“Bát tỷ tỷ, thì ra tỷ đã về.” Giọng nói không che giấu được sự vui sướng.

Ngước mắt liền nhìn thấy Cừ muội Phượng Kinh Ca của ta, trên mặt còn mang theo nụ cười tươi như xuân đầy chân thành đang đi tới. Hôm nay, nàng mặc quần áo màu trắng nhạt hợp với làn da trắng nõn trong suốt.

Ta cười nói: “Đúng vậy, mới trở về.”

Khinh Ca chạy chậm lại, đem ta kéo tới một bên, nhỏ giọng nói:

“Bát tỷ tỷ, muội nhờ tỷ đưa túi hương cho biểu ca, tỷ đã đưa chưa?”

Về mặt ta cứng đờ, né tránh con ngươi long lanh thuần khiết của nàng, xấu hổ nói:

“Đã đưa rồi.”

Không khỏi nghĩ tới chuyện ở trong cung. Túi hương tinh xảo như vậy, nhưng Hoàng hậu cũng chỉ cười lạnh nói:

“Chỉ là một cái thứ nữ, sao xứng gọi hoàng nhi là biểu ca!”

Ta thật sự cũng không gặp Thất hoàng tử, nhưng cũng biết Hoàng hậu nhất định sẽ không đem túi hương chuyển giao. Nhìn dáng vẻ chờ mong của Khinh Ca, ta thật sự không đành lòng nhìn nàng khổ sở, đành phải nói đã đưa.

Khinh Ca kéo cánh tay của ta hết sức thân thiết, lại cười thật ngọt ngào: “Cám ơn Bát tỷ tỷ!”

Ta quả thật cười có chút chột dạ, nàng lại hỏi: “Vậy... Vậy biểu ca có nói gì nữa không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chốc lát trở nên đỏ rực, xuất hiện một vẻ thẹn thùng.

“Hắn...” Thầm than một tiếng, ta bịa chuyện nói: “Tất nhiên là hắn nói rất thích.”

“Thật chứ?” Con ngươi của nàng sáng trong, như có ánh sáng trong đó. Nàng chui vào lòng ta nũng nịu nói:

“Thật tốt quá! Bát tỷ tỷ, Khinh Ca biết tỷ tốt nhất, ha ha!” Ta khẽ ôm nàng, nhất thời cũng không biết nói thế nào cho phải.

“Nhìn kìa, vẫn là quân giáo không nghiêm, ngay cả tôn ti cũng không phân rõ, ôm ấp như thế còn ra thể thống gì?” Giọng nói bén nhọn, pha trộn vài tia trào phúng.

Quay đầu, nhìn thấy Lục phu nhân và nhị tỷ Vân Lan đang đứng cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía này. Mỗi lần gặp Vân Lan, cùng nàng ở một chỗ, trong lòng ta liền cảm thấy không vui. Lục phu nhân xuất thân từ chốn thanh lâu, ở Phụng hương phủ thì nổi danh là nữ tử quyền rũ. Cũng không phải là ta nhìn không nổi một kỹ nữ, mà thật sự là bởi vì Vân Lan. Nàng với ta cùng cha cùng mẹ, tỷ muội ruột thịt, lại luôn đứng về phía Lục phu nhân, đối với ta và mẹ thì luôn có nửa phần xa cách!

Ta lạnh lùng nói:

“Nghe Lục nương nói kìa, đều là tỷ muội một nhà, đâu cần phải câu nệ nhiều như vậy.” Ta nhìn Vân Lan gần từng tiếng một.

Lục phu nhân thu lại một tia tức giận, cười thật quyến rũ nói: “Ấy da, Loan Phi, Lục nương không dám nói người!”

Rồi lại chuyển hướng sang Vân Lan: “Chúng ta vẫn là nên đi nơi khác, để tránh làm trở ngại, vướng mắt người khác.”

Nói xong, vẫy nhẹ khăn lụa, nhếch môi cười, thướt tha tránh đi. Bỗng nhiên Vân Lan nhìn thoáng qua ta, nhưng là tràn ngập oán hận. Ta giật mình hoảng sợ, nàng cũng đã xoay người rời đi.

“Bát tỷ tỷ...” Khinh Ca nhỏ giọng gọi ta. Thu hồi tâm tư, ta mỉm cười một tiếng, nói:

“Không có việc gì. Lục nương, người này lạnh mồm lạnh miệng muội không nên để ý tới làm gì.”

Khinh Ca hiểu chuyện giật đầu. Cùng nàng dắt tay đi dạo một lát thì bỗng nhiên Thanh Tư chạy tới, nói là đồ mới đã may xong, rất tốt chỉ còn chờ ta đi thử. Đi cùng Thanh Tư về Huyền Anh Các, dọc đường đi nàng riu rít không ngừng. Đơn giản là quần áo mới đẹp ra sao, Phụng Hổ thương yêu ta đến mức nào. Ta chỉ biết cười trừ. Lớn như vậy rồi, đây cũng là lần đầu tiên Phụng Hổ đặt may cho ta nhiều quần áo nhất. Ở trong phòng thử đồ ước chừng gần một canh giờ, ta thật mệt, đầu đầy mồ hôi. Nhưng ngược lại nha đầu Thanh Tư kia, hăng say chết đi được.

Ta cười: “Nha đầu thú, nếu người thích, thì người mặc đi.”

Thanh Tư đem đồng quần áo chồng chất đang cầm trong tay thả xuống, nhìn ta nói: “Lão gia hao tâm tốn trí mà biết người đưa quần áo cho một nha hoàn mặc, không phải sẽ tức chết sao!”

“Người!” Nha đầu Thanh Tư kia từ nhỏ bị ta làm hư, ở trước mặt ta, làm sao còn có dáng vẻ nha hoàn? Có điều, ta thích Thanh Tư như thế này. Hai người ở trong phòng vui đùa âm ỉ, thì có nha hoàn tới chuyển lời, đã đến giờ dùng bữa tối. Ta để Thanh Tư một mình ở trong phòng, thu dọn quần áo gọn gàng, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Lúc đi qua hoa viên lại gặp phải Vân Lan, lúc này chỉ có một mình nàng, ta cảm thấy lạ, Lục phu nhân sao không ở cùng nàng, thấy nàng không lập tức quay đầu đi ngay, mà là bước lại gần ta. Ánh mắt nhìn thẳng vào ta, lộ ra nụ cười mỉa mai...

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Oán Hận Của Nàng

“Nhị tỷ.” Ta cười nhạt gọi nàng. Mặc kệ như thế nào, dù gì nàng cũng là tỷ muội ruột thịt của ta.

Vân Lan đến gần ta, chăm chọc nói: “Ngươi cũng thật đặc ý đấy, tương lai là Thất hoàng tử phi!” Lời của nàng vô cùng lạnh nhạt, làm lòng ta càng thêm kinh hãi, nhưng sắc mặt vẫn không có gì thay đổi.

“Nhị tỷ, tỷ không nên nói vậy!” Thất hoàng tử phi cái gì chứ, ta vốn không cần.

Nàng sợ run lên, bỗng nhiên lại cười to, trên gương mặt kiêu diễm lại lộ ra vẻ chán ghét, nhìn ta với vẻ thách đố và mở miệng nói:

“À, coi như là vậy đi. Ngươi chắc là muốn thừa dịp cho mọi người một tin vui chứ gì? Đợi đến giây phút sắp vào cung rồi mới nói ra sao? Ha ha, ý nghĩ này thật là quá hay!”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi mà nói từng câu, nghe không ra có chút ghen tị nào, đầu đầu cũng là oán hận. Ta thờ dãi, không muốn nói chuyện với nàng nữa. Cát bước, đang muốn rời đi, thì cổ tay bỗng bị nàng bóp chặt, giọng của nàng cũng thêm phần giận dữ:

“Đều là nữ nhi con vợ cả ở Phụng gia, rốt cuộc là ta có điểm nào kém hơn ngươi hả?”

Mặt trời lặn phía Tây, sắc trời cũng đã u ám lạnh lẽo, mà giờ này trong lời nói của Vân Lan, lại càng làm ta cảm thấy lạnh lẽo hơn.

“Nhị tỷ....”

Thì ra là vì thế. Hóa ra, nàng không phải không ghen tị với ta, chỉ là nàng không phải ghen tị tình cảm mà Thất Hoàng Tử dành cho ta. Điều làm nàng ghen tị là vì ta là đứa con gái mà cha yêu thương nhất, ghen tị đều là con gái của chính thất nhưng lại có sự đối xử khác biệt, ghen tị ta ở Phụng gia như viên ngọc quý.

“Ta hận ngươi!”

Nàng hung hăng nói, trông mắt căng lớn, như muốn tóe ra máu. Ta chỉ cảm thấy ngực như bị một đả kích rất lớn, đau đến nỗi nói không ra lời. Chết ruột của ta, nàng nói hận ta.

“Nhị....” Ta vừa định mở miệng, nàng lại hừ lạnh một tiếng, dùng sức buông tay ta ra, đi thẳng về phía trước, đi rất nhanh. Có nén bi thương trong lòng, ta im lặng đi sau nàng. Đi tới sảnh trước, âm thầm chỉnh lại quần áo, khỏe miệng thu lại sự suy sụp vừa rồi và thay vào bằng một nụ cười. Khi đi vào, thấy tất cả mọi người đều đã vào chỗ ngồi, ta và Vân Lan liền ngồi vào chỗ của mình.

Áu đê liền quần lấy ta, giọng nói non nớt: “Bát tỷ tỷ, hoàng cung có đẹp không? Đệ nghe gia gia nói, phòng ở nơi đó đều rất lớn lại rất đẹp, so với phòng ở Phụng phủ chúng ta còn lớn hơn?”

Lời nói ngây thơ của hắn, khiến ta cảm thấy nắc cười, liền cười rộ lên, cung chiều mà ngất mũi hắn: “Đương nhiên, hoàng cung là nơi lớn nhất thiên hạ.”

“Thật sao?” Con ngươi hắn lóe sáng, cánh tay nhỏ nhỏ ôm ta nói:

“Bát tỷ tỷ nè, lần sau vào cung có thể mang đệ theo được không?”

“Trẻ con, ồn quá!” Vân Lan vẻ mặt âm u quát lên một tiếng, làm hắn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch, mím mím môi, làm như muốn khóc.

Tứ phu nhân vội đưa tay ôm hắn lại, gấp đồ ăn đặt trong bát cho hắn, nhỏ giọng nói: “Được rồi, ngoan nào, mau ăn chút cơm.”

Ta nhìn Vân Lan một chút, nàng lại giống như không thèm để ý, quay mặt đi chỗ khác.

***

Buổi tối, nằm ở trên giường, nhớ tới lời Vân Lan nói với ta ở hoa viên, lăn qua lộn lại, trần trọc mãi không ngủ được. Ở bên ngoài giường, chắc là Thanh Tư nghe động tĩnh bên trong, lúc tiến vào còn xoa xoa mắt đang mơ màng buồn ngủ: “Tiểu thư, sao còn không ngủ?”

Ta ngồi dậy, lắc đầu nói: “Trong lòng có chút phiền muộn, ngủ không được.”

“Phiền cái gì?” Nàng ngồi ở mép giường của ta hỏi. Ta liền đem chuyện diễn ra vào ban ngày nói hết cho nàng biết, Thanh Tư im lặng một lát, lập tức nói:

“Lão gia có nhiều con gái như vậy, duy chỉ có tiểu thư được yêu thương nhất, tất nhiên sẽ khiến người khác căm ghét. Ta ngay thẳng, thì sợ gì?”

Tuy là nói như vậy, nhưng ta không có tâm tư đi tranh thủ tình cảm, lại luôn bị người khác nghi kị. Huống chi, lại là tỷ muội thân nhất, bảo ta làm sao có thể chấp nhận được đây?

Thấy ta vẫn còn mảy ử mặt ê, Thanh Tư chột cười nhẹ: “Cho nên, nô tỳ cũng cảm thấy là nên đem tiểu thư nhanh chóng gả ra ngoài, để người cả ngày khỏi phiền lòng.”

“Thanh Tư.” Nha đầu này, cũng không quên giễu cợt ta. Đưa tay đánh nằng, nằng lại né tránh được, cười đùa hướng ta làm một cái mặt quỷ thật to, làm ta vừa tức vừa buồn cười.

Nàng lại chạy đến, ôm bả vai ta, giọng nói nhẹ nhàng: “Cười cười, ha ha, cười một cái, phiền não gì cũng sẽ biến mất.”

Ta nhìn không được, mắng nàng một phát: “Nha đầu hư!”

Nàng cười khê: “Dạ, nô tỳ ở trong mắt tiểu thư, cho tới bây giờ cũng chưa từng tốt hơn tí nào.”

Nàng lẻ lười với ta, ta nhân tiện liếc xéo nàng một cái. Làm sao lại chưa từng tốt hơn, chỉ là vì thật sự quá tốt... Nói chuyện đến một hồi, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Quả thật như Thanh Tư nói, cười một cái, phiền não gì cũng đều quên. Mấy ngày tiếp theo, trong lúc rảnh rỗi, ta luôn ở trong Huyền Anh Các, trừ ăn cơm ra, liên không hề ngoài. Lúc ở trên bàn cơm, nhìn thấy Vân Lan, nàng vẫn không cùng ta nói dù chỉ một câu.

Ba ngày sau, quả nhiên Phượng Hồ mời mấy vị công tử, xếp đặt tiệc rượu ở hoa viên, rất náo nhiệt. Ta cùng với Thanh Tư đi ngang qua, lại gặp phải Vân Lan, nàng giả bộ kinh ngạc, cười khẩy nói: “Người muốn lấy công tử khác để so sánh với Thất hoàng tử xem ai vĩ đại hơn sao?”

Ta không muốn cùng nàng tranh cãi, chỉ nắm tay Thanh Tư, vội đi qua. Cho dù giải thích, chưa chắc nàng sẽ tin. Nàng làm sao biết, ta vốn không hề muốn gả vào hoàng thất. Phượng Hồ rất hiểu tâm tư ta. Hôm nay, cho dù là ai, thư sinh nho nhã, hay là thiếu hiệp cương nghị, đều không phải là con cháu quan lại.

Ta ngồi ngay ngắn ở một bên, tâm tư thì hoàn toàn không đặt ở trong này. Thực chất là đang nghĩ tới vị Giang Nam công tử kia, khi nào sẽ đến.

Lặng lẽ đánh giá mỗi người, lại vô tình thấy có người cũng có vẻ giống Giang Nam... Nhìn nhau một lúc, nhưng lại không có ai có thể so được với hắn. Cảm thấy không khỏi chần động, giật mình, ta điên rồi sao?

Thanh Tư thấy ta có vẻ hơi nôn nóng, nhìn ta cười sáng lạng, đúng là nha đầu thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư ta. Dù sao ngồi ở đây cũng nhàm chán, ta liền tìm cơ hội để rời đi.

Vừa đúng lúc này, xa xa nhìn thấy một gia đình vội vàng chạy tới. Nhìn về phía đó.....không biết vì sao, trong lòng cảm thấy rất vui. Gia đình chạy lại gần, cung kính nói với Phượng Hồ:

“Lão gia, bên ngoài có vị công tử nói tới tìm Bát tiểu thư.” Lời của hắn vừa dứt, ta liền giật mình đứng dậy.

“Tiểu thư.” Thanh Tư vội kéo ống tay áo của ta. Phượng Hồ liếc mắt nhìn ta một cái, ta vội xoay người, lại nghe hắn hỏi: “Là người như thế nào?”

“Hắn không nói, nô tỳ không biết.”

Ta cảm thấy rất lạ, nếu đã đến đây, vì sao hắn không chịu lộ ra danh tính của mình, lại nhìn thấy gia đình kia nhét cái gì đó giao cho Phượng Hồ

Về mặt của hắn hơi đổi, nhưng lại nói: “Loan Phi, con hãy ra ngoài nhìn xem một chút.”

Nhưng lúc đó, ta đặc biệt hăng hái, liền xoay người theo gia đình ra ngoài.

“Tiểu thư, xem ra hôm đó, nô tỳ đã làm đúng! Nhìn người vui vẻ chưa kia!” Thanh Tư ở bên tai ta mà cười nói.

Ta không trả lời, thật là lạ đó, ta lại còn rất là vui vẻ! Đi được một đoạn đường, dường như ta nhìn thấy Kinh Ca ở xa xa, đang vội vàng chạy qua, không biết nha đầu kia gặp chuyện gì, lại có thể chạy nhanh đến như vậy. Gia đình đưa ta tới cửa, thì không hề ra ngoài.

Ta hăng hái bước ra cửa, quả nhiên trước cửa có một chiếc xe ngựa xa lạ đang đứng đó, thân ảnh cao to đưa lưng về phía ta. Ta mới vừa chuẩn bị mở miệng, liền thấy hắn xoay người lại. Mà ta, chột giật mình....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hoàng Tử Quân Ngạn

Không phải Giang Nam, không phải nam tử nói ba ngày sau đến nhà nói lời cảm tạ. Hắn là Quân Ngạn, là Thất hoàng tử của Đại Tuyên. Gia đình mới tới

cho nên không nhận ra hấn.

Ta mới nhớ tới về mặt kinh ngạc của Phụng Hổ, hấn không ngờ Quân Ngạn lại đột nhiên đến thăm vào ngay lúc hấn chọn rể. Mà Quân Ngạn lại không muốn bại lộ thân phận của mình, mới nhờ gia đình chuyển cái gì đó cho Phụng Hổ. Vì thế Phụng Hổ mới vội bảo ta đi ra, đó là không muốn để hấn vào phủ. Ta đem rắc rối khó gỡ mà suy nghĩ lại một lần, Quân Ngạn cười bước lên phía trước.

Thanh Tư ở bên hành lễ nói:

“Tham kiến Thất hoàng tử.”

Quân Ngạn phát tay, ý bảo nàng miễn lễ, rồi kéo lấy tay ta, mày đẹp hơi nhú:

“Ngày hôm trước, muội vào cung, vậy mà cũng không đến thăm ta.” Giọng nói như là bất mãn, nhưng không có chút tức giận nào.

Ta xấu hổ rút tay, hấn lại cầm thật chặt: “Biểu ca, chúng ta đang ở cửa chính, đừng để người ta bàn tán.” Ta nhỏ giọng nói.

“Ha ha.” Hấn cười khế, nắm chặt tay ta hơn, đi vài bước, mới mở miệng: “Vây, chúng ta đi vào trong rồi nói.”

“Aiz, biểu ca!” Ta vội kéo hấn, nếu để hấn nhìn thấy, lại không biết hấn sẽ làm gì.

Liên bối rồi nói: “Mấy ngày này đều ở trong phủ, muội cũng muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.”

Nghe vậy, con người hấn sáng ngời, cười nói: “Vây thì lên xe, chúng ta ra ngoài dạo chơi một lát.”

Ta thật không muốn, nhưng cũng đành phải gật đầu. Bên trong xe, ta vội có tránh tay hấn, thế nhưng hấn lại càng ngồi gần hơn, dựa sát vào người của ta. Cười rộ lên, hơi thở ấm áp phả thẳng vào cổ ta.

“Muội có biết, mỗi ngày, ta đều nhớ đến muội, nhưng muội lại không, đến hoàng cung cũng chỉ lo nói chuyện cùng mẫu hậu, cũng không thèm đến nhìn ta một cái.” Hấn vẫn không chịu buông tha chuyện trong cung, cứ giống như một đứa trẻ.

Ta chỉ nói: “Muội vào cung là vì Cô triệu kiến, không đến thăm huynh là sợ huynh bận rộn chính sự.”

Không nghĩ tới hấn không những không tức giận, lại còn điểm nhẹ lên chóp mũi của ta, rồi cười rộ lên. Cúi đầu xuống gỡ nhẹ túi hương bên hông, đưa đến trước mặt ta, vui vẻ nói:

“Ta vốn còn tức giận, nhưng mà muội tự mình thêu túi hương này cho ta, thì cũng như nhau. Về sau, mỗi ngày ta đều mang theo bên mình.”

Nói xong, thật sự lại cẩn thận đặt ở chỗ cũ. Ta chỉ là kinh ngạc, ta thêu túi hương cho hấn khi nào chứ. Bỗng, cả người run lên, đoạt túi hương trong tay hấn lại. Quả nhiên... Trước mắt lại hiện lên dáng vẻ Kinh Ca vội vàng chạy qua, nhất định là nàng hiểu lầm!

“Loan Phi, làm sao vậy?” Hấn nhíu mày hỏi ta.

Ta vội la lên: “Cô nói là muội đưa? Mới vừa rồi, huynh gặp Kinh Ca đúng không?”

Hấn hơi run lên, gật đầu nói: “Làm sao muội biết? Ta cảm thấy rất lạ, mới nói có mấy câu, nàng liền quay đầu bỏ chạy.”

Lòng ta lại chìm xuống, ngày đó, ta nói dối, chỉ vì không muốn Kinh Ca thương tâm. Nhưng, ta làm sao biết, Hoàng hậu lại không hề vứt túi hương này đi, lại còn lấy danh nghĩa của ta mà đưa cho Quân Ngạn! Việc này phải xử lý sao mới tốt đây? Quân Ngạn không hiểu cho lắm, thấy dáng vẻ ta hoảng hốt, lo lắng hỏi: “Loan Phi, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhờ vậy, ta mới hoàn hồn, tầm mắt rơi vào túi hương trong tay, mở miệng nói: “Có thể là cô nghe nhầm, túi hương này vốn là Kinh Ca nhờ muội đưa cho huynh.”

Chắc chắn là Hoàng Hậu có ý, ta cũng không thể nói toạc ra. Nghe vậy, dường như trên mặt Quân Ngạn hiện lên một tia thất vọng, chỉ trong chớp mắt, vẻ mặt liền ảm đạm xuống: “Thì ra là như vậy.”

Ta gật đầu. Trong giây lát, không khí trở nên lúng túng, hai người im lặng không nói gì. Trong lòng ta đang suy nghĩ nên giải thích với Kinh Ca như thế nào, nhưng giờ trở về thì không thể được. Với lại Quân Ngạn cố ý muốn cùng ta trở lại phủ, không biết nên làm thế nào cho phải. Trong xe, không khí rất ngột ngạt, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người. Mà hấn, thở thật mạnh, cổ kim nén sự tức giận đang lan tràn từng chút một vào trong không khí, dường như đang từ tích tụ, nhưng không có bùng nổ.

Không biết vì sao, ta bỗng cảm thấy sợ hãi. Hấn là hoàng tử, vẫn tuân lễ nghi, quy củ, không chấp nhận được mình có nửa điểm sai lầm. Cho nên, ta chưa bao giờ thấy hấn tức giận. Thì ra, ta đã quên, hấn cũng là người, cũng sẽ có lúc phải tức giận. Cúi đầu, xoắn chặt khăn tay, ta lặng lẽ quay mặt đi. Xe ngựa vẫn tiếp tục đi trên đường, tiếng ồn ào ở bên ngoài đã sớm không còn.

Trong không khí pha lẫn hương vị nhàn nhạt của bùn đất. Gió lạnh thổi vào rèm cửa sổ, làm nó vang lên “Phốc phốc”. Không biết lúc nào đã ra khỏi thành. Qua một lúc lâu sau, Quân Ngạn bỗng nhiên mở miệng, giọng nói đều đều: “Đợi ta hồi cung, liền xin phụ hoàng tứ hôn, chọn ngày tốt, chúng ta liền thành hôn.”

Hắn nói một câu không chút gọn sóng. Mà lòng ta bỗng trở nên sốt ruột, không yên. Cầu Hoàng Thượng tứ hôn, hắn là muốn cứng rắn hơn sao? Lúc trước, hắn nhiều lần nhắc tới, đều bị ta lảng tránh, hắn cũng chưa từng như vậy. Nhưng vì sao lần này lại... Cho dù là Hoàng Hậu, nàng cũng còn bận tâm về mối quan hệ huynh muội cùng Phượng Hổ, chỉ tìm ta nói chuyện mà thôi.

Cuối cùng ngược mắt nhìn hắn, ta cố gắng trấn định: “Biểu ca, làm sao huynh vẫn không hiểu tâm tư của muội?” Thà làm một chút xanh biếc giữa muôn hoa, cũng không muốn bắt buộc nụ cười của phi tần chốn hậu cung!

“Vây, còn muội, vì sao không chịu hiểu ta?” Con người đen nháy nhìn chăm chăm ta, hỏi lại. Hắn đối với ta như thế nào, sao ta lại không hiểu? Nhưng trên tình yêu, ta hy vọng mình ích kỷ một lần.

Lắc đầu nói: “Muội không thể cho huynh tình yêu mà huynh muốn, cũng như huynh, huynh không thể cho muội cuộc sống mà muội mong muốn.”

Hắn cười ha hả: “Ta là hoàng tử Đại Tuyên, có gì không thể cho muội chứ? Ngay cả nếu muội muốn giang sơn này, ta cũng có thể đoạt cho muội!” Giang sơn... Cuối cùng hắn cũng nói ra điều mà ta không hề muốn đề cập tới, cả đời truy đuổi quyền lực, là thứ mà cả đời ta cũng không muốn đối mặt.

Ta suy sụp, cười nói: “Nhưng làm sao huynh biết. Muội chỉ muốn đơn giản như thế này thôi, cùng người mình yêu đi trên một con thuyền nhỏ, ở vùng sông nước Giang Nam, dạo chơi khắp nhân gian.” Ngược mắt nhìn hắn, người cho ta được sao? Hắn thu lại sự tức giận, nhưng là cười đến mức càn rỡ.

Bỗng bắt lấy tay của ta, ta giãy dụa, hắn lại đem ta ôm vào lòng một cách dễ dàng, nhẹ nhàng hôn ở giữa trán: “Loan Phi của ta, muội thật quá ngây thơ. Muội trong sạch thuần khiết, nhưng cần có quyền lực che chở. Không có quyền, cái gì cũng không có. Muội, biết không?”

Ánh mắt hắn nhìn ta, giống như nhìn một đứa nhỏ không biết trời cao đất rộng. Lời hắn nói ra, bá đạo và ngang ngược, ta cũng chưa bao giờ nghe qua giọng này.

Ta vẫn giãy dụa: “Huynh nói vậy!” Ta không tin. Tất nhiên là không tin. Tức giận nhìn hắn, hắn lại không tức giận. Chỉ vì hắn cảm thấy, ta phản kháng, chỉ là nhận thức thói đời không rõ. Mà thực sự không phải vì tình. Thật ra, hắn nói đều đúng, nhưng rất nhiều năm về sau, ta mới hiểu, năm đó mình chỉ là một tiểu thư con nhà quan, quá ngây thơ.

Cho là có cốt khí ngạo nghễ thanh cao thì muốn làm gì làm, lại quên thế sự tàn khốc, cũng sẽ không bởi vì ta không biết mà sinh lòng thương hại...

***Nhưng ta không giãy dụa nữa, ngược lại còn thân nhiên. Quân Ngạn vẫn ôm lấy ta, im lặng thật lâu. Sự tức giận quanh người hắn cũng dần dần tan đi, giọng nói trở nên mềm nhẹ:

“Loan Phi, ở bên cạnh ta, ta có thể che chở cho muội cả đời. Vùng sông nước Giang Nam, ta cũng có thể đáp ứng muội, hằng năm đều cùng muội đi đến đó dạo chơi.”

Đến cuối cùng, hắn vẫn không thể buông quyền lực xuống. Có thể nói được điều này cũng coi như là đã làm khó hắn.

Vậy huynh còn cầu Hoàng Thượng tứ hôn không?” Ta hỏi.

Hắn không chút nghĩ ngợi nói: “Đó cũng là vì quan tâm muội.”

“Là bức muội.” Ta nhắm mắt lại nói. Hắn sững sốt, nhẹ thở ra một tiếng:

“Thôi được, thời gian này cũng có một số việc trọng yếu cần làm. Chờ xong việc, đến lúc đó muội cũng đã suy nghĩ kỹ càng.”

Ta im lặng không nói. Trong lời nói của hắn, lộ rõ ý định không cho ta phản kháng. Đợi đến lúc đó, nếu ta không đáp ứng, chắc chắn hắn sẽ dùng biện pháp mạnh. Nhưng mà, ta cũng cảm thấy mình may mắn, vì còn có thời gian. Bỗng nhiên ta nghĩ đến, nếu đến lúc đó, khi hắn biết ta đã gả cho người khác, sẽ tức giận đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nếu Như Hắn Hiểu Được

Trở về phủ, gặp Thanh Tư đuổi thẳng cổ chờ ở cửa, ta mới nhớ tới sự việc kia.

Ta vội vàng nâng váy lên hỏi: “Hắn đến đây sao?”

Thanh tư sững sốt, dường như bừng tỉnh hiểu ra, cũng là lắc đầu. Ta có chút thất vọng, cùng nàng đi vào phủ. Liền lập tức đi tới Đào Vận Hiên của Khinh Ca. Chưa kịp bước vào, liền nghe thấy tiếng khóc bi thương. Thanh Tư về mặt nghi hoặc, ta lại chỉ có thể thờ dài. Xa hơn bên trong, gặp bọn nha hoàn người người cúi đầu đứng ở ngoài phòng ngủ, ngay cả thờ mệnh cũng không dám. Ta bảo các nàng không cần hành lễ, cho Thanh tư lui ra, một

mình mở cửa phòng.

“Cút ra ngoài.” Khinh Ca hô to một tiếng, tiếp theo là tách trà hướng ta bay tới, ta ôm ngực một tiếng sợ hãi, mới chịu dịch chuyển, nhưng là kiên quyết dừng lại, cắn răng không né tránh. Tách trà nện ở trên người của ta, lại rớt xuống, “Ba” một tiếng biến thành mảnh nhỏ. May mắn trong tách không có nước, bất quá là ta bị nện trúng nên đau. Khinh Ca dùng sức quay đầu, ánh mắt nhìn thấy ta nhất thời kinh ngạc. Muốn lại đỡ ta, cũng là nhin xuống. Cắn môi đứng dậy, đi qua ngồi ở trên giường. Cũng không phát ra tiếng khóc, chính là yên lặng lau lệ. Ta biết nha đầu này lương thiện, nhất định là hối hận vừa rồi ném tách trà, chính là nàng vẫn như trước sinh khí, không muốn tiếp chuyện với ta.

“Khinh Ca.” Ta gọi nàng. Nàng không để ý tới, nước mắt rơi trên gấm vóc thượng hạng, giống như hoa Đào thật đẹp.

“Khinh Ca.” Ta giữ chặt tay nàng, nhưng nàng lại rút ra.

Ta tha một tiếng, lại ngồi gần nàng: “Tức giận?” Nàng vẫn như trước không nói lời nào. Ta không trách nàng, dù là ai cũng đều tức giận. Chính mình vất vả làm quà tặng, lại bị người khác giành lấy công sức.

Suy nghĩ một hồi mới mở miệng nói: “Tỷ xin lỗi muội, không phải cố ý muốn gạt muội. Thật sự túi hương tỷ không giao tận tay cho hấn, chỉ là tỷ thật sự không biết, lúc cô đưa cho hấn lại nói như vậy. Khinh Ca, Bát tỷ tỷ không phải cố ý. Không tức giận nữa được không?” Nàng không lên tiếng trả lời, nước mắt càng tuôn mãnh liệt. Ta sợ tới mức không biết làm sao, ta với Vân Lan đều quan hệ không tốt. Ở Phượng phủ này, duy nhất thân mật cùng Khinh Ca. Không nghĩ ngay cả nàng cũng muốn xa lạ với ta.

“Đừng khóc nữa, là tỷ không tốt, thực xin lỗi.” Cầm khăn vì nàng lau chùi nước mắt nơi gò má. Lúc này, nàng không có né tránh, mắt khước từ, nhưng trong nháy mắt lại xoay người nhào vào lòng ta, khóc nức lên: “Bát tỷ tỷ, muội là đang tự trách bản thân mình, muội thật sự rất tức giận a!”

“Khinh Ca. ....”

“Cho dù Hoàng Hậu nói như vậy, biểu ca trí tuệ như thế sao lại không biết? Kì thực hấn không muốn thừa nhận, cho nên mới nói những lời như vậy với Khinh Ca. Hôm nay muội mới biết, thì ra biểu ca chung tình với Bát tỷ tỷ, chưa bao giờ đối với muội có nửa phần tình cảm nam nữ. Muội chỉ tức giận vì sao không thể thắng ánh mắt của hấn, vì sao không thể trở thành nữ nhân hấn yêu quý, ô——“ Nàng vừa nói vừa khóc, thật là thương tâm. Mà một khắc này, ta hết sức kinh ngạc. Nguyên lai Quân Ngạn cũng biết, hấn cũng biết! Khó trách, lúc ta nói túi hương là do Khinh Ca đưa, hấn lại tức giận. Hấn chính là không nghĩ ta nói toạc, hy vọng ta như thế. Chính là, ta cố tình không biết tốt xấu như vậy. ....Ta sao có thể quên, Khinh Ca mới thích hoa sen, cho nên mới muốn thêu trên túi hương gửi gắm tình yêu cho nam nhân mình yêu. Mà ta, cho tới bây giờ chỉ yêu thích bồ công anh, thích nó bay lên không trung, thật là đẹp.

Vỗ nhẹ lưng của nàng, ta an ủi nói: “Khinh Ca ngoan, đừng khóc. Thế gian luôn luôn có một nam tử sẽ nâng niu người trong lòng bàn tay, đau lòng làm gì.” Khi nói những lời này, bỗng nhiên ta lại nhớ tới Giang Nam công tử. Dường như ở trên người hấn, có nhiều điều tốt đẹp với ta. Ta cũng biết điều này thật điên cuồng, chỉ là cuối cùng nhìn không được lại nhớ.

Khinh Ca bỗng nhiên ngừng đầu: “Bát tỷ tỷ, tỷ yêu biểu ca không?” Ta không chần chờ liền kiên quyết lắc đầu: “Tỷ xem hấn như huynh.” Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, hơi cuồng nhiệt: “Đây đúng là ý trời trên người. Muội yêu biểu ca, biểu ca yêu tỷ, tỷ lại không yêu.”

Dừng lại, bỗng nhiên nàng hỏi: “Bát tỷ tỷ, vậy tỷ yêu ai?”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhất Ngôn Cửu Đỉnh

Ta yêu ai? Vấn đề này tựa hồ nói còn quá sớm. Ta xoa tóc nàng, thấp giọng nói: “Ngày sau chờ tỷ tìm được rồi, nhất định nói cho muội biết.”

Nàng cười khổ một tiếng, nói: “Khinh Ca sẽ vẫn yêu hấn, vẫn... vẫn...”

“Khinh Ca.” Ta nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy, vì khóc của nàng, thật đáng thương a, ta đau lòng vô cùng.

“Không đáng đâu.” Nếu hấn không thương, sao không đỡ xuống, không thoát khỏi tình cảm khi đã đi vào ngõ hẹp, thậm chí lại càng bùng binh, cố chấp không buông.

Nàng chậm rãi cúi người dừng lại trước ta, âm thanh khàn khàn: “Bát tỷ tỷ, sẽ có một ngày, chờ khi tỷ yêu một người, tỷ sẽ hiểu lời nói của Khinh Ca hôm nay.”

Ta giật mình, cửu muội của ta, Khinh Ca của ta, dường như trong khoảnh khắc đó, bỗng nhiên trưởng thành. Mà ta, giống như một đứa nhỏ ngây thơ ở trước mặt nàng, ngay cả trước mặt Quân Ngạn cũng vậy. Từ phòng Khinh Ca đi ra, ta như trước trầm tư về vấn đề này. Yêu, liền có thể bỏ qua hết mọi chuyện sao? Hơi hơi vuốt cằm, nhìn lên trời xanh màu ngọc bích, có lẽ không lâu nữa, tương lai của ta cũng có thể tự mình lĩnh hội. ....

***

Giang Nam nuốt lời, trong miệng hắn nói ba ngày sau mà giờ đã qua nửa tháng. Dần dần, ta liền đem nam tử thanh lịch gặp mặt một lần tại bên sông Tân Hoài quên đi. Bất quá chỉ là một lần ngẫu nhiên gặp mặt, một lần gặp thoáng qua mà thôi. Quá khứ trôi qua, mỗi người chúng ta đều theo quỹ đạo, ai cũng chưa từng gặp qua ai. Quân Ngạn Thực sự không hề tới tìm ta, mà Phụng Hồ vẫn giúp ta tìm kiếm, tìm lang quân như ý, mà ta từ đầu tới cuối vẫn không vừa mắt một ai. Rốt cuộc Kinh Ca không có cùng ta xa lạ, đây là điều ta vui mừng nhất. Ta cùng với Vân Lan vẫn như trước không âm không hỏa, không thấy một chút cải thiện nào.

Ba tháng, kỳ thi mùa xuân sơ yết. Bỏ công anh trông trong viện cũng đã muốn nở hoa, tròn trịa như địa cầu màu trắng tinh một vùng, một đám. Ở Xuân Phong Lý, giống như một vũ hội long trọng, bông bành đong đưa khiêu vũ, một thân màu trắng, đẹp như tiên tử. Ta ngồi ở cửa sổ, tay chống cằm, ngăn người nhìn cảnh sắc bên ngoài, đẹp như tranh vẽ.

Thanh Tư đột nhiên xông tới, lời kéo nói: “Tiểu thư, mau tới nhìn một cái, người xem ai tới?”

Ta còn chưa phản ứng thì đã bị Thanh Tư kéo đi rồi. Đem ta đưa tới hậu viện, ngón tay hướng bên trái tường vây, nàng cười: “Mau xem!”

Ta nhìn theo phương hướng nàng chỉ, thấy một thiếu niên ghé vào đầu tường hướng ta cười sáng lạn. Nhất thời, ta giật mình. Đây không phải Thư Nghiên thì còn ai!

“Thư Nghiên?” Ta kinh ngạc ra tiếng, tiện đà nhíu mày, hắn như thế nào lại ở chỗ này? Còn ghé vào tường vây phía trên, nếu để cho bọn gia đình nhìn thấy, cuối cùng tránh không được một gậy đánh vào. Mới mở miệng gọi hắn xuống dưới, liền thấy thân mình hắn khẽ nhúc nhích, xoay người nhẹ nhàng xuống đất. Ta kinh ngạc dị thường, không ngờ hắn có công phu, trong lúc nhất thời quên nói chuyện.

Thư Nghiên cười nói: “Phụng cô nương, cuối cùng cũng tìm được người!” Trên mặt kinh ngạc nhất thời thay thế bằng sự bất mãn, nói gì chứ? Chớ không phải nửa tháng bọn họ dư sức tìm ta sao? Cảm thấy cười lạnh, lý do này thật là nhảm.

Hắn không để ý sắc mặt của ta, như trước nói: “Vốn định theo cửa chính mà vào, công tử nhà ta nói như vậy đối với người, sợ làm nhục thanh danh cô nương. Ta liền dọc theo tường vây tìm, vừa khéo, liền thấy Thanh Tư tỷ tỷ!”

“Hừ, ai là tỷ tỷ của người!” Thanh Tư vừa nghe hắn gọi “tỷ tỷ” liền trắng mặt, thờ phỉ phi khiển trách. Ta nao nao, nguyên lai hắn nói tìm ta là ý tứ này?

Ta vòng vo, cố ý nói: “Tìm ta làm gì?”

“Công tử nhà ta từng đáp ứng, muốn tới tạ ơn cô nương.”

“Ba ngày đã qua lâu rồi.” Ta lạnh lùng nói. Mới gặp ấn tượng vô cùng tốt, nhưng cuối cùng hắn lại nuốt lời, đã sớm quên đi. Nam nhân, quý ở nhất ngôn cửu đỉnh. Mà hắn, thậm chí điều cơ bản nhất đều không làm được, thực là làm ta thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giang Nam Đến

Nghe ra trong lời nói của ta có ý tức giận, Thư Nghiên có vẻ kinh hoàng một chút, vòng tới trước người ta nói: “Cô nương hiểu lầm, công tử nhà ta từ sau khi trở về liền nhiễm phong hàn, thân mình công tử xưa nay không tốt, với lại mấy ngày trước công tử luôn luôn tại ngoại môn ba, cho nên bệnh nặng một thời gian, nên mới thất hẹn.” Ta rốt cuộc xúc động, lúc đầu thầm nghĩ là hắn thất hẹn, nhưng chưa bao giờ nghĩ là hắn không thể tới. Đợi một thời gian, cuối cùng cũng hơi hơi tức giận, hôm nay nghe Thư Nghiên nói lại dâng lên cảm giác áy náy. Thanh Tư đứng là hiểu lòng ta, vội hỏi: “Vậy công tử nhà người đâu?”

“Nga, công tử ở bên ngoài, phải ta tới hỏi cô nương có tức giận không? Công tử hỏi còn có thể có tư cách cùng cô nương gặp mặt không?” Thư Nghiên nhìn ta, biểu tình lo lắng, giống như sợ ta cự tuyệt. Tay, không tự giác nắm chặt khăn. Hắn cư nhiên lại hỏi ta nhưng còn có... Tư cách... Hơi hơi cần môi, Thanh Tư cũng là kéo tay của ta nói: “Tiểu thư, muốn đi, phải đi gấp gờ! Thanh Tư đi cùng người.” Nói xong, liền muốn đem ta kéo ra ngoài.

“Đợi chút, ta....”

“Nga!” Đột nhiên Thanh Tư kêu một tiếng, vui cười quay đầu: “Nô tỳ quên mất, tiểu thư theo cửa chính đi ra ngoài thật không tốt, chúng ta theo cửa hông đi!” Ta bất đắc dĩ trừng nàng liếc mắt một cái, nha đầu này, chính xác là con giun trong bụng ta! Ba người theo cửa hông đi ra ngoài, Thư Nghiên mang theo chúng ta vòng tới một bên, xa xa liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa ngừng ở ven đường, một thân bạch y dựa vào bên cạnh xe ngựa. Thư Nghiên vui sướng chạy lên trước: “Công tử, Phụng cô nương tới!” Không biết vì sao, bị hắn kêu như thế, mặt của ta dường như bị hỏa cháy, nhưng lại lập tức nóng lên. Giang Nam xoay người, đang nhìn hướng của ta trong khi con người sang ngồi, khóe miệng chậm rãi tràn ra một đóa hoa sen giống như cười.

“Phụng cô nương.” Hắn nhẹ giọng gọi ta, âm thanh dễ nghe hòa vào trong gió xuân, cuộn cuộn nổi lên ngày ngò bỗng nhiên trở nên ấm áp, thơm mát,

say lòng người...

Ta cảm thấy xấu hổ thế nhưng lại nói: “Không phải nói muốn đến nhà nói lời cảm tạ sao?” Giờ lại lên lút kêu ta đến, sao lại thế này chứ? Đến gần, mới phát hiện hẳn thật sự gầy yếu đi rất nhiều, nghĩ đến trận phong hàn kia thật sự tra tấn hẳn rất lâu. Tại trong thời tiết lạnh kia nhảy xuống nước cứu người, dù cho ai đều phải ngã bệnh.

Hắn vẫn chưa nhận ra nguyên nhân tức giận của ta, ngược lại còn cười nói: “Tại hạ là sợ trước đây thất hẹn, cô nương sẽ đem tại hạ đuổi ra ngoài.” Ta chán nản, cho dù ta tức giận, cũng không thể cư xử như vậy!

“Ta... Khụ khụ——” “Hắn muốn nói chuyện, lại bị con ho ngăn chặn. Tay đặt ở trên môi, tuấn mi nhíu lại, ta chỉ thấy chính mình điên rồi, bằng không vì sao lại cảm thấy ngay cả bộ dáng hẳn ho đều đẹp như vậy?”

“Nha, công tử!” Thư Nghiên đậm chân một cái, liền vào bên trong xe lấy áo choàng ra, nghiêm khắc đem thân mình hẳn bao lấy, trách nói: “Khi ra ngoài, lão gia có căn dặn chú ý thân thể của người, nếu có cái gì sơ xuất, nô tài sẽ thật thảm a!”

Tâm trạng thật không kiên nhẫn: “Nếu chưa khỏi bệnh, lại đi ra ngoài làm gì?” Nghe khẩu khí Thư Nghiên như vậy, chắc ở nhà cũng là được nâng niu ở lòng bàn tay, công tử bột, mỗi người đều đau đến cấp bách, như thế nào thấy hẳn chịu khổ được?

Ho khan một trận, hẳn cười nói: “Tại hạ không ngại, chính là nếu không đến, sợ cô nương nghĩ tại hạ là một người nói lời không giữ lời.” Ta hơi hơi giật mình, hẳn để ý cái nhìn của ta sao? Hẳn cũng không trốn tránh, ánh mắt nhu hòa, nụ cười kia dường như bên trong xuân hàn chứa một chút ấm áp, dương quang nhất. Chiều xuống, tình cảm áp áp này sinh bất ngờ. Nhìn ta, bỗng nhiên hẳn tránh ra nửa bước, làm tư thế mời, mở miệng nói: “Cô nương mời lên xe.”

“Đi nơi nào?” Ta bật thốt lên hỏi: “Mang người đến nhìn một chỗ.” Ta sợ run lên một nữa, Thanh Tư ở một bên vui cười khê đầy ta: “Tiểu thư, còn thất thần là cái gì? Lên xe nha!”

“Nha đầu thôi!” Ta trừng nòng liếc mắt một cái, thế này mới nhận thức được, giống như nòng trải qua việc mua bán bình thường.

“Phượng cô nương mời lên xe.” Thư Nghiên ở một bên cười tùm tùm nhìn ta. Ba người đều nhìn, biến ta thành ra quần bách cực kỳ, cúi đầu lên xe. Giang Nam bước lên, mỉm cười ngồi đối diện. Thanh tư thật thức thời chưa cùng đi vào. Nghe Thư Nghiên nói: “Thanh Tư tỷ tỷ, người nhớ ngồi yên.” Tiếp theo là âm thanh roi ngựa vung lên. Trong lúc hỗn loạn, Thanh Tư tức giận: “Lần cuối ta cảnh báo người một lần nha, không được gọi ta là tỷ tỷ.”

Nghe bọn họ người một lời ta một tiếng, ta nhin không được liền che mặt cười rộ lên. Giang Nam chỉ ngồi, không nói lời nào, cũng là ngờ ngác nhìn ta, con người thâm thúy nếu kích khởi mặt nước gợn sóng, đột nhiên trở nên không hề an bình. ....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Nó Gọi Là [Anh Vườn] (1)

Bỗng nhiên ta cảm thấy kinh hãi, thoáng sùng thân mình. Chính là, hai đạo ánh mắt, nhưng giống như xuyên thấu, quần lấy ta có vẻ như thương yêu. Tròn, vô tình. Tròn, vô dụng. Tim ta như nhảy loạn một cách điên cuồng, ta khản trương, hận không thể lập tức nhảy xuống xe. Lại thật kỳ quái, giống như không khí bên trong ngăn chặn miệng, trôi chân lại, nhưng khẽ động cũng không động dậy được. Không biết xe đi được bao lâu rồi mới chậm rãi dừng lại.

Thư Nghiên nhấc màn xe lên, cười nói: “Phượng cô nương, xe ngựa chỉ có thể đi đến đây, đi xe hơn thì không vào được. Làm phiền người cùng công tử đi bộ trước.” Ta ngây người một chút, công tử nhà hẳn ở đây, nói cũng là nói với ta. Nghĩ chắc bọn họ thường đến nơi này, ta liền bắt đầu tò mò, đến tột cùng là địa phương như thế nào a, có thể thần bí như thế. Giang Nam đã muốn xuống xe, ta vội vàng đứng dậy đi xuống. Trước mặt là ngọn núi nguy nga, chính giữa lộ ra một cái đường nhỏ, bất quá nhiều nhất bán trượng, cũng khó trách Thư Nghiên nói xe ngựa không qua được. Hắn đi lên phía trước, theo kịp vài bước liền muốn đi vào, ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy ánh sang hẹp dài. Cảm thấy vừa hở ra một tí, cư nhiên lại là Linh Mẫn nham! Truyền thuyết linh nham là vì đào hoa nữ tú hoa châm(*) mở ra, chỗ nên có danh là Nhất Tuyến Thiên. Dưới trên đường hàng năm ánh sáng chiếu không tới, liền trở nên có chút ẩm ướt, trơn bóng. Ta dùng tay vịn mép vách tường, thật cẩn thận mới có thể tránh bị trượt chân. Giang Nam khi thì quay đầu dặn ta cẩn thận, ta hướng hẳn cười lạnh nhạt. Bất quá, vài trượng chúng ta liền từ trong linh nham đi ra. Cảnh tượng rộng mở trong sáng, thế giới thần bí trong tưởng tượng của ta hiện ra trước mắt, làm ta khiếp sợ dị thường! Khấp bầu trời bỏ công anh! Giữa lúc hoảng hốt, ta sắp nghĩ đến, tại đây đầu mùa xuân gió lạnh, dưới nổi lên, bay lên vô số hạt hoa trắng muốt như tuyết lên không trung. Ánh mặt trời chiếu khắp, tuyết cũng không tan, dù sao càng thêm vui sướng tràn trề. Nhin không được đưa tay ngắt lấy hai đoá, cẩn thận xem mới phát hiện, không giống trong viện nhà của ta một màu tuyết trắng, ngược lại hơi hơi nhiễm màu sắc tím nhạt. Cảm thấy rung động không hiểu, trong truyền thuyết bỏ công anh màu tím, nguyên lai lại thật sự có...Cực kỳ kinh ngạc, mới xoay người hỏi hẳn, như thế nào biết được ta thích bỏ công anh, lại nghe hẳn nhọt nhạt cười rộ lên, hơi hơi vuốt cằm, khép hờ hai mắt, âm sắc dễ nghe: “Có phải hay không rất đẹp?”

“A.....Ân——” cúi đầu lên tiếng trả lời, dường như nhiều lời nữa liền coi thường không khí lúc này, không có hơi thở cao quý, có tươi mát thanh nhã. Giống như rượu lâu năm trầm hương, từng tí thấm vào ruột gan.

“Ha ha.” Hân nở nụ cười, khoe miệng cong cong, lại như trước không có trợn mắt.

“Ta thích bò công anh, thích chúng nó ở trong gió tự do tự tại.” Ta ngây người, hân nói, hân thích bò công anh. ...Nguyên lai hân có ý muốn dẫn ta đến, không phải bởi vì biết ta thích, mà là, hân cũng thích. Đây lòng xẹt qua một loại phù phiếm cảm giác không thay đổi, cảm giác rất kỳ quái. Nhìn nghiêng người bên cạnh, hơi thở thân nhiên quanh quẩn, ngay từ đầu cảm giác cứ nhiên không sai. Ở trên người của hân, ta nhìn thấy chính mình hướng tới nhiều điều tốt đẹp. Ta không biết giải thích nó như thế nào, có lẽ giống như trong miệng thể nhân thường dùng “Duyên phận”. Ta cùng với GiangNamduyên phận. Ta nhìn ngây ngốc, một cái nam tử tốt đẹp như thế a, vì sao qua mười sáu năm ta cũng không từng gặp? Nhẹ lay động đầu, bải bải bải, nay quen biết cũng không trễ! GiangNamchâm rầy trợn mắt, tươi cười trong sáng, hân nhìn ta gặng từng chữ: “Phượng cô nương, ngươi là người thứ hai tới nơi này, cũng là nữ tử duy nhất.” Ân ý trong lời nói của hân, ta làm sao không biết? Chính là, trong nháy mắt, mặt giống như bốc cháy lên, thoáng sừng thân mình, ta nói: “Thư Nghiên đâu?” Trong lời nói lọt tai, Thư Nghiên, bọn họ là thường tới.

“Hân chưa bao giờ theo ta đi vào.” Hân nói thật bình thản không có gì. Ta đây mới phát hiện, Thư Nghiên cùng Thanh Tư cũng không hề theo tiến vào, nơi này, chỉ ta cùng với hai người bọn họ.

“Vì sao?” Ta hỏi. Hân lại không trả lời, xoay người hái được một đóa bò công anh, khẽ đặt ở tay của ta, ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Nơi này tên là [Anh vườn].....” Ta cúi đầu nhìn bò công anh trong tay, chậm rãi lầm nhẫm. [Anh vườn], [Anh vườn].....Đầu ngón tay run lên, ta có chút bàng hoàng, ngừng đầu nhìn hân, hay là hân có điều gì khác! [Anh vườn], nhân duyên!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nó Gọi Là [Anh Vườn] (2)

Đột nhiên run lên, bò công anh ở trong lòng bàn tay lướt xuống, tán nhỏ ra, bay xung quanh. Hân không để ý sự kinh ngạc của ta, điềm tĩnh cười nói: “Về màu tím bò công anh, còn có một truyền thuyết mỹ lệ, Phượng cô nương có hứng thú nghe không?” Truyền thuyết bò công anh màu tím? Ta tất nhiên là hứng thú, hướng hân gật gật đầu. Giang Nam ôn nhu cười, cỡi áo choàng trên người xuống trải ra trên mặt đất: “Chúng ta ngồi một lát.”

“Thân thể nguoi.....”

“Không sao đâu, đừng ngại.”

Ta do dự một hồi, cuối cùng ngồi xuống cùng hân. Hân tự tay hái một đóa, nhẹ nhàng thổi, tiện đà cười thật hạnh phúc: “Thật lâu, thật lâu trước kia, trên thế giới chỉ có bò công anh màu trắng. Trong gió xuân, có hai bò công anh này sinh tình cảm. Bọn họ bay lên nhảy múa, cùng nhau phiêu du vượt qua đại dương to lớn, theo quỹ đạo của gió. Hân nói, cùng với nàng cả đời không lìa xa. Chính là sự thật luôn tàn khốc, gió không hề cho nàng sức mạnh, khiến nàng rơi xuống, dưới đại dương là một mảnh tảo (* tảo : rong rêu) màu tím, thời khắc chia lìa cuối cùng cũng đến. Nhưng hân lại nói, hân sẽ không rời đi. Hân bỏ qua cơ hội một mình đi xa, cùng nàng rơi xuống.”

“Bọn họ đã rơi vào trên mặt biển?” Sẽ không thể mọc rễ này mầm, trong lòng không khỏi tiếc hận. Tuy chỉ là một truyền thuyết, bỗng nhiên ta lại bị cuốn hút sâu sắc.

Hân cười khê: “Nguyên bản thì là vậy. Bọn họ ở hải lý ngàn bảy ngày bảy đêm, nước biển làm ướt lông tơ bọn họ, trên người họ nhiễm màu tím trên tảo. Có một câu nói rằng, trời không tuyệt đường người.” Không biết đây có phải là ảo giác của ta hay không, thời điểm hân nói trời không tuyệt đường người, con người bỗng nhiên nhấp nháy ánh sáng.

Trong nháy mắt đó đủ để cho ta nghĩ đến, hân kỳ thật muốn nói không phải là chuyện xưa, mà là chính hân.

“Có một đàn hải điều bay thấp vô mồi, đưa bọn họ từ hải lý bay lên.”

“Là hải điều cứu bọn họ!” Cảm thấy vui vẻ đứng lên, có tình ý sẽ thành thân thuộc, còn có cái gì so với điều này làm người cao hứng đâu?

Giang Nam gật đầu: “Sau đó, bọn họ mọc rễ này mầm, mà sinh sôi này mầm ra bò công anh màu tím.” Câu chuyện xưa kết thúc mỹ mãn, nhưng vì sao ta lại không an tâm? Kinh ngạc theo dõi khuôn mặt anh tuấn của hân, cho đến khi hân nhìn sang mới giật mình hoàn hồn.

“Phượng cô nương?” Thần sắc hân kinh ngạc.

Ta ngượng ngùng cúi đầu: “Truyền thuyết rất đẹp. Nhưng vì sao nguoi biết những điều này?” Thật kỳ quái a, cảm giác cảm thấy một nam tử không nên chú ý chuyện tình. Mà hân lại biết rõ ràng như vậy. GiangNanim lặng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía xa, một hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Đó là nương nói cho ta nghe. Nàng còn nói, ai có thể tìm được bò công anh màu tím, liền có thể có được tình yêu hoàn mỹ.” Thời điểm hân nói xong câu cuối cùng, đột nhiên xoay người lại, tình cảm nồng nàn chân thành nhìn ta. Trong lòng một trận nhảy loạn, lời của hân, đến tột cùng là ý gì? Nhưng là, vì sao trong óc ta vẫn cứ lẩn quẩn một câu. Tình yêu hoàn mỹ, tình yêu hoàn mỹ.....

“Loan Phi.” Đột nhiên hân cúi đầu gọi ta.

Ta hoảng sợ vội la lên: “Ngươi... Ngươi như thế nào lại biết tên ta?” Khi nói chuyện, hai má dâng lên cảm giác nóng nực giống như vô biên vô hạn lan tràn ra. Ánh mắt của hắn chớp chớp, lập tức cười yếu ớt: “Bát tiểu thư Phụng Phủ, tùy tiện hỏi thăm một chút, tự nhiên sẽ biết.”

“Vì sao lại hỏi thăm ta?” Biết rõ còn cố hỏi, chỉ là ta cảm thấy thật không ổn, giống như mọi việc tới quá nhanh. Kinh ca nói, đã yêu, nàng sẽ vẫn yêu. Nếu có một ngày, ta gặp phu quân của chính mình, cũng sẽ như nàng dường như không cho phép chùn bước. Đối mặt Giang Nam, dĩ nhiên tâm ta động. Nhất kiến chung tình sao? Có lẽ không phải, chính là, trên người nam nhân này có một loại không hiểu đó là tốt đẹp. Hắn nói cho ta biết hắn gọi là Giang Nam, hấp dẫn ta tới xem bỏ công anh màu tím...

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bị Người Bắt Cóc (1)

Ngồi dưới đất, hơi hơi vuốt cằm, bất kỳ làn gió thổi qua mặt. Trước mắt một mảnh màu tím nhạt của đại dương, phồn anh rực rỡ.

“Khụ khụ——” Tiếng ho khan rất nhỏ của Giang Nam truyền đến, ta quay mặt, thấy hắn cũng vì sùen thân mình, chính là bên cạnh ta, vòng tay để ở bên môi, tuôn mi trầm nhủ lại. Cự nhiên, ta lại quên mất, hắn vẫn đang bệnh! Vội vàng đứng dậy mở miệng nói: “Chúng ta trở về đi.”

Hắn gật gật đầu, đứng lên, ta thấy áo choàng kia còn ở trên mặt đất, liền xoay người xuống nhặt. Cũng không nghĩ tới, hắn với ta cùng chung suy nghĩ, cùng lúc cúi người, đầu ngón tay chạm vào nhau. Ta thoáng lúng túng ý muốn thoát đi, ngón tay thon dài của hắn cũng đã quấn lấy tay ta, ta kinh hô một tiếng, rút tay, hắn lại càng nắm chặt hơn. Mặt của ta đỏ hết lên, rũ mắt xuống đất không dám nhìn hắn. Chỉ cảm thấy tay hắn nóng quá, ta cả kinh bật thốt lên: “Ngươi phát sốt.”

“Ta không sao, đi thôi.” Tay kia nhặt áo choàng lên, hắn lôi kéo ta đi tới linh nam. Ta tùy ý để cho hắn nắm, giờ phút này trên tay hắn đã không còn sức lực lớn như vậy. Ngón tay ta lạnh ngắt bị bàn tay nóng rực bao trùm, chậm rãi, cũng trở nên ấm áp.

Đội chúng ta đi ra, thấy xe ngựa vẫn như trước bình yên đứng ở bên ngoài, lại không thấy bóng dáng của Thanh Tư cùng Thư Nghiên đâu. Ta có chút kinh ngạc, nhìn về phía Giang Nam, dường như hắn ý thức được điều gì, lôi kéo ta chạy lên trước, nhắc màn xe lên.

“Ngô——”

“Ngô——” Thanh Tư cùng Thư Nghiên bị người trói lại để trong xe ngựa, hai người đều bị bịt miệng, thấy chúng ta liền lộ ra thần sắc kinh hoàng. Khóe miệng Thư Nghiên lộ ra màu tím màu xanh, giống như cùng người nào đó động thủ. Ta sợ tới mức không nhẹ, liền đưa tay giúp bọn họ cởi trói. Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy có người hét lên: “Thượng”, liền thấy chung quanh xuất hiện năm, sáu tên nam tử lưu manh.

“Người nào?” Giang Nam kéo ta vào trước ngực, nhìn người trước mặt trầm giọng hỏi. Một khuôn mặt nam nhân béo ú lớn giọng nói: “Thức thời tránh ra, chúng ta chỉ cần nàng!” Ngón tay chỉ hướng ta, khóe miệng phẩm cười. Ta kinh ngạc nhìn hắn, muốn ta? Muốn ta làm cái gì? Bên cạnh hắn, một nam nhân vẻ mặt cận bã nói: “Đại ca, các huynh đệ chờ đã lâu, xem ra Phụng Phủ Bát tiểu thư là cùng người yêu đương vụng trộm! Ta thấy đường nhiều lời, nhanh bắt trở về.” Nghe hắn nói hai chữ yêu đương vụng trộm, ta nhìn không được kêu lên: “Ngươi nói vậy!” Phụng Loan Phi ta cho tới bây giờ đều trong sạch, tại sao lại nói yêu đương vụng trộm chứ? Sắc mặt Giang Nam không hề động, âm sắc vững vàng: “Nếu các vị cần tiền, muốn cái gì thì cứ lấy.”

“Ha ha ha——” Đối phương dường như nghe được truyện tiểu lâm cực kỳ buồn cười, mở miệng nói: “Toàn bộ kinh thành này, người nói thử xem, ai có tiền nhiều hơn so với quốc cữu a?” Lòng ta thật khiếp sợ, nguyên lai là vì tiền của Phụng Phủ mà tới. Đương kim hoàng hậu thân là muội muội của Phụng Hồ, mà Phụng Hồ cũng là người mà Hoàng Thượng tin nhiệm. Phong vân trên triều đình thì không cần phải nói đến. Còn có một chút, Phụng gia ở trên thương trường cũng có một ngọn cờ riêng. Lục ca Phụng Lê Mạch của ta cơ hồ giao thiệp rộng rãi từng phạm vi, lĩnh vực ở Đại Tuyên, có thể nói, ở trên thương trường, hắn là một huyền thoại. Người kia đem về mặt cận bã sờ sờ vuốt vuốt, trách mắng: “Phụng Lục thiếu gia còn thiếu huynh đệ ta tiền công chưa thanh toán nha! Vậy Bát tiểu thư ủy khuất một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bị Người Bắt Cóc (2)

Lời của hắn vừa nói xong, mọi người bên cạnh cùng xông lên, đem ta và Giang Nam gắt gao đè lại.

“Buông!” Ta kêu to, nói Lục ca ta thiếu tiền công của bọn họ? Buồn cười! Đây quả thực là lời nói vô căn cứ, những người này chính là muốn nhân cơ hội vơ vét một số tài sản, bọn họ cho là ta không biết?

“Buông nàng ra!” GiangNamra sức đẩy người bắt hấn, lôi kéo tay của ta, thủy chung không tách ra. Một người nam nhân tiến lên, đánh vào bụng hấn một quyền.

“Ách——” hấn đau đến nỗi khom người xuống, mà chưa từng thả lỏng tay của ta.

“Không cần!” Ta kinh hô, bọn họ là muốn bắt cóc ta, nhưng lại liên lụy đến hấn. Người bên cạnh vui sướng khi thấy người gặp họa, nâng cằm ta mà cười trêu tức nói: “Như thế nào, đau lòng ư?” Ta cắn môi, ánh mắt chỉ nhìn về hướng GiangNam. Hấn hoàn hồn, hướng ta lắc đầu, nói cho ta biết hấn không có việc gì.

Một người bắt ta nói: “Đại ca, nhìn xem, tiểu tử này không phải thường hấn là thiếu gia nhà nào đó, không bằng thuận tiện...Hắc hắc——” Ta khinh thường nhìn thoáng qua hấn, nam nhân kia mặt béo phì cười nói: “Cũng tốt, vậy thì mang cả hai cùng đi.” Hấn sai khiến, liền có người nhảy lên xe ngựa, đem Thanh Tư cùng Thư Nghiên đẩy xuống dưới, lại đem ta và GiangNamđề ở bên trong xe, hét lớn một tiếng, liền vội vàng đi chuyển xe ngựa rồi đi.

“Ngô——” Thanh Tư cùng Thư Nghiên liều mạng kêu lên.

“Thanh Tư——” Ta quay đầu gọi nàng, đột nhiên một bàn tay lớn che miệng mũi ta lại, lòng bàn tay dường như có búi thứ gì đó lên, một trận choáng váng mơ màng truyền đến, ta liền cái gì cũng không biết.

*** Cảm giác mơ hồ nghe âm thanh của giọt mưa, tiếp theo ai nhẹ giọng ho khan. Ta mơ mơ màng màng mở to mắt, phát hiện chính mình bị GiangNamôm ở trong lòng, theo bản năng ta muốn giãy dụa, lại nghe âm thanh khan khan của hấn: “Đừng nhúc nhích, rất ẩm ướt.” Ta mới phát hiện, chúng ta bị giam trong một gian phòng rách nát, bên ngoài trời mưa, mưa theo khe ngói vỡ nát chảy thẳng xuống dưới. Tất cả phía trên đều là nước, nước đã lên cao, thậm chí đã tới nửa tắc. GiangNamđem ta ôm vào trong ngực, mà y phục hấn đã ướt đầm. Ta dựa vào lòng ngực của hấn, lại cảm thấy người hấn dị thường, cực nóng. Gò má hấn nhiễm một tầng sắc hồng, bạc môi cũng thật tái nhợt đáng sợ. Đưa tay lên trên trán của hấn, ta “Nha” kêu một tiếng, bệnh tình của hấn quả nhiên là tăng thêm!

“Nhanh, đứng lên.” Mặt đất ẩm như vậy, bệnh thương hàn của hấn vốn chưa khỏi, như vậy phải làm thế nào cho đúng đây?

Hấn lại lắc đầu: “Không được, trên mặt đất rất ẩm ướt, ôm ngươì, ta không có sức lực đứng lên.” Trong lòng run lên, hấn nói là vì ôm ta, đứng không nổi...

Trước mắt nổi lên một tầng nước dạng gì đó, lắc đầu nói: “Ta không sao, ngươì buông.” Thân thể hấn mới chịu không nổi, cư nhiên còn nghĩ đến ta. Hấn không chịu, muốn mở miệng, nhưng là ức chế không dần nổi cơn ho khan.

“Ngươi...ngươi thế nào?” Ta nhân cơ hội thoát ra khỏi ngực hấn, một cước đạp ở trong nước, mưa lạnh như băng, hấn khí thẳng xông lên. Hít vào một ngụm lạnh khí, hấn cư nhiên...

“Loan Phi, khụ khụ, rất lạnh.” Hấn muốn ngăn ta lại, lại kinh ngạc phát hiện giày của ta ướt đầm. Đưa tay đỡ hấn, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bị Người Bắt Cóc (3)

“Ngươi thế nào?” Ta run giọng hỏi. Hấn lại ho kịch liệt, nói không ra lời, đưa tay giúp hấn xoa ngực, muốn hấn giảm bớt sự đau đớn. Hấn ho đã lâu, khôe miệng đã xuất hiện tơ máu, ta sợ tới mức không nhẹ, đột nhiên hấn lại giữ chặt lấy tay của ta, an ủi nói: “Không có việc gì, khụ khụ, từ trước đến nay đều như vậy.”

Ta không rõ lắm khi nghe hấn nói câu này”Từ trước đến nay đều như vậy.” có ý gì, chuẩn bị hỏi lại nghe thấy ở ngoài cửa “xôn xao” mở ra, hai nam tử cao lớn tiến vào. Chân đạp ở trong nước, phát ra tiếng động”rầm”. Không nói hai lời, liền tiến lên kéo ta. Ta mới phản ứng lại thì đã bị ôm vào trong ngực, bắt quá giãy dụa, ta nói: “Làm cái gì, buông ra!”

“Loan Phi, khụ khụ...” Tay GiangNam vẫn như trước gắt gao nắm chặt tay ta, cảm giác nóng bỏng lan tràn tới lòng của ta, càng ngày càng nhiều.

“Còn không buông tay!” Nam tử xa lạ hô to một tiếng, đưa tay hung hăng vịn tay tái nhợt tiểu tụy của GiangNam. Nhìn ra được, hấn dùng hết sức lực, ta không biết khi đó, GiangNamđã suy yếu như thế nào có sức mà không chịu buông tay của ta. Cổ tay bị siết nên đau, nhưng là lòng của ta không cảm thấy vui vẻ.Nam nhân kia hừ một tiếng, nói: “Thôi được, vậy thì mang đi cùng nhau.” Ta cùng với GiangNambị đưa ra ngoài. Nguyên lai đã là buổi tối, nguyệt lạnh như nước. Xem ra mới ngừng mưa, gió lạnh thổi tới, nhắm trúng trên người, bệnh nặng hơn. Ta nhịn không được cảm thấy run run, không khỏi nhìn về phía Giang Nam, hấn lạnh đến nỗi môi biến thành màu tím, lại còn nhìn ta găng gượng cười.

“Đồ khôn!” Một tiếng mắng to, tiếp theo là âm thanh bát bị đập bẻ, truyền đến tiếng nói thô lỗ của nam nhân: “Bảo các ngươì đem Bát tiểu thư mang đến, các ngươì dẫn theo hấn làm cái gì!”

Ta nâng mâu nhìn lại, là vẻ mặt cận bã của một nam tử, được bọn họ xưng là đại ca.

“Đại ca, không phải lỗi của chúng tôi, thật sự là do tên tiểu tử này, dùng tay siết nàng thật chặt!” Bên phải trong giọng nói của nam nhân cảm thấy oan uổng. Bên kia, có người khinh thường cười nói: “Đại ca, nếu hắn siết tay thật chặt, chỉ bằng theo ta chem.Tayhắn nấu rượu ăn, như thế nào?” Lời của hắn vừa xong, liền nghe tiếng vỗ tay vây quanh, liền tiếp ồn ào.

“Không cần.” Ta sợ hãi kêu lên, biện pháp quá tàn nhẫn! Run run, ta cũng không biết, bọn họ có thật từng dùng người để nấu rượu. Chính là, không thể đụng vào GiangNam! Người phía trước ta, tựa hồ cảm thấy hứng thú, đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt cận bã, cười nói: “Xem ra Bát tiểu thư thật sự coi trọng tên tiểu tử này! Ha ha——“

“Chính là không biết, Bát tiểu thư có giữ được thân thể ngàn vàng của mình hay không?” Một người nói xong, đưa tay hướng ta sờ đến. Ta hoảng sợ, GiangNammâu trung cũng nhiễm giận. Lúc này lại nghe đại ca kia quát: “Đồ khốn!” Chờ Lục thiếu gia tới, hắn thấy muội muội yêu quý của hắn không còn nguyên vẹn, chúng ta sẽ không lấy được tiền.” Hắn nằng, đưa tay ném một cái bát lại đây, thẳng tắp trúng trên người tên kia. Hắn biểu lộ bị đau, cúi đầu nói: “Dạ phải, đại ca nói rất đúng...”

“Ha ha ha!” Người phía trên đột nhiên cười ha ha, đắc ý đến cực điểm, một lát, tiếng cười im bật, hắn nhũn mảy mồ hôi miệng: “Bát quá. ....đùa bỡn một chút, đương nhiên cũng không có sao.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bị Buộc Uống Rượu

Lòng ta cả kinh, liền nghe xung quanh tất cả mọi người đều đắc ý cười ha ha. Nhiều cánh tay hướng tới ta: “Bát tiểu thư, hôm nay thật là vinh hạnh, bồi tiểu nhân uống vài chén a!”

“Chắc chắn, Bát tiểu thư lớn lên quả thực tuyệt sắc.”

“Bát tiểu thư, không biết vị Lục ca của ngươi khi nào mới tới chuộc ngươi đây?”.....

“Các ngươi, dừng tay!” Thân mình bị gắt gao ôm lấy, ta biết là GiangNam.

“Xú tiểu tử không biết sống chết, Bát tiểu thư cũng là ngươi chạm vào!” Khi nói chuyện, đã thấy một quyền dừng ở thân thể yếu ớt của GiangNam.

“Loan phi. ....” Hắn ôm ta, sống chết không chịu buông ra. Ta chảy nước mắt, cảm giác đau lòng không thôi. Ta cũng không biết, nếu chỉ một mình ta rơi vào tay bọn thổ phỉ này, ta biết sao bây giờ? Lúc này, nghe tên đại ca kia bỗng nhiên nói: “Tất cả dừng tay!” Hắn đứng dậy, hướng chúng ta đi đến, mâu trung nhiễm ý cười, mang theo hương vị trời cợt. “Xem ra tiểu tử này thật sự yêu thương Bát tiểu thư ? Ha ha, đừng nóng vội, các huynh đệ bắt quá là muốn mời Bát tiểu thư uống vài chén mà thôi. Có phải hay không a?” Hắn vừa hỏi, tất cả người chung quanh ồn ào nói: “Đúng vậy, đúng vậy!” Ta cười lạnh, thế nào là không phải đây? Không phải cũng là...Namnhân trắng kiện đưa cánh tay tham lại đây, nhanh bắt lấy cổ tay của ta, muốn đem ta kéo qua, tiếng cười tục tĩu: “Bát tiểu thư, hay là lại đây bồi đại gia ta uống vài chén!” Lời của hắn vừa rơi, liền có người bụng chén rượu lại đây, cười nói: “Đại ca, rượu đến đây!” Hương vị rượu mạnh thật là gắt tràn ngập ở xoang mũi của ta, khiến ta không tự giác nhíu mày, ta làm sao uống được rượu mạnh như thế? Ngày trước ở nhà, cha luôn nói nữ nhi ở nhà không nên uống rượu mạnh như vậy. Mặc dù là uống rượu, nhưng là Lục ca cố ý chuẩn bị rượu trái cây. Nói nói là rượu, nhưng đều là hương vị nước trái cây. Chén rượu bị đưa lại đây, sắp chạm tới môi của ta. Ta cũng biết, ta không muốn, bọn họ cũng sẽ mạnh mẽ rút hết bát ta uống. Ta không biết là GiangNamdựa vào khí lực nào mà thoát ra được sự giam cầm của bọn họ, xông lại đây, hắn đưa tay đoạt chén rượu, lạnh lùng nói: “Ta thay nàng uống!” Ta khiếp sợ nhìn hắn, hắn lại nhìn ta cười nhẹ nhàng, là muốn nói cho ta biết, không cần lo lắng.

Namnhân kia cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Xem ra vị công tử này tửu lượng cao a! Nếu đã như vậy, người đâu, thay chén dùng chén lớn!” Khóe miệng của hắn khẽ nhếch, đáng vẻ rất là đắc ý.

“Không cần!” Ta sợ hãi kêu. GiangNamđang bệnh, nhất là không thể uống rượu, hắn làm sao còn có thể dùng chén lớn uống? Kháng nghị của ta vô dụng, cái chén, vẫn là đổi thành chén lớn. Ta chỉ nghe được âm thanh rượu từ trong bình đổ ra ”Áo”, tâm hung hăng nổi lên. GiangNamlại không có một tia do dự giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Khụ khụ khụ. ....” Hắn cúi người kiềm nén không để cho ho khan nổi lên. Bên cạnh, người bắt đầu ồn ào, nam nhân cầm đầu vẫn như cũ không chịu buông tha hắn, cười lớn: “Tốt! Tửu lượng giỏi! Còn không mau rót cho công tử!”

Ta gầy dựa kêu to: “Không cần! Không cần uống!” Chúng ta bắt quá mới gặp qua hai lần mà thôi, hắn làm sao có thể vì ta như vậy chứ! Rượu đầy lại cạn. Lại đây, lại cạn. .... Cứ như vậy, cũng không biết lặp lại mấy lần. Hai mắt đăm lẹ, ta tựa hồ nhìn thấy miệng GiangNamphun máu tươi, bộ dáng vô cùng đáng sợ. ....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Trở Về Phượng Phủ

Chúng ta lại bị nhốt vào căn phòng rách nát kia. Bên ngoài tuy rằng đã muốn trôi qua một ngày, nhưng bên trong lại vẫn ẩm ướt nhỏ từng giọt như trước. Phía trên, trên tường, đều là nước. Trong thời tiết đầu mùa xuân, giống như chìm vào một loại hầm băng, lạnh thấu xương. Giang Nam dường như đã hôn mê, ta đỡ thân thể hắn tựa vào bên tường, ngâm chân ở trong nước tựa hồ đã không còn là chân của chính mình, sớm đã lạnh đến chết lặng. Không biết vì sao, nhưng ta lại không có sợ hãi bao nhiêu. Có lẽ là, nam nhân này đã cho ta dừng khí.

“Giang Nam . . . . .” Ta thì thầm gọi tên của hắn. Ta cứ nhiên chưa từng phát hiện, nguyên lai ta còn chưa gọi qua tên của hắn. Giang Nam, Giang Nam . . . . . Là địa phương mà ta hướng tới đã lâu, Giang Nam vùng sông nước a, cứ nhiên lại khéo như vậy! Thiết nhiều thứ, ta thậm chí muốn hỏi, Giang Nam, người thật sự kêu Giang Nam sao? Cúi đầu, nhìn kỹ nam tử mặt mày tinh xảo, đáy lòng khẽ nhúc nhích. Dường như ở trên mặt của hắn, ta nhìn thấy một địa phương giống như tiên cảnh.

“Loan Phi.” Hắn đột nhiên gọi tên ta, thật là làm ta lắp bắp kinh hãi, đỡ tay của hắn có chút lúng túng không biết nên để vào đâu. Ta bắt quá tiếp xúc tình hình, rốt cuộc là ngưng ngừng. Có lẽ điểm này, ta thậm chí còn chưa nhận định kịp, có lẽ ta trẻ con hơn so với Cửu muội.

Hắn không có tỉnh lại, chỉ khẽ nói: “Hảo. . . . . Lạnh. . . . .”

Lạnh —— ta chỉ có thể sử dụng lực ôm lấy hắn. Mặt của ta, gò má cơ hồ sắp chạm vào hắn, hơi có một chút khoảng cách, vẫn như cũ cảm thấy trán hắn thật là nóng. Ta không biết, bởi vì hắn phát sốt, hay là bởi vì nhiệt độ của cõn. Chính là, thân thể hắn, thật sự quá lạnh. Gắt gao ôm hắn, cũng chính là nghe thấy được thanh âm của lòng mình điên cuồng nhảy loạn khiến thân thể ta cứng ngắt lại, thật lâu, thật lâu. Không biết là do thân mình Giang Nam làm ta cảm thấy lạnh như băng hay căn phòng ẩm ướt vẫn là nguyên do truyền đến cảm giác, chính là, hương vị âm lạnh càng ngày càng đậm. Từ nhỏ ở Phượng phủ đó là ăn ngon mặc ấm, cha mẹ nuông chiều, nha hoàn yêu thương, ta đâu chịu khổ nổi như vậy? Vòng quanh thân Giang Nam, dần dần, rốt cuộc ta cũng duy trì không được. Trước mắt xuất hiện cảnh tượng mơ hồ, chính là lạnh, chỉ có lạnh.

*** Thân thể rất khó chịu, nóng quá. Ta cũng phát sốt sao? Phải làm như thế nào cho phải? Cảm giác có đồ vật gì đó đặt ở trên người mình, như là đệm chăn. Chính là, làm sao có thể chứ? Muốn giờ tay đẩy ra thứ ở trên thân, cả người khí lực giống như bị lấy ra hết, cùng đưa hai tay lên đều nâng không nổi.

“Ân.” Không tự giác hừ ra một tiếng. Cảm giác như bên người lập tức có người chạy đến, thanh âm vui sướng: “Tiểu thư! Tiểu thư!”

Đó là. . . . . Thanh Tư sao? Đúng rồi, nhất định là mộng. Bằng không, như thế nào lại nghe thấy thanh âm của Thanh Tư chứ? Mí mắt, nặng nề. Là mộng a, lại có thể nào dễ dàng đem ánh mắt mở ra?

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Thanh Tư như trước kêu ta. Nguyên lai ta thực yếu ớt sao? Bằng không vì sao, trong mộng Thanh Tư có thể chân thật như thế? Nhớ nhà, tưởng rồi đi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lục Ca Lê Mạch (1)

Mở miệng liền làm nũng: “Thanh Tư, ta. . . . .Rất khổ sở. . . . .”

“Làm sao khổ sở.” Thanh âm của Thanh Tư mang theo sự lo lắng.

“Tiểu thư nhìn một chút, nô tỳ lập tức đi tìm đại phu!” Nghe tiếng bước chân nàng rời đi, đột nhiên ta nhớ tới Giang Nam. Phải chăng, bởi vì hắn đang ở bên cạnh ta, cho nên mới không có mơ thấy hắn? Khóe miệng khẽ nhúc nhích, thực xin lỗi, làm phiền lụy tới hắn. Chỉ chốc lát sau, lại nghe âm thanh của Thanh Tư trở về. Cảnh nàng, quả thực còn có tiếng bước chân của một người khác. A, nàng thật sự tìm đại phu đến sao? Cảnh trong mơ thật thú vị a.(Ni: giờ này còn mơ với mộng. . .pó tay.)

Ai đặt tay lên trên mạch của ta, không cần lâu, liền đứng dậy nói: “Yên tâm, Bát tiểu thư chỉ là thân mình suy yếu thôi, bồi bổ một chút sẽ không có vấn đề.”

“Đại phu, thật sự là không có gì?” Thanh Tư cẩn thận hỏi lại.

“Yên tâm đi.” Tiếp theo, nghe thấy thanh âm có người đi ra ngoài. Thanh Tư thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bỗng nhiên ta cảm thấy căng thẳng, cảnh trong mơ như vậy, sao lại chân thật đến như vậy!

“Tiểu thư, người nhất định phải mau mau khỏe lại nha!” Thanh Tư ở bên cạnh ta lăm lăm. Chẳng lẽ là. . . . . Dùng hết toàn lực cầm nắm tay, khó khăn mở hai mắt. Trước mắt, nha đầu nhìn xem ta trong nháy mắt, đột nhiên giật mình. Lập tức, lại vui vẻ lộ nong doanh trông(* nước mắt vui mừng), cúi người ôm lấy ta, nức nở nói: “Tiểu thư! Thật tốt quá, người rốt cuộc đã tỉnh!” Ta duy trì ánh mắt nhìn căn phòng quen thuộc, giường gỗ được điêu khắc tinh tế, màn sa màu tím nhạt, trong không khí, mờ mờ ảo ảo, tựa hồ còn tràn ngập hương bùn đất. Ta đã về nhà! Nhưng là, GiangNamđâu? Cả người chấn động, cố hết sức đẩy Thanh Tư ra, ta vội vã hỏi: “GiangNamđâu?”

Không nghĩ tới Thanh Tư cư nhiên sững sờ, nhú mồm nói: “Tiểu thư, người nói ai?”

“GiangNam, GiangNamđâu?” Ta lo lắng hẳn, lo lắng thân thể hẳn. Liều lĩnh cầm lấy tay Thanh Tư, vội vàng hỏi. Nhưng Thanh Tư lại như trước là vẻ mặt mờ mịt, ngón tay điểm ở hai gò má, ngoái đầu hỏi: “GiangNam là ai đâu?” Ta giật mình, Thanh Tư nà. . . . . Đến tột cùng làm sao vậy? Nàng yên lặng nhìn ta, chọc cho lòng của ta treo lên cao. Chẳng lẽ GiangNam đã xảy ra chuyện gì? Mới nghĩ, lại nghe Thanh Tư đột nhiên cười lên ha ha, ta kinh ngạc: “Thanh Tư. . . . .”

Nàng bỗng nhiên thu cười, nghiêm trang mở miệng: “Xem ra Cửu tiểu thư nói đúng, tiểu thư người thật sự đối với hấn động tâm!” Nàng vừa nói, vừa hướng ta nháy mắt. Ta mới biết, thì ra là nãy giờ bị nàng lừa. Hai má vi nóng, có chút giận dữ, nhưng cũng không muốn cùng nàng so đo. Nếu ngay cả Khinh Ca cũng biết GiangNam, chẳng lẽ là hấn cũng ở trong phủ? Nghĩ, nhắc chần lên liền muốn xuống giường. Thanh Tư hoảng sợ, vội vàng ngăn ta lại, nhú mồm nói: “Tiểu thư, người muốn đi nơi nào?”

“Ta. . . . . Ta muốn đi xem hấn thể nào.” Nói xong, vừa muốn đẩy tay nàng ra. Thanh Tư lắc đầu nói: “Ai nha, tiểu thư! Hấn không ở trong phủ!” “Không ở?” Ta nâng mồm lộ vẻ kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Lục Ca Lê Mạch (2)

“Àn.” Thanh Tư gật đầu.

“Ta cùng với Thư Nghiên cỡi được dây thừng liền quay về phủ cầu cứu. Không nghĩ tới kẻ xấu này cũng đã gửi thư tới muốn Lục thiếu gia lấy ngân lượng đi chuộc người. Lục thiếu gia cứu mọi người ra, vị công tử đó liền bị Thư Nghiên dẫn đi.” Nguyên lai như vậy, ta không khỏi có chút thất vọng. Như vậy, Khinh Ca biết chuyện Giang Nam là do Thanh Tư nói.

“Vậy, Lục ca đâu?” Ta chỉ là muốn hỏi một chút tình trạng Giang Nam, nghĩ đến, Phụng Lê Mạch nhất định là gặp qua hấn. Lời của ta âm mới rơi, cửa phòng liền mở ra. Thân ảnh nam tử cao to tìm đến, trước mắt ta sáng lên, mừng rỡ gọi hấn: “Lục ca!”

Phụng Lê Mạch làm như không nhìn thấy ta, chỉ hướng Thanh Tư nói: “Người trước đi ra ngoài.”

Không biết có phải là ta ảo giác, cảm thấy ngữ khí của hấn lạnh như băng. Thanh Tư cũng ngăn ra, nhìn ta một chút rồi mới đứng dậy, khom người nói: “Thanh Tư cáo lui trước.” Ta động môi, vẫn như cũ không có lên tiếng, ngoái đầu nhìn lại, nhìn nam tử đứng trước mắt có chút khó hiểu. Đợi Thanh Tư đóng cửa lại, Phụng Lê Mạch mới tiến lên, đỡ lấy vai của ta, nhẹ nhàng nói: “Mới vừa rồi nhìn thấy đại phu từ Huyền Anh Các đi ra ngoài, hại Lục ca rất lo lắng. Nay thấy người không có việc gì, liền yên tâm.”

Ta lắc đầu: “Muội không có việc gì.”

“Nói vậy?” Hấn có chút giận dữ, mu bàn tay day nhẹ, chạm nhẹ thái dương của ta, nhú mồm nói: “Sắc mặt khó coi như thế, còn có chút phát sốt, làm sao có thể nói không có việc gì?” Nói xong, trên tay hơi hơi dùng sức, dùng sức đẩy ta nằm xuống. Không lay chuyển được hấn, ta chỉ hảo ngoan ngoãn nằm xuống, cầm lấy tay hấn hỏi: “Lục ca, vị công tử kia cùng muội bị giam ở căn phòng rách nát, hấn không có việc gì chứ?” Ở trước mặt Phụng Lê Mạch, ta không có thói quen gọi hấn “Giang Nam”.

Phụng Lê Mạch mâu trung tựa hồ hiện lên một chút ánh sáng khác thường, lập tức mở miệng nói: “Không có việc gì.”

“Thật vậy chăng?” Ta khẩn cấp hỏi lại.

Hấn mỉm môi nói: “Nha đầu, nếu không tin Lục ca tội gì lại lôi kéo ta mà hỏi?”

“Lục ca. . . . .” Ta làm sao không tin hấn? Chỉ là do ta vui vẻ cho nên hỏi lại một lần mà thôi. Hôm nay, Phụng Lê Mạch rất kỳ quái. Nhưng thật ra hấn không có tức giận với ta, giấu đi tâm tư nói: “Từ nay về sau, không có chuyện gì cấp bách thì không thể tùy ý ra ngoài, nếu muốn đi thì cũng phải đi cùng cha hoặc là nói cho ta biết một tiếng. Nha đầu, người cũng biết bên ngoài có bao nhiêu người trông mong đánh đổ Phụng phủ chúng ta không?” Mắt của hấn chậm rãi tản ra tia ngưng trọng mà ta chưa bao giờ thấy qua. Khiến ta kinh hãi, lời của hấn khiến ta không thể nói thêm được lời nào. Giống như từ trước đến giờ hấn chưa bao giờ tán thành ta đi chơi, cho dù là thỉnh thoảng hoàng hậu triệu kiến, cũng là dặn ta sớm hồi phủ. Mà Khinh Ca cùng Vân Lan, cơ hồ chưa bao giờ ra Phụng phủ nửa bước. Nhớ rõ lần đó Vân Lan xuất môn, có thể nói là lực lượng hùng hậu bảo hộ. Ta cho là quá mức hưng sư động chúng(* kinh động mọi người, làm như là một việc trọng đại gì đó), nguyên lai lại là ta quá mức thiện chân. Cho là bên ngoài cũng cùng Phụng phủ một loại an hòa. Rũ mắt xuống, cắn môi nói: “Lục ca, thực xin lỗi.” Phụng Lê Mạch nhẹ nhàng cầm tay của ta, thấp giọng nói: “Lục ca

chính là không muốn người gặp chuyện không may.” Hung hăng gật đầu, ta đều biết.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lục Ca Lê Mạch (3)

Một lúc sau, bỗng nhiên hắn mở miệng nói: “Chuyện về vị công tử kia cha chưa có biết. Bởi vì Lục ca không biết tâm của nha đầu người thật đã định rồi hay chưa.” Hắn nhìn ta, đáy mắt tất cả đều là dò xét. Mặt của ta đột nhiên đỏ ửng một mảnh, rút tay từ lòng bàn tay hắn ra, liền chui vào chăn, cuộn tròn người, nhỏ giọng mở miệng: “Muội không biết ý tứ trong lời nói của Lục ca là gì.” Hắn tất nhiên là hiểu được, không cùng ta dây dưa. Ta biết, từ nhỏ, hắn hiểu ta nhất.

Hắn chỉ nói: “Nha đầu, hắn cũng yêu người sao?” Lục ca của ta cứ nhiên lại hỏi ta trắng trợn như vậy. Tâm nhảy loạn không ngừng, ta cắn môi nói: “Lục ca hỏi cái này làm gì?”

Hắn không trả lời, lại bướng bỉnh hỏi: “Hắn cũng yêu người sao?” Tâm thần rung động, yêu sao? Giang Nam yêu ta sao? Hắn nói, ai có thể tìm được bỏ công anh màu tím, có thể được tìm được tình yêu hoàn mỹ. Hắn nói nơi đó gọi là anh vườn, trừ hắn ra, ta là người thứ hai được nhìn thấy. Cũng là một nữ tử đầu tiên và duy nhất. Hắn nói, rất ẩm ướt, ôm ta, không có khí lực đứng . . . . . Nghĩ đi nghĩ lại, thế nhưng không tự giác gật đầu.

“Hắn thật lòng sao?” Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, cảm thấy ngữ khí Phượng Lê Mạch có chút bức người. Nhẹ nhàng nhiu mày, ta bật thốt lên nói: “Phải”.

Hắn bệnh như vậy, thân thể lại yếu nhưng vẫn vì ta uống một chén lại một chén rượu mạnh. Nam nhân che chở và bảo vệ ta như vậy còn chưa đủ thật lòng sao? Ta biết, Phượng Lê Mạch là nóng lòng lo lắng cho ta, chính là Giang Nam không nên bị hoài nghi như vậy!

“Nha đầu, người sao biết?”

“Lục ca!” Ta rút cuộc nhìn không được, xoay người nhìn ánh mắt của hắn, tay xoa ngực: “Bởi vì muội cảm giác được.”

Mâu thuẫn hắn dường như có cái gì đó, âm ỉ tiêu tán. “Như vậy người liền đối với hắn động tâm tư?” Hắn nhìn ta, tiếp tục hỏi. Không tự giác ngồi dậy, khó hiểu nhìn hắn: “Lục ca, người làm sao vậy?”

Hắn nên hiểu ta nhất chứ, vì sao còn muốn hỏi? Tâm tư của ta, hắn chẳng lẽ còn phải hỏi ta mới biết sao? Ta không tin. Ánh mắt của hắn chột từ trên mặt của ta dời đi, cúi đầu ho khan một tiếng nói: “Không có gì. Chính là, còn Thất hoàng tử làm sao bây giờ?”

Tâm chậm rãi trầm tĩnh lại, nguyên lai là hắn lo lắng điều này! Thở phào nhẹ nhõm nói: “Về vấn đề này, cha đã sớm cùng muội nói qua. Muội đối với hắn như là biểu ca chứ không hề có tình yêu nam nữ, cha cũng nói, chuyện này, toàn bộ chính mình làm chủ.” Ta không nghĩ gả vào hoàng thất, cứ mãi đấu đá lẫn nhau. Về mặt Phượng Lê Mạch có chút ngần ra, một lát mới nói: “Nếu là chờ thánh chỉ đưa tới, hết thấy đều trễ. Nha đầu nếu lòng có nơi thuộc về mình, Lục ca không muốn người cả đời hối tiếc.”

Nặng nề mà gật đầu: “Lục ca, ta biết.” May mắn Quân Ngan còn cho ta suy nghĩ, mà thời gian này hắn cũng có chuyện phải làm, ta còn có chút thời gian chuẩn bị. Phượng Lê Mạch đột nhiên im lặng, hồi lâu chưa từng tiếp nhận đề tài. Ta cũng cảm thấy có chút không ổn, động môi, lại nghe hắn nói: “Nha đầu, kỳ thật Lục ca. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Khinh Ca Nhận Sai (1)

Lời của hắn mới nói một nửa, liền nghe âm thanh của Thanh Tư ở bên ngoài truyền đến: “Thanh Tư bái kiến lão gia, bái kiến phu nhân, bái kiến Từ phu nhân, Lục phu nhân, bái kiến Cừu tiểu thư.”

Phượng Lê Mạch không hề nói tiếp, đứng dậy là lúc cửa đã bị mở ra. “Loan Phi!” Nương bỏ nhào vào trước giường ta, giữ chặt tay của ta, nước mắt nói: “Người rốt cuộc cũng tỉnh! Thật là hù chết nương mà !” Thấy nương về mặt mặt mõi, cảm thấy thật áy náy, Phượng Lê Mạch nói rất đúng, ta không nên một mình ra ngoài. Hóc mắt đỏ lên, an ủi nàng: “Nương, ta không sao. Làm cho người lo lắng, là Loan Phi không phải.”

“Hài tử ngốc, người không có việc gì là tốt rồi.” Nương vuốt đầu ta nói. Phượng Hồ tiến lên vài bước, hướng Phượng Lê Mạch nói: “Ngày sau, bên người Loan Phi nhất định phải phải nhiều hộ vệ, chuyện như vậy, không cho phép lại xảy ra!”

“Con đã biết.” Phụng Lê Mạch gật đầu lên tiếng trả lời.

“Ồi!” Lục phu nhân sợ hãi kêu một tiếng, dùng khăn che miệng, nói nhỏ chỉ vào ta: “Nhìn xem, Loan Phi của chúng ta bị tra tấn thành bộ dạng gì đây? Aizz, bọn nào a, đáng bị Thiên Dao chém mà!” Bộ dáng nàng rất là tức giận, chính là, theo lời của nàng, ta có chút nghe không thấy tâm ý quan tâm nào a. Tứ phu nhân vẫn là hiền lành nhất trong phủ, chưa bao giờ nói hơn một câu, đi được nhiều bước. Giờ phút này cũng chỉ im lặng đứng ở một bên. “Bát tỷ tỷ. . . . .” Khinh Ca đứng ở phía sau bọn họ, ánh mắt hồng hồng, nhẹ nhàng gọi ta. Ta hướng nàng lắc đầu, nói cho nàng ta không sao. Chính là, Vân Lan thật sự chưa có tới xem ta như thế nào. Nói không khó nghe quá thì đó là gạt người, hơi hơi nhắm mắt lại, nàng nhưng lại thật sự, hận ta như vậy sao? Nắm tay nương có chút hơi run run, Vân Lan, nhị tỷ của ta, ta cứ tưởng là nàng ghen tị với địa vị của ta ở Phụng phủ. Nhưng không biết rằng, thật ra cái gì nàng cũng hận ta. Có hay không, lúc này ta chưa về sẽ làm nàng cảm thấy thỏa mãn? Chính là, vì sao lòng ta không hề cam tâm. Ta có được cha mẹ yêu thương, có huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ yêu thương, duy nhất chị ruột của ta lại đối với ta như thế!

“Loan Phi, làm sao vậy?” Nương ân cần hỏi ta.

Phụng Hồ thấp giọng nói: “Thôi, chúng ta đều đi ra ngoài, để cho Loan Phi hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Đúng vậy đúng vậy, lão gia nói rất đúng, chúng ta đều trở về đi. Ở trong này a, liên quý rầy Loan Phi nghỉ ngơi!” Lục phu nhân vội vã muốn rời đi nhất, ta cùng với nàng quan hệ xưa nay chưa từng dễ chịu tí nào. Chắc chắn nàng đến nơi này, tất cả cũng chỉ là giả bộ trước mặt Phụng Hồ mà thôi? Bất quá những thứ này, ta chưa bao giờ để ý quá. Nương thương tiếc mơn trớn trên mặt của ta, nhẹ giọng nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi, muốn ăn chút gì đó không, nói cho nương biết, nương sai người đi chuẩn bị.” Lắc đầu, ta chỉ là cảm thấy khổ sở, cái gì đều ăn không vào.

Phụng Lê Mạch nói: “Phu nhân, đi ra ngoài đi.” Mẹ đẻ của hần là Ngũ phu nhân, lúc hần còn rất nhỏ liền qua đời. Có thể nói là hồng nhan bạc mệnh. Phụng Hồ vốn là muốn đem hần làm con thừa tự cho nương, hần lại không chịu. Thậm chí là, một câu “Đại nương” cũng chưa bao giờ kêu lên nhắm rượu. Vì thế, Phụng Hồ còn hung hăng đánh, phạt hần. Nhưng, đều không làm nên chuyện gì. Chính là, ta tựa hồ hiểu một chút lý giải, hần đối với tình cảm dành cho nương của mình là loại kiên định, không ai có thể thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Khinh Ca Nhận Sai (2)

Trong rốt cuộc cũng gật đầu. Mọi người xoay người đi ra ngoài, Nhưng Khinh Ca vẫn không có di chuyển. Nàng cắn môi hướng Phụng Hồ nói: “Cha, con muốn. . . . . muốn lưu lại phụng bồi Bát tỷ tỷ.” Thanh âm của nàng tĩnh tế, tựa hồ xen lẫn một tia áy náy. Ta có chút giật mình. Thân người Phụng Hồ không có quay lại, chỉ nói: “Chờ Bát tỷ tỷ của người thân mình tốt một chút rồi lại tới thăm.”

“Cha. . . . .” Mâu thuẫn của nàng hình như không cam lòng. Ta vội hỏi: “Cha, con cũng muốn Kinh Ca theo giúp con.” Vừa nói, liền hướng nàng hơi hơi cười. Đã thấy trên mặt của nàng, bỗng nhiên hở ra một tầng xấu hổ. Nhẹ nhàng nhún mày, Khinh Ca nàng, làm sao vậy? Nghe ta nói như thế, Phụng Hồ rốt cuộc không nói cái gì nữa. Cửa mở ra lại khép lại. Trong phòng chỉ còn lại có ta cùng với Khinh Ca hai người.

“Khinh Ca, làm sao vậy? Ân. . . . .” Ta khởi động thân mình ngồi xuống, lại phát hiện đầu đầu lợi hại.

“Bát tỷ tỷ!” Nàng sợ hãi kêu vội lại đây đỡ ta, nước mắt đã muốn chảy xuống, khóc nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi Bát tỷ tỷ. Muội thật sự không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.” Ta bị nàng làm cho hồ đồ, nhìn Khinh Ca trước mặt khóc thành lệ người, mờ mịt hỏi: “Vì sao nói xin lỗi?”

“Bát tỷ tỷ.” Nàng đột nhiên buông, ở trước mặt ta quỳ xuống, cắn môi, “Khinh Ca biết sai rồi.”

“Khinh Ca!”

Nàng khóc nói: “Ngày ấy, muội rõ ràng nhìn thấy tỷ cùng một vị công tử rời đi, nhưng là thời điểm cha hỏi tỷ đi nơi nào, muội. . . . . muội nói không biết.” Hơi hơi chấn động, nguyên lai Khinh Ca biết ta cùng với Giang Nam đi ra ngoài, nàng biết Giang Nam, không phải bởi vì Thanh Tư nói cho nàng?

“Muội biết tỷ nhất định là thích vị công tử kia, muội cho rằng mình may mắn, như thế biểu ca sẽ đối với tỷ chết tâm. Cho nên, muội không nói tỷ cùng với ai ra ngoài, muội. . . . . Muội chỉ là. . . . . Bát tỷ tỷ, muội thật sự không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy, thực xin lỗi. . . . .”

“Khinh Ca. . . . .” Cúi người kéo nàng. Việc này, sao có thể trách nàng đây? Có lẽ, tình cảm nàng dành cho Quân Ngạn, ta thoáng có chút cảm nhận được. Giống như trong mắt chỉ nhìn thấy nỗi mình hần, cảm giác kỳ diệu. . . . . Nàng nâng mâu, mở to ánh mắt hồng hồng, lẩm bẩm: “Bát tỷ tỷ, tỷ. . . . . tỷ không trách ta sao?” Lắc đầu cười khê, đây cũng có thể tính là đại sự gì chứ?

“Bát tỷ tỷ!” Nàng nhào vào trong lòng của ta, đem ta hung hăng ôm lấy, nức nở nói: “Thời điểm nghe được tỷ bị bắt cóc, đột nhiên muội cảm thấy rất đau và hận chính mình. Nếu tỷ xảy ra chuyện gì, nếu muội lấy thủ đoạn để tiện như vậy để có được biểu ca, muội nhất định cả đời cũng sẽ không yên lòng. Bởi vì Khinh Ca yêu, thích nhất là lời chúc phúc của Bát tỷ tỷ. Chỉ có như vậy, Khinh Ca mới có thể hạnh phúc.” Vô nhẹ lưng của nàng, bỗng nhiên đau lòng. Đây làm sao có thể cho là thủ đoạn để tiện đây? Cứu muội thiện lương của ta. Ở bên tai nàng nỉ non: “Sẽ có ngày nào đó, nhất định Bát tỷ tỷ chúc phúc cho muội.” Ta cứ ngỡ hy vọng nàng có thể đợi được người nàng yêu, mà ta, cũng là. . . . . Nàng rốt cuộc lau nước mắt nở nụ cười. Lòng cũng buông,

nguyên lai nàng khác thường là vì điều này. Ta bỗng nhiên nhớ tới Vân Lan, nàng không có cố ý như Khinh Ca, lại càng làm trái tim ta thêm băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Khinh Ca Nhận Sai (3)

Thở dài một tiếng nói: “Nhị tỷ đâu?” Có lẽ là ta đột nhiên đề cập đến Vân Lan, làm nàng có chút không thích ứng, bất quá rất nhanh, nàng liền mở miệng: “Nhị tỷ hôm qua nhiễm phong hàn, ở Vân Hiến Các tịnh dưỡng rồi.” Nhiễm phong hàn! Cho nên mới không có tới thăm ta sao? Không biết sao, nghe tin tức như thế, không ngờ ta lại cảm thấy vui vẻ.

“Bát tỷ tỷ.” Khinh Ca đột nhiên thấp giọng gọi ta.

“Àn?” Ta hoàn hồn. Nàng hít mũi một cái, cười hỏi: “Khinh Ca muốn biết, Bát tỷ tỷ đối vị kia công tử đến tốt cùng là cái dạng tình cảm như thế nào?” Mặt của ta đỏ lên, nha đầu này! Ở phương diện này rõ ràng so với ta còn thành thực, nàng thậm chí còn cùng Thanh Tư hiểu rõ tâm tư của ta, hiện tại cư nhiên còn hỏi ta! Đánh nhẹ nàng một chút, xoay người hướng vào phía trong, bệch nói: “Ta không biết!”

Khinh ca cũng là cười “Khanh khách”, cõng giày bước lên giường của ta, nằm xuống bên cạnh ta, thấp giọng nói: “Bát tỷ tỷ, tỷ thật sự rất may mắn, Khinh Ca kỳ thật thực hâm mộ.” Ta chấn động, sợ hãi nàng nói ra lời ghen tị. Nàng lại nói: “Muội nghĩ muốn ghen tị, nhưng là hết lần này đến lần khác Bát tỷ tỷ đối với muội tốt như vậy, làm cho Khinh Ca ngay cả dũng khí ghen tị đều không có.”

“Khinh Ca. . . . .” Nàng quay mặt, nhìn ta cười: “Bát tỷ tỷ, hẳn đối với tỷ tốt sao?” Được chứ? Tự nhiên. . . . . Ta gật đầu. Nàng lại hỏi: “Bát tỷ tỷ, cùng muội nói một chút về hắc, được chứ?” Con người sáng ngời chớp động, lộ ra tầng tầng ánh sáng nhu hòa. Ta biết, đó là, chờ mong cùng chúc phúc. Như trước gạt đầu. Thật kỳ quái a, ta cùng với Giang Nam, nhận thức bất quá chưa nửa tháng, gặp mặt bất quá chỉ vón vẹn hai lần. Ta lại, phảng phất nói không hết lời, thao thao bất tuyệt. Khinh Ca mím môi cười, ngẫu nhiên đỏ mắt, ngẫu nhiên gạt đầu. Nàng lôi kéo tay của ta, kích động mở miệng: “Đó là trời cao ban cho tỷ sao, Bát tỷ tỷ?”

“Giang Nam, Giang Nam. . . . .” Nàng lẩm bẩm. Ta giật mình, nhiều khi, ta cũng nghĩ như vậy. Nếu không, như thế nào lại gặp nam tử hoàn mỹ như vậy, đối với ta tốt như vậy. . . . . Giang Nam. Gió nổi lên, bồng anh trong viện bị cuốn lại, tung bay, bay lượn. Thình thoảng có bay vào trong phòng ta, lẳng lẳng, như thế nào cũng không chịu rơi xuống. Nhưng ta lại phảng phất lại nhìn thấy anh vờn, nhìn thấy hắc. . . . . Khinh Ca ở trong phòng ta cho tới khuya mới trở về. Thời điểm Thanh Tư vào, có chút không vui, rồi lại há miệng không buông tha người: “Tiểu thư, người hưng trí đến như vậy sao?” Nha đầu này, rõ ràng là thay ta đau lòng, rõ ràng đang trách Khinh Ca không nên quán quít lấy ta nói lâu như vậy, lại dám dùng miệng nói ra như vậy. Cảm thấy có một tia ảm áp, ta cố ý một tay đỡ trán, nhều mày nói: “Thanh tư, ta rất là khó chịu.”

“Tiểu thư!” Nàng liền hướng lại đây, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị ta dọa sợ tới mức trắng bệch. Trong lòng biết đùa giỡn có điểm hơi quá, ta chỉ hảo cười “Khanh khách”.

“Tiểu thư!” Nàng quả nhiên tức giận, đại sắc lông mi nhíu ở cùng nơi, hai tay chống nạnh, giận dữ nhìn ta: “Tiểu thư, đùa giỡn như vậy là sao?”

Ta cười: “Ai biểu người cứ trách móc ta, ta bất quá đùa một tí mà. . .” Nhìn sắc mặt nàng giận dữ như trước, ta le lưỡi, thức thời không hề giảm xuống nói. Rốt cuộc, Thanh Tư là bởi vì quan tâm ta. Nhìn bộ dáng của ta, nàng rốt cuộc bắt đầu dĩ thử dài, mở miệng nói: “Bất quá nhìn bộ dáng tiểu thư, nó tỷ cũng yên tâm.” Nàng tiến lên, bỗng nhiên cười thần bí: “Người đoán, hôm nay ai tới?” (Tác giả: trẻ trẻ vô liêm sỉ xin nhận ~~~ cầu phiếu ~~~ lại, đề cử ngẫu tần văn “theo thứ nữ đến hậu phi: phi tử không tốt”, mọi người duy trì. . .)

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 22: Một Quyển Tấu Chương (1)

Ta hơi ngẩn ra, trong đầu thoáng hiện chính là gương mặt Giang Nam. Bất quá, hắc bệnh nặng như vậy, nhất định sẽ không đến. Như vậy —— “Thư Nghiên!” Kích động thốt ra. Nàng hít mũi cười, nặng nề mà gạt đầu. Ta vội vã bắt lấy tay nàng hỏi: “Công tử của hắc thế nào?” Thanh Tư bỗng nhiên che miệng cười rộ lên. Ta khó hiểu, nàng lại nói: “Tiểu thư, người cùng với Giang Nam, hai người thật giống nhau.” Nghi hoặc nhìn nàng, nàng như trước cười nói: “Thư Nghiên thấy ta câu nói đầu tiên đó là hỏi người thế nào, nói đó là công tử nhà hắc giao phó.” Trong lòng ảm áp, khóe miệng không tự giác cười.

“Bệnh tình của Giang Nam cũng ổn định. Thư Nghiên nói tiểu thư phải nghỉ ngơi thật tốt, chờ công tử nhà hắc thân mình tốt lên sẽ tới thăm người.” Nghe Thanh Tư nói xong, tâm rốt cuộc cũng hoàn toàn buông xuống. Cầu nguyện chính mình mau mau khỏe trở lại, cầu nguyện Giang Nam mau mau hết bệnh. Ta biết, hắc nói đến, liền nhất định sẽ đến. Tựa như lần trước. Giang Nam, ta có thật nhiều thật nhiều điều muốn nói cùng hắc.

*** Một khoản thời gian thật dài, ta ở Huyền Anh Các dưỡng bệnh. Phụng Lê Mạch đến thăm ta lại nhắc tới sự việc trước đây, hẳn nói nên dạy ta tập võ. Không vì cái gì khác, cũng vì cường thân kiện thể. Chung quy tốt hơn so với sự nhu nhược hiện tại của ta. Ta lạnh nhạt cười, vũ đao lộng thương (múa kiếm, tập võ), ta thật không thích tí nào. Trong thời gian đó, Thư Nghiên vụng trộm tới hai lần, nói biết ta đã khỏe, công tử nhà hẳn rất là cao hứng. Còn nói Giang Nam thân mình chưa khỏi hẳn, còn phải qua một thời gian nữa mới tới thăm ta. Ta biết bệnh tình hẳn so với ta nặng hơn nhiều, không khỏi cảm thấy lo lắng. Ta đi qua Vân Hiên Các vài lần, đều bị ngăn ở bên ngoài. Vân Lan cũng không muốn gặp ta. Phụng Lê Mạch tựa hồ nhận được một khoản sinh ý rất lớn, mấy ngày gần đây, thời gian đến Huyền Anh Các giảm nhiều. Bất quá chuyện của hẳn, ta chưa bao giờ hỏi đến. Ở Phụng phủ, cũng không còn người nào có thể quản được hẳn. Nghe nói Đại Tuyền cùng biên cảnh Biên Quốc lại bắt đầu cuộc chiến, ta nhủ mảy, nơi đó hàng năm chiến tranh, thật đúng là không chịu dứt. Nhà Liêu lấy phía đông, Tường Lĩnh lấy phía nam, từ xưa đã tranh luận đất. Biên Quốc người nói đó nói là quốc thổ của bọn họ, Đại Tuyền cũng vậy. Lãnh thổ chi tranh, ta không biết quả nhiên là bởi vì tổ tiên thời xưa, vẫn là để vương nhóm lên đã tâm? Nghe nói Biên Quốc đã đổi để quân mới, mới lên mà đã hành quân đánh giặc, rất quyết đoán. Ngày hôm đó, là Phụng Lê Mạch đem ta mang về Phụng phủ sau, lần đầu ta tiên bước ra Huyền Anh Các. Vào lúc dùng ngọc thiện, vẫn không thấy Phụng Hồ xuất hiện. Hỏi mới biết, gần đây hẳn thường ở thư phòng, ngay cả ngủ. Dùng bữa, sai người chuẩn bị một phần, mang theo Thanh Tư đi vào thư phòng.

“Cha.” Gõ cửa gọi hẳn.

“Vào đi.” Bên trong truyền ra thanh âm mỗi một của Phụng Hồ. Ta hướng Thanh Tư nhìn thoáng qua, ý bảo nàng lui ra, đưa tay tiếp nhận hộp đựng thức ăn, liền đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy Phụng Hồ, hơi hơi giật mình, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể làm hẳn như vậy, không để ý một nhọc? Đem đồ ăn đặt lên bàn, nhẹ giọng nói: “Cha, ăn trước chút ít gì đi.” Nghĩ đến là về tiền triều chính sự, đó không phải ta quản lý. Có lẽ hẳn nói, ta cũng nghe không hiểu, cho nên liền thức thời không hỏi. Phụng Hồ gật gật đầu, đứng dậy đi tới. Ta vì hẳn gấp thức ăn ngon, hẳn lại nói: “Loan Phi, thân thể đã khỏe hẳn chưa? Thời gian này cha bề bận nhiều việc, cũng chưa có đi thăm ngươi.” Cái mũi đau xót, ta cười nói: “Cha, con đã khỏe rồi ạ. Ngược lại là cha kìa, cũng nên chú ý thân thể chính mình một chút.” Hẳn gật đầu, không có nhìn ta, chỉ cúi đầu ăn. Ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở phía trên mấy văn kiện, thấy phía trên bày ra một quyển gì đó, nhìn như là tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Một Quyển Tấu Chương (2)

Ta biết, Phụng hồ hết sức được Hoàng Thượng tín nhiệm, tấu chương nào có tranh luận cũng gọi hẳn cùng xem. Những thứ này, vốn không phải là chuyện mà ta nên xen vào. Lại lo lắng thoáng nhìn, nhìn thấy mặt trên có tên —— Quân Lâm, lúc đó, đáy lòng không biết sao, có chút rung động, có chút tò mò. Người này trong truyền thuyết Thập Tam hoàng tử, người này làm Hoàng Hậu cùng Phụng Hồ, tất cả cẩn thận phòng bị, đến tột cùng là người như thế nào đây? Quay đầu nhìn thoáng qua Phụng Hồ, hẳn như trước cúi đầu dùng bữa. Cước bộ khẽ nhúc nhích, ta di chuyển thân thể, lặng lẽ tiến lên. Chỉ thấy mặt trên viết —— (1) thần khai bẩm: Quốc gia sẽ kiệt quệ vì vận tải lương thực cho đại quân viễn chinh. Vận tải lương thực xa, dân chúng sẽ nghèo khó. Gần nơi quân đội tập kết thì vật giá sẽ cao vọt. Vật giá cao vọt sẽ làm cạn kiệt tiền tài của trăm họ. Tiền tài cạn kiệt tất phải gấp rút thu thêm thuế. Sức mạnh tiêu hao, tiền tài cạn kiệt, nhà nhà trong nước đều trống rỗng. Tiền bạc của nhân dân thì mười phần hết bảy, quốc gia thì xe hư ngựa hỏng, giáp, trụ, khiên, phen, cung, tên, kiếm, kích, trâu thò, mười phần hết sáu. Cổ thần cho là vì thế tướng soái giỏi tất lấy lương thực ở nước địch. Một nồi cơm của nước địch bằng hai mươi nồi từ nước nhà, một bó cỏ ở nước địch bằng hai mươi bó cỏ từ nước nhà. Chiến với nhà Liêu, thật không cần cung lương thực. Lui binh, cũng là kế không hay. Khấu xin thánh tể! Thập tam hoàng tử Quân Lâm tấu vào mừng bốn tháng ba năm Thánh Đức thứ 48.

Bản tấu chương này thực rõ ràng, là dùng binh tác chiến chỉ đạo. Đã sớm nghe nói tiền phương quân lương trống không, cũng không tưởng nguyên lai đúng là thật sự! Chính là, Thập Tam hoàng tử này cư nhiên không tán thành hướng tiền tuyến áp giải quân lương, cũng không tán thành hạ lệnh lui binh! Hẳn như thế, không phải muốn đem binh lính ép đến tuyệt đường sao? Ta thực tại giật mình, soi tâm như sắt, tìm của hẳn, đến tột cùng là cái gì làm ra? Ta âm thầm trầm tư, nhưng lại phát hiện, nguyên lai lời của hẳn, không phải không có lý. Triều đình không ra lệnh xuất quân lương, nếu vận chuyển đi xa, ắc sẽ tiêu hao nhân lực, tài lực; nếu lấy lương thực gần đây, chỉ biết thúc đẩy giá hàng dâng lên, do đó khiến cho dân loạn. Giá hàng một khi tăng lên, dân chúng tất nhiên dùng hết. Dân chúng dùng hết, thu nhập từ thuế ắc sẽ khó có thể thu. Như thế, cuối cùng hao tổn, vẫn là thực lực của một nước Đại Tuyền. Xác thực, quân nhu từ quốc nội vận đến, quân lương từ địch quốc trung dụng, là biện pháp không thể tốt hơn. Chính là, muốn hấp thu quân lương địch quân, lại nói dễ hơn làm? Huống chi hiện nay, nói vậy chứ có không ít người sẽ thỉnh cầu lui binh, hẳn cư nhiên dám ở phía sau đem ý nghĩ như vậy nói ra, dùng khí như thế đã không phải người bình thường có khả năng bằng được. Ân ân, ta đối với Thập Tam hoàng tử chưa từng gặp mặt này, có một phần tò mò.

“Loan phi.” Phụng Hồ đột nhiên gọi ta, ta giật mình kinh động, trở lại, thấy hẳn không biết khi nào đã đứng ở phía sau ta, ánh mắt dừng ở trên mấy tấu chương, yên lặng nhìn. Ta vội vàng lui lại vài bước, cúi đầu nói: “Cha. . . .” Một lát sau, hẳn cư nhiên hỏi ta: “Ngươi cảm thấy lời của hẳn như thế nào?” Ta kinh ngạc, là hỏi ta cảm thấy trong lời nói Quân Lâm như thế nào sao? Cẩn môi, không dám tùy tiện nói ra, dù sao trên đời trong mắt Phụng gia, là vẫn ủng hộ Thất hoàng tử.

“Tốt lắm, phi thường tốt!” Không nghĩ tới Phụng Hồ nhưng tự mình nói ra hảo, trên mặt của hẳn, không có...chút nào bởi vì “Hảo” mà thần sắc hưng phấn, ngược lại, là cái loại cảm giác căng thẳng, làm trong lòng ta mở ra một chút cảm giác không ổn. Hẳn lại nói: “Hẳn thật là một nhân tài, chẳng qua. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Cách Dùng Binh(1)

“Bất quá cái gì?” Ta không tự giác hỏi đến. May mắn là, Phụng Hồ không có bởi vì ta tùy tiện lên tiếng mà đành chỉ nói chuyện, hân trầm giọng nói: “Tướng quân lãnh binh lần này là thân tín bên cạnh Hoàng hậu nương nương, Tiết Thanh. Nếu trận này thắng, Hoàng Thượng sẽ thay đổi ánh mắt nhìn hân. Nếu là thua, hân cũng nhân cơ hội trừ đi một người quan trọng bên người Hoàng hậu!” Cảm thấy cả kinh, đối với sự hiểu biết về chính sự, ta còn quá non nớt. Nay nghe một lời Phụng Hồ nói ra, ta cảm thấy Thập Tam hoàng tử này thật lợi hại. Một cái nam tử tâm tư kín đáo như vậy, xem ra tâm hân lạnh lùng đến mức nào đây? Ta thậm chí mơ hồ cảm thấy vô luận trận chiến này thắng cũng thua, cuối cùng hân cũng là người nắm phần thắng trong tay. Phân tích của hân chu đáo, xâm nhập vào trọng yếu của quốc gia, ta nghĩ, làm Hoàng Đế Đại Tuyên, thật khó khăn mới không bị hân thuyết phục. Nhìn sắc mặt Phụng Hồ khó coi, ta cố lấy dũng khí nói: “Cha, nếu Hoàng Thượng muốn người xem qua tấu chương một chút, hân là muốn nghe ý của người.”

“Không sai, Hoàng Thượng đang có ý này. Chính là. . . . .” Hân thờ dài nói: “Ta không có phương pháp giải quyết nào!” Hoi hoi xúc động, xem ra lần này hân thật sự gặp được đối thủ, cư nhiên ngay cả hân cũng không có đối sách để ứng phó. Nắm chặt khăn tay, ta cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên nghe Phụng Hồ ho nhẹ một tiếng, nói: “Người trở về đi, cha còn có chút chuyện phải xử lý.” Ta gật gật đầu, gọi Thanh Tư đem đồ trên bàn dọn dẹp sạch sẽ, liền thôi lui ra ngoài. Trên đường trở về, Thanh Tư thấy ta không nói lời nào, liền nhíu mày hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lắc đầu, ta cũng không nói lên được, cảm thấy có loại cảm giác rất kỳ quái, từ bàn chân lên tới ngực. Hôm nay cùng cha nói chuyện một buổi, làm ta cảm thấy một trận đầm mấu. Cho dù cùng ngoại quốc đối chiến hỗn loạn, như cũ có thể nảy mầm nội chiến. Không phải cuộc diện lộ liễu nhưng là sóng ngầm mãnh liệt, nhưng cũng không thể so với cuộc chiến nơi sa trường, kém cỏi nửa phần. Ta nghĩ Quân Ngạn, cũng vì việc này, cho nên lâu như thế mới không đến tìm ta? Hoi hoi cười khổ, quyền lực với hân mà nói trọng yếu như vậy, có lẽ, ta nên hiểu cho hân. Đang cúi đầu nghĩ, đột nhiên nghe thấy có người gọi ta: “Loan Phi.” Nâng đầu, cư nhiên nhìn thấy Quân Ngạn đứng ở địa phương cách ta không xa lắm. Ta dị thường giật mình, mới nghĩ đến hân, hân liền thật sự xuất hiện! Hân bước đến, đưa tay đem ta ôm vào lòng, trầm giọng nói: “Người như thế nào để xảy ra chuyện như vậy? Những người đó thật sự to gan lớn mật, cư nhiên dám đối với người. . . . .” Hân bỗng nhiên buông thân mình, cao thấp đánh giá một phen, nhíu chặt mày rồi cuộc chậm rãi giãn ra: “Hoàn hảo người không có việc gì.” Nói xong, lại đem ta ôm. Nguyên lai hân mới biết được sự tình xảy ra với ta, liền vội chạy đến? Ta có chút xấu hổ muốn đưa tay đẩy hân, lại bị hân ôm thật chặt, cả cánh tay và thân đều không thoát ra được.

“Biểu ca.” Ta gọi hân, đang ở trong sân nhà, gia đình lui tới, bọn nha đầu lại nhiều? Tuy rằng bọn họ không dám nói lời nào, ta lại cảm thấy không tốt. Nay trưởng thành, nam nữ thụ thụ bất thân. Hân mặc dù đối với ta có tình ý, chỉ là ta đối với hân vô tình a. Thanh Tư rốt cuộc là thông minh, cư nhiên lớn tiếng nói: “Nô tỳ bái kiến Thất hoàng tử!” Thanh âm của nàng thật thật vang dội có thể nâng cổ ý nhắc nhở Quân Ngạn, bên cạnh còn có người.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cách Dùng Binh (2)

Quả nhiên, Quân Ngạn tuần mi nhíu lại, không hồn giận đem ta buông ra. Hướng Thanh Tư nói: “Người lui xuống trước đi.”

“Này. . . . .” Thanh Tư hướng nhìn ta. Ta mới chịu nói chuyện, liền bị Quân Ngạn một phen kéo qua, hướng một bên hành lang dài đi đến. Quay mặt, Thanh Tư ở tại nguyên chỗ nhìn ta, mâu trung tràn đầy lo lắng. Ta hướng nàng lắc đầu, Quân Ngạn là hoàng tử, lời của hân, Thanh Tư không dám không tuân.

“Biểu ca.” Tay không rút ra được, ta nhíu mày gọi hân. Hân không để ý tới ta, lôi kéo ta đi một hồi thẳng tới nơi yên tĩnh mới dừng lại. Quay lại, đỡ lấy hai vai của ta, nhíu mày nói: “Người có biết hay không, nghe nói người xảy ra chuyện, ta gần như sắp điên!”

“Ta. . . . . Ta không sao.” Phe phẩy đầu nói.

“Loan Phi.” Đem ta đặt tại trước ngực của hân: “Về sau đều ở bên cạnh ta, để cho ta bảo hộ người.”

Ta cười: “Biểu ca, người cùng Thập Tam hoàng tử tranh đấu bất quá vừa mới bắt đầu, lại có thể nào an tâm mà bảo hộ ta?” Ta thừa nhận một khắc này, ta là cố ý kích hân. Không muốn cùng hân chung một chỗ trong lời nói ta đã muốn nói thật nhiều lần, cũng biết, hân không thêm để ý. Giang Nam, nam tử trong lòng ta còn chưa tới. Ta chỉ là muốn vì chính mình tranh thủ thời gian nhiều một chút, cho nên Quân Ngạn, thực xin lỗi. Quả nhiên, thần sắc hân cứng đờ, âm sắc tiện đà trở nên lạnh như băng: “Là Quốc Cữu nói cho người?”

Ta lắc đầu: “Cha gần đây đều ở thư phòng, ngay cả ăn cơm cũng không nhớ. Là ta đưa cơm cho hân, thời điểm lơ đãng, trong lúc đó ở thư phòng ta nhìn thấy.” Ta sợ hân sẽ bởi vì việc này giận chó đánh mèo trên đầu Phụng Hồ, liền chỉ có thể nói như thế. Quân Ngạn rốt cuộc chậm rãi buông, cắn răng, quay lưng lại. Thật lâu sau, hân mới mở miệng: “Phụ hoàng chỉ nghĩ đến hân là bị tù biên quốc mười năm, tâm tổn oán hận, cho nên nhất định phải đem trận chiến này. . . . . rồi cuộc, lại không biết, hân kì thực là vì. . . . . Bởi vì. . . . .” Hân bỗng nhiên không nói nữa, có lẽ không muốn ta biết giữa bọn họ đang tranh giành để vị. Ta đột nhiên hỏi: “Hân thật sự cũng dòm ngó ngôi vị hoàng đế?” Nhớ tới khi đó, ta còn nói với cha, có lẽ Thập Tam hoàng tử kia

căn bản coi rẽ cái vị trí kia. Nhưng nguyên lai, nam tử hoàng gia, đều như thế sao? Cho nên, mới không phải người ta chọn. Hắn không trả lời thẳng, chỉ nói: “Phượng pháp dụng binh, kì thực bao vây, nắm là tấn công, phải biết phân chia, nắm rõ thời cơ, phải biết lường trước sự việc. Hôm nay phía trên triều đình, tin tưởng ai cũng hiểu được đạo lý này!”

“Địch là có thể tấn công, chậm thì có thể trốn, không bằng tránh né.” Thanh âm trầm ổn phía sau truyền đến, ta không tự giác quay đầu nhìn lại, bắt gặp Phượng Lê Mạch hướng chúng ta đi đến, cước bộ vững vàng. Ta thầm giật mình, hắn làm sao có thể đột nhiên đến? Quân Ngạn cũng có chút kinh ngạc, lại lập tức thần nhiên cười: “Mạch, thật lâu không thấy.”

Phượng Lê Mạch cũng nhiễm khởi cười, cúi đầu nói: “Điện hạ là hồi lâu không đến quý phủ. Gia phụ nghe nói người tới, muốn mời người qua thư phòng đi.”

Quân Ngạn nhú mày: “Quốc Cữu muốn gặp ta?”

Phượng Lê Mạch gật đầu. Quân Ngạn có chút lưỡng lự, rồi cuộc nâng bước rồi đi, không quên quay đầu hướng ta nói: “Chốc lát nữa ta trở lại thăm người.” Nói xong mới xoay người rồi đi. Đợi hắn đi xa, ta mới hướng Phượng Lê Mạch nói: “Lục ca, cảm ơn người.” Ta nghĩ, nhất định là nha đầu Thanh Tư đi gọi hắn đến.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trong Lời Nói

Hắn nâng tay xoa thái dương của ta, ôn hòa cười: “Cảm tạ cái gì, quay về đi.”

“Ân.” Gật đầu lên tiếng trả lời. Hắn tự nhiên đưa tay nắm lấy tay của ta, đi ở phía trước ta. Ta bỗng nhiên nâng mâu ngược nhìn hắn, hỏi: “Lục ca, người khi nào đọc qua binh thư?” Vì sao ta chưa bao giờ biết, Phượng Lê Mạch thế nhưng cũng biết binh pháp? Tay hắn hơi nắm chặt, cũng là ngoái đầu nhìn lại cười: “Thương nói, binh pháp, tất nhiên là thông hiểu đạo lý. Nha đầu, chuyện phức tạp như vậy, người không nên miệt mài theo đuổi.” Ánh mắt của hắn tiện đà lại nhìn về phía Quân Ngạn rồi đi, thấp giọng nói: “Tiểu địch chi kiên, đại địch chi cũng.” Hắn là đang nói, kinh thương là tốt nhất so với hành quân đánh giặc, nếu dụng binh cố chấp kiên chiến, ắc sẽ bị cường địch bắt. Nếu muốn thắng, trước tiên phải kiên cường. Chính là, không biết vì sao, lời của hắn, ần ần như là đang nói Quân Ngạn? Ta cũng không tự giác theo ánh mắt của hắn nhìn lại, Quân Ngạn thân ảnh dĩ nhiên biến mất ở chỗ góc tường. Hai người đi một đoạn đường, Phượng Lê Mạch đột nhiên chậm thanh nói: “Nha đầu, nếu là người nguyện ý gả cho Thất hoàng tử, hay là Lục ca. . . . .”

“Tiểu thư!” Lời của hắn, Thanh Tư kêu to một tiếng đột nhiên chặt đứt. Thanh tư vội vàng hướng ta chạy tới, ta kỳ thật có điểm trách cứ nàng, cư nhiên thừa dịp lúc này đến. Chỉ vì ta cảm thấy, Phượng Lê Mạch có điều trọng yếu muốn nói cho ta.

“Lục ca, người muốn nói cái gì?” Nâng mâu hỏi hắn. Hắn có chút xấu hổ, khôi phục lại, ánh mắt nhìn thoáng qua hướng Thanh Tư chạy đến, tay nắm thành quyền để ở môi liền ho nhẹ một tiếng, nói: “Không có gì, Lục ca chính là hy vọng người có thể tìm được một người mình thích.” Có chút kinh ngạc, hắn cũng đã nhẹ nhàng buông tay của ta ra. Thanh Tư chạy đến, thở hồng hộc nhìn ta, vui cười: “Tiểu thư tiểu thư!” Nàng lôi kéo tay của ta, vui vẻ nói: “Thư Nghiên đến đây!” Ta cả kinh, nàng lại kêu: “Không đúng không đúng, là Giang công tử đến đây!” Vội vàng nắm chặt tay nàng hỏi: “Hắn ở nơi nào?” Cách nay mấy ngày, ước chừng khoảng mười ngày, không thể phủ nhận, ta đối với hắn, thậm chí có nhớ nhung.

“Bên ngoài a, Thư Nghiên lại là ghé vào trên tường vây nói với nô tỳ.” Thanh Tư cười nói. Hướng phía trước đi từng bước, bỗng nhiên lại nghĩ tới trong lời nói của Phượng Lê Mạch. Hắn nhắc nhở ta, không thể đi loạn. Mà ta hiện tại, không ngờ lại nghĩ muốn ra phủ gặp Giang Nam. Chính là, muốn hắn vào phủ, thật là không ổn. Huống chi hôm nay, Quân Ngạn đang ở đây. Thời điểm ta lộ khó xử, bỗng nhiên Phượng Lê Mạch xoay người lại, thần nhiên cười nói: “Đi ra ngoài đi.”

“Lục ca.” Ta giật mình nhìn hắn.

“Không cần lo lắng.” Hắn xoa xoa đầu ta một cái: “Lục ca sẽ đứng ở xa xa nhìn người.”

“Lục ca. . . . .” Biết đó là hắn vì bảo hộ ta, đối với người vẫn là đồ mặt. Thanh Tư lôi kéo tay của ta, quay đầu liền đi: “Đi nhanh đi tiểu thư, người xem Lục thiếu gia cũng nói như vậy!” Nàng tựa hồ rất là hưng phấn, so với ta còn muốn hưng phấn hơn. Cúi đầu, tùy ý để nàng lôi kéo cánh tay, chọn ra một bên thiên môn, chạy chậm đi ra ngoài. “Thanh Tư tỳ tỳ!” Thật xa liền nghe thấy được thanh âm của Thư Nghiên. Ta không tự giác quay đầu, quả thực không có thấy thân ảnh Phượng Lê Mạch. Hắn nói “Xa xa nhìn”, kì thực là âm thầm bảo hộ. Đây lòng ấm áp, có Lục ca ở đây, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Giang Nam Thổ Lộ (1)

Thanh âm của Thanh Tư rất là tức giận: “Uy, nói bao nhiêu lần, ai bảo người lại gọi ta tỷ tỷ!”

“Phượng cô nương.” Thư Nghiên hướng ta hành lễ, lại nhìn về phía Thanh Tư: “Chẳng qua gọi người một tiếng tỷ tỷ, như thế nào lại keo kiệt như vậy!”

Thanh Tư hừ một tiếng, không khách khí nói: “Được a, Thanh ‘tỷ tỷ’ cũng không phải là nói không nha. Ngày sau thấy ta, phải cẩn thận chuẩn bị son bột nước tốt nhất, còn phải nhớ rõ tỷ tỷ người thích ăn nhất là vải!” “Người!” Thư Nghiên cắn môi nói: “Mùa hiện giờ, làm sao có vải?”

Thanh Tư tựa hồ rất là đắc ý: “Cho nên người mới không thể kêu ta tỷ tỷ nha.” Nàng bỗng nhiên chuyển hướng ta: “Có phải hay không, tiểu thư?” “Một người cười ngửa hồng trần phi tử cười, không người biết là cây vải tới.” Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, xen lẫn một tia âm áp: “Vải, mặc dù chưa chín đúng lúc nhưng cũng không phải người bình thường có thể dùng đến.” Thanh Tư cũng không tức giận, cố ý sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Là nói Thanh Tư bắt quả là thân phận nha đầu sao?” Nam tử trước mặt cười nhạt, lắc đầu nói: “Tại hạ không có ý này.” Ánh mắt của hắn cũng là hướng ta nhìn tới, rực rỡ tràn đầy ánh sáng. Ta cảm thấy có chút xấu hổ, đành phải nói: “Thanh Tư không hiểu chuyện, cho người chê cười.” Nói xong, vừa lôi kéo ống tay áo Thanh Tư. Nàng tuy là nha đầu của ta, nhưng, ở Phượng phủ trên dưới tất nhiên đều biết. Nàng là cha vì Lục ca Phượng Lê Mạch điều động nội bộ thiếp thất, dù chưa xuất giá, thân phận cũng là đồng dạng như vậy. Cho nên, đừng nói là vải, cho dù là công phẩm trong cung, nàng cũng đã dùng qua. Giang Nam không có đề ý, hướng ta đi tới, thấp giọng hỏi: “Thân mình tốt không?” Cảm thấy khẽ động, người nên lo lắng, rõ ràng là hắn a. Thanh Tư cùng Thư Nghiên không biết khi nào đã lặng yên lui ra, lúc này, chỉ còn lại có ta cùng với Giang Nam hai người. Ta liếc nhìn hắn, phát hiện hắn gầy yếu đi rất nhiều, áy náy mở miệng: “Thực xin lỗi.” Những người đó rõ ràng chính là hướng về ta mà đến, cũng không nghĩ thế nhưng làm phiền cả hai cùng nhau chịu tội. Hắn tựa hồ ngăn ra, lắc đầu nói: “Vi sao nói như thế. Nên thực xin lỗi, là ta. Nếu không phải ta mang người đi ra ngoài, như thế nào lại để xảy ra chuyện như vậy?” Ta nâng mâu, lại nghe hắn nói: “Chính là, nếu không có chuyện như vậy, ta như thế nào sẽ biết lòng mình. . . . .” Hắn nhìn ta, còn thật sự, chậm rãi nói. Tâm điên cuồng nhảy lên, lời của hắn, đến tột cùng là ý gì nha? Không thấy hắn, thật là nhớ mong. Thấy, cư nhiên lại không biết nên nói cái gì cho phải. Thật thật, là cảm giác kỳ quái a.

“Loan phi.” Hắn bỗng nhiên nhẹ giọng gọi ta. Ta hoàn hồn, thấy hắn ôn hòa cười, nghiêng người nói: “Đi đến xe ngựa ngồi một chút, như thế nào?” Lúc này đây, hắn không nói mang đi đi nơi nào, nghĩ đến là sợ ta lại có sơ xuất. Gật gật đầu, theo hắn đi qua. Lên xe ngựa, hắn ngoái đầu nhìn lại, đưa tay qua, cười nói: “Lên.” Ta ngượng ngùng cười, kim lòng không đậu cầm tay hắn. Vào tới bên trong, mới thấy ra độ ẩm bên trong xe, góc ở ngoài đầu chênh lệch thật xa. Ta cẩn thận nhìn, không thấy lò cháy linh tinh gì đó, cũng cân nhắc không ra tột cùng là cái gì làm bên trong xe ẩm áp như thế. Giang Nam lôi kéo ta ngồi xuống, cười nói: “Không cần tìm, ẩm lò ở dưới xe.” Ta cả kinh, ở dưới xe? Hắn vừa cười: “Lạnh theo dưới chân lên, đem hỏa lò đặt ở dưới xe, cũng càng thêm dễ dàng, không cần lo lắng vô ý đánh đổ.” Thật là ý kiến hay a. Ta khẽ cười nói: “Người nghĩ ra?” Hắn lại lắc đầu: “Là Thư Nghiên nghĩ ra, cơ thể từ nhỏ của ta nhiệt độ luôn lạnh, nhiều năm như vậy, cũng toàn bộ nhờ hắn.” Nao nao, trách không được, hắn bị phong hàn sẽ nghiêm trọng như thế. Cũng làm khó hắn, tại ngày lạnh như thế còn dám nhảy xuống nước cứu người. Giang Nam, nam nhân này, không phải thiếu gia nhà giàu thì cũng là cái loại quý giá, hắn trong xương, đã như vậy như vậy, thật hiền hoà.

“Giang Nam.” Không tự giác khẽ gọi tên của hắn. Thấy thân mình hắn khẽ run, sắc mặt cũng có chút khác thường, lại chỉ trong nháy mắt, nâng mâu nhìn về phía ta: “Cho tới bây giờ, không ai kêu tên ta như thế.” Không biết là có phải ta ảo giác không, cảm giác, giờ phút này ánh mắt hắn, có chút lóe ra.

Tác giả đề lời nói với người xa lạ: động lực. . . Động lực. . . a

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Giang Nam Thổ Lộ (2)

Ta khó hiểu hỏi: “Vậy nương người đâu?” Tên của hắn, như thế nào chưa từng có người gọi qua chứ? Mâu thuẫn một chút ánh sáng âm thầm chậm rãi đi xuống, hắn lại giống như là hết sức miễn cưỡng cười, mở miệng: “Mẹ ta khi sinh ta ra liền qua đời, nàng thậm chí. . . . . Cũng không nhìn qua ta, liếc mắt một cái.” Tay hắn, hơi hơi nắm chặt thành hai quả đấm, đó là một loại đau. Nhưng là ta không biết vì sao hắn, lại lựa chọn mở miệng cười. “Thực xin lỗi, ta. . . . .”

“Không có liên quan.” Hắn lại lắc đầu: “Nàng nhất định ở trên trời nhìn ta, nhìn ta đi. . . . .” Câu nói kế tiếp, hắn nói rất nhẹ rất nhẹ, ta căn bản nghe không được hắn nói gì. Hắn nâng tay, xoắn màn xe lên, vuốt cằm nhìn lên bầu trời. Giống như một khắc này, hắn thấy nương hắn. Đúng như hắn nói, đang nhìn hắn. Ta lại bỗng nhiên thấy không đúng, ngày ấy ở anh vườn, hắn rõ ràng nói qua về chuyện xưa bỏ công anh màu tím, là nương hắn nói cho hắn. Vì sao hiện tại, hắn lại nói, nương thậm chí cũng không từng nhìn qua hắn liếc mắt một cái? Hơi hơi cắn môi, giây dựa muốn hay không hỏi ra miệng. Đã thấy Giang Nam đã buông màn xe xuống, cười nhẹ: “Chuyện xưa kia, là bà vú nói cho ta biết. Nàng nói, đó là nương cả đời rất tin tưởng vào tình yêu.” Ở trong lòng thờ nhẹ một tiếng, nam tử trước mặt, hắn tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của ta. Hắn biết ta nghi hoặc, không đợi ta mở miệng, liền đã trả lời. Không tự giác xoa ngực, đó là loại cảm giác gì, ta nói không được. Kinh ngạc nhìn hắn, hắn bỗng nhiên chống lại ánh mắt của ta, nhẹ giọng nói: “Loan Phi, người có tin tưởng duyên phận?” Duyên phận? Ta tất nhiên là tin. Ta cùng với hắn quen biết, đó là duyên. Ta chưa mở miệng, hắn lại nhìn ta, yên lặng nói: “Ta càng tin tưởng, nhất kiến chung tình.” Một câu, làm tâm ta như nhảy loạn mất nửa nhịp! Nhất kiến chung tình. . . . . Hắn đưa ngón tay xẹt qua mặt của ta, ta quên tránh né. Hắn cười nhẹ: “Nhã nhặn trầm tĩnh như Thanh Phong lướt nhẹ qua Nguyệt, uyển chuyển như nước chảy thành tâm. Chỉ tiếc. . . . .”

“Đáng tiếc cái gì?” Ta cư nhiên khẩn cấp thốt ra. Đưa tay quay về, hắn lắc đầu nói: “Ta và người thân phận cách xa.” Thân phận? Tâm đang treo lên tựa

hồ buông, Phụng Hồ đáp ứng để cho ta chính mình tuyển chọn vị hôn phu tương lai, chuyện thân phận, vốn là không vấn đề. Ta chuẩn bị nói, hắn lại nói: “Người mới vừa rồi vào phủ, ta đoán không lầm chắc là Thất hoàng tử? A, ăn mặc như vậy, tất nhiên là không sai.” Ta hơi hơi giật mình, hắn là. . . . . Vì chuyện như thế mà phiền não sao? Cảm thấy vui vẻ, lắc đầu nói: “Ta đối với Thất hoàng tử, không có tình yêu nam nữ.” Chỉ một câu này thôi, tin tưởng Giang Nam dĩ nhiên hiểu được tâm ta. Quả nhiên, con người hắn sáng ngời, khoe miệng cười, kích động cầm tay của ta hỏi: “Loan Phi, lời này thật sao?” Thình lình xảy ra động tác này, khiến ta hoảng sợ, bất quá ta không nghĩ gãy ra. Rũ mắt xuống một chút, đỏ mặt nói: “Thật.”

“Loan Phi.” Nắm tay của ta, hắn cúi đầu kêu. Ta như trước cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta vốn là không thích cuộc sống hoàng gia, ta chỉ muốn tìm một người mình thích, bình thân sống cả đời.” Ở trước mặt của hắn, ta thể nhưng có thể đem lời này nói ra. Có lẽ là bởi vì, ta thật sự. . . . . Đã yêu hắn. Nhất kiến chung tình, ta tự cũng là tin tưởng. Không có sợ hãi cùng bàng hoàng, có, chỉ có hạnh phúc.

“Không thích cuộc sống hoàng gia. . . . .” Giang Nam thì thảo nói, mỉm cười, nói: “Loan Phi, nếu ta tới cửa cầu hôn, ngươi có bằng lòng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lòng Có Người Khác (1)

Ta đột nhiên hoàn hồn, nhìn thẳng vào mắt nam tử trước mặt, hắn nói. . . . . Tới cửa cầu hôn. Hắn là. . . . . nghiêm túc sao? Dồn dập thở hỗn hển, trong lòng, vừa hưng phấn, vừa lo lắng.

“Loan phi, ta nghĩ thú ngươi.” Hắn lại kiên định nói.

“Ngươi. . . . . Ngươi không sợ Thất hoàng tử tìm ngươi gây phiền toái sao?” Ta nhìn hắn hỏi.

Hắn không trả lời, chỉ hỏi: “Ngươi nguyện ý sao?” Mâu thuẫn hắc một mảnh kiên định. Hắn chỉ hỏi, ta có nguyện ý hay không. Hắn chỉ lo ý nghĩ của ta, hắn không sợ Quân Ngạn, Nhắm mắt lại, ta gật đầu thật mạnh. Nguyện ý, ta nguyện ý. Mỗi lần mềm mại nhẹ nhàng chạm vào tay của ta, cả kinh, ta lập tức mở to mắt. Tình thế cấp bách lập tức rút tay ra, hắn nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, trước khi chưa thú ngươi, ta cái gì cũng sẽ không làm.” Trong lòng âm áp, một khắc này, ta nhận định, Giang Nam, hắn sẽ là nam nhân định mệnh của ta. Nguyên lai, tư vị tình yêu, ngọt ngào như thế. Trong lòng trừ bỏ cao hứng, vẫn là cao hứng. Nếu không phải Thanh Tư đột nhiên nhắc màn xe lên, ta có lẽ, luyến tiếc buông tay hắn ra.

“Tiểu thư, nô tỳ thấy nhị tiểu thư!” Thanh Tư nha đầu kia chưa từng nhìn thấy sắc mặt ta khác thường, nhũn mày kêu to. Vân Lan? Ta lắp bắp kinh hãi, thò đầu ra, thấy Vân Lan đã ngồi trên kiệu. Chung quanh nàng, đều là hộ vệ võ công cao cường. Ta với nàng, cũng là thật lâu rồi không gặp. Nàng nghĩ cha mẹ đều nghiêng về ta, thật ra nghiêng là nghiêng ở chỗ nào chứ? Đơn giản nhìn tùy tùng theo nàng xuất môn kia, không phải là cha đối với nàng coi trọng sao? Sợ nàng gặp chuyện không may, cho nên tìm nhiều người bảo hộ nàng như vậy a!

“Nàng là. . . . .” Ánh mắt Giang Nam nhìn nữ tử cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi.

Ta thờ dãi nói: “Là nhị tỳ của ta.”

Hắn cười nói: “Sao không giới thiệu cho ta được gặp, ngày sau, cũng phải quen thuộc.”

“Ta cùng với nàng, xưa nay chưa từng tốt hơn.” Ta thật sự bất đắc dĩ nói, kì thực không muốn thừa nhận sự thật này.

“Vi sao?” Hắn hỏi. Vì sao? Điều này tựa hồ rất nhiều nguyên nhân. . . . . Hắn nhìn ta, mở miệng: “Nhìn ra được, ngươi cũng không muốn cùng nàng xa lạ.” Ta gật đầu, nhưng là ta không muốn thì có ích gì đâu? Lời của ta, Vân Lan một câu cũng không muốn nghe. Mỗi lần nói chuyện, bọn ta đều là tranh luận đối lập suy nghĩ. Nàng cực kỳ chán ghét ta.

“Vốn là cùng cây sinh, sao phải đổ kị lẫn nhau.” Giang Nam thấp giọng nói: “Loan phi, nếu là ngươi tin ta, ta nguyện ý thử một lần. Khiến quan hệ tỷ muội các ngươi dịu xuống.” Con người của ta sáng lên, hắn thật sự. . . . . Có thể sao? Chờ giải quyết chuyện nhị tỳ ngươi, ta sẽ tới cửa cầu hôn. Sau đó, thú ngươi. Đây là lời Giang Nam lưu lại. Cũng in đậm trong lòng ta. Như trước theo cửa hông nhập phủ, liền kinh ngạc nhìn thấy Phụng Hồ Mạch đứng ở cửa, nhìn ta.

“Lục ca.” Ta khẽ gọi hắn, lại quay đầu phân phó nói: “Thanh Tư, ngươi đi về trước, ta cùng với Lục ca đi một chút.”

“Dạ” Thanh Tư ứng thanh, quay đầu hướng Phụng Hồ Mạch nhìn thoáng qua, liền xoay người rời đi. Phụng Hồ Mạch nhìn ta, hỏi: “Muốn cùng Lục ca nói cái gì?” Tâm tình cũng không bởi vì lời nói của Giang Nam mà biểu lộ, ta quay đầu nói: “Lục ca, ngươi cảm thấy hắn thế nào?” Tin tưởng hắn mới vừa rồi, cũng thấy rất rõ ràng, về Giang Nam hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lòng Có Người Khác (2)

Phượng Lê Mạch trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói: “Hắn là con trai độc nhất của viên ngoại thành Tây Giang, sinh ra trong gia đình thương hộ, không phải con em quan lại.” Lời của hắn, cứng nhắc vô cùng, giống như là đang tự thuật lại, hẳn biết Giang Nam. Mà ta cũng là cực lực sùng sốt, không nghĩ tới hắn thế nhưng đã phái người điều tra qua gia thế Giang Nam. Hay là, từ lần chúng ta bị bắt cóc, hắn liền bắt tay vào điều tra?

“Lục ca. . . . .” Hắn là bởi vì quan tâm ta, cho nên có làm như vậy, cũng bất động thanh sắc. Hắn khẽ cười một tiếng, hỏi: “Tính khi nào nói cho cha?” Ta ngượng ngùng cúi đầu, nói nhỏ: “Ta nghĩ trước cùng nhị tỷ hòa hảo, sau đó mới nói chuyện này.” Giang Nam nói có biện pháp, liền nhất định sẽ có biện pháp, ta tin tưởng hắn. Phượng Lê Mạch gật gật môi, nhưng không có nói nữa. Lúc này, một tên gia đình chạy tới, cúi đầu nói: “Lục thiếu gia, lão gia tìm ngài.” Phượng Lê Mạch gật đầu, xoay người rời đi, ta bỗng nhiên nói: “Lục ca, cảm ơn người.” Hắn hơi ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại, cười nói: “Trở về đi thôi.” Nói xong, lại lập tức hướng phía trước đi. Tâm tình dị thường tốt, ta thật sự cảm thấy ta rất may mắn. Ta nghĩ muốn, liền có. Không có, cũng sẽ có.

*** Trở về Huyền Anh Các, rất xa, liền nhìn thấy dáng người cao to kia.

“Loan Phi.” Quân Ngạn kêu ta, ngữ khí xen lẫn giận dữ: “Người đi nơi nào?” Tìm không thấy ta, cho nên, liền có chút vấn. Nhìn xung quanh, trong viện nhưng lại không thấy một người. Có lẽ là thời điểm hắn đến đã kêu tất cả mọi người lui xuống? Trong lòng thầm than một tiếng, rốt cuộc là hoàng tử, tính khí quật cường như vậy. Thấy ta không nói lời nào, hắn tựa hồ càng thêm tức giận, sải bước tiến lên đem ta ôm ở trong ngực, nhủ mày nói: “Ta không phải đã nói cùng quốc chủ nói chuyện xong liền đến thăm người? Vì sao không thấy bóng dáng của người?” Ta giả vờ nhưng không thể làm được gì, đành phải nói: “Biểu ca, buông ta ra!”

“Vi sao?” Hắn từng bước tiến tới gần, mâu trung đột nhiên hiện ra một cổ không an phận, thanh âm trầm thấp nói: “Vi sao bỗng nhiên người đối với ta kháng cự? Loan phi, người trước kia. . . . . Chưa bao giờ như vậy.” Là, ta thừa nhận, ta muốn cách xa hắn một chút. Từ ngày hắn nói muốn Hoàng Thượng tứ hôn, từ ngày ở sông Tần Hoài gặp Giang Nam, ta đã muốn chân chính nhận rõ lòng mình, nơi đó, không có vị trí dành cho Quân Ngạn. Nâng mâu, nhìn hắn, ta mở miệng cười: “Bởi vì trong lòng ta, đã có người khác.” “Không thể nào!” Ôm cánh tay của ta run lên bần bật, hắn lạnh lùng nói: “Là ai? Đến tột cùng là ai!” Ta lắc đầu, ta sẽ không nói cho hắn. Ta như thế nào để cho hắn đi thương tổn Giang Nam chứ?

“Người đang gạt ta, có phải hay không?” Hắn cầm lấy cánh tay của ta, dồn sức hỏi. Đồng tử hắn hơi hơi buộc chặt, ta biết, hắn kỳ thật không phải không tin, hắn chính là, không muốn tin. Hắn cũng hiểu rõ ta, ta sẽ không lấy chuyện như vậy mà nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Lòng Có Người Khác (3)

Lòng ngực của hắn kịch liệt đập phồng, một lúc lâu sau, mới nói: “Loan Phi, người đây là đang ép ta.” Ta biết, hắn nghĩ là lấy tứ hôn uy hiếp ta. Chính là hiện tại, ngay cả ông trời cũng giúp ta.

“Đại Tuyên cùng Biên Quốc đang đối chiến, nếu là lúc này biểu ca tìm Hoàng Thượng tứ hôn, tin tưởng cô cũng sẽ ngăn cản.” Huống chi, trong lúc đó hắn cùng Thập Tam hoàng tử kia đang đấu đá lẫn nhau, cũng đã nổi lên sóng gió. Lúc này, bọn họ nên cẩn thận mới phải. Mâu thuẫn hắn lộ về tức giận, ta không biết hắn là đang nghĩ tới Thập Tam hoàng tử hay là bởi vì lời của ta. Ta than thở một tiếng: “Người không nên nhìn trộm một mình ta.”

Thời điểm ta nói lời này cũng là nghĩ tới Khinh Ca, Cửu muội của ta yêu hắn. Quân Ngạn cười lạnh một tiếng, đem thân thể ta đối diện hắn, nói: “Hôm nay, ta nói cho người biết, trong mắt của ta cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình người. Về sau, cũng sẽ không thay đổi. Một ngày nào đó, kiêu hoa của ta sẽ tiến vào đại môn Phượng phủ. Mà người, cuối cùng sẽ trở thành thê tử của ta!” Hắn gần từng tiếng, nói ra lời thề son sắt. Ta nhưng lại cảm thấy hơi hơi rung động với dáng vẻ kiên định của Quân Ngạn.

“Biểu ca.”

“Không cần gọi ta biểu ca, gọi ta Ngạn.” Hắn có chút gấp gáp, nhìn ta gằm nhẹ.

“Biểu ca.” Ta như trước không thay đổi.

“Người!”

Hắn phẫn nộ, lông mày run run, nhưng là ta như trước không khuất phục. Trong tâm lý của ta, cho tới bây giờ ta đều coi hắn là ca ca, giống như Phượng Lê Mạch. Nhắm mắt lại, ta chậm rãi nở nụ cười. Có lẽ ta nên cảm ơn hắn, để cho ta càng thêm tin tưởng cảm giác chính mình. Thời điểm cùng Giang Nam một chỗ, ta không có cảm giác kháng cự như vậy. Ta chỉ là, nghĩ muốn ở bên cạnh hắn lâu một chút, lâu hơn một chút. Quân Ngạn rút cuộc buông ra bắt lấy tay của ta, lạnh lùng thốt: “Một ngày nào đó người sẽ biết, người chân chính yêu người, chỉ có ta!” Ta lắc đầu, ta tất nhiên là không tin. Hai người, ai giữ ý nấy. Quân Ngạn lúc đi, cũng mang theo phần nộ cùng không cam lòng. Ta biết, hắn sẽ không buông tay, bởi vì hắn là Quân Ngạn. Chính

là, ta không sợ, bởi vì lời của Giang Nam, ta cái gì cũng không sợ. *** Thời điểm Vân Lan hồi phủ đã là rất khuya, ta đi tìm nàng, nàng đều là đóng cửa không gặp. Liên tục nhiều ngày, đều là như thế.

Ta thật lòng muốn cùng nàng hòa hảo, nhưng nàng vẫn cứ chế giễu, ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho ta. Nghe nói Hoàng Thượng không có hạ lệnh lui binh, cũng không có xuất ra quân lương. Xác thực mà nói, hần hoàn toàn tiếp thu đề nghị của Thập Tam hoàng tử. Nhưng mà, bảy ngày sau, binh bại. Phụng Hồ sắc mặt hết sức khó coi, chuyện xấu nhất, cũng bị hần nói trúng rồi. Hoàng Hậu tổn thất một Viên đại tướng. Tiết Thanh chết trận, sau, nghe nói là con của hần Tiết Tùng Ninh kế nhiệm chức đại tướng quân.

Quân đội Đại tuyền theo phía đông sông Liêu, rút lui tới tường lĩnh hướng bắc. Quân Ngan cũng là nhiều ngày không đến Phụng phủ, chẳng qua là hộ vệ của hần Thập Hạ có tới mấy lần, còn nói là thay mặt chủ tử hần nhìn xem ta một chút. Phụng Lê Mạch công việc cũng lu bù lên. Bất quá, làm ta cao hứng là, Vân Lan rốt cuộc bằng lòng gặp ta.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Vân Lan Mất Tích (1)

Mang theo Thanh Tư đi Vân Hiên Các, nói thật, trong lòng vẫn là khản trương. Khinh Ca sợ Vân Lan lại đối với ta hung dữ, dám theo ta cùng đi, ta liền ngăn cản. Ta cùng với Vân Lan, là thời điểm muốn hảo hảo hoàn toàn để nói chuyện.

Để cho Thanh Tư đứng ở ngoài cửa chờ, ta một mình đẩy cửa phòng bước vào. Vân Lan nâng mâu nhìn đến, đáy mắt như trước là sắc thái kiệt ngạo. Cúi đầu nhẹ hóp một ngụm trà, âm thanh lạnh lùng nói: “Mấy ngày nay đổi tính? Cư nhiên không cùng nha đầu kia không quy củ ở chung một chỗ, lại lẳng lặng tới chỗ ta.” Ta biết, ta cùng với Khinh Ca thân cận, nàng cảm thấy không thoải mái. Chính là, ta cũng muốn cùng nàng thân cận, nhưng nàng cứ khẳng khái đối với ta...

Haizz—— “Nhị tỷ.” Ta nhẹ giọng gọi nàng. Nàng hừ nhẹ một tiếng, không nhìn ta, chỉ lo uống trà, cũng không bảo ta ngồi. Ta hít một hơi thật sâu, nói: “Đều là tỷ muội nhà mình, có thể có cái gì thâm cừ đại hận đâu?” Nghe vậy, nàng cảm chén trà tay khẽ run, rốt cuộc ngừng đầu, mâu trung hiện lên một tia cười, lầm bầm: “Không có hận. . . . .”

Ta gật đầu, muốn đưa tay, nhưng cuối cùng lại nhịn được. Sợ nàng không thích. Giang Nam đã nói, không thể nóng vội. Ta cùng với Vân Lan căng thẳng đã nhiều năm, không phải một sớm một chiều có thể cởi bỏ khúc mắc. Hần còn nói, chỉ cần Vân Lan bằng lòng gặp ta, sự tình sẽ có chuyển biến.

Có lẽ, là ta thật không thể giải thích với Vân Lan. Vân Lan đột nhiên mở miệng: “Hôm đó, vị công tử kia, là người trong lòng của ngươi?” Hôm đó? Ta giật mình nhìn nàng, nguyên lai, nàng đã thấy. . . . . Nàng khẽ cười một tiếng: “Ngươi không sợ Thất hoàng tử biết, sẽ làm thịt hần?” Trong giọng nói của nàng, hơi hơi xen lẫn khinh thường cùng hưng phấn. Lòng của ta chợt treo lên, vội hỏi: “Nhị tỷ, không được!” Nàng lạnh lùng nhìn ta liếc mắt một cái, ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt. Nếu nàng thật sự muốn cho Quân Ngan biết, chỉ sợ sớm đã nói ra. Cần gì phải chờ tới bây giờ? Chính là, đột nhiên cùng ta nhắc tới Giang Nam, không biết nàng lại có ý gì. “Đúng là, đã yêu sao?” Lời của nàng, như là đang hỏi ta, hoặc như là đang hỏi chính nàng. Ta lẳng một lát, cuối cùng gật đầu: “Nhị tỷ, ta đã sớm nói, ta sẽ không gả cho biểu ca.” Chính là khi đó nàng, vẫn không tin. Nàng vẫn nghĩ, ta cũng là loại thấy người sang bắt quàng làm họ.

Vân Lan trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: “Để cho ta gặp hần, như thế nào?” Cảm thấy bỗng nhiên vui vẻ, Giang Nam nói, nếu có thể nhìn thấy Vân Lan, hần liền tin tưởng có thể giúp ta thuyết phục nàng. Hiện tại, nàng cư nhiên chủ động nói muốn gặp Giang Nam, ta lại có thể nào mất hứng? Gọi Thanh Tư vào, muốn nàng đi thành Tây Giang phủ tìm Giang Nam hẹn ra ngoài gặp mặt. Thanh Tư cũng là cười rồi lui xuống. Quay đầu, hướng Vân Lan nhìn thoáng qua, nàng như trước mặt không chút thay đổi nhìn ta, đột nhiên, nhẹ nhàng cười.

Bất quá nửa canh giờ sau, Thanh Tư trở lại, nàng nói hiện giờ Giang Nam có chút việc, xong việc liền cùng chúng ta gặp ở Bồng Lai từ lâu ở Kinh thành gặp mặt. Mà giờ phút này, Thư Nghiên đã ở bên ngoài chờ chúng ta. Bởi vì sự tình lần trước, ta vẫn còn có chút sợ hãi, liền bảo Thanh Tư đi gặp Phụng Lê Mạch. Phụng Lê Mạch truyền lời cho Thanh Tư nói ta yên tâm mà ra ngoài, hần sẽ phái người âm thầm bảo hộ chúng ta. Đi qua khỏi mấy người ở Vân Hiên Các, ba người lặng lẽ đi tới cửa hông, thành thạo đi ra ngoài. Vân Lan thờ phào nhẹ nhõm, sự thoải mái trên mặt của nàng, ta chưa bao giờ thấy qua.

“Nhị tỷ.” Ta nhìn không được gọi nàng. Nàng phá lệ không có cùng ta tranh cãi, chỉ đạm thanh nói: “Ta cho tới bây giờ, chưa từng đi ra ngoài như vậy. Mỗi lần ra ngoài, hộ vệ đi theo đều khiến ta không thoải mái.” Ta nhân cơ hội tiếp lời: “Đó là bởi vì cha quan tâm ngươi a, cho nên mới phái người lúc nào cũng bảo hộ an toàn của ngươi.”

“Thật không?” Ngờ kị của nàng có chút không hồn giận, nhìn ta liếc mắt một cái nói: “Còn ngươi thì sao?” Ngờ tắt, cũng không chờ ta trả lời, liền thẳng hướng phía trước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Vân Lan Mất Tích (2) Canh Hai

Ta bị nàng chặn nói không ra lời, nguyên lai ta chưa từng chú ý qua, quả thật rất kỳ quái. Mỗi lần ta xuất môn, cũng sẽ không hưng sư động chúng giống như nàng xuất môn vậy. Chính là có hộ vệ, cũng là âm thầm đi theo.

“Tiểu thư.” Thanh Tư lôi kéo vạt áo ta, ta mới chột hoàn hồn, thấy Thư Nghiên đã nhẹ nghiêng người xuống đỡ Vân Lan lên xe ngựa. Lúc đó, cũng không nghĩ nhiều, cất bước đi tới. Lên xe ngựa, Thanh Tư nhủ thầm hỏi: “Công tử nhà ngươi đến tột cùng có chuyện gì?” Thư Nghiên huy động roi ngựa, xe ngựa đã chậm rãi tiến lên. Bỗng nhiên nghe Thanh Tư hỏi như vậy, hần nhân tiện nói: “Đó là trên phương diện làm ăn a, nói người cũng không hiểu, Thanh Tư tỷ tỷ.” Hần hướng nàng làm cái mặt quỷ thật to, chọc cho Thanh Tư vừa đánh vừa cười. Vân Lan kinh ngạc nhìn bọn họ, trong lúc nhất thời ngây người. Thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Các người rất quen.” Từ trong giọng nàng, ta nghe ra tràn đầy hâm mộ, ánh mắt của nàng vẫn nhìn bọn họ, trên mặt đều là cô đơn. Ta động môi, như trước cũng không nói một câu. Ta mới nhớ tới, ở Phụng hoàng phủ, cùng nàng thân cận liền chỉ có Lục phu nhân. Một khắc này, tâm hồn ta mới cảm thấy áy náy, nguyên lai ta cư nhiên chưa từng chú ý tới nàng rất tịch mịch a! Xe ngựa rất nhanh vào khu nào nhiệt, đi được một lát, Thư Nghiên cho xe dừng. Ta nhắc màn xe lên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Thanh Tư bên ngoài quay đầu lại nói: “Tiểu thư, phía trước tựa hồ có xiếc ảo thuật! Người vây xem nhiều lắm, đem cả đường lấp kín! Xe ngựa không qua được!” Nàng rất bất mãn nói, nhìn ra được, nàng thực vội.

Ta nâng mâu nhìn lại, quả nhiên, rất nhiều người vây quanh ở nơi đó. Thình thoảng từ trong đám người còn phát ra tiếng ủng hộ, như sấm bên tai. Thư Nghiên cũng quay đầu nói: “Làm phiền hai vị cô nương xuống xe đi bộ một chút, Bồng Lai từ lâu ngay tại đằng trước. Nhạ, đã thấy được.” Hần nâng tay chia chia phía trước. Ta vừa nhìn, thật sự, bất quá còn hơn mười trượng nữa. Liền hướng nhìn thoáng qua Vân Lan, nàng không nói chuyện, chỉ đứng đây xuống xe ngựa. Thư Nghiên lại nói: “Phụng hoàng cô nương, các người hãy đi trước, ta đem xe ngựa tìm một chỗ ngừng, lập tức sẽ tới.” Ta gật đầu. Thanh Tư tiến lên nói: “Tiểu thư, Nhị tiểu thư, đi bên này.” Nàng thật cẩn thận đẩy đám người phía trước ra, thình thoảng quay đầu nhìn chúng ta. Ta cùng với Vân Lan đi theo đằng sau thân thể của nàng, xuyên qua đám người. Bỗng nhiên, cảm giác người vây xem một trận nhốn nháo, dòng người mạnh mẽ hướng chúng ta vọt tới. Không biết là khừ tay ai hung hăng để ở bụng của ta, ta đau đến mức cúi người.

“Tiểu thư!” Thanh Tư kêu to, liều mạng chen tới đây, đỡ lấy ta nói: “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Ta cắn răng nói: “Không biết người nào đụng trúng ta, đau quá.”

“Đau chỗ nào, đau chỗ nào?” Thanh Tư lo lắng, ánh mắt cũng đỏ lên. Ta lắc đầu, mới nhớ tới, Vân Lan đâu? Quay đầu, cũng không thấy bóng dáng của nàng. Chẳng quan tâm đau, ta gấp đến độ sắc mặt đều thay đổi, vội đẩy Thanh Tư nói: “Ta, nhị tỷ không thấy! Thanh Tư, mau tìm nàng!”

“Nhị tiểu thư!” Thanh Tư nâng mâu, nhìn hồi lâu, lại nói: “Tiểu thư làm sao bây giờ, không nhìn thấy nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vân Lan Mất Tích (3) Canh Ba

Nguy rồi! Nhất định là mới vừa rồi, bị tách ra. Thanh Tư cố hết sức giúp ta xuyên qua đám người, tìm một chỗ trên bậc thang để cho ta ngồi xuống, liền xoay người trở lại tìm Vân Lan. Ta gấp đến độ nước mắt đều thi đua tuôn ra, Vân Lan không thấy, sao có thể tốt đây?

“Loan Phi.” Bỗng nhiên nghe được thanh âm Giang Nam của mình từ phía sau truyền đến, ta quay đầu, thấy con người hần căng thẳng, vội vã chạy tới, đỡ ta nói: “Làm sao vậy, sắc mặt của người khó coi như thế?”

“Ta không sao.” Bắt lấy tay hần, run giọng nói: “Nhị tỷ của ta không thấy! Mau, mau giúp ta tìm nàng. . . .”

*** Vân Lan không thấy. Đợi cho người xiếc ảo thuật dọn quán, người vây xem thối lui, vẫn không có nhìn thấy thân ảnh Vân Lan. Ta thật thật là nôn nóng, cho dù là mới vừa rồi bị dòng người tách ra, giờ cũng nên trở lại a.

“Nhị tỷ! Nhị tỷ!” Ta một lần một lần kêu, lại như trước không có nghe chút gì về thanh âm của nàng. Thanh Tư cùng Thư Nghiên đi theo dọc con đường tìm kiếm, cũng không tìm được. Giang Nam đỡ ta, ven đường cứ một nhà điểm một nhà điểm tìm, cũng không có kết quả. Ta gấp đến độ thẳng khóc, vốn là một ngày cả người cao hứng a, như thế nào nghĩ tới sẽ có chuyện xảy ra như vậy.

Chột, lại nghĩ tới Phụng hoàng Lê Mạch bố trí người bí mật bảo hộ chúng ta, có lẽ, Vân Lan đã được bọn họ mang về? Nghĩ như vậy, lại chẳng quan tâm điều gì khác, cùng Thanh Tư vội vàng trở về Phụng hoàng phủ. Thẳng hướng tiến Vân Hiến Các, bọn nha đầu đều lắc đầu nói không có thấy Vân Lan. Ta vội gấp đi tìm Phụng hoàng Lê Mạch, hần thấy ta, có chút kinh ngạc nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ta nghĩ, sắc mặt ta lúc này, nhất định rất khó coi. Nhưng là ta bình tĩnh không được, bắt lấy tay hần, vội la lên: “Lục ca, nhị tỷ nàng đã trở lại sao?”

Hần nhíu mày: “Nàng không phải cùng người đi ra ngoài sao?” Tâm liền chìm xuống, đối với hần vẫn là ôm một tia hi vọng mờ mờ: “Người phái người tới bảo hộ chúng ta, không đem nàng mang về sao?” Phụng hoàng Lê Mạch rút cuộc hiểu sự tình xảy ra, thật trầm trọng, đứng lên, cất giọng nói: “Người đâu!

Hôm nay là ai đi ra ngoài bảo hộ nhị tiểu thư cùng Bát tiểu thư!” Lời của hắn, tức giận mười phần, mà lòng, lập tức trầm xuống. Theo như Phụng Lê Mạch nói, liền cho ta biết, Vân Lan là thật không thấy. Phụng phủ phải một đại nhân lực đi ra ngoài tìm, nhưng là, thời gian từng phút từng giây đi qua, không ai trở về nói tìm được rồi.

Ta ngờ ngạc ngồi ở trong phòng, Thanh Tư ở một bên an ủi ta, chính là, nói cái gì ta đều nghe không vào. Phụng Hồ sáng sớm liền vào cung, thẳng đến chàng vắng mới trở về. Đến tận đây, Vân Lan mất tích đã muốn gần một ngày. Phụng phủ mọi người, đều ở tiền đình lo lắng chờ đợi. Phụng Hồ hỏi phủ, nghe nói Vân Lan mất tích, giận tím mặt, đem cái chén cầm trong tay hung hăng nện xuống đất, lạnh lùng nói: “Đang êm đẹp, Vân Lan làm sao có thể mất tích!” “Lão gia. . . . .”

Nương vốn là muốn đi diu tay hắn thoát khỏi rết trở về, nàng bị dọa. Ta cũng sợ tới mức không nhẹ, ta chưa bao giờ thấy qua Phụng Hồ tức giận như thế, chưa bao giờ thấy qua. Lục phu nhân cố tình không sợ chết nói: “Ai nha lão gia, tức giận làm cái gì? Cần thận đã thương thân thể chính mình, có lẽ nha, Vân Lan đi ra ngoài chơi, lập tức sẽ trở lại.” “Hôn trưởng, người cầm miệng cho ta!” Phụng Hồ một phen đẩy nàng ra, hướng Phụng Lê Mạch cả giận nói: “Còn không tăng số nhân thủ đi ra ngoài tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thú Nàng Làm Chính (1)

Lục phu nhân rốt cuộc cũng biết chuyện này có tính nghiêm trọng, nắm khăn tay run run, cũng không dám nói một câu gì nữa.

“Đã phái người đi ra ngoài tìm.” Phụng Lê Mạch cúi đầu nói. Ta biết, hắn đã cố gắng hết sức nhưng vẫn như trước là không tìm thấy tung tích Vân Lan. Khinh Ca nắm chặt tay ta, ánh mắt hồng hồng, đứng ở phía sau ta. Phụng Hồ ánh mắt sắc bén đảo tới, cái mùi vị âm lạnh này ta chưa bao giờ thấy qua. Trong mắt của hắn, dường như ta nhìn thấy một tia khác thường gì đó, nhưng đến tận cùng đó là cái gì, ta không nói ra được. Khí thế to lớn, hắn ngồi xuống, dùng sức vỗ lên trên bàn trà, cả giận nói: “Nói, nàng mất tích như thế nào?”

Mọi người trong đại sảnh hai mắt nhìn nhau, giờ khắc này là ai cũng không dám nói nhiều hơn một câu, chỉ sợ hắn giận chó đánh mèo. Ta cũng sợ hãi cực kỳ, Phụng Hồ như vậy, không phải là người cha mà ta từng biết. Một lát sau, như trước không ai nói chuyện. Ta mở miệng, lại thấy Phụng Lê Mạch hướng ta lắc đầu, ý bảo ta không cần nói gì. Ta lưỡng lự, nghe lời ngậm miệng. Không khí đại sảnh lập tức ngột ngạt, ai cũng không dám nói nhiều một câu. Lại qua một lúc sau, nghe Phụng Hồ trầm giọng nói: “Đem một đám hạ nhân Vân Hiền Các, tất cả đập chết hết cho ta.” Ta chỉ cảm thấy đầu óc “Ông” một tiếng, hắn nói, tất cả đều chết. . . Ta nói không được đó là loại cảm giác gì, nghĩ đến lúc trước ta bị bắt cóc, hắn cũng chưa từng tức giận như vậy. Phụng Hồ đối với Vân Lan “Thiên vị” dường như. . . quá mức. Thật có chút đáng sợ. Phụng Lê Mạch sợ run, cuối cùng gật đầu nói: “Vâng, hải nhi tuân lệnh.” Nói xong, hắn nâng bước đi đến trước cửa. Ta quá sợ hãi, lập tức tiến lên ngăn hắn lại: “Lục ca!” Phụng Hồ nói như vậy, hắn lại cũng có thể nghe sao! Tiếp theo chuyển sang hướng Phụng Hồ, ta mở miệng nói: “Cha, là ta mang nhị tỷ đi ra ngoài, mới có thể. . . . . Mới có thể cùng nàng phân tán. Không liên quan người khác!” Ta không thể để cho Vân Hiền Các nhiều người vô tội phải bỏ mạng chết oan như vậy.

“Loan Phi!” Phụng Lê Mạch thờ nhẹ. Hắn chưa bao giờ gọi tên của ta, mà lần này, là một ngoại lệ. Trong ngữ khí của hắn, tất cả đều là thanh âm cảnh cáo. Nhưng là, cho dù như vậy, ta vẫn như cũ muốn nói ra sự thật này. Ta gây họa, không thể để người khác gánh chịu. Phụng Hồ làm như chấn động, chậm rãi đứng dậy, hướng ta đi tới: “Người nói cái gì?”

“Phải. . . . . Là ta một mình đem nàng mang đi ra ngoài, mới có thể. . .”

“Ba ——” lời của ta chưa xong, hắn đã vung một tay lên, nghiêm khắc tát vào gò má của ta, cả giận nói: “Ta nói bao nhiêu lần rồi! Sao ngươi lại không nghe!”

“Loan Phi!”

“Bát tỷ tỷ!” Nương cùng Khinh Ca lập tức xông lại xem xét thương thế của ta, ta bụm mặt, mặc cho nước mắt “Ba ba” rơi. Đúng, ta biết sai rồi. Ta ngàn vạn lần không nên, sau khi chính mình xảy ra chuyện lại còn mang Vân Lan đi ra ngoài, hại nàng mất tích. Tất cả đều là, ta sai.

“Cha!” Phụng Lê Mạch đem ta ngăn ở phía sau: “Hai người đều là nữ nhi của người, người sao có thể. . . . Sao có thể đánh nàng?” Thân thể hắn khẽ run, nhìn ra được là gắng sức ẩn nhẫn sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thú Nàng Làm Chính (2)

"Thanh Tur, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?" Ta nhủ mảy hỏi nàng, ta thật sự không nghĩ ra, sự tình vì sao đột nhiên biến thành như vậy? Nàng đỏ mắt, cúi đầu nói: "Tiểu thư, ta thật sự không biết. Kia đều là... . . . . . Đều là ý của Lục thiếu gia." Nha đầu này cho tới bây giờ luôn ra vẻ tươi cười, rốt cuộc cũng thu lại nụ cười, run run, nghẹn ngào nói. Nhẹ nhàng cầm tay nàng, lời của nàng, ta tất nhiên là tin. Chỉ là Lục ca của ta, đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

"Thanh tur, ngươi nguyện ý sao?" Ta nâng mâu hỏi nàng. Nàng hoảng sợ nhìn ta, cũng không nói gì nguyện ý, cũng không có nói không muốn, chỉ thấp giọng nói: "Tiểu thư, ngươi cũng cho rằng ta là người như vậy sao?" Hỏi ngắn ra, nghĩ đến, mấy ngày nay trong phủ lời đồn đãi chuyện vô căn cứ nàng cũng nghe qua không ít. Cũng khó cho nàng, mỗi ngày còn phải ở tại đây sống trong đêm pha. Ta biết, chỉ có khi nàng thật sự thành Lục thiếu phu nhân, những người e sợ thiên hạ bất loạn mới không dám nói láo một câu. Chính là, ai —— cửa ải Phụng Hồ kia, bọn họ nhất định qua không được. Phụng gia tốt xấu cũng là phủ quốc cữu, Phụng Hồ nhất định sẽ không đồng ý Phụng Lê Mạch thú một cái nha đầu làm chính thất. Trầm mặc thật lâu sau, ta mới mở miệng nói: "Thanh Tur, ta tự nhiên hy vọng ngươi có thể hạnh phúc. Chính là... . ."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

“Bát tỷ tử! Bát tỷ tử!” Lời của ta chưa xong, liền bị Khinh Ca vội vàng chạy vào đánh gãy, nàng thở phì phò, bắt lấy ống tay áo của ta nói: “Không tốt, cha phạt Lục ca quỳ gối trước mặt liệt tổ liệt tông, nói là hấn không biết sai, thì vẫn quỳ. Còn hạ lệnh, ai cũng không được mang thức ăn cho hấn. Bát tỷ tử, cái này thì có gì là tốt!”

“Là, là, Bát tiểu thư, bọn nô tỳ không dám!” Bọn nha đầu quỳ xuống dập đầu nói. Ta hừ một tiếng, phát tay áo xoay người. Ta nếu tùy các nàng, không chừng lại truyền thành bộ dáng gì nữa. Đến Từ Đường, thấy đại môn mở rộng ra, Phương Lê Mạch quỳ đưa lưng về phía ta.

“Người sẽ không hiểu!” Lôi nói, mơ hồ xen lẫn nghiêng răng nghiêng lợi. “Đúng, ta chính là bởi vì không hiểu. Cho nên mới muốn tới hỏi người một chút.” Cúi người xuống, bắt lấy bờ vai của hắn, nước mắt tuôn, nói: “Lục ca, người làm việc, luôn luôn tiểu tâm cẩn thận, như thế nào giờ đây lại không vâng lời ý của cha!” Máu trung hần hiện lên một mảnh sắc âm đạm, tiếp theo quay mặt đi chỗ khác, cố ý không nhìn ta. Một lúc lâu sau, hắn lại bỗng nhiên nói: “Nha đầu, người trách ta sao? Sẽ trách Lục ca sao?” Ta bị hắn hỏi khiến bối rối, đang yên lành vì sao đột nhiên hỏi ta như vậy. Sững sờ, không biết nên mở miệng như thế nào. Hắn thở dài thất dài, thiên thanh nói: “Người trở về đi.”

“Ha.ha.” Hấn khẽ cười một tiếng, lắc đầu, ý bảo ta không cần nói nữa. Hấn lại nói: “Người nhất định là không nghĩ ra, từ nhỏ ta đều không có ngộ nghịch

qua ý của hắn. Vì sao lúc này, lại quyết tâm? Nha đầu, rất nhiều chuyện, kỳ thật cũng không giống như ở mặt ngoài mà người thấy. Lục ca kỳ thật. . . . . Cũng là cái người ích kỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nghi Ngờ Dày Đặc (1)

“Người trở về đi. Lúc này, để cho Lục ca kiên trì một lần.” Gắng sức để cho tâm tình của mình bình phục lại, ta hỏi hắn: “Lục ca, người là bởi vì thích Thanh Tư sao?” Như thế, hắn chính mình lâm vào nguy cơ cũng chính là đem Thanh Tư đẩy đến đầu sóng ngọn gió. Nếu như không thành công, sau này Thanh Tư làm sao còn có thể ở lại Phụng Hoàng phủ nữa? Kỳ thật trong tiềm thức, ta còn hy vọng bọn họ có thể cùng một chỗ. Một người cùng ta tình như tỷ muội, một người là ca ca hiểu rõ ta nhất.

Mâu thuẫn của hắn tựa hồ xẹt qua một tia do dự, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, cuối cùng gạt đầu. Mà trong lòng ta, trong nháy mắt hoảng hốt. Bắt buộc chính mình quên đi sự do dự của hắn, bắt buộc chính mình đi tin tưởng hắn. Xoay người chạy ra. Nghe trong số người, biết được hiện giờ Phụng Hoàng đang ở trong thư phòng, ta liền vội vàng chạy qua. Rất là kỳ quái, bên ngoài cư nhiên một cái hạ nhân cũng không nhìn thấy. Bất quá ta chẳng quan tâm nhiều như vậy, chạy tới cửa thư phòng, đưa tay muốn gõ cửa là lúc nghe được thanh âm bên trong truyền tới: “Vẫn không có tin tức sao?” Là thanh âm của Phụng Hoàng.

“Phải”

“Ngay cả Liên Vân cũng không có bất cứ tin tức gì?” Phụng Hoàng trong lời nói xen lẫn sự phẫn nộ. Ta bỗng nhiên cảm thấy khiếp sợ, Liên Vân không phải là quản gia trước kia của Phụng Hoàng phủ sao? Không phải lúc trước hắn trở về nguyên quán sao? Phụng Hoàng bỗng nhiên tìm hắn làm cái gì? Ta kinh ngạc đến cực điểm, đã quên mất tìm đến Phụng Hoàng vốn là vì chuyện Phụng Hoàng Lê Mạch. Ngừng lại hô hấp, thật cẩn thận vòng tới bên cửa sổ nghe lén, tim đập thật nhanh, ta cuối cùng cảm thấy sự tình cũng không đơn giản như vậy. Vân Lan mất tích, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ, là có người bày mưu sao? Suy nghĩ, không tự chủ tay của mình, tránh cho bởi vì khiếp sợ mà kêu thành tiếng. Nghe thấy bên trong có người đứng dậy, tiếp theo thanh âm của Phụng Hoàng truyền đến: “Thất hoàng tử bên kia nói như vậy?” Quân Ngạn! Ôm tâm nhảy loạn điên cuồng, ta đã không biết phải làm sao. Người bên trong đang muốn nói chuyện, chợt nghe Phụng Hoàng hét lớn một tiếng: “Ai ở bên ngoài!” Ta chấn động, không biết bị hắn phát hiện sẽ như thế nào. Nghe thấy cửa “Xôn xáo” một tiếng mở ra, sau đó là tiếng bước chân ai đi ra, nặng nề, ta có chút sợ hãi.

Cẩn mật, do dự có nên hay không đi ra ngoài, liền nghe tiếng khóc đưa nhỏ truyền đến. Là ấu đệ nhỏ tuổi nhất của ta! Dốc sức che miệng, vụng trộm lộ ra nửa bên mặt, tiểu hài tử nhất định là ham chơi, mới có thể xuất hiện ở nơi này. Quả nhiên, người nọ mở miệng nói: “Quốc Cữu gia, là tiểu thiếu gia. Đây. . . .” Phụng Hoàng nhíu mày nhìn hắn một cái, đột nhiên đem ánh mắt nhìn hướng xa xa. Ta theo đó nhìn lại, thấy Tứ phu nhân vội vàng chạy tới, thờ gấp nói: “Lão gia, phải. . . .”

Là ta không giữ hắn cẩn thận, quấy rầy chính sự của lão gia. Ta. . . . . Ta đây liền dẫn hắn trở về. Tự nhi, đi mau.” Nàng hốt ha hốt hoảng lôi kéo cánh tay nhỏ bé của ấu đệ, tiểu hài tử bị kinh sợ, liền tiếp khóc. Phụng Hoàng mím môi, lạnh lùng nhìn, không nói hơn một câu. Đợi bọn hắn đi xa, Phụng Hoàng mới mở miệng nói: “Kêu người đến bên ngoài canh gác, ai cũng không được đến gần thư phòng nữa bước!”

“Vâng, thuộc hạ hiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nghi Ngờ Dày Đặc (2)

Hết sức cẩn thận xoay người hướng ra ngoài, cúi đầu chạy đi. Người mới vừa rồi gọi Phụng Hoàng là “Quốc Cữu gia”, hiển nhiên hắn cũng không phải là người của Phụng Hoàng phủ. Hay là, người của Quân Ngạn? Hoàn toàn đã quên mục đích của chuyến đi này, chỉ cảm thấy trong đầu rối tung lên, không biết phải làm cái gì. Lao ra, không cẩn thận đụng phải một gia đình, đối phương nhìn thấy là ta, sợ tới mức vội vàng quý xuống: “Nô tài đáng chết, không biết là Bát tiểu thư ngài.

Thỉnh Bát tiểu thư thứ tội, Bát tiểu thư thứ tội!” Ta cũng không có tâm tình cùng hắn so đo, khoát tay liền hướng phía trước đi đến. Ta kì thực không biết chính mình sắp sửa đi tới nơi nào, bất tri bất giác nhìn thấy đại môn Phụng Hoàng phủ. Áo bào bằng tơ lụa thượng hạng đập vào mi mắt, nghe thanh âm cung kính của gia đình truyền đến: “Nô tài thỉnh an Thất hoàng tử!” Gia đình cúi nửa người lại nói: “Lão gia đợi người đã lâu, xin mời đi bên này.”

Hắn gạt gạt đầu, nâng mày, nhìn thấy ta hơi ngần ra, lập tức cười yếu ớt tiến lên: “Loan Phi, người như thế nào lại ở chỗ này?” Hắn vừa nói, vừa đưa tay tới kéo ta. Ta lách mình trốn tránh. Rõ ràng thấy tay hắn ở trong không trung run lên, nhíu mày nhìn ta, bạc môi khẽ mở: “Người làm sao vậy?”

Ta làm sao vậy? Hắn sao còn có thể hỏi ta? Lui lại mấy bước, giận trừng mắt hắn, quát: “Ngươi đem nhị tỷ ta đi đâu? Ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?”

“Loan Phi!” Hắn đột nhiên tiến nhanh lại, ách trụ cổ tay của ta, cả giận nói: “Ngươi đang nói cái gì?”

“Ta nói cái gì, chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Buông ra, buông!”

Hắn vì giật mình, ta nhân cơ hội thoát khỏi tay hắn, xoay người liền chạy.

“Loan Phi!” Quân Ngạn muốn đuổi theo, lại nghe gia đình vội la lên: “Điện hạ, lão gia còn chờ ngài đấy!” Hắn cuối cùng không có đuổi theo, ta nghĩ, nhất định là bọn hắn coi chính sự so với ta trọng yếu hơn. Đó là quyền thế cùng tiền đồ của bọn họ, a —— một hồi quay về Huyền Anh Các. Kinh Ca cùng Thanh Tư thấy mất ta đỏ hồng trở về, cũng giật mình. Toàn bộ vây quanh, Kinh Ca vội la lên: “Bát tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không Lục ca mất. . . . .” Nàng chợt sợ hãi không dám nói thêm gì nữa, thật cẩn thận nhìn về phía ta. Thanh Tư đã ở một bên khăn trương không biết như thế nào cho phải. Ta lắc đầu, suy sụp dựa theo dọc bàn ngồi xuống, hướng Kinh Ca nói: “Ta cảm thấy, chuyện nhị tỷ mất tích, không có đơn giản như vậy.”

“Tiểu thư!” Thanh Tư suy sụp kinh hô một tiếng, mâu trung một mảnh hoảng hốt: “Sao. . . . . Làm sao có thể?”

“Bát tỷ tỷ, rốt cuộc làm sao vậy?” Kinh Ca cũng sốt ruột. Ta như trước lắc đầu, ta không biết, thật sự không biết. Các nàng truy hỏi ta một hồi lâu, ta nghĩ đến muốn đi, còn không có đem những điều nghe được nói cho các nàng. Ta chỉ là, không muốn làm cho sự tình trở nên càng thêm phiền toái. Bỗng nhiên lại nghĩ tới Giang Nam, có lẽ hắn, có thể giúp ta ra một chút.

Hoặc là, giúp ta ra ra chủ ý. Chính là. . . . . *** Thời điểm Kinh Ca đã rất khuya, ta cũng thúc giục Thanh Tư đi nghỉ ngơi, ta muốn một mình yên lặng một chút. Cửa sổ chưa đóng, ta liền dựa ở phía trước cửa sổ, kinh ngạc nhìn cả vườn bỏ công anh. Ở đó, màu trắng đầy trời, ta dường như mơ hồ nhìn thấy màu tím nhạt. Chính là, lại thật không thể tin nổi.

Bỏ công anh bị gió cuốn cuộn nổi lên, một vòng một vòng chuyển động, chậm rãi lên cao, biến mất ở tường vây phía xa. Một lúc lâu sau, nghe thấy có tiếng bước chân người tới. Đột nhiên hoàn hồn, thấy Quan Ngạn đã vào cửa, ngưng mắt nhìn ta. Ta hơi lấy làm kinh hãi, giữa ban ngày nói với hắn như vậy, trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hai Tin Dữ Cùng Lúc (1) Canh Hai

Hắn nhưng thật ra không có cùng ta so đo, nhẹ vỗ về áo bào ngồi xuống, nhìn chằm chằm ta nhìn thật lâu thật lâu. Ta không biết hắn đến tột cùng là ý gì, như trước tựa vào cửa sổ, tay không tự giác nắm chặt bệ cửa sổ. Hắn đột nhiên hỏi: “Gần đây có người nào tiếp cận với ngươi không?”

Cảm thấy cả kinh, lời của hắn, có ý gì nha? Có ai tiếp cận ta? Lời của hắn vừa rơi, ta liền lập tức nhớ tới Giang Nam. Chính là, hắn vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này? Lặng lẽ nắm chặt hai quả đấm, chẳng lẽ bởi vì ngày đó ta nói trong lòng có người khác, hắn liền nhận ra cái gì?

“Loan Phi!” Hắn đứng dậy, hướng ta đi tới, tay chống tại trên tường sau lưng ta, thanh âm bình tĩnh nói: “Đến tột cùng là ai? Ngươi tốt nhất nói với nói thật với ta!” Đây coi là. . . . . Uy hiếp sao? A, ta cười lạnh lắc đầu: “Không có.” Biểu ca cùng ta lớn lên, vì sao, bất quá mấy ngày ngắn ngủn, ta lại đột nhiên không hiểu rõ hắn chứ? Hắn hết thảy, với ta mà nói nhưng lại thành mê. Hắn nói, hắn làm, ta đều không thể giải thích toàn bộ. . . . . Kỳ thật, không phải ta không thích hắn. Hoàn toàn là, ở trên một con đường chúng ta đã vượt qua nhau.

“Loan Phi.” Hắn thờ dài, lòng hắn lo lắng mở miệng: “Ngươi có biết hay không, Phượng phủ sợ là. . . . . Sợ là xảy ra chuyện không hay!”

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe nói hắn nói Phượng phủ xảy ra chuyện không hay, ta cũng sốt ruột. Quân Ngạn lại im lặng, thật lâu sau, mới thản nhiên nói: “Ngươi đừng quan tâm, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ai đã từng tiếp cận ngươi!” Do dự qua đi, ngữ khí của hắn, lại là trước sau như một lạnh như băng. Ta đột nhiên kinh hãi, Quân Ngạn, ngươi vẫn là đang gạt ta sao? Quân Ngạn ở trong phòng ta đợi hồi lâu, ta lại như trước không chịu nói ra. Chỉ vì, lời của hắn, nửa thật nửa giả. Ta không biết có nên hay không tin tưởng. Cũng bởi vì, Phượng Lê Mạch cũng đã sớm điều tra thân phận Giang Nam, hắn trong sạch, cũng không có cố ý tiếp cận ta. Lúc hắn rời đi, tầm lưng kia cho ta cảm giác thấy một tia kiên quyết. Quân Ngạn, có chuyện gì, không nên gạt ta? Ngươi đến tột cùng có chuyện gì, không thể cùng ta thẳng thắn nói ra chứ? Ban đêm, tí tách tí tách, mưa tới. Trong không khí tựa hồ bộc phát tia âm lãnh từ địa ngục. Ta cuộn mình ở trên giường, khẽ nhắm suy nghĩ, mơ mơ màng màng ngủ. Cho đến nửa đêm, bên ngoài tựa hồ náo nhiệt, thanh âm huyền ảo không ngừng. Ta khởi động thân mình liếc mắt một cái, suy nghĩ một chút, vừa nằm xuống. Xảy ra quá nhiều chuyện, ta đã không muốn lại đi xía vào. Một đêm, chưa ngủ. Bên ngoài huyền ảo, ta dĩ nhiên ngủ không được. Đứng lên, gọi: “Thanh Tư”, một lúc lâu không thấy nàng đến. Nhưng thật ra có một tiểu nha đầu vội vàng chạy vào, thấp đầu nói: “Tiểu thư, có chuyện gì?”

Ta nhú mày: “Thanh Tư đâu?” Nha đầu như trước cúi đầu, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Lục thiếu gia mang theo Thanh Tư. . . . . Bỏ trốn.” Cái gì? ! Ta chỉ cảm thấy cả người máu lập tức vọt lên não, sắc mặt trắng bệch nhìn nàng, cắn răng hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào!” Phượng Lê Mạch mang theo thanh tư bỏ trốn, này. . . . . Như vậy khả năng?

“Ngay tại. . . . . Đêm qua.” Nha đầu run rẩy nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Hai Tin Dữ Cùng Lúc (2) Canh Ba

Ta mới nhớ tới đêm hôm qua bên ngoài có tiếng động lớn, chỉ là ta không nghĩ tới lại xảy ra loại sự tình này! Xốc chăn lên, vội vàng bước xuống giường, cũng không kịp rửa mặt chải đầu, liền lao ra ngoài.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Nha đầu ở phía sau lưng ta vừa đuổi theo, vừa gọi. Khi ta chạy qua Từ Đường liền thấy cửa lớn vẫn mở rộng như trước. Chẳng qua là không còn thấy bóng dáng cao lớn kia nữa. Tâm trạng thật căng thẳng, ta thật không muốn tin tưởng, cũng không muốn nghĩ tới, điều này có thật vậy không? Cứ như vậy mà đi lên phía trước thiếu chút nữa thì đụng vào Kinh Ca. Nàng vội vàng lôi kéo tay của ta hỏi: “Bát tỷ tỷ, là thật sao? Là thật sao!” Ánh mắt của nàng hồng hồng, vô cùng mong chờ nhìn ta. Ta biết, điều nàng muốn hỏi là cái gì. Cẩn rằng, ta không nói một câu nào. Ta cũng muốn nghĩ là giả, chính là, chuyện xảy ra nhiều như vậy khiến ta cũng không thể không nghĩ đến điều tệ hại nhất. Cùng Kinh Ca đi đến thư phòng, lại được cho biết là Phụng Hồ không có ở đây. Ta kinh ngạc, gia đình cúi đầu nói: “Lão gia hôm qua đi ra ngoài vẫn chưa từng trở về.”

“Bát tỷ tỷ. . . . .” Kinh Ca khó hiểu nhìn ta.

“Loan Phi.” Bỗng nhiên nghe được nương gọi, ta vội vàng quay đầu lại, thấy nàng cùng nha đầu đứng ở cách đó không xa, nhìn thẳng về phía chúng ta. Vội vàng tiến lên hỏi: “Nương, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Phụng phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, Phụng Hồ lại không có ở đây! Chẳng lẽ hẳn còn có chuyện khác quan trọng hơn nữa sao? Thật là làm cho người ta khó hiểu. Nương thở dài, đuổi hạ nhân lui xuống hết, mới đưa ta cùng với Kinh Ca tới một cái đình, lắc đầu nói: “Vân Lan còn chưa tìm thấy, Mạch nhi lại làm ra chuyện như vậy. Thật làm ta rất thất vọng, rất đau lòng nha!”

“Nương.” Ta nhỏ giọng gọi nàng. Trong phủ huynh đệ tỷ muội rất nhiều, nương đều coi như nhau cho nên vẫn gọi Lục ca là ‘Mạch nhi’, chẳng qua là Phụng Lê Mạch dường như vẫn không cảm kích. Nay xảy ra chuyện như vậy, nương cũng không có tức giận, chỉ là đau lòng hơn mà thôi. “Ta ra lệnh trong phủ mọi người không được đem tin tức phát ra bên ngoài, cũng đã phái người đi tìm. Còn về phía phụ thân người, trước tạm thời giấu diếm. Nếu không, lại không biết hẳn sẽ tức giận đến mức nào.” Nương nhìn ta và Kinh Ca bất đắc dĩ nói. Ta cùng với Kinh Ca hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chậm rãi gật đầu. Nương dựa vào lan can ngồi xuống, giọng nói tràn đầy bi thương: “Hắn nếu là thích Thanh Tư thì từ từ tìm cách giải quyết, tại sao phải tự làm khổ mình như thế?” Trong lời của nương xen lẫn phiền muộn cũng không thể lý giải được. Ta ngậm ngùi cả người, hơi hơi nắm chặt hai đấm. Phụng Lê Mạch thật là thích Thanh Tư sao? Như vậy Thanh Tư tại sao nguyện ý cùng hắn bỏ trốn? Vì sao cho tới bây giờ ta vẫn không nhìn ra hai người bọn họ có tình cảm sâu sắc chứ? Lục ca, Thanh Tư, đến tốt cùng là vì cái gì? Vuốt cằm, nhìn về phía xa xa, mây trắng chậm rãi di chuyển, che ở mặt trời, ánh sáng dần dần tối đi. Rướn vào gió lạnh, đem quần áo chúng ta thổi cho “Phốc phốc” rung động, dải lụa màu hồng nhạt trên y phục Kinh Ca khẽ tung bay, lướt qua trán nàng, về mặt nàng lại âm thầm dường như không hề phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42: Hai Tin Dữ Cùng Lúc (3) Canh Bốn

Ở trong đình ngồi một lát liền thấy Lục phu nhân từ xa đang tiến lại đây. Nhìn thấy chúng ta dường như còn cười đến mức rục rịch. Bước chân nhanh hơn tiến nhanh lại đây, đầu tiên là hướng nương hành lễ tiếp đó mở miệng nói: “Tỷ tỷ, Phụng Lê Mạch thật sự dẫn theo nha hoàn thân cận của Loan Phi bỏ trốn ư?” Rõ ràng là biết nhưng vẫn còn muốn hỏi.

Trong lời của nàng lại cố ý nói thành nha hoàn thân cận, ta làm sao lại không biết dụng ý của nàng? Ta nhìn nàng với ánh mắt sắc bén, cười lạnh một tiếng nói: “Thì như thế nào? Thanh Tư tuy rằng chỉ là nha hoàn của ta, nhưng cũng là xuất thân trong sạch!”

Ta nhìn thẳng vào nàng nói, chẳng qua nàng chỉ là một nữ tử thanh lâu, còn muốn chửi bới Thanh Tư xuất thân thấp hèn sao? Nghe vậy, sắc mặt của nàng liền thay đổi. Hai tay gắt gao nắm chặt khăn, nếu không phải có nương ở đây chỉ sợ nàng nhịn không được đó chứ?

Nương đứng lên, hướng nàng nhìn một cái, trầm giọng nói: “Việc này ai cũng không được nhắc lại, nếu lão gia biết, ta nhất định sẽ không bỏ qua!” Lục phu nhân sững sốt, nàng đại khái là muốn thừa dịp chuyện này, có thể làm ra một chút sóng gió? Cũng không nghĩ tới, nương cư nhiên muốn giấu diếm. Có điều là bị vướng ở vấn đề thân phận, đứng trước mặt nương, nàng cũng không dám làm càn quá mức. Cẩn môi, đáng vẻ rất là không cam lòng. Mà lòng ta chậm rãi chìm xuống.

Ta càng cảm thấy, hình như Phụng phủ yên tĩnh trước kia đang từ từ trở nên không còn yên tĩnh nữa. Hơn nữa, là đang ngầm phát triển. Cho nên, mới có thể làm người ta khẩn trương cùng sợ hãi. Mỗi ngày, có rất nhiều người vẫn đang tìm kiếm tung tích Vân Lan.

Nhưng cũng vẫn không có bất cứ tin tức gì. Ta mỗi ngày đều an ủi chính mình, không có tin tức, coi như là tin tức tốt. Còn Nương âm thầm phái người tìm kiếm Phụng Lê Mạch. Lầy uy nghiêm của Nương, trong phủ thật sự không ai dám làm loạn hay nói bậy. Từ khi Phụng Hồ trở về đến nay cũng không biết chuyện Phụng Lê Mạch cùng Thanh Tư bỏ trốn.

Chẳng qua là hần đang làm một việc gì đó khác, ta cũng không biết đến tột cùng là việc quan trọng nào. Nghe nói Quân Ngạn đã tới phủ nhiều lần, điều làm ta cảm thấy kỳ quái là hần chưa từng tìm ta. Thật không giống với hần lúc trước, ta nghĩ nhất định là hần có chuyện quan trọng, ít nhất là quan trọng hơn ta. Cho nên hần mới có thể không đến thăm ta.

Không có Thanh Tư, ta gần như mất liên lạc với Giang Nam. Trong phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng không thể lại ra ngoài. Trong lòng căng thẳng đến nỗi không làm nên chuyện gì. Chỉ có thể hy vọng thời gian qua nhanh hơn một chút. Ta thật nhớ khoảng thời gian trước kia. Ta thật không muốn khoảng thời gian đó kết thúc như thế này.

Lại trôi qua hơn mười ngày cũng đã gần đến tháng ba, thời tiết đã ấm hơn. Nhưng lại đón nhận một thánh chỉ đem hy vọng của ta toàn bộ phá vỡ hết. Thái giám đứng ở phía trên cao đường, ngạo mạn mở ra thánh chỉ màu vàng rực rỡ, âm thanh the the nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Nay quốc cữu Phụng Hồ, vào tháng tư năm thánh đức, hai mươi tám năm trước mưu hại Nhã Phi. Nay đã điều tra rõ là sự thật, Phụng phủ toàn bộ người liên can nhốt vào Thiên Lao chờ ngày xét xử. Khâm thờ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Không Có Thiên Lý (1) Canh Năm

Mọi thứ xung quanh dường như trở nên trong suốt kèm theo những âm thanh vút qua. Ta chỉ nhìn thấy thái giám hé miệng khép miệng, còn ta thì quỳ gối phía dưới quên cả hô hấp. Nói Phụng Hồ mưu hại Nhã Phi? Đó là... Hay là nói giỡn?

Có điều thánh chỉ cũng đã tới, làm sao có thể giả được đây? Bên ngoài chợt xuất hiện rất nhiều thị vệ, ai áp chế tay của ta, ta cũng không biết... Tiếng thét chói tai liên tục không ngừng. Nhưng Phụng Hồ từ đầu đến cuối cũng chưa từng mở miệng giải bày lấy một câu. Nhưng ta không tin, cha ta làm sao có thể là người như vậy? Nhìn thẳng vào hần cho tới khi thị vệ áp giải hần đi. Ta muốn gọi hần nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Nhã Phi, Nhã Phi. Đúng rồi! Ta nhớ lúc trước đã từng nghe qua, đó là mẫu phi của Thập Tam hoàng tử, vào hai mươi năm trước vị này đã hương tiêu ngọc vẫn, là một Phi Tử tuyệt thế.

Nhưng mà làm sao liên quan đến Phụng Hồ chứ? Nhã Phi khó sanh mà chết, cho nên mới có chuyện đem Thập Tam hoàng tử làm con thừa tự của hoàng hậu! Chẳng lẽ không phải như vậy sao? Trừ bỏ Phụng Lê Mạch mang theo Thanh Tư bỏ trốn còn lại tất cả mọi người ở Phụng phủ đều bị nhốt vào thiên lao. Mà nghe nói Hoàng Đế đã hạ lệnh truy nã Phụng Lê Mạch. Ta còn nghĩ, hần luôn luôn bình tĩnh, như thế nào lại không cẩn thận như vậy, sau khi bỏ trốn, thế nhưng lại biến thành đào phạm. Hần quản lý việc buôn bán trải khắp thiên hạ nhưng vì chuyện này mà tiêu tan, nghe nói rơi vào trong tay môn phái nào đó.

Đó là một môn phái rất thần bí trên giang hồ, không biết lai lịch. Nghe được tin tức này, ta không khỏi cảm thấy tiếc hận, đó là sự nghiệp phấn đấu gần mười năm của Phụng Lê Mạch nha. Còn nhóm nữ quyến thì được giam cùng một chỗ, Kinh Ca cuộn mình tựa vào trong lòng của ta, sắc mặt trắng bệch. Đưa ánh mắt nhìn về phía xa xa, Giang Nam, khi hần nhìn thấy Phụng phủ sẽ có về mặt gì đây? Mà ta còn có thể gặp lại hần sao? Nghĩ tới điều đó, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Ta vốn nghĩ mọi chuyện đều tốt đẹp nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại mất đi tất cả.

“Người đâu! Người đâu!” Lục phu nhân từ khi bị giam cứ hét lớn, giọng của nàng đã khàn khàn không thể tả, ta không biết nàng lấy khí lực từ nơi nào mà cứ một lần lại một lần hét to.

“Àm ỹ chết được!” Ngục tốt ở bên ngoài chịu không được liền hét lớn một tiếng. Lục phu nhân vẫn như trước cầm lấy cọc gỗ, khóc gào lên: “Quan gia a quan gia, các người nghĩ sai rồi! Lão gia chúng ta làm sao có thể làm chuyện như vậy? A đúng rồi! Tìm hoàng hậu nương nương đi! Lão gia chính là ca ca của Hoàng hậu nương nương nha! Hần là quốc cữu, là quốc cữu!” Hoàng hậu nương nương... Không tự giác đem ánh mắt hướng ra phía ngoài tìm kiếm. Có lẽ, giống như trong lời nói, cô cũng đã cố gắng hết sức? Ta nghĩ, bất luận như thế nào, nàng cùng Quân Ngạn cũng sẽ không buông tay mặc kệ. Ta chỉ không biết, đến tột cùng là ai xử oan Phụng Hồ.

Rốt cuộc là dùng thủ đoạn như thế nào? Chậm rãi thu hồi tâm tư, nhìn Lục phu nhân liếc mắt một cái, nàng vẫn như trước nhào người về phía trước cửa, lôi kéo Kinh Ca tới bên cạnh nương. Cố gắng cười nói: “Nương, đừng lo lắng. Mọi chuyện rồi cũng tốt, cha không có làm chuyện như vậy, không nên sợ.” “Đúng. Kinh Ca cũng không tin cha là người như vậy.”

Kinh ca ở một bên kiên định nói. Nương rốt cuộc cũng ngừng đầu, đưa tay đem ta cùng với Kinh Ca kéo vào trong lòng, gật gật môi nhưng không có nói một câu. Ta tin, người trong sạch nhất định sẽ đòi được một cái công đạo. Bởi vì ta biết, cô sẽ cố gắng, Quân Ngạn sẽ cố gắng. Hơi hơi nắm chặt hai nắm, người nào hàm oan cha, thật rất đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Không Có Thiên Lý (2) Lục Canh

Rũ mắt xuống lơ đãng nhìn thấy Tứ phu nhân lui ở trong góc, thân mình run run thì thảo gọi tên ấu đệ: “Tự nhi, Tự nhi, Tự nhi. . . .” Biết nàng đang lo lắng cho con, dù sao vẫn còn là đứa nhỏ. Có lẽ hiện tại nhất định cũng rất sợ hãi? Nhẹ nhàng thoát ra khỏi lòng nương, đi qua khe hở lấy bờ vai run run của nàng, nhẹ giọng an ủi: “Cha cùng các ca ca sẽ trông nom hẳn thật tốt, đừng lo lắng.” Nàng nhìn ta liếc mắt một cái, vệt nước mắt nơi gương mặt rất rõ ràng, nước mắt ngập mờ, khẽ gạt đầu. Liên tục bị giam ba ngày, nghe nói mỗi ngày Phượng Hồ đều bị mang đi ra ngoài tra hỏi, nhưng kết quả như thế nào ta cũng không thể biết được. Thời gian càng dài càng làm cho người ta hoảng hốt.

*** Ngực tốt đứng trước mặt chúng ta cũng ngày càng không kiên nhẫn gì, thức ăn cũng là một chút lại một chút đơn sơ hơn. Nếu chúng ta còn không vừa lòng, có thể sẽ khiến bọn họ chửi bới. Nghe có vẻ khắc nghiệt, không lưu tình một chút nào.

“Chẳng qua chỉ là tù nhân, một đám tù nô mà thôi, cũng xứng ăn ngon hay sao?” Trong lời nói tràn đầy châm chọc hết sức trắng trợn. Nghe thế, lửa giận trong lòng không thể đè ép nữa. Lúc này, Lục phu nhân trước vẫn còn ôn ào nhưng giờ thì sợ tới mức không dám nói tiếp nữa. Chẳng qua cũng chỉ là chủ tử thích bắt nạt kẻ yếu, cho cái gì liền ăn cái đó. Nhưng ta nhìn không được, lạnh giọng nói: “Các người không cần khinh người quá đáng! Một ngày thánh chỉ giáng tội chưa tới thì Phượng phủ chúng ta vẫn còn trong sạch!” Ta thủy chung không tin, mưu hại hoàng phi là sự thật. Ngực tốt khinh thường cười: “A, éch ngồi đấy giềng! Chuyện thánh chỉ ban ra cũng chỉ là sớm hay muộn, còn vùng vẫy cái gì chứ, bày đặt ở đó giả bộ thanh cao!”

“Quốc cữu làm chuyện như vậy cũng không có gì lạ, hẳn thấy người sang bắt quàng làm họ, chung quanh cũng nuôi rất nhiều con chó?”

“Hai mươi bảy năm Thánh Đức, chuyện Dương đại nhân bị giáng chức ai nói không phải quốc cữu gây nên? Chẳng qua là lúc trước hẳn có người chống sau lưng lại còn quyền cao chức trọng, ai cũng không dám đứng ra chỉ trích mà thôi! Chỉ tiếc Dương đại nhân làm quan thanh liêm cũng phải bị chó cắn a!”

“Thập Tam hoàng tử bị đưa đi biên quốc làm con tin, cũng là chủ ý của hẳn!” Bọn họ người một lời ta một tiếng, nói xong càng ngày càng hăng say. Có điều ta chỉ cười lạnh nhìn và nghe. Con người vốn dĩ khi đã mất đi thế lực, người bỏ đá xuống giếng nhiều như con kiến! Aiz, thật sự là buồn cười, bọn họ nghĩ đứng ở trước mặt ta chửi bới Phượng Hồ như vậy ta sẽ tin sao? Ta cười nói: “Sợ là sau khi cha ta có lại uy quyền, các người muốn làm cầu cũng không thể nha!”

“Loan Phi.”

“Bất tỷ tỷ!” Nương cùng Khinh Ca lôi kéo ta, không muốn ta nói tiếp nữa. Nhưng là ta vì sao phải câm miệng?

“Cái gì Dương đại nhân, cái gì Thập Tam hoàng tử! Ta Phượng Loan Phi cả đời này khinh thường nhất là người như các người, bỏ đá xuống giếng, ô uế không chịu nổi, cũng thật chỉ có thể cả đời ở bên trong lao ngục tối tăm không có ánh sáng mặt trời!” Ngay cả tên đại nhân kia cũng không nói được còn muốn giá họa cho Phượng Hồ? Ngực tốt như vậy thì cùng tù phạm có gì khác biệt?

“Người! Đừng tưởng rằng người lớn lên xinh đẹp, đại gia ta không dám động người!” Vừa dứt lời, liền nghe “leng keng” một tiếng, khóa cửa bị mở ra. Vươn bàn tay to tiến thẳng tới, ý muốn chạm đến ống tay áo của ta. Tại lúc này lại nghe tiếng một người quát to: “Ai dám động đến nàng!” Ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập chạy tới. Mừng rỡ quay đầu lại nhìn, thật là Quân Ngạn!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 45: Không Có Thiên Lý (3) Thất Canh

Trên mặt Quân Ngạn bao phủ vẻ lo lắng, nhưng ta lại cười. Hẳn nhất định là tới thả chúng ta, muốn gán tội cho người khác, cuối cùng lại thấy ánh mặt trời.

“Thuộc hạ tham kiến điện hạ!” Đám ngục tốt vội vàng quỳ xuống hành lễ. Quân Ngạn hướng ta đi tới, một cước đá văng tên ngục tốt muốn kéo ta ra, ánh mắt sắc bén liếc hẳn một cái, ghiến răng nói: “Không muốn sống, ta sẽ giúp người toại nguyện!”

“Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng!” Ngực tốt ngồi dậy đập đầu cầu xin tha thứ. Giữ chặt ống tay áo Quân Ngạn, ta khẽ lắc đầu. Không giết hẳn, ta muốn hẳn nhìn cho thật kỹ, Phượng phủ chúng ta là người như thế nào, quang minh chính đại từ trong thiên lao đi ra! Rồi sau đó giáo huấn cũng không muộn. Quân Ngạn quay đầu lại nhìn ta một cái, rút cuộc cũng không xuống tay. Nhưng mà một phen kéo lấy tay của ta hướng ra ngoài.

“Biểu ca!” Giật mình nhìn hẳn. Khinh Ca ở phía sau chúng ta khẽ gọi hẳn ‘Biểu ca’, mà hẳn lại làm lơ như không nghe thấy, cứ như vậy mà lôi kéo ta đi ra ngoài.

“Điện hạ!” Ngực tốt rút dao ngay thắt lưng để ngang trước mặt.

“Nàng là tù phạm, điện hạ không thể mang nàng đi!” Ta cũng kinh ngạc nhìn hắn, không phải đến thả chúng ta đi sao? Thế này là như thế nào?

“Mau tránh ra!” Hắn hét lớn, hai mắt đỏ ngầu. Lại thấy góc tường có một người dựa vào, ánh sáng quá mờ, lại nghiêng mặt không thể nào nhìn rõ. Hắn mỉm cười mở miệng: “Thất điện hạ tốt nhất đừng để cho bọn thuộc hạ khó xử.” Hắn cười nói, trong lời nói cũng là pha lẫn sự uy hiếp. Ta mặc dù không nghe ra, nhưng nhìn sắc mặt của Quân Ngạn cũng có thể hiểu.

Hắn gọi ‘Thất điện hạ’. Chẳng lẽ là... Nghe thanh âm Quân Ngạn lạnh lùng nói: “Hắn hành động thật đúng là nhanh! Nhưng mà hắn lo lắng quá mức, ta làm sao có thể ngu xuẩn đến nỗi đi cướp ngục!”

Hắn đang nói đến hai chữ ‘Cướp ngục’ thì lòng của ta cực lực kinh hãi. Hắn không phải đến thả chúng ta ra ngoài sao? Làm sao còn có thể nói đến cướp ngục đây? Vừa muốn hỏi, hắn lại cúi đầu nhìn ta cười nói: “Loan Phi, ta sẽ quang minh chính đại đem ngươi mang đi ra ngoài!” Hắn nói thật kiên định, ta biết, đó là lời hứa của hắn. Ta tin, có một câu nói của hắn, ta liền yên tâm. Phụng phủ, như thế nào lại gặp chuyện không may đây? Người đứng ở chỗ tối kia nghe thế cũng không còn nói bất cứ điều gì nữa. Quân Ngạn đem ta kéo ra phía xa xa rồi dừng lại. Đưa tay vòng qua ôm lấy thân thể ta, nhìn ta chăm chú. Một lúc lâu sau thấp giọng nói: “Loan phi, ta sẽ cầu xin phụ hoàng nói ngươi có cốt nhục của ta. Phụ hoàng nhất định sẽ không để con nối dòng của hoàng gia gặp nguy!” Từng chữ từng câu hắn nói nghe rất nhẹ nhàng vì chỉ muốn để cho ta nghe thấy thật rõ ràng. Đúng vậy, ta nghe thấy được cũng rất lấy làm kinh hãi. Quân Ngạn, hắn có ý gì! Hoàng sợ nhìn nam tử trước mặt, ta biết, hắn thật sự muốn mang ta đi ra ngoài. Cũng . . . . . Chỉ có thể mang một mình ta đi ra ngoài. Chẳng lẽ —— Phụng phủ thật sự xảy ra chuyện!

“Biểu ca. . . . .”

“Xuyt. Ngươi trước hết hãy nghe ta nói cho hết lời.” Ngươi trước hết nghe ta đem nói cho hết lời.” Hắn cắt ngang lời của ta, giảm thấp âm thanh nói: “Việc này sẽ không thay đổi, Phụng gia. . . . .Xong rồi.” Hắn cắn răng nói xong, lại vội nói tiếp: “Nhưng mà Loan Phi, ngươi phải nghe ta nói! Bất kể như thế nào, ta cũng sẽ bảo toàn ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tội Danh Thành Lập

Bảo toàn ta? Hắn chẳng lẽ không biết, cho dù Hoàng Thượng thật sự bởi vì ta có cốt nhục của hắn mà buông tha ta. Hắn là hoàng tử nhưng lại đi cưới nữ nhi của tội thần, sẽ khó có ngày nối danh nhà! Một khắc này, ta hoàn toàn sợ ngây người. Hắn không phải luôn luôn vì quyền lực của chính mình mà nỗ lực sao? Như thế nào lại nguyện ý vì ta, vứt đi vị trí mà mình mong muốn? Có điều cho dù như thế, ta cũng sẽ không sống tạm bợ! Phụng phủ chúng ta rõ ràng trong sạch, tại sao phải âm thầm chịu đựng nỗi nhục nhã này? Gánh chịu oan khuất như trời cao!

“Là ai!” Cẩn môi hỏi, mùi máu tươi từng chút lan ra, đau đớn làm ta sáng suốt hơn. Quân Ngạn mâu trung cũng tràn đầy tức giận, nén giận nói: “Liên Vân.” Hai chữ, khó khăn lắm từ trong hàm răng bức ra. Ta giật nảy người, kia không phải là quân gia lúc trước của Phụng phủ sao? Bỗng nhiên nhớ lại hôm đó ở cửa thư phòng Phụng Hồ cũng nghe thấy hắn phái người điều tra tin tức của Liên Vân, nhưng ta cảm thấy khó hiểu, Liên Vân vì sao vu tội Phụng Hồ, bôi nhọ Phụng gia!

“Gạt người!” Ta rút cuộc nhìn không được, hoảng sợ la lên.

“Hoàng Thượng cũng không điều tra sao? Hắn cũng không điều tra thêm cho rõ ràng sao?” Làm sao có thể qua loa nhận định Phụng Hồ gây nên chuyện như vậy chứ? Hơn nữa Liên Vân, như thế nào lại biết rõ chuyện xảy ra trong cung vào năm đó? Nghe thanh âm ta la hét kêu gào, đám ngục tốt vội vàng chạy tới, tưởng là chuyện gì xảy ra.

Quân Ngạn vội vàng đề lại vai của ta, nhíu mày nói: “Loan Phi, ta hiện tại không có thời gian cùng ngươi giải thích nhiều như vậy. Ngươi chỉ cần nhớ rõ lời ta nói, nhất định phải nhớ rõ!”

Ta biết, có rất nhiều lời, hắn không tiện nói ra trước mặt nhiều người như vậy. Cho nên ta vẫn tin tưởng chúng ta bị hàm oan, đó là sự thật! vững chắc chúng ta là bị oan uổng chuyện thật. Nhưng thật sự không được sao? Thật sự, không thể lật lại bản án sao?

Chảy nước mắt nhìn hắn, ta cố nào hy vọng hắn nói không phải, hắn nói còn có cơ hội, còn có biện pháp? Nhưng mà, hắn vẫn như trước cái gì cũng không nói. Cho đến khi rời đi, hắn vẫn không nói gì. Ta lại bị nhốt vào phòng giam. Quân Ngạn tới, đám ngục tốt rút cuộc không dám động thủ với ta. Mọi người bên trong thấy ta đi vào liền bao vây lại hỏi, tóm lại là hỏi Quân Ngạn đem ta ra ngoài nói những gì.

Nhưng là, ta có thể nói cho các nàng Phụng gia xong rồi sao? Không, không thể! Lắc đầu cự tuyệt, bởi vì ta còn chưa chấp nhận được điều đó, ta không thể dao động lòng người! Nhưng mà, niềm tin cuối cùng này ngay tại hôm sau, lúc thánh chỉ giáng tội tới, toàn bộ sụp đổ hết!

Ta rút cuộc cũng biết vì sao trước một ngày Quân Ngạn vội vàng chạy tới khuyên ta đừng nên một chuyện, thì ra hắn đã sớm biết. Nhất định là hắn không muốn ta tuyệt vọng cho nên mới giấu diếm. Có điều là, giấy không gói được lửa. Đặc biệt là ngọn lửa mãnh liệt như thế này. Lòng của ta đã bị một cuộc vỡ nát. Tất cả nam tử Phụng gia đều bị tử hình. Phụ nữ và trẻ con đầy đi biên cương vĩnh viễn không thể bước vào Trung Nguyên nửa bước. Trục xuất họ ‘Phụng’, ban thưởng chữ —— Trệ.

Vốn là muốn tịch thu toàn bộ tài sản giết hết kẻ phạm tội, nhưng nghĩ tình là nhà mẹ đẻ hoàng hậu cho nên mới giảm bớt hình phạt. Nhưng vẫn như trước không cho Phụng gia cơ hội gầy dựng lại sự nghiệp! Lục phu nhân rót cuộc khóc thét lên, nhóm nữ quyến cả người cũng run rẩy, phần lớn đều là khóc cầu xin tha thứ. Đầy đi biên cương a, nói là giữ lại mệnh. Nhưng không ai biết, nơi này lạnh khủng khiếp, mấy người có thể sống được? Nương mặt trắng bệch đến mức không thể thốt lên một câu nào. Kinh Ca ôm ta, run rẩy không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể khóc. Ta ngồi ngơ ngác, như thế nào cũng không tin Phụng gia cứ như vậy mà suy tàn. Thái giám tuyên đọc thánh chỉ xong, liền có thị vệ tiến lại bắt lấy ta.

“Bát tỷ tỷ!”

“Loan Phi!” . . . . . Phía sau có người dốc sức gọi ta, chỉ là ngay cả khí lực quay đầu lại cũng không có .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Áp Giải Biên Cương (1) Canh Hai

Ta không biết bọn họ muốn dẫn ta đi nơi nào, dường như giờ phút này linh hồn đã không còn tồn tại trong thân thể ta nữa, đến tận cùng ta nên làm cái gì đây? Thị vệ đem ta kéo tới bên ngoài một gian phòng trống, đột nhiên buông tay ra.

Ta đứng không nổi, tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Nghe tiếng bước chân đang tiến lại đây, xen lẫn mùi vị son phấn, ta nhìn thấy gầy Thái giám dừng lại ở trước mặt ta. Trên đất là cái bóng của cây phát trần trong tay hắc kềm theo ánh đèn hơi đung đưa. Thanh âm của hắc sắc bén mang theo châm chọc: “Hoàng Thượng muốn chúng ta tới hỏi, ngươi có phải thật sự mang cốt nhục của Thập Hoàng Tử hay không?” Ta biết, Quân Ngạn để cho Hoàng Thượng phái người tới hỏi như vậy, cho dù là thái y tới nghiệm thân cũng nhất định đã bị hắc mua chuộc. Chỉ là, điều ta quan tâm không phải là mạng của mình!

Ngước mắt, cắn răng nói: “Ta muốn gặp Hoàng Thượng! Để cho ta gặp Hoàng Thượng! Cha ta bị oan uổng! Phụng phủ vô tội!” Ta muốn Hoàng Thượng điều tra rõ! Ta không tin, bọn họ có thể đem trắng nói thành đen như vậy!

“Làm càn!” Thái giám gắng giọng nói: “Hoàng Thượng là ai mà ngươi có thể nói gặp là gặp? Chúng ta chỉ hỏi ngươi, có mang cốt nhục của Thập hoàng tử hay không?”

Ta thật thất vọng, Hoàng Thượng. . . . . Đúng vậy, lúc còn rất nhỏ, ta cũng chỉ là ở trong ngự hoa viên loáng thoáng nhìn thấy hắc một lần cũng không rõ lắm. Hoàng hậu không được sủng ái, cho dù ta đi tới thăm cô cũng chưa từng gặp qua Hoàng Thượng. Với hắc mà nói, ta hiện tại chẳng qua là cái tội thần chi nữ, hắc làm sao muốn gặp ta? Có điều, ta thật không cam lòng!

“Bát tiểu thư, ngươi mau trả lời đi, chúng ta còn phải báo lại!” Ta biết, hắc hôm nay còn gọi ta Bát tiểu thư, chỉ là sợ ta thật sự mang cốt nhục của Quân Ngạn, ngày sau hắc gặp phải gọi ta một tiếng ‘Chủ tử’. Tốt cho một tên hồ ly giao hoạt, biết chừa cho mình đường lui!

Nhưng, ta là nữ nhi Phụng Hồ, không phải hạng người ham sống sợ chết! Dường như Phụng gia thật sự xong rồi, ta không phải không muốn sống, ta chỉ là không muốn lưng đeo tội danh tham sống sợ chết!

Mở to con mắt nhìn hắc, cười lạnh nói: “Các ngươi lắng tai mà nghe cho rõ, miễn cưỡng chấp nhận tội danh này, một ngày nào đó sẽ rửa sạch!” Thấy vẻ mặt hắc không còn kiên nhẫn, ta gần từng chữ: “Còn có, ta như trước là một thần trong sạch!” Như thế, chắc hắc hài lòng?

Thái giám đẩy mắt xuất hiện một tia khó hiểu, lại giống như thương tiếc sâu sắc, lắc đầu nói: “Dem nàng giải xuống!” Nói xong, xoay người đi ra bên ngoài. Quân Ngạn, hắc chắc chắn sẽ thất vọng? Cúi đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới Giang Nam. Đã lâu rồi chưa gặp hắc, có lẽ hắc cũng biết Phụng phủ xảy ra chuyện. Chẳng qua, hắc là một thương nhân làm sao có năng lực gì? Ta và hắc, cuối cùng cũng chỉ là có duyên mà không phận. Sau khi Quân Ngạn biết ta không thừa nhận, hắc giống như nỗi con điên chạy qua nhà giam tìm ta. Có điều, ta không gặp hắc, không muốn gặp hắc. Hắc muốn nói gì, ta đều biết. Việc ta làm, ta nghĩ hắc nhất định cũng hiểu.

Thánh Đức, năm 48, đầu tháng tư, Hoàng Đế hạ lệnh hành hình. Ta dẫn xuống không được mà run rẩy, cha ta, các ca ca của ta, tất cả đều bị xử trảm. Nương ở một khắc vào buổi trưa, nhìn bên ngoài nhà tù, miệng thì thảo gọi tên cha. Đó là lần đầu tiên ta nghe thấy nàng gọi tục danh của cha, ngày trước nàng luôn gọi hắc là ‘lão gia’. Ta thấy nàng vừa cười vừa khóc, sau đó, đột nhiên đem đầu đập vào vách tường cứng rắn nơi phòng giam. Phòng giam vốn là một màu xám xịt u ám giờ là một mảnh màu đỏ thắm chói mắt. Nàng không muốn rời khỏi cha đi đến địa phương xa xăm, cho nên lựa chọn tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Áp Giải Biên Cương (2)

Nhóm nữ quyền kinh sợ thét chói tai, ta biết các nàng sẽ không dám chi vì một điều đó là sợ chết.

“Nương. . . .” Quý gối trước thi thể của nương, mặc cho nước mắt như dòng nước chảy xuống. Ta cũng sẽ không lựa chọn cái chết, không phải là sợ.

Chỉ vì ta biết, chỉ có còn sống, mới có cơ hội đòi lại trong sạch cho Phượng gia. Liên Vân! Dặn lòng nhớ kỹ hai chữ này, mùi vị cừu hận dần dần thấm vào tâm can.

Đầu tháng thur ngày thứ bảy, ta bị nhốt gần một tháng trong thiên lao cuối cùng cũng bước ra khỏi nơi này, bị áp giải đi đến biên cương xa xôi, một nơi lạnh khủng khiếp. Chúng ta bị buộc mang trên người hình phạt nặng nề, dây xích sắt to lớn, đè ép khiến lưng ta gần như không thể đứng thẳng được. Khinh Ca kể bên ta cũng cần răng chịu đựng, không hề than khổ một tiếng.

Trong tiềm thức của ta khi đó có chút vui mừng, chúng ta từng là thiên kiêu tiểu thư tay trái gà không chặt. Hiện tại, cũng vậy. Chỉ là, trong xương chúng ta tràn đầy sự kiêu ngạo cùng hãnh diện sẽ không để Phượng gia phải mất mặt. Khi ra khỏi thành không có thấy qua mặt Quân Ngạn lần cuối, trong lòng cũng không cảm thấy mất mát bao nhiêu, thu lại sự suy sụp nơi khóe miệng. Có lẽ cô đúng, Phượng gia hoàn toàn xong rồi. Vào lúc này nàng quả thật không nên để cho Quân Ngạn dính líu tới bất kỳ quan hệ gì với chúng ta.

“Bát tỷ tỷ.” Khinh Ca thấp giọng gọi ta, ta nhìn thấy trong con ngươi nàng lóe lên lệ quang, trong suốt tác động lòng người. Ta biết nàng muốn nói cái gì, ta cũng hiểu. Hướng nàng gật gật đầu, chúng ta đều phải cố gắng sống sót.

Dù khổ dù mệt, cũng phải cố gắng sống sót! Thị vệ áp giải giọng điệu hung ác quát to bảo chúng ta khởi hành, khó khăn nhấc chân mới bước được vài bước, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một chút cảm giác khác thường. Thật giống như có một đôi mắt nhìn chằm chằm phía sau lưng ta. Không tự giác dừng bước, ngoái đầu nhìn lại.

Thế nhưng thật sự thấy một người, biến mất rất nhanh, ẩn thân phía sau bức tường. Nhưng mà ta vẫn nhìn thấy tay áo tung bay kia. Y phục đó cùng với người khi ở trong Thiên Lao nói chuyện với Quân Ngạn giống nhau như đúc.

Ta đã sớm biết, đó là người của Thập Tam hoàng tử. Khóe miệng cười lạnh, hẳn nhất định là rất vui vẻ à? Lại loại bỏ được một người quan trọng bên cạnh Hoàng Hậu. Có điều, tất cả nam nhân Phượng phủ đều bị xử trảm, chúng ta bất quá cũng chỉ là một đám phụ nữ và trẻ con sức yếu, hẳn còn phải phải người giám thị. Aizz, xem ra Thập Tam hoàng tử kia quả nhiên thận trọng hơn người, không cho phép có nửa điểm sai lầm xuất hiện.

“Còn không đi!” Ta đang ngờ ngác nhìn, chợt nghe được một tiếng hét to, tiếp theo là thanh âm trường tiên(*) cắt qua không khí, mạnh mẽ rơi vào sau lưng ta ‘xoẹt’ một tiếng, y phục đã bị xé rách để lại một vết thương thật dài. Đau rất trong nháy mắt lan tràn ra, ta nhủ chặt chân mà, không nhìn được khe rên một tiếng.

“Bát tỷ tỷ!” Khinh Ca kinh hô một tiếng, vội vàng vòng ở thân thể của ta, cầu xin nói: “Đừng đánh nàng, van cầu các người, đừng đánh.”

“Không muốn bị đánh thì nhanh đi!” Một gã nam tử khác tiến lại đây, nhìn chúng ta liếc mắt một cái rồi quát. Ta không kêu một tiếng, cùng Khinh Ca hướng phía trước đi đến. Ta cái gì cũng không còn, còn lại, chính là cố gắng sống sót. Trên người đau nhức cũng không bằng nỗi đau trong lòng. Vừa đi, vừa cười, vừa khóc. Hết thấy! Hết thấy! Mọi chuyện thật giống như mộng. Một tháng trước, ta từng hạnh phúc biết bao. Cái gọi là thế sự khó liệu, sợ chính là như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Áp Giải Biên Cương (3)

Xung quanh, tất cả đều là tiếng xiêng xích chạm đất, nhiều tiếng gộp lại thật chói tai. Ngẩng đầu lên, nhìn công thành to lớn đồ sộ kia, bóng của nó chiếu thẳng xuống dừng ở lòng của ta, gọi lên một chút rung động. Đây là nơi mười sáu năm qua ta sinh sống, nay, cuối cùng cũng phải rời khỏi. Ta từng nghĩ là, ta sẽ từ nơi này đi đến Giang Nam, địa phương đó là nơi ta hằng mong muốn được đặt chân tới. Nhưng mà chưa hề nghĩ tới lại thành như thế này. Khinh Ca vẫn gắt gao lôi kéo tay của ta, nhỏ giọng hỏi: “Bát tỷ tỷ, chúng ta. . . . Còn có thể trở về sao?” Ta biết, nàng nhất định là nhớ Quân Ngạn. Chẳng qua là, còn có thể trở về sao? Mím môi, ta không trả lời nàng. Ta chỉ biết là phải cố gắng, cố gắng trở về. Nước mắt cũng đã khô, ta phải kiên cường đứng lên, bởi vì, không còn cơ hội có thể để chúng ta yếu đuối nữa rồi. Ít nhất, bên cạnh ta còn có Khinh Ca. Ít nhất, ta còn có người thân sống nương tựa lẫn nhau. Dọc theo đường đi, quát roi, nhục mạ, đã phải nhìn đến quen mắt. Ta thậm chí cũng bắt đầu tập mãi thành thói quen, chỉ là ta cần phải cố gắng tiếp nữa, ta không thể chết được. Liên tục đi hơn một tháng, nhiều người không chịu đựng được, từng người một ngã xuống. Áu đẽ của ta cuối cùng không chống cự nổi hoàn cảnh ác liệt, vào ban đêm rét lạnh liền cảm thấy buồn ngủ tới giờ vẫn chưa tỉnh. Tứ phu nhân giống như người điên cứ ôm thân thể gầy nhỏ của hân mà không chịu buông tay, nàng khóc muốn nói cho người áp giải là Tứ Nhi còn sống, hẳn còn sống. Ngực đau quá, ta che miệng, rồi lệ không ngừng. Ta chưa từng cảm thấy hận chính mình vô dụng như giờ khắc này, thế nhưng ta. . . . . Cái gì cũng không thể làm. Chỉ có thể trở mặt nhìn, chỉ có thể nhìn.

“Khôn kiếp!” Trường tiên lập tức vung đến, ở trên người Tứ phu nhân cắt ra một vết, máu từ đó chảy ra đỏ tươi, chửi rủa như trước: “Không lẽ còn

muốn Lão Tử kéo theo một khối thi thể đi trên đường sao? Nếu không buông tay, ngay cả người cũng bị đánh chết!”

Tên còn lại hừ một tiếng nói: “Thật là xui xẻo, tự nhiên lại quản một đám khổ sai như vậy. Đám các người chết hết, cũng đỡ phải áp giải các người đi biên cương!”

Ta sợ ngây người, thì ra, đây là điều mà bọn hần mong muốn! Chả trách có người ngã bệnh, có người ngã xuống thì bọn hần liền vui vẻ hả hê Lửa giận dấy lên trong lòng, ta xông lên trước, ra sức đập vào tay tên muốn đụng vào Tự Nhi, quát: “Không có tính người, các người ngay cả súc sinh cũng không bằng!”

Nam nhân trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, lập tức cười lạnh nói: “Tức giận? Còn tưởng rằng người là thiên kim của quốc cữu sao?” Hần nói xong, sải bước tiến lên, dùng sức nắm lấy tóc ta: “Người bây giờ còn có tư cách gì quát bốn đại gia?”

“Hừ.” Cẩn rằng, ta liệu mạng giấy dựa, thể nhưng sức lực của đối phương quá lớn, mặc cho ta có cố gắng dựa thế nào cũng không được. Kinh Ca sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng mà cố lấy dũng khí xông lên, gờ tay hần kêu lên: “Buông ra! Buông Bất tỷ tỷ ta ra!” Mắt thấy trường tiên trong tay tên còn lại chuẩn bị dừng ở trên người Kinh Ca, dưới tình thế cấp bách ta lớn tiếng quát to: “Kinh Ca, tránh ra!” Nhưng, không còn kịp rồi. Kinh Ca chỉ kinh ngạc quay đầu nhìn, trường tiên kia như xà cắn xuống. Nàng hoảng sợ kêu một tiếng, nhưng là lão đảo một cái, xoay người lăn xuống. Ta mới phát hiện, phía sau chúng ta là một sườn dốc, thật dài thật dài, không biết thông suốt nơi nào.

“Kinh Ca!” Một khắc này, ta không biết chính mình lấy đâu ra khí lực, đẩy tay cầm lấy tay của ta ra, đưa tay muốn kéo nàng lại, nhưng là bỏ nhào vào khoảng không. Mà ta, cũng không thể thu tư thế lại được, cùng Kinh Ca lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hần Đã Cứu Ta Canh Hai

Ta không biết chúng ta lăn bao lâu, chẳng qua trời đất tối tăm mù mịt. Kéo Kinh Ca lại, tay của ta, mò lung tung lại bắt được cái gì, quay đầu nhìn lại mới phát hiện phía dưới là dòng nước chảy xiết. Ta rất rõ ràng, ta cùng với Kinh Ca không biết bơi. Đi xuống dưới chỉ có chết.

“Bất tỷ tỷ!” Kinh Ca vành mắt đã đỏ, nàng nhìn ta, thanh âm khê run. Ta biết, nàng sợ hãi, kỳ thật ta cũng sợ hãi. Ngoái đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một góc áo của thị vệ, xem ra bọn họ vẫn chưa phát hiện chúng ta. Chỉ nghe một người nói: “Đừng nhìn, đoán chừng đã ngã xuống. Trờ về báo cáo nói ở trên đường ngã bệnh mà chết, chúng ta đi!” Sau đó, là tiếng bước chân rời đi. Cười khổ một tiếng, nghĩ đến bọn họ có thể bỏ lại một cái gì đó thì là một cái.

“Ách ——” cẩn rằng dốc hết sức giữ chặt tay Kinh Ca, nếu tuột tay sẽ phải ân hận cả đời. Nhưng mà ta dù có dốc hết sức cũng cảm giác tay nàng có khuynh hướng tuột ra. Ta biết, hiện tại nếu ta hét to, thị vệ chưa đi nhất định sẽ nghe thấy. Nhưng là, ta không muốn kêu, Kinh Ca cũng vậy. Nàng hướng ta khó khăn lắc đầu nói: “Không cần.” Ta khóc nức nở. Kinh Ca, hiện tại bên người ta chỉ có nàng. Nếu là ngay cả nàng cũng mất đi, ta biết làm sao? Còn có thể sống nữa sao? Tay nàng, bị tuột ra. Thân thể của nàng rơi xuống dưới.

“Kinh Ca, Kinh Ca. . . . .” Ta rốt cuộc không có giữ chặt tay nàng. “Bất tỷ tỷ, người nhất định phải. . . . .” Nàng còn chưa nói xong một câu, cả người liền rơi vào trong dòng sông. Bọt nước thật lớn. . . Hết sức giống như lỗ thủng trong đầu ta, nó đang nổ tung. Ta biết, lời nàng nói chưa hoàn chỉnh, nhất định là muốn ta tiếp tục sống, nhất định phải cố gắng sống. Chính là. . . . . Ta cũng đã không còn khí lực chống đỡ, lực đạo trên tay dần dần nói lỏng. Kinh Ca, thật xin lỗi, ta không làm được. Trong nháy mắt tất cả đầu ngón tay buông ra, liền thấy một bàn tay duỗi tới thật nhanh, gát gao bắt lấy cổ tay của ta. Ngược mắt, tầm mắt bắt đầu mờ hồ. Diên rồi sao, ta dường như nhìn thấy. . . . .

*** Gió thổi vù vù bên tai, lạnh quá. Ta ưm hừ một tiếng, chậm rãi mở mắt. Ai, ôm ta? Khó khăn mới ngẩng đầu lên được, nhìn chăm chăm rất lâu, cuối cùng cũng thấy rõ người trước mặt. Là —— Thư Nghiên! Aizz, vì sao lại thấy Thư Nghiên? Ta chết, nên sẽ nhìn thấy Phụng Hổ, nhìn thấy nương, Kinh Ca, còn có Giang Nam. . . . . Chính là, vì sao, lại là Thư Nghiên?

“Phụng cô nương, người đã tỉnh!” Hần cúi đầu chống lại con người của ta, trên mặt giống như có một chút mừng rỡ, chỉ trong nháy mắt liền âm thầm xuống: “Thật xin lỗi, Thư Nghiên đã tới chậm!” Đáy lòng ta hết sức chấn động, hần nói. . . . . Đã tới chậm! Đưa tay run run, lại bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi, một lần nữa ngã xiù. Tỉnh lại lần nữa, phát hiện chính mình đã ở trong xe ngựa. Mở mắt ra, khuôn mặt nam tử lo lắng đập vào mi mắt, đó là Giang Nam, ta nhớ Giang Nam. . . . .

“Loan Phi!” Thấy ta tỉnh lại, hần cúi người đem ta nhẹ nhàng ôm sát trong ngực, động tác hết sức dịu dàng, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta đã tới chậm, ta đã tới chậm. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Sống Sót Sau Tai Nạn

Hắn cũng nói, đã tới chậm. . . . . Giật giật môi, ta chỉ phun ra hai chữ: “Khinh Ca. . . . .” Nhìn thấy đáy mắt Giang Nam có một chút thờ dãi, chỉ thấy hắn chậm rãi lắc đầu. Thất vọng nhắm mắt lại, cảm giác đau lòng như sông cuộn biển gầm. Ta thật hối hận a, nếu ta kiên trì một chút, thật sự chỉ cần một chút, có lẽ kịp để cứu luôn cả nàng. Nhưng là, ta lại cố tình chống đỡ không nổi. . . . . Ở trong ngực hắn khóc nức nò. Hắn vỗ lưng của ta ý muốn an ủi, vừa nói: “Hôm đó, sau khi cùng người tách ra, ta vẫn phải người tìm kiếm tung tích nhị tỷ người cho nên mới không có đến Phụng phủ thăm người. Ai ngờ, khi ta đến Phụng phủ đã bị niêm phong! Sau lại nghe nói Phụng phủ cùng cái chết của Nhã Phi trước kia có liên quan, cũng bị gán tội, ta liền nóng vội tìm thật nhiều cách, nhưng trước sau vẫn không đồng ý cho người thăm tù. Ta thậm chí. . . . . Thậm chí còn phải người cướp ngục, chính là, đều thất bại.” Lời của hắn, làm ta kinh ngạc vô cùng, ta cũng chỉ là cảm thấy tiếc nuối không thể nhìn thấy hắn. Lại không biết hắn vì ta, thế nhưng đã làm nhiều chuyện như vậy!

“Ta không có cách nào, chỉ có thể chờ người bị lưu đây. Ta thăm dò rất lâu mới biết được con đường này. Loạn Phi, ta tới rồi, đừng sợ, ta tới rồi.” Hắn dịu dàng nói, nói xong lại nhẹ nhàng đem ta ôm sát vào. Ta rốt cuộc nhìn không được, nằm ở trong ngực hắn gào khóc. Đó là một loại hy vọng sống sót sau tai nạn, vào lúc ta mất đi tất cả lại để cho ta gặp Giang Nam. Là trời cao muốn ta tiếp tục tồn tại, tiếp tục sống chờ một ngày rửa sạch tội cho Phụng gia. Liên Vân, ta nhất định phải tìm được hắn, ta muốn ở trước mặt hắn hỏi một chút, vì sao phải hãm hại Phụng gia? Nằm ở trong ngực Giang Nam, hơi hơi buộc chặt hai đám. Hắn thật nhạy cảm, nhanh như thế đã phát hiện ra sự khác thường của ta, cúi đầu nói: “Làm sao vậy?”

Ngước mắt, ta nghĩ, một khắc này, nhất định trong mắt ta lộ ra hung quang: “Ta muốn tìm Liên Vân.” Ta biết hắn không biết, lại nói: “Hắn lúc trước là quản gia Phụng phủ, là hắn, là hắn vu oan hãm hại cha ta, làm hại Phụng phủ chúng ta phải chịu cảnh cửa nát nhà tan!”

“Muốn báo thù?” Hắn hỏi. Ta ngẩn ra, Giang Nam tựa hồ thờ dãi một tiếng, mở miệng nói: “Sau khi các người rời khỏi kinh thành hắn liền tự sát.” Ta kinh hãi, buột miệng nói: “Người làm sao có thể biết?”

“Quốc cữu bị quản gia trước kia tố cáo mưu hại Nhã Phi nương nương, đây là chuyện mà mọi người đều đã biết. Có điều, Liên Vân vì sao phải tự sát, ta cũng không biết. Chẳng qua, có tin tức nói như thế.” Giang Nam nhìn ta, chậm rãi nói. Trên mặt của hắn, nhìn không ra biểu cảm gì, thông dong mà bình tĩnh. Ta cũng không biết vì sao, cứ nhiên mở miệng hỏi hắn: “Người tin tưởng sao?”

“Loạn Phi?” Giọng điệu thăm dò, ta biết, hắn muốn hỏi tin cái gì. Tin tưởng cha ta là hung thủ sát hại Nhã Phi, hoặc là, tin tưởng Liên Vân thật đã tự sát? Ở trong lòng thăm hỏi, khoe miệng cười lạnh, một tấm lưới thật to a! Thật bội phục người sau lưng, cứ nhiên có thể thao túng cục diện tốt như vậy, khiến ta đến bước này đều một mảnh mờ mịt, là ai, hoàn toàn không biết. Giang Nam ôm chặt ta, tựa ở bên tai ta, chợt nói: “Loạn Phi, gả cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 52: Lại Vào Kinh

Hết sức chấn động, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào con người của hắn, hắn nói. . . . . Muốn ta gả cho hắn! Rõ ràng, vào lúc này, hắn vẫn như cũ không chịu vứt bỏ ta. Giang Nam a, người nam nhân này, ta thật sự không có nhìn lầm hắn. Chính là. . . . . Nhũ này nói: “Người nhà của người. . . . . sẽ đồng ý sao?” Nếu để cho bọn họ biết ta thân mang tội, cũng sẽ đồng ý của hôn sự này sao?

“Chỉ cần người nguyện ý.” Giang Nam con người sáng lên, nhìn ta, nghiêm túc nói. Mặc cho nước mắt lạnh lẽo rơi, ta cắn chặt môi, tâm tư vạn phần..

***Hắn không có mang ta vào kinh thành, mà là ở thôn trang ngoài thành, tìm một căn nhà nông dọn dẹp sạch sẽ, lại phải a hoàn ra khỏi thành đến hầu hạ ta. Giang Nam thế nhưng mỗi ngày không có đến thăm ta, chỉ có Thư Nghiên là thường đến. Hỏi công tử nhà hắn, hắn sẽ nhỏ giọng kể ở bên tai ta mà nói: “Công tử a, hắn bận bịu chuẩn bị hôn sự đó!” Mỗi khi hắn nói như thế, ta liền thấy xấu hổ không thôi. Nửa tháng trôi qua, thân thể của ta cũng khôi phục gần như trước. Lại cách nửa tháng, sáng sớm, đẩy cửa đi ra ngoài. Bỗng nhiên nhìn thấy kiệu hoa đỏ thắm, lộng lẫy xuất hiện ở cửa. . . . .

Nhìn thấy ta đi ra, hi nương cười giống như sắp té miệng, vẫy khăn trên tay rồi tiến lên lời kéo tay của ta nói: “Kiệu hoa đến rồi, tiểu thư còn không mau vào nhà rửa mặt chải đầu thay y phục đi?” Thần trí ta còn có chút chưa trở về nhưng mà khi đầu óc bình tĩnh lại thì ánh mắt dừng ở trước mặt Thư Nghiên, trong lòng chợt sáng tỏ. Hai gò má nhiễm lên màu đỏ ửng, sau đó để a hoàn nâng đỡ, ta xoay người vào phòng. Thì ra là trời không tuyệt đường người.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, mặc cho tay a hoàn ở trên đầu ta khéo léo tạo kiểu. Nữ tử trong kinh, hé ra gương mặt trắng trong thuần khiết, khoe miệng chậm rãi nâng lên. Chờ nửa tháng, hắn cuối cùng không có gạt ta. Giang Nam. . . . . Ta xác định người mình yêu là hắn, song, ta cũng cần một nơi để vùng dậy. Ta nghĩ, Giang Nam có thể cho ta. Hai tay không tự chủ nắm thành quyền, lặng yên nhắm hai mắt, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm. Hít sâu một hơi, thật may là khi đó, Phụng Hồ không bao giờ để tỷ muội chúng ta một mình ra khỏi cửa, ngay cả kinh thành này, người biết ta là thiên kim quốc cữu cũng chỉ có mấy người.

Khi hi khăn trùm lên đầu của ta thì ta đột nhiên, hình như là thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. A hoàn lại đẩy dịu ta, hi nương ở bên tai ta nhẹ giọng nhắc nhở: “Hi khăn này, ngàn vạn lần không thể gỡ xuống, nếu không sẽ gặp điềm xấu nha.” Ta nhẹ nhàng gạt đầu, điềm xấu a, vậy ta đương nhiên không thể gỡ xuống. Tin dữ của ta đã nhiều lắm rồi, không muốn lại có lần nào nữa.

“Coi chừng bậc cửa.” A hoàn ở bên tai ta nhắc nhở. Đi ra bên ngoài, nghe thấy thanh âm của Thư Nghiên truyền đến: “Cô nương mau lên kiệu đi, công tử nhà ta nôn nóng chờ này giờ rồi đó!” Hắn thật khéo léo không hề gọi ta ‘Phượng cô nương’, nhưng, không biết có phải ảo giác của ta hay không, cảm thấy lời của hắn, có chút hoảng hốt không chịu nổi. A hoàn nhắc màn kiệu lên, diu ta đi vào. Ta cúi đầu trong nháy mắt, nhìn thấy một góc tay áo, quen thuộc như vậy. . . . . Cảm thấy cả kinh, a, ta nhất định là hồ đồ, hiện tại như thế nào lại nhớ tới chuyện khi đó ở Thiên Lao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gặp Gỡ Quân Ngạn (1) Canh Hai

“Tiểu thư?” Nha hoàn nhú mảy gọi ta. Ta mới hoàn hồn, lắc đầu nói: “Nga, không có việc gì.” Sau đó, màn kiệu chậm rãi buông xuống, che hết mọi việc trước mắt. Màu đỏ trong nháy mắt lắng đọng vào trong óc, thật không dám tin tưởng, hôm nay lại là ngày đại hôn của ta. Ngày đại hôn cùng Giang Nam. Cái loại ngọt ngào này, trong nháy mắt khiến ta tạm thời quên mất cừ hận. Ở trong kiệu ngồi ngay ngắn lại, hai tay đặt ở trên đầu gối, có chút run run, bởi vì kích động cùng hạnh phúc. Cổ kiệu hơi lung lay, tiếp theo ổn định đi tới. Trống kèn đan vào nhau, tiếng nhạc vui vẻ, hân hoan dần dần vang lên, sau đó, ta dường như nghe thấy tiếng ai cười. Một tiếng so với một tiếng càng to càng rõ. Hơi hơi nắm chặt hai tay, ta nói nhỏ: “Cha, nương, Khinh Ca, ta muốn thành thân.” Cái gì đó âm áp trượt ra khỏi khóe mắt, ta không kịp lau đi, giống như ta không kịp ngăn cản bị kích làm ta sợ hãi lúc đó. Vân Lan, ta nhất định sẽ tìm được năng, còn có Lục ca ta cùng Thanh Tư. Hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại tâm tình đang căng thẳng của mình, cố gắng thả lỏng.

*** Cổ kiệu dường như đã vào kinh thành. Vẫn còn nhớ rõ ngày ấy, ta bị thị vệ áp giải đẩy dờ ra khỏi kinh thành, một khắc kia ta từng nghĩ tới không biết khi nào có thể trở về, cũng không nghĩ, cứ nhiên lại nhanh như vậy. Đường cái vẫn rộn ràng nhộn nháo như ngày trước là một cảnh hết sức sầm uất. Kiệu hoa khi thì mau khi thì chậm cũng là chuyện bình thường. Lại đi được một đoạn đường, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm huyền ảo truyền đến, ở giữa hình như pha lẫn tiếng khóc yếu ớt của nữ tử. Kiệu hoa dường như dừng gấp, theo bản năng ta đỡ lấy mép kiệu mới không có ngã ra ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ta nhìn không được nhỏ giọng hỏi. Nha đầu tới gần bên cửa sổ, mở miệng nói: “Tiểu thư, có quan binh, hình như là kiểm tra cái gì đó!” Ta vừa nghe hai chữ ‘Quan binh’, tâm không khỏi căng thẳng, sẽ không. . . . . Xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ một lúc sau, liền nghe thấy thanh âm của Thư Nghiên truyền đến: “Cô nương không cần lo lắng, chỉ cần ngồi yên mọi việc sẽ thuận lợi, ta để cho hi nương đi xem chuyện gì xảy ra.” Ta không có trả lời, chỉ mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái. Vì sao Thư Nghiên không tự mình tiến lên, lại để cho hi nương đi qua?

【 Quân Ngạn 】

Hi nương uốn éo người tiến lên, trên mặt hình như có vẻ không vui, vẫy khăn đỏ thấm trên tay, nhú mảy nói: “Ta nói quan gia a, hôm nay là ngày thành thân của con tỷ ta! Các người chặn đường thế này, làm sao tốt đây!”

“Đi!” Một người chen qua đẩy nàng, hung hăng nói: “Không thấy chủ tử chúng ta đang làm việc? Quay đầu lại đi!” Hi nương có phần bị đau, nhưng không dám mắng ra, dù gì cũng là người làm quan, nàng không muốn đi trâu chọc. Chỉ nhìn nọt cười: “Ôi, quan gia cũng thật biết nói chơi, kiệu tân nương mới xuất giá làm sao có thể quay đầu đây? Quay đầu sẽ không may mắn a!” Quân Ngạn nhìn không được liếc nhìn nữ nhân đối diện một cái, thấy nàng một thân màu đỏ, ánh mắt tiện dã lại chuyển hướng kiệu hoa phía sau nàng. Xuyên thấu qua màn kiệu hơi hơi lay động, như ẩn như hiện có thể nhìn thấy giày thêu tân nương tử. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, theo bản năng che ngực.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Gặp Gỡ Quân Ngạn (2)

“Chủ tử!” Thập Hạ nhìn ra sự khác thường của hắn, vội vươn tay ra đỡ lấy, lo lắng mở miệng: “Thân thể người khó chịu? Hay là thuốc hạ. . . .” Lời của hắn chưa nói xong, Quân Ngạn đưa tay ý bảo hắn cầm miệng, mà ánh mắt của hắn(QN) vẫn sáng quắc nhìn chăm chăm vào kiệu hoa trước mặt kia, một khắc đều chưa từng dời đi. Hắn không thể nói rõ được, nhưng sâu thẳm nơi tâm hồn hắn có một loại cảm giác dường như dẫn dắt hắn tiến về phía trước. Bước chân, thật nặng thật nặng. Thế nhưng, hắn vẫn từng bước từng bước tiến lên phía trước, hướng tới kiệu hoa. Hi nương lại càng hoảng sợ, vội tiến lên phía trước kiệu hoa, mở ra hai cánh tay ngăn cản, nói: “Ấy chết! Đại nhân! Không được a, không được!” Hôn sự lần này, nàng đã nhận rất nhiều tiền từ người ta, nếu bị phá hỏng thì những khối bạc óng ánh kia còn không chạy hết ư?

“Đại nhân. . . .” Nha hoàn cũng hoảng hốt đứng ở trước kiệu hoa nhìn hắn. Khuôn mặt rất là xa lạ, a, hắn làm sao thế này? Chưa từng gặp qua, dĩ nhiên là xa lạ. Quân Ngạn nhìn chăm chăm kiệu hoa kia thật lâu thật lâu, rốt cuộc đưa tay lên vẫy vẫy, ý bảo bọn thị vệ lui ra. Trên mặt hi nương rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười mừng rỡ, vội chào hỏi, kêu to: “Mau, đi mau, đi mau!” Tiếng nhạc hân hoan lần nữa vang lên, các kiệu phu bước chân mỗi người thận trọng vững chắc, lay nhẹ kiệu hoa từ trước mặt Quân Ngạn đi qua. Mà ánh mắt Quân Ngạn vẫn nhìn chăm chú vào kiệu hoa kia, theo nó đi xa mà bay xa.

“Chủ từ. . . .” Thập Hạ lo lắng nhìn gò má nam tử gầy yếu tái nhợt, thờ dài thật khê. Kể từ khi chuyện kia xảy ra, hắn dường như phát điên, phái người tìm tung tích Phụng Bất tiểu thư khắp nơi, bởi vì hắn vẫn không tin tưởng nàng đã chết! Quay đầu lại, nhìn đám nữ tử quý đầy dưới mặt đất, bọn họ nhìn đã lâu, không có một người nào là nàng.

“A.” Quân Ngan nặng nề cười một tiếng, sau đó xoay người, làm bầm mồm miệng: “Không phải là nàng, không phải là nàng.” Ai mà không phải là nàng? Thập Hạ ánh mắt chợt nhìn lại kiệu hoa đã đi xa kia, lại nghe Quân Ngan thấp giọng nói: “Nàng sẽ không gả cho người như hắn, nàng chỉ có thể gả cho ta. . . .” Mà sau lưng của bọn họ, cách đó không xa, có một người phát ra tiếng cười châm chọc, xoay người biến mất ở khúc quanh.

【Loan Phi】

Ngồi ở bên trong kiệu hoa, ta chỉ cảm thấy nhịp tim đập thật nhanh. Vừa rồi tại sao ta lại nghe được giọng nói của Thập Hạ? Không lẽ người vừa đến gần cửa kiệu là Quân Ngan sao? Thậm chí kinh, tay run rẩy vén rèm cửa sổ, ta khê gọi: “Thư Nghiên, Thư Nghiên!” Nha hoàn vội tiến đến gần, hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì?”

“Thư Nghiên đâu?” Ta hỏi. Nha hoàn cười nói: “Hắn đang ở phía sau, tiểu thư có chuyện gì cứ nói với nô tỳ.” Ta rất muốn biết, nên buộc lòng phải nói: “Mới vừa rồi, người ngán cản ở trước kiệu hoa là ai?”

Nha hoàn nói: “Tiểu thư hỏi cái này làm gì? Bất quá chỉ là đại nhân lớn tuổi mà thôi.” Nha hoàn tựa hồ có chút trách ta lắm mồm, lời nói cũng có chút không tình nguyện. Ta nghĩ, ta dù gì cũng không phải chủ tử của nàng, khó trách nàng đối với ta như thế. Bất quá, nghe nàng miêu tả, liền có thể kết luận không phải là Quân Ngan. Vốn là tâm tình khẩn trương trong nháy mắt trở nên rồi ren phức tạp chịu không nổi. Bất đắc dĩ cười, cho dù là Quân Ngan, thì như thế nào đây? Ta còn có thể đi ra ngoài gặp hắn sao? Lúc trước ta không muốn gả cho hắn, mà bây giờ, hoàng hậu cô của ta, sẽ mặc ta một tội thân chi nữ lại đi ‘Gieo họa’ cho con trai của nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Cùng Hắn Thành Hôn

Quan trọng nhất là ta muốn lấy chồng, tăng lang không phải là hắn, tất nhiên, cũng không thể cùng hắn có bất kỳ dây dưa nào.

Ta thậm chí không cách nào tưởng tượng được lúc ta đưa ra quyết định, Quân Ngan sẽ có vẻ mặt thất vọng như thế nào. Hắn sẽ hận ta ư? Hận ta thà chết cũng không nguyện nói dối là có cốt nhục của hắn. Rời khỏi cửa sổ, ngồi thẳng người lại.

Khê khép hai mắt, tất cả dĩ vãng xưa, qua hôm nay, đều hóa thành tro bụi. Đó là Phụng Loan Phi trước kia, mà bây giờ ta đây sẽ sống lại lần nữa nhưng là một người khác. Kiệu hoa đi được một đoạn đường, rồi bất ngờ dừng lại. Ta có chút không hiểu, bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm kinh ngạc của hi nương: “Không phải nói đi Thành Tây Giang phủ sao?”

Ta nghe lầm ư? Dĩ nhiên là muốn đi Giang phủ nha. Ta chuẩn bị hỏi, liền cảm thấy kiệu hoa lại đi tới. Kêu lên mấy tiếng, Thư Nghiên cũng không có tới, nha đầu kia cũng không có tiến lại. Đưa tay muốn vén khăn voan lên, chợt nhớ tới lời hi nương nói, khê cắn răng, rốt cuộc vẫn phải nhịn. Tâm tình của ta tựa hồ thấp thòm bất an.

*** Đợi đến khi kiệu hoa dừng lại, trong hoảng hốt, chỉ cảm thấy như trải qua ngàn vạn năm. Ta đang mong đợi nghe được giọng nói của Giang Nam, mà kiệu hoa ngừng trong giây lát, lại được nâng lên. Nghe một người nói: “Mau mau, khiêng vào đi!”

Ta chợt cảm thấy rất lấy làm kinh ngạc, khiêng vào ư? Giang phủ này đến tột cùng là lớn bao nhiêu, lại có thể trực tiếp khiêng kiệu hoa đi vào? Các kiệu phu vừa đi được vài bước, liền nghe người nọ nói: “Úi úi, làm sao có thể đi bên này? Bên kia, đi cửa hồng!” Cửa hồng? Ta chỉ cảm thấy đầu óc ‘Ông’ một tiếng, cho dù ta chưa từng thành hôn lần nào cũng biết được ý nghĩa đi cửa hồng là gì. Thiếp không có tư cách đi cửa chính, thiếp chỉ có thể đi cửa hồng. Gia đình có phải đã nghĩ sai rồi không, tại sao lại bắt ta đi cửa hồng?

Thân thể khê nhúc nhích, Thư Nghiên ở bên ngoài, dường như biết ta muốn làm cái gì, nhỏ giọng nói: “Cô nương, trước xin đừng cử động, công tử nhà ta chắc chắn cho người một lời giải thích!” Chần chờ, ta biết ý tứ trong lời nói của Thư Nghiên. Nhưng cho dù ta trở thành tội thân chi nữ, ta vẫn là Phụng Loan Phi kiêu ngạo a! Đi cửa hồng, nhục nhã như vậy, sao ta lại không động? Hi nương ở bên ngoài cũng lên tiếng ca tụng, cùng khuyên nhủ: “Áy da, ta nói tiểu thư nghe nè, có thể gả tới nơi này đã là phúc trời ban! Ngài còn trách cái gì nữa!” Ta thừa nhận, khi đó ta thật mềm yếu.

Chỉ vì ta mong đợi, Giang Nam cho ta lời giải thích thỏa đáng. Nhiều năm về sau ta hồi tưởng lại một màn này, chỉ có thể tự giễu cười, nếu như khi đó, ta biết phía sau sắp xảy ra chuyện gì, ít nhất sẽ giữ lại cho mình một chút tôn nghiêm cuối cùng ư?. Khi kiệu hoa đi vào cửa hồng, ta dồn sức che ngực, một lần một lần cho mình an ủi. Ta tự nói với mình, Giang Nam hẳn nhất định có thể giải thích được toàn bộ, vì sao phải ta đi cửa hồng. Khi đó ta tin nhiệm hắn như vậy. Vào phủ, lại đi được một đoạn đường thật dài, cuối cùng kiệu hoa cũng dừng lại.

Chẳng qua là, ta cảm thấy thật kỳ quái, vì sao chung quanh an tĩnh khác thường? Các tân khách đâu? Ta đang suy nghĩ, liền nghe Thư Nghiên mở miệng nói: “Công tử.” Sau đó, xuyên thấu qua khe hở nơi màn kiệu, ta nhìn thấy giày vải màu nâu xuất hiện ở mi mắt. Bàn tay trắng nõn phát màn kiệu lên, đưa về phía ta, hắn khê cười nói: “Loan Phi.” Tay áo hắn màu đỏ chói khê đung đưa, hoa văn tinh xảo đập vào đôi mắt của ta có chút hơi đau.

Chương 56: Cừu Hận Lan Trần (1)

Sau một hồi lưỡng lự, cuối cùng đưa tay cho hắn. Nhẹ nhàng nắm lấy tay ta kéo ra khỏi kiệu hoa, sải bước đi đến phía trước.

Ta vẫn như trước, đầu bị che bởi khăn voan vì thế chỉ có thể cúi đầu nhìn lối đi dưới chân. Đường đi được lát bằng đá cuội màu xanh rất chỉnh tề, dùng giác quan thứ sáu ta còn có thể nhìn thấy hai bên lan can dùng đá cẩm thạch điêu khắc thành.

Trong không khí phảng phất mùi hoa thơm mát làm lòng người trở nên thanh thản, bao ưu phiền bỗng như tan biến. Nhưng đáy lòng ta bỗng dâng lên một cảm giác xấu, vì khi đó Phượng Lê Mạch từng nói qua, Giang phủ bất quá chỉ là một hộ thương nhân bình thường mà thôi. Như vậy, thì sao lại to lớn giàu có như thế này? Giờ phút này, ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu không còn, ta biết chúng ta đã vào đại sảnh.

Người chủ trì hôn lễ cư nhiên không có nửa phần chờ đợi, ta vừa mới đứng lại, liền nghe hắn kêu lớn:

“Nhất Bái Thiên Địa!”

Ta giật nảy người, liền thấy Giang Nam đã xoay người, hắn thấp giọng cười nói: “Xem ra có người so với chúng ta còn gấp gáp hơn.” Vừa nói xong liền khom lưng hành lễ. Không nghĩ tới giờ phút này hắn vẫn còn có tâm tư nói đùa, sự căng thẳng trong lòng cũng dần dần buông lỏng, xem ra ta đã nghĩ quá nhiều. Theo hắn hành lễ. Sau đó, người chủ trì hôn lễ còn kêu:

“Nhị Bái Cao Đường!”

Hai người quay lại, chậm rãi cúi bái. Chợt nghe Giang Nam chậm rãi nói: “Nương, ngài đang nhìn nhi tử sao? Vậy thì nhìn cho thật kỹ . . . . .” Ta liền nhớ tới lúc trước hắn từng nói, mẹ ruột hắn sau khi sinh hắn liền qua đời. Mà giờ phút này hắn lại nói thế, lời của hắn khiến ta có chút không hiểu.

“Phu thê giao bái!”

Thanh âm vang dội chợt vang lên, trong nháy mắt ta có chút hoảng hốt thậm chí là do dự. Chung quanh phảng phất tiếng khóc thúc thít chợt trở nên chói tai. Mà người trước mặt ta, đã hướng về phía ta, nghiêng thân cúi lạy. Khẽ cắn môi, rốt cuộc cũng theo hắn hành lễ.

Hôn lễ kết thúc. Có nha hoàn tới đỡ ta dậy, ta biết rõ, phải dâng trà cho cha mẹ chồng. Đợi đến khi quỳ xuống, nhận trà từ nha hoàn. Liền nhìn thấy đôi giày trước mặt, ta giật mình kinh ngạc. Người ta dâng trà phải là cha Giang Nam chứ, vì sao người ngồi ở trước mặt ta lại mang giày nữ nhân? Đây rõ ràng là nữ nhân a!

“Xin phu nhân dâng trà cho vương phi.” Lời của nha hoàn giống như quỳ mị vang lên bên tai. Vương phi? Cái gì vương phi! Đầu ta giống như bị hất một chậu nước lạnh.

Nữ nhân trước mặt đột nhiên bật cười, lời nói sắc bén: “Tốt thật đấy, muối muối rốt cuộc cũng tới!” Tay bụng trà run kịch liệt, một chút sơ sẩy, không có cầm chắc nước trà liền tràn ra ngoài.

“Ầm” một tiếng, vỡ tan tành. Mà ta, cũng nhận không được nữa, không để ý tới bị bóng đau, một phen vén khăn voan lên. Gương mặt quen thuộc này, ta nhìn suốt mười sáu năm qua. Nàng nhìn ta, cười như không cười, hơn nữa là một loại vui sướng sau khi thắng lợi. Mười sáu năm, nàng chưa bao giờ kêu ta một tiếng ‘Muội muội’.

Ta hoang mang quay đầu lại nhìn Giang Nam, nam nhân ta tin tưởng nhất giờ phút này đang ở sau lưng ta, đứng thẳng người.

Hắn cười nhạt: “Như thế nào? Điều bốn vương đáp ứng ngươi nay đã làm được.” Ta cố gắng đứng dậy, lại gần không được lắm vào hôn mê, nặng nề ngã xuống.

Thì ra đây cũng là lời giải thích hắn cho ta. Lời giải thích đáng sợ mà tàn nhẫn. Chẳng qua là, tại sao, tại sao. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Cừu Hận Lan Trần (2)

Đây dường như là chuyện buồn cười nhất thiên hạ, giờ còn muốn hỏi gì nữa chứ ? Cho dù ta có ngu dốt đi nữa thì giờ cũng cần phải tường tận rõ ràng rồi chứ. Có gì là Giang Nam? Cho tới bây giờ cũng chưa hề có Giang Nam.

Hắn chính là Thập Tam hoàng tử —— Quân Lâm trong truyền thuyết kia!

Thì ra là, căn bản cũng không có chuyện tìm được đường sống trong chỗ chết. Trời không tuyệt đường cũng là gạt người. Mọi thứ đều là giả, còn có cái gì là thật?

【 Quân Lâm 】

Quân Lâm lạnh lùng nhìn nữ tử té xỉu ở trên đất, thấp giọng cười mỉa mai. Nữ tử vẫn ngồi ở trên ghế cuối cùng đứng dậy, nàng cũng liếc nhìn Loan Phi trên đất, đáy mắt không có một tia thương hại, sau đó nhìn sang Quân Lâm hỏi: “Người đáp ứng nàng cái gì?” Đáp ứng nàng cái gì? A —— hẳn ý vị sâu xa nhìn nữ tử trước mặt một cái, cười đáp: “Ta đáp ứng nàng, sẽ làm tình cảm tỷ muội các người tốt hơn.”

“Ha ha.” Vân Lan giống như nghe được chuyện buồn cười nhất mà nàng từng nghe, vì thế che mặt cười to. Tình cảm tỷ muội tốt hơn ư? Nàng thật đúng là ngây thơ!

Giờ Vân Lan là vương phi, mà nàng —— lúc trước là một Phụng Bát tiểu thư được ngàn vạn cung chiêu sủng ái, bây giờ bất quá chỉ là một tiểu thiếp mà thôi. Thế mà nàng lại kêu Vân Lan một tiếng ‘tỷ tỷ’, Vân Lan làm sao có thể chấp nhận được! (Ny: cứ nàng nàng sợ mý bạn nhầm ta thay tên lun cho chắc)

Lúc này có một người đi vào kể tai nói nhỏ với Thư Nghiên, chỉ thấy Thư Nghiên gật đầu một cái rồi phát tay ra lệnh hần lui xuống.

Quân Lâm hơi hơi nhíu mày, liền thấy Thư Nghiên tiến lên, nhỏ giọng nói: “Chủ tử, hần tới.” Hần không có nói rõ ‘hần’ là người nào, Quân Lâm cũng biết được đó là ai. Hần theo bản năng quay đầu lại nhìn nữ tử trên đất một cái, liền nghe Thư Nghiên nói tiếp: “Chủ tử yên tâm, hần không thể nào biết.” Đúng vậy a, Thư Nghiên ra ngoài làm chuyện gì, thì làm sao hần lại không yên lòng. Dùng ánh mắt ra hiệu cho Vân Lan, nàng lập tức phân phó người làm đem Loan Phi diu vào. Còn bản thân thì lưỡng lự nhưng cũng theo đi vào.

“Đi mời.” Tròng mắt của hần căng thẳng, trầm giọng nói. Chỉ chốc lát sau, liền thấy Quân Ngạn sải bước đi vào. Gương mặt mang chút yếu ớt khi đó giờ đã thêm một vẻ sắc bén.

Sau khi Phụng gia sụp đổ, hoàng đế liền phong vương cho các hoàng tử, còn cho phủ đệ. Mà hần cảm thấy, từ đó về sau, Quân Lâm dường như càng ngày càng lớn lối.

Trước từng nghe nói hần lấy thê, hôm nay mới cách chưa được bao lâu lại cưới thiếp! Hần thật không thể nào nghĩ tới kiêu hoa gặp trên đường lại là vị tiểu thiếp mà Quân Lâm nạp! Nếu không phải thân trí của hần còn một chút tinh táo sợ là còn không biết hôm nay huynh đệ của mình nạp thiếp.

“Thất hoàng huynh.” Quân Lâm ngênh đón, theo lễ ôn hoà chào hỏi. Ánh mắt Quân Ngạn rơi vào tách trà vỡ bên trong đại sảnh, bỗng căng thẳng, lạnh lùng nói: “Hôm nay là ngày vui của Thập Tam đệ, sao lại buồn tẻ như thế?” Rất kỳ quái, cũng là cưới thiếp, vì sao một tân khách cũng chưa từng thấy. Quân Lâm cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng qua là nạp thiếp mà thôi, không cần giống trống khua chiêng.”

Quân Ngạn cũng cười: “Có thể lấy vào phủ, thì chắc cũng là người người thích, sao lại có thể để nàng tui thân như vậy?”

“Ha ha, tui thân? Vương phi của ta còn không có hôn lễ hoa lệ, nàng chỉ là một tiểu thiếp nho nhỏ làm sao xứng?” Hần gằn từng câu từng chữ, cực kỳ phẫn nộ. Quân Ngạn liền gạt mình, lại nghe hần nói: “Đúng rồi, thất hoàng huynh dường như còn chưa từng thấy qua vương phi của ta a.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cừ Hận Kéo Dài (3)

【 Quân Lâm 】

Lời của hần làm cho Quân Ngạn không tự chủ được mà run rẩy một cái, nhìn thấy trong mắt Quân Lâm tràn đầy nụ cười:

“Nàng... Nhưng người cũng biết đấy.”

Không thèm quan tâm đến sự kinh ngạc của Quân Ngạn, hần chuyển sang bên cạnh phân phó:

“Đi mời vương phi ra ngoài.”

Một khắc đó, Quân Ngạn rất muốn nói ‘không, đừng đi’. Nhưng trong thâm tâm hần lại muốn nghiệm chứng một chút, phải biết rằng hần rất hi vọng.

Tiếng bước chân từ phía sau hân truyền đến, mỗi một tiếng càng thêm rõ ràng. Giờ phút này cả người Quân Ngạn giống như bị một thứ gì đó giữ chặt, một bước cũng nhắc không được.

“Thiếp thân ra mắt Ngạn Vương điện hạ.”

Giọng nói nhả nhặn của nữ tử truyền tới, không nghe ra được chút cảm xúc gì. Mà trong nháy mắt lòng của Quân Ngạn cũng buông xuống, không phải là nàng, không phải là nàng.....

Ôn định lại hô hấp, hân xoay người cười vừa vặn đối diện với nữ tử đang cười lộ ra lúm đồng tiền xinh như hoa, con ngươi thì vẫn kinh ngạc như cũ.

“Vân Lan!”

Bọn họ từng tìm kiếm khắp nơi, ai ngờ tới nàng lại có thể trốn ở trong Lâm Vương phủ! Chợt quay đầu lại, hân tức giận chỉ vào Quân Lâm nói:

“Thì ra là ngươi!”

Thế nhưng trên mặt Quân Lâm lại không có một tia xúc cảm, chậm rãi tiến lên, nắm lấy tay Vân Lan, lạnh giọng nói:

“Thất hoàng huynh cần gì phải tức giận? Ta chỉ nói ra một sự thật đã bị quên lãng vào 20 năm trước thôi mà.”

“Ngươi làm sao biết được thân phận của nàng?”

Thân phận của Vân Lan vẫn là bí mật của Phụng gia, thậm chí ngay cả hân cũng không biết, mãi cho tới khi xảy ra chuyện, hoàng hậu cùng Phụng Hồ không thể giấu diếm được nữa mới nói cho hân biết. Hân là hoàng tử rồi quốc gia mười năm làm sao lại biết!

Chẳng lẽ —— hân hoảng sợ trợn to mắt. Chỉ nghe giọng nói lạnh buốt như băng truyền đến:

“Quốc cữu có khả năng đem điều bí mật này giấu đi, thì chính ta cũng có bản lĩnh moi ra!”

Trong lòng trở nên căng thẳng, quả nhiên. . . . . Đến đây, hân không thể không thừa nhận, Quân Lâm thực sự rất lợi hại. Chẳng qua, hân vẫn không thể nào nghĩ ra, hân mở miệng được ai đây?

Trận chiến này Phụng gia sao lại thua thảm bại như vậy, thậm chí một chút đánh trả cũng không có. Không thể tha thứ nhất, chính là hân đã hại chết hai ba trăm mạng người! Điều này với tự tay giết người hàng loạt có gì khác nhau!

Đúng, Quân Ngạn hân cũng không phải là người nhân từ, nương tay gì, nhưng đối với Phụng gia, hân nhất định sẽ không xuống tay. Tất nhiên không có cách nào chịu được có người xuống tay với nó! Trong đầu thoáng qua thân ảnh mảnh mai của nữ tử, chợt đau nhức! Hân nhíu mày nói:

“Ngươi không nên hại chết nhiều người ở Phụng gia như vậy!”

Hân thề, hân sẽ khiến Quân Lâm phải trả giá thật lớn!

“Ha ha...ha ha.” Quân Lâm cười sảng sặc.

“Phụng gia có kết cục như vậy, tất cả cũng là báo ứng của Phụng Hồ mà thôi, có quan hệ gì tới ta đâu? Thất hoàng huynh nếu còn muốn thái tử vị, ta khuyên ngươi cách Phụng gia xa một chút!”

Thái tử! Nhìn thẳng vào hân, Quân Ngạn cười lạnh một tiếng:

“Không cần ngươi phải bận tâm đề ý. Ngược lại, Thập Tam đệ ngươi cưới nàng? Ngươi muốn tuyên cáo thoái lui khỏi cuộc tranh giành thái tử vị sao?”

Cúi người khẽ chạm vào má Vân Lan một cái, Quân Lâm cười nói:

“Thất hoàng huynh nói như thế nào, liền như thế đó đi.”

Quân Ngạn hừ một tiếng, cuối cùng phát tay áo rời đi. Lấy vợ, bắt quả cưới chính là thế lực sau lưng nữ nhân. Quân Lâm thật thất bại, cư nhiên cưới ai không cưới, lại cưới Vân Lan cái gì cũng không có. Khó trách khi đó hoàng đế nhắc tới Quân Lâm thì toát ra loại tình cảm thương tiếc.

Hân cho là hân không lập gia đình quyền quý liền không có tâm tranh đoạt hoàng quyền sao? Không, vĩnh viễn không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Lễ Hợp Cấn Là Như Thế Sao?

【 Quân Ngan 】

Sau khi hấn từ Biên Quốc trở về, khoảng khắc đó giữa hai lông mày hấn xóa sạch những năm tháng không bình yên. Hấn liền biết Quân Lâm tuyệt đối không hài lòng với thân phận hiện tại.

Cũng không phải! Chỉ có Loan Phi người hấn thương. . . . .

Trước khi cất bước đi ra khỏi ngưỡng cửa Vương phủ, trong nháy mắt ngực hấn liền đau nhói, đau hơn bao giờ hết. Theo bản năng nín lấy vạt áo, hấn lại có chút không đứng vững được.

“Chủ tử!”

Thập Hạ thấy hấn ra ngoài, vội xông lên đỡ hấn. Nhớ không rõ hấn đã không ngủ, không nghỉ bao lâu rồi, kể từ khi Phurong phủ gặp chuyện không may đến giờ, gần như không có một đêm nào ngủ ngon, cho dù thân thể hấn làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi a! Nhưng là, ai khuyên cũng không được. Cấn răng mở miệng:

“Chủ tử nếu người không biết trân trọng thân thể của mình, thuộc hạ chỉ có thể bẩm báo cho hoàng hậu nương nương biết!”

Có lẽ lời của hoàng hậu hấn còn chịu nghe một chút. Quân Ngan lại hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói:

“Không cần, trở về phủ. Bỏn vương nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Hấn không thể cứ tự suy sụp xuống như vậy hoài nữa, mất đi Phurong phủ đau, mất đi Loan Phi rất đau, hấn sẽ làm mọi việc bất người kia phải hoàn trả đầy đủ! Vì thế, từ giờ trở đi, hấn sẽ không để bản thân mình yếu nhược như thế nữa. Hấn phải mạnh lên, mới đủ sức trả thù cho họ. (Ny: cái này ta chém, cũng tựa câu của t.g==))

【 Loan Phi 】

Trong lúc hoang mang, ta cảm giác có bóng người đứng đưa ở trước mắt của ta, thờ nhẹ một tiếng, giật mình nhảy dựng lên. Không biết là người nào, đem ta về phòng. Tất cả mọi thứ đều xa lạ. . . . . Ta chợt nhớ tới Giang Nam, không đúng, phải là Quân Lâm.

“Tĩnh.”

Giọng nói lạnh nhạt, không có một tí tình cảm nào truyền tới tai. Ta giật mình quay đầu lại, liền thấy Quân Lâm ngồi ngay ngắn ở trước bàn nhìn ta, ánh mắt từng liếc mắt đưa tình với ta khi đó giờ thay vào vẻ lạnh như băng. Ánh mắt hấn sắc bén dường như muốn nhìn thấu ta, làm lòng ta nhảy loạn không ngừng.

Sau đó hấn đứng dậy đi về phía ta. Ta lại càng hoảng sợ, theo bản năng lui vào bên trong. Lại thấy hấn đưa tới một ly rượu tinh xảo, còn hấn thì đã ngồi ở mép giường. Ta nhìn hấn không có đưa tay ra nhận lấy.

“Rượu hợp cấn, cũng không uống sao?”

Hấn vừa nói vừa đưa tới. Ta chỉ cảm giác lòng mình chấn động, cấn răng, vung tay đánh rớt ly rượu trên tay hấn, lớn tiếng chất vấn:

“Tại sao? Ruột cuộc là tại sao!”

Chuyện Vân Lan mất tích có liên quan đến hấn, có phải là lần đó hấn gạt ta hẹn Vân Lan ra ngoài, là hấn ngầm ngầm mưu tính? Như vậy, tiếp cận ta cũng là âm mưu từ trước của hấn?

“Ha ha ——” tự cười mỉa mai chính mình. Hấn nói hấn gọi là Giang Nam, hấn nói hấn thích Bò Công Anh, thì ra tất cả đều là gạt ta! Buồn cười nhất chính là, ta lại tin hoàn toàn. . . . .

Chỉ thấy hấn ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay mình, chợt nhào về phía ta, đưa tay giữ chặt đầu ta, hôn môi ta. Ta giật mình kinh ngạc muốn đẩy hấn ra thì đầu lưỡi của hấn đã công kích vào. Rượu trong miệng hấn không có bất kì dấu hiệu nào đổ hết vào trong miệng ta.

“Khụ khụ.”

Ta không nhận được ho khan không ngừng. Rớt cuộc hấn cũng buông ra, nắm chặt tay ta, tiến lại gần và ra giọng uy hiếp:

“Nghe đây, đừng vọng tưởng mà nghĩ ta là Giang Nam. A, đó chỉ là một giấc mộng của ngươi mà thôi!”

Đúng vậy, đó bất quá chỉ là giấc mộng của ta. Hiện tại tỉnh mộng, ta nên đối mặt như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Tất Cả Đều Là Tự Nguyện

Ta cảm thấy có chút chóng mặt, dùng tay chống đỡ, cố gắng duy trì tỉnh táo để không ngã xuống. Người trước mặt cũng chỉ cười lạnh, mĩa mai nói:

“Thế nào, chỉ có một ngum nhỏ cũng say sao? Thế nhưng buổi tối đó, Bồn vương thay ngươi uống không ít đấy!”

Hắn nói xong, lại đem ta ôm thật chặt. Buổi tối đó. . . . . Ta nhớ ra rồi, là lúc chúng ta bị bắt cóc. Hoàng sợ nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, ta nhìn không được, nước mắt lại rơi, từ từ nhắm hai mắt lại. Thì ra là. . . . .

“Loan Phi của ta, cuối cùng cũng nhớ rồi à.”

Hắn hồ hững nói. Mà lòng của ta, trong phút chốc nát vụn đầy đất. Thật sự, khi hắn bắt đầu đã là một kẻ hay? Thì ra không phải do ta làm liên lụy đến hắn, mà chính hắn là kẻ chủ mưu! Hay cho cái gọi là khổ nhục kế! Hay cho một trò lừa bịp! Hắn thật lợi hại, ngay cả Lục ca của ta cũng hoàn toàn bị hắn lừa như thế. Thành Tây Giang phủ, xem ra phủ này là có thật. Nếu không, giữa đường hi nương cũng sẽ không kinh ngạc hỏi:

“Không phải nói đi Thành Tây Giang phủ sao?”

Chỉ vì, khi vừa bắt đầu, nàng cũng không biết, là nhận trước việc cưới xin của Vương phủ a. Thì ra là như thế. . . .

Ngón tay nam tử nhẹ nhàng mon trón khóe mắt ta. Thế nhưng hắn không còn là Giang Nam mà ta biết. Mỗi động tác của hắn đều làm lòng ta không ngừng sợ hãi. Cảm thấy động tác của hắn có phần do dự, sau đó, chợt bóp cổ ta.

“Ừ...”

Ta kêu lên một tiếng đau đớn, hoảng sợ mở mắt. Theo bản năng nắm lấy tay của hắn, thế nhưng sức của hắn thật mạnh, mà sức của ta dần dần mất đi. Muốn giết ta sao? Thế nhưng, vào lúc đó hắn đã giết ta rồi? Trong mắt hắn hiện lên vẻ thâm độc cùng tàn nhẫn, nghiêng răng nói:

“Khi Phụng Hổ tự tay hại chết mẫu phi của ta có từng nghĩ tới hắn cũng sẽ có ngày hôm nay? Hắn suy tính thật không tệ, đưa ta đi Biên Quốc. Hắn cho là ta sẽ chết ở đâu đó sao? A, ha ha ha ——”

Hắn chợt cười lên một cách điên cuồng, lực đạo trên tay từ từ gia tăng. Ta gần như không thể thở được chỉ có thể cố gắng lắc đầu. Cha ta không phải là hung thủ, không phải! Hắn không để ý đến nỗi thống khổ của ta, vẫn như cũ và nói:

“Ngươi yên tâm, Bồn vương nếu muốn giết ngươi, cũng sẽ không đợi đến hôm nay. A, có lẽ ngươi nên cảm tạ ta cho ngươi cơ hội sống lại. Phụng Bát tiểu thư, ngay cả trên đường áp giải đến biên cương! Từ nay về sau, ngươi là thiếp của Bồn vương, sống là người Bồn vương, chết cũng là quỷ của Bồn vương! Nếu Phụng Hổ ở trên trời nhìn thấy, Bồn vương sẽ rất vui nha. Nữ nhi hắn quý trọng nhất khi còn sống, Loan Phi ——”

Một tay kia chậm rãi mon trón gương mặt của ta, cúi đầu cười:

“Bồn vương sẽ cho ngươi thân phận tôn quý nhất, để cho ngươi trải qua cuộc sống ti tiện nhất!”

“Ngươi. . . . .”

Ta sợ ngây người, nam tử này lại có thể là người ta yêu. Là nam tử dịu dàng nói ‘Gả cho ta’ . . . . . Thân phận tôn quý nhất, cuộc sống ti tiện nhất. Ha ha, nói rất hay! Khi đó ta đây không biết, ‘Tôn quý’ trong miệng hắn thật ra còn có ám chỉ khác. Nam tử chợt buông tay kiểm chế tay của ta ra, ta nhìn không được mà ho khan, thế nhưng hắn chợt cúi người đè lên. Ta sợ hãi vội đẩy hắn ra:

“Khụ, ngươi. . . . . Làm cái gì!”

“Ngươi nói thử xem?”

Hắn nheo mắt lại liếc nhìn ta, giọng nói đầy ẩn ý.

“Không được!”

Không suy nghĩ nhiều, ta vội la lên. Hắn không có giận, bình tĩnh mở miệng:

“Ngươi là thê tử Bồn vương cưới hỏi đàng hoàng, chỉ làm tròn trách nhiệm của ngươi thôi! Đừng quên, Bồn vương cũng không có ép ngươi!”

Từng câu từng chữ đâm vào ta gây thương tích đầy mình. Đúng vậy, hắn không có ép ta. Là ta. . . . . Tự nguyện. Ha ha, cái này buồn cười đến cỡ nào đây. . . . .

Chương 61: Đêm Đầu Tiên Của Ta

Hắn ép cơ thể sát lại gần, áo ngoài đã bị cởi ra chỉ còn cách lớp áo lót mỏng, vị trí nắn cảm nhất trên cơ thể hắn để ngay bụng ta, làm ta phát run. Khụ, ta khóc. Bờ môi mỏng của hắn lạnh như băng, dán lên người ta, pha lẫn sự căm thù vô hạn. Trong mắt hắn, tất cả đều là hồ hững.

“Không muốn. . . . .”

Ta khóc và cầu xin hắn. Hắn ghé lại gần bên tai ta mở miệng khiêu khích:

“Không muốn? A, hay là muốn Bôn vương ném ngươi cho thị vệ trong phủ?”

Ta lại càng sợ hãi, hắn nói muốn ném ta cho nam nhân khác? Hắn lại cười:

“Chỉ tiếc, Bôn vương không muốn làm như vậy.”

Hắn vừa nói xong liền cúi đầu hôn môi ta. Chưa bao giờ nghĩ đến, đêm tân hôn của ta lại như thế, làm ta cả đời khó quên.

Vào ngày xuân, thời tiết ấm hơn, cả đêm hoan ái không dứt. Quân Lâm đã ngủ say, nằm bên cạnh ta, mà ta, nằm ngửa mặt, chỉ cảm thấy cơ thể mình từng chút từng chút lạnh lẽo. Cơ thể đau nhức khiến ta lần lượt nhớ tới cả đêm cùng hắn hoan ái kịch liệt, một lần lại một lần, giống như ác mộng.

“Ưm. . . . .”

Cắn răng, cố gắng không để mình khóc ra tiếng, nhưng vẫn không ngăn được từ trong đáy lòng phát ra tiếng rên rỉ. Phần trên của cơ thể lỏa lồ, góc chân đã trượt xuống tới thắt lưng, nhưng ta không muốn đưa tay kéo lên. Nếu như, cứ như vậy chết cũng được. Phụng gia suy sụp, cha, mẹ, Kinh Ca cũng không còn. Ta còn có thể lưu luyến cái gì ở thế giới này đây?

Người ta yêu. . . .

Cắn môi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, màn trướng theo gió lay động, dường như tất cả đều cười nhạo ta ngu ngốc. Run rẩy, hai hàng nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống. Người bên cạnh chợt tỉnh giấc, giọng nói vẫn như trước, hết sức lạnh lùng:

“Hận sao? Vậy thì dựa vào phần hận ý này mà sống.”

Ta giật mình nhìn lại thì thấy hắn không có mở mắt. Gương mặt không tí vết của hắn cùng với lời nói vừa thốt ra không phù hợp tí nào, làm ta ngây ngẩn, còn tưởng hắn là Giang Nam dịu dàng như gió. Thất thần một lúc, ta chợt đưa tay kéo tấm chăn lên, đem chính mình bao bọc lại, thật chặt.

Phụng Loan Phi, bây giờ ngươi làm sao có thể chết chứ? Nỗi oan của Phụng phu còn chưa được làm sáng tỏ, tại sao ta có thể chết? Cả đêm, trần trọc khó ngủ.

Sáng sớm tỉnh mơ, Quân Lâm tỉnh dậy. Ta nghe thấy bọn nha hoàn đi vào hầu hạ hắn rời giường, tất cả đều là tiếng bước chân, không có người nói một câu. Hắn không có gọi ta, ta cũng giả bộ ngủ say. Một lúc lâu sau, mới có nha hoàn đi vào, đứng bên cạnh giường của ta, nhỏ giọng nói:

“Phu nhân, nên rời giường.”

Ta không để ý tới nàng, vẫn nằm nhắm mắt như cũ. Cách một lúc, nha hoàn lại nói:

“Phu nhân, vương phi phân phó nô tỳ tới hầu hạ phu nhân rời giường.”

Vương phi! Nhị tỳ của ta! Ta bỗng mở mắt, ta làm sao lại có thể quên nàng? Nha hoàn dường như giật mình hoảng sợ, một lúc lâu sau mới nói:

“Phu nhân, để nô tỳ hầu hạ ngài rời giường.”

Nói xong liền đưa tay tới đỡ ta dậy. Ta không nói một lời mặc cho nàng giúp ta mặc quần áo, đợi sau khi xuống giường, nha đầu kia nhìn thấy trên giường có một vết nhỏ đỏ tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Nàng lại gần ta, trong lời nói không che dấu được sự vui sướng:

“Phu nhân, Vương gia đối với người thật là tốt! Phu nhân biết không. . . . .”

“Liều Nhi!”

Lời của nàng mới nói được một nửa, liền bị một người chặn lại. Ta giật mình nhìn về phía cửa liền thấy ánh mắt sắc bén của Thư Nghiêm đứng ở cửa.

Nha hoàn gọi là Liễu Nhi vội cúi thấp đầu nói:

“Nghiêm thị vệ, ta.....”

Thư Nghiêm thoáng nhìn qua ta, ánh mắt không còn sắc bén nữa, mà là từ từ dịu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Giáo Huấn Nha Hoàn

Hắn cười nói:

“Đây là nha hoàn thuộc hạ đặc biệt vì phu nhân mà lựa, gọi là Liễu Nhi. Phu nhân nếu cảm thấy không hài lòng, thuộc hạ lại vì ngài mà đổi.”

Cả người hắn mặc y phục màu đen, đã không còn là thiếu niên trẻ trung ban đầu mà ta biết nữa rồi. Hắn đã không còn kêu ta ‘Phượng cô nương’ mà thay vào đó là ‘Phu nhân’.

Mà ta, vẫn khiếp sợ như trước.

Thì ra hôm đó ở trong tù, người ẩn trong bóng tối là hắn! Cuối cùng ta cũng biết vì sao hôm qua trên đường gặp quan binh, hắn không có tiến lên mà chỉ kêu hi nương tiến lên. Đấy lòng ta hết sức chấn động, phải chăng hôm qua, người đứng ở trước kiệu thật sự là Quân Ngạn? Còn hắn, lại sợ bị nhận ra....

A..haha..

Trong lòng thâm giễu cợt, có một lần ta từng nghĩ, không biết người hãm hại Phượng phủ lợi hại tới mức nào, lại có thể thiết kế bày đem Phượng phủ một lưới tóm gọn. Thì ra độc thủ kia, lại bên cạnh ta!

“Phu nhân.”

Liễu Nhi nhỏ giọng kêu ta. Ta quay đầu lại, liền nghe Thư Nghiêm nói:

“Thuộc hạ không quấy rầy phu nhân, xin phép cáo lui trước.”

Liễu Nhi hướng ta lè lưỡi, cười nói:

“Phu nhân, thấy Nghiêm thị vệ rất đáng sợ chứ? Ừ, cũng có rất nhiều người sợ hắn! Nhưng mà phu nhân ngài là chủ tử, cùng tui nô tỳ không giống nhau.”

Nha hoàn cứ thao thao bất tuyệt nói mãi làm lòng của ta trầm xuống. Ta là chủ tử ư? Chẳng qua chỉ là một con rối trong tay bọn họ thôi!

Liễu Nhi dường như rất cao hứng, xoay người cảm thứ gì đó từ trên bàn đưa cho ta, mở miệng nói:

“Phu nhân người xem, đây là Vương gia phân phó đưa cho ngài, rất đẹp phải không?, nô tỳ giúp ngài đeo lên nha.”

Nàng vừa nói vừa từ trong hộp lấy ra vòng ngọc, muốn giúp ta đeo lên. Lửa giận trong lòng đang lan tràn, ta giờ tay lên hất vòng ngọc trên tay nàng, lớn tiếng nói:

“Ta không cần!”

Ta không cần đồ của hắn, không cần! Liễu Nhi không có chụp được, chỉ nghe “cách” một tiếng, vòng ngọc thượng hạng trong phút chốc vỡ thành từng đoạn. Liễu Nhi kêu lên một tiếng, nhìn ta với vẻ khó hiểu:

“Phu nhân. . . . .”

“Lớn mật!”

Đột nhiên, một giọng nói sau lưng truyền đến. Ta quay đầu lại, thấy một cánh tay duỗi đến, ta chưa kịp phản ứng, Liễu Nhi bên cạnh đã bị kéo đi. Nha hoàn đối diện, bộ mặt hung hãn dữ tợn, đem Liễu Nhi kéo tới trước mặt Vân Lan. Vân Lan ra tay rất nhanh, quất trên mặt Liễu Nhi một bạt tai và mắng:

“Tiện tì chết tiệt kia, tay ngươi mềm sao? Là Lâm Vương phủ chúng ta không có cho ngươi ăn no phải không!”

“Vương. . . . . Vương phi!”

Liễu Nhi cũng không để ý đến đau buốt ‘rầm’ một tiếng, quỳ xuống dập đầu nói:

“Vương phi tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ biết sai rồi!”

Vân Lan cúi người, mỉm cười bóp cằm của nàng, nheo mắt lại nói:

“Ngươi có biết vòng tay này trị giá bao nhiêu tiền không?”

Dùng lực tay một chút, trực tiếp đẩy nàng ngã xuống đất:

“Sợ là ngươi cả đời cũng không rõ!”

Ta lạnh lùng nhìn, ta làm sao không biết, nàng. . ., từng câu từng chữ đều là nói cho ta nghe.

“Nô tỳ biết sai rồi! Cầu xin vương phi tha mạng!”

Liễu Nhi bò dậy quỳ theo khuôn phép, vẫn cầu xin nàng như trước. Sắc mặt Vân Lan không thay đổi, chỉ lạnh nhạt nói:

“Điểm Ngọc, đánh cho ta. Đánh một trận, chắc cũng sẽ nhớ dai thôi.”

“Vâng!”

Nha hoàn gọi là Điểm Ngọc liền chia tay ra hướng Liễu Nhi mà đánh tới tấp. Ta thật sự không nhìn nổi, hướng Vân Lan nói:

“Đủ rồi, vòng tay là ta làm vỡ, muốn đánh cứ đánh ta.”

Nàng nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, không phải là làm cho ta nhìn sao. Vậy sao không dứt khoát một chút, trực tiếp nhắm về ta đây nè? Ai ngờ Vân Lan khẽ cười một tiếng, cầm tay của ta, cười nói:

“Muội muội, ngươi tuy chỉ là tiểu thiếp của Vương gia, cũng là thân phận chủ tử, làm sao có thể cùng nha hoàn coi như nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thân Phận Của Nàng

Nàng cười khiến cả người ta run rẩy, cắn răng, giựt tay ra khỏi tay nàng. Nhìn thấy sắc mặt nàng thay đổi, sau đó nàng quay lại ra lệnh cho Điểm Ngọc:

“Kéo ra ngoài đánh, đừng quấy rầy chúng ta nói chuyện.”

Lời nói cuối cùng của nàng vừa dứt, liền có mấy nha hoàn tiến lên lời Liễu Nhi ra ngoài. Liễu Nhi chỉ biết khóc lóc cầu xin tha thứ, nhưng không có ai để ý. Ta không ngăn cản, suy cho cùng cũng chỉ là nha hoàn ta mới biết không tới nửa ngày. Người thân nhất tại nơi này cũng không cùng lập trường với ta, một nha hoàn không có bất kì giao tình gì thật không đáng để ta đối chọi với Vân Lan. Huống chi, ta cũng có lời muốn hỏi Vân Lan một chút.

Liễu Nhi bị lời ra ngoài, không biết là người nào thức thời đóng cửa phòng lại, chỉ còn lại hai người là ta với Vân Lan. Ta cùng với nàng đứng đối diện, mặt đối mặt. Bỗng nhiên nàng cười một cách điên cuồng, mở miệng nói:

“Phượng Bát tiểu thư!”

Ta ngạc nhiên, lời của nàng rất kỳ quái, tự nhiên gọi ta là ‘Phượng Bát tiểu thư’. Vân Lan dường như nhìn thấu suy nghĩ của ta, biết ta không hiểu nên cười nói:

“Sao, cảm thấy kỳ quái ư? Chắc chắn, không ngờ Phượng Bát tiểu thư ngày xưa vô cùng hiền hách, nay lại là thị thiếp chỉ có thể làm ấm giường người khác!”

“Nhị tỳ!”

Cần môi gọi ra tiếng, rất lâu rồi không có gọi. Hôm nay gọi lại cảm thấy vô cùng xa lạ. Bỗng nhiên Vân Lan dừng cười, nhìn ta chằm chằm bằng ánh mắt sắc bén:

“A, ta không phải là Nhị tỳ của ngươi!”

Ta lắc đầu, làm sao lại không phải chứ? Nhị Tiểu Thư Phượng Vân Lan của Phượng phủ, chẳng lẽ mắt của ta kém đến nỗi không nhận ra được hay sao?

Huống chi, mười sáu năm qua quan hệ của ta với nàng chi không được tốt thôi, đâu có đến mức phải nhận lầm

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tại sao ngươi lại . . . . lại gả cho hắn? Ngươi có biết hay không, hôm đó ngươi mất tích, toàn bộ trên dưới trong phủ gần như phát điên!”

Về mặt nàng tràn đầy khinh thường, còn ta thì vẫn phải nói tiếp:

“Ngươi luôn nói cha không coi trọng ngươi, ngươi có biết lúc ngươi mất tích, người sốt ruột và lo lắng nhất là ai không? Chính là cha đó!”

“Ha ha.”

Nàng bật cười, đến gần ta, thấp giọng nói: “Vậy ngươi có biết vì sao hắn lại sốt ruột như thế không?”

Ta ngẩn ra, không biết lời của nàng là có ý gì. Vân Lan lại nói:

“Ngươi nhất định không tin, năm đó hắn đã làm gì.”

Ta cả kinh lui lại mấy bước, Vân Lan nàng, lại có thể không gọi một tiếng ‘Cha’, mà gọi thẳng ‘hắn’. Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, sao ta không biết? Nàng từng bước từng bước ép sát lại, khuôn mặt diễm lệ chợt trở nên vụn vỡ, giọng nói âm lãnh:

“Ta vốn dĩ chỉ là một con tin trong Phụng phủ các ngươi mà thôi!”

“Nhị tỷ!”

Ta hoảng sợ nhìn dáng vẻ của nàng, rốt cuộc nàng đang nói cái gì vậy? Nàng có biết mình đang nói gì hay không? Vân Lan dường như đoán trước là ta sẽ có dáng vẻ này, nàng tiến lên một bước, cười lạnh nói:

“Chỉ sợ ngươi cũng không tài nào nghĩ ra, ta chẳng qua chỉ là nữ nhi của quân gia Phụng phủ! A, cũng khó trách, địa vị ở Phụng gia của ta và ngươi lại khác biệt một trời một vực như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sự Thật Tàn Khốc

“Ngươi là. . . . . Không, điều đó không có khả năng!”

Ta lui lại một chút, nhưng mà không cẩn thận, ngã nhào trên sàn nhà lạnh như băng, rất đau nhưng không bằng nỗi đau trong lòng. Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Vân Lan cúi người xuống, ánh mắt sắc bén dừng ở trên mặt của ta, khóe miệng của nàng cười đến mức quỷ dị:

“Không tệ, ta là nữ nhi của Liên Vân. Thân phận của ta, chưa bao giờ cao quý như ngươi, Bát tiểu thư à. Aizz ——”

Nàng thở dài một tiếng, lại nói:

“Nhưng mà sau này, lại khó mà nói đấy chứ!”

Giọng nói của nàng tràn đầy sự khinh bỉ, trong mắt tất cả đều là hận ý. Nhưng mà, ta không tin, ta không tin! Ra sức lắc đầu, ta kéo tay của nàng:

“Không, Nhị tỷ, ngươi đang gạt ta, có đúng hay không? Ngươi chỉ là đang hiểu sai và cho rằng cha thương yêu ta nhất, ngươi tưởng là. . . . .”

“Đủ rồi!”

Vân Lan rống giận vung tay của ta ra, trong mắt có lửa:

“Phụng Loan Phi, ngươi sáng suốt một chút có được hay không? Ngươi cho rằng ngươi làm bộ ngu ngốc sẽ thay đổi sự thật trước mắt sao? Ta cho ngươi biết, đừng ở đó mà si tâm vọng tưởng! Phụng gia sụp đổ, Phụng Hồ chết! Ngươi cũng không còn là thiên kim Phụng phủ được ngàn vạn cung chiêu sủng ái!”

“A, ta quên mất, ngươi bây giờ chỉ là nữ nhi của tội thần mà thôi. Nếu không phải Vương gia chịu chứa chấp ngươi, sợ là hôm nay ngươi thật đã thành cô hồn dã quỷ trên đường đi sung quân rồi đấy. Ha ha ——”

Bỗng nhiên, nàng cười rộ lên một cách cuồng nhiệt, nhìn trong mắt nàng tràn đầy sự mỉa mai cùng hả dạ. Cô hồn dã quỷ trên đường đi sung quân. Khinh Ca. . . . .

Đường như bên tai vang lên câu nói kia của nàng ‘Bát tỷ tỷ’. Phút chốc, lệ rơi đầy mặt. Đường như Vân Lan càng nói càng hả hê, thấy ta khóc, nàng lại cười càng lớn hơn:

“Cảm thấy đau khổ sao? Đó cũng là khoản nợ mà Phụng Hồ thiếu! Cha nợ con trả, điều đó là dĩ nhiên!”

Từng câu từng chữ của nàng nói ra giống như độc dược đục khoét tâm can của ta, từng chút từng chút một. Đau quá a... Thế nhưng, ta nắm chặt tay thành quả đấm, che dấu nỗi đau này, cố gắng lấy một chút dũng khí cuối cùng, lao đảo đứng lên, ánh mắt khóa tại trên người nàng, mở miệng nói:

“Cho dù hần không phải là cha ruột ngươi, nhưng dù sao cũng đem ngươi dưỡng dục thành người. Thử hỏi người cha đó bạc đã ngươi chỗ nào?”

Ở trong mắt nàng không có nửa phần áy náy, mà lời ta nói, lại giống như một chuyện buồn cười nhất mà nàng từng nghe. Nàng hướng về phía ta, lạnh lùng mở miệng:

“Ngươi cho rằng Phụng Hồ lưu ta ở Phụng phủ làm tiểu thư là vì cái gì?”

Ta lắc đầu, ta không biết, tất cả những lời nàng nói ta đều không hiểu. Nàng vung tay áo, đứng thẳng người, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào cặp mắt của ta, mới mở miệng nói:

“Ta chẳng qua chỉ là một con cò giúp Phụng Hồ cùng Liên Vân kiếm chế lẫn nhau mà thôi!”

Ta nghe thấy trong lời nói của nàng tràn đầy căm phẫn. Không chỉ đối với Phụng Hồ mà ngay cả Liên Vân cũng vậy. Như lời nàng nói, vậy thì... thật là cha ruột của nàng ư!

“Thế nào, không hiểu sao?”

Nàng chế nhạo:

“Ngươi thông minh như vậy, như thế nào lại không hiểu đây?”

Hoảng hốt nhìn nàng, lời của nàng..., nàng cười đầy ý vị sâu xa...

Tình tiết kia thật là rắc rối phức tạp, nhưng từng việc lại rất tương ứng với nhau. Trên tay Phụng Hồ nắm bắt được nhược điểm của Liên Vân, thuận tiện bắt nữ nhi của người ta làm con tin, kiếm chế mọi ngõ ngách. Cũng khó trách, mỗi khi Vân Lan ra cửa đều có trọng binh canh giữ. Thì ra đó không phải là vì bảo vệ nàng, mà hoàn toàn là theo để giám thị! Ta lại hít một hơi lãnh khí, không, ta vẫn không muốn tin, Phụng Hồ, người cha ta kính trọng nhất sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Không tin à? Không phải ngươi không muốn tin là được.”

Vân Lan cười khinh miệt:

“Ngươi cho rằng Vương gia tiếp cận ngươi là vì cái gì? Không phải là bởi vì yêu ngươi, mà là vì ta. Ngươi có biết, chỉ khi ta an toàn, Liên Vân mới chịu đồng ý ra làm nhân chứng tố giác Phụng Hồ.”

Chợt nhớ tới hôm đó, Giang Nam ở trước mặt ta cười rất dịu dàng, hần nói hần có biện pháp giúp ta cùng Vân Lan tiêu tan hiểm khích lúc trước, thì ra, tất cả đều là lời nói dối a! Ta thật ngây thơ, lại đi tin hoàn toàn. Bởi vì sao, chỉ có ta tởn tởn nhất. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Nổi Lên Hận Ý

Ta biết lần này Vân Lan tới cũng chỉ là vì muốn chế giễu ta. Nàng nói cho ta biết chân tướng tàn nhẫn kia, từng câu từng chữ như rót vào tận sâu đáy lòng ta. Bỗng nhiên, ta cảm thấy hận, nếu như tất cả chuyện này đều là thật, nhưng mà vì sao Phụng Hồ lại phải làm như vậy, chỉ cần liếc sơ qua là hiểu ngay.

Năm đó, Nhã Phi được sủng ái nhất hậu cung, ngay cả hoàng hậu cũng phải nhún nhường ba phần. Cây lớn còn bị gió vờn, huống chi là phi tần trong hậu cung. Được Hoàng đế sủng ái cũng giống như uống độc dược, và nhất là lòng ghen ghét của nữ nhân lại như rắn rết.

A, đúng rồi, chính là hoàng hậu! Ta phải nghĩ ra sớm hơn mới đúng chứ!

Ta không kiềm nén được, nước mắt cứ thế mà tuôn rơi. Ngay cả khí lực giờ tay lên cũng không có. Người cô đã từng hết mực thương yêu ta, đã từng nắm lấy tay ta nói phải chăm sóc biểu ca. Tuy nhiên lại có thể vì ham muốn cá nhân mà trở mặt nhìn mấy trăm miệng ăn của Phụng gia chết đi một cách

vô tội.

Cũng khó trách khi Phượng phủ xảy ra chuyện, lúc Quân Ngạn tới thiên lao, một chữ cũng không đề cập tới chuyện làm sao cứu Phượng gia thoát tội, hần chỉ thần nhiên nói một câu ‘Bảo toàn ta’.

Thì ra hần cũng chỉ biết bo bo giữ mình! mình triết bảo thân a! Nếu như một ngày kia, Quân Ngạn có thể về vang trèo lên ngôi Hoàng Đế, lúc đó hần thật không thẹn với lòng sao? Hần sẽ nhớ tới cả nhà Phượng gia dùng máu tươi đúc thành đường lớn cho hần đi sao?

Ta thật muốn khóc ra thành tiếng, nhưng mà không được. Nơi đó bị đè nén thật nặng nề, nặng nề a!

Lúc Liễu Nhi tiến vào, nâng cúi đầu gọi ta:

“Phu nhân.”

Ta tuyệt vọng tựa tại đầu giường, ánh mắt trống rỗng. Trên đất, còn lưu lại những mảnh vụn của vòng tay Phi Thúy mà giữa ban ngày bị ta làm vỡ. Giờ ta đã thông suốt, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy tất cả, cuối cùng cũng khép lại không đứng dậy.

Liễu Nhi cúi thấp người xuống dọn dẹp, rồi lại cẩn thận đem những mảnh vụn nhét vào trong ngực, có vẻ hơi câu nệ, mở miệng hỏi:

“Phu nhân, cái này phải xử trí như thế nào?”

Dù gì cũng là vật mà Vương gia ban thưởng, cho dù có bể nát, nàng cũng không dám tự ý đem đi vứt bỏ. Ta nghe thấy, chẳng qua là không muốn nói chuyện. Liễu Nhi đem mấy thứ đó đặt tại trên bàn, tiến lại đây, nhìn ta:

“Phu nhân, ngài sao thế?”

Ta mới nhìn rõ mặt của nàng còn để lại những vết bầm tím, khoe miệng khoe miệng cũng có một vết máu. Ta mới biết, thì ra Diễm Ngọc ra tay cũng có thể độc ác như vậy.

“Phu nhân!”

Con người Liễu Nhi nhìn chăm chăm vào hai mắt hồng hồng mà khi này ta mới khóc xong, sùng sốt nói:

“Phu nhân, tại sao ngài khóc? Có phải vương phi nàng . . . . .”

Nàng chợt bịt miệng, không hề nói nữa. Ta mệt mỏi nhắm mắt lại, vẫn không nói lời nào. Liễu Nhi vội la lên:

“Phu nhân, ngài nói một câu đi! Đừng hù dọa nô tỳ a!”

Nàng nói xong, liền quỳ gối dưới chân của ta.

“Phu nhân, ngài có chuyện gì thì có thể tâm sự với nô tỳ một chút, không nên giấu ở trong lòng.”

“Phu nhân. . . . .”

Ta mở to mắt nhìn nàng thật cận kề. Con người đen nhánh của nàng lộ ra ánh sáng long lanh, thật giống như rất lo lắng. Không tự chủ đưa tay ra, sắp chạm đến quần áo của nàng, lại chợt thu hồi.

Ta làm sao vậy? Muốn nàng cảm thông, chia sẻ ư? A, nàng không phải là Thanh Tư, không phải là người thân nhất của ta cũng như người tin tưởng nhất. Nàng cũng chỉ là người của Quân Lâm, biết đâu lại là người giám thị ta. Ta cứ im lặng như thế, đứng dậy đi ra ngoài.

Nay đã là tháng sáu rồi, không khí tối nay thật rất lạnh. Liễu Nhi run rẩy chạy đến, lấy áo choàng phủ thêm cho ta, vừa nói:

“Phu nhân, bên ngoài gió rất lạnh, ngàn vạn lần đừng để cảm lạnh mới phải.”

Giơ tay lên hất nhẹ áo choàng mà nàng giúp ta khoác vào, ta không cần.

“Phu nhân?”

Nàng không hiểu, lại muốn tiến lên. Ta lạnh lùng nói câu:

“Đi xuống.”

Nàng giật mình, đứng đấy một hồi sau mới lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hấn Đòi Hỏi

Đứng ở bên ngoài cả đêm, ngay cả sợi tóc dường như cũng bơi lên một tầng sương lạnh. Cho tới sáng, ta phát sốt. Cả người rất nóng, rất khổ sở. Liễu Nhi mời đại phu đến bắt mạch, nói là nhiễm phong hàn, cộng thêm thân thể ta yếu, cần ở trong phòng tĩnh dưỡng thật tốt, không thể để bị lạnh lần nữa. Ta nhân cơ hội hỏi một câu:

“Có phải bị lạnh lần nữa, sẽ chết?”

Liễu Nhi giật mình, vội nói:

“Phu nhân, ngài nói vậy bậy bạ gì đó?”

Đại phu đóng hòm thuốc lại, lắc đầu nói:

“Phu nhân nhà người có lẽ là do sốt cao quá nên đầu óc có chút hồ đồ, mau đi nấu thuốc cho nàng uống đi.”

Nói xong, liền quay người đi ra ngoài, dường như còn thờ dãi một tiếng. Sốt cao nên hồ đồ sao? Ta âm thầm cười nhạo trong lòng, sợ là cả đời này ta chưa bao giờ tỉnh táo như hôm nay, lại thấu tình đạt lý như thế, Phụng Loan Phi ta từ nay về sau chính là một người. Nhưng là ta không biết vì sao không chết đi, mà lại chọn sống tạm bợ như vậy. Hấn sẽ xem thường ta? Vân Lan cũng xem thường ta.

Bệnh kéo dài rất là khó chịu. Vân Lan không có quay lại, hấn cũng không. Hấn thật sự không thèm dòm ngó tới ta. Cả viện Từ Đồng, người đi ra đi vào cũng chỉ có Liễu Nhi. Vì ta bụng trà đưa nước, giúp ta thay quần áo, nấu thuốc hầu hạ.

Nhưng là ta vẫn hồ hững với nàng, ta biết ta không thể cảm động, không thể cả tin. Đây chỉ là một trong những thủ đoạn của hấn, mặc dù ta không biết hấn làm như vậy được gì. Đã nhiều ngày trôi qua, bệnh vẫn không thấy khá hơn.

Ngủ thiếp đi, trong phảng phất như ngửi thấy mùi hương trên người nam tử. Nhàn nhạt, mà quen thuộc.

Hoàng sợ mở hai mắt ra, nhìn thấy hấn cúi người ở cạnh giường nhìn chăm chăm ta một cách lạnh nhạt. Thấy ta tỉnh lại, hấn không nói hai lời, lật người ôm lấy ta.

“A.”

Ta khẽ kêu một tiếng, vội đẩy hấn ra, nhưng không có hơi sức. Hấn cúi đầu xuống hôn ta, một lần rồi lại một lần. Ta bị hấn chặn miệng, kêu không được, đẩy hấn cũng không được. Tâm nhảy loạn điên cuồng, buổi tối, tới bất tỉnh linh, rốt cuộc là hấn có ý gì?

Nhưng ta đang bị bệnh, hấn dám hôn ta, không sợ ta lây qua cho hấn sao? Nghĩ như vậy, cảm thấy điên khùng, cho tới bây giờ, ta còn có ý nghĩ lo lắng cho hấn sao? Điều này còn cần thiết sao? Cười lên một cách ngu xuẩn, ta là con gái của kẻ mà hấn hận. Mà hấn lại là kẻ thù của ta.

Dùng sức cắn một cái, cắn rách môi hấn, miệng đầy mùi máu tươi. Chất lỏng dính dính từ khóe môi chảy xuống, ta liếm liếm, mặt không thay đổi nhìn hấn. Hấn dùng hôn ta, giờ tay đang giữ mặt ta, hung hấn dán xuống một chương.

“Ba ——” tát một cái làm cho ta mắt nỏ đom đóm.

Hừ lạnh một tiếng, hấn tiếp tục ngậm môi của ta. Tay, một đường đi xuống, cởi hết áo ta. Đau quá. Ta muốn kêu lên, lại chỉ còn có nước mắt lan tràn.

Thì ra là, còn có thể như vậy. Không có lời nói châm chọc, không có giọng nói lạnh lùng kia, vẫn khiến ta cảm nhận sự trừng phạt một cách sâu sắc nhất. Hấn làm tất cả không phải là vì chà đạp ta sao? Chà đạp thân thể ta, chà đạp tâm của ta. Không giết ta, là muốn để cho ta tự mình kết liễu sao? Đau đến chết lặng, lại không chết được.

Đêm hôm đó, ta với hấn không ai nói một câu. Hấn chỉ đòi hỏi không ngừng, ta không nhớ rõ tổng cộng bao nhiêu lần. Nhớ mang máng là lần cuối cùng ta không chịu nổi mà ngất đi. Buổi sáng tỉnh lại, trên giường liền chỉ có một mình ta, giống như chuyện đêm qua không hề xảy ra. Nhưng là dưới thân đau nhức, lúc nào cũng nhắc nhở ta, đó không phải là con ác mộng, mà là chính bản thân ta trải qua điều khủng khiếp đó.....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tự Mình Chuốc Lấy Cực Khổ

Lúc Liễu Nhi đi vào hầu hạ ta liền nhìn thấy đốm chân bừa bộn, trên người ta còn có dấu ấn mà hôm qua Quân Lâm lưu lại, ánh mắt lóe lên. Nhưng nàng không hề nói chúc mừng ta như trước nữa, có lẽ là nàng đã nhìn ra, hẳn muốn ta không phải bởi vì sủng ái.

Ta không chết, lại phải tiếp tục sống như cái xác không hồn. Hốc mắt Liễu Nhi đỏ hồng, nàng khuyên ta nên ăn gì đó, nhưng ta không ăn. Nàng nói với ta nhưng ta không trả lời. Hai ngày kế tiếp cũng không thấy Quân Lâm tới. Đến ngày thứ ba, không ngờ Thụ Nghiêm lại tới. Liễu Nhi cúi đầu chào hẳn:

“Nghiêm thị vệ”

Đúng như lời nàng nói thì Thụ Nghiêm rất nghiêm túc, dường như Liễu Nhi rất sợ hẳn. Vợ vả chào hỏi liền lui ra ngoài cửa. Thụ Nghiêm tiến lên phía trước, kêu ta:

“Phu nhân.”

Ta cũng không liếc nhìn hẳn một cái, chỉ quay lưng đi. Dường như hẳn cũng không thêm để ý, chỉ mở miệng nói:

“Nghe nha hoàn nói gần đây khẩu vị của phu nhân không tốt, có lẽ là do đồ ăn trong phủ không hợp khẩu vị. Hôm nay ta đặc biệt nói đầu bếp chuẩn bị món mà phu nhân thích, phu nhân nếm thử một chút xem.”

Sau đó, ta nghe thấy tiếng động có người bước vào. Tiếp là tiếng va chạm của bát đĩa. Sau khi đồ ăn được đặt trên bàn, bọn nha hoàn liền cung kính lui xuống. Nén nước mắt, ta cắn răng nói:

“Đem đi.”

Cho đến giờ ta vẫn không thể nào tin nổi người này chính là thiếu niên đứng ở đầu tường cười đùa gọi ta là ‘Phượng cô nương’. Hôm nay, hẳn quá chừng chặc, tâm quá sâu. Con người sau khi thay đổi thật đáng sợ. Hẳn đứng im. Lửa giận trong ta bùng cháy, phát tay hất đổ một món ăn, quát:

“Đem đi!”

“Bùm” Trong phòng phát ra một tiếng vang thật lớn, khiến cho tất cả bọn hạ nhân bên ngoài thò đầu vào quan sát toàn bộ bên trong. Thụ Nghiêm nhìn mảnh vụn trên đất một cách hồ hững, chỉnh tư thế ngay ngắn lại và nói:

“Phu nhân đã nhiều ngày không dùng bữa, sẽ khiến thân thể không tốt. Ít nhiều gì cũng nên ăn một chút, thuốc hạ còn phải vội trở về, vì Vương gia cũng bệnh.”

Bỏ lại một câu nói như vậy, hẳn liền xoay người rời đi. Ta sững sờ tại chỗ, thì ra hẳn không đến là vì bị bệnh. Liễu Nhi rón rén đi vào, im lặng dọn dẹp tàn cuộc trên đất. Vừa nhỏ giọng nói:

“Hôm đó, Vương gia từ Tử Đồng viện trở về liền mắc phong hàn.”

Vậy sao? Ta thoáng nắm chặt hai quả đấm, xem ra là ta đã làm cho hẳn bị bệnh. Im lặng xoay người đi, nhưng mà cũng là do hẳn tự mình chuốc lấy cực khổ. Sau lần đó, khoản một thời gian dài, Quân Lâm chưa từng đặt chân tới Tử Đồng viện. Nghe nói là hàng đêm hẳn ngủ ở chỗ Vân Lan. Vốn tưởng rằng cũng không có gì, nhưng mà dù có vô tình hay cố ý nghe đều khiến ta đau lòng. Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh như ngọc bích, khe thở dài, nếu như đây chính là tình yêu, ta thà rằng không cần. Thật sự, quá đã thương người.

“Phu nhân, vương phi tới.”

Liễu Nhi chạy tới, khẩn trương nói. Từ lần trước, chỉ cần ở gần Vân Lan là Liễu Nhi liền cảm thấy bất an. Ta đứng dậy, nhìn thấy Vân Lan mặc một chiếc quần lụa mỏng màu vàng nhạt, được Diễm Ngọc cẩn thận diu đến. Liễu Nhi vội vàng hành lễ nói:

“Nô tỳ tham kiến vương phi.”

Ta chỉ là nhìn nàng, cái lễ nghi này, cho dù thế nào ta cũng không làm. Lần đầu tiên ta thấy Vân Lan không so đo với ta, khẽ ho một tiếng, lập tức có nha hoàn tiến lên, trong tay cầm một cái khay. Phía trên là xiêm y hoa lệ, vô cùng rực rỡ, rất là đẹp.

“Tối nay Vương gia thiết yến, cố ý dặn dò ta lấy cho ngươi một bộ xiêm y mới. Đến lúc đó nhớ mà ăn mặc trang điểm cho tốt vào.”

Nàng nhìn ta một cách đầy khinh bỉ, lại nói:

“Tuy nói chỉ là thiếp, nhưng Lâm Vương phủ chúng ta vẫn đề cho ngươi một chút mặt mũi.”

Đem ta giẫm ở dưới lòng bàn chân, nàng rất đắc ý.

“Ta không đi.”

Bình tĩnh nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Chuẩn Bị Bỏ Trốn

Trong mắt Vân Lan hiện lên một tia ác độc, nàng nghiêng người cầm lấy y phục trong tay nha hoàn, nhét vào trên mặt của ta, giọng nói đầy khinh miệt:

“Thế nào, còn tưởng mình là thiên kim tiểu thư của mọi người à? Ta đã giữ lời xong, còn có đi hay không tùy người. Người cho rằng Vương gia rất muốn gặp người sao?”

Nàng bắt mắt liếc mắt nhìn ta một cái, khẽ hừ một tiếng, kêu Diễm Ngọc đi ra ngoài. Liễu Nhi sợ tới mức trên mặt không còn giọt máu, cho đến khi bọn họ biến mất ở trước mắt, nàng mới ngượng ngùng ngồi xổm người xuống nhặt lấy y phục kia.

“Phu nhân, ngài thật không đi sao?”

Nàng nhỏ giọng hỏi, chỉ sợ ta sẽ tức giận. Ta lắc đầu. Khẽ cắn môi, tại sao ta muốn đi? Là ngại bọn họ làm mất mặt chưa đủ sao? Thấy ta không trả lời, Liễu Nhi cũng không dám nói gì nữa. Một lúc lâu sau, nàng mới lại nói:

“Phu nhân, bộ y phục này. . . . .”

“Cất đi.”

Nhìn màu sắc tươi đẹp kia, ta thở dài một tiếng. Trong miệng Vân Lan cứ nói ta chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, nhưng lại chuẩn bị cho ta một y phục để coi như vậy, ta sao có thể không biết dụng ý của nàng? Thật ra thì nàng căn bản không cần phải như vậy, nàng cho là, Quân Lâm đối với ta, còn có những ý định khác sao? Trong đầu hiện ra dáng vẻ thô bạo của hắn đối với ta, trong lòng nhện không được rung mình một cái. Aiz, đây chính là tình yêu mà ta từng hành diện đó ư! Khẽ nhắm mắt lại:

“Liễu Nhi, người lui xuống đi.”

Ta muốn một mình yên tĩnh một chút, một mình. . . Liễu Nhi đáp một tiếng, liền lui xuống.

Ngồi ngơ ngác một mình, cuối cùng không kiềm được, nước mắt cứ thế mà tuôn ra xối xả. Không muốn khóc ra thành tiếng, đưa tay lau nước mắt. Vì sao hôm nay ta lại đến bước này? Rõ ràng tự nói với mình không được, nhưng vẫn cố tình muốn nhớ hắn đã từng đối với ta từng li từng tí. Thiết kế một cái bẫy hoàn mỹ không tỳ vết như vậy, để ta nhảy vào.

Hận hắn sao? Hận! Nhưng ta càng hận chính mình hơn, chính ta mang đến tai họa ngập đầu cho Phượng gia! Tối nay, có khách nhân đến. Chắc bọn họ cũng sẽ bề bộn nhiều việc? Đi tới trước tủ treo quần áo, mở ra. Tay dò tới dưới cùng, nơi ta cất giấu một bộ y phục nha hoàn. Đó là thứ mà lúc trước có một nha hoàn bụng chầu gối đi giặt, bị ta len lén lấy đi.

Cất giấu thật lâu, ta không dám nói cho ai biết. Một ngày nào đó, ta sẽ rời khỏi nơi này. Cho dù là lên trốn cũng được. Ta biết chỉ có lúc chuẩn bị thiết yếu mới có cơ hội trốn đi. Lúc Liễu Nhi trở lại, ta để cho nàng đem bữa tối đặt trên bàn, liền vội vã đuổi nàng lui xuống.

Lại dặn dò nói tối nay ta muốn ngủ sớm, không cần tới hầu hạ ta. Tính toán thời gian không sai biệt lắm, ta đổi lại y phục nha hoàn, nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài. Quả nhiên bên ngoài rất an tĩnh, Vân Lan nói tối nay thiết yến, có lẽ là chiêu đãi khách nhân quan trọng, cho nên sẽ không có người nào chú ý tới ta.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút may mắn. Tối cửa lớn, ta tùy tiện bịa một lý do, hoặc lẫn vào đám người nào đó đi ra ngoài chắc không thành vấn đề. Dần dần bước nhanh hơn, cúi đầu đi về phía trước.

“Đợi một chút.”

Phía bên phải vang lên thanh âm của một nam tử, ta có chút lấy làm kinh hãi, không rảnh để ý, vẫn bước nhanh đi.

“Aizz, người chờ một chút!”

Thanh âm kia lại vang lên. Ta giật mình, chẳng lẽ gọi ta? Ngẩng đầu, thấy một nam tử mặc áo giáp màu bạc hướng ta đi tới. Ánh trăng không tốt lắm, chỉ loáng thoáng nhìn thấy dáng người cao to của hắn, còn có tay áo bị gió thổi vung lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Bị Hấn Bắt Gặp

Đường như hắn còn mang theo nụ cười nho nhỏ, ta không biết hắn là ai, ta chỉ là rất khấn trương, rất khấn trương!

Đôi tay không an phận xoắn chung một chỗ, không biết nên tiến hay lui. Đầu cúi thấp chỉ đủ nhìn thấy hoa văn trên váy mình. Đường như hắn cũng không để ý đến biểu hiện của ta, cứ thế mà đi tới, bước đi rất điềm tĩnh.

Ánh trăng chiếu xuống kéo ra cái bóng thật dài, vẫn cứ đi tới, sắp chạm đến đầu mũi chân của ta. Theo bản năng lui về phía sau một cái, lưng tựa vào cột trụ phía sau, cảm giác lạnh như băng xông lên.

Ta nghĩ nên hành lễ, nhưng lại không biết nên xưng hô như thế nào. Hắn đi tới trước mặt của ta rồi dừng lại mở miệng hỏi:

“Thật ngại quá, hình như ta bị lạc đường. Xin hỏi đại sảnh ở nơi nào?”

Hắn hỏi đại sảnh ở nơi nào? Là khách hôm nay tới vương phủ sao? Nghĩ như vậy, ta len lén quét mắt nhìn hắn một cái. Hắn cách ta rất gần, con ngươi màu hổ phách hơi lóe sáng, mặt mũi cương nghị. Nhưng ta rõ ràng nhìn thấy trong đáy mắt hắn đầy tang thương cùng một mối. Cảm thấy cả kinh, vội vươn tay nói:

“Người từ nơi này đi thẳng, sẽ nhìn thấy trước mặt là một tòa núi giả, liền quẹo trái. Đi thêm một đoạn, rồi lại quẹo trái. Đi tới hành lang cuối cùng là đến.”

Cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, cố hết sức nói từng câu từng chữ thật rõ ràng cho hắn biết. Thế nhưng hắn lại mờ to mắt, vẫn nhìn ta như cũ. Ta sợ hãi rũ mĩ mắt xuống, không biết làm sao lại xảy ra chuyện không may. Hắn không đi, ta sẽ đi. Di chuyển được nửa bước, hắn lại nói:

“Vẫn là làm phiền người dẫn ta tới đó, Lâm Vương phủ quả thật rất lớn, quay người lại liền phân không rõ đông nam tây bắc.”

Lời của hắn rất nhẹ nhàng, nhưng khi lọt đến tai ta lại tạo ra muôn vàn sóng lớn. Bảo ta dẫn hắn đi? Làm sao có thể chứ! Nếu bị người nhìn thấy, cũng không biết lại sẽ khơi ra chuyện gì. Tâm trạng lo lắng không thôi, không đi nữa, có lẽ không đi được nữa rồi. Cúi đầu, ta nói qua loa:

“Ta. . . . . Ta còn có chuyện.”

Nói xong liền muốn rời đi. Hắn bắt cổ tay của ta lại, ta thở nhẹ một tiếng, vung mấy cái, thế nhưng sức của hắn thật mạnh a! Hắn im lặng nhìn:

“Người rất sợ ta sao?”

Lắc đầu, ta không biết hắn, cũng không phải là sợ hắn. Đường như hắn không tin, khẽ nhíu mày, lại hỏi một câu:

“Người sợ cái gì?”

Hắn hỏi rất nghiêm túc, ta thở dài, không thể làm gì khác hơn là nói:

“Xin buông tay ra, nếu để Vương gia nhìn thấy, sẽ. . . . . Sẽ trách phạt.”

Tỳ nữ cùng nam tử lôi kéo, cũng là một cái tội, tin tưởng hắn cũng biết.

“Thì ra, người lo lắng điều này.”

Hắn cười, càng thêm nắm chặt lấy ta của ta:

“Người yên tâm, nếu Vương gia trách phạt, ta. . . . .”

“Tiết tướng quân!”

Thanh âm lạnh lùng từ sau lưng chúng ta truyền đến. Quen thuộc, lại làm tâm ta sợ hãi. Đầu ngón tay run lên, ngoái đầu nhìn lại liền bắt gặp con người trong veo của hắn.

Mà hắn cũng đang nhìn về phía ta, dường như còn mơ hồ lóe lên một tia tức giận. Theo bản năng ta lui nửa bước, bị hắn phát hiện ta mặc y phục của nhà hoàn, lại cùng một tên nam tử lôi kéo ở một chỗ. Hắn sẽ giận đến giết chết ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Con Của Tiết Thanh

“Đừng sợ.”

Nam tử bên cạnh nhìn ta cười ôn hòa, lời kéo ta tới trước, nhìn Quân Lâm nói:

“Mặt tướng vô ý lạc đường, đang muốn nhờ nha hoàn này dẫn đường thì Vương gia đã đến rồi.”

“Nha hoàn?”

Hắn nói thầm, ánh mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm ta. Khiến ta căng thẳng đến mức không thể nào thở nổi, nói về tính cách của hắn, liệu hắn có thể chấp nhận được nhục nhã này không? Tiểu thiếp của mình bị nam nhân khác lôi kéo, nam nhân kia lại còn cười nói với hắn “Vương gia đã đến rồi”.

Chắc là cảm thấy cả người ta run lên nên bàn tay nam tử nắm ta chặt thêm một chút, ý bảo ta không cần phải lo lắng. Quân Lâm nhìn ta rất lâu, cuối cùng cũng đưa ánh mắt từ trên người ta dời đi. Chỉ là cả người hắn tỏa ra sự giận dữ, giống như một cái xiềng xích vô hình từ từ trói buộc thân thể ta lại. Ta có chút lo lắng nhìn mũi chân của mình, tim đập như hươu chạy.

Ta hận hắn, thế nhưng lại cứ để ý đến cái nhìn của hắn. Phải chăng, hắn tức giận...hắn tức giận...là...là...chúng tở...hắn còn quan tâm tới ta một chút, có đúng hay không? Hít một hơi lạnh khí thật sâu, đến giờ khắc này rồi mà ta còn có thể nghĩ như vậy sao.

“Vương gia.”

Vân Lan từ phía sau kêu hắn, lại nói:

“Đã xảy ra chuyện gì? A, người... . . . .”

Ánh mắt của nàng rơi vào trên người ta, lại nhìn thấy mười ngón tay ta quấn trong mười ngón tay thon dài của nam tử, trên mặt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc. Nam tử bên cạnh đang muốn nói chuyện liền nghe giọng nói lạnh lùng của Quân Lâm cất lên:

“Bất quá chỉ là một nha hoàn thôi, nếu tướng quân thích thì cứ mang đi.”

Lời của hắn, làm hơi lạnh từ dưới bàn chân ta dâng lên. Kinh hoàng! Ngẩng đầu lên nhìn nam tử trước mặt, ta thật không thể tin được. Trong mắt hắn lóe sáng, chỉ nhìn ta một cái rồi nhìn sang phía khác, dừng lại ở trên mặt Vân Lan, đột nhiên thay vào nụ cười dịu dàng, nắm tay nàng nói:

“Bên ngoài gió lớn lắm, Bồn vương và người nên trở về thôi. Tiết tướng quân, cũng nên đi theo Bồn vương.”

“Vâng”

Tiết tướng quân đáp một tiếng, cúi đầu nhìn ta, cười nói:

“Đi thôi, nha hoàn nhất gan.”

Ta mặc cho hắn lôi kéo, trong đầu một mảnh trống không. Hắn đưa ta cho nam tử khác, hắn đưa ta cho...

Chỉ bất quá là một câu nói, một câu nói đơn giản liền đem ta đưa ra ngoài. Aiz, trong lòng cảm thấy thật bi ai, khẽ cười thầm một tiếng thê lương! Thì ra ta gã hắn, chẳng qua chỉ là một món hàng không hơn không kém. Giữ lại chỉ vô dụng nên vứt bỏ như cỏ rác.

Mất ngủ, nhưng ta tự nói với chính mình là không thể khóc. Ta không thể khóc! Đây chẳng phải là điều ta mong muốn sao? Rồi khỏi Lâm Vương phủ. Mặc dù lấy phương thức như thế rồi đi thì thật tàn nhẫn, nhưng...chung quy cũng là rồi đi, không phải sao?

Khôi phục lại bình tĩnh, đưa tầm nhìn quét trên lưng nam tử trước mặt, hắn khẽ nghiêng người nhìn Vân Lan, ta nhìn không rõ lắm, nhưng ta biết rõ là hắn đang cười. Nhìn Vân Lan cười. Còn đối với ta, chỉ có ánh mắt lạnh như băng.

Thì ra hắn thật sự lừa ta, lừa triệt để như vậy. Ta không khác chế được, cả người bèn run lên, hàn khí lạnh như băng từ nội tâm lan ra tới đầu ngón tay.

“Vẫn còn đang sợ sao?”

Hắn nhìn ta, cười hỏi. Ta lắc đầu.

“Nếu thế thì là lạnh?”

Hắn vẫn hỏi tiếp. Ta không muốn nghĩ nhiều cứ như thế mà gạt đầu một cái. Hắn cười nhẹ, đưa tay đem ta kéo qua, ôm lấy thân thể ta. Ta sợ hết hồn, vội từ chối, thế nhưng hắn lại bật cười:

“Sợ cái gì? Vương gia tặng người cho ta, người về sau chính là người của phủ tướng quân ta rồi.”

Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, ta cảm thấy sau khi nghe lời của hắn thì thân thể Quân Lâm khẽ nhúc nhích, dường như bước chân cũng

có phần do dự, nhưng vẫn không có ngoại đầu nhìn lại. Trờ lại bên trong phòng khách, liền nghe một người nói:

“Tiết tướng quân nói là giải rượu, nhưng cũng tỉnh khá lâu rồi nha!”

Lại một người liếc nhìn ta, cười nói:

“Aiz daz, ta thấy lần này tướng quân cũng không phải là vì đi giải rượu đâu?”

“Ha ha, các vị đại nhân tha cho Tùng Ninh đi!”

Hắn lắc đầu nói, nắm tay của ta không chút nào buông lỏng. Mà ta, lại hết sức chấn động, Tiết Tùng Ninh! Hắn chính là Tiết Tùng Ninh! Con trai của Tiết Thanh!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Uống Rượu Thay Hấn

Tiết Tùng Ninh kéo ta qua ngồi, ta hơi lúng túng, đừng nói là hắn muốn ta ngồi cùng nha. Quân Lâm ngồi ở vị trí dành cho gia chủ cũng nhìn thoáng qua ta một cái, mà dường như ta cảm nhận được có một tia tức giận.

“Tiết tướng quân có mỹ nhân trong lòng, xem ra lại có thể uống nhiều thêm mấy chén nha.”

Một người ngồi ở bên cạnh vừa nói xong liền giơ cái ly rượu đầy đưa cho Tiết Tùng Ninh, quơ quơ:

“Tướng quân còn không nâng chén?”

Tỳ nữ vội tới đây rót đầy rượu cho hắn, Tiết Tùng Ninh lại lắc đầu cười nói:

“Tôn đại nhân bỏ qua cho Tùng Ninh đi, tửu lượng Tùng Ninh thật sự có hạn.”

Hắn vừa nói vừa đưa tay lên đỡ trán, hơi hơi nhíu mày.

“Aiz, khó có được một ngày mọi người cao hứng như vậy, lại ít khi thấy Vương gia mở yến tiệc, mọi người không say không về nha!”

“Tiết tướng quân là thiếu niên anh hùng, chỉ có mấy ly rượu mà thôi, há lại làm khó được người?”

Gia chủ cũng mở miệng nâng chén nói:

“Nếu tất cả mọi người đều mời người, xem ra bốn vương thấy ly rượu này, tướng quân chạy không khỏi rồi.”

Hắn nói xong, ngửa đầu đem ly rượu cầm trong tay uống cạn, cổ tay vừa động thì ly rượu cũng hạ, một giọt rượu cũng chưa hề nhỏ xuống. Khóe miệng của hắn nâng lên, cười nhạt, ánh mắt lờ lờ. Tỳ nữ bên cạnh lập tức tiến lên rót đầy rượu cho hắn sau đó mới cung kính lui sang một bên.

“Tốt, Vương gia tửu lượng giỏi!”

Tiếp đó, người người rồi rít phụ họa. Tiết Tùng Ninh cũng cười nhạt, không khí tràn ngập sôi nổi. Trong nháy mắt, lòng của ta lạnh đi phân nửa. Tửu lượng giỏi, Haa haaa...!

Tay không tự giác siết chặt y phục, ta thật sự ngu, lại có thể tin tưởng hắn giúp ta ngăn cản rượu, ngăn cản đến học máu. Một lát sau, tiêu điểm lại tập trung đến trên người Tiết Tùng Ninh, người người la hét muốn hắn uống rượu. Dường như Tiết Tùng Ninh vẫn còn cự nự từ chối, nhưng cuối cùng lại từ chối không được. Ngay khi ly rượu của hắn sắp chạm đến môi, ta không biết dùng khí từ đâu tới liền đưa tay đoạt lấy ly rượu trên tay hắn, cắn răng nói:

“Ta thay hắn Uống...uồ...ng!”

Nói xong, nín thở một hơi uống cạn. Cảm giác nóng rực từ khoang miệng kéo dài đến trong dạ dày. Tiết Tùng Ninh không nghĩ tới ta sẽ làm như vậy, vịn vai của ta, nhíu mày nói:

“Người làm cái gì vậy? Tửu lượng ta tuy kém nhưng cũng không để một cô gái yếu đuối ngăn rượu giúp ta a!”

Vuốt ngực, ta kiềm nén, không để cho ho ra ngoài, quật cường, ngược mắt nhìn về nam tử phía trên điện. Trong mắt hắn từ từ lấp đầy kinh ngạc, bất quá chỉ một cái chớp mắt, lại thay vào phần hắn cùng tức giận. Tay để xuống trên đầu gối chợt nắm chặt, lớn tiếng cười nói:

“Thật là tốt, xem ra trong lòng nha đầu này thật sự ngưỡng mộ Tiết tướng quân rồi!”

Vân Lan ngồi bên cạnh hần cắn môi, nhìn ta với ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng giễu cợt. Ta hiểu, nàng cho ta là như thế, là vì muốn gây sự chú ý. Đúng vậy a, nàng nào biết, ta cùng với hần trải qua biết bao nhiêu chuyện? Ta chỉ là muốn xem một chút, hần có khó chịu không? Hần có còn nhớ rõ khi hần là Giang Nam đã làm tất cả vì ta hay không? Cho dù là đóng kịch cũng tốt, hần. . . . . Sẽ nhớ sao? Tiết Tùng Ninh đem một chén thủy tinh trong suốt đưa cho ta, nhỏ giọng nói:

“Nào, uống một hớp.”

Dạ dày sôi sùng sục, khó chịu vô cùng, ta làm sao có thể uống tiếp được vì thế lắc đầu từ chối. Sau lại, không biết làm sao ra khỏi Lâm Vương phủ, ta đã không còn biết gì. Chỉ mơ mơ màng màng, có một người ôm ta vào trong ngực. Sau đó, lại lên xe ngựa. Đường như Tiết Tùng Ninh nói gì đó với phu xe, ta không nghe rõ cho lắm. Hần ôm ta lên xe ngựa, ta chỉ cảm thấy cả người giống như bị hỏa thiêu, đầu óc choáng váng, thật là khó chịu.

“Ư——” cúi đầu khẽ rên một tiếng. Ta nhìn thấy vẻ mặt nam tử hoảng hốt, đỡ ta dậy, lòng bàn tay để lên lưng của ta, thở dài nói:

“Nếu không biết uống rượu, tội gì uống nhiều như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Say Rượu

Ta cho là, ta chỉ muốn lấy nàng ra để trả thù, nhìn nàng thống khổ, nhìn nàng chật vật, đáng lẽ ta nên cảm thấy rất cao hứng. Nhưng mà, mỗi một lần nhìn nàng như vậy, ta lại cảm thấy thật không thoải mái. Ta trở nên rất hoảng loạn, ta không thể nào thích nàng được! Chán nản, cười mỉa chính bản thân mình, ta dựa vào ghế, ngồi ngó ra cửa sổ nhìn trăng sáng.

Trong đầu liên hiện ra hình ảnh đêm nay nàng mặc bó y, còn có dáng vẻ sợ hãi khi bị ta bắt gặp nàng cùng Tiết Tùng Ninh ở chung một chỗ. Ngực có chút đau, ta hít một hơi thật sâu cố gắng bình tĩnh tâm tình, nhưng dường như lại nhìn thấy hình ảnh nàng không một chút do dự đoạt lấy ly rượu trong tay hần, ngửa đầu uống cạn. Vì sao khi ta nhớ tới, cho đến lúc này vẫn còn cảm thấy thống khổ?

Tôi nay, không cần đến chỗ Vân Lan nữa. Nàng không có ở đây, ta cũng không cần phải đóng kịch để cho ai nhìn. Aiz, không nghĩ tới, ta lại có thể có một chút may mắn. Thì ra, đóng kịch khó khăn đến như vậy.

“Chủ tử.”

Thư Nghiêm đẩy cửa đi vào. Hần là người mà ta tín nhiệm nhất, giữa chúng ta không cần phải che giấu điều gì. Hần đi tới bên cạnh ta, lo lắng mở miệng:

“Chủ tử, tối nay người đã uống quá nhiều rượu, lại chưa từng ăn gì, thuộc hạ bảo đầu bếp làm một ít món, ngài nên ăn một chút.”

Ta lắc đầu, phát tay ý bảo không cần.

“Chủ tử. . . . .”

Hần cau mày, nhưng cũng không khuyên ta ăn cái gì nữa. Cách một lúc sau, dường như cổ lấy rất nhiều dũng khí:

“Ngài thật cam lòng?”

Hần không có nói rõ, nhưng ta hiểu hần muốn ám chỉ điều gì. Chẳng biết tại sao, đột nhiên ta nổi cơn giận dữ, dường như nhắc đến nàng là một món hàng thì cảm thấy chuyện này là cớ nào tội ác tày trời. Một chương vỗ trên mặt bàn, lạnh lùng nói:

“Bồn vương dạy người như thế nào?”

Hần ngẩn ra, trong con ngươi lóe lên ánh sáng nhẹ nhàng. Thu lại thái độ, cúi thấp đầu nói:

“Thuộc hạ quá phận.”

Bực tức xoay người đi, nhẹ nhắm hai mắt, quên đi, quên nàng đi. Sống là người của ta, chết là quỷ của ta. Đã từng có một lần muốn đem nàng giam cầm ở bên người đời đời kiếp kiếp, nhưng là, ta lại không làm được. Nhớ tới nàng, rằng nàng đang ở một nơi nào đó tốt hơn thì cả người nhức nhối. Con người đầy bi thương cùng thống khổ của nàng lại có thể kích thích ta nổi điên lên. Ta không thể, không thể như vậy nữa, ra sức nắm chặt tay. Mẫu phi, vì sao ta hận đến cực hạn, rồi lại đau đến cực hạn?

【Loan Phi】

Ta có hết sức mờ mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của nam tử trước mặt, bỗng nhiên ta lại khóc, là hấn sao? Là hấn sao?

Sau đó vừa cười vừa lắc đầu, làm sao có thể là hấn chứ. Hấn hận ta như thế. Một trận khó chịu từ trong dạ dày đẩy lên trên, theo bản năng ta bò dậy nhào tới cửa xe mà ói ra. Cảm giác trời đất xoay chuyển thật chặt vật nhưng mà ta lại không muốn tỉnh táo chút nào. Ói thật lâu cũng đã không còn thứ gì để ói tiếp nữa. Mà ta vẫn còn ngơ ngác nằm ở cửa sổ, không muốn xoay người lại. Tiết Tùng Ninh giúp ta vuốt lưng, thanh âm của hấn thật thấp, thật là dễ nghe:

“Như thế nào, thấy tốt hơn chút nào không? Một lát trở về phủ, ta sai nha đầu nấu canh giải rượu cho ngươi, uống rồi sẽ tốt hơn.”

Nghe nói hai chữ “Nha đầu”, ta chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói. Quay đầu lại nhìn hấn, ta buồn cười hỏi:

“Ta cũng là nha đầu, nào có nha đầu phục vụ nha đầu?”

Tối nay, Quân Lâm coi ta như nha đầu tặng cho hấn, ta nhớ, vẫn nhớ. Hấn sùng sốt một chút, cười nói:

“Ai nói ngươi là nha đầu?”

Ta cả kinh, ngược mắt nhìn hấn:

“Ngươi biết ta là ai?”

Trong lòng có chút khẩn trương, hấn không nên biết ta là người của Phụng phủ, càng không nên biết ta là thiếp của Quân Lâm nha. Hấn lắc đầu, cũng chỉ nhìn ta, nghiêm mặt nói:

“Ta sẽ không để cho ngươi làm nha đầu.”

Ta mờ mắt, không biết lời của hấn là có ý gì. Không khí có chút trở nên uể oải, ta mới phát giác được cả người nóng rang, chắc là nồng độ cồn của rượu, chỉ cảm thấy hai gò má nóng nóng, trên người cũng nóng đến khó chịu. Ta lặng lẽ liếc nhìn Tiết Tùng Ninh, cố ý đưa tay nhắc màn xe lên. Gió thổi vào đánh trên mặt, chỉ một chút ít mát mẻ nhưng rất là thoải mái. Thế nhưng hấn lại cúi người tới, ra sức buông màn xe xuống, mở miệng:

“Ngươi uống rượu không nên gặp gió, nếu không sẽ say đến lợi hại hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Ta Không Có Họ

Ta nghĩ ta đã say, nếu không tại sao lại nhìn thấy cảnh tượng mờ mờ ảo ảo như vậy? Dường như tâm tình của ta rất tốt, không ngờ say lại tốt như vậy. Sớm biết điều này, ta liền ngày ngày uống rượu. Hấn nhìn ta, dường như còn thờ dãi. Ta chợt nói:

“Ta tên là Loan Phi.”

“Loan Phi.”

Hấn nói thầm, rồi gật đầu một cái:

“Ngươi họ gì?”

“Ta không có họ.”

“A, ta tên là Tiết Tùng Ninh.”

Nhưng hấn lại không hề so đo, chỉ cười nói cho ta biết tên của hấn. Thật ra thì ta đã sớm biết, hấn chính là Tiết Tùng Ninh. Thừa dịp say rượu, ta trở nên lớn mật hơn, ngheo đầu nhìn hấn:

“Hôm nay, Vương gia thuận miệng nói một câu đưa ta cho tướng quân, vì sao tướng quân lại nhận?”

Hấn vốn có thể cự tuyệt, hấn đường đường là một tướng quân, có đầy đủ tư cách không tiếp nhận một nô tì. Hấn cười nói:

“Không biết, chỉ cảm thấy rất lạ, ta đối với ngươi cũng không có gét bỏ.”

Hấn nói rất dễ dàng, cũng rất đơn giản. Ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt của hấn, dường như càng nhìn soáy vào con ngươi, nó càng trở nên thâm thúy hơn, còn mơ hồ lóe sáng. Ta gật đầu một cái, cũng không tra cứu thêm nữa. Xe ngựa đi được một lúc lâu rồi mới dừng lại, Tiết Tùng Ninh nhảy xuống

xe, rồi đưa tay tới đỡ ta. Ta lưỡng lự, nhưng vẫn đưa tay ra, hình như ta còn có cảm giác muốn ngất xỉu, cũng có phần không nhìn rõ đường phía trước. Hắn đỡ lấy ta cũng không dám buông ra.

“Thiếu gia đã về? Vị này là?”

Có một người xuất hiện, ánh mắt dừng ở trên người ta, rõ ràng là hiện lên tia nghi ngờ. Tiết Tùng Ninh chỉ lạnh nhạt nói:

“Sai hạ nhân chuẩn bị một gian phòng hảo hạng cho Loan Phi cô nương ở, còn có, nói nha đầu nấu chén canh giải rượu.”

Hắn nói xong liền có nha đầu tiến lên đỡ lấy thân thể của ta, còn cẩn thận dặn dò:

“Cô nương đi chậm một chút.”

Nàng không biết ta là người như thế nào, chỉ nghe lời Tiết Tùng Ninh nói, liền cho rằng ta là nhân vật quan trọng nào đó? Đương nhiên, một chút cũng không dám thất lễ với ta. Trong lòng cười nhạt, có ai biết, chẳng qua ta chỉ là một tỷ nữ mà Lâm Vương thuận miệng đưa cho hắn thôi. Người mới vừa xuất hiện khi này không hề nhìn ta nữa, chỉ đến gần Tiết Tùng Ninh, giảm thấp âm thanh nói:

“Thiếu gia, tiểu thư còn chưa ngủ, một mực ở thư phòng chờ ngài trở lại.”

Tiết Tùng Ninh giật mình, nhìn thoáng qua ta, cuối cùng vội vàng rời đi. Đầu của ta thật choáng váng, chỉ cảm thấy đi một đoạn rất lâu a, sau đó được nha đầu mang vào một gian phòng, ta không có hơi sức đi quan sát, liền ngã đầu gối ở trên giường. Không biết qua bao lâu, bên tai truyền tới tiếng nói của nha đầu:

“Cô nương, canh giải rượu tới, mau ngồi dậy uống đi.”

Canh giải rượu? Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, dường như ta uống say. Ta cười cười, ngay cả mí mắt cũng không động một tí, ta không cần uống. Ta không muốn uống.

“Cô nương, mau dậy đi, cô nương!”

Nha đầu ở tại bên giường kêu ta rất nhiều, thấy ta vẫn không muốn thức dậy, đành phải thôi. Đến khi tỉnh dậy mới phát hiện đã là buổi sáng. Mặt trời lên cao, ta chưa từng ngủ dậy trễ như vậy, cho dù khi còn ở Phụng phủ, cũng là rời giường sớm hơn một chút. Nương nói, tiểu thư nên có dáng vẻ tiểu thư, không thể lười, nếu không liền mất đi phong phạm thiên kim tiểu thư. Ta cười một cách hết sức là chán nản, thời gian trước kia đã không còn. Ta đã không còn là Bát tiểu thư được ngàn vạn cung chiều sủng ái nữa rồi.

Dựa vào giường, cũng không còn có ai trông nom. Đứng lên, mới thấy một bộ y phục sạch sẽ được đặt trên bàn rất chỉnh tề. Bên cạnh, còn có thau rửa mặt gì đó cũng chuẩn bị xong. Xem ra đều là chuẩn bị cho ta. Chuẩn bị xong tất cả, mới vừa đẩy cửa ra, liền thấy nha đầu đứng ở bên ngoài, vui vẻ nói:

“Cuối cùng cô nương cũng thức dậy!”

Lời của nàng làm ta đỏ mặt một trận, nàng lại nói:

“Tiểu thư nói chờ cô nương tỉnh, nô tì phải dẫn người đi đến chỗ nàng.”

Về mặt ta mới mặt:

“Đi làm cái gì?”

“Cái này nô tì không biết.”

Nàng cúi thấp đầu, xoay người:

“Cô nương cứ đi theo nô tì đến đó đi.”

Nói xong, nàng đã tiến lên trước một bước. Ta nghĩ nghĩ, nhưng vẫn đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tiểu Thư Tiết Phủ

Nha đầu dẫn ta đi tới một viện, rồi nói với nha đầu trong viện đó:

“Đi bầm tiểu thư, nói Loan Phi cô nương tới.”

Nha đầu kia nhìn ta một cái, rồi gật đầu, xoay người vào bên trong. Chỉ chốc lát sau, liền thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc váy màu tím nhạt đi ra ngoài, nhìn ta cười nhẹ, mở miệng nói:

“Ngươi chính là Loan Phi?”

Ta gật đầu, nàng cười nói: “Ta là Vị Ương, người hôm qua mang ngươi vào phủ là ca ca của ta.”

Nàng nói xong liền lách mình dẫn ta vào trong. Giọng nói không một tia cảm xúc, dường như chỉ là giải thích cho có lệ. Ta do dự một chút nhưng vẫn cất bước vào cửa. Tiết Vị Ương thì ra là muội muội Tiết Tùng Ninh.

“Các ngươi cũng lui xuống đi, ta muốn cùng Loan Phi cô nương trò chuyện.”

Lúc nói lời này, nàng cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn ta làm ra tư thế ‘Mời’, ý bảo ta ngồi xuống. Bọn nha đầu đều lui xuống hết, nhân tiện đóng cửa lại. Ta có chút mất tự nhiên, ta lại không biết nàng, cho dù có muốn nói chuyện, cũng không cần thiết tránh người khác, nhất là cửa cũng đóng a, đây là đạo lý gì.

Ta không có ngồi, đứng thẳng người, nhìn nàng:

“Tiết tiểu thư muốn nói gì với ta?”

Ta không ngồi, thế nhưng nàng cũng không có cố ép. Váy dài hơi lướt nhẹ qua, nàng ngồi xuống, cẩn thận quan sát ta từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới nói:

“Ngươi thật sự là tỷ nữ Lâm Vương phủ sao?”

Ta ngẩn ra, hỏi ngược lại:

“Không giống sao?”

Nàng khẽ mỉm cười, lắc đầu nói không một chút e dè:

“Thật sự là không giống.”

Ta nhất thời cứng họng, lúng túng không biết nên nói gì. Đôi mắt nàng lóe sáng, ánh mắt sắc bén, vẫn cứ nhìn ta từ đỉnh đầu cho tới ngón chân. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay Phi Thủy nơi cổ tay trắng nõn của nàng, chậm rãi thu lại nụ cười:

“Nếu Lâm Vương phủ tặng ngươi cho ca ca ta, thì từ nay về sau ngươi chính là người của phủ tướng quân ta. Đương nhiên, ngươi sẽ là khách quý của chúng ta, dù cho ngươi thật sự là tỷ nữ của Lâm Vương phủ, ngày sau ở phủ tướng quân cũng sẽ không khiến ngươi phải chịu uất ức. Điều Vị Ương muốn nói cho cô nương chính là, tuy rằng cha ta không còn, nhưng ca ca tiếp chương án soái nhất định sẽ tận trung với Đại Tuyên.”

Lúc nàng nói lời này, từ trong mắt nàng toát ra vẻ kiên định cùng bề ngoài nhu nhược của nàng chênh lệch khá xa. Mà ta, thật sự lấy làm kinh hãi. Nàng cho là Quân Lâm bố trí ta làm gian tế ở phủ tướng quân sao? Rất hay cho một câu nói tận trung với Đại Tuyên, nàng là muốn nói cho ta biết, Tiết Tùng Ninh không giống Tiết Thanh, người hần ủng hộ không phải là Thất hoàng tử, hần chỉ tận trung với Đại Tuyên, phải vậy không? Trầm mặc một lát, ta ung dung mở miệng:

“Tiết tiểu thư cho là Quân. . . . . Vương gia cố ý đưa ta cho tướng quân?”

Nàng không nói lời nào, lông mày kẻ đen dày khinh thường.

Ta lắc đầu:

“Tiết tiểu thư sai rồi, chỉ là một sự trùng hợp. Vương gia muốn tặng liền tặng, chỉ đơn giản như vậy.”

Ta nhìn về phía nàng với vẻ mặt rất là nghiêm túc, nàng có tin hay không cũng không quan trọng, dù sao ta muốn nói, tất cả nói hết. Nghe ta nói hết, Tiết Vị Ương cũng không có tỏ thái độ gì, ngồi một lát, nàng đột nhiên đứng dậy, hướng ta cười nói:

“Hôm nay, khí trời tốt, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút, không biết Loan Phi cô nương có thể có hứng thú này không? Tạm thời bồi ta.”

Nàng nói xong, đưa tay về phía ta. Ta không chút do dự, cầm lấy tay nàng. Đầu ngón tay hai người cùng lấy đầy khe hở. Quả nhiên là con nhà tướng phủ, chạm vào tay của nàng, thấy có một tầng chai mỏng. Mà tay ta lại nhẵn nhụi, mềm mại vô cùng. Ta có chút kinh ngạc, có lẽ Tiết Vị Ương cũng không phải là tay trái gà không chặt, chắc không phải là một nữ tử yếu đuối đâu? Nàng không có tra cứu, kéo ta đi ra cửa, nhẹ nhàng nói:

“Sau này, hãy kêu ta là Vị Ương.”

Vị Ương. Ta cười:

“Được, vậy cũng đừng kêu ta cô nương nữa.”

Nàng gật đầu một cái, cắn dạn nha đầu, nói:

“Một lát ca ca ta trở lại, thì nói ta cùng Loan Phi ra ngoài đi dạo, để cho hấn không phải lo lắng.”

“Dạ, nô tỳ nhớ kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Sản Nghiệp Của Hấn

Dù cho trước kia ta còn là thiên kim tiểu thư, nhưng cũng chưa từng đi ra ngoài dạo chơi lấy một lần. Nhìn các mặt hàng rực rỡ đủ loại được bày bán la liệt trên đường, khiến ta chợt cảm thấy có chút xót xa.

Cái loại đau xót khi bị canh giữ trong khuê phòng như con chim bị nhốt trong lồng tre.

Ta không oán trách Phụng Hổ, ta biết rõ, đó là một loại phương thức mà hấn dùng để bảo vệ ta. Khác với sự giám thị Vân Lan, hấn là thật lòng muốn bảo vệ ta. Nhớ tới Vân Lan, chợt cảm thấy đau lòng, cho đến giờ này, ta vẫn không có cách nào tin tưởng điều đó là sự thật.

Ta cùng với Vị Ương không có ngồi xe ngựa, mà là đi bộ. Nàng không có mang theo hộ vệ bên người. Ta nghĩ, có lẽ là bởi vì nàng không cần thôi. Thật ra thì ta rất hâm mộ nàng, bởi vì nàng có năng lực bảo hộ mình, không cần dựa vào người khác.

Đầu đường vẫn náo nhiệt như cũ. Phụng phủ suy tàn chẳng qua chỉ là thêm một đề tài bàn tán của mọi người sau bữa ăn ngoài ra không còn gì khác. Ánh mắt vô tình dừng ở bức tường trước mặt, dán cáo thị thật to. Không cần lại gần ta vẫn có thể nhận ra nam tử trên cáo thị là ai. Đó là Phụng Lê Mạch, Lục ca của ta. Trong lúc Phụng phủ bị buộc tội thì ta đã biết, Phụng Lê Mạch người duy nhất không bị tử hình sẽ bị truy nã toàn quốc.

Cẩn mồi, mặc cho đôi mắt đã phai mờ vì đầm lệ, ta hít một hơi thật sâu, cố gắng cất bước đi qua. Không biết Tiết Vị Ương vô tình hay cố ý ngược mắt liếc nhìn, đột nhiên mở miệng nói:

“Thế sự khó liệu, lúc trước Quốc Cựu không có tương trợ cha ta, nhưng hấn lại không ngờ chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủn, Phụng gia lại có kết quả như vậy?”

Ta cả kinh, chẳng lẽ nàng lấy cái chết của Tiết Thanh đồ lỗi cho cha ta sao? Ta thật rất muốn nói, cha ta làm sao lại không nghĩ biện pháp chứ, chỉ là kế sách của Thập Tam hoàng tử quá tuyệt mà thôi!

Nàng lại thờ dài một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn ta, cười nói:

“Ta nói với người điều này làm chi nhỉ?”

Sợ nàng sinh nghi, vì thế ta liền nói tiếp theo lời của nàng:

“Tiết lão tướng quân nếu đã là người của Hoàng Hậu, thế thì vì sao hôm qua Tiết tướng quân lại đi dự tiệc ở Lâm Vương phủ? Loan Phi không hiểu.”

Nàng không trả lời, chỉ hỏi ngược lại:

“Chẳng qua chỉ là một tiệc rượu bình thường, Lâm Vương phủ cho mời, ca ca ta có lý do gì không đi?”

Ta im lặng, nhớ tới tối hôm qua Tiết Tùng Ninh đi ra ngoài giải rượu thì bị lạc đường. Đúng vậy, chỗ nào mà giải rượu không được, đâu cần phải đi xa như vậy, xem ra Tiết Tùng Ninh thật sự không muốn đi giải rượu. Hay là hấn muốn tránh sự lôi kéo của Quân Lâm? Có lẽ từ cái chết của Tiết Thanh đã khiến bọn hấn cảnh giác, xem ra đứng ở phía trung lập có lẽ là một lựa chọn tốt. Lúc này lại vừa vặn đi qua bảng cáo thị truy nã. Ta nhìn không được lại liếc mắt nhìn trên tường một cái.

Lục ca. . . . .

Tiết Vị Ương thu lại khí thế hùng hổ dọa người khi nãy, đáy mắt dâng lên một chút thương tiếc, nhỏ giọng nói:

“Lục thiếu gia Phụng phủ vốn cũng là một nhân vật truyền kỳ, mặc dù chưa từng có dịp gặp mặt nhưng cũng khiến Vị Ương bội phục. Sinh ở nhà quan lại, nhất là trong gia đình hiển hách như Phụng phủ, nhưng không hề theo con đường làm quan. Chỉ tiếc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Chuyện Phụng Lê Mạch mang theo nha đầu bỏ trốn đã sớm truyền đi khắp nơi, cũng khó trách nàng nói như vậy. Ta không muốn nói chuyện, cảm giác khổ sở như dãi núi lấp biển. Lục ca cùng Thanh Tư không phải không biết Phụng phủ xảy ra chuyện, ta rất lo lắng cho bọn họ, không biết bọn họ có

khỏe không, giờ này đang ở nơi nào?

Bỗng nhiên, Tiết Vị Ương dừng bước, lôi kéo tay ta vào Trà Lâu. Mới vừa đi vào bên trong liền nghe âm thanh huyền ảo truyền đến, khiến ta phải nhúm mày, cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng đặt chân đến chỗ như thế này. Mở mắt quan sát, Trà Lâu cũng không lớn lắm, cái bàn ở lầu dưới cũng ngồi đầy người. Muôn màu muôn vẻ, có cười, có nói.

“Ồ, Tiết đại tiểu thư! Rất lâu rồi ngài không có tới nha!”

Tiểu nhị chào đón với vẻ mặt hớn hờ:

“Xin mời, ngài lên lầu!”

Tiết Vị Ương gật đầu một cái, lôi kéo ta đi vào trong, vừa nói:

“Trà Lâu này, thế nhưng trước kia lại là sản nghiệp của Phụng Lục thiếu gia, tuy là bây giờ đã đổi chủ quyền, cũng không biết mùi vị như thế nào.”

Ta chỉ nghe được bốn chữ “Phụng Lục thiếu gia”, mặc cho nàng lôi kéo, bước chân phù phiếm.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đưa Điểm Tâm Cho Hấn

Chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, Tiết Vị Ương mở miệng thành thạo nói:

“Vẫn là như cũ, và nhanh một chút nha.”

“Được!”

Tiểu nhị cười, đi xuống. Chỉ chốc lát sau, trà liền lên tới. Cùng lúc mang lên bàn đầy đủ các loại điểm tâm. Mầu hồng phấn tròn dẻo xốp giòn, viên thạch anh, bánh ngọt mềm mại hương chanh. ....

Ta chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, những thứ này đều là những món mà trước kia Phụng Lê Mạch từng đưa ta nếm qua.

Tiết Vị Ương gấp một viên thạch anh lên, cắn một cái và nói:

“Loan Phi, người cũng nếm thử một chút đi, điểm tâm nơi này mùi vị rất ngon. Trước kia ta cùng ca ca thường xuyên đến đây ăn, chẳng qua từ sau khi hấn tiếp chương án soái thì không còn thời gian đi cùng ta nữa.”

Nàng nói xong, liền gấp một miếng đưa tới trước mặt của ta.

“Ừ, cũng may là mùi vị của điểm tâm không có đổi.”

Nàng lại gấp một miếng. Ta cảm thấy buồn cười, thì ra nàng nói mùi vị, không phải là trà, mà là điểm tâm. Tiểu nhị vội nói:

“Tiết tiểu thư nói đùa, chúng ta chỉ là đổi chủ quyền, đầu bếp lại không đổi. Mùi vị dĩ nhiên là giống nhau a!”

Tiết Vị Ương gật đầu một cái, ý bảo hấn có thể đi xuống. Rất nhiều chuyện, đột nhiên lướt qua đầu óc của ta, gần như khiến ta không thể không chấp nhận sự thật. Cố ý dời đi sự chú ý của mình, cười nói gượng gạo:

“Người tới quán trà, chủ yếu là tới ăn điểm tâm sao?”

Nàng cắn một miếng bánh ngọt mềm rồi lại cười nói:

“Ca ca ta thích uống trà, ta lại chẳng thích. Chỉ là ta có thói quen tới nơi này, nhiều người nhiều miệng.”

Nàng nói xong lời cuối cùng là lúc ta bất ngờ được đầy mắt một màu duy nhất của nàng lóe lên một chút tia sáng. Cẩn thận mà sắc bén. Ta giật mình nhìn nàng, quả thật âm thanh huyền ảo chung quanh rất là âm ỉ, có điều, như thế thì sao chứ? Hỗn loạn như vậy, căn bản nghe không rõ bọn họ nói cái gì a. Thấy ta một bộ dạng ngạc nhiên, nàng cũng không e dè, nói thẳng:

“Người nghe không rõ, ta có thể.”

“Vì sao?”

Ta vẫn không hiểu.

“Bởi vì ngươi không có võ công.”

Nàng nhàn nhạt nói, dời đi lực chú ý trên mặt ta, chuyên chú nhìn lên điểm tâm trước mặt. Dường như còn đang lưỡng lự nên nếm loại nào ngon. Lòng ta lại chìm thêm một tầng, quả nhiên nàng vẫn còn chưa tin ta. Ta nghĩ, nếu như ta biết võ công thì nhất định hôm nay nàng không dẫn ta đi tới nơi này ư?

Té ra đi dạo phố cũng chỉ là một cái cớ, nàng là muốn nghe một chút tin tức. Nhưng ta lại không ghét nàng, ngược lại còn có chút kính nể. Nàng làm như vậy, đơn giản là vì Tiết Tùng Ninh. Cùng là ca ca, mà ta lại vì Phụng lữ mà làm cái gì? Trong trí nhớ, ta gần như chỉ biết hưởng thụ sự bảo vệ của hắn. So với Tiết Vị Ương, ta thật sự quá nhỏ bé.

Lúc từ Trà Lâu đi ra, Tiết Vị Ương còn lệnh cho tiểu nhị làm thêm mấy phần điểm tâm, xách mang về phủ tướng quân. Khi hồi phủ, thời gian có chút hơi trễ, nha đầu nói Tiết Tùng Ninh đã về từ sớm, lúc này đang ở thư phòng chờ ta. Ta nghĩ nên trở về phòng, nhưng không ngờ Tiết Vị Ương đem điểm tâm trên tay đưa cho ta, nói:

“Chắc là ca ca ta đang nghiên cứu binh thư rồi, Loan Phi nếu như thế, làm phiền ngươi thay ta đem điểm tâm cho hắn, thế nào?”

Âm cuối trong lời của nàng mới vừa rơi, nha đầu bên cạnh liền giật mình, mở miệng nói:

“Tiểu thư, nhưng là thiếu gia không phải có. . . . .”

“Cần rồi.”

Nàng khẽ quát lên:

“Lời nói của ta, lúc nào thì đến phiên ngươi chen miệng vào?”

Chẳng biết tại sao, nhìn ánh mắt nàng liếc nha đầu, làm cho ta có cảm giác nói không nên lời, rất sắc bén. Nha đầu cúi thấp đầu, không dám nói nữa lời nói. Ta có phần do dự đưa tay tiếp nhận điểm tâm trong tay nàng.

“Dẫn Loan Phi cô nương đi đến thư phòng thiếu gia.”

Sau lưng truyền đến giọng nói của Tiết Vị Ương, không có một chút gọn sóng nào làm người ta không nghe ra được ý gì khác. Hơi cảm chặt đồ trong tay, lẽ nào là do ta quá lo lắng sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ta Không Có Làm

Nha đầu đi ở phía trước dẫn đường, có lẽ là mới vừa rồi bị Tiết Vị Ương quát, cho nên dọc đường đi, một câu nàng cũng không nói. Ta cảm thấy có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ được nên nói cái gì để làm dịu bầu không khí. Nghĩ thầm, thôi kệ đi. Ta tới đưa điểm tâm rồi về. Nha đầu dẫn ta đến trước thư phòng, giờ tay lên giúp ta gõ cửa, sau đó lui sang một bên.

“Người nào?”

Chỉ chốc lát sau từ bên trong phòng truyền ra tiếng nói của Tiết Tùng Ninh. Ta sợ run lên, không thể làm gì khác hơn là nói:

“Là ta, Loan Phi.”

Hắn lại nói:

“Vào đi.”

Ta đẩy cửa, nha đầu nhân cơ hội nói:

“Cô nương đi vào trước, có nô tỳ đứng ở bên ngoài chờ, một lát lại đưa cô nương trở về.”

Nha đầu này thật rất thận trọng, biết ta sẽ không tìm được đường trở về. Hướng nàng cười cảm ơn, ta đẩy cửa đi vào. Tiết Tùng Ninh mới thả sách trên tay xuống, ngược mắt nhìn ta, cười hỏi:

“Hôm nay cảm thấy khá tốt?”

Ta ngây ra, đã sớm đem chuyện hôm qua uống rượu say quên mất, thế nhưng hần lại nói, khiến ta đỏ mặt. Hần đứng dậy, ánh mắt rơi vào trên hộp gấm trong tay ta, nhúu mày mở miệng:

“Đây là cái gì?”

“Nha.”

Ta chợt giật mình, khôi phục lại tinh thần, đặt đồ ở trên bàn, mở nắp nói:

“Điểm tâm này mua từ bên ngoài, Vị Ương nói muốn mang đến cho người nếm thử một chút.”

“Vị Ương?”

Dường như hần có chút nghi ngờ, nhìn ta một chút, rồi hình như lại vui vẻ, khoát tay nói:

“Ta không ăn đồ ngọt, vậy người ăn đi.”

“Ta đã ăn rồi.”

Bị hần nhìn, ta có chút không được tự nhiên, cúi thấp đầu nói, thanh âm cũng là nhỏ nhỏ. Hần gật đầu, cũng không có cưỡng cầu ta, chỉ nói:

“Lạnh sẽ không ăn ngon, vậy thì thưởng nha đầu ăn đi. Có lẽ là Vị Ương ăn no cho nên quay về không tới đây.”

Hần rất hiểu rõ Tiết Vị Ương, giống như Phụng Lê Mạch hiểu rõ ta. Mà ta cùng Tiết Vị Ương lại khác biệt, ta không hiểu Phụng Lê Mạch. Nhớ lại cảm thấy lòng có chút chua xót.

Nhớ tới nha đầu đang chờ ở ngoài cửa, liền đem điểm tâm tặng cho nàng ăn. Nha đầu cười nói tạ ơn, ta muốn đi, lại bị Tiết Tùng Ninh gọi lại:

“Loan Phi, người chờ một chút.”

Hần rất tự nhiên đưa tay kéo ta qua, ta có chút ngượng ngùng, nhớ tới đêm qua hần cũng kéo ta qua như thế, thậm chí còn ôm ta, ta lại không có cự tuyệt, chẳng qua là hiện tại . . . . . Nhẹ nhàng tránh thoát tay của hần, lúng túng đem đôi tay đan vào chung một chỗ, thấp giọng nói:

“Tướng quân còn có chuyện gì?”

Hần cười:

“Vì sao gọi ta tướng quân, thật không được tự nhiên.”

Ta cảm thấy hoang mang, nhưng, không gọi tướng quân, thế gọi gì?

“Gọi ta Tùng Ninh.”

Hần mở miệng nói rất dịu dàng. Trái tim run lên, ta lắc đầu:

“Như vậy không tốt.”

Thật không tốt, ta nghĩ không nên gọi thân thiết như vậy. Hần hơi giật mình, trên mặt lại có vẻ không vui, nhìn ta, gằn từng chữ:

“Ta nói rồi, người không phải là nha đầu của phủ tướng quân ta.”

Ta gật đầu, ta biết.

“Vậy, vì sao. . . . .”

Hần từng bước tiến lên, mới mở miệng, đột nhiên nghe ngoài cửa phát ra “Phanh” một tiếng. Ta cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn lại. Thấy nha đầu mới vừa rồi đứng ở ngoài cửa đã ngã trên mặt đất, che ngực, niêng phun máu tươi. Ta sợ ngây người, Tiết Tùng Ninh đã sớm lách mình đi ra ngoài, cúi người dò xét. Nha đầu hoảng sợ cố gắng mở to hai mắt, đưa tay chỉ điểm tâm rơi rải rác ở một bên, muốn nói cái gì, lại không phát ra được thanh âm nào. Rất nhanh sau đó, tay của nàng cũng buông xuống mặt đất, ngay cả tiếng rên rỉ cũng không còn nghe nữa. Tiết Tùng Ninh đem hai ngón tay dò tới cổ của nàng, trầm giọng nói:

“Nàng chết rồi.”

Chết rồi, nha đầu chết rồi. Nàng ăn điểm tâm trong hộp gấm, chết rồi. Đột nhiên Tiết Tùng Ninh ngược mắt nhìn ta, ta kinh sợ thối lui nửa bước, tay vịn vách tường, không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Không Muốn Giết Lầm

Không phải là ta, không phải là ta. Nhưng, hắn sẽ tin sao? Rất nhanh sau đó, có người nghe tiếng mà đến. Tiết Vị Ương cũng tới. Nàng vội vàng chạy tới, lôi kéo Tiết Tùng Ninh hỏi:

“Ca, huynh có bị gì không?”

Sau đó, nàng nhìn ta với ánh mắt ẩn chứa sự hung ác, nàng đưa tay chỉ ta:

“Thì ra đây chính là mục đích ngươi vào phủ tướng quân? Ca, từ đầu muội đã nói nàng là người của Lâm Vương phủ, Lâm Vương ghi hận huynh không quy thuận hắn, cho nên mới tìm mọi cách trừ khử huynh!”

Ta kinh hãi, bởi vì lời nàng nói. Ta không có hạ độc, nhìn cô gái trước mặt mà cảm thấy tức cười, rốt cuộc là bắt đầu tính toán khi nào thế? Chắc là nàng biết trước Tiết Tùng Ninh sẽ không ăn đồ ngọt, cho nên mới dám to gan như vậy. Ta nghĩ, mục đích ban đầu của nàng là muốn ta ăn điểm tâm này? Nhưng không ngờ lại là nha đầu ăn.

Tiết Vị Ương đứng dậy đi tới phía ta, nàng thuận tay lấy kiếm treo trên tường xuống, rút kiếm ra khỏi vỏ một cách thành thạo, giờ kiếm đâm tới, không cho ta một chút đường sống nào. Thậm chí ta còn chưa kịp phản ứng, ngay lập tức liền thấy một thân ảnh đang đưa, trong nháy mắt chắn trước người ta. Nhìn rõ rồi mới biết là Tiết Tùng Ninh.

“Ca!”

Tiết Vị Ương vội vàng thu tay lại:

“Huynh làm cái gì vậy?”

“Vị Ương, đợi . . . . . Để cho huynh suy nghĩ một chút.”

Hắn đưa lưng về phía ta, ta nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng rõ ràng lại cảm nhận được khi đó hắn khó khăn như thế nào. Giống như bắt buộc chọn lựa giữa lấy và bỏ, khiến người ta khó có thể lựa chọn.

【 Tiết Tùng Ninh 】

Từ một khắc nha đầu kia tắt thở, không cần nghiệm chứng cái gì. Ở trong lòng Tiết Tùng Ninh, mọi chuyện cũng đã sáng tỏ. Tối hôm qua, hắn trở về từ Lâm Vương phủ, đêm đã khuya mà Vị Ương vẫn chưa ngủ, chỉ vì sợ hắn xảy ra chuyện không may. Khi nàng biết được hắn mang một nha đầu ở Lâm Vương phủ về cùng thì vẻ mặt kinh ngạc của nàng đã lọt hết vào đáy mắt hắn.

Thật ra thì, Tiết Vị Ương lo ngại không phải là không có đạo lý, tiệc rượu ở Lâm Vương phủ, Tiết Tùng Ninh không tỏ thái độ gì, nếu như Lâm Vương là người thông minh sẽ sớm đoán ra ý đồ của hắn. Hoặc giả, cho dù hắn đứng về phía trung lập, hắn ta cũng sẽ không bỏ qua. Chẳng qua, cô gái gọi là Loan Phi, Tiết Tùng Ninh lại không thể coi nàng là người giám thị mà Lâm Vương phái tới.

Hiện giờ, nàng núp ở phía sau hắn, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự run rẩy của nàng. Về mặt nàng sợ hãi không thôi, nàng ra sức lắc đầu, muốn biện minh cho mình, thật ra thì hắn đều biết. Mọi chuyện Tiết Vị Ương làm, hắn đều hiểu. Nàng chỉ sợ, sợ hắn sẽ giống như Tiết Thanh, chết trong sự đấu tranh của huynh đệ Quân Vương. Cho nên, nàng lựa chọn tiên hạ thủ vi cường*(* ra tay trước thì chiếm được lợi thế). Nhưng là nàng không biết, đôi khi tin tưởng một người rất đơn giản, rất kỳ quái, không cần có lý do.

“Ca!”

Về mặt của nàng vẫn còn mang theo nỗi sợ hãi, một kiếm này nếu thu tay trễ, như vậy hiện giờ đã đâm vào lồng ngực Tiết Tùng Ninh. Hắn khẽ lắc đầu, hắn muốn suy nghĩ một chút. Thật ra thì, nghĩ cái gì? Giết hay không giết.

“Độc hại tướng quân đó chính là từ tội! Ai cũng không thể bao che nàng được! Sau này nếu Lâm Vương hỏi, chúng ta tự nhiên cũng sẽ chú ý đến thể diện của Lâm Vương, cũng có thể công bố bên ngoài là bị thương hân, chữa trị không kịp.”

Tiết Vị Ương từng câu từng chữ nói nghe thật hợp với chính nghĩa và lợi ích chung, nàng thật thận trọng đã sớm nghĩ đến tất cả đường lui. Lại không nói đến Loan Phi rốt cuộc có phải là người của Lâm Vương hay không, nàng làm như vậy không chỉ trừ đi gai mà còn không làm mất thể diện của Lâm Vương. Nói cho cùng, nàng cũng là do Lâm Vương ban cho Tiết Tùng Ninh. Dù sao, nàng cũng xuất thân từ Lâm Vương phủ.

Thế nhưng, cuối cùng hắn cũng dao động. Tiết phủ không phải là hoàng thất, hắn cũng không muốn tranh giành để gây ra cảnh đầm máu như vậy. Chính người ngay ngắn lại, Tiết Tùng Ninh cất giọng nói:

“Người đầu, đem Loan Phi cô nương đưa về phòng, bảo vệ thật tốt!”

Hắn tiến lên, cầm tay Vị Ương, đoạt lấy trường kiếm, đem treo ở trên tường. Lắc đầu một cái, hắn không muốn, giết làm một người.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hắn Nói Tin Ta

【 Loan Phi 】

Ta cảm thấy mình như một kẻ vô tri vô giác, cũng không biết là người nào đã dẫn ta về phòng, mọi chuyện đều không rõ ràng. Hình ảnh nha đầu miệng đầy máu tươi, rồi chợt nhắm hai mắt lại, cứ lần quần trước mặt ta.

Oan uổng, oan uổng, rốt cuộc ai đúng ai sai? Mọi chuyện họ làm đều có lý do. Nhưng, việc gì phải làm khó dễ ta? Loáng thoáng có thể nghe tiếng hít thở của người đứng canh ngoài cửa. Xem ra người đưa ta về vẫn chưa rời đi, mà là canh giữ ở bên ngoài cửa phòng của ta.

Ta không biết câu ‘Bảo vệ’ của Tiết Tùng Ninh rốt cuộc là có ý gì? Không biết sao, đột nhiên lại cảm thấy hai chân mềm nhũn, ngã nhào trên đất. Vốn tưởng rằng bước chân ra khỏi Lâm Vương phủ là ta đã rời xa được oán hận của hắn, rồi xa âm mưu quỷ kế bày ra dành cho ta, nhưng không ngờ, ta lại vướn vào một nơi khác. Aiz, thật là buồn cười. Đây là cuộc sống mà ta không thích nhất, giờ này thì ta lại hiển nhiên nhìn thấy ở mọi nơi.

Đầu.. đầu..Tranh.. tranh

Tất cả là vì cái gì chứ? Như ta đây? Là làm con cờ cho ai?

Ngực buồn bức thật là khó chịu, giống như có một vật gì đó chặn ở cổ họng, cảm thấy hơi có chút hít thở không thông. Từ từ, chậm rãi nằm trên mặt đất. Sàn nhà lạnh lạnh, dường như rất thoải mái. Dường như ta cảm thấy thần trí có chút mê sảng. Không biết qua bao lâu, liền nghe thấy thanh âm đi lại của người ở ngoài cửa, sau, lại có người nói:

“Thiếu gia.”

Cửa bị đẩy ra, thân ảnh cao to tiến vào bên trong. Hương vị ánh mặt trời thật là ấm áp, hóa ra cảm nhận lại tốt như vậy.

“Loan Phi!”

Thanh âm Tiết Tùng Ninh mang theo tia kinh ngạc, bước nhanh tới, đỡ ta dậy:

“Loan Phi, ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

Ta không muốn mở mắt nhìn hắn, chỉ lắc đầu một cái. Hắn khẽ thán một tiếng, ôm lấy ngang eo ta, vững bước đi tới, khẽ đem ta đặt ở trên giường. Sau một lát, lại nghe hắn nói:

“Ta để cho bọn họ canh ngươi, không phải là muốn giám thị ngươi.”

Hắn đang giải thích với ta. Ta có chút thụ sủng nhược kinh, cuối cùng mở to mắt nhìn hắn chăm chăm. Gương mặt tuấn tú của nam tử này đập vào mi mắt, hắn dừng lại nhìn ta, thấy ta mở mắt, dường như vẻ mặt của hắn có chút dịu xuống, lại nói:

“Ta biết rõ không phải là ngươi, ngươi đừng lo lắng, ở Tiết phủ, không ai đối với ngươi bất lợi.”

Xúc động, hắn nói hắn biết, hắn tin tưởng ta. . . . . Vừa lên tiếng, nước mắt liền theo gương mặt chảy xuôi xuống và ta luôn luôn cảm thấy cảm giác này cách ta quá xa. Ngước mắt nhìn hắn một cách quật cường, run giọng hỏi:

“Tại sao?”

Tiết Tùng Ninh vẫn cứ nhìn ta, bỗng nhiên đưa tay, thay ta lau đi nước mắt trên mặt. Ta cùng với hắn hai mặt nhìn nhau, bỗng dưng tay của hắn run lên, sau lại chợt rũ mí mắt xuống, cười nói:

“Con mắt của ngươi, rất đơn thuần. Giống như nàng.”

Ta không biết ‘nàng’ trong miệng hắn là ai, nhưng ta vẫn rất cảm kích hắn, bởi vì phần tín nhiệm kia. Hai người mặt đối mặt, trầm mặc hồi lâu, hắn mới nói tiếp:

“Không nên trách Vị Ương.”

Ta lắc đầu, ta không trách nài. Ta hiểu, nài chỉ là dùng phương thức đó để bảo vệ hân mà thôi. Đối với nài mà nói, ta chỉ là một người ngoài không hơn không kém, có lẽ là người nằm vùng ở phủ tướng quân, nằm vùng làm gian tế ở bên cạnh Tiết Tùng Ninh, nài không trực tiếp ra tay với ta đã là rất may mắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Giết Ta, Cứu Ta

Tiết Tùng Ninh đứng lên, đưa lưng về phía ta, mở miệng nói:

“Trước kia, ta thật sự nghĩ ngươi là nha đầu ở Lâm Vương phủ.”

Ta cả kinh, không hiểu lời của hân là có ý gì. Trước kia? Vậy hiện tại thì sao? Hân cho ta là ai? Vội vàng mở miệng:

“Ta không phải là người hân phái tới!”

Đối với biểu hiện của ta, hân cũng chỉ có một chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt, rồi lại thay về mặt ôn hòa, xoa người lại nhìn ta, nhẹ giọng nói:

“Loan Phi, ta muốn ngươi tiếp tục sống.”

Ta giật mình, một lúc lâu sau mới cười khò nói:

“Nài không chịu buông tha cho ta?”

Hân lắc đầu:

“Không phải như thế.”

Làm sao lại không phải như thế chứ? Dù cho hân có phủ nhận đi nữa, ta cũng biết. Có chút ghen tị, nhớ lại lúc trước kia, ta cũng từng có một ca ca che chở như vậy. Quay mặt đi không nhìn hân, ta sợ nhìn hân sẽ lại nghĩ tới Phụng Lê Mạch, sau đó lại nhớ tới từng gương mặt quen thuộc ở Phụng phủ.

“Ngươi nghỉ ngơi đi.”

Cuối cùng hân cũng đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại mùi vị vắng lặng, chưa nói tới thích hay không thích, chỉ là, không có tí cảm giác an toàn nào. Ban đêm, trong không khí im ắng có gì đó khác thường. Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu nho nhỏ của ai đó, có vẻ vui sướng. Miễn cưỡng cười cười, đúng là, ta thế nào lại còn đáng thương hơn bọn họ chứ? Cuối cùng không còn cảm giác lạnh như băng nữa, ta mới nhớ tới là mùa hè đã tới.

Ngửa mặt nằm ở trên giường, cực kỳ lâu, nhưng mà một chút buồn ngủ cũng không có. Không miễn cưỡng nữa, dứt khoát mở hai mắt ra, ngủ không được, chỉ bằng không ngủ cho rồi. Loáng thoáng, hình như nghe có tiếng bước chân người đi lại ở bên ngoài. Ta không suy nghĩ nhiều, chắc là người đi tuần ban đêm trong phủ thôi.

Lại qua một chút thời gian, bên ngoài truyền đến một tiếng ‘Đùng’ rất nhỏ, dường như càng ngày càng dày đặc. Sau đó, khói từ trong khe cửa chui vào, khói nồng nặc, một nhóm lại một nhóm chui lên. Ta giật mình nhảy dựng lên, mới phát hiện, trên cửa đã xuất hiện nhiều đóm lửa to nhỏ.

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!”

Ở bên ngoài, không biết ai đang lớn tiếng gào thét. Sau đó, tiếng bước chân, tiếng quát tháo, từ từ trở nên hỗn loạn. Ta chỉ cảm giác hai chân bị đóng tại chỗ, ngay cả hơi sức chạy trốn cũng mất. Ta mệt mỏi, nếu bọn họ không muốn buông tha cho ta, muốn ta chết, thì cứ như vậy đi. Thờ dãi một cách nặng nề, ta không nhúc nhích, nằm ở trên giường chờ chết. Lửa càng ngày càng mạnh, ta nghe thấy có tiếng nước va đập. Sau đó ta nghe thấy giọng nói của Tiết Vĩ Ương, lộ ra mùi vị không cho phép người kháng cự:

“Không cần dập lửa, phòng ốc nơi này cũng cũ, hôm nào tìm người sửa chữa cho giỏi.”

Có ai nhỏ giọng nói:

“Nhưng mà, phòng này không phải còn có người ở. . . . .”

Đúng vậy, không phải là nài nhân tiện muốn lấy mạng ta sao? Nài thật tốt như vậy, hăng hái muốn đem phòng ốc đổi mới một lần? Nhưng ta thật sự không hận nài, ta ngược lại còn cười thoải mái.

“Loan Phi.”

Một người từ phía sau cửa sổ nhảy vào, xông lại gọi tên ta. Thấy rõ mặt của hắn, ta vô cùng khiếp sợ. Tiết Tùng Ninh không nói gì, một tay đem ta từ trên giường bế lên, ôm trong ngực. Đã có lẽ tẻ những mảnh lửa vụn rớt xuống, ta thờ nhẹ một tiếng, hắn không chút do dự hướng lửa kia xông ra ngoài cửa. Ta muốn gọi, hắn liền chặn miệng ta lại. Tung người mấy lần, bay qua núi giả sau vườn, hắn không có dừng bước, lại chạy về phía trước một đoạn, lách mình vào một gian phòng ố. Ta không hiểu, cuối cùng là cái mưu kế gì đây? Tiết Vĩ Ương muốn ta chết, thế nhưng hắn lại liều mạng cứu ta. Nhìn chăm chăm vào tròng mắt của hắn, hắn hơi ngẩn ra, rồi lại ung dung mở miệng:

“Lửa là ta sai người phóng.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Trọng Sinh Lần Nữa

Hắn nói, lửa là hắn sai người phóng. Ta nhìn hắn, mặt của hắn dựa vào ta thật gần, trong mắt một mảnh bình tĩnh như hồ nước không một chút gợn sóng, ta biết, hắn không nói dối. Đột nhiên, ta không biết nên nói cái gì cho phải. Sau một lát, nghe cửa bị người đẩy ra, Tiết Vĩ Ương đi vào. Hắn vội tiến lên hỏi nằng:

“Sao rồi?”

Tiết Vĩ Ương mở miệng nói:

“Mọi việc đã xong, ta đã đem tin tức thả ra ngoài.”

Tầm mắt của nằng dừng lại ở trên mặt ta, mặt không thay đổi nói:

“Từ nay về sau, ngươi thật sự cùng với Lâm Vương không có nửa điểm quan hệ. Ta chỉ hi vọng, ta không có nhìn lầm ngươi.”

Lòng ta kinh hoảng không dứt, nhìn chăm chăm nữ tử có vẻ mặt lạnh lùng trước mặt này.

“Vĩ Ương, ngươi hù được nằng.”

Tiết Tùng Ninh cười nói, xoa xoa tóc của nằng, nhẹ giọng nói:

“Tối nay, ta khiến ngươi vất vả rồi, ngày mai nhớ tìm thợ khá một chút, đem phòng phía sau vườn sửa chữa thật tốt.”

“Ca, những việc này Vĩ Ương đều biết, Vĩ Ương về trước.”

Nằng nói xong, lại nhìn thoáng qua ta, cuối cùng xoay người đi ra ngoài. Quả thật, ta nhìn không được, kéo ống tay áo Tiết Tùng Ninh, sốt ruột hỏi:

“Lời của Vĩ Ương là có ý gì? Ai, có ai đang giám thị ta sao?”

Bắt được ống tay áo của hắn, tay ta run rẩy thật lợi hại, ta hỏi, nhưng ở trong lòng ta, đáp án đã vô cùng rõ ràng. Trừ hắn ra, còn có thể là ai đây? Aiz, mãi cho tới bây giờ hắn vẫn không chịu buông tha cho ta. Tiếc tay đem ta tặng cho người, thế nhưng hắn vẫn còn muốn tận lực dây dưa. Quân Lâm a, ta thật đúng là không nhìn thấu được hắn. Cũng khó trách, Tiết Vĩ Ương thủy chung không tin ta không phải là gian tế Lâm Vương phủ phái tới. Nhưng, Tiết Tùng Ninh, hắn vì sao nguyện ý vì ta tự biên tự diễn màn kịch này? Đối với hắn mà nói, ta không phải là một kẻ không quen biết sao? Hắn cầm ngược tay của ta, an ủi:

“Ngươi đừng sợ, sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa.”

Ta lắc đầu, hắn vì ta làm tất cả, ta không biết nên cảm kích, hay là phòng bị. Hắn cúi đầu nhìn ta, đột nhiên nói:

“Ngươi rất sợ Lâm Vương, phải không?”

Sừng sốt, ngược mắt nhìn hắn chăm chăm, hắn khẽ mỉm môi mỏng, lại nói:

“Ta sớm đã nhìn ra, ngươi muốn thoát khỏi Lâm Vương phủ. Ta không biết vì sao Lâm Vương còn phải phái người giám thị ngươi, không...”

Bỗng nhiên hắn lại lắc đầu:

“Có lẽ không phải là người của Lâm Vương. . . . .”

Thanh âm của hắn dần dần thấp xuống, ta càng cảm thấy không hiểu, không phải là người của Quân Lâm, vậy làm sao có thể? Ta đột nhiên nhớ tới giữa ban ngày hắn nói phải người canh giữ ở cửa phòng của ta, không phải là vì giám thị ta. Khi đó ta không biết, thì ra là hắn là vì phòng bị những người núp trong bóng tối kia, đang giám thị ta! Huynh muội bọn họ, đều là người khôn khéo như vậy. Mà ta, ra đời quá cặn. Chán nản cười một tiếng, ta nhìn hắn, hỏi:

“Nếu ta thật là người Lâm Vương sắp đặt làm gian tế ở bên cạnh ngươi, ngươi sẽ giết ta sao?”

Ta hiểu, hắn nguyên ý thả ta, là khẳng định ta không phải là người của Quân Lâm. Về phần tại sao hắn tin tưởng ta, ta không thể nào biết được. Đường như hắn vừa mới hoàn hồn, do dự, vẫn không trả lời vấn đề của ta. Xoay người đi, kéo ta tới bên giường, nhẹ giọng nói:

“Tối nay, ngươi cứ ngủ tại nơi này trước đã.”

“Vậy còn ngươi?”

Ta nghĩ cũng không muốn liên hỏi.

“Ta còn có một số việc phải xử lý.”

Hắn nói xong, liền muốn đi, lại nghĩ tới cái gì, quay đầu lại cười nói:

“Nơi này rất an toàn.”

Ngơ ngác nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở cửa, cho tới khi cánh cửa được đóng lại, một lúc lâu sau thần trí của ta vẫn chưa tỉnh lại. Đây là lần thứ hai Trọng sinh sao? Một lần kia, là Quân Lâm cho ta. Ta cho đó là vận mạng đau khổ đã kết thúc, nhưng lại không biết, đó chỉ mới là một bắt đầu. Như vậy lần này đây? Huynh muội Tiết gia là lật mềm buộc chặt đùa giỡn ta, đem ta từ dưới sự giám thị của hắn mà trộm long tráo phượng, ta không biết điều gì đang ở phía trước đợi ta, là cái gì đây....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hả Lòng Hả Dạ

【 Vân Lan 】

Buổi sáng, vẫn còn rất sớm, thì có người đi vào thông báo, nói Tiết Tùng Ninh tới. Mặt Quân Lâm liền biến sắc, không nói thêm một câu gì nữa, liền đứng dậy rời đi. Vân Lan từ từ ngồi dậy, nhìn bóng lưng của hắn đến say sưa. Vẫn không bỏ được ư? Không bỏ được nữ nhân kia sao.

“Vương phi.”

Diễm Ngọc ở một bên nhẹ giọng kêu nàng. Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, vịn tay Diễm Ngọc nói:

“Đi thôi.”

Nàng cũng muốn đi nhìn thử, sau khi hắn biết chuyện xảy ra tới hôm qua, sẽ khiếp sợ như thế nào. Rất đặc ý, cuối cùng Phượng Loan Phi cũng không giành được với nàng! Khoản nợ Phượng Hồ thiếu, nàng sẽ khiến cho nàng ta nhận lấy đầy đủ. Nàng ép Liên Vân nói ra điều kiện, muốn Quân Lâm cưới nàng làm phi, sau mới giúp hắn. Bây giờ suy nghĩ lại, thật có chút hả lòng hả dạ.

Thật ra thì hôm đó, lúc nhìn thấy ánh mắt Loan Phi nhìn hắn, Vân Lan liền biết, nàng ta yêu hắn, yêu rất sâu, rất sâu. Có lẽ, cũng nhờ nàng có chút may mắn, nàng với Loan Phi không phải là tỷ muội ruột thịt. Nếu không, nàng làm sao có thể thẳng tay đi làm những chuyện tổn thương nàng ta như vậy chứ? Aizz, tóm lại, là bây giờ, thật tốt.

Xa xa, liền nhìn thấy thân ảnh Tiết Tùng Ninh rời đi. Tốc độ thật nhanh nha, xem ra Tiết Tùng Ninh, cũng không phải là một người không dứt khoát. Sau đó, Vân Lan nghe tiếng tách trà bị ném thật mạnh, rất chói tai từ phòng khách phía trước truyền tới.

Đường như Diễm Ngọc bị dọa đến nổi tay diu Vân Lan khẽ run lên, có chút kinh ngạc nhìn nàng. Vân Lan mím môi cười một tiếng, nàng đoán không sai, Tiết Tùng Ninh chính là tới nói cho hắn biết, nàng ta đã chết. Nói cho cùng, nàng ta cũng là người của Lâm Vương phải được tặng ra ngoài, chết rồi, thì cũng tới bẩm báo cho hắn một tiếng.

Chỉ là không biết Tiết Tùng Ninh giải thích với hắn như thế nào về cái chết của nàng ta, nhưng, hắn nổi cơn thịnh nộ, đã khiến Vân Lan hiểu. Đối với nàng, hắn thủy chung không một chút cảm động.

“Vương phi, còn muốn vào trong không?”

Diễm Ngọc nhỏ giọng hỏi. Đứng ngay trước phòng khách, Vân Lan chậm rãi lắc đầu, nàng còn vào làm cái gì? Giờ này, chắc là hấn đang rất bức bối?

Nàng sẽ không ngốc đến nỗi đi vào, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Bỗng nhiên nàng quay đầu lại, nhìn về phía Tiết Tùng Ninh rời đi. Nàng càng thêm xác định vì sao hấn có ý muốn tặng nàng ta cho Tiết Tùng Ninh. Hấn là hận, yêu, đau. Đứng rồi, hấn là một người biết nhẫn nhịn.

Hấn chỉ là sợ và không dám đem nàng ta giữ ở bên người. Đêm đó nhìn thấy nàng ta, cả người mặt áo vải bình dân, ai cũng biết là, nàng ta muốn chạy trốn. Hấn thuận tay tặng nàng ta cho người, thật ra cũng chỉ là muốn buông tha cho chính mình, cũng là buông tha nàng ta?

Ha ha, thật là vui về nha, bởi vì Phượng Loan Phi không biết, cho tới khi nàng ta chết cũng không biết được! Nhìn có chút hả hê, Vân Lan khẽ vuốt cằm, nàng đang ở trên trời nhìn xuống sao? Vậy thì, nhìn cho thật kỹ nha, cuối cùng hấn hiểu rõ nhất, không phải là nàng ta, mà lại là Vân Lan nàng đây nè!

“Vương phi, ngài. . . . .”

Diễm Ngọc có chút không hiểu nhìn nàng, nàng cười, mở miệng nói:

“Thấy ta rất vui về, đúng không?”

Tất nhiên là vui về rồi, Phượng Loan Phi chết, cuối cùng nàng ta cũng chết. Hơn nữa lại chết rất không cam tâm đó chứ? Nàng tại sao lại không vui chứ? Đây tay Diễm Ngọc ra, Vân Lan lạnh lùng nói:

“Chuyện Vương gia đưa cho Tiết tướng quân một thê thiếp thất sủng, không thể để truyền ra ngoài, sẽ không tốt. Đi, đem Liễu Nhi xử lý.”

“Nhưng, Vương gia không có sai khiến. . . . .”

“Ta đường đường Vương phi, chẳng lẽ lệnh ta ban ra không đủ sao?”

Nàng lạnh lùng nói. Diễm Ngọc sợ hết hồn, vội gật đầu lui xuống. Vân Lan hừ nhẹ một tiếng, hiện tại hấn còn tự lo không xong, làm sao còn có ý đi trông nom một nha đầu chứ? Nếu đã chết rồi, như vậy tất cả mọi thứ liên quan tới nàng ta, người làm tỷ tỷ này sẽ thay nàng ta trừ bỏ từng cái từng cái một.

“Tất cả cắt ra ngoài cho Bôn vương!”

Bên trong nhà truyền đến tiếng rống giận dữ, xen lẫn bi thương cùng tức giận vô tận. Sau đó, Vân Lan nhìn thấy Thư Nghiêm lui ra ngoài. Lúc hấn đang nhìn về phía nàng, hơi ngần ra, liền tiến lên thì lễ nói:

“Thuộc hạ tham kiến Vương phi.”

Gật đầu, có làm ra vẻ không biết:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Thư Nghiêm thoáng qua một tia phiền muộn, nhưng cũng không dối gạt nàng:

“Tiết tướng quân nói, hôm qua phủ tướng quân xảy ra hỏa hoạn, phu nhân, nàng chết rồi.”

Trên mặt của hấn, mùi vị bi thương dần dần dày. Vân Lan không vui, cau mày:

“Phu nhân? Ai là phu nhân? Nghiêm thị vệ đang vì nàng khổ sở sao?”

Thư Nghiêm ngần ra, lập tức nói:

“Không có. Thuộc hạ còn có việc, cáo lui trước.”

Sau đó, vội vã rời đi. Không nhìn được bèn bật cười, nàng không ngờ người như Tiết Tùng Ninh cũng có tâm cơ thế này! Hỏa hoạn? Rõ ràng là hấn phóng hỏa. Vào giữa ban ngày, vị Tiết gia tiểu thư kia cũng muốn xử oan nàng ta, chỉ là Tiết Tùng Ninh so nàng(* nàng ở đây là chỉ Vị Ương) lợi hại hơn một chút. Nếu nói nàng ta là bởi vì ám sát tướng quân nên bị giết, e rằng Quân Lâm cũng sẽ mạnh tay cho dù ra sao?

Xoay người lại, nhìn về phía phòng khách. Ngăn cách bằng cánh cửa, nàng đã có thể cảm giác được nỗi đau trong lòng hấn. Hấn cho là tặng nàng ra ngoài là thả nàng, nhưng không biết là chính hấn đã tự tay đẩy nàng xuống vực sâu của tử vong. Nhưng, dù cho như thế nào, đối với nàng, vậy cũng là hả lòng hả dạ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Nói Ta Giống Nàng (1)

【 Loan Phi 】

Nguyên một đêm ta không tài nào chợp mắt được, mãi cho đến tảng sáng mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đang mơ màng thiếp đi, liền nghe có nha đầu tới gõ cửa:

“Cô nương, tối ngủ có ngon không, tiểu thư bảo nô tỳ tới hỏi cô nương, có muốn ăn chút gì không?”

Ta lắc đầu, lại hỏi nàng:

“Tiết tước quân đâu?”

“Sáng sớm, Tước quân đã đi ra ngoài.”

Nha đầu đem thứ gì đó trên tay đặt lên bàn, xoay người nói: “Tiểu thư nói những y phục này là cho cô nương mặc, cô nương nếu không thích những màu sắc này, thì sẽ đổi lại.” Ta ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía y phục đặt lên bàn. Màu sắc cũng không diêm lệ mấy, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra phẩm chất thượng hạng.

“Ngươi thay ta cảm ơn tiểu thư.”

“Cô nương khách khí.”

Ta cười nhạt một tiếng. Trong bụng cũng là muôn vàn suy nghĩ, Tiết Vĩ Ương chán ghét ta như vậy, rõ ràng là nàng không cần đối với ta như thế. Nhưng mà, nàng vẫn không có nửa phần làm cho ta tủi thân. Không biết sao, đối với nàng, bỗng nhiên ta cảm thấy kính nể.

Ta hiểu, nàng thật sự không muốn nhầm vào ta. Nàng chỉ là thù địch với tất cả người muốn gây bất lợi cho Tiết Tùng Ninh, giống như lần này, nàng nguyện ý trở nên lòng dạ độc ác.

Mặc quần áo xong thì đi ra ngoài, theo nha đầu đi tới trong sân. Nhìn thấy mấy người cầm công cụ tiến tiến xuất xuất, trên ống quần được vén lên còn dính một chút bùn bẩn. Ta mới nhớ tới, đêm qua, Tiết Tùng Ninh nói muốn tìm người sửa chữa phòng sân sau lại. Lại tiếp tục đi về phía trước một đoạn, nghe thanh âm mưa kiếm từ trong không khí truyền tới. Thanh âm rất sắc bén, đó là âm sắc mà trường kiếm vung cao trên không trung.

Ngưng thần nhìn về phía trước, xuyên thấu qua hàng rào chạm hoa, ta nhìn thấy Tiết Vĩ Ương cỡi la quần hoa lệ ra, thay một thân trang phục, đang luyện kiếm bên hồ sen. Thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt, mái tóc dài của nàng nghiêm nghị bay lên, sôi nổi, uyển chuyển.

“Loan Phi.”

Ta xem đến ngây người, chợt nàng ngừng lại, gọi ta. Ta giật mình, phục hồi tinh thần lại, có chút lúng túng, nàng lại cười, đem trường kiếm trong tay đưa cho nha đầu bên cạnh, đi lên trước. Bất giác, ta lui lại nửa bước, nàng cảm nhận được, liền nhíu mày nói:

“Sao, ngươi sợ ta một kiếm giết ngươi hả?”

Ta lắc đầu, nàng nói nàng bỏ qua cho ta, sẽ không giết ta nữa. Chẳng biết tại sao, ta tin nàng. Có lẽ, ta cùng với nàng, là có thể trở thành bằng hữu. Nàng không cùng ta so đo, chỉ nói nhạt:

“Thật ra thì, ta tương đối chán ghét tính tình ngươi như vậy, nhu nhu nhược nhược, giống như là gió vừa thổi liền ngã. Chẳng qua là, nam nhân đều thích nữ nhân nhu tình như nước.”

Ta cười cười: “Nhưng, ta rất hâm mộ ngươi.”

Nếu ta có một nửa bản lĩnh của nàng, thì cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hiện nay. Nàng liền giật mình, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, liếc xéo ta, một lúc lâu sau mới nói thật sâu xa:

“Ca ca ta nói, ngươi giống một người.” Nghe nàng nói như thế, ta lại nhớ tới Tiết Tùng Ninh, dường như cũng ở trước mặt ta nói ta giống một người. Buột miệng nói ra:

“Giống ai?”

Ta có chút tò mò, có phải vì vậy, cho nên Tiết Vĩ Ương mới nguyện ý tha ta một mạng?

“Phượng Khinh Ca.” Nàng nhẹ nhàng nói rõ từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Nói Ta Giống Nàng (2)

“Phượng Khanh Ca.” Nàng nhẹ nhàng nói rõ từng chữ. Mà ta, giống như bị một cây kim băng dài nhỏ ghim mạnh vào, chợt dừng lại.

“Nàng vốn là Cửu tiểu thư Phượng phủ.”

Tiết Vị Ương cho là ta không biết, có lòng tốt giải thích. Nhưng mà, ta làm sao lại không biết chứ? Ta chỉ cảm thấy có chút choáng váng, ra sức nắm chặt đôi tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cố gắng dùng đau đớn để duy trì sự thanh tỉnh. Mở miệng nói thật gian nan:

“Tướng quân cùng Cửu tiểu thư Phượng phủ. . . . .”

Hồi rồi mới phát hiện có chút không ổn. Người Khanh Ca yêu là Quân Ngạn, hướng chi, ta cũng chưa từng nghe nàng nói nàng biết Tiết Tùng Ninh nha. Cũng may Tiết Vị Ương không có chú ý tới điểm khác thường của ta, nàng than nhẹ một tiếng nói:

“Đó là chuyện nhiều năm về trước, ca ta vào cung cùng với phụ thân. Một lần tình cờ, huynh ấy nhìn thấy Phượng Khanh Ca. Chuyện cụ thể như thế nào ta cũng không có rõ ràng cho lắm, chỉ biết vào lúc đó, Hoàng Hậu nương nương mở ra kim khâu nói nếu ca ta thích, sau này sẽ đem nàng gả cho ca. Aiz, thế sự vô thường. Khi đó, Hoàng Hậu vì lời kéo phụ thân ta cho nên mới đồng ý cam kết. Giờ đây, ai còn để ý đến điều này nữa chứ?”

Kim khâu: Kim : Vàng ; Khâu: Miệng => Miệng Vàng; lời vàng ngọc

Thế sự vô thường: không lường trước được chuyện gì.

Thì ra là cô. . . . . Từ trước tới giờ, cô không hề thích Khanh Ca, cho nên không chút do dự hứa gả nàng cho Tiết Tùng Ninh, không ngờ cô lại làm ra chuyện này. Nhưng, cũng chưa phải như vậy. Khanh Ca nàng cho tới bây giờ đều chưa từng vào cung, thì làm sao lại gặp Tiết Tùng Ninh? Tiết Vị Ương nhìn ta một cái, khẽ cười nói:

“Ngươi không cần để ý, ca ta thích đem ngươi giữ ở bên người, thì tất nhiên sẽ đối tốt với ngươi. Huống chi, Phượng Khanh Ca kia đã bị đẩy đi sung quân rồi, chuyện gả cho ca ta cũng là chuyện đã qua.”

Ta không lên tiếng, nàng làm sao lại biết trong lòng ta đang suy nghĩ gì chứ? Làm sao ta ăn dấm với Khanh Ca được, ta chỉ là. . .

“Vị Ương.”

Xa xa truyền đến thanh âm Tiết Tùng Ninh. Ta không khỏi quay đầu nhìn lại, hần mặc y phục màu trắng, tung bay trong gió, trên mặt của hắn, treo nụ cười nhàn nhạt. Khi tầm mắt nhìn về phía ta, lại trở nên dịu dàng, cười nói:

“Thì ra, Loan Phi cũng ở đây.”

Ta vội thu lại sắc mặt, kêu hắn:

“Tiết tướng quân”

Hắn trái lại không cùng ta so đo, Tiết Vị Ương đã lên trước, mở miệng nói:

“Hắn không có sinh nghi chứ?”

“Không có.”

Hắn lắc đầu, lại nói:

“Phòng sau vườn cũng không cần làm quá, cứ giống như trước kia đi. Dù sao, sau này cũng sẽ không có người ở đó.”

Tiết Vị Ương gật đầu một cái. Hắn lại hỏi:

“Các ngươi đang nói chuyện gì? Ta ở xa xa nhìn thấy, dường như nói còn rất hăng say.”

Trong lúc nhất thời, ta cứng họng, đang không biết nên nói thế nào, Tiết Vị Ương lại giải thích:

“Cũng không có gì, muội chỉ hỏi Loan Phi một chút, là bình thường thích làm những gì. Vừa vặn, huynh đến.”

Nàng không có nhìn ta, liên tiếp nói láo trắng trợn, đến mức mặt không đổi sắc. Tuy ta có chút giật mình, nhưng cũng sẽ không vạch trần ra. Tiết Tùng Ninh không có hỏi nữa, lại thấy một thị vệ, dáng vẻ hấp tấp, bước nhanh tới đây. Ta cho là tìm Tiết Tùng Ninh, lại không ngờ hắn đến bên cạnh Tiết Vị Ương, ghé tai nói nhỏ với nàng, rồi vội vàng cáo lui. Bỗng nhiên, Tiết Tùng Ninh nói:

“Bên Âm Hội có manh mối sao?”

“Ừ, muội đi xem một chút.”

Nàng gật đầu, theo thị vệ rời đi.

“Vị Ương, tất cả phải cẩn thận. Nếu được thì tiến, còn không thì lui.”

Hắn cẩn thận giao phó, cho đến khi thân ảnh của nàng biến mất ở cuối hành lang mới xoay người lại nhìn ta. Suy nghĩ của ta còn dừng lại khi trong miệng hắn nhắc đến ‘Âm Hội’. Ta cũng biết, là Âm Hội tiếp chương tất cả sản nghiệp của Lục ca ta. Chẳng qua là không biết vì sao Tiết Vị Ương phải tra nó. Tiết Tùng Ninh nhìn thẳng vào ta, một lúc lâu sau mới nói:

“Hôm nay ta đến Lâm Vương phủ, nói với Vương gia về chuyện hỏa hoạn tối qua, người lại không trốn ra được.”

Lời của hắn, làm ta cả kinh! Hắn nói với Quân Lâm là ta đã chết. ....

Động môi, đột nhiên rất muốn biết về mặt của hắn khi nghe ta đã chết. Chẳng qua là, mở miệng, lại hóa thành một chữ:

“Nha. . . . .”

Cúi đầu, nhìn mũi chân của mình, mắt không biết vì sao, có chút chát chát.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hoàng Thượng Cho Triệu Kiến

Cũng nhanh đến cuối tháng sáu rồi, nắng cũng gắt hơn. Tất cả loài côn trùng sống trong vườn, ngay cả loài chim đều reo hò phấn khởi, ở trong không khí nóng bức tăng thêm một phần sức sống. Tiết Tùng Ninh đứng ở bên cạnh, bỗng nhiên xoay người, nhìn ta nói:

“Loan Phi, người là người có một bí mật.”

Không phải câu hỏi, hắn nói xong rất là ung dung. Ta hơi ngẩn ra, sau lại bật cười:

“Ai mà không là người có bí mật chứ?”

Hắn trầm mặc, một hồi lâu mới nói tiếp:

“Thôi được, người không muốn nói ta sẽ không ép người.”

Hắn nhìn ta, nghiêm túc nói:

“Có thể người muốn về nhà? Hay ta phái người đưa người về.”

Trong lòng rất khó chịu, nhà, ta làm sao còn có nhà chứ? Cố gắng lắc đầu:

“Ta không có nhà.”

Nghe vậy, hắn dùng nụ cười áy náy nhìn ta, lại nói:

“Vậy người cứ ở nơi này, coi nơi này là nhà của mình.”

Bị một câu nói đơn giản của hắn làm cho cảm động, chẳng biết tại sao, ta lại cảm thấy trên người của Tiết Tùng Ninh, thật sạch sẽ, thật sạch sẽ. Có loại hương vị khiến cho lòng ta yên tĩnh. Nhưng ta lại muốn rời đi, hết thất thần cũng là lúc ta phát hiện, thiên hạ rộng lớn, lại không có chỗ cho Phụng Loan Phi ta dung thân. Một loại thê lương xông lên đầu, ép đầu ta đến đau đớn.

“Sau này, người hãy dọn đến Vị Minh Cư, ở với Vị Ương, vừa hay lại làm bạn cùng Vị Ương.”

Nói đến Tiết Vị Ương, trong mắt hắn thoáng qua một tia thương tiếc:

“Thật ra thì Vị Ương luôn rất cô độc, từ nhỏ không phải là nữ giả nam trang đi theo phụ thân tới doanh trại ở, thì cũng ở nhà luyện kiếm một mình. Muội ấy là một nữ tử thiện lương, nhưng lại chưa hề được sống một cuộc sống như một tiểu thư bình thường. Có lúc, muội ấy quá đoạn tuyệt. Nhưng cũng có lúc, thật nhiều khoan dung. Thật ra, muội ấy không biết rõ lắm là sống chung với người khác như thế nào.”

Trong lời của hắn, toàn là những câu đầy yêu thương dành cho nàng. Bỗng nhiên ta nhớ tới, ta từng nói hăm mộ nàng. ...., thì ra là không biết, ai cũng có bất đắc dĩ cùng nỗi khổ tâm của mình. Ta gạt đầu, dường như hắn rất cao hứng, còn muốn nói với ta cái gì, liền thấy một gia đình vội vàng chạy tới, lớn tiếng kêu:

“Thiếu gia, có người ở trong cung đến, nói là Hoàng Thượng cho gọi!”

Hắn im miệng, chỉ bỏ lại một câu “Thật ngại”, rồi vội vã theo gia đình rời đi. Ta đứng nhìn bóng lưng của hắn một lúc, liền có nha đầu tới đây, cười nói:

“Cô nương, nô tỳ cảm thấy ngài tới, thật tốt đấy.”

Ta không hiểu nhìn nàng, nàng cười giải thích:

“Ngài đừng nhìn thấy phủ tướng quân lớn như vậy, có thể trước kia lạnh lạnh ngắt ngắt. Thiếu gia cùng tiểu thư luôn có việc rất là bận bịu, hai người bọn họ cũng không thường chạm mặt. Thường là người này ở đây, thì người nọ không ở đây. Ngài tới, về sau tiểu thư sẽ có người nói chuyện. Thiếu gia cũng cười nhiều hơn!”

Vậy sao? Ta chưa bao giờ biết, hóa ra ta còn có nhiều chỗ tốt như vậy. Có điều, nghe nha đầu nói xong, ta mơ hồ mà cảm thấy tâm có chút động. Một loại bị người làm cho cảm động. Nha đầu thao thao bất tuyệt, nói với ta rất nhiều lời, mà nói, đều là về huynh muội Tiết gia. Cho đến khi nàng đem ta dẫn tới Vị Minh Cư, nàng vẫn còn nói không ngừng, ta nhìn không được bèn cười, đã rất lâu ta chưa từng cười đến thoải mái như vậy. Gần chạng vạng tối, huynh muội Tiết gia một người cũng không có trở lại. Ta không khỏi có chút bận tâm, nha đầu khuyên ta không cần nhớ thương, nói việc này cũng là chuyện thường xảy ra. Ở Vị Minh Cư dùng bữa tối, kêu nha đầu cùng nhau ăn, nàng cười từ chối:

“Nô tỳ làm sao có thể cùng cô nương ngồi cùng bàn dùng cơm chứ?”

Ta lắc đầu:

“Ta cũng vậy, không tốt hơn người bao nhiêu, cũng giống nhau thôi.”

Nếu không phải Tiết Tùng Ninh chưa chấp ta, ta chỉ sợ giờ này vẫn còn ở Lâm Vương phủ trải qua cuộc sống so với người làm còn không bằng đây. Nha đầu từ chối, nhưng cuối cùng cũng chịu ăn cùng ta, chỉ là kiên quyết không chịu ngồi xuống. Ta không ép được nàng, liền cũng để tùy nàng. Lại qua thật lâu, sắc trời cũng đã đen thui, Tiết Vị Ương vẫn chưa trở về. Lúc ta đứng dậy đi tới cửa, thấy một người vội chạy tới đây, đợi đến gần, mới nhìn rõ, là Tiết Tùng Ninh. Về mặt hắn căng thẳng, nhìn thấy ta, bật thốt lên hỏi:

“Vị Ương về chưa?”

Trong lòng của ta run lên bần bật, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bắt Làm Con Tin

Hắn rất gấp, trực tiếp xông vào, liếc mắt nhìn phía bên trong, lại hỏi ta:

“Vị Ương chưa từng trở lại sao?”

Ta lắc đầu một cái, chớp mũi hắn rỉ ra chút ít mồ hôi hột, xem ra là đi rất gấp. Ta mới nhớ tới chuyện Hoàng Thượng truyền hắn vào cung lúc ban ngày. Chẳng qua là, lại cùng Tiết Vị Ương có quan hệ gì?

“Người đâu!”

Thanh âm của hắn nặng trĩu, khác với hắn thường ngày, cứ như là hai người. Rất nhanh, liền có thị vệ xuất hiện ở cửa, hắn bước nhanh đến phía trước, nói:

“Lập tức đi, phải tìm cho bằng được tiểu thư về!”

“Vâng”

Thị vệ trình trọng đáp một tiếng, phi thân rời đi. Đừng nói bọn họ, ngay cả ta cũng cảm thấy chuyện này hết sức nghiêm trọng. Thấy hắn xoay người đi, lại không nhịn được bèn hỏi:

“Đến tột cùng, đã xảy ra chuyện gì?”

Hỏi xong, mới cảm thấy không ổn, ta với bọn họ chẳng qua chỉ là người ngoài, cũng không biết hấn có chú ý tới lời ta nói hay không. Hấn quay đầu lại nhìn ta, hướng người trong phòng nói:

“Tất cả lui xuống.”

Bọn nha đầu đều lui xuống, dường như hấn suy nghĩ thật lâu, mới mở miệng:

“Loan Phi, xảy ra một ít chuyện.”

“Chuyện. ....Không tốt?”

Nếu không, vì sao hấn lại phải mặt ủ mày chau như thế? Hấn gật đầu, có phần giận dữ, nhưng lại đè nén xuống rất tốt, bàn tay dựa mép bàn hơi buộc chặt, một lúc lâu mới nói:

“Đột nhiên Hoàng Thượng muốn tuần tra phía Nam, muốn ta đi theo. Vốn là chuyện cũng không có gì đáng trách, thân là tướng quân, hôm nay được triệu hồi từ biên quan về kinh thành, chính là vì bảo vệ sự an toàn cho Hoàng Thượng. Chẳng qua là Hoàng Hậu cố tình vào lúc này lại nhắc tới hôn sự với Ngạn Vương.”

Ta vô cùng chán động, cô, Quân Ngạn, dường như đã cách ta rất xa, hôm nay từ trong miệng hấn nói ra, làm ta lộ vẻ xúc động. Hấn nói hôn sự. .... hôn sự Quân Ngạn. .... Bất thốt lên:

“Hoàng hậu là muốn Vị Ương. ....”

Trái tim thế lương, quả nhiên quyền lực vẫn là tương đối quan trọng một chút. Hôm nay cưới muội muội Tiết Tùng Ninh, không thể nghĩ ngờ gì hơn là một cuộc lôi kéo con cờ cho hấn rất tốt a!

“Nàng cố tình không nói trước mặt Hoàng Thượng, lén lút triệu kiến ta qua Phụng Nghi cung.”

Chân mày hấn nhíu chặt, môi mỏng mím chặt. Ta làm sao không hiểu, lén lút triệu kiến, chính là cho hấn mặt mũi. Chẳng qua là mọi việc, nếu đã có lần thứ nhất thì ắc sẽ có lần thứ hai, rồi lại có lần tiếp theo, nhất định sẽ không còn khách khí như thế nữa.

“Ta không có đồng ý.”

Hấn nhìn ta nói:

“Cha thường nói, cuốn vào mìn tranh đấu kia, đó không phải là điều mà cha mong muốn. Cha không hi vọng ta với Vị Ương cũng giống như hấn. Ta vốn là không muốn trở lại, đóng ở biên cương cũng chưa hấn không phải là một chuyện tốt. Nhưng, Hoàng Hậu lại bắt Hoàng Thượng, nói nên thương cảm cha ta, hấn nhiều năm tận trung như vậy, nên đối đãi tốt với con cái hấn. Aiz, ta sớm biết sau khi hồi triều sẽ có rất nhiều phiền toái. Cho nên vẫn cần thận.”

Hấn thán một tiếng, lại nói:

“Cho nên mới phải lấy phương thức như vậy đối với ngươi, ta chỉ là muốn để cho bọn họ biết, ta không phải là người của Lâm Vương phủ. Không có hướng về một bên nào.”

Ta rất hiểu, bất kể ta nói thế nào, người đời chỉ nhìn thấy ta xuất thân là người của Lâm Vương phủ. Cho nên, Tiết Tùng Ninh, hấn chính là người của Lâm Vương phủ.

“Chỉ tiếc là ta đã quên, người của Hoàng Hậu, chỗ nào cũng có. Bà ta chỉ cần biết là Lâm Vương tặng cho ta một nữ nhân, cho dù ta có nhận hay không, thì Lâm Vương cũng lấy lòng ta, cho dù có như thế nào cũng chạy không thoát. Cho nên, bà ta cũng không chờ đợi được, muốn lấy đi một vật từ bên cạnh ta.”

Đó chính là Tiết Vị Ương. Hấn không đành lòng nói ra, nhưng là, điều đó còn chưa đủ rõ ràng sao?

“Aiz.”

Hấn tự cười chế giễu:

“Cho dù, ta cự tuyệt, thì như thế nào? Hoàng hậu đã nói, không vội, không bằng hãy để Vị Ương vào cung ở một thời gian trước, coi như là chiếu cố nàng.”

Đầu ngón tay run lên, đây chính là. .... Bất làm con tin nha!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nàng Tính Toán

Ta chưa bao giờ biết, người cô hiền từ đôn hậu của ta lại có tâm cơ sâu như vậy. Còn là thừa dịp lúc Hoàng Thượng đi Nam tuần(* là tuần tra phái nam á nha), có thật là nàng làm như vậy vì e ngại Quân Lâm? Cả người run rẩy, nếu không phải cơ thể dựa vào mép bàn, sợ là sẽ không kiên trì được mà ngã xuống. Đang lúc ấy thì, ngoài cửa truyền đến thanh âm bình tĩnh mà dứt khoát của Tiết Vị Ương:

“Ca, muội đi.”

Giật mình kinh ngạc, nghe thế liền quay đầu nhìn lại, thấy Tiết Vị Ương một mình đứng ở cửa, khuôn mặt xinh đẹp không chút nào nhìn ra vẻ do dự. Không đợi Tiết Tùng Ninh mở miệng, nàng lập tức lại nói:

“Thật ra thì lúc ca phái người tới cửa, muội cũng đã đến, những gì huynh nói muội đều nghe. Muội đi.”

“Vị Ương.”

Sắc mặt của hán trầm xuống:

“Ca không phải là tới để nói đùa với muội, chuyện này liên quan đến trọng đại, chúng ta nhất định. . . . .”

“Ca, huynh còn muốn nói điều gì?”

Nàng ung dung dựa vào cửa, ngẩng mặt, nhìn hán, mở miệng:

“Huynh so với muội còn rõ ràng hơn, nếu huynh không đáp ứng, lần đi Nam tuần này, có thể Hoàng Hậu sẽ đem huynh diệt trừ!”

Lời của nàng. . . , nói xong, ta lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào.

“Trên đường đi Nam tuần ai biết sẽ xảy ra cái gì? Coi như là huynh đề phòng, cũng là khó lòng phòng bị. Bởi vì nàng là Hoàng Hậu!”

Từng chữ từng câu Tiết Vị Ương nói đến kinh động tâm can. Hán chợt im lặng, liền một câu cũng không nói ra được.

“Ca, Tiết gia cần huynh, tiếp tục tồn tại.”

Nàng không nói Đại Tuyên, ta nghĩ, là người thì cũng sẽ có tư lợi. Điều nàng muốn, rất đơn giản, chỉ cần hán còn sống. Nhưng, vậy thì để một nữ nhân như nàng đi mạo hiểm sao? Nhìn thần sắc nàng làm việc nghĩa không được chùn bước, nội tâm của ta hết sức đau nhói, vì sao bọn họ tranh đấu, nhất định phải lôi kéo người vô tội như chúng ta vào? Một khắc kia, chẳng biết tại sao, đột nhiên ta kêu to:

“Không, Vị Ương không nên đi!”

Không nên đi, thật không nên đi. Ta liều mạng trốn ra được, cũng không muốn nàng bị cuốn vào nữa. Ta có chút đau lòng thay nàng, đau lòng thay một người kiên cường như nàng. Nàng chỉ quay đầu lại, cười khinh miệt:

“Ta và ngươi không giống nhau, ít nhất không mềm yếu như ngươi vậy.”

Ta ngơ ngẩn, nàng cũng cảm thấy ta mềm yếu sao?

“Vị Ương.”

Tiết Tùng Ninh đau lòng, kêu nàng.

“Muội không sao.”

Nàng nói một cách nhẹ nhàng:

“Hoàng hậu muốn muội, vậy còn phải xem ý tứ Ngạn Vương. Muội nghe nói Ngạn Vương vì một nữ nhân nên tâm lực cũng quá mệt mỏi rồi, haiz, muội tự nhận không phải là người mà trong lòng hán yêu quý nhất. Cho nên chuyện này, vẫn còn không biết.”

Vì một nữ nhân. Là ai? Ta sao? Ha ha, có khả năng sao? Lời nói đêm đó, ta chỉ nghe được nửa vào nửa ra. Quá nhiều chuyện làm ta khiếp sợ, đến lúc này ta mới phát giác được sự nông cạn của mình. Thì ra, sự tình bên mình, ta còn không biết. Bỗng nhiên, ta hơi cảm tạ Phượng Hồ đem ta bảo vệ tốt đến như vậy, bởi vì bọn họ quả thật đã thương người rất tốt. Ta cỡ nào hi vọng, ta vẫn còn là tiểu thư Phượng phủ không buồn không lo, như vậy giờ này, cái gì cũng không cần nghĩ.

***

Tiết Vị Ương vẫn là vào cung. Mừng ba tháng bảy, Hoàng Thượng Nam tuần. Tiết Tùng Ninh là hộ giá tướng quân, mà ta, đi theo rồi. Chỉ vì hần nói, hần không có ở đây, Vị Ương không có ở đây, ta ở lại Tiết phủ cũng không an toàn, chỉ bằng đi theo hần.

Ngự giá(* xe vua đi) chậm rãi di chuyển, đội hình gần như xếp từ cửa cung đến cửa thành, cường đại đến nỗi khiến người ta xem thế là đủ rồi. Quân chúng vây xem, chen lấn mà nhìn, ngự giá đến đâu thanh âm hô vạn tuế đến đó. Ta mặc y phục thị vệ, đi theo con ngựa bên cạnh Tiết Tùng Ninh, trong lòng chợt có chút thấp thỏm không yên. Tầm mắt rơi vào trên loan giá nguy nga, khẽ cắn môi. Tính toán toán, hơn mười năm ta chưa thấy qua Hoàng Thượng, hần hôm nay, chắc già rồi

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Theo Đi Nam Tuần

“Loan Phi.”

Ta ngẩn ngơ, nghĩ đến xuất thân, đột nhiên nghe Tiết Tùng Ninh gọi ta. Ta ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, tròng mắt của hần phát sáng rạng rỡ, hần thấy ta ngược mắt, thấp giọng hỏi:

“Mệt sao?”

Nhìn hần cười nhạt, ta lắc đầu. Chỉ mới đi vài bước mà thôi, làm sao mệt được đây? Mà nếu, mệt thì thế nào? Hần đường đường là một tướng quân, làm sao có thể đem ngựa nhường cho một lính quen? Bất giác cười ra tiếng, Tiết Tùng Ninh đối với ta như thế, đã khiến ta rất cảm kích. Ta cũng không cầu cái gì khác. Một thái giám tới đây, hướng Tiết Tùng Ninh nói:

“Tiết tướng quân, Hoàng Thượng bảo ngài đi đến phía trước.”

Tiết Tùng Ninh theo bản năng nhìn ta một cái, ta cũng nhìn hần cười ý bảo yên tâm, hần cười nhẹ, mới khẽ quát một tiếng tiến lên. Suy cho cùng, Hoàng Đế đi tuần, cho nên về mặt thị vệ bên cạnh đều nghiêm túc, không ai nói nửa câu. Đến khi đội ngũ đi qua cửa thành, ta mới chợt quay đầu lại, đây là lần thứ ba ta đi qua nơi này. Lần đầu tiên, là bị định tội lưu đây. Lần thứ hai, là gả cho hần. Lần này. . . . .

Xa xa nhìn bóng lưng Tiết Tùng Ninh, trong đầu chợt có chút phức tạp. Giờ này, mười tuổi của hần nguy hiểm chồng chất, thế nhưng hần còn phải phân tâm mà quan tâm tới ta. Hốc mắt có chút ẩm ướt. Chợt nhớ tới lời của Vị Ương, nói ta giống như Khinh Ca. Phút chốc sơ sẩy, nước mắt lăn xuống. Khinh Ca ơi, mười có biết, có một nam tử, không cần phân tranh và tùy cơ ứng biến thế này không. Nếu như mười vẫn còn sống, thì tốt biết bao?

***

Đội ngũ đi được rất lâu, rất lâu! Bọn thị vệ đều là người được huấn luyện hoàn hảo, nhìn không ra thái độ mệt mỏi. Còn ta, rốt cuộc cũng có phần hơi mệt, mỗi một chân đạp xuống, gót chân đều đau đến mức gần như muốn rút ra. Cho đến gần tối, xa xa truyền đến thanh âm Tiết Tùng Ninh, ra lệnh đóng quân ngay tại chỗ.

Dường như lòng của ta lập tức buông lỏng xuống, nếu không, thật sợ sẽ không chịu nổi. Đội doanh trưởng dựng xong, liền có người mặc y phục phó tướng đi tới đây, phân chia doanh trưởng. Bọn thị vệ chỉ có thể ở tập thể trong doanh trưởng, hơn mười người chen một gian. Ta có chút quần bách, nhìn miệng phó tướng hé ra khép lại, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao mới phải. Đang lúc ấy thì, đột nhiên nghe thanh âm Tiết Tùng Ninh truyền đến:

“Ngươi, theo bản tướng quân.”

Chợt quay đầu lại, thấy một ngón tay hần chỉ vào ta, trong mắt mang theo tia cười. Ta chưa phản ứng kịp, chỉ nghe phó tướng thúc giục:

“Này, không nghe thấy tướng quân gọi ngươi? Còn không mau đi qua!”

Thanh âm của hần rõ ràng là nếu như ta không qua, chính là một tội lớn. Tiết Tùng Ninh hướng ta gật đầu một cái, ta vội rút người chạy chậm lên.

Uiii za —— chân thật đau nha.

Nhưng mà, trong lòng ta rất cao hứng, Tiết Tùng Ninh, hần luôn là cứu tinh của ta. Nhìn thấy ta đi tới, hần hơi nhủu mày, nhưng không có đưa tay tới kéo ta. Ta đi theo hần, tới doanh trưởng nơi hần ở, thị vệ canh giữ ở bên ngoài vội chính người ngay ngắn, nói:

“Tướng quân!”

Hần gật đầu, trầm giọng giao phó:

“Chỗ này của ta không có việc gì, đều lui xuống đi. Hoàng thượng bên kia, nhất định phải tăng cường phòng vệ, một chút cũng không thể sơ suất!”

“Vâng”

Thị vệ lớn tiếng đáp lời, xoay người lui xuống. Hắc tự tay vung mình trưởng lên, quay đầu lại nhìn ta nói:

“Loan Phi, mau vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thích Trai Đẹp * Đoạn Tay Áo Chi Phích* Đoạn Tự

Ta cảm kích nhìn hắc một cái, vội đi vào.

“Một muốn chết rồi chứ gì.”

Hắc hỏi một cách dịu dàng. Ta bỗng nhiên nghĩ đến Tiết Vị Ương nơi hoàng cung, suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái. Một mối một chút thì có là cái gì, ít nhất, ta không có nguy hiểm nha. Hắc kéo ta qua ngồi, lại đứng dậy đi tới bên ngoài, sau một lát, mới trở về.

Ta không hỏi hắc đi làm cái gì, đi một ngày, giờ này có thể ngồi xuống, đối với ta mà nói, cũng là tốt rồi. Theo bản năng đưa tay xoa chân, lớn như vậy, vẫn chưa từng đi đường xa như vậy. Xem ra, ta thật có thói quen được nuông chiều quá rồi. Vẫn cười cười, ngày sau, phải học kiên cường rồi. Hắc cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh ta, than nhẹ một tiếng nói:

“Còn có đoạn đường thật dài, Loan Phi, ta khiến ngươi vất vả rồi.”

Ta lắc đầu:

“So với Vị Ương, ta có là cái gì.”

Lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy không đúng, nhìn về phía hắc, chỉ thấy nụ cười trên mặt hắc hơi thu lại, dáng vẻ ưu buồn, đưa tầm mắt dời đi. Tay để nơi đầu gối từ từ nắm chặt, không nói một lời nào nữa. Cách một lúc lâu, ở ngoài trường truyền đến thanh âm nha đầu:

“Trống quân, nước ấm đã có.”

Dường như hắc giật mình hoàn hồn, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi vào, trong tay liền cầm thêm một chậu gỗ. Cẩn thận để xuống bên cạnh chân của ta, lời nói nhẹ nhàng:

“Chân ngâm nước ấm, sẽ thoải mái một chút.”

Trong lòng ấm áp, rất cảm động. Bỗng nhiên, hắc lại đứng dậy, đi tới bình phong bên kia, nói:

“Ngươi còn là cô nương, Tùng Ninh nên tránh một chút.”

Nghe giọng nói của hắc, lại có chút nhẹ nhàng rồi. Ta không biết hắc có ý làm bộ như thế, hay là thật quên ta mới vừa lỡ lời. Chẳng qua là. . . . .

Hắc cho ta còn là cô nương trong sạch sao? Cười khổ một tiếng, ta đã sớm không còn. Cẩn thận cởi giày ra, bàn chân hồng hồng, lòng bàn chân đã sinh ra vết nước phồng, hèn chỉ lại đau như vậy. Nhũ mây, đem chân đặt vào trong nước ấm, có chút như kim châm, một lát sau lại thoải mái. Ngoái đầu lại, nhìn xuyên thấu qua bình phong, thấy Tiết Tùng Ninh vẫn đứng thẳng như cũ. Ta nghĩ, phá vỡ phần yên lặng này:

“Hoàng thượng lần này là muốn đi đâu?”

Thân thể hắc động một chút, chốc lát, mới mở miệng nói:

“Lúc đầu, Hoàng thượng nói đi Nam tuần, rồi tạm thời thay đổi nói, muốn đi Vân Châu.”

Vân Châu? Đó chính là muốn đi về phía Tây rồi. Ta không nói chuyện, hắc lại nói:

“Trước kia từng nghe cha ta đề cập tới, dường như Nhã Phi là người ở Vân Châu.”

Đáy lòng của ta cả kinh, Nhã Phi! Như vậy, lần này Hoàng Thượng đi tuần, là trùng hợp, hay là có ý đồ gì khác? Bỗng dưng, lại nghĩ tới mặt của Quân Lâm, nhắm mắt lại, lắc đầu một cái, còn nghĩ tới hắc làm cái gì?

“Loan Phi?”

Không nghe thấy ta nói nữa, Tiết Tùng Ninh khẽ gọi ta, ta lấy làm kinh hãi, không biết giải thích sao, bèn biện lý do:

“A, không có gì, ta chỉ là đang suy nghĩ, ta chưa từng đi Vân Châu.”

Nghe vậy, dường như hẳn cũng không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, liền không nói nữa. Buổi tối, ta ngủ trên giường, còn hắn dựa vào một bên trên giường. Lăn qua lộn lại, vẫn không ngủ được, nghiêng người, nhìn hắn. Ánh trăng xuyên thấu qua màn trướng, chiếu vào khe hở, phản chiếu trên mặt của hắn. Ta có thể nhìn rõ lông mi hắn thật dài khẽ lay động, thật ra thì ta hiểu rõ, nhất định là hắn cũng không ngủ được. Ta lo lắng Vị Ương, chỉ biết hắn còn lo lắng hơn ta. Thờ dài một tiếng, địa vị tướng quân cao quý, cũng phải cẩn thận từng li từng tí để sinh tồn. Hôm sau, theo Tiết Tùng Ninh đi ra ngoài, nhìn thấy bọn thị vệ bên ngoài quăng tới ánh mắt kinh ngạc, lại thật giống như trong mơ hồ xen lẫn thoải mái. Sau đó, ta nghe thấy nha đầu nhỏ giọng nói:

“Khó trách Tiết tướng quân vẫn chưa lấy vợ, thì ra, đúng là đoạn tỵ nha!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Bị Âm Sát Trên Đường Hành Cung (1)

Ta lấy làm kinh hãi, chắc là thấy ta cùng với Tiết Tùng Ninh từ trong trướng ra ngoài, cho nên bọn họ là cho là ta với hắn. . . . .

Kinh ngạc ngẩn đầu, liếc mắt nhìn về phía hắn, thấy vẻ mặt hắn không thay đổi, giống như lời nói mới vừa rồi căn bản không có nói qua, vẫn thong dong bình tĩnh như cũ. Buổi sáng, đội ngũ chỉ nghỉ ngơi được một lát, lấy tốc độ cực nhanh thu thập xong tất cả, lại tiếp tục lên đường. Tiết Tùng Ninh tỉ mỉ giao phó mọi việc phải cẩn thận, hắn nói không thể mỗi thời mỗi khắc trông coi ta, ta nghiêm túc đáp một tiếng, hắn mới gật đầu rời đi. Chuyện tui sót luôn truyền đi mau. Gần như những người ở phía dưới đều biết ta với Tiết Tùng Ninh có ‘Quan hệ đặc biệt’ rồi.

Sau lưng, nghị luận âm ỉ, trước mặt ta, bọn họ lại không dám chọc phá mối quan hệ kia. Lúc nghỉ ngơi, liền có thị vệ cười tới bắt chuyện:

“Huynh đệ, đoạn đường này chúng ta nhìn thấy, cũng chỉ có người là có dáng dấp mạo mà nhất. Quả thật so với những cung nữ còn duyên dáng hơn a!”

Ta xấu hổ cười, một người thuận thế liền khoác vai của ta, cười hỏi:

“Aiz, huynh đệ người tên gì?”

Ta lấy làm kinh hãi, vội nghiêng người tránh né, nói cà lăm:

“Ta tên là. . . . . Gọi A Phi.”

Bịa một cái tên cho qua loa, cũng không thể nói cho bọn hắn biết ta tên là Loan Phi?

“A Phi. Thật là một cái tên bình thường nha.”

Hắn nhìn chằm chằm mặt của ta, một hồi lâu sau lại cảm thấy kỳ lạ:

“Như đã nói qua, ta đây nhìn người thế nào cũng cảm thấy thuận mắt a. Cũng khó trách tướng quân lại thích nha, ta đây còn không nhận được. . . . .”

Nói được một nửa, tựa như hắn chợt nhớ tới cái gì, ngưng ngừng cười, vội ngừng nói. Ta không nói gì, chẳng qua là đứng lên. Hiểu lầm liền hiểu lầm đi, ta ngày ngày ngủ lại doanh trướng tướng quân, dù có trong sạch, nói ra cũng sẽ không có người tin tưởng.

Bởi vì có quan hệ đặc biệt với tướng quân, dọc theo đường đi, bọn họ đều có ý, vô ý đối với ta chiếu cố một chút. Ta còn cảm thấy may mắn nha. Sáu ngày sau, rốt cuộc đã tới Vân Châu. Xa xa, liền nhìn thấy cửa Vân Châu thành mở rộng ra. Loáng thoáng còn có thể nhìn thấy người rậm rạp chằng chịt. Lần này, Hoàng thượng không phải là vì phục xuất tuần(* cải trang vì hành), nói vậy quan viên địa phương đã sớm thu tin tức. Một nhóm người cưỡi ngựa chạy như điên tới, người cầm đầu mặc quan phục, chắc là phủ doãn Vân Châu rồi. Hắn nhảy xuống ngựa, cung kính quỳ xuống, cúi đầu nói:

“Thần, Thảm Sốc Phong cung nghênh hoàng thượng giá lâm, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Người ở phía sau hắn cũng đập đầu hô to. Tiết Tùng Ninh khẽ giơ tay lên, đội ngũ hùng dũng nhất thời ngừng lại. Mãn xe được nhắc lên nhẹ nhàng, một vị công công đỡ Hoàng Thượng ra ngoài, ta chỉ nhìn thấy một góc long bào của hắn. Nghe thanh âm hắn vang tới:

“Đều miễn lễ đi.”

Trong giọng nói của hắn, mang theo giọng khàn khàn, đã không che giấu được già nua.

“Tạ Hoàng Thượng!”

Mọi người phía trước vâng lời đứng dậy, lại nghe Hoàng Thượng nói:

“Trọng Vân, đã mười năm rồi Trẫm không thấy ngươi.”

Ta có chút kinh ngạc, mở to mắt nhìn lại, thấy một nam tử ước chừng bốn mươi mấy tuổi nâng bước tiến lên, cúi người nói:

“Làm phiền Hoàng Thượng nhớ rồi, vì thần đáng chết.”

Theo trang phục của hắn, bất quá cũng chỉ là sự giả mà thôi. Lại có thể khiến Hoàng Thượng nhắc riêng, ta có chút kinh ngạc, đến tột cùng hắn là ai. Nghe khẩu khí Hoàng Thượng, phải là người hết sức quen thuộc. Nhưng, hắn rõ ràng chỉ là sự giả. Ta đang thất thần, đột nhiên đội ngũ lại đi tiếp. Với thu hồi suy nghĩ theo sau.

***

Hành trình đi Vân Châu. Bởi vì bọn họ đã sớm ‘Biết’ quan hệ của ta với Tiết Tùng Ninh, nên lúc an bài gian phòng liền trực tiếp đem ta xếp ở bên trong phòng của hắn. Ta không biết là nên cảm kích, hay là nên cười khổ. Một người, ngồi ở bên trong phòng, chờ Tiết Tùng Ninh trở lại. Tối nay, Thẩm Sóc Phong vì đón tiếp Hoàng Thượng, nhất định sẽ mở dạ tiệc, cho nên Tiết Tùng Ninh cũng sẽ không trở lại sớm.

Chờ thật lâu, thanh âm bên ngoài dần dần nhỏ đi, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng bước chân có trật tự của thị vệ đi tuần đêm. Lại ngồi một lát, dường như thấp thoáng nghe thấy có người đứng ngoài cửa. Ta cho là Tiết Tùng Ninh trở lại, đang chuẩn bị đứng dậy đi mở cửa, cửa lập tức bị đá văng, kiếm quang lóe lên, hai hắc y nhân phi thân vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Bị Âm Sát Trên Đường Hành Cung (2)

Trong nháy mắt, ta ngất người, rồi lại bỗng nhiên hét lớn lên:

“Có thích khách ——”

Mũi kiếm kia chợt tiến tới gần, ta sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cuống quýt lui về phía sau, cả người dựa vào vách tường, đã không thể lui được nữa rồi. Dường như, một khắc đó, ta nhìn thấy trường kiếm kia xuyên qua thân thể ta. Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì một hắc y nhân khác ra tay cực nhanh, dùng kiếm trong tay hắn đẩy mũi kiếm đang nhắm về phía ta ra, khẽ quát một tiếng nói:

“Đi!”

Giật mình nhìn hắc y nhân che mặt kia, hắn xoay người quá nhanh, thậm chí ngay cả ánh mắt của hắn, ta cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ nghe hai tiếng ‘vèo vèo’, thân ảnh của họ đã biến mất ở trong phòng.

“Có thích khách! Có thích khách!”

Bên ngoài truyền đến thanh âm thị vệ, tiếp theo là thanh âm đao kiếm va vào nhau rất chói tai. Xem ra tiếng hét mới vừa rồi của ta đã kinh động đến thị vệ đi tuần đêm. Một khắc đó, ta không biết lấy dũng khí từ đâu, cư nhiên lại chạy đến cửa dò xét kết quả một chút.

Tiết Tùng Ninh từ phía đối diện vội vàng chạy tới, ánh mắt đang nhìn về hướng ta, rồi dường như lại thờ phào nhẹ nhõm. Sau đó, ánh mắt của hắn chợt trở nên sắc bén, rút vó kiếm một cách thành thạo, phi thân nhảy vào vòng chiến. Ta núp ở phía sau cây cột, cơ thể khẽ run. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cảnh chiến đấu trực tiếp như vậy, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh kiếm quang, bên tai đều là tiếng vang ‘cheng cheng’.

Sau đó, ta nghe thấy thanh âm sắc bén của kiếm xẹt qua không khí, xuyên thấu thân thể. Trường kiếm của Tiết Tùng Ninh đâm thẳng vào ngực phải một người trong nhóm thích khách đó, ta gần như sợ tới mức muốn nhắm mắt lại, nhưng là có một loại lực lượng nào đó nơi đáy lòng, khuyên ta nên tiếp tục xem. Chẳng qua là, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tiết Tùng Ninh lắc mình một cái, đang muốn đưa tay tháo miếng vải đen trên mặt tên thích khách ra thì bỗng nhiên ở phía đằng xa truyền đến thanh âm la hét rất là khẩn cấp:

“Hộ giá —— hộ giá —— bảo vệ Hoàng Thượng ——”

Cảm thấy kinh hãi, xem ra thích khách lẫn vào hành cung không chỉ có hai! Quả nhiên, Tiết Tùng Ninh không chút nào do dự, đem trường kiếm từ trong người hắc y nhân rút ra thật nhanh, đề khí phi thân trở về. Bất kể như thế nào, mệnh Hoàng Thượng mới là quan trọng nhất, đó mới là sứ mạng của Tiết Tùng Ninh. Một gã hắc y nhân khác mang người bị thương lên, nhân cơ hội xoay mình nhảy lên tường cao, chạy vào bóng đêm, ly khai khỏi hiện trường.

“Đuổi theo!”

Không biết là người nào truyền lệnh xuống, bọn thị vệ liền rối rít đuổi theo bọn họ. Ta vội dấu mình, tránh cho bị phát hiện, nhưng cũng bị đẩy đi, cùng nhau đuổi theo thích khách. Ngay cả tường cao trước mặt, ta cũng trèo không được, chứ đừng nói là đánh nhau.

Nhớ tới một màn nguy hiểm vừa rồi, vẫn còn run rẩy như cũ, không giết ta, bởi vì ta không phải là mục tiêu. Đó là phòng của Tiết Tùng Ninh, như vậy người bọn họ muốn giết, là Tiết Tùng Ninh!

Lấy làm kinh hãi, nhưng là, Hoàng Thượng cũng bị đâm nha. Điều hồ ly son sao? Trước tiên là dụ Tiết Tùng Ninh từ bên cạnh Hoàng Thượng ra, sau đó hành thích Hoàng Thượng mới là mục đích? Nhưng, lần này không phải là vì phục xuất tuần, thủ vệ hấn là vô cùng nghiêm ngặt, những thích khách kia vào bằng cách nào đây?

Hốt hoảng lắc đầu, ta có chút rối loạn. . . . . Mãi cho đến khi trời gần sáng, mới thấy Tiết Tùng Ninh mang một vẻ mặt mệt mỏi trở lại. Trên quần áo hấn, còn dính máu tươi của hắc y nhân kia, giờ này đã sớm đông lại, xuất hiện một mảng màu nâu lớn.

“Hoàng Thượng không có sao chứ?”

Ta vội vã hỏi hấn, ta chỉ là lo lắng. Nhưng nếu Hoàng Thượng gặp chuyện không hay, như vậy Tiết Tùng Ninh hấn nhất định sẽ mất chức. Nhẹ thì cách chức điều tra, nặng thì bỏ tù, thậm chí là ảnh hưởng tới tính mạng. Nghĩ đến, liền khiến tim ta đập nhanh không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Vi Phục Xuất Tuần

Hấn tháo trường kiếm nơi thắt lưng xuống, đặt trên bàn, nghe ta hỏi hấn, vẻ mặt mệt mỏi hiện ra nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu nói:

“Hoàng Thượng không có sao. Chẳng qua là Dương sư gia bị chút vết thương nhẹ.”

“Dương sư gia?”

Ta không khỏi nhớ tới, chính là ‘Trọng Vân’ trong miệng Hoàng Thượng sao? Đường như hấn nhìn ra ta đang suy nghĩ gì, gật đầu nói:

“Đúng vậy, chính là Dương Trọng vân.”

Thật ra thì, ta không biết Dương Trọng vân là người phương nào, chẳng qua là nghe ra được, hình như Hoàng Thượng rất coi trọng hấn. Lại vẫn lắc đầu, nếu coi trọng, vì sao đến nay hấn vẫn chỉ là một sư gia nho nhỏ chứ? Aizz, những chuyện này, đâu phải là chuyện ta nên quản chứ? Tiết Tùng Ninh không chú ý tới vẻ khác thường của ta, thờ dài, mở miệng nói:

“Hành cung thủ vệ nghiêm ngặt, rốt cuộc những tên thích khách kia vào bằng cách nào? Ta thật không nghĩ ra.”

“Thật ra thì, hai người thích khách kia xông vào phòng của ngươi, nhìn thấy bên trong phòng chỉ ta ở đây, lại vội vã rút khỏi.”

Trong lòng tính toán thật lâu, ta vẫn quyết định nói cho hấn biết chuyện này, có lẽ hấn sẽ biết chút gì đó. Hấn cả kinh, bật thốt lên:

“Cái gì? Loan Phi, ngươi có bị thương chỗ nào không?”

Hấn vừa nói vừa vội vàng nhìn ta từ trên xuống dưới, sợ ta bị thương chỗ nào đó. Ta lắc đầu:

“Ta rất khỏe, ta không sao.”

Hình như hấn còn không tin, nhìn ta thật kỹ, sau lại thấy ta thật sự không có sao, mới yên tâm một chút. Chỉ là hấn không nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu xuống, dường như đang trầm tư điều gì đó. Ta ngồi im lặng ở một bên, không dám quấy rầy hấn. Cách một lúc lâu, hấn mới ngược mắt lên, mở miệng nói:

“Có lẽ, đêm qua ngươi không ngủ, sẵn dịp nên nghỉ ngơi đi, hôm nay còn phải theo Hoàng Thượng đi ra ngoài.”

“Ta cũng đi ư?”

Giật mình nhìn hấn. Hấn gật đầu:

“Ừ, ngươi còn là. . . . . Đi theo bên cạnh ta sẽ tốt hơn.”

Hắn nói xong, đứng dậy đi tới phía sau bình phong, đem y phục dơ cởi ra đổi lại sạch sẽ. Cảm kích nhìn hắn, ta hiểu rõ, hắn là lo lắng an toàn của ta, cho nên mới muốn đem ta mang theo bên người. Nghe lời mà đi đến bên giường, mặc cả quần áo mà nằm xuống nghỉ ngơi.

Nếu đã như vậy, thì ta không thể gây thêm phiền toái cho hắn, không thể cứ để cho hắn vì ta mà phân tâm. Thật sự là mệt mỏi, hơi nhắm mắt lại, cứ nhiên lại ngủ thiếp đi. Mơ hồ nghe tiếng Tiết Tùng Ninh gọi ta, chợt tỉnh lại, thấy hắn đưa tới một bộ y phục, nói:

“Hôm nay, Hoàng Thượng đi ra ngoài, là ăn mặc cải trang. Cho nên chúng ta đi theo người, cũng đều phải cải trang thành dáng vẻ gia đình. Người thay y phục này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Hắn Không Có Gạt Ta

Ta đây mới phát hiện, hắn đã sớm cởi bỏ phục sức tướng quân, thay vào quần áo vải rồi. Hắn cho ta nam trang như cũ, ta mặc vào, hơi rộng, bắt quá cũng chấp nhận được. Thẩm Sóc Phong không có đi theo, Dương Trọng Vân cũng không có. Lần này, chỉ một mình Hoàng Thượng. Lúc ta đi ra ngoài, vẫn không có nhìn thấy thân ảnh Hoàng Thượng.

Thị vệ cải trang thành kiệu phu, thận trọng nâng kiệu lên, đi về phía trước. Những người còn lại, vội cất bước đuổi theo. Ta mới phát hiện, người đi theo không nhiều lắm, ngay cả các cung nữ cũng không mang theo, chỉ dẫn theo công công thân cận nhất bên cạnh Hoàng Thượng.

Ta bắt đầu tò mò, rốt cuộc Hoàng Thượng muốn đi đâu? Cỗ kiệu ra khỏi thành, lại đi về phía Đông, đi thật lâu mới dừng lại ở một chỗ dưới sườn núi. Ngày hè chói chang, côn trùng kêu liên tục. Hạt bụi trôi trôi trong không khí, lẫn vào mùi vị nóng nực, ngay cả gió thổi cũng nóng. Công công dìu Hoàng Thượng từ bên trong kiệu ra ngoài, mọi người vội cúi thấp đầu. Nghe Hoàng Thượng nói:

“Tiết tướng quân ở chỗ này chờ là được.”

Ta cả kinh, Tiết Tùng Ninh quả nhiên mở miệng:

“Hoàng thượng, mặt tướng phụ trách an nguy Hoàng Thượng, hãy để cho mặt tướng đi theo Hoàng Thượng.”

Có lẽ là vì hắn lo lắng chuyện đêm qua, sợ lại có sơ xuất lần nữa.

“Hoàng Thượng, hãy để cho Tiết tướng quân đi theo đi.”

Công công cũng nhân cơ hội khuyên bảo. Cách một lúc lâu, mới nghe Hoàng Thượng nói:

“Cũng được, vậy liền theo sát đằng xa.” Nói xong, hắn cất bước đi đến phía trước.

Tiết Tùng Ninh đáp một tiếng, nhân cơ hội quay đầu lại chia vào người của ta nói:

“Người, đem nước trà mang theo, nhớ theo kịp.”

Ta vội đáp lời, ôm bình nước cùng điem tâm, rào bước đuổi theo. Trên nửa sườn núi là cỏ xanh ngắt mênh mông, đập lên rất là mềm mại, rất là thoải mái. Ngược mắt nhìn lại, mơ hồ nhìn thấy nửa sườn núi bên kia khe lộ ra tán cây, nổi lên màu hồng nhạt của hoa, trông rất đẹp mắt. Đi qua nửa sườn núi, trước mặt rộng mở trong sáng. Gió mát thổi lên, lông tơ gì đó, từng đoàn từng đoàn, nhiều nhóm, ở trong không trung xoay tròn, bay múa. Màu tím nhạt, không chói mắt, lại khiến lòng ta đau nhói. . . . .

“Nơi này gọi Anh Vườn.”

Trong ký ức, lời nói của nam tử đột nhiên vang lên ở bên tai ta, dịu dàng, say lòng người . . . . . Phải không, là trùng hợp sao? Bước chân không dừng lại được, giống như thân thể không còn là của mình nữa. Rất nhiều, thật là nhiều Bò Công Anh nha, Bò Công Anh màu tím. . . . .

“Nghe nói năm đó Nhã Phi thích nhất loại Bò Công Anh màu này.”

Không biết là ai đang nói chuyện, ta có chút ngẩn ngơ, vẫn đi về phía trước như cũ, thanh âm kia lại vang lên, xen lẫn nóng nảy:

“Loan Phi, không nên bước lên trước nữa! Loan Phi, trở lại!”

Nhánh cây móc dây cột tóc của ta, chỉ nghe ‘Sát’ một tiếng, dây cột tóc đứt. Đầu đầy tóc đen trong nháy mắt buông xuống như thác, ta không rảnh bận tâm, chẳng qua là cảm thấy lòng như chìm thật sâu, thật là đau. . . . .

Hắn lừa ta nhiều như vậy, vì sao không lừa đến cùng một chút. Tại sao cố tình chuyện này, hắn không có gạt ta. . . . . Tình yêu hoàn mỹ. Mẫu phi hắn

từng tôn thờ tình yêu này a. Hắn dùng thứ tình yêu mà ta tin tưởng này, để gạt ta. . . . . Cả người run rẩy, thứ gì đó trong ngực cũng ôm không nổi nữa. Dưới chân lão đảo một cái, rồi cuộc ta kiên trì không nổi, ngã xuống.

“Loan Phi!”

Tiết Tùng Ninh, gọi ta, thật là lớn tiếng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Thân Phận Kinh Người

Ai có thể tìm được Bồ Công Anh màu tím, là có thể lấy được tình yêu hoàn mỹ. . . . . Ai có thể tìm được Bồ Công Anh màu tím, là có thể lấy được tình yêu hoàn mỹ. . . . . Ta từng cho đó là tình yêu của ta. . . . .

Thứ gì đó ảm áp trượt ra từ khoeo mắt, theo gương mặt chảy xuôi xuống. Trong nháy mắt, lại trở nên lạnh buốt. Chợt ngón tay co rút lại, rồi giật mình mở mắt. Đinh đầu là màn trướng màu xanh nhạt thêu hoa sen, gió vào từ cửa sổ thổi trúng màn lụa kia chậm chậm tung bay, nâng mũi, dường như còn người thấy mùi hương thơm mát mà thanh tịnh. . . . . Nơi này. . . . . Là nơi nào. . . . .

Ta không phải là đang đi theo Hoàng Thượng đến nơi toàn là Bồ Công Anh màu tím sao? Chợt nhảy dựng lên, cảm giác bên cạnh có một bóng người khẽ động, ta theo bản năng quay đầu lại, thấy Tiết Tùng Ninh đứng ở cạnh giường ta, nhìn ta, chỉ nhìn ta. . . . . Thấy ta tỉnh lại, hình như hắn rất là kinh hãi, lại lo sợ không yên thối lui nửa bước.

“Tướng quân. . . . .”

Ta kêu hắn. Hắn cúi thấp đầu:

“Có mặt tướng.”

Kinh ngạc mà nhìn hắn, không hiểu vì sao đang êm đẹp tự dưng hắn lại xưng ‘Mặt tướng’. Nhắc chân lên, ta xuống giường, đi về phía hắn, cau mày hỏi:

“Tướng quân đang nói cái gì? Còn nữa..., ta. . . . . Ta làm sao lại ở chỗ này? Nơi này, là nơi nào. . . . .”

Vừa hỏi, ánh mắt vừa quan sát mọi thứ trong phòng, đầu lưỡi có chút cứng ngắc, tâm buộc chặt từng chút từng chút một. Hắn lại lui, trước sau vẫn duy trì khoảng cách nửa trượng với ta. Bỗng nhiên ta cảm thấy vô cùng hoảng hốt, đưa tay ý muốn đụng vào áo của hắn, hắn vội nghiêng người tránh qua, mở miệng:

“Nếu nương nương tỉnh, mặt tướng đi bẩm báo Hoàng Thượng.”

Hắn dứt lời, xoay người liền rời đi. Ta chỉ cảm thấy đầu óc ‘Ồng’ một tiếng, rồi cuộc hắn đang nói cái gì? Đang nói cái gì? Kêu ta —— nương nương? Ta khi nào. . . . . Biến thành nương nương? Mắt thấy hắn sắp đi ra cửa, đột nhiên ta chạy lên, dùng sức kéo ống tay áo của hắn, đè ép thanh âm nói:

“Cái gì. . . . . Cái gì nương nương? Tướng quân, ta là Loan Phi mà!”

Trong mắt hắn thoáng qua một tia đau đớn, đột nhiên nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, mở miệng nói:

“Nương nương sợ là không nhớ rõ, từ ngoài thành trở lại hành cung, Hoàng Thượng đã mở kim khẩu, muốn phong ngươi làm phi. Chỉ thiếu hồi cung tuyên thánh chỉ mà thôi.” Hắn nói xong, ta lão đảo một cái, thiếu chút nữa là ngã nhào trên đất. Hắn muốn đưa tay tới đỡ ta, cũng là đâm vào khoảng không, lại ngơ ngẩn. Ta sững sờ lắc đầu, không thể nào, không thể nào, Hoàng Thượng làm sao có thể phong ta làm phi?

“Không phải sự thật, đúng không?”

Ngước mắt nhìn hắn, nói cho ta biết đi, đó không phải là sự thật. Ngực như bị thứ gì đó đè ép, hô hấp có chút khó khăn. Ta ra sức hít khí, vẫn cảm thấy hít thở không thông. Thật là khổ sở, tại sao lại khó thở như vậy? Nam tử chợt đưa tay qua đỡ lấy thân thể đang lão đảo muốn ngã của ta. Hắn nhìn ta rất lâu, một lúc sau mới mở miệng thử dò xét:

“Khinh Ca?”

Ta chợt ngơ ngẩn.

“Khinh Ca, ngươi là Khinh Ca, có đúng hay không?”

Hắn run rẩy ôm lấy ta, giọng nói hơi hưng phấn cùng kích động:

“Ta đã sớm biết là ngươi, ta đã sớm biết. . . . .”

“Ta. . . . .”

Ta không phải là Khinh Ca đâu, nhưng mà, ta giải thích như thế nào đây?

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . . Ta biết ngươi che dấu thân phận là có nỗi khổ tâm, ta biết một mình ngươi phải cẩn thận để sống sót cũng không dễ dàng gì, những thứ này ta đều biết. Ngươi không muốn nói, ta từ trước đến giờ cũng không có ý gượng ép ngươi. Ta chỉ là, muốn bảo vệ ngươi thật tốt, để ngươi ở lại bên cạnh ta, mà bảo vệ ngươi thật tốt.”

“Nói ngươi bị bệnh dịch trên đường lưu đây, ta không hề tin. Ta vẫn âm thầm phái người tra tìm tung tích của ngươi. Đêm đó, ở Lâm Vương phủ, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta biết ngay, ngươi là Khinh Ca. Con mắt của ngươi, ánh mắt quen thuộc này, cho dù đã hơn mười năm, ta vẫn nhớ rất rõ ràng. Giống như hôm qua.”

“Ta biết ngươi tại sao lại sợ Lâm vương, ngươi hận hắn. Nếu không phải hắn, hơn hai trăm mạng người ở Phượng phủ cũng sẽ không chết. Ta vội đến nói cho hắn biết về cái chết của ngươi, chẳng qua là muốn hắn nghĩ ngươi thật sự biến mất khỏi thế gian này. Ngươi thật cho rằng. . . . . Hắn cái gì cũng không biết sao?”

Lời của hắn, một câu so với một câu càng làm ta cảm thấy khiếp sợ! Thì ra, đây mới là nguyên nhân hắn muốn ta giả chết!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ái Phi Của Trẫm

Vô cùng khiếp sợ, nhìn nam tử trước mặt, hắn cho rằng ta ở Lâm Vương phủ là vì tìm Quân Lâm báo thù, hắn cho rằng ta che dấu thân phận để tiếp cận Quân Lâm. Còn hắn, một lần lại một lần giúp ta một cách rất bình tĩnh, cũng bởi vì hắn nghĩ ta là Khinh Ca. . . . .

Hắn sợ Quân Lâm đoán trúng thân phận của ta, sẽ đối với ta bất lợi. Ngực đau nhói, hắn nào biết, thật ra Quân Lâm đã sớm biết được thân phận của ta. Ta, căn bản không phải Khinh Ca. . . . .

“Khinh Ca, nếu như ngươi không muốn, không muốn làm phi tử Hoàng Thượng, như vậy ta ——” hắn tạm ngừng, cắn răng nói:

“Ta nhất định nghĩ biện pháp dẫn ngươi rời đi!”

Trái tim đập mạnh liên hồi, ta mới nhớ tới chuyện này. Vội vã đẩy hắn ra:

“Vì sao. . . . . Hoàng thượng vì sao phải phong ta làm phi?”

Ta vẫn không thể nào nghĩ ra, sự tình làm sao lại biến thành như vậy. Sắc mặt Tiết Tùng Ninh ngưng trọng, khẽ cắn môi, nhưng mà nói không ra một câu. Lúc này, chỉ nghe tiếng gọi của công công ở bên ngoài:

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài chậm một chút mà!”

Ta lấy làm kinh hãi, rốt cuộc về mặt Tiết Tùng Ninh cũng biến đổi. Tim đập mạnh, ta vội thoát khỏi ngực của hắn, bất kể như thế nào, ta cũng không thể làm liên lụy tới hắn. Ta không biết quá khứ hắn và Khinh Ca như thế nào, nhưng hắn thật sự là người tốt. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, theo bản năng ngược mắt nhìn về phía cửa, thấy Hoàng Thượng đã vào cửa, nhìn thấy ta, con ngươi lóe sáng, bước nhanh đến trước, nắm lấy tay của ta, vui vẻ nói:

“Ái phi, ngươi rốt cuộc đã tỉnh!”

Ta sững sờ, đứng bất động tại chỗ, đầu óc một mảnh trống không. Dường như mơ hồ nghe thấy thanh âm bi thương của Tiết Tùng Ninh:

“Mặt tướng tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!”

Hắn không nhìn Tùng Ninh lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào ta. Giống như không chú ý một chút, ta liền biến mất trước mặt hắn. Hắn già thật rồi, khóe mắt, cái trán đều xuất hiện những nếp nhăn nhỏ li ti. Tóc đã hoa râm, dù cho khi chải tóc, công công cẩn thận đem phần tóc trắng giấu đi, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi vị già nua kia.

“Ái phi, làm sao vậy? Là bởi vì thân thể không khỏe?”

Hắn ân cần hỏi, cẩn thận dìu ta về trên giường. Quả nhiên, hắn không nhớ rõ ta, cũng do khi đó ta còn quá nhỏ. Thậm chí cũng chỉ đứng ở xa xa thấy hắn

được một lần. Ngay cả nhìn ta, hắn còn không thèm liếc mắt dù chỉ một cái, tất nhiên là sẽ không nhớ ta. Ta đây? Nên cảm thấy may mắn, hay là cảm thấy bị ai? Hắn quay đầu lại, hướng công công nói:

“Truyền thái y!”

Tầm mắt xẹt qua Tiết Tùng Ninh, hắn ho nhẹ một tiếng, nói:

“Tiết tướng quân làm sao lại ở nơi này?”

Dường như Tiết Tùng Ninh giật mình khỏi phục thần trí, vội nói:

“Mặt tướng cho rằng . . . . . Cho rằng nương nương cần gì, liền vào xem một chút.”

Nghe vậy, Hoàng Thượng cũng không truy cứu nữa, khoát tay một cái nói: “À, nơi này đã không sao, người lui xuống đi.”

Tiết Tùng Ninh lặng lẽ nhìn ta một cái, cắn răng nói:

“Vâng” Liền lui xuống. Hoàng thượng xoay người, về một chỗ trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng:

“Ái phi . . . . .”

Hắn thì thầm khẽ gọi, bàn tay to bao trùm tay của ta, như thể trấn bảo.

“Hoàng thượng!”

Ta theo bản năng muốn tránh, thế nhưng hắn lại nắm chặt, nhú mày nhìn ta, có chút đau lòng, mở miệng:

“Ái phi không nhớ Trẫm sao?”

Ta hoang mang lắc đầu, ta không biết hắn đang nói gì. Hắn dùng lực kéo ta vào trong ngực, khóa chặt lại, than một tiếng, nói:

“Không sao, chỉ cần ái phi trở lại bên cạnh Trẫm lần nữa, cuộc đời này đối với Trẫm là đủ rồi!”

“Hoàng Thượng, ta là. . . . .”

Chợt ngậm miệng, nói ta là ai? Phụng Loan Phi?

“Người là ái phi của trẫm.”

Hắn ôm ta, khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ta Là Nhã Phi

Ta không hiểu, rốt cuộc là Hoàng Thượng đang nói cái gì, vì sao ánh mắt hắn nhìn ta, thật giống như đã biết ta rất lâu rồi? Aiz, ý nghĩ này thật buồn cười nha, vậy cũng có thể sao? Nếu hắn biết ta, như vậy ta chính là Phụng Loan Phi, là con gái của tội thần nha, như thế nào lại là ái phi của hắn? Thái y rất nhanh chạy đến, tinh thần ta có chút hoảng hốt, hắn chặn mạch cho ta, song mới cung kính bẩm báo, nói ta chỉ là bị kinh sợ dẫn đến thân thể suy yếu, điều dưỡng tốt một thời gian liền không có gì đáng ngại. Nghe vậy, Hoàng Thượng mới yên tâm, rồi cho tất cả bọn họ lui ra, nói để ta nghỉ ngơi thật tốt. Hắn ngồi ở cạnh giường ta, ngoảnh nhìn ta, như thể trấn bảo. Ta rốt cuộc nhìn không được, cắn môi mở miệng:

“Hoàng Thượng, ngài có biết ta là ai?”

Hắn ôm lấy ta:

“Ái phi nói gì mà đàn thế, bất kể người biến thành hình dáng gì, Trẫm cũng nhận ra được.”

Hắn thở dài một hơi, thấy thoải mái hơn:

“Chung quy, Trời cao đối đãi với Trẫm thật không tệ nha, lại một lần nữa an bài chúng ta gặp nhau ở Anh Vườn.”

Trong lòng của hắn, không che dấu được sự kích động cùng vui sướng, tay ôm ta hơi buộc chặt lại, giống như sợ ta sẽ từ trong ngực hắn chạy đi. Mà ta,

chỉ cảm thấy cả người chấn động! Là đùa giỡn sao? Nơi đó cũng gọi là ‘Anh Vườn’ !

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Gió hôm đó quả là rất lớn. Ừ, so với bây giờ thì đến sớm hơn một chút, đại khái là đầu tháng sáu ấy nhỉ? Cả vườn Bồ Công Anh tung bay, người nói, thật là đẹp. Nhưng Trầm cảm thấy đẹp nhất, là người.”

Hắn cúi đầu xuống, nhìn ta đầy thâm tình. Trái tim đau nhói, ta chợt bừng tỉnh! Hắn coi ta là Nhã Phi! Hắn coi ta là Nhã Phi a! Ta kinh hoàng từ trong ngực hắn trốn ra được, nhảy xuống giường, quỳ xuống ngay trước mặt hắn, mở miệng nói:

“Hoàng Thượng, ngài nhận lầm người!”

Cả người không ngừng run rẩy, hắn làm sao lại coi ta là Nhã Phi? Hắn sợ run lên, sau đó chậm rãi vươn tay ra đỡ ta, thanh âm thật thấp, xen lẫn đau lòng cùng hối hận:

“Ái phi, cuối cùng nàng cũng đem Trầm quên đi, nhưng là Trầm không trách người. Thật không trách.”

Nếp nhăn trên tay hắn đã khá nhiều, chạm đến thân thể của ta, khiến lòng ta cực kỳ sợ hãi. Hắn lại nói:

“Bỉ Ngạn tam sinh, bên cầu Nại Hà, là Mạnh bà thang chứ? Trầm sớm nên nghĩ tới. Là trẫm phụ người.”

Hắn run rẩy đưa tay tới lau đi lệ nơi khóe mắt ta. Trong mắt của hắn, cũng là nổi lên một tầng màu sắc sáng sáng. Lời của hắn, từng chữ từng câu, ta đều nghe hiểu tất cả. Ta thế nào lại là Nhã Phi chuyển thế đây? Lắc đầu phủ nhận:

“Hoàng thượng, ta không phải là. . . . .”

“Trẫm nói người là.”

Hắn cắt đứt lời ta nói. . . , mở miệng nói rất là hợp lý:

“Nếu không, người sẽ không biết truyền thuyết về Bồ Công Anh màu tím. E rằng người không biết, lúc hôn mê, trong miệng người cứ ngắt đoạn mà nhắc tới, Bồ Công Anh màu tím, tình yêu hoàn mỹ. . . . . Cho nên Trầm biết, người chính là ái phi của Trẫm!”

Lòng ta run lên, nguyên lai là vì vậy!

“Cái đó đúng. . . . .”

Ngậm miệng, cắn cắn môi, thật là buồn cười nha, nói là Quân Lâm nói cho ta biết sao? Lấy dũng khí nhìn hắn, suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là nói:

“Đó là nghe người ta nói cho ta biết.”

“Ừ.”

Hắn gật đầu, cười khê:

“Bởi vì người nói cho người biết truyền thuyết kia, chính là Trẫm.”

Kính ngạc nhìn hắn, dường như hắn rất vui vẻ:

“Truyền thuyết kia là trẫm tự biên, người thiện lương nên hoàn toàn tin tưởng.”

Hắn lập tức ngưng cười, nghiêm túc nhìn ta:

“Thế nhưng, Trẫm muốn nói cho người biết, truyền thuyết kia là giả, nhưng Trẫm yêu người, là thật! Cho nên, chớ nghĩ những lời nói kia là lời dối gạt. Ngày sau, Trẫm sẽ đền bù thật xứng đáng cho người, thương yêu người hết mình.”

Ngực giống bị thứ gì đè ép, ngay cả hô hấp cũng trở nên không thuận. Thân ảnh màu vàng trước mắt càng ngày càng mờ nhạt, thanh âm cũng càng lúc trở nên thật xa xôi. Trùng hợp như vậy sao, sự trùng hợp thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bồ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Khởi Giá Hồi Cung

Đã nhiều ngày, ngủ mê man, không muốn tỉnh lại. Nếu như là mộng, dù mộng có đáng sợ hơn nữa, ta vẫn nguyện ý tiếp tục. Nhưng nó lại không phải là....

Hoàng Thượng lo lắng cho thân thể của ta liền vội vã hồi kinh. Lúc khởi hành, còn dẫn theo một người —— Dương Trọng Vân. Khi đó ta đây, còn không biết hẳn đến tột cùng là người phương nào. Ta chỉ biết Hoàng Thượng có nói qua, sau khi hồi cung, sẽ đem một vị Thừa Tướng ban thưởng cho hẳn. Ta mới nhớ tới, vị trí Thừa Tướng vẫn để trống.

Cũng thế, nhớ lại trước kia, có Phụng Hồ giúp hẳn xử lý quốc gia đại sự, có hay không cái gọi là Thừa tướng cũng không có. Một khắc kia, ta mới thật sự cảm thấy hoàng quyền Chỉ Cao Vô Thượng. Hẳn vừa mở kim khâu, có thể thay đổi rất nhiều việc. Dương Trọng Vân bất quá là một cái sư gia nhỏ, hẳn cũng có thể cất nhắc hẳn ta trở thành một người trên vạn người, Thừa Tướng!

Cẩn mõi, có lẽ, ta nên vì Phụng Lê Mạch làm một ít chuyện, còn có Tiết Vị Ương. Tìm một cơ hội, cầu xin hoàng thượng đặc xá trọng tội cho Phụng Lê Mạch. Cơ thể ta cũng đã tàn hoa bại liễu, cũng không còn hi vọng được điều gì. Nhưng mà, Lục ca ta còn lưu lạc bên ngoài, ta không thể không đề ý tới hẳn. Còn có Tiết Vị Ương, nàng là muội muội duy nhất của Tiết Tùng Ninh, ta hi vọng cô đừng gây ra chuyện khiến nàng tổn thương.

“Nương nương.” Bỗng nhiên ngoài xe truyền đến thanh âm Tiết Tùng Ninh. Ta thăm lấy làm kinh hãi, kể từ sau sự kiện kia, hẳn vẫn chưa từng đối mặt cùng ta. Hôm nay lại nghe thấy thanh âm của hẳn, bỗng nhiên ta cảm thấy có chút khổ sở. Cung nữ đã đưa tay vén màn xe lên, nhỏ giọng hỏi:

“Tướng quân có chuyện gì?”

Hắn nhìn ta, trong mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi, giả bộ không có chuyện gì, mở miệng nói:

“À, mặt tướng chỉ muốn hỏi nương nương một chút, trên xe có còn thiếu cái gì không?”

Cung nữ cười tủm tỉm, mở miệng:

“Trên xe, nương nương cái gì cũng có, Hoàng Thượng đã sớm căn dặn, nương nương muốn cái gì tại nơi này, thì nhất định cũng phải có. Nô tỳ thay mặt nương nương cảm tạ sự quan tâm của tướng quân.”

“Ừm.”

Hắn nhẹ ửng tiếng, rõ ràng là lộ ra thất vọng. Cung nữ thuận tay buông màn xe xuống, ánh mắt của hẳn vẫn si ngốc nhìn ta như cũ, chợt trở nên mê ly một cách khó hiểu.

Ta nhìn rõ tay của hẳn nắm bội kiếm rất chặt, ngón tay nắm tại nơi đó trắng bệch. Bất đắc dĩ cười, đứng rồi, hẳn còn tưởng rằng ta là Kinh Ca. Hẳn còn tưởng rằng ta là nữ nhân tham mộ hư vinh đây chứ? Nếu không, vì sao không giải thích tất cả với Hoàng Thượng, còn phải theo hẳn hồi kinh? Chậm rãi, chậm rãi rừ mí mắt xuống, ta giải thích với hẳn những điều đó, thì có ích lợi gì đây?

“Nương nương mệt mỏi sao?”

Cung nữ lại đây, cẩn thận hỏi ta. Ta lắc đầu, nàng tựa như yên tâm, tiếp theo lại nhíu mày nói:

“Rất kỳ quái nha! Tiểu thị vệ ở bên cạnh Tiết tướng quân lúc trước tự xưng lại không thấy, thậm chí tinh thần Tướng quân cũng có phần trở nên hoảng hốt!”

Tiểu thị vệ. Đây đây đang nói, không phải là ta sao? Không tự chủ nhìn thoáng qua nàng một cái, cung nữ sợ tới mức vội ngậm miệng, cúi đầu nói:

“Nương nương thứ tội, nô tỳ nói quá nhiều.”

Tức thì không có tiếng động. Ta trầm mặc, chuyện Tiết Tùng Ninh cho ta là Kinh Ca, nếu lần này Hoàng Thượng không có phong phi, sợ là hẳn vẫn ngậm miệng không đề cập tới đó chứ? Nhớ tới lời hẳn nói, hẳn chỉ là muốn giữ ta ở bên cạnh, bảo vệ ta, chăm sóc ta. Tâm giống như bị kim châm, đau từng chút từng chút một.

Ta nghĩ, ta nên cách xa hẳn, hẳn là người tốt. Chỉ có hẳn, là chưa từng tính toán với ta. Ta không muốn sau này, mang đến phiền tai vạ cho hẳn. Lúc đội ngũ trở lại kinh thành, đã là trong tuần tháng bảy rồi. Cung nữ đỡ ta xuống xe, liền thấy Hoàng Thượng xa xa đi tới, nắm tay ta nói:

“Ái phi, chúng ta đã đến.”

Ngước mắt nhìn lại, ngói lưu ly màu vàng sáng dưới ánh mặt trời càng thêm lấp lánh rực rỡ. Tường thành màu đỏ thắm mở ra hào quang sáng chói, sáng quắc, chói lọi mắt người. Cửa cung nặng trĩu từ từ mở ra, truyền tới thanh âm hô vạn tuế đến mức như dời núi lấp biển.

Ta mặc cho hẳn lôi kéo, cất bước đi qua cửa cung. Vẫn còn nhớ lần trước, từ nơi này đi qua, còn là Hoàng Hậu triệu kiến. Cũng là một lần kia trên đường trở về phủ, gặp Quân Lâm. . . . . Trái tim đau nhói, sợ là vô luận như thế nào, hẳn cũng không nghĩ ra, hôm nay ta cùng với hẳn, sẽ là quan hệ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Gặp Lại Hoàng Hậu

Ta nghĩ không sai, Hoàng Thượng ban cho ta phong hào là Nhã Phi như cũ. Hẳn nhận định trong thân thể của ta lưu chảy linh hồn Nhã Phi, cho nên bắt kẻ ta biến thành hình dáng gì, hẳn cũng tin chắc ta là Nhã Phi của hắn.

Đứng ở cửa sổ Vân Lạc cung, ngơ ngác nhìn đến bên ngoài, cả vườn trồng đầy chủng loại hoa khác nhau, tay khẽ nắm chặt. Khi đó ta đây, khinh thường nhất loại cuộc sống khô khan thiếu dưỡng khí nơi cung đình này. Thế nhưng hiện tại lại trở thành phi tử Hoàng Thượng. Tạo hóa trêu ngươi nha, ta không thể không chấp nhận.

Cần môi, bọn họ, cũng có thể vì lợi ích chính mình, từng chút từng chút đem ta đẩy đến đầu ngọn sóng. Thậm chí có thể không chú ý đến sống chết của ta. Như vậy, ta vì sao không thể có người để bảo vệ. . . . .

Phản kháng một lần? Không còn là Phụng Loan Phi trước kia nữa rồi, có lẽ, làm Nhã Phi, cũng tốt. Trong ngày mùa hè, ngay cả gió cũng nóng. Từ cửa sổ thổi tới, lướt nhẹ qua gò má, sinh ra mùi vị nóng nóng. Trong sân, Bồ Công Anh màu tím nhạt trời nổi, lượn lờ, nhẹ nhàng tung bay như tuyết. . . . .

“Hoàng hậu giá lâm——”

Thanh âm bén nhọn đột nhiên vang lên sau giờ ngọ, phá vỡ bầu không khí im lặng. Trong lòng căng thẳng, nên tới, cũng sẽ tới. Từ khi Phụng Loan phủ gặp rủi ro, nàng ngoảnh mặt làm ngơ, cũng bắt đầu từ giây phút đó; Từ khi Hoàng Thượng đi Nam tuần, nàng muốn giữ Tiết Vị Uống lại, cũng bắt đầu trong giây phút đó, Cô, đã sớm không còn là người Cô yêu quý của ta rồi.

Nàng chỉ là mẫu thân của Quân Ngạn, là một mẫu thân vì giành ngôi vị Hoàng đế cho nhi tử mà bất chấp mọi thủ đoạn! Xoay người, dẫn theo cung nữ đi ra ngoài nghênh đón.

“Nô tì tham kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế!”

Cúi thấp đầu, ta chậm rãi nói ra.

“Miễn lễ. Ngẩng đầu lên.”

Nàng nói hết sức bình tĩnh. Ta chần chờ, cuối cùng ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Con ngươi nàng chợt căng lớn, theo bản năng lui nửa bước. Cung nữ vội vàng vịn nàng, thở nhẹ:

“Nương nương!”

Nàng dùng sức đẩy cung nữ ra, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào trên mặt của ta, khẽ lắc đầu, nhìn với vẻ không thể tin. Nàng không nói lời nào, ta cũng không nói. Tay của nàng hơi run rẩy, khăn trên tay không cẩn thận rơi xuống trên mặt đất. Cung nữ chuẩn bị khom người xuống nhặt, chợt nghe Hoàng Hậu nói:

“Tất cả đều lui xuống đi, không có lệnh của Bôn cung, không cho vào!”

Cung nữ giật mình.

“Lời của Bôn cung nghe không hiểu sao!”

Lời nói của nàng sắc bén, lại nhìn về phía cung nữ đứng ở bên cạnh ta.

“Dạ!”

Tất cả các cung nữ đều lui xuống, Hoàng Hậu vẫn còn nhìn ta. Nàng còn chưa tin, không tin điều mình nhìn thấy.

“Nhã Phi?”

Nàng cúi đầu gọi ta. Ta ung dung lên tiếng:

“Nô tì ở đây.”

Nàng lo sợ không yên lắc đầu:

“Không, ngươi không phải là Nhã Phi!”

“Hoàng Hậu nghĩ nô tì là ai?”

Ta nhìn nàng, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một hồi bi thương. Ta làm sao lại muốn là Nhã Phi của Hoàng Thượng? Điều ta muốn làm nhất, đó là trở về ngày xưa, làm một Phụng hoàng phủ tiểu thư không buồn không lo. Nhưng là, ta còn có thể sao?

Nàng kinh ngạc nhìn ta, mười sáu năm qua, ta chưa bao giờ lấy giọng nói này mà nói chuyện với nàng. Khi đó ta đây, kêu nàng bằng ‘Cô’, Cô Cô, biết bao nhiêu là thân thiết! Mà bây giờ, ta cùng với nàng đều là nữ nhân của Hoàng Thượng. Không có thân tình, có, chẳng qua là cấp bậc trong cung. Nàng là Hậu, ta là Phi. Nếu có thể, nàng sẽ hay không cũng như năm đó diệt trừ Nhã Phi, giờ thì tới lượt diệt trừ ta đây? Rốt cuộc nàng cũng mở miệng, thanh âm thật là thấp:

“Sự việc kia đã bại lộ, Bôn cung cũng là vô lực xoay chuyển. Bôn cung cũng không muốn, hơn mấy trăm người của Phụng hoàng phủ chết đi.”

Giải thích ư? Chuyện cách lâu như vậy, giờ nàng chỉ cần cho ta đây một lời giải thích sao. Sự việc đã bại lộ nha, như vậy, mọi chuyện đều là thật. Liên Vân không có vu oan Phụng hoàng Hồ sao? Nhưng là —— haha, ta bỗng nhiên cười lên, cười đến khóe mắt cũng rơi lệ.

“Hoàng Hậu, vì sao không nói năm đó người mới chính là chủ mưu?”

Ta chưa bao giờ biết, Phụng hoàng Loan Phi mềm yếu cũng có một ngày nói ra lời cay nghiệt như vậy. Trong mắt Hoàng Hậu tràn đầy tức giận, trầm giọng nhấn rõ từng chữ:

“Cần rõ. . . . .”

Đúng vậy, ta cần rõ. Giờ tay lên lau đi lệ nơi khóe mắt, ta cười nhìn nàng:

“Hoàng Hậu có phải hay không cũng muốn nghĩ cách làm sao để diệt trừ một Nhã Phi là ta đây?”

Năm đó nàng làm như vậy, là vì Quân Ngạn. Như vậy hôm nay, vì Quân Ngạn, ta không dám bảo đảm nàng sẽ không lặp lại mảnh cũ. Trong vẻ mặt tức giận của nàng lại tràn đầy kinh ngạc, dường như cố nén giận, cắn răng mở miệng:

“Người thu dọn một chút, Bôn cung nghĩ biện pháp phái người đưa người ra ngoài.”

Ta lấy làm kinh hãi, nàng nói muốn đưa ta xuất cung? Thế nhưng, vì sao ta lại không cảm thấy nên cảm kích nàng đây? Có tình ra vẻ không hiểu tốt xấu là gì, mở miệng:

“Hoàng Hậu là muốn lật mềm buộc chặt sao?”

Ta không tin nàng, ta sẽ không tin tưởng nàng nữa. Mấy trăm cái nhân mạng ở Phụng hoàng phủ, nàng cũng có thể coi nhẹ, hôm nay ta, bất quá là một cô gái yếu đuối mà thôi, nàng tại sao muốn đối tốt với ta đây?

“Người. . . . .”

Cuối cùng nàng không nhịn được mà chất vấn:

“Chẳng lẽ người thật sự chủ động tiếp cận Hoàng Thượng, muốn làm chức phi tử này sao? Vì cái gì? Giúp người Phụng hoàng phủ báo thù? Hay là, người cũng coi trọng quyền lực này?”

Ây cha, nàng cho là, người người đều cùng một dạng như nàng sao? Ta chuẩn bị mở miệng, liền nghe thanh âm vội vàng của cung nữ truyền đến:

“Ngạn Vương điện hạ, ngài không thể vào! Ngài. . . . . Ngài không thể. . . . . Ngạn Vương điện hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Nói Lời Cay Nghiệt

Giật mình hồi thần, lại thấy Hoàng Hậu vội vàng xoay người đi ra ngoài, lạnh lùng nói:

“Ngạn nhi, người đến đây làm gì!”

Ta biết, chắc là nàng sợ Quân Ngạn nhìn thấy ta. Nhưng mà, hôm nay ta đã trở thành phi tử Hoàng Thượng, hôm nay không thấy thì sao nào? Nàng còn có thể giấu được đến bao lâu đây? Ta nghe thấy Quân Ngạn nói:

“Ngay cả phi tử phụ hoàng mới nạp cũng gọi là Nhã Phi, mẫu hậu người cũng không nên qua Vân Lạc cung gấp như vậy!”

Trong lòng cười lạnh, biểu ca quả nhiên vẫn là biểu ca mà ta biết. Khắp nơi lấy lợi ích làm trọng, sợ Hoàng Hậu gấp như vậy, sẽ dẫn tới mầm tai vạ.

“Nếu mẫu hậu nóng lòng lo nghĩ muốn đi nhìn một cái, thì nhi thần có thể thay ngài. . . . .”

Lời của hắn nói được tới phân nửa, bỗng nhiên lại không thể nói tiếp được nữa, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch đến mức kinh khủng. . . . . Ta nhìn thẳng vào hắn, cố ý kéo ra nụ cười, nhắc lần vẩy, chậm rãi đi về phía hắn. Môi son khẽ mở:

“Ngạn vương là muốn thay Hoàng Hậu đến nhìn Bôn cung sao? Như thế nào, gương mặt này của Bôn cung, có lọt vào được pháp nhãn của ngươi không?”

Trong lòng thật là khó sợ, nhưng mà lời nói ra sao lại vẫn khó nghe đến như vậy. Ta không còn là người tốt, không phải. . . . . Hắn giật mình, một hồi lâu sau, đột nhiên xông lại, bắt lấy hai vai của ta, vui vẻ nói:

“Loan Phi! Loan Phi! Thật là ngươi sao? Loan Phi!”

Một lần lại một lần kêu, hắn dùng lực đem ta ôm vào trong ngực, run rẩy mở miệng:

“Loan Phi, ngươi làm sao lại ở nơi này. . . . .”

Nói tới một nửa, thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ. Có thể là hắn đã nhớ tới thân phận của ta rồi. Đưa tay đẩy hắn ra, ta sửa y phục ngay ngắn lại và nói:

“Ngạn Vương nhận lầm người, Bôn cung là Nhã Phi.”

Ta nhắc nhở hắn, ta là Nhã Phi, là phi tử Hoàng Thượng, không phải là Loan Phi mà hắn biết. Loan Phi chết rồi, chết ở trong tranh đấu của bọn họ. Chân mày hắn nh皺 chặt, đau lòng mở miệng:

“Vi sao. . . . . Tại sao lại biến thành như vậy? Nói cho ta biết, ngươi tại sao lại làm phi tử hắn?”

Ta cắn môi:

“Bởi vì. . . . . Ta thích Hoàng Thượng.”

“Nói bậy!”

Hắn lớn tiếng cắt đứt lời của ta. . . , sau lại lắc đầu:

“Ngươi không phải là người như vậy! Ngươi nghe ta giải thích, Loan Phi ——”

Hắn bỗng hạ thấp giọng xuống, cầm tay của ta, dịu dàng nói:

“Ta biết ngươi chịu khổ, ngươi vẫn còn đang trách ta, phải không? Cho nên không nhìn nhận ta, cho nên mới nói những lời giận dữ này với ta. Ta đáp ứng ngươi, từ nay về sau, sẽ không để cho ngươi. . . . .”

“Đủ rồi!”

Nhắm mắt rút tay từ trong lòng bàn tay hắn ra, mặt lạnh nhìn hắn, cười mỉa:

“Không phải là ngươi nói cho ta biết sao? Ta thanh cao, cần ở dưới sự che chở của quyền lực. Ta chỉ là, linh ngộ cái đạo lý này mà thôi!”

Bọn họ, một người ta cũng sẽ không tin tưởng, sẽ không tin tưởng nữa. Lời của ta. . . , giống như cho hắn một nhát thật mạnh, thân thể hắn lay nhẹ, như muốn ngã quỵ. Hoàng Hậu đỡ lấy hắn, thấp giọng nói:

“Ngạn nhi, ngươi trở về trước đi!”

Hắn lắc đầu, chuẩn bị mở miệng, lại nghe được bên ngoài công công cao giọng nói:

“Hoàng Thượng giá lâm ——”

Mặt Hoàng Hậu liền biến sắc, khăn trang nhìn về phía bên ngoài. Hoàng Thượng mang theo công công sải bước đi vào, mọi người vội hướng hắn hành lễ. Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Hoàng Hậu cùng Quân Ngạn, bỗng trở nên mịt mờ không rõ. Vừa đỡ ta, vừa nói:

“Hoàng Hậu sao cũng ở đây?”

“Nô tì. . . . .”

“Hoàng Hậu là có ý tốt tới hỏi nô tì một chút, xem là có còn thiếu cái gì hay không, sợ nô tì sống trong cung không quen.”

Ta vừa vận tiếp lời nàng. . . , chậm rãi nói ra. Nàng kinh ngạc nhìn ta một cái, thuận miệng nói:

“Đúng vậy, nô tì chỉ là tới xem một chút.”

Hoàng Thượng nghe xong, dường như rất cao hứng, cười nói:

“Hoàng hậu có lòng rồi. Tối nay Trẫm muốn thiết yến, thứ nhất là ăn mừng ái phi lại trở về bên người Trẫm. Thứ hai, là muốn tuyên cáo với các khanh một việc là cho Dương Trọng Vân đảm nhiệm chức Thừa tướng.”

Sắc mặt Hoàng Hậu mới vừa dịu xuống lại một lần nữa căng thẳng, bật thốt lên:

“Hoàng Thượng lại muốn trọng dụng Dương Trọng Vân một lần nữa?”

Trong lời nói của nàng, đều là không cam lòng cùng tức giận. Ta cảm thấy thật kinh ngạc, thì ra ngay từ đầu Dương Trọng Vân cũng không phải chỉ là một sư gia nho nhỏ, thì ra hắn đã từng đảm nhiệm qua chức Thừa tướng? Thật là chuyện nhiều năm trước, một chút ấn tượng ta cũng không có. Hoàng Thượng cũng không để ý tới lời Hoàng Hậu nói, ánh mắt rơi vào trên mặt Quân Ngan, cau mày nói:

“Thế nào, Ngan nhi không thoải mái sao? Sắc mặt sao khó coi như thế.”

Quân Ngan nhìn về phía ta, cư nhiên cắn răng nói:

“Hiếm thấy được phụ hoàng ôm ấp nhân trong ngực. Còn có thể nhớ tới nhi thần!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Dư Nghiệt Phượng Phũ

“Ngan nhi!” Hoàng Hậu quát.

Ta kinh ngạc, hắn làm cái gì vậy? Với lại, là người như Quân Ngan, làm sao lại đứng ở trước mặt Hoàng Thượng nói lời đại nghịch bất đạo như thế? Hắn không sợ dưới con nóng giận Hoàng Thượng khiến hắn vô duyên với long ý sao?

“Cần rồi!” Hoàng Thượng giận dữ:

“Ngươi. . . . .”

Hắn muốn tiến lên, đột nhiên bước chân lão đảo một cái, ta vội đỡ lấy hắn:

“Hoàng Thượng!”

Công công cũng vội tới, giúp một tay đỡ hắn.

“Truyền thái y!”

Ta kêu lên.

“Không, không cần.”

Hoàng Thượng khoát khoát tay, vẫn nhìn Quân Ngan với vẻ mặt giận giữ như cũ, sau lại nhìn về phía Hoàng Hậu nói:

“Trẫm cho là nên tuyên thái y chuẩn bệnh cho hắn một chút, đừng nghĩ thời gian này được sống quá thoải mái, rồi để đầu óc bị hỏng!”

Hoàng Hậu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhưng Quân Ngan vẫn là mặt lạnh, ánh mắt vẫn không chịu từ trên mặt ta dời đi. Ta rùng rợn, hắn đang nghĩ cái gì? Là để cho ta thấy, hắn vì ta không ngại đắc tội với Hoàng Thượng sao? Haiz, đã quá muộn! Nếu hắn muốn làm tất cả, thì vào lúc Phượng phũ chưa bị hành hình, liền đã làm! Đâu cần phải chờ tới bây giờ!

“Hoàng thượng, hay là nô tì điu ngài vào trong nghỉ ngơi một lát.”

Ta nhẹ giọng nói.

“Ừ.”

Hắn vịn trán đáp một tiếng, cất bước hướng vào bên trong. Hình như Quân Ngan còn muốn theo vào, lại bị Hoàng Hậu đưa tay cản lại. Ta không quay đầu lại nữa, bọn họ muốn như thế nào, đều không quan hệ tới ta. Đỡ Hoàng Thượng ngồi ở trên giường, ta yên lặng đứng ở một bên, thấp giọng mở

miệng:

“Hay là nô tì đi truyền thái y vội tới xem Hoàng Thượng một chút.”

Nói xong, xoay người đi. Thế nhưng hần lại nói:

“Không cần, chỉ là mấy ngày nay liên tiếp mệt mỏi, mới có thể đột nhiên cảm thấy hôn mê. Ái phi.”

Hần hướng ta ngoắc tay:

“Ái phi tới đây, ngồi ở bên cạnh Trẫm, dù Trẫm bệnh gì cũng thấy khỏe.”

Hần nhìn ta cười, khoe miệng kéo ra nếp nhăn, khá sâu. Tóc mai đã bạc hơn so với vài ngày trước ta gặp hần, hần lại hướng ta ngoắc ngoắc tay, ý bảo ta đi qua. Ta xoay người lại bước qua, ngồi ở bên cạnh hần. Hần cầm tay của ta, than nhẹ một tiếng nói:

“Trẫm già rồi.”

Chẳng biết tại sao, lời của hần làm ta chợt cảm thấy rất khổ sở. Hần lại nói:

“Nhưng mà, Trẫm rất vui, lúc về già còn có thể gặp ái phi. Ái phi lại vẫn như lúc trước gặp Trẫm, vẫn rất xinh đẹp, ái phi cũng sẽ ghét bỏ trẫm ư?”

Có chút bối rối mà lắc đầu, ta không biết lời của hần là có ý gì.

“Trẫm hối hận khi đó không có bảo vệ nàng thật tốt, vì thế bây giờ, Trẫm nhất định vì ái phi suy tính chu toàn.”

Lúc hần nói lời này, trong mắt chợt lóe sáng, đó là một loại kiên định, một loại chắc chắn. Ta có chút hoảng hốt, ở bên cạnh hần, đột nhiên ta lại cảm thấy an lòng. Đã rất lâu ta chưa từng có lại cảm giác này. . . . .

“Phượng gia. . . . .” Sau một lúc lâu, bỗng nhiên hần thở nhẹ ra hai chữ. Ta chỉ cảm thấy máu trong người thoáng cái chạy toán loạn, ức chế không được mà run rẩy. Hần để ý thấy ta khác thường, nên an ủi:

“Ái phi đừng sợ, Trẫm chỉ còn chưa bắt được dư nghiệt Phượng phủ thôi. Trẫm tuyệt đối sẽ không để cho người nào tổn thương nàng cùng Lâm nhi thêm lần nữa!”

Lời nói sau cùng của hần, ta hoàn toàn không nghe được. Ta chỉ nghe đến chỗ hần nói —— dư nghiệt Phượng phủ. Đó không phải là Phượng Lê Mạch thì còn là ai? Liều lĩnh quỳ trước mặt hần:

“Hoàng Thượng, van ngài bỏ qua cho Phượng Lê Mạch!” Bỏ qua cho hần, bỏ qua cho Lục ca ta. Dĩ nhiên là hần cảm thấy rất kinh ngạc, đưa tay đỡ ta đứng lên, nhưng mở miệng như đinh đóng cột:

“Ái phi mềm lòng, Trẫm lại không làm được! Dư nghiệt một ngày không diệt trừ, Trẫm liền không an lòng!”

“Hoàng Thượng. . . . .”

“Ái phi không cần nói nữa, Trẫm cũng là vì tốt cho nàng thôi. Còn có Lâm nhi của chúng ta. . . . .”

Lâm nhi? Quân Lâm! Thật rất buồn cười, Lâm nhi của chúng ta?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Dạ Yến (1)

Cẩn cẩn môi . . . , ta có nên nói hết cho hần biết không? Nói cho hần biết, ta chính là Phượng phủ Bát tiểu thư Phượng Loan Phi, rồi hần có còn nghĩ trong cơ thể ta tồn tại linh hồn Nhã Phi mà bỏ qua cho ta, bỏ qua cho Phượng Lê Mạch hay không? Không, không, ta không thể mạo hiểm như vậy.

“Ái phi, đang suy nghĩ gì?” Hoàng Thượng kéo ta tới bên cạnh, nhỏ giọng hỏi. Ta ngược mắt nhìn hần, thấy hần cười rất là dịu dàng, khuôn mặt già nua phơi bày ra sắc thái vui sướng. Khiến lòng ta căng thẳng, mở miệng:

“Hoàng Thượng, coi như là vì ta cùng. . . . . Cùng Lâm Vương, vậy thì nên khoan dung độ lượng, không phải tốt sao?”

Câu ‘Lâm nhi’ kia ta vẫn không thể nào nói ra khỏi miệng được. Nghe vậy, sắc mặt của hần trầm xuống, dùng lực lớn mà nắm lấy tay của ta, nói:

“Chuyện này ái phi đừng nên nói nữa, Trẫm đã quyết định rồi!”

Trong lòng chợt lạnh, ta thức thoi mà ngậm miệng, xem ra chuyện này ta cần phải bàn bạc kỹ hơn, không thể nóng lòng nhất thời được. Hoàng Thượng không nói thêm gì nữa, đưa tay tới ôm lấy ta, từ từ nằm xuống. Ta kinh hoàng, song lại nhớ tới hân cũng là nam nhân. Mà ta, nên giãy dựa sao? Nên cự tuyệt sao? Bỗng nhắm hai mắt lại, ra sức cắn môi, vì Lục ca, còn có Tiết Vị Ương nữa, ta không thể làm như vậy. Không thể. . . . .

Cảm giác hân đưa tay lên rồi lại buông xuống nhưng không có cội y phục của ta, mà là, từ từ vuốt ve gương mặt của ta, động tác nhẹ nhàng, rất là nhẹ nhàng. Ta có chút kinh ngạc mà mở mắt, thế nhưng hân lại cười. Hân sờ môi, dường như có lời muốn nói, nhưng đến khóe miệng, lại nuốt xuống. Than nhẹ một tiếng, rồi lại ôm chặt ta.

Đột nhiên, ta không nhìn được mà run rẩy, Hoàng Thượng đối với Nhã Phi là yêu, đến tột cùng là sâu sắc đến mức nào đây! Lại khiến hân có thể đối với ta như thế. Bỗng nhiên, ta cảm thấy không sợ hân, thật không sợ. Cho dù hân là Hoàng Thượng thì như thế nào? Ngay cả khi hân thật sự muốn ta, thì như thế nào? Hân yêu thương ta như vậy, đã là điều mà trong cuộc đời này ta không thể cầu được.

“Hoàng Thượng. . . . .” Thật ra thì ta muốn nói, cảm ơn, rất cảm ơn.

*** Lúc chạng vạng, công công tới đứng ở trước cửa, nhỏ giọng mà nói:

“Hoàng Thượng, dạ tiệc sắp bắt đầu.”

“Ừ.”

Hoàng Thượng đáp một tiếng, thúc giục ta nói:

“Ái phi, trước đi rửa mặt sửa soạn một chút, Trẫm cùng ái phi đi ra ngoài.”

Ta gật đầu một cái, cho gọi cung nữ vào. Mới vừa đứng lên, lại nghe hân nói:

“Lâm nhi còn chưa thấy qua người đó, nghĩ đến hân thấy người, nhất định rất cao hứng.”

Cả người có chút cứng ngắc, đúng vậy, ta cũng rất muốn nhìn xem, hân thấy ta, có phải thật sự cao hứng hay không? Cung nữ đỡ ta qua ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược lên cẩn thận chải tóc của ta. Đã bao lâu rồi, chưa từng ăn mặc, trang điểm một cách đàng hoàng sang trọng như vậy?

Ta chán nản cười, vốn tưởng rằng cuộc sống như thế sẽ không còn, nhưng lại có ai muốn đây? Ngược mắt, nhìn nữ tử trong gương. Môi son màu hồng, sắc thái hồng hào, mắt ngọc mây ngài như quần tinh (*là một tập hợp các ngôi sao tồn tại cạnh nhau trong vũ trụ nhờ lực hấp dẫn)sáng chói, đôi mắt trong xanh như nước, khóe mắt rập rờn như sóng nước mùa thu, nhưng khi cười như hoa sen nở rộ. Người người đều nói ta lớn lên xinh đẹp, ta cũng chưa từng như hôm nay ngó kỹ mình như vậy.

Giơ tay lên, chậm rãi xoa khuôn mặt. Thán một tiếng, không có một thân xác tốt! Tiết Vị Ương đã từng nói, nàng không giống ta, ta quá mức yếu đuối. Thế thì, Phụng Loan Phi, vì mình, vì chính mình phải bảo vệ những người đó, cũng nên kiên cường một lần, vậy thì một lần. Ít nhất tối nay, ta không thể ngã xuống, nhất định không thể!

Lúc đi ra ngoài, liền thấy Hoàng Thượng, dường như là đặt thứ gì đó trong tay áo, thấy ta đi ra, vội thay cười, đưa tay nói:

“Ái phi tối nay thật đẹp.”

Ta cũng bật cười, cầm tay của hân. Hân nhìn thấy ta, cũng cho rằng xinh đẹp sao? Thái giám cùng cung nữ ở phía trước, mang theo đèn lồng soi đường dẫn lối. Ta cùng với Hoàng Thượng đi ở phía sau. Nhìn thấy Hoàng Hậu dẫn theo người đi tới, ở phía đối diện. Lúc nhìn thấy ta, vẻ mặt hoàn toàn không có biểu tình gì. Ta hành lễ với nàng, Hoàng Thượng mở miệng nói:

“Thật là khéo, vậy thì Hoàng Hậu liền cùng chúng ta đi qua đó đi.”

“Vâng”

Hoàng Hậu cúi đầu, đi theo một bên. Hoàng Thượng vẫn dắt tay ta như cũ, lòng bàn tay của hân thật ấm, khiến bàn tay lạnh như băng của ta, từng chút từng chút tăng nhiệt. Ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt, ta không cần quyền, nhưng là có người muốn.

Ta cũng không muốn mặc người chém giết thêm một lần nữa, quyền lực không phải là thứ ta yêu thích, nhưng mà ta không còn đường lui nữa rồi. Ta nhất định là không làm được loại người có lòng dạ ác độc, nhưng mà ta phải sống, muốn Lục ca sống, còn có huynh muội Tiết gia.

“Hoàng Thượng giá lâm —— Hoàng Hậu nương nương giá lâm —— Nhã Phi nương nương giá lâm ——”

Công công hắng giọng kêu, thanh âm kia một lần lại một lần truyền vào trong điện, âm thanh vang dội như trong một sơn cốc khổng lồ, dài dòng mà sâu xa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Dạ Yến (2)

Hoàng Thượng dùng sức đem ta kéo tới bên người, vị trí không hề kém hơn so với Hoàng Hậu. Hoàng Hậu chỉ là dám giận mà không dám nói. Lúc vào đại điện, đã sớm thấy mọi người nằm sấp trên mặt đất, cao giọng hô:

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế Thiên Thiên Tuế! Nhã Phi nương nương thiên tuế thiên tuế Thiên Thiên Tuế!”

Ta cố gắng đưa mắt nhìn thẳng, nhưng không tìm thấy bóng dáng quen thuộc kia. Hoàng Thượng mang theo ta từng bước từng bước đi lên điện, hân ngồi ngay trên vị trí chính giữa, Hoàng Hậu ngồi bên trái, mà ta, lại ngồi bên phải. Sau đó, thanh âm của hân mới vang lên trên đại điện:

“Chúng khanh gia bình thân!”

“Tạ Hoàng Thượng ——”

Mọi người dập đầu tạ thánh ân, rồi mới rời rít vào chỗ ngồi. Ta hít một hơi thật sâu, mới lấy dũng khí nhìn về chỗ ngồi của các hoàng tử. Bỗng nhiên đụng phải ánh mắt Quân Ngạn, trong hoàng hốt mang theo thương, mang theo đau. Sắc mặt của hân cực kém, giống như nhìn ta nhiều hơn một cái sẽ thấy mệt lả. Nhưng, hân lại vẫn cố chấp không chịu đem ánh mắt từ trên mặt ta dời đi.

Ta có chút giật mình, đây là Quân Ngạn mà ta chưa từng thấy qua, hân trước kia, vẫn cao ngạo ngang ngạnh, trong mắt hân, luôn tràn đầy tự tin. Aiz, hôm nay thế nào lại như vậy? Ta lướt qua gương mặt của hân, dời mắt đi nơi khác.

Chẳng qua là, không có nhìn thấy gương mặt đó, hân, không có tới. Ta không nói rõ được đó là thứ cảm giác gì, giống như buồn lòng, lại giống như không cam lòng. Tóm lại, phức tạp mà rườm rà. Trong lòng than thở một tiếng, đột nhiên ta lại nhìn thấy Tiết Tùng Ninh ngồi ở bên phải.

Hân cũng nhìn thẳng vào ta, khoảng cách ta với hân khá xa. Xa đến nỗi ta không thể nhìn rõ dáng vẻ của hân. Nhưng, dường như ta vẫn cảm nhận được đau đớn trong mắt hân, là vô cùng sâu. Hoàng Thượng bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi:

“Lâm Vương sao còn chưa tới?”

Ta chợt hoàn hồn, hôm nay, Hoàng Thượng muốn đem sự tồn tại của ta chiêu cáo thiên hạ, tự nhiên hân sẽ không nói ta là Nhã Phi chuyển thế, chuyện linh tính này ọ...

Nhưng, đối với Quân Lâm, hân sẽ không hiểu dụng ý Hoàng Thượng. Bất kể như thế nào, hân tất nhiên không đến, giờ đến cuối cùng cũng không nói được. Một người vội vàng đứng dậy, ta nhìn thấy rõ ràng là Dương Trọng Vân. Hân mở miệng nói:

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, sáng sớm Lâm Vương đã tới rồi, chỉ có điều tới rồi lại trở về, hình như là. . . . . Đi Hoàng Lăng. Thần khấn cầu Hoàng Thượng. . . . . Có thể hiểu được tâm tình của Lâm Vương. Hoàng Thượng bớt giận!”

Hân nói xong, lại bỗng nhiên quỳ xuống. Đi Hoàng Lăng, chắc là đi bái tế Nhã Phi? Vậy thì, tạm thời hân không biết ta là ai, Hoàng Thượng bỗng nhiên nạp Phi từ mới, cũng phong ‘Nhã Phi’, có lẽ là cho hân đá kích lớn đây? Hân vì mẹ đẻ có thể báo thù đến bước này, có lẽ Nhã Phi ở trong lòng hân rất có phân lượng.

Đột nhiên xuất hiện một nữ nhân chiếm phong hào mẫu phi hân, hân không tiếp thụ được cũng là bình thường. Chẳng qua là. . . . . Dương Trọng Vân này lại xem là cái gì đây? Hân bắt quả chỉ là sư gia Vân Châu vừa mới hỏi cung, vì sao nguyên ý đứng ra nói chuyện vì Quân Lâm? Nếu biết là Hoàng Thượng sẽ tức giận, hân còn dám đứng ra?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 103: Dạ Yến (3) Canh Hai

Yên lặng nhìn về phía Hoàng Thượng, thấy vẻ mặt hân mới vừa còn không vui giờ đã che dấu đi, hòa hoãn lại và nói:

“Trẫm, không trách hân.”

Hân nắm chặt tay của ta, lại nói: “Dương khanh gia hãy bình thân.” Dương Trọng Vân vội dập đầu cảm tạ thánh ân, lui trở về chỗ ngồi. Hoàng Thượng dùng một chút, mới lại mở miệng:

“Kể từ hôm nay, Dương Trọng Vân tiếp chương chức Thừa Tướng, giúp đỡ Trẫm xử lý quốc sự.”

“Tạ Hoàng Thượng, thần nhất định đem hết khả năng vì Đại Tuyên mà tận trung!”

Dương Trọng Vân nói rất là hợp tình hợp lý, trên mặt là một vẻ kiên định. Mọi người phía dưới rồi rít hướng tới hân chúc mừng, còn có một số người, chụm đầu vào thì thầm với nhau, bàn luận xôn xao, ngay người ở trên đại điện, lại không dám nói trắng trợn. Sắc mặt của Hoàng Hậu so với lúc vừa nãy càng đen hơn, tay để dưới bàn đã nắm lại thật chặt, kìm chế cơn tức giận.

“Trước tiên, Trẫm kính Thừa Tướng một chén.”

Hoàng Thượng nói xong, giơ chén rượu lên. Mọi người nâng chén theo, chúc mừng Dương Trọng Vân thăng lên chức Thừa Tướng. Một chén uống cạn, cung nữ vội vàng cầm bình rượu đi tới rót đầy, song cung kính lui tới một bên. Ta thấy chỗ hoàng tử ngồi có một người đứng lên, hướng Hoàng Thượng nâng chén nói:

“Nhi thần muốn chúc mừng phụ hoàng, song hỉ lâm môn!”

Hắn không nói rõ, nhưng người người đều hiểu được, một việc vui khác, đó là chỉ ta. Hoàng Thượng nâng chén, cười nói:

“Tốt! Trẫm nhận một chén này của Vũ nhi!”

Nói xong, ngửa đầu uống cạn. Quân Vũ cũng là nhìn ta, cười nói:

“Chân tướng nhà phụ hoàng!”

Lời này của hắn, nói xong lại khiến Hoàng Thượng càng cao hứng hơn. Còn có so với khen hắn không có tìm nhằm người càng làm hắn cao hứng. Lòng ta cười lạnh, hoàng tử này cũng không bình thường, thật là người biết lấy lòng.

Ta dù chưa gặp qua Nhã Phi, nhưng đã gặp qua Quân Lâm. Ta cùng với Nhã Phi, căn bản không có điểm giống nhau. Lời của hắn, bắt quá là thuận theo thời thế thôi.

Nói chân tướng... chân tướng, như vậy cho dù có giống bảy tám phần, cũng có thể biến thành vô cùng giống. Huống chi, Hoàng Thượng thích nghe, không phải là lời đó sao? Ta đang suy nghĩ, đột nhiên nghe bên ngoài có người cao giọng nói:

“Lâm Vương đến ——”

Đầu ngón tay run lên, cuối cùng hắn vẫn tới.

“Truyền.”

Trong lời nói của Hoàng Thượng mang theo vui mừng. Hắn đi nhanh tới trước đại điện, tay áo màu trắng theo gió vung lên, vẽ ra độ cong vô cùng đẹp. Đi Hoàng Lăng, còn đối y phục một màu, xem ra tình cảm hắn đối với Nhã Phi thật không giống bình thường.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu, bá kiến. . . . . Nhã Phi nương nương!”

Ta sợ ngây người, không phải là bởi vì câu ‘Nhã Phi nương nương’ kia, mà là, hắn cư nhiên lại gọi Hoàng Hậu là —— mẫu hậu!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Hắn Nói Không Xứng

Hoàng Thượng nhìn hắn, vui vẻ nói:

“Lâm nhi không cần đa lễ, vào chỗ ngồi đi.”

“Tạ phụ hoàng.”

Lúc này, Quân Lâm mới đứng dậy, hướng tới chỗ ngồi hoàng tử. Hắn rũ mí mắt xuống, dường như là cố ý không muốn nhìn ta. Chợt ánh đèn sáng chiếu vào gò má của hắn, ta mới phát hiện hình như hắn gầy đi không ít. Ta lặng lẽ liếc nhìn Hoàng Thượng, cắn răng nói:

“Hoàng Thượng, nô tì muốn kính Lâm Vương một chén.”

Hoàng Thượng cười nói: “Chén này, phải là Lâm nhi kính phi đó.”

“Không, Hoàng Thượng.” Ta miễn cưỡng cười:

“Nô tì cho rằng, nô tì kính hần thì tốt hơn.”

Không bằng ta trực tiếp đối mặt với hần. Để cho hần nhìn thấy ta còn sống, xem thử sẽ có vẻ mặt gì? Hơn nữa, ta lại lấy thân phận hiện giờ tới đối mặt với hần, thì hần sẽ xử sự như thế nào đây? Cuối cùng Hoàng Thượng gật đầu, lại dặn dò:

“Ái phi tửu lượng không tốt, nhấp một chút thôi, không cần cố.” Ta khẽ ứng tiếng, bụng chén rượu đứng dậy, Quân Ngan mảy nhíu lại càng sâu hơn, hần nhìn ta với vẻ khó hiểu, không hiểu ta lại đang muốn làm cái gì. Ta không nhìn hần, ánh mắt rơi vào trên người Quân Lâm, cất giọng nói:

“Chén rượu này, Bồn cung kính Lâm Vương!”

Hần không nghĩ tới ta sẽ kính rượu hần, nhất thời chấn động, ngược mắt nhìn. Trong giây phút đó, kinh ngạc, sợ hãi, phẫn nộ từng cái thoáng hiện. Đem chén rượu đặt ở bên môi, ta nhìn hần, nhẹ nhàng cười một tiếng:

“Lâm Vương vì sao không nâng chén?”

Cười ngarr~, ta nhất định phải cười. Cho dù trong lòng có đau thế nào đi nữa, ta đều phải cười. Cung nữ đã sớm rót đầy rượu cho hần, hần bỗng nhiên đứng dậy, nhìn ta với vẻ tức giận, kìm nén sự tức giận trên người so với ngày đó hần muốn ta dựa vào sự căm thù mà sống lại càng gẽ gớm hơn. Dùng sức bụng chén rượu lên, hần tức tối mà uống cạn, nhưng rồi lại hất tay làm chén rượu rơi trên mặt đất. Chỉ nghe ‘Phanh’ một tiếng, trong nháy mắt chén sứ Thanh Hoa vỡ nát dưới đất. Mọi người trên điện đều kinh hoàng!

Vô luận là Hoàng Hậu, hay là Quân Ngan, trên mặt đều tràn đầy vẻ kinh ngạc. Dương Trọng Vân lại càng giật mình đứng lên. Hoàng Thượng bỗng chau mày, chuẩn bị mở miệng, lại thấy Quân Lâm bỗng đứng quý xuống, trầm giọng nói:

“Phụ hoàng thứ tội, nhi thần đêm qua không ngủ được, cho nên nhất thời lỡ tay.”

Đầu của hần cúi thấp xuống, tóc dài phủ trán che đi vẻ mặt. Hần thật rất hận ta, tại đại điện to lớn này lại có thể làm ra chuyện như vậy. Có điều, hần vẫn là Quân Lâm, cho dù như thế, cũng không chấp nhận chính mình mắc thêm một lỗi gì. Nhất thời lỡ tay? Aiz, hần thật chỉ lỡ tay thôi sao? Hoàng Thượng vẫn không vui, bỗng lại nghe Hoàng Hậu nói:

“Hoàng Thượng bớt giận, chuyện này cũng nên thông cảm cho hần, dù sao. . . . .”

Nàng nói xong, ánh mắt nhìn ta có vẻ sâu xa. Lòng ta kinh động, không nghĩ tới nàng lại có thể biết lấy ta ra mà nói chuyện. Quả nhiên, Hoàng Thượng nghe nàng nói như thế, càng tức giận hơn. Hần nhìn ta, đè ép thanh âm nói:

“Nếu như là bởi vì ái phi nguoi, hần lại càng không nên. . . . . Không nên như thế!”

Tiếp theo đưa tầm mắt chuyển nơi khác, chuẩn bị mở miệng, đột nhiên thấy Tiết Tùng Ninh đứng dậy, quý xuống nói:

“Hoàng Thượng bớt giận, mặt tướng cho là Lâm Vương mấy ngày gần đây quá mức vất vả, cho nên mới phải lỡ tay.”

Ta sợ ngây người, lại thấy Tiết Tùng Ninh nhìn ta, nhẹ nhàng lắc đầu. Chợt giật mình, hần là sợ Hoàng Thượng một khi ép Quân Lâm, Quân Lâm buột miệng nói ra thân phận của ta sao? Đúng rồi, hần nhận sai Quân Lâm cũng cho rằng ta là Phụng Khinh Ca. Thật là dần, Tiết Tùng Ninh thật là dần. Hần đứng ra như thế, không phải sẽ khiến Hoàng Hậu cùng Quân Ngan càng thêm ‘Xác định’ hần là người của Quân Lâm sao? Lòng khẽ run lên, như vậy Tiết Vị Ương, Tiết Vị Ương sẽ làm sao bây giờ?

“Hoàng Thượng!”

Ta kéo ống tay áo của hần, miễn cưỡng cười nói:

“Thôi, cũng không có chuyện gì to tát. Chỉ là do lỡ tay thôi, có đúng hay không?”

Ai cũng nhìn thấy Quân Lâm là cố ý, coi như Hoàng Thượng muốn bỏ qua cho hần, cũng không có biện pháp. Ta ra mặt cầu tình, cũng không phải vì hần. Nhìn về phía Tiết Tùng Ninh, vẻ mặt hần vẫn căng thẳng như cũ không có buông lỏng.

Ta muốn nói cho hần biết, không cần xen vào chuyện của ta nữa, không cần xen vào nữa. Tiết Thanh cũng không muốn huynh muội hần bị cuốn vào trong đấu tranh hoàng tộc, ta cũng vậy, không muốn hần vì ta mà mạo hiểm như vậy.

Thấy ta cũng ra mặt vì Quân Lâm nói chuyện, cuối cùng Hoàng Thượng cũng không nói gì nữa. Ta vốn tưởng rằng Quân Lâm sẽ mượn cơ hội rồi tiếc, nhưng không ngờ hần vẫn tiếp tục lưu lại. Ta cố ý không nhìn hần nữa, chỉ cùng Hoàng Thượng nâng cốc cười nói. Bọn họ, mỗi người đều có mưu đồ riêng phải đạt được, ta cũng không nên ngông cuồng mà tự đi mò. Phía dưới truyền đến tiếng cười Quân Vũ:

“Thập Tam đệ hôm nay làm sao thế? Aiz, Thập ca ta lại cảm thấy vị Nhã Phi nương nương mới vào cung này đẹp như tiên trên trời, không hề kém hơn với mẫu phi nguoi!”

“Nàng không xứng!”

Thanh âm của hắn rất dữ tợn, khó khăn lắm mới từ trong kẽ răng nặn đi ra. Ta cảm thấy chán nản, ta không xứng sao? Vậy sao, hắn lại không dứt khoát ở trước mặt Hoàng Thượng vạch trần thân phận của ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Vì Sao Trở Lại

Tiệc cũng kết thúc, mọi người đều tản đi. Hoàng Thượng vẫn không có ngủ lại Vân Lạc cung, hình như là hẹn các đại thần thương nghị quốc sự. Ta yên lặng đi trên đường, cung nữ đi theo bên cạnh ta, nhỏ giọng nói:

“Nương nương đừng buồn, trong lòng Hoàng Thượng là có nương nương.”

Thì ra nàng cho rằng Hoàng Thượng không tới qua đêm ở Vân Lạc cung cho nên ta mới không vui, cười với nàng, ta làm sao lại vì chuyện này chứ? Đi đến phía trước được một đoạn, cung nữ bên cạnh đột nhiên nói:

“Nô tỳ tham kiến Lâm Vương điện hạ!”

Ta kinh ngạc, ngược mắt nhìn lại, thấy hắn nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào ta, đứng cách ta cũng không xa. Hắn mặc bạch y đứng ở trong màn đêm càng thêm chói mắt, thấy ta dừng lại, hắn liền đi đến bên cạnh ta từng bước từng bước một. Theo bản năng ta lui lại mấy bước, hắn không trở về phủ sao, như thế nào lại vẫn còn ở trong cung?

“Lui ra.”

Hắn trầm giọng hướng cung nữ nói. Cung nữ chần chừ một lát, chuẩn bị cúi người rời đi, ta lại nói:

“Không cần lui xuống, Lâm Vương có lời gì thì nói mau, Bôn cung còn phải qua Phụng Nghi cung.”

Trong mắt hắn bỗng tỏa ra lửa, gần như là muốn công phá ra ngoài, ra sức bóp chặt cổ tay của ta, cả giận nói:

“Đi Phụng Nghi cung làm cái gì? Liên hiệp với Hoàng Hậu cô kia của người để cùng nhau đối phó Bôn vương?”

Hắn nắm tay ta thật sự rất đau, nhưng lời của hắn giống như đánh đòn cảnh cáo, hoảng sợ nhìn hắn, cuối cùng là hắn đang nói cái gì?

“Vương gia!”

Cung nữ kêu lên một tiếng, mở to hai mắt nhìn hắn. Nhờ thế hắn mới cảm giác được mình lỡ lời, ngay cả một tia do dự cũng không hề có, ra tay rất nhanh, đánh một chưởng vào ngực cung nữ. Chỉ thấy khoe miệng cung nữ khạc ra một ngụm máu, cả người lảo lồi, trực tiếp ngã xuống.

“A ——”

Ta hoảng hốt mà hét lên, hắn lại có thể giết một cung nữ dễ dàng như vậy. Cũng chỉ vì câu ‘Hoàng Hậu cô’ mà thôi! Ngự Lâm quân tuần đêm nghe tiếng hét liền chạy lại rất nhanh, nhìn thấy cung nữ ngã trên mặt đất, đầy mắt mọi người hiện lên tia cảnh giác. Một người vội vàng mở miệng nói:

“Nương nương, Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

Ta sợ tới mức nói không ra lời, Quân Lâm mặt không thay đổi nói:

“Có thích khách, đuổi theo.”

Hắn đưa tay chỉ về phía trước, ánh mắt vẫn dừng ở trên mặt của ta, chưa từng dời dù chỉ một khắc. Vừa nghe có thích khách, Ngự Lâm quân rồi rít vọt tới phương hướng mà hắn chỉ. Hắn siết chặt tay của ta, kéo ta đi tới một bên.

“Người, buông ra!”

Sức của hắn thật mạnh, dù cho ta có gãy gập thế nào cũng không ăn thua gì.

“Buông ra! Đừng để ta gọi người!”

“Gọi người?”

Hắn khẽ hừ một tiếng, lực đạo trên tay không hề giảm, mở miệng chầm chọc:

“Gọi người rồi nói như thế nào? Nói cho bọn hần biết người là ta giết sao? Nhưng, vì sao ta lại phải giết nàng đây?”

Hần nhìn ta, rất là chắc chắn ta sẽ không nói. Ta cắn môi:

“Ngươi cho rằng ta không dám?”

Dùng sức kéo ta qua, gắt gao nhấn ta vào vách tường, tay hần chống tại phía trên, cười lạnh một tiếng nói:

“Ngươi cho rằng ta cái gì cũng không biết? Ngươi không sợ chết, nhưng ngươi vì sao sẵn sàng làm như thế? Muốn bảo vệ ai đây?”

Trong lòng giật mình, hần nói không sai, cùng lắm thì thân phận ta bại lộ, nhưng ta bây giờ không thể chết được, ta còn có chuyện chưa làm xong. Vùng vẫy mấy cái, hần vẫn nắm ta rất chặt. Ánh mắt phần nộ khóa ta lại, cắn phần nói:

“Rất tốt! Giả chết? Ngươi cứ vội vã muốn trốn chạy khỏi thế giới của ta như vậy sao? Thế thì, vì sao lại trở lại?”

Ta giật mình, giả chết là Tiết Tùng Ninh âm thầm bảo vệ ta, làm sao hần biết? Trở lại? Haiz, đó cũng không phải là điều mà ta muốn! Ta không để ý tới hần, bỗng hần dừng lại một lúc lâu, giọng khẽ run, mở miệng nói:

“Còn nữa..., vì sao. . . . . Vì sao ra mặt nói giúp cho ta?”

Những lời này, hình như là hần cố lấy hết dũng khí mới hỏi ra khỏi miệng. Tay chống ở trên tường đột nhiên nắm chặt, thật giống như hỏi rồi hần lại hỏi hận rất nhiều. Mà ta biết, hần là để ý, nếu để ý như vậy. Nếu như ta cái gì cũng không làm, hần ngược lại sẽ càng thêm thân nhiên. Giờ tay lên, nhẹ nhàng xoa ngực của hần, hần hết sức chấn động, ta nhân cơ hội đẩy hần ra, cười nói:

“Ngươi cho rằng ta là vì ngươi?”

“Ngươi!”

Trong mắt lộ ra vẻ không thể tin, sững sờ một hồi lâu, mới cắn răng hỏi: “Là Tiết Tùng Ninh?”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Ta Cắn Hần

“Tiết Tùng Ninh” Ba chữ này từ trong miệng hần nói ra cùng lúc với quả đấm bỗng nắm chặt của hần, có thể thấy là hần cực kỳ căm tức. Đường như hần bỗng nhớ đến điều gì đó, lớn tiếng hỏi:

“Hần cũng là người của Hoàng Hậu ? Aha ha.” Hần lại còn cười rộ lên:

“Ta nên sớm nghĩ tới! Mười năm trước không có đem ta diệt trừ tận gốc, hiện tại thì lại nhịn không được mà tìm đến ta!”

Chẳng biết tại sao, lúc nghe hần nói những lời này, ta chỉ cảm thấy nỗi buồn vô hạn chậm rãi tự dâng lên trong lòng. Mười năm trước, hần vẫn còn là một đứa bé. Là một đứa bé chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé, nhưng mà hần vẫn sống. Ta không cách nào tưởng tượng ra lúc đó, hần chịu bao nhiêu gian khó cùng khổ nạn, thì hần mới có thể luyện thành tâm địa sắt đá như hôm nay.

“Phượng Loan Phi!”

Hần bỗng găng giọng gọi tên ta một cách dữ tợn. Ta giật mình nhìn hần, thế nhưng hần lại cười mỉa:

“Nhã Phi? Ngươi sao xứng!”

Trong lòng đau xót, nhìn nam tử với gương mặt tràn đầy đau thương, quanh người hần lan tràn nỗi tức giận vô cùng sâu sắc, ta bỗng đứng lui ra nửa bước. Quạt cường ngược mắt nhìn hần, găng từng chữ rõ ràng:

“Bất kể như thế nào, hiện giờ ta cũng đã là Nhã Phi. Xứng hay không cũng không cần ngươi bình phẩm! Ngươi là người thông minh, sau này ở trước mặt Hoàng Thượng, ngươi nên kêu ta một tiếng ‘ mẫu phi ’.”

Mẫu phi. . . . . Vì sao nhớ tới ta lại đau lòng rồi.

“Ngươi đừng mơ tưởng!”

Hắn khó khăn nặn ra ba chữ, trợn mắt nhìn ta. Ta cũng không muốn như vậy, không muốn hắn gọi ta như vậy. Chẳng qua là, chúng ta còn có đường lui sao? Ta không muốn dây dưa với hắn nữa, xoay người muốn đi, thế nhưng hắn lại nhanh tay kéo ta:

“Không được đi!”

Thanh âm thật là bá đạo, không được đi? Dựa vào cái gì? Ta cắn răng nói:

“Cũng muốn giết ta sao?”

Nhớ tới cung nữ mới vừa chết thảm, nhin không được mà run rẩy. Nam tử trước mắt này, suy nghĩ trong lòng hắn ta đã sớm nhìn không thấu rồi. Hắn chợt ngẩn ra, ta nói tiếp:

“Lần trước không có tự tay giết chết ta, không cam lòng sao? Muốn giết ta thêm lần nữa?”

Ta vĩnh viễn nhớ Tiết Tùng Ninh đã nói, người đứng phía sau cho người giám thị ta!

“Ngươi nói cái gì!”

Hắn rùng gợn. Ta cố gắng ổn định tâm trí của mình, không để cho hai chân khụy xuống. Ta nhìn thẳng vào mặt hắn:

“Tốt, muốn giết cứ giết, không giết thì để cho ta đi.”

Tôi nay đối địch với hắn, ta cũng không thèm đếm xỉa cái gì nữa. Những lời lúc trước không dám nói, cũng nói hết. Chuyện không dám làm, cũng làm hết. Ngực đau nhói, nhưng ta lại muốn dùng cái vẻ mặt cười châm chọc mà hắn chán ghét nhất để cho hắn nhìn. Mỗi một người khi yêu mà dẫn đến hận, vậy thì liền hận đến hoàn toàn đi! Cũng đỡ phải, canh cánh trong lòng! Hắn nhìn ta, không động một chút nào.

Lửa trong mắt từ từ tàn đi, đau đớn kéo xuống dường như càng lúc càng sâu. Ta ngán ngẩm, hắn hôm nay, vẫn còn đau đớn điều gì đây? Chẳng lẽ hắn vẫn còn quyến luyến ta sao? Trái tim run lên bần bật, chán nản cười, nhìn xem, ta lại muốn như thế nữa rồi.

Hắn nói không để cho ta đi, thật đúng là không để cho ta đi. Cầm lấy tay ta càng ngày càng chặt, dường như muốn đem cổ tay của ta bẻ gãy đi vậy. Ta không có kêu đau, cúi đầu ra sức cắn xuống! Hắn cũng không có kêu đau, ngay cả động cũng chưa từng động một cái.

Ta chợt khóc, nhưng vẫn muốn dùng sức cắn, dùng sức cắn. . . . . Đầu lưỡi nếm đến mùi máu tươi nồng nặc, lẫn vào trong mùi vị nước mắt của ta, thật là đau khổ. Ta yên lặng cắn, nhưng hắn vẫn còn nắm chặt tay ta như cũ. Ta đành buông miệng, ta không thể lay chuyển được hắn. Ngước mắt, trong nháy mắt ta hoảng hốt, ta dường như nhìn thấy hắn đang cười. . . . . Cả người bị hắn kéo mạnh lại, nghe hắn nói một cách lạnh lùng:

“Bây giờ, ta dẫn ngươi xuất cung, đi cho thật xa, đừng để ta gặp ngươi! Nếu không, ta nhất định giết chết ngươi!”

“Phốc.” Không nhin được bật cười. Phụng Loan Phi, ngươi lại u mê, hắn là loại lang tâm như sắt, làm sao có thể nhìn ngươi cười chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Ta Hoảng Hốt

“Cười cái gì?” Hắn nghiêm mặt hỏi. Ta vẫn tiếp tục cười, phải nói là rất lâu rồi ta không có cười như thế này. Cười mình quá si lại quá ngốc.

“Không cho cười!”

Hắn quát khê, đưa tay vào trong áo lấy ra một miếng ngọc bội, nhỏ giọng nói:

“Đi ra ngoài cầm cái này đổi tiền.”

Ta rút tay ra, nhưng vẫn rút không được. Không thể làm gì khác hơn là nói:

“Ta không xuất cung, ngươi mau buông ta ra. Nếu không ta gọi người tới, đường đường là Lâm Vương lại trêu ghẹo Tần Phi, e rằng không hay cho lắm.”

Hắn vô cùng chấn động, nhìn ta với vẻ không thể tin được. Ta nhìn hắn phát phát tay chìa ra ngọc bội, nhỏ giọng nói:

“Còn có tín vật làm chứng.”

“Phụng Loan Phi”

Hắn rất căm hận, nhưng vì sao không đánh ta một chưởng như với cung nữ kia? Hắn hừ lạnh:

“Ngươi cho rằng phụ hoàng sẽ tin sao? Đừng quên, ngươi lại là mẫu phi của ta!”

Ta lắc đầu:

“Vậy ngươi cũng đừng quên, Hoàng Thượng hẳn rõ ràng nhất, trong lòng ngươi căn bản không xem ta là Nhã Phi.”

Một câu nói trúng nỗi đau của hắn, hắn nhìn chằm chằm ta rất lâu, đột nhiên đưa tay kéo ta lại, ra sức hôn xuống.

“Đứng, ngươi ở trong mắt ta, ở trong lòng ta, chưa bao giờ là mẫu phi! Hiện tại không phải, về sau cũng đừng hòng mơ tưởng!”

“Ừm——” Ta sợ ngây người, nơi này chính là hoàng cung đấy, lá gan hắn lớn như vậy sao, dám hôn ta? Hắn không sợ bị người nhìn thấy ư? Đưa tay đánh hắn, hắn không nhúc nhích, dùng sức ôm ta, hôn một cách mạnh mẽ.

“Phượng Loan Phi!” Hắn cắn răng gọi ta, lại cúi đầu nói:

“Ngươi thật đáng sợ. . . . .”

Cái gì, ta đáng sợ sao? Ta có chỗ nào đáng sợ đây? Cho tới bây giờ, đều là hắn đem ta đùa bỡn ở trong bàn tay, hắn cho ta hạnh phúc, ta khờ dại đón nhận, cũng quý trọng. Hắn cho ta phần bội, ta im lặng thừa nhận, cũng không phản kháng. Hắn cho ta cơ hội rời khỏi, ta bình thân rời đi, không mang một phần một hào nào của hắn. Bây giờ, hắn lại còn nói ta đáng sợ?

Hắn dùng sức hôn, làm cho ta đau. Ta giãy giụa nhưng không đẩy hắn ra được. Hắn dồn dập thờ hôn hěn, rồi chậm rãi, chậm rãi, gần như ổn định lại. Đường như môi của hắn cũng trở nên mềm mại, động tác không còn bá đạo cùng thô kệch như vậy nữa.

“Loan Phi. . . . .”

Bỗng hắn cúi đầu gọi. Ta kinh ngạc, hắn cũng chợt cứng đờ. Sau đó, dùng sức đẩy ta ra, hắn không nhìn ta nữa, xoay người nhanh chóng bỏ đi. . . . . Cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất ở trong tầm mắt của ta, ta vẫn không kịp phản ứng. Nước mắt chảy xuống, gột tay lên lau đi. Haiz. Tự giễu chính mình, nhất định là ta khờ rồi. Nếu không, tại sao lại nhìn thấy hắn cười, lại nghe thấy hắn dịu dàng kêu tên của ta đấy? Ta dựa thẳng người vào vách tường, đến khi xoay người lại, thì nghe thấy có tiếng động truyền ra từ bên trong bụi hoa bên cạnh. Ta sợ tới mức hoảng loạn, theo bản năng ta gọi:

“Ai? Ai, ở đâu?”

Thời gian dừng lại trong nháy mắt, một bóng người hơi hơi run rẩy ra khỏi bụi hoa, ta nhìn kĩ thì ra là một lão ma ma. Ta cố gắng nhớ lại tất cả chuyện vừa này, bà ta. . . phải chăng đã nhìn thấy tất cả? Ta nên làm cái gì bây giờ? Chợt bà ta quỳ xuống trước mặt ta, run rẩy dập đầu nói:

“Nương nương, nương nương thứ tội! Nô tỳ cầu xin nương nương bỏ qua cho Lâm Vương điện hạ! Nương nương xin hãy tha cho hắn! Nô tỳ cầu xin nương nương không cần đem chuyện tối nay nói cho Hoàng Thượng! Điện hạ hắn. . . . Điện hạ hắn là vô ý mạo phạm nương nương! Nương nương, ngài nhất định phải tin tưởng nô tỳ, thật đó nương nương! Nương nương. . . . .”

Bà ta vừa cầu xin, vừa dập đầu trước ta. Thì ra, nàng nhìn thấy cảnh Quân Lâm ôm ta, cho là Quân Lâm cố ý mạo phạm ta. Sợ ta ở trước mặt Hoàng Thượng tố cáo hắn.

“Nương nương, chỉ cần ngài bỏ qua cho điện hạ, muốn nô tỳ làm gì cũng được! Nương nương. . . . .”

Bà ta vẫn tiếp tục cầu xin ta, lúc này ở phía xa đã truyền đến tiếng của một nhóm cung nhân đang đi tìm ta. Ta vội hướng nàng quát lên:

“Đứng lên!”

Bà ta ngẩng ngẩng cả người, ta lại nói:

“Ngươi đứng lên! Bọn cung sẽ xem xét chuyện này, nhưng, tối nay, ngươi không nhìn thấy gì cả, hiểu chưa?”

Nếu để cho người ngoài nhìn thấy, nghe qua lời bà ta cầu xin, chỉ sợ ta với Quân Lâm đều gặp phiền toái.

“Tạ nương nương! Tạ nương nương!” Bà ta lại dập đầu mấy cái, rồi mới đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Cách Xa Nàng Một Chút (1)

“Nhã Phi nương nương! Nhã Phi nương nương!”

Nhóm cung nhân gian cao đèn lồng, nhìn thấy ta đứng ở xa, vội vã xông lên. Sau đó, lại tự giác tránh ra một lối, ta mới nhìn thấy khuôn mặt lộ vẻ lo lắng của Hoàng Thượng. Hắn bước nhanh tiến lên, kéo tay của ta, lo lắng nói:

“Ái phi, nàng có sao không? Trẫm nghe nói nàng gặp thích khách, Trẫm rất lo lắng!”

Ta thăm kêo không tốt, cư nhiên kinh động Hoàng Thượng. Vội vàng lắc đầu nói:

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm, nô tỳ không sao.” Hắn không yên lòng, trầm giọng nói:

“Người đâu, hộ tống nương nương hồi cung, nếu nương nương có gì không ổn thì bùng đầu đến gặp Trẫm!”

Nhóm cung nhân bị dọa sợ tới mức run rẩy, vội vàng gật đầu ứng tiếng. Ta kéo nhẹ ống tay áo của hắn, vội la lên:

“Hoàng Thượng bớt giận, nô tỳ thật sự không có việc gì.”

“Hò đồ.”

Hắn cúi đầu hét lớn: “Trẫm nghe nói cung nữ thân cận của nàng cũng bị giết, làm sao lại nói không có việc gì?” Lời nói vừa dứt, hình như là hắn chợt nhớ tới điều gì đó, buột miệng nói:

“Lâm nhi đâu? Trẫm nghe nói là hắn phát hiện thích khách, hắn không đi cùng nàng sao?”

Hắn hỏi, ngược mắt nhìn, ánh mắt rơi vào trên người mama ở phía sau lưng ta, chợt lộ vẻ không vui.

“Tần mama, người ở đây làm gì?”

Ta chỉ nghe “rầm” một tiếng, Tần mama vội vã quỳ, trán chạm đất nói:

“Hoàng Thượng, nô tỳ. . . . . Nô tỳ là . . . . .”

Cả người bà ta run rẩy, lại còn nói không nên lời. Ta khẽ nắm chặt hai quả đấm, thật muốn chết người mà, chuyện này thế nhưng lại náo động lớn rồi. Ta lại cùng Quân Lâm ở chung một chỗ, còn bị Tần mama nhìn thấy, mặc dù bà ta còn cầu xin ta đừng nói, nhưng người này, ta không biết là người như thế nào, vẫn phải đề phòng. Ta nhanh trí, vội nói:

“Hoàng Thượng, Lâm Vương đuổi theo thích khách, nô tỳ một thân một mình không cẩn thận lạc đường, hên là gặp Tần mama, nên muốn để bà ta mang nô tỳ hồi cung. Vừa vặn, ngài đã tới.”

Nghe nói ta nói như thế, Tần mama vội đáp lời:

“Nương nương nói đúng, xin Hoàng Thượng minh xét.”

Ánh mắt Hoàng Thượng vẫn vô cùng bén nhọn, nhìn bà ta với vẻ lạnh lùng, nói:

“Hôm nay là vô ý mà gặp, ngày sau cách nương nương xa một chút, nếu không Trẫm nhất định không tha!”

Nói xong, không để ý đến kinh ngạc của ta, bàn tay to của hắn nắm lấy tay của ta, xoay người rời đi.

“Hoàng. . . . .”

Ta ngậm miệng, quay đầu nhìn về phía Tần mama đang quỳ trên mặt đất, bà ta vẫn quỳ như cũ, đầu cúi rất thấp, ta không thể nhìn thấy vẻ mặt của bà ta.

“Đã khiến ái phi sợ hãi, để Trẫm đưa nàng hồi cung.”

Hoàng Thượng dịu dàng nói, một tay choàng qua vai, nhẹ nhàng ôm lấy ta. Ta hơi chấn động, nhưng cũng không nói gì nữa. Cung nhân hai bên, tay cầm lồng đèn soi đường, ánh sáng chiếu phía trước, có gió thổi tới, cái bóng phía dưới mặt đất nhẹ nhàng lay động. Ta than nhẹ một tiếng, bỗng nhiên ta có cảm giác hình như là có ai đó đang theo dõi mình từ phía xa. Có chút giật mình, ta ngược mắt nhìn lại, thấy ở phía xa đằng sau lang trụ, Quân Ngạn tay vịn lang trụ, đứng nhìn về phía ta.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Cách Xa Nàng Một Chút (2) Canh Hai

Ta nhìn không rõ về mặt của hắn, nhưng lại có thể cảm giác được quanh người hắn tỏa ra vẻ tức giận cùng căm hận. Hương vị đó dường như đã thối nát thành hoạ, ban đêm ở nơi này vào mùa hè, lẫn vào không khí chính là mùi vị dơ bẩn, trở nên bộc phát làm lòng người ta không khỏi sợ hãi. Ta theo bản năng hướng vào trong ngực Hoàng Thượng để né tránh, Hoàng Thượng cho là ta là sợ, vội ôm chặt ta, nhẹ giọng gọi:

“Ái phi làm sao thế?”

Ta lắc đầu một cái: “Hoàng Thượng. . . . . Hoàng Thượng, tối nay vẫn đến Ngự Thư Phòng sao?”

Hắn khẽ cười, búng nhẹ vào chóp mũi của ta, cung chiều mở miệng:

“Ừm, Trẫm là hoàng đế, còn có chuyện quan trọng phải xử lý. Nhưng Trẫm sẽ tự mình đưa nàng trở về Vân Lạc Cung, rồi mới đi.”

Hắn lại nói: “Nàng yên tâm, Trẫm sẽ tăng thêm người bảo vệ nàng, tuyệt không để cho nàng chịu một chút xúu tổn thương!”

Lỗ mũi chua xót, ta biết rõ hắn chỉ coi ta như là Nhã Phi, nhưng hắn quả thật đối với ta quá tốt. Đến khi hoàn hồn, mới chợt phát hiện Quân Ngạn đã sớm không còn ở nơi đó. Lúc Hoàng Thượng ôm ta đi qua lang trụ kia, ta nhìn thấy rõ màu son dầu trên lang trụ bị nứt. Trong lòng nghĩ đến về mặt của Quân Ngạn, đột nhiên kinh hãi. Sau một lúc lâu, lại bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Ta bây giờ đã là phi tử Hoàng Thượng rồi, hắn còn có thể như thế nào? Trở về Vân Lạc Cung, Hoàng Thượng quả nhiên tăng thêm thị vệ canh chừng ở ngoài cung, lại dặn dò ta nghỉ ngơi thật tốt, song mới đứng dậy rồi đi. Nhưng khi đến cửa, liền trở lại, phân phó cung nữ đến Ngự Thiện Phòng nấu canh nóng cho ta đỡ sợ, rồi mới rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên ta có loại cảm giác kỳ quái. Hoàng Thượng không ngủ lại Vân Lạc Cung cũng không phải là bởi vì quốc sự bận rộn, dường như là bởi vì chuyện khác. Nhưng, đến tận cùng là chuyện gì, ta cũng không biết.

“Nương nương, uống chén canh này đi. Đây là Hoàng Thượng cố ý phân phó nô tỳ chuẩn bị.”

Cung nữ nhỏ giọng nói. Ta gật đầu, nhận lấy chén canh, cẩn thận lấy thìa múc một muỗng, ném qua một ngục nhỏ, không biết sao, đột nhiên trong đầu lại nhớ tới mặt của Tần mama. Rốt cuộc bà ta là ai? Vì sao Hoàng Thượng lại chán ghét bà ta như thế? Lại một mực bảo bà ta cách ta xa một chút. . .

Chợt cả kinh, không, không phải là cách ta xa một chút, phải là cách Nhã Phi xa một chút! Bà ta cùng Nhã Phi có quan hệ! Tay run lên, nước canh vẩy xuống. Ta lấy làm kinh hãi, chén canh trực tiếp rơi xuống trên mặt đất.

“Rầm” một tiếng, vỡ nát.

“Aaah, nương nương!”

Cung nữ sợ hãi kêu, vội cúi người giúp ta lau chùi, vừa lo lắng hỏi:

“Nương nương có bị bỏng không?”

Ta làm sao còn quan tâm bỏng hay không bỏng, lôi kéo nàng nói:

“Đi, đem Tần mama gọi tới, Bồn cung có chuyện muốn hỏi bà ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Tình Thương Vĩ Đại Của Mẹ (1)

Có lẽ cung nữ bị ta dọa đến sợ hãi rồi, một lúc lâu sau mới nói:

“Nhưng nương nương, Hoàng Thượng không cho. . . . .”

“Bồn cung chỉ hỏi vài câu, không có gì đáng ngại.”

Ta ngắt lời nàng: “Người nhanh đi!”

Cung nữ do dự một lúc rồi mới đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài. Chỉ chớp lát sau, cung nữ liền dẫn Tần mama đi vào. Bà ta thấy ta, vội quỳ xuống nói:

“Nô tỳ bái kiến nương nương, nương nương thiên tuế!”

Phất tay ý bảo cung nữ lui xuống, song ta mới cho phép đứng lên.

“Nô tỳ đa tạ nương nương tối nay nói chuyện với nô tỳ!”

Tần mama lại dập đầu, rồi mới đứng dậy. Ta nhìn bà ta một chút, ước chừng chừng là khoảng năm mươi tuổi, tóc mai hai bên đã xuất hiện màu trắng xám. Đường như bà ta có chút lo lắng, đôi tay nắm chặt cùng chung một chỗ, cảm thấy lúng túng. Ta mới mở miệng:

“Ngươi là bà vú của Lâm Vương?”

Nếu quan tâm Quân Lâm như vậy, thì suy xét một chút về tuổi tác của bà ta, ta nghĩ suy đoán của ta sẽ không sai. Đường như bà ta có chút khiếp sợ, nhìn ta với vẻ kinh ngạc, hốc mắt khô từ từ lộ ra nước mắt, rồi bỗng nhiên lại quý gối cạnh chân ta, nức nở nói:

“Ngài thật. . . . . Thật sự là Nhã Phi nương nương?”

Ta giật mình, dường như bà ta rất mừng rỡ, lại nói tiếp:

“Ban đầu nô tỳ còn không tin, nhưng bây giờ. . . . . Nương nương, thật sự là ngài sao? Ngài còn nhớ rõ nô tỳ, còn nhớ rõ nô tỳ đó!”

Bà ta roi lệ, lại vừa cười, vừa lau. Ta lắc đầu:

“Ngươi sai rồi, ta không phải là nàng.”

“Nương nương. . . . .” Nàng một vẻ kinh ngạc:

“Không. . . . . Vậy ngài vì sao biết nô tỳ là bà vú của Lâm Vương?”

“Ta đoán.”

Thành thật mà trả lời bà ta. Nhưng bà ta lại không tin:

“Sẽ không, nô tỳ có hỏi qua công công theo bên cạnh Hoàng Thượng, hẳn có nói qua, ngài biết chuyện Anh Vườn, ngài biết chuyện cùng với Hoàng Thượng! Nương nương, trừ ngài, còn ai biết đây?”

Thì ra là vì vậy. Ta kinh ngạc mà bật cười, Quân Lâm cũng biết đấy, nhưng bà ta sẽ tin sao? Hay là ta phải nói cho bà ta biết thân phận thật của ta là Phụng Loan Phi? Lắc đầu một cái, đây không phải là dự tính ban đầu mà ta nghĩ. Ta không trả lời bà ta nữa, chỉ hỏi:

“Vì sao Hoàng Thượng bắt ngươi phải cách ta xa một chút?”

Hình như là bà ta bị chấn động, sau đó lại run rẩy dập đầu:

“Nương nương, năm đó lúc nô tỳ ôm Vương gia đi ra ngoài, thật không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nương nương, ngài đã quên sao. . . . .”

Ta căng thẳng nhìn nàng, cắn răng nói:

“Ngươi nói.”

Từ từ đến gần chân tướng năm đó, đột nhiên ta có loại xúc động không nói nên lời, tay vịn mép bàn, sợ sợ thấy một cái sẽ không đứng vững được.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Tình Thương Vĩ Đại Của Mẹ (2) Canh Hai

Bà ta ngừng một lát, rồi nói tiếp:

“Đêm đó Hoàng Thượng không có ở trong cung, đột nhiên nương nương lại sinh non, sanh ra Vương gia nhưng thân thể lại suy yếu, Hoàng Hậu nương nương liền cho cung nhân lui ra để nương nương nghỉ ngơi thật tốt. Vương gia lại còn khóc nháo lên, nô tỳ sợ ảnh hưởng đến nương nương nghỉ ngơi, nên đành phải đem Vương gia ôm ra bên ngoài. Ai ngờ. . . . . Ai ngờ, nương nương đột nhiên băng huyết. . . . .”

Người bà ta run run, rồi bỗng che mặt khóc lớn nói:

“Nhưng mà trong tâm cung lúc đó, một cung nhân cũng không có, nô tỳ có tội, nô tỳ thật sự có tội, nương nương!”

Không có ai. . . . . Không ai biết Nhã Phi sau khi sanh bị băng huyết. . . . . Aaha, kế hoạch thật chu đáo. Băng huyết, thật là một đòn sát thủ quá tốt! Tần mama không ngừng khóc lớn:

“Chờ đến khi có người phát hiện, thì đã. . . đã không còn kịp nữa! Khi Hoàng Thượng hồi cung, liền tức giận giết chết hai ngự y tại chỗ. Nhưng. . . Ai cũng không có cách nào. Hoàng Thượng muốn mạng nô tỳ, nhưng nương nương liều mình che chở nô tỳ, muốn nô tỳ chăm sóc Vương gia thật tốt. Hoàng Thượng vì đáp ứng nương nương nên mới không giết nô tỳ.”

Tay khẽ nắm chặt, trách không được Hoàng Thượng chán ghét bà ta như thế. Hoàng Thượng là thật sự yêu Nhã Phi, nếu không sao bởi vì lời nàng nói, qua nhiều năm như vậy, cũng không hề động Tần mama một cái?

“Vậy quốc. . . . . Không, Phụng Hổ. . . . .”

Bật thốt lên hỏi, lại giật mình sửng sốt, ta không biết nên hỏi như thế nào. Nếu là băng huyết, vậy thì Phụng Hổ đã hạ thủ lúc nào đây? Tần mama đã ý thức được ta muốn hỏi cái gì, ngừng lại một lát, trộm nhìn bốn phía, mới nhỏ giọng nói:

“Vốn cũng không ai biết, nô tỳ cũng chưa từng nghĩ đến. Mấy tháng trước, không ngờ quân gia Phụng phủ lại đột nhiên đứng ra làm chứng nói năm đó khi Phụng Hổ làm quốc cữu có mang lá trà vào cung đưa cho nương nương, trong lá trà có độc. . . . .”

Đầu ngón tay run lên, hạ độc. . . . . Sợ còn là độc được mãn tính (* là loại độc được ngấm từ từ ý). . . . . Tần mama không chú ý tới vẻ khác thường của ta, đổi đề tài nói:

“Vương gia từ nhỏ mệnh khổ, thậm chí cũng không được mẹ ruột ôm ấp một chút. Song, may mắn là Hoàng Hậu nương nương nhân từ. . . . .”

“Hoàng Hậu?”

Ta kinh ngạc. Tần mama gạt đầu, trong mắt lộ ra chút ánh sáng:

“Đúng vậy, trước khi nương nương lâm chung, có ở trước mặt Hoàng Thượng đem Vương gia phó thác cho Hoàng Hậu nương nương. Hoàng Hậu nương nương nên lễ đáp ứng nàng, chắc chắn đối với Vương gia như con ruột.”

Ta cuối cùng cũng biết vì sao Quân Lâm lại gọi Hoàng Hậu là ‘Mẫu hậu’ rồi, thì ra là Nhã Phi sau khi chết, hẳn liền được đưa làm con thừa tự (* như là con nối dõi ý) cho Hoàng Hậu. Nhìn vẻ mặt cảm kích của Tần mama đối với Hoàng Hậu, trong lòng từ từ dâng lên một hồi thê thương. Nếu là lúc trước, ta đây, chắc chắn sẽ bị lòng nhân từ của Cô làm cảm động. Nhưng hiện tại, thì không phải.

Ta nghĩ, ngay lúc đó Nhã Phi đã ý thức được tình cảnh của mình, nàng không cứu được mình, nhưng nàng muốn giữ được con của mình. Ở trước mặt Hoàng Thượng mà đem đứa bé phó thác cho Hoàng Hậu, thì cho dù Hoàng Hậu muốn gây bất lợi cho hần, cũng không dám. Nàng không muốn che chở, cũng phải che chở.

Nếu không, một khi đứa bé xảy ra chuyện, nhất định cùng Hoàng Hậu thoát không khỏi liên quan. Không thể không nói, Nhã Phi đi bước cờ này, đi một bước vừa hiểm lại vừa chuẩn. Đây là tình thương vĩ đại đến cỡ nào của một người mẹ, tại một khắc cuối cùng của sinh mạng, nàng lại còn cố dùng hết hơi thở cuối để che chở cho con của mình chu toàn. Quân Lâm hẳn chắc cũng biết rõ chuyện năm đó, thông minh như hần, chỉ cần nghe một tai, sẽ biết được toàn bộ, khó trách hần lại hận như thế.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Nguyên Nhân Hậu Quả

“Nương nương, ngài có thể tha thứ cho nô tỳ không? Là do lỗi nô tỳ, mới khiến cho nương nương. . . . .”

Tần mama cúi người xuống dưới chân ta, khóc đến mức không thành tiếng. Ta lắc đầu, đưa tay dịu bà ta dậy, mở miệng nói:

“Mama trước hãy đứng dậy, ta. . . . . Cũng không phải là mẫu phi của Lâm Vương. Chỉ là may mắn được phong hào ‘Nhã Phi’ mà thôi.”

Con người của bà ta hơi căng lớn, lộ ra vẻ không thể tin được. Ta xoay người đi, có giải thích nữa cũng không làm nên chuyện gì, nhưng ta không phải là Nhã Phi, điều này là thật.

Hoàng Thượng chỉ là cho rằng, ngoài hần cùng với Nhã Phi ra thì không còn ai biết về truyền thuyết Anh Vườn, vì thế mới cho ta là Nhã Phi. Cách một lát sau, mới nghe Tần mama thở dài một tiếng, làm như lầm bầm lầu bầu:

“Vương gia khi còn bé rõ là mệnh khổ, còn nhỏ tuổi vậy mà bị đưa đi Biên Quốc làm con tin, nhưng bây giờ thì tốt rồi.”

Bà ta nhìn ta, từ từ cười lộ lên:

“Nay, Dương đại nhân cũng trở lại, mọi chuyện đều sẽ khá hơn.”

Chợt cảm thấy kinh hoàng, Dương đại nhân?

“Dương đại nhân? Ai là Dương đại nhân?”

Ta vội hỏi, trong đầu đã sớm hiện lên gương mặt của Dương Trọng Vân, lại hoảng sợ thêm lần nữa, hẳn thật sự không phải là một cái sư gia nho nhỏ ư? Bà ta cười nói:

“Dương Trọng Vân đại nhân đó, hẳn là ca ca của nương nương. . . .”

Có thể là nhớ lại lời ta nói mình không phải là Nhã Phi, bà ta ngừng một lát, ngược lại nói:

“Hắn chính là Cửu Cửu ruột(* Cậu) của Vương gia đó.”

Ta chỉ cảm thấy đầu óc ‘Ồng’ một tiếng, khó trách tới nay ở trên đại điện, hẳn có thể mạo hiểm đứng ra vì Quân Lâm nói chuyện, có nguy cơ chọc giận Hoàng Thượng. Hẳn đúng là cậu của Quân Lâm, là ca ca của Nhã Phi! Tàn mama không cảm giác ra được sự khác thường của ta, cứ nói tiếp:

“Nếu năm đó Dương đại nhân còn ở đây, thì có lẽ nương nương cũng sẽ không. . . . .”

Bà ta dường như ý thức được mình nói sai, vội im miệng, có chút sợ hãi mà nhìn ta. Ta chỉ cảm thấy cả người run lên, vội nắm chặt mép bàn, cắn răng hỏi:

“Năm đó, đến tận cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Trong đầu lần lượt nhớ tới thời điểm Phượng phủ xảy ra chuyện không may, lúc ở trong thiên lao, ngực tốt kia thuận miệng nói ra: Thánh Đức 27 năm, chuyện Dương đại nhân bị giáng chức ai nói không phải là do Quốc Cửu gây nên? Chẳng qua là khi đó hẳn quyền cao chức trọng, ai cũng không dám đứng ra nói chuyện! Chỉ tiếc Dương đại nhân làm quan thanh liêm cũng bị kẻ gian hãm hại! Dương đại nhân, Dương đại nhân. . . . .

Nay, ta mới cảm giác rằng mình đã tỉnh ngộ, thì ra ba chữ này, ta đã sớm nghe qua. Có điều khi đó ta đây, tin chắc Phượng Hồ trong sạch, cắn răng không thêm đề ý. Như vậy, hiện tại thì sao? Vì ta đột nhiên hỏi chuyện Dương Trọng Vân, nên Tàn mama hơi có chút kinh ngạc, nhưng là lắc đầu nói:

“Bẩm nương nương, năm đó, chuyện Dương đại nhân, nô tỳ cũng không rõ. Chỉ biết là, Dương đại nhân đột nhiên bị bãi nhiệm chức vị Thừa Tướng, trong một đêm bị trục xuất khỏi kinh thành.”

Thì ra, lúc đầu hẳn chính là Đại Tuyên Thừa Tướng. Che ngực hít sâu vài hơi, năm đó Nhã Phi được sủng ái nhất hậu cung, ca ca ruột lại là Thừa tướng, quyền cao chức trọng, Hoàng Hậu tất nhiên sẽ đem bọn họ coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Trước trừ đi Dương Trọng Vân, sau lại cấp tốc hại Nhã Phi. . . . . Trời ạ.

Đột nhiên nhắm hai mắt lại, cả người nhẹ run lên, mặc dù ta chưa từng chứng kiến tận mắt mọi chuyện xảy ra năm đó, nhưng lại có thể lĩnh hội được tràng diện kinh tâm động phách đó rồi (* chấn động lòng người). Hại người ở trong vô hình, giết người ở trong vô hình. Hoàng Hậu, Cô của ta. Ta không biết trên tay của nàng, đến tận cùng là đã dính bao nhiêu máu người! Bỗng giật mình, đứng rồi, còn có Tiết Vị Ương! Vị Ương nàng vẫn còn ở trong cung! Bất chấp tất cả mà lao ra.

“Nương nương!” Tàn mama vội vã gọi ta.

“Nương nương!” Cung nữ thấy ta chạy đi, cả kinh, liền vội đuổi theo ta. Ta muốn đi Phượng Nghi Cung, vô luận như thế nào, ta cũng phải bảo toàn cho Tiết Vị Ương không bị một chút thương tổn nào mà rời khỏi hoàng cung. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chạy Trốn Nơi Nào

【 Quân Lâm 】

Vội chạy từ hoàng cung ra, thật ra thì hẳn cũng không biết vì sao phải chạy trốn. Thư Nghiêm đứng ở xa xa nhìn thấy hẳn chạy ra ngoài, vội nghênh đón kêu hẳn:

“Chủ tử.”

Quân Lâm chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, đưa tay cảm vai hắn, bật thốt lên: “Nàng còn. . . .”

Nhưng chỉ nói được hai chữ, rồi lại bất chợt ngậm miệng. Về mặt từ mừng rỡ chậm rãi thay vào vẻ lạnh như băng, điên rồi sao? Nàng còn sống, vì sao hắn lại cảm thấy vui vẻ? Bỗng dưng buông tay đang cầm vai Thư Nghiêm ra, đứng né sang một bên, nhảy lên lưng ngựa, quát to một tiếng, phi nhanh đi.

“Chủ tử!”

Thư Nghiêm vội lên ngựa, đuổi theo hắn. Hắn không biết từ ‘nàng’ trong miệng hắn là ai. Chẳng qua là, mới vừa rồi, rõ ràng là thấy hắn cười, ngay cả trong con ngươi đều là ý cười. Đi theo hắn hơn mười năm, nhất định là không có nhìn lầm. Quả thật, là cười. Con mắt chăm chú nhìn người phía trước, kể từ sau khi Loan Phi chết đi, hắn liền không còn cười như thế. Tâm chấn động mạnh một cái, chẳng lẽ nói. . . .

Nhưng, vậy làm sao có thể? Thư Nghiêm bất giác nắm chặt dây cương, lại vẫn lắc đầu.

Con ngựa chạy một mạch như điên, Quân Lâm cứ quật roi ngựa, hắn không muốn dừng lại, giống như dừng lại, trong đầu hắn sẽ không kiềm chế được mà nhớ tới gương mặt đó. Làm hắn cảm thấy quen thuộc vạn phần, hận ý lại còn kéo dài. Ra sức cắn răng, gần như có thể nghe thanh âm ‘Khanh khách’. Đang cao hứng rất nhiều, thì hắn lại càng vô cùng tức giận, lại vô cùng hận.

“Ha ha ——” Bỗng nhiên tự giễu mà cười rộ lên, thật tốt, nàng cư nhiên lại làm nữ nhân của phụ hoàng mình! Nàng cư nhiên. . . . Nàng cũng chỉ là nữ nhân thích bám vào hư vinh phú quý, quyền cao chức trọng. Thật là thấp hèn! Có hết sức mà nghĩ, nghĩ dơ bẩn như thế nào. Nhưng, vì sao lại càng đau lòng hơn chứ? Đau quá đi, khiến hắn không nhịn được mà cau mày. Lâm Vương phủ đang ở trước mắt rồi, thế nhưng dường như hắn lại cảm thấy ba chữ kia muốn bay lên, mơ hồ không chịu nổi. Cẩn rằng nhảy xuống ngựa, lao đảo lui lại mấy bước.

“Chủ tử!” Thư Nghiêm xông tới, đưa tay muốn đỡ hắn, thế nhưng thoáng cái hắn lại đứng rất thẳng rất thẳng. Thư Nghiêm ngây ngẩn cả người, mà Quân Lâm thì đã nhanh đi vào bên trong.

“Vương gia.”

Thị vệ thấy hắn trở lại, vội vàng tiến lên nói:

“Thừa tướng đại nhân chờ Vương gia đã lâu.”

Quân Lâm giật mình, ngay sau đó liền đi nhanh vào bên trong. Xa xa, nhìn thấy Dương Trọng Vân ngồi ở trong phòng khách uống trà. Hắn mới vào cửa, Dương Trọng Vân liền buông chén trà trên tay xuống, đứng lên nói:

“Vương gia cuối cùng cũng trở lại.”

Quân Lâm không nhìn hắn, chỉ tiến lên ngồi, mở miệng nói:

“Cửu cửu mau ngồi, người chờ Bôn vương trở lại chắc là có chuyện quan trọng?”

Dương Trọng Vân nghe lời ngồi xuống, nhìn chăm chú vào hắn, cũng là hỏi:

“Đã trễ thế này, Vương gia đi đâu?”

Cảm thấy chấn động, hắn không trả lời, Dương Trọng Vân lại nói:

“Nay thời cơ chưa ổn định, Vương gia làm việc nhất thiết nên nghĩ kỹ rồi mới làm.”

Mặc dù hắn không biết Quân Lâm đi đâu, nhưng từ sắc mặt khó coi của hắn liền biết, là chuyện không tốt, cũng là chuyện làm hắn tiến lùi không được. Hắn dứt khoát đứng lên:

“Hoàng Thượng vội vã triệu hồi ta, Vương gia chẳng lẽ còn không biết ý tứ Hoàng Thượng sao? Theo ta thấy, có lẽ Hoàng Thượng hắn. . . .”

“Cửu Cửu.”

Bỗng nhiên Quân Lâm mở miệng cắt đứt lời của hắn, một tay nâng trán:

“Bôn vương hôm nay có chút nhức đầu, những chuyện này, ngày khác bàn lại.”

Dương Trọng Vân lộ ra thần sắc kinh ngạc, rất nhanh lại khôi phục trấn định, mở miệng nói:

“Vậy ta đi về trước, Vương gia nghỉ ngơi thật tốt.”

Xoay người đi, hắn bỗng nhiên lại nói:

“Tiết Tùng Ninh không muốn dốc sức vì Vương gia, nhưng tối nay lại chịu đứng ra nói chuyện giúp Vương gia, có lẽ, là một cơ hội tốt.”

Ít nhất Hoàng Hậu sẽ nghĩ, Tiết Tùng Ninh có ý định đứng về phía bọn hắc. Tinh thần Quân Lâm lại hoảng hốt, cũng không nghe thấy lời hắc nói. Có chút nhưc đầu muốn nứt ra, không, phải là chỗ nào cũng đau. Đưa tay, đem chén trà bên cạnh dùng sức đập xuống đất. Nhưng chỉ thấy mỗi mặt của nàng thôi, sau này, phải làm sao đây? Mất phi ư? Nàng lại có thể nói được sao? Nàng đừng mơ tưởng! Có chết cũng đừng mơ tưởng!

“Aaaa.”

Ôm lấy đầu gằm nhẹ, hắc làm sao vậy? Vì sao suy nghĩ trong đầu, tất cả đều là lời của nàng... , nàng cười, từng hành động từng cử chỉ của nàng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Hắc Nói Hận Hắc (1)

【Loan Phi】

Phượng Nghi Cung.

Cung nữ ngăn ta lại, cúi đầu nói: “Nhà Phi nương nương, xin để cho nô tỳ vào trước bẩm báo một tiếng.” Dù gì cũng là tẩm cung của Hoàng Hậu, ta không nên xông loạn, liền thuận theo để nàng thông báo. Ngắm nhìn bốn phía, mới phát hiện cả Phượng Nghi Cung, toàn bộ thay vào khuôn mặt mới.

Ta cảm thán, tốc độ nhanh thật đấy, Hoàng Hậu đã đem tất cả người ở Phượng Nghi Cung từng gặp qua ta, xử lý từng người một. Chỉ chớp lát sau, cung nữ ra ngoài dẫn ta vào. Theo nàng vào cửa, Hoàng Hậu thấy ta đi vào, vội đứng lên. Ta không muốn cùng nàng dây dưa, nói thẳng:

“Tiết Vị Ương ở nơi nào?”

Nàng rõ ràng ngăn ra, sau lại ngưng cười, nói:

“Ngươi hỏi nàng làm gì?”

“Tiết Vị Ương đâu?”

Ta không để ý tới lời của nàng, lại hỏi một câu. Hình như nàng nổi giận, mở miệng với vẻ bức tức:

“Những thứ này không phải là chuyện ngươi nên quản, ngươi ở lại trong cung là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ không sợ Hoàng Thượng biết thân phận của ngươi, giết chết ngươi?”

Ta không sợ, nếu không vì sao còn ở lại. Nhìn khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng Tiết Vị Ương, không khỏi có chút lo lắng. Giọng điệu cuối cùng cũng dịu xuống, cầu xin nàng:

“Bỏ qua cho Vị Ương, buông tha nàng đi.”

Bỗng Hoàng Hậu bật cười, tiến lại gần ta nói:

“Bốn cung chỉ đón nàng đến ở vài ngày trong cung, giúp Bốn cung giảm bớt chút thời gian cô quạnh, làm gì lại nói bỏ qua cho?”

“Nương nương. . . . .”

Chợt nàng nhìn ta, lạnh lùng nói:

“Ngươi không nên. . . . . gọi ta như thế!”

Ta ngơ ngẩn. Nàng chợt kêu ta:

“Loan Phi.”

Đầu ngón tay rung rung, dường như nàng đứng trước mặt ta, là người Cô thương yêu ta, cung chịu ta. . . . .

“Loan Phi.” Nàng tiến lên, kéo tay của ta, lời nói nhẹ nhàng:

“Chỉ cần bây giờ ngươi thu tay lại, chuyện đã qua, cô nhất định sẽ không nhắc lại. Cô đáp ứng ngươi, nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi.”

Ta vội la lên:

“Vậy thì, không làm hại Vị Ương, không làm hại Tiết tướng quân?”

Về mặt nàng biến đổi, cười lạnh nói:

“Ngươi nói cái gì thế? Bồn cung chưa bao giờ tổn thương huynh muội Tiết gia! Đón Tiết Vị Ương vào cung, Bồn cung cũng chưa từng bạc đãi nàng!”

Tâm từng chút từng chút chìm xuống, cho dù ta thu tay lại, nàng cũng sẽ không buông tha con cờ Tiết gia kia. Nàng tưởng ta còn có thể ngu xuẩn đến khi đã thương người, giết người rồi mới coi là làm hại sao? Lắc đầu rút tay từ trong lòng bàn tay nàng ra, ta nhìn thẳng vào nàng:

“Để Vị Ương về nhà, ngươi còn phải đáp ứng ta không được làm khó huynh muội Tiết gia nữa, ta sẽ suy tính chuyện rời cung.”

“Ngươi!”

Nàng không thể tin mà nhìn ta, nàng chần chờ, nàng đang cân nhắc. Ta muốn mở miệng lần nữa, đột nhiên nghe cung nữ bên ngoài nói:

“Vương gia, Vương gia ngài. . . . .”

Cảm thấy cả kinh, người của Phụng Nghi Cung gọi ” Vương gia” , chỉ có một người. Đó chính là Quân Ngan.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hắc Nói Hận Hắc (2) Canh Hai

Hoàng Hậu hiển nhiên là so với ta càng giết mình hơn, nhìn ta với vẻ hơi hoang mang, đưa tay đẩy ta vào trong nội thất, trầm giọng nói:

“Không cho phép ra!”

Nói xong, đóng cửa lại thật chặt. Trong lòng cười lạnh, thì ra, nàng sợ Quân Ngan ở chung một chỗ với ta đến vậy. Nhớ lại ngày trước, nàng trăm phương ngàn kế muốn ta gả cho hắc! Ha ha, quả nhiên, thân phận không giống nhau, lòng người cũng không giống nhau. Từ trong khe cửa nhìn ra, thấy Quân Ngan bước nhanh tiến vào, trên mặt tràn đầy tức giận. Hoàng Hậu vội nghênh đón, kéo hắc lại hỏi:

“Ngan nhi, vì sao quay lại đây?”

“Mẫu hậu!”

Thanh âm Quân Ngan mang theo vẻ đau đớn:

“Ta không làm được! Không làm được!”

Ra sức nện một quyền ở trên bàn, chén trà cùng ấm trà cũng phát ra tiếng vang chói tai.

“Ngan nhi!”

“Nhìn nàng cười, ta lại cười không nổi. Nhìn hắc ôm nàng, ta rất đau. . . . .”

Hắc một tay nắm vạt áo trước ngực, cứ như thế mà cười, lại lắc đầu:

“Cho nên ta không làm được, thật không làm được.”

“Ngan nhi!”

Hoàng hậu ôm lấy hắc, run giọng nói:

“Hải tử ngọc, ngươi tội gì phải như thế chứ?”

“Mẫu hậu!”

Hắc đẩy nàng ra, nụ cười trên mặt từ từ biến mất, gằn từng chữ:

“Ngài biết, ta hận hắc!”

Hoàng Hậu lộ ra thần sắc kinh hoàng, vội vươn tay che cái miệng của hấn, trách mắng:

“Chớ có nói bậy!”

Hấn gạt tay của nàng ra, thẳng thắn:

“Cho dù hấn là Hoàng Đế Đại Tuyên thì sao nào? Dù cho hấn là phụ hoàng ta thì sao hả! Ta hận hấn, ta hận hấn!”

“Hấn không nên chạm vào Loan Phi! Hấn nhiều phi tử như vậy, vì sao còn cố tình muốn chạm tới Loan Phi! Nàng sẽ không thích cuộc sống như thế, nàng muốn tình yêu, trước giờ luôn cao quý. . . . .”

Ta kinh hãi, như vậy Quân Ngạn. . . . . Thân thể khẽ nhúc nhích, đầu ngón chân sợ ý đá ngã khung cửa, phát ra tiếng vang hơi nhỏ. Cảnh giác như hấn, ánh mắt đã nhìn về bên này rồi.

“Ngạn nhi.”

Hoàng hậu cố gắng kêu hấn, hấn đã sớm bước tới đây, đưa tay lên đẩy cửa nội thất ra. . . . . Ta kinh hoàng lui về sau mấy bước. Trong mắt nam tử tràn đầy kinh ngạc song từ từ thay vào vẻ mừng rỡ, gần như là xông lại, đem ta kéo vào trong ngực, hấn run rẩy mở miệng:

“Loan Phi, thật sự là ngươi? Thật sự là ngươi. . . . .” Thời gian giống như lại trở về nửa năm trước, ta chỉ là vào cung đến thăm Cô. Mà hấn, như cũ là hoàng tử, là biểu ca của ta. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Tuyệt Đối Không Buông Ra (1)

Hấn ôm ta, ôm thật chặt. Thật lâu thật lâu, mới luyến tiếc mà buông ra, chăm chú nhìn, nhủ thầm nói:

“Là hấn ép nàng, có đúng hay không?”

Ta chưa phản ứng kịp, lại bị hấn kéo qua, hướng bên ngoài mà đi:

“Ta sẽ dẫn nàng rời khỏi, rời khỏi nơi này!”

“Ngạn nhi!”

Hoàng hậu quát to một tiếng, đã chạy tới ngăn ở trước mặt chúng ta, vội la lên:

“Ngươi làm sao có thể mang nàng đi ra ngoài như vậy hả? Nàng không còn là Phụng Loan Phi nữa, nàng là phi tử Hoàng thượng!”

“Nàng không phải!”

Hấn lớn tiếng gào thét, hai mắt màu đỏ, tay lôi kéo ta càng thêm buộc chặt, cắn răng nói:

“Nàng là Loan Phi, vẫn chỉ là Loan Phi!”

“Ngạn nhi!”

Hoàng hậu không thể tin mà nhìn hấn. Thế nhưng hấn chỉ ngoái đầu lại nhìn ta mỉm cười, dắt tay của ta hướng ra ngoài mà đi.

“Ngạn nhi!” Hoàng hậu không cam lòng vừa gọi vừa xông lên kéo tay của hấn, hấn dùng lực tránh ra. Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, la lên:

“Hôm nay ngươi mang nàng rời đi, mẫu hậu sẽ chết trước mặt ngươi!”

Ta giật mình, quay đầu lại, thấy nàng rút trăm phụng trên đầu xuống, hướng tới chiếc cổ trắng nõn của, nhìn hấn với vẻ quật cường. Cuối cùng cũng có chút tác động đến Quân Ngạn, hấn nói từng chữ từng câu với vẻ rất đau lòng:

“Mẫu hậu, đây là ngài ép ta.”

Sắc mặt giận dữ của Hoàng hậu chậm rãi biến mất, nhẹ giọng nói:

“Ngạn nhi, ngươi không phải cũng là đang ép mẫu hậu sao? Ngươi mang nàng rời đi? Làm sao rời đi? Ngươi nghĩ qua chưa, Hoàng thượng sẽ bỏ qua cho ngươi? Ngươi như thế, chỉ biết rơi vào tiếng xấu là bất trung bất hiếu! Mẫu hậu làm sao có thể nhẫn tâm nhìn như ngươi vậy?”

Thế nhưng hắn lại cười:

“Ta không quan tâm, mẫu hậu cũng biết mà.”

Ta vô cùng chấn động, kinh ngạc nhìn hắn. Hắn nói gì? Không quan tâm? Làm sao hắn lại không quan tâm chứ? Hắn quan tâm nhất là thanh danh, làm sao có thể vì ta, vứt bỏ tất cả thuộc về mình? Vội rút tay từ trong lòng bàn tay hắn ra, thế nhưng hắn lại không chịu buông. Hoàng hậu hiển nhiên cũng chú ý tới, tay cầm trâm phượng ép sát hơn, ngược mắt nhìn hắn:

“Chẳng lẽ một chút ngươi cũng không quan tâm tới mẫu hậu sao? Trong lòng ngươi, trong mắt ngươi chỉ có nàng, cũng không cần mẫu hậu sao?”

“Mẫu hậu. . . . .” Hắn nhìn nàng, âm thanh khàn khàn, cầm lấy tay ta, nhưng không thấy buông lỏng chút nào. Ta cuối cùng nhịn không được, khẽ nói:

“Buông ta ra!”

“Không buông, có chết cũng không.” Nói với vẻ kiên định, vô cùng chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tuyệt Đối Không Buông Ra (2)

Hoàng hậu cười lớn một tiếng:

“Tốt, vậy mẫu hậu sẽ chết cho ngươi xem!”

Dứt lời, trâm phượng trên tay nàng đã đâm vào cổ, máu tươi chảy ra. Cả người ta run rẩy, hốt hoảng kêu lên:

“Cô, không cần!”

Khóc lên, bọn họ đang mưu tính cái gì đây? Lấy sinh mệnh mà ép, rồi lại muốn kếp ta ở giữa, tiến lùi không được.

“Không cần? Vậy ngươi buông tay hắn ra!”

Hoàng hậu nhìn ta lạnh lùng thốt ra, máu tươi từ cổ của nàng chảy xuống, dường như nàng không biết đau chút nào, ngay cả chân mày cũng chưa từng nhíu một cái. Quân Ngạn không chịu buông tay của ta, nàng liền bảo ta buông ra, thật tốt đấy, xem ra nàng còn không có hồ đồ.

Quân Ngạn là quyết tâm không buông tay, ta bỗng nhiên cảm thấy vô lực, hắn hôm nay, vì sao còn phải làm như thế đây? Ngược mắt nhìn hắn, nửa cười:

“Ngươi, nếu như nhìn vào quyền lực kia, thì nên cách ta xa một chút.”

Hắn chợt nhìn ta, trong mắt đột nhiên nổi lên đau đớn, run giọng nói:

“Loan Phi, nàng nói cái gì. . . . .”

Aiz, ta cười. Ta nói cái gì, hắn rành rõ nhất, tội gì còn phải tới hỏi ta? Không phải chính hắn đã nói cho ta biết, không có quyền lực, thì không có gì cả.

“Thì ra, đây mới là nguyên nhân nàng hận ta? Thì ra, nàng hiểu lầm ta sâu như vậy. . . . .”

Hắn nhìn ta, đau lòng nói,

“Trước kia, ta cố hết sức làm hắn thích ta, cố gắng tìm kiếm tất cả những thứ mà hắn thích, những điều đó cũng chỉ là vì muốn hắn chú ý đến ta, sau đó ta mới có tư cách bảo vệ ngươi. Ah ha——”

Hắn cười với vẻ bi ai:

“Ai ngờ lại như vậy! Chẳng lẽ ta ngấm ngấm chịu đựng tất cả, là để nàng làm phi tử hắn sao? Loan Phi, nàng biết ta không làm được. Không có nàng, ta sẽ chết. Nàng có hiểu không?”

“Chỉ vì nàng, ta có thể làm tất cả những chuyện mình không thích. Cũng chỉ vì nàng, ta có thể buông tha tất cả thứ mình thích!”

Hết sức kinh hãi, mở lớn hai mắt nhìn hấn. Đây. . . . . Thật sự là Quân Ngạn sao? Vì ta, hấn có thể truy đuổi quyền lực. Vì ta, hấn có thể buông tha quyền lực. Thì ra, quyền lực cho hấn, chỉ là ảo ảnh, hấn nói hấn quan tâm nhất, là ta. . . . .

“Ngạn nhi! Ngươi. . . . . Ngươi khiến mẫu hậu thật thất vọng!”

Hoàng hậu vô cùng đau đớn mà thở nhẹ. Thế nhưng hấn lại lôi kéo ta xoay người đi, đi vài bước, hơi hơi nghiêng mặt nói:

“Mẫu hậu cũng làm cho nhi thần thật thất vọng.”

Nói xong, lại tiếp tục đi đến phía trước.

“Ngạn nhi, ngươi đứng lại!”

Thanh âm tức giận của Hoàng hậu truyền đến từ sau lưng, lòng ta hoảng sợ, Quân Ngạn hấn làm sao dám. . . . . Làm sao dám cứ như vậy mà rời đi? Hấn không sợ Hoàng hậu thật sự làm ra chuyện điên rồ? Bước chân chần chờ, hấn liền phát giác. Mồ miêng, nói cũng không phải nói với ta:

“Mẫu hậu, bất kỳ việc gì cũng chỉ có lần đầu tiên là đủ rồi, ta sẽ không bởi vì cái dạng này mà buông tay nàng ra, tuyệt đối sẽ không. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Giết Nhã Phi

Bị hấn lôi kéo đi tới trong viện, ta mới giật mình tỉnh giấc, cắn răng nhìn hấn:

“Ngươi vẫn còn lãnh tình như thế, nàng dù gì cũng là mẫu hậu của ngươi, ngươi làm sao lại không chú ý đến an nguy của nàng?”

Ta không nghĩ tới Hoàng hậu lại lấy chết uy hiếp, hấn cũng có thể thờ ơ. Hấn lắc đầu, lời nói chắc chắn:

“Nàng sẽ không, không tìm chết.”

Giọng điệu của hấn, có vẻ như rất hiểu nàng. Ta bỗng nhiên nhớ tới trước khi đi, hấn có nói một câu ‘bất kỳ việc gì chỉ một lần là đủ’, cảm thấy cả kinh, chẳng lẽ Hoàng hậu không phải là lần đầu tiên làm như thế sao? Khi đó, gần đến cửa cung, liền thấy vài bóng người chớp động, một hàng thị vệ chắn trước mặt chúng ta. Tay của bọn hấn đặt tại bội đao(* ngọc bội treo trên kiếm hay đao á) đeo ở thắt lưng, nhìn chúng ta không chớp mắt. Quân Ngạn lạnh lùng nói:

“Muốn ngăn chúng ta?”

Người cầm đầu cúi đầu trầm giọng nói:

“Vương gia có thể đi, nương nương cũng có thể đi.”

Hấn nói với vẻ không kiên nhẫn không siểm nịnh, ý ở ngoài lời, chẳng qua là, ta cùng Quân Ngạn, không thể cùng đi. Bọn thị vệ cảnh giác nhìn chúng ta, ta hiểu rõ, bọn họ đều là thân tín của Hoàng hậu. Hoàng hậu từ bên trong đi ra, trăm phượng của nàng quả nhiên lại cấm trở về trên đầu. Nơi cổ bị đâm kia cũng hơi kết vảy, nhưng nhìn qua lại có chút đáng sợ.

“Ngạn nhi, không nên tiếp tục u mê không tỉnh ngộ.”

Hoàng hậu đi vòng qua trước mặt chúng ta, nhũ mào nhìn hấn, khuyên nhủ:

“Buông tay nàng ra, mẫu hậu làm hết thấy mọi chuyện, không phải đều là vì ngươi sao? Sau này, ngươi muốn cái gì mà chả được?”

Quân Ngạn cười mỉa, mở miệng nói:

“Mẫu hậu, ngài cho rằng, ta tranh, là vì cái gì? Nhưng, cái gì ta cũng không lấy được. Thiếu chút nữa mất đi nàng!”

Hấn đem ta kéo đến sau lưng, mặt lạnh nhìn người trước mặt, trầm giọng nói:

“Hôm nay, nếu muốn ta buông tay, trừ phi làm cho ta máu tươi tại chỗ!”

Nhìn không được mà run rẩy, rốt cuộc là hấn đang nói cái gì? Hoàng hậu cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run rẩy chỉ hấn, cắn răng nói:

“Ngươi . . . . Ngươi nói cái gì? Được, tốt lắm! Mẫu hậu ngâm đắng nuốt cay vì ngươi nỗ lực nhiều năm như vậy, ngươi liền báo đáp mẫu hậu như vậy sao? Người đâu, nghe lệnh Bôn cung, giết Nhã Phi!”

Tim đập mạnh một cái, ta có nghe lầm không? Hoàng hậu lại có thể giết ta trắng trợn như thế! Ngay sau đó, lại cười. Đúng rồi, nơi này tất cả đều là tâm phúc của nàng, có ai rảnh đi để ý ta đây là Nhã Phi chứ? Bọn thị vệ ứng tiếng xông lên, Quân Ngạn giật mình không nhỏ, lập tức bảo vệ ta, cùng bọn họ so chiêu đánh nhau. Hoàng hậu xuống sát lệnh, bọn thị vệ ra tay, toàn chiêu ác độc.

“Mẫu hậu, ngươi điên rồi!”

Quân Ngạn gào lên. Dao kiếm không có mắt, một cái xoay người, chỉ nghe ‘Sát’ một tiếng, lưỡi dao sáng bóng liền dễ dàng lướt qua cánh tay Quân Ngạn. Trong nháy mắt, áo bị rách, lộ ra mùi máu tươi nồng nặc.

“Á!”

Ta sợ tới mức gần như muốn ngã nhào, thế nhưng hần lại đem ta che chở rất tốt. Trong mắt Hoàng hậu thoáng qua tia không đành lòng cùng đau lòng, nhưng chỉ là cười lên:

“Mẫu hậu làm sao có thể điên chứ? Tồi nay trong cung không phải là xuất hiện thích khách sao? Nhã Phi chẳng may bị ám sát, Ngạn nhi ngươi không phải cũng vì cứu Nhã Phi mà bị thương sao?”

Ta khiếp sợ nhìn về phía nàng. Tồi nay, Quân Lâm vì che giấu sự sợ hãi của mình mà bịa ra chuyện có thích khách, ngược lại vừa đúng lúc cho Hoàng hậu một cái cớ giết ta. Nàng suy tính thật tốt đấy, nói Quân Ngạn bị thương là vì cứu ta từ tay thích khách. Như vậy, khi Hoàng thượng biết, nhất định cũng nhìn Quân Ngạn với cặp mắt khác xưa?

“Ngạn nhi, nếu như nhắm tâm. Như vậy đến lúc đó, liền đem mẫu hậu khai ra thôi.”

Tay không tự giác nắm chặt y phục Quân Ngạn, Hoàng hậu thật là quá độc ác. Để Quân Ngạn khai ra mẫu thân của mình, bảo hần làm thế nào nhắm tâm mở miệng nói chuyện này? Sống lưng dâng lên cảm giác lạnh lẽo u ám, lòng người khó dò, đêm hôm trước người Cô này của ta còn nói muốn bảo vệ ta thật tốt? Đột nhiên thấy tầm mắt Hoàng hậu nhìn sang ta, hơi lộ ra vẻ tiếc hận.

“Vốn dĩ, Bôn cung có thể dùng ngươi, nếu như Ngạn nhi thích không phải là ngươi. Đừng trách Bôn cung, Bôn cung cũng không có lựa chọn. Không thể bởi vì ngươi, mà hủy đi tiền đồ của Ngạn nhi!” Nàng che dấu nụ cười, từng chữ từng câu nói ra rất vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Gọi Ta Là Gì

Tâm chợt trầm xuống, rốt cuộc ta đã tin tưởng khi Phượng phủ gặp rủi ro cũng là lúc Hoàng hậu lộ vẻ nhắm tâm rồi. Lặng lẽ nhìn về phía gương mặt lạnh lùng của Quân Ngạn, nước mắt bỗngưng tuôn ra, thì ra ta trách lầm hần. Căn mỗi hướng Hoàng hậu nói:

“Tiền đồ của hần vốn không phải là do ngươi chọn.”

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, không nói nữa. Bọn thị vệ cũng đều thu đao vào, đánh tay không với Quân Ngạn. Tóm lại là không muốn tổn thương hần một chút nào nữa, nếu muốn nói là vì cứu ta bị thương, vết thương nhỏ như vậy cũng đủ đưa tới sự thương hại của Hoàng đế.

Hoàng hậu thật sự suy nghĩ chu đáo. Vì che chở ta, hần không cách nào đối địch từ hai phía, chỉ có thể mang ta lui tới góc tường bên cạnh. Lúc này, có một thị vệ hét lớn một tiếng, tung một chưởng đánh tới ta, Quân Ngạn giật mình, lập tức chắn trước ta, dùng một tay đỡ một chưởng của hần.

“Phốc ——” hần lui về phía sau, khắc ra một búng máu, thân thể vẫn đứng vững như trước.

“Biểu ca!”

Ta cuối cùng cũng không nhìn được, hoảng sợ, muốn tới dìu hần. Thế nhưng, hần lại đẩy ta đến phía sau hần, một mực không cho ta đi ra. Rốt cuộc Hoàng hậu cũng lộ ra biểu hiện lo sợ, lạnh lùng nói:

“Hỗn trướng! Không được đả thương Vương gia nữa!”

Bọn thị vệ dường như cũng hoảng sợ, bất giác lui ra vài bước, Quân Ngạn nhân cơ hội nắm ở eo của ta, một hơi nhấc ta nhảy qua bức tường phía sau. Ta cả kinh, ra sức nắm chặt lấy y phục của hần, nheo mắt lại, cũng cảm giác hai người đã rơi xuống đất bình an. Hần quát khê:

“Đi!” Bàn tay to nắm lấy tay của ta thật chặt, muốn kéo ta đi. Rốt cuộc là hần còn bận tâm Hoàng hậu, cho dù đi ra khỏi, cũng không dám đi nghênh ngang, chỉ có thể mang theo ta đi.

“Không!”

Ta hét lên, chợt nhớ tới mục đích ta đến Phụng Nghi Cung:

“Vị Ương, muội muội Tiết tướng quân vẫn còn ở trong tay Cô, ta không thể đi!”

Về mặt của hấn như là thất vọng, cắn răng nói:

“Nàng ở trong phủ ta, rất an toàn!”

Vừa nói xong, vừa kéo ta qua. Ta có chút ngoài ý muốn, thì ra Hoàng hậu đã sớm đem Tiết Vị Ương đưa đến Ngạn Vương phủ. Trong lòng cảm thấy hơi có chút may mắn, như vậy cũng tốt, ít nhất lúc này Tiết Vị Ương an toàn. Bị hấn lôi kéo đi như một kẻ đần độn, cũng được, không có dân theo người của Vân Lạc Cung, nếu không chỉ thêm vài oan hồn. Cúi đầu, chỉ nhìn thấy bước chân của mình, do dự, có nên kêu người hay không. Ta biết rõ, chỉ cần ta vừa lên tiếng, Hoàng hậu liền tiêu đời.

Nhưng mà, Quân Ngạn có bị liên lụy không? Đến lúc đó, ta vẫn là Nhã Phi của Hoàng thượng, Quân Ngạn hấn chắc chắn sẽ làm ra chuyện điên rồ, đó cũng là việc mà ta không muốn đối mặt. Cẩn thận hàm răng, Phụng Loan Phi, người thủy chung không hạ được quyết tâm. Quân Ngạn kéo ta tiến vào một bên phía sau núi giả, chợt buông tay của ta ra, một mình đi về phía trước mấy bước, đột nhiên khom lưng xuống.

“Biểu ca!”

Ta lo lắng thương thế của hấn. Hấn giờ tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, quay đầu lại nhìn ta nói:

“Suyt, đừng nói chuyện, bọn họ đuổi tới.”

Hấn nói xong, đưa tay kéo ta qua, nhẹ nhàng ôm. Ta nghe lời mà ngậm miệng, Hoàng hậu chắc chắn chúng ta cũng không dám gọi người, cho nên chẳng kiêng nể gì như thế. Dù sao người của nàng tất cả đều mặc y phục thị vệ, cho dù những người khác có nhìn thấy, cũng không có vấn đề gì.

Ngược lại là ta cùng với Quân Ngạn, nhất định sẽ không dễ dàng cùng người trong cung va chạm. Cho dù đứng ở xa xa nhìn thấy, cũng cần phải lách đi. Nằm ở trong ngực của hấn, ánh mắt không tự chủ rơi vào buột cổ bên chân. Ánh sáng của ngọn đèn chiếu xéo tới, cũng không sáng rõ gì mấy, nhưng có thể nhìn thấy máu dính ở phía trên một cách rõ ràng. Hơi hơi nhú lông mày, cư nhiên lại không phải là máu màu đỏ tươi.

Mới ngẩng đầu, liền thấy cánh tay của hấn đột nhiên buộc chặt, ta gần như muốn buột miệng kêu lên, hấn nhanh tay lẹ mắt bịt miệng ta lại, nhìn ta liếc mắt ra hiệu. Thanh âm thị vệ truyền đến:

“Không thấy? Mau, mau tìm! Nhất định phải tìm được!”

“Chia nhau tìm!”

“Qua bên kia, đi!”

“.....” Thanh âm càng lúc càng xa, cuối cùng ta mới thờ phào nhẹ nhõm. Hấn chậm rãi tách ta ra, trên gương mặt tái nhợt cư nhiên lại sinh ra ý cười mơ hồ. Nhỏ giọng nói:

“Loan Phi, vừa rồi nàng..... gọi ta là gì?”

Ta ngơ ngẩn. Vẫn còn nhớ khi đó, hấn tức giận cảnh cáo ta không cho phép gọi hấn là ‘Biểu ca’, mà đổi thành ‘Ngạn’. Nhưng hôm nay, ta gọi hấn là ‘Biểu ca’, hấn liền hưng phấn đến đường này.....

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Không Hiểu Hấn

Ta động môi, không biết nên nói gì. Trong lúc vô tình nhìn thấy vết thương nơi cánh tay hấn bị đâm, trong lòng căng thẳng, liền lấy khăn tay ra, run rẩy đưa tới, vụng về mà đem cánh tay hấn băng bó lại. Hấn nhìn ta không chớp mắt, dường như không cảm giác được đau đớn dù chỉ một chút. Tay vẫn run, thất đi thất lại trên khăn nhiều vòng, nhưng vẫn không thất nổi. Tim đau, ta bỗng cười nhẹ lên, tự nhủ nói:

“Thật khờ, nếu làm nhi tử mà trong lòng bọn hấn thích nhiều năm như vậy, vì sao không tiếp tục làm. Vì sao còn cố tình muốn..... huhu——”

Nói tới một nửa, lại không nhịn được mà khóc lên. Hấn yên lặng phát nhẹ tay của ta ra, cúi đầu, há mồm cắn một góc khăn, gắng gượng thắt một nút kết. Nhìn ta vói về thâm thúy, nhưng chỉ cười nói:

“Loan Phi, nàng hiểu rõ ta mà.”

Trong con người của hắn, mờ hồ, tất cả đều là ánh sáng. Lỗ mũi ê ẩm, ta áy náy nhìn hắn. Hắn nào biết, hắn tín nhiệm ta, nhưng thật ra thì ta chưa từng tín nhiệm ta như hắn. Thật ra, ta cũng không hiểu rõ hắn cho lắm. Với hắn, ta có ý nghĩ dễ tin. Đưa tay lên đẩy hắn ra, trong mắt hắn nổi lên vẻ kinh ngạc, vội la lên:

“Loan Phi. . . . .”

Ta lắc đầu:

“Khoan đã, ta bây giờ đã là phi tử Hoàng thượng. . . . .”

“Nàng không phải!”

Hắn lạnh lùng quát, chặt đứt lời ta nói, khăn trương ôm ta vào lòng:

“Ta sẽ không cho phép hắn chạm vào nàng, vĩnh viễn sẽ không! Ta muốn dẫn nàng đi, hiện tại liền dẫn nàng đi. Ta sẽ không để nàng ở lại trong cung, sẽ không để nàng làm nữ nhân của hắn!”

Hắn hận Hoàng thượng, ta biết. Chẳng qua là. . . . . Than nhẹ một tiếng:

“Dẫn ta đi, vậy người nghĩ tới hậu quả chưa? Mẫu hậu của người thì sao? Người sẽ làm thế nào? Đất trong thiên hạ đều là của hắn, chúng ta sau này phải làm sao?”

Nước mắt trượt ra khỏi khóe mắt, hương vị ẩm áp, nhưng lại lộ ra cảm giác lạnh lẽo sâu sắc, nghẹn ngào mở miệng:

“Người không thể cùng ta sinh sống giống như Lục ca.”

Chạy trốn, là nỗi đau khắc cốt ghi tâm nhất. Ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày này, Quân Ngạn sẽ vì ta mà trả giá đến mức này. Ta thật sự, thẹn cho hắn.

“Nàng không cần phải nói nữa, dù không thể cùng nàng ở chung một chỗ, ta cũng sẽ không cho phép nàng nương thân nơi hắn, tuyệt đối không!”

Hắn cắn răng nói, từng câu từng chữ kinh động đến tâm can. Ta sợ ngây người, như vậy Quân Ngạn. . . . . Hắn không phải thể sống chết cũng cùng nhau sao? Lại như thế nào sẽ nói ra như vậy? Không biết sao, trong lòng luôn có một loại cảm giác xấu, vội vã nói:

“Có phải hay không. . . . . Đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn vẫn ôm ta như cũ, thờ dài một tiếng:

“Đúng vậy, xảy ra rất nhiều chuyện. Nàng còn sống, lại để cho ta gặp nàng. . . . .”

Ta cuối cùng cũng cảm thấy trên người của hắn đột nhiên xuất hiện một loại thương cảm, loại cảm giác đó làm cho lòng ta sợ hãi. Ngược mắt nhìn hắn, ta cố ý nói:

“Thương thế của người như thế nào?”

Mất máu, sắc mặt của hắn rất tái nhợt, chẳng qua là tinh thần vẫn còn tốt. Đây mất thâm thúy của hắn xuất hiện tia sáng, cúi đầu nhìn ta, chợt cúi người, dịu dàng hôn ta. Ta thất kinh, theo bản năng giơ tay lên dùng sức đẩy hắn ra. Thân thể hắn đụng vào mặt sau núi giả, ôm ngực kêu lên một tiếng đau đớn.

“Biểu ca. . . . .”

Ta mới phát giác bản thân lỡ tay, hắn bị thương đấy, ta lại còn dùng sức đẩy hắn như vậy. Muốn đi qua diu hắn, chợt tiếng ồn ào huyền ảo từ đằng xa truyền đến, sau đó là tiếng bước chân nhón nha nhón nháo. Rất nhiều, có rất nhiều người, ánh sáng ngọn đèn chiếu tới khe hở nơi núi giả, làm ta theo bản năng đưa tay đi ngăn cản. Quân Ngạn biến sắc, vội vã quay đầu nhìn lại. Lòng ta lại tiếp tục chấn động, chuyện tối nay, Hoàng thượng đã biết sao? Nếu không, Hoàng cung đêm khuya tĩnh lặng như thế, làm nào lại náo nhiệt lên như vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Hoàng Thượng Bệnh Nặng

Hiển nhiên, trong lòng Quân Ngạn nghĩ giống như ta. Về mặt của hắn căng thẳng, nhưng là một phát bất được tay của ta, không chịu buông lỏng tí nào. Ta kinh ngạc, lại thấy hắn như sương mù, ánh mắt hướng về phía bên trái. Ta bất giác nhìn theo, liền thấy vài bóng người lặng lẽ đến gần. Tâm, căng thẳng đến cực hạn. Xem ra, bọn họ cuối cùng cũng phát hiện ra chúng ta.

Giày thị vệ đã lộ ra một nửa, Quân Ngạn ra tay rất nhanh, bóp chặt cổ thị vệ kia, đem hắn quật ngã trên mặt đất một cách dễ dàng. Quả nhiên, là người của Hoàng hậu. Trên mặt của hắn không thấy một chút do dự nào, cổ tay khẽ đảo, chỉ nghe “Két” một tiếng, thị vệ phía dưới hai mắt trợn ngược, liền chết trong chớp lát.

“Á.” Ta kinh hô núp ở phía sau hắn. Quân Ngạn xoay người lại kéo ta qua, một chưởng đánh về phía bên phải. Một thị vệ khác lập tức rút người né tránh, vẫn không có rút đao, lặng lẽ liếc nhìn thị vệ chết đi, đột nhiên quỳ một gối xuống, mở miệng nói:

“Vương gia, có chuyện không hay!”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, có chuyện không hay? Không phải là chuyện Quân Ngạn muốn mang ta rời cung sao? Chỉ là, nhìn sắc mặt của thị vệ, dường như không hẳn chỉ là chuyện đó. .... Quân Ngạn nhíu mày, thị vệ kia lại nói:

“Hoàng hậu mời Vương gia cùng Nhã Phi nương nương nhanh đi Ngự Hòa Cung, Hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng!”

“Ngươi nói cái gì?”

Ta không khỏi bật thốt lên hỏi, Hoàng thượng bệnh nặng? Điều này sao có thể? Quân Ngạn đứng ngơ ngác, dường như vẫn còn cân nhắc chuyện này thực hay giả. Ta nhìn không được quay đầu nhìn lại, hèn gì bỗng nhiên trong cung trở nên khẩn trương như thế. Chẳng qua là, Hoàng hậu không thừa dịp rối loạn mà giết ta sao?

Ngoài đầu nhìn lại, nhìn thị vệ quỳ trên mặt đất, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái. Lại suy nghĩ, sợ là giờ này Hoàng thượng phái người gọi ta qua? Cũng khó trách lúc này Hoàng hậu không động thủ, thị vệ của nàng có thể trân trọng gọi ta một tiếng ‘Nhã Phi nương nương’.

“Đi Ngự Hòa Cung.” Ta nhìn về phía Quân Ngạn nói. Dù có hận đi nữa, thì đó cũng là phụ hoàng của hắn. Hắn mím chặt đôi môi, một câu cũng không chịu nói. Ta hiểu rõ, theo ý tứ của hắn, là muốn nhân cơ hội này mà xuất cung. Chẳng qua là. .... Liếc nhìn thị vệ trên đất, nếu như chúng ta cố ý muốn rời đi, chắc chắn Hoàng hậu sẽ không đồng ý. Huống chi, Quân Ngạn đã bị thương, ta không muốn hắn động thủ với bọn thị vệ.

*** Ngự Hòa Cung.

Bọn thái y cứ ra vào liên tục, về mặt mọi người đều ngưng trọng. Công công thấy ta tiến vào, vội nghênh tiếp nói:

“Nương nương ngài đã tới, mau mau, Hoàng thượng vẫn gọi ngài!”

Hắn nói xong, nghiêng người dẫn ta tiến vào. Quân Ngạn muốn tiến lên, lại bị ánh mắt của ta ngăn lại. Xoay người lại theo công công đi vào, Hoàng hậu cùng nhóm Tàn phi đang đứng ở bên trong nội thất, thấy ta tiến vào, mặt nàng không thay đổi nhìn thoáng qua ta, cư nhiên nói:

“Tất cả lui xuống, Hoàng thượng có lời muốn nói riêng với Nhã Phi.”

Dứt lời, nàng phất ống tay áo một cái, dẫn đầu đi ra ngoài. Nhóm Tàn phi có chút bất mãn nhìn ta một cái, dù cho không cam lòng, cũng chỉ có thể đi ra ngoài. Ta sừng sốt một chút, cất bước tiến lên. Công công giúp ta phát rềm lên, màn khói lượn lờ tỏa ra từ lư hương dâng lên lượn lờ, đem cả tầm cung bao phủ trong một tầng sắc thái mờ lung.

Ta thấy Hoàng thượng an tĩnh nằm ở trên long sàng, nhắm hai mắt, chỉ có lồng ngực hơi phập phồng, nhìn ra, hắn vẫn còn sống. Công công đi lên trước, nhẹ giọng nói:

“Hoàng thượng, Nhã Phi nương nương tới.”

“Ái phi. ....” Hắn nhẹ giọng nói, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ta, trong mắt tràn đầy vui mừng, run rẩy giơ tay lên, đuổi đến trước mặt ta. Ta chần chờ, cuối cùng đưa tay cầm tay của hắn, quay đầu lại hỏi công công:

“Đang êm đẹp, Hoàng thượng làm sao lại ngã bệnh?”

Công công cố nhếch môi lên, nhỏ giọng nói:

“Thật ra thì Hoàng thượng. ....”

“Không có chuyện của ngươi, ngươi lui xuống.”

Lời của công công mới nói tới một nửa, liền bị Hoàng thượng cắt đứt. Công công vội im miệng, thấp giọng đáp, lùi bước lui ra ngoài.

“Hoàng thượng. ....” Hắn nhìn ta cười một cách khó khăn, mở miệng nói:

“Ái phi không nên đau buồn, Trẫm biết sớm muộn cũng có ngày này.”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu trong lời nói của hắn là có ý gì, thế nhưng hắn lại nặng nề thờ dài một tiếng, lại nói:

“Cho nên Trẫm, thà rằng thua trận, cũng phải đem nhi tử từ Biền Quốc cứu trở về! Nếu Trẫm mất, ai còn biết. . . . . quan tâm hắn?”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Đi Trước Một Bước (1)

Ta kinh ngạc nhìn hắn, trên vẻ mặt suy yếu của hắn dường như hiện ra nhiều ý cười.

“Hoàng thượng, ngài đang nói cái gì?”

Ta nhỏ giọng hỏi. Hắn lắc đầu một cái, cố gắng ngồi dậy, ta vội vươn tay đỡ hắn. Hắn dựa vào nệm êm sau lưng, thoải mái cười:

“Trẫm để cho Trọng Vân phục chức, ngày sau Lâm nhi cũng có chỗ dựa vào rồi.”

Trong lòng cả kinh, hắn đi Vân Châu trừ thương nhớ Nhã Phi, quả nhiên còn có mục đích khác. Hắn Nam tuần, chỉ là lý do để che dấu tai mắt. Ta bỗng nhiên lại nghĩ tới mấy tên thích khách trên đường đi Vân Châu kia, tay vô thức nắm chặt, chẳng lẽ chính là người của Hoàng hậu?

Nàng sớm đã biết tâm tư của Hoàng thượng, cho nên. . . . . Cho nên muốn hành thích vua? Đầu ngón tay run lên một cách lợi hại, Hoàng thượng liền cảm giác được. Hắn rũ mắt xuống nhìn ta, nắm tay của ta, nắm thật chặt, thấp giọng nói:

“Ái phi sợ cái gì? Ái phi không cần sợ, sẽ không ai tổn thương nàng. Trẫm sớm biết mình không còn nhiều thời gian, cho nên Trẫm. . . . . Khụ khụ khụ _____”

Hắn nói tới phân nửa, đột nhiên ho khan kịch liệt. Ta sợ hết hồn, giúp hắn vuốt ngực, vội la lên:

“Hoàng thượng, ngài như thế nào? Hoàng thượng! Người đâu! . . . . .”

“Ái phi.”

Ý hắn là nói ta không nên kêu người, lại ho khan một lát, mới từ từ ngừng lại. Ta thấy hắn nâng tay, từ trong ống tay áo lấy ra một cái bình màu nâu, chán nản cười, nói:

“Trẫm dựa vào thuốc này mới có thể sống đến hôm nay, vậy. . . . . Cũng đủ rồi. Quan trọng nhất là, nàng với Lâm nhi đều đã trở lại. . . . .”

Hắn thờ dài một tiếng, ngưng mắt nhìn ta, trong ánh mắt già nua lóe lên ánh sáng nhân nhật. Ta chợt nhớ tới hôm đó ở Vân Lạc Cung nhìn thấy hắn vội vàng đem thứ gì đó giấu vào trong tay áo, không nghĩ tới, lại là thuốc kéo dài tánh mạng! Cho nên, cho dù ôm ta, hắn cũng chưa từng chạm vào ta. Cho nên, hắn chưa bao giờ tới ngủ tại Vân Lạc Cung. . . . .

“Hoàng thượng. . . . .” Ta nghẹn ngào.

“Ái phi.”

Hắn nhìn ta chăm chú, tay của hắn cầm chặt tay của ta, chợt cười lên, ngay cả khóe mắt cũng là cười:

“Trẫm đã từng đáp ứng với nàng, Trẫm cùng nàng, một đời một kiếp đều phải ở chung một chỗ. Nhưng Trẫm nuốt lời rồi, Trẫm là Hoàng đế, Trẫm không thể đi cùng nàng. Nhưng Trẫm biết, nàng không trách Trẫm. Nếu không, nhất định cũng sẽ không trở lại bên người Trẫm. Hiện giờ, Trẫm phải đi rồi, ái phi. . . . .”

Hắn kêu một cách uể oải một mồi. Lòng ta tiếp theo lại chìm xuống, hắn là muốn ta, sống không cùng chẵn chết chung huyệt?(* câu gốc là: Sinh vị đồng khâm, tử đồng huyệt)

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 123: Đi Trước Một Bước (2) Canh Hai

Hắn không chú ý tới vẻ khác thường của ta, vẫn như cũ cúi đầu nói:

“Ái phi, lúc này đổi lại là Trẫm đi trước một bước, trẫm đi đến bên cầu Nại Hà, chờ nàng. Vẫn đợi nàng tới.”

Vẫn, đợi. . . . . Ta biết rõ người hắn đợi là Nhã Phi chứ không phải là ta. Nhưng, khi nghe hắn nói ra câu đó, nước mắt không ức chế được mà chảy xuống, tâm từng chút từng chút xoắn lại.

Đây chính là hoàng gia mà ta đã từng dốc sức kính trọng từ xa! Đây chính là hoàng gia mà ta đã từng cho rằng không có khả năng có tình yêu! Phải không? Thì ra, tất cả đều sai.

“Ái phi, Trẫm đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Lâm nhi, về sau, nàng chính là Thái hậu.”

Hắn nhìn ta, nói từng chữ từng câu, ánh mắt rất là chắc chắn. Ta ra sức lắc đầu:

“Ta không phải là. . . . .”

Cẩn môi, vào giờ phút này rồi, mà ta vẫn không cách nào nói ra sự thật. Sự thật, ta không phải là Nhã Phi. Hắn không biết trong lòng ta đang suy nghĩ gì, lại an ủi ta:

“Nàng không cần phải lo lắng, mặc dù Lâm nhi đối với nàng vẫn còn ngăn cách, nhưng mà Trẫm có dặn Trọng Vân. Hắn nhất định sẽ kính trọng nàng như trước kia!”

Trong lòng đấu tranh, hắn làm sao biết, ta thật ra vốn không phải vì cái này. Trẫm mặc chốc lát, Hoàng thượng lại ho khan. Ta khóc:

“Hoàng thượng, người không cần nói nữa. . . . .”

Hắn ngoắc ý bảo ta lại gần, ta nghe lời đến gần, hắn cúi đầu ở bên tai ta nói nhỏ:

“Nhất thiết phải nhớ, Trẫm đem di chiếu đặt ở. . . . .”

Thanh âm của hắn thật thấp thật thấp, nhưng lại đặc biệt rõ ràng. Đôi tay vô thức nắm chặt, ta gạt đầu, nhớ rồi, ta nhất định nhớ. Hắn lại dặn dò:

“Ngạn nhi, cũng là đứa bé ngoan, không nên, làm khó hắn.”

Lời của hắn, dường như là khăn cầu. Khó khăn mở miệng:

“Đã như vậy, Hoàng thượng vì sao phải bỏ hắn mà lựa chọn Lâm Vương?”

Hắn trầm mặc trong giây lát, mới nhìn ta nói:

“Trẫm quả thật có một lần bắn khoãn, nhưng, không phải ai cũng như nàng, không tranh quyền thế.”

Nói tới khúc cuối, trong ánh mắt già nua của hắn chợt lóe lên ánh sáng sắc bén, mờ mờ ảo ảo, có chút chói mắt. Trong lòng cảm thán, Hoàng hậu cả đời theo đuổi quyền lực, nào ngờ cũng bởi vì nàng ta mà Quân Ngạn lỡ mất dịp may với Long Ý!

Aiz, cái này có thể nói là khéo quá thành vụng? Sự sắc sảo của nàng quá rõ, Hoàng thượng sớm đã bắt đầu đề phòng. Cho nên, mới phải đề bạt Dương Trọng vân. Hắn cũng sợ, hắn vừa mất, cho dù Quân Lâm lên ngôi, cũng ép không được khí thế của Hoàng hậu?

“Ái phi.”

Hắn gọi ta, chợt lộ ra nụ cười thoải mái, chân mày nhíu lại cũng từng chút từng chút giãn ra, cố gắng duy trì thân thể nhìn ra bên ngoài, nhẹ giọng nói:

“Đừng rồi, Lâm nhi đâu? Vì sao còn chưa tới?”

Quân Lâm. . . . . Mỗi lần nhắc đến hắn, nghĩ đến hắn, trong đầu thoáng hiện hình ảnh làm cho ta ghê tởm. Hít một hơi thật sâu, mới đứng dậy, ta thấp giọng nói:

“Hoàng thượng nghỉ ngơi đi, nô tì ra ngoài xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Ta Đi Với Người

Đi tới bên ngoài, xa xa, nhìn thấy Hoàng hậu đang nói gì đó với thái y. Ta chỉ thấy vẻ mặt của nàng từ từ ngưng trọng, tay rú ở dưới cùng ra sức nắm chặt. Thái y thấy ta, vội hướng ta hành lễ. Hoàng hậu mới phục hồi tinh thần lại, mặt không thay đổi nhìn ta một cái, một câu cũng không nói.

Ta cũng im lặng, nhìn thoáng qua nàng. Quân Ngạn đứng ở cửa, vẫn chưa tiến vào, thấy ta đi ra ngoài, vẻ mặt lo lắng của hắn mới hơi có chút hòa hoãn. Khóe miệng khẽ nhúc nhích, muốn cất bước tới đây, nhưng dường như lão đảo một cái, hắn có chút kinh hoàng vờn tay vịn lang trụ to lớn bên cạnh.

“Biểu. . . . .” Ta hoảng sợ, mới thốt ra một chữ, lại lập tức im miệng. Nơi này chính là bên ngoài tẩm cung của Hoàng thượng, sợ ý một chút, ta với hắn sẽ mất mạng. Hắn mặt mũi, ngược mắt cười yếu ớt, an ủi ta nói:

“Không có việc gì, chỉ là có chút hoa mắt chóng mặt.”

Hắn là quá mệt mỏi, bị thương lại mất máu. Có lẽ là còn nặng hơn nữa, là vết thương trong trái tim hắn. Vô luận là ta, hay là Hoàng hậu, cũng khó chối tội này. Có chút áy náy đưa tầm mắt từ trên mặt hắn dời đi, trong lúc lơ đãng rơi vào trên tay vịn lang trụ của hắn, nhìn thấy vết thương chưa lành nơi ngón tay của hắn một cách rõ ràng. Dường như là thứ gì đó đâm thật sâu vào trong đầu móng tay, làm người ta có chút không dám nhìn.

Bỗng nhiên ta nhớ tới lúc Hoàng thượng diu ta, mà hắn đứng ở phía sau nhìn ta. Còn có màu son dầu trên cây cột kia bị cào xước. . .

Run rẩy nhìn hắn, chẳng lẽ hắn, cũng không biết đau sao? Tay đứt ruột xót, rốt cuộc hắn làm sao lại hành hạ chính mình như thế? Hắn đứng một lát, rồi đi tới phía ta, đưa tay muốn kéo ta, nhưng mà ta lại cố ý né tránh. Trong mắt hắn thoáng qua một tia đau xót, mở miệng nói:

“Loan Phi, ngươi còn do dự cái gì? Đi theo ta.”

Ta lắc đầu, lui về phía sau mấy bước, nhìn hắn, trong phút chốc nước mắt chảy ròng ròng. Quân Ngạn, thì ra, ta phụ hắn nhiều như vậy. Ta chưa bao giờ biết, biểu ca trong trí nhớ của ta là vô cùng kiên cường, cũng có lúc làm cho người đau lòng. Còn là, đau như vậy.

Sắc mặt hắn tái nhợt in vào đáy mắt ta, trái tim như bị bánh xe nghiền nát rất là đau đớn. Trán của hắn rịn ra vô số mồ hôi hột, ta nghĩ, vết thương trên người hắn, nhất định là rất đau. Ta không ngừng thanh cao, nhưng hóa ra còn không hiểu chuyện như vậy. Giờ tay lên lau đi lệ nơi khóe mắt, hấp khí để cho mình bình tĩnh lại, mở miệng nói:

“Ngươi không phải là muốn biết tình hình Hoàng thượng sao?”

Hắn không cách nào tha thứ việc Hoàng thượng phong ta là phi, nếu không nghe nói Hoàng thượng bệnh nặng, hắn làm sao có thể đứng ở ngoài điện này, lại không chịu vào bên trong dù một bước? Đáy mắt hắn xuất hiện tia đau đớn, nhưng là cắn răng nói:

“Hắn bị bệnh sẽ có thái y giỏi nhất tới chữa trị cho hắn, làm sao còn cần ta tới lo lắng? Hôm nay sợ là mẫu hậu cũng không đi được, đây chính là cơ hội tốt để ta dẫn nàng rời đi. Loan Phi, ta. . . . .”

“Hắn sắp chết rồi.”

Ta chậm rãi cắt đứt lời của hắn, nhìn ánh mắt của hắn, lại nói câu:

“Hoàng thượng sắp chết.”

Hắn cười một tiếng, đáy mắt thoáng qua một tia tàn bạo, nói:

“Sợ là lời mẫu hậu dùng để lừa gạt nàng, nàng làm sao lại tin? Nàng ta không động thủ giết nàng nữa, mặc dù ta chẳng biết tại sao, nhưng, vẫn rất sợ hãi. Ta dẫn nàng rời đi.”

Nói xong, tay của hắn lại vờn tới đây. Lần này, ta không có tránh né. Bàn tay to của hắn dễ dàng bắt được tay của ta, mà hắn, đột nhiên hơi ngẩn ra. Ta khẽ gọi hắn:

“Biểu ca. . . . .”

“Vào xem hắn một chút đi, dù có hận đi nữa, cũng nên nhìn một chút.”

Ta âm thầm, ít nhất hắn có thể nhìn thấy phụ thân một lần cuối, mà ta không thể.

“Ta cũng muốn rời khỏi nơi này, luôn luôn muốn rời đi. Ta. . . . . Ta đáp ứng ngươi, chờ qua chuyện này, ta đi với ngươi.”

Hoàng thượng chết rồi, như vậy trong cung cũng không có bất kỳ lý do gì để cho ta lưu lại. Bọn họ ai làm Hoàng thượng, đều không liên quan đến ta. Con người âm thầm của hắn khẽ sáng lên, trong ánh mắt lộ ra hận ý cũng chậm rãi biến mất, tay hắn nắm ta cũng dần dần buông lỏng, rốt cuộc, hoàn toàn buông ra. Hắn nhìn ta cười, hạ quyết tâm, đi vào bên trong tẩm cung.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Hận Thù Tỉnh Lại (1)

Các vị Vương gia lập tức đi đến đây, ta đứng ở phía trước Ngự Hòa Cung, nhưng mãi không thấy Quân Lâm. Khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ quái, Hoàng thượng bệnh nặng, hân làm sao lại không tới? Chẳng lẽ, hân hận Hoàng thượng phong ta làm Nhã Phi, cho nên mới không đến? Nhưng mà, hân là người như vậy sao? Mối vừa làm vào suy nghĩ, liền nghe một người kêu ta:

“Nhã Phi.”

Quay đầu lại, thấy Quân Vũ đứng ở sau lưng ta. Ta có chút kinh ngạc, nhìn dáng vẻ của hân, là vừa từ bên trong ra ngoài. Ta lại không biết, hân cùng với ta có cái gì tốt mà nói. Khẽ lui ra nửa bước, ta cúi đầu nói:

“Thập vương gia có gì chỉ giáo?”

Hân không ở bên trong cùng với Hoàng thượng, cứ nhiên lại ra ngoài nói chuyện với ta, thật sự có chút kỳ quái. Hân nhìn thoáng qua ta, đột nhiên cười một tiếng, mở miệng nói:

“Tình huống hiện nay, ngươi một chút cũng không lo lắng nhì, xem ra phụ hoàng ta thật đúng là vì ngươi lưu lại đường lui rất tốt.”

Trong lòng cả kinh, ta không biết lời của hân là có ý gì. Hân lại nói:

“Có thật phụ hoàng đem di chiếu giao cho ngươi? Nếu không, dựa vào một cô gái yếu đuối như ngươi, thì làm sao có thể ung dung trấn định như vậy?”

Kinh ngạc mà nhìn nam tử trước mặt, Quân Vũ cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, mới vào cung, cũng đã đem tất cả mọi chuyện nhìn thấu đáo đến như vậy. Ta không nói lời nào, hân không ngại, nói tiếp:

“Nhưng mà nếu như ngươi đem nó làm thành một bùa hộ mệnh lớn thì có thể ngươi sai hoàn toàn rồi. Nó vô cùng có khả năng là bùa đòi mạng của ngươi! Nếu như ngươi đủ thông minh, liền không phải là đứng ở chỗ này, mà là nên suy nghĩ một chút, làm thế nào để bảo vệ tánh mạng.”

Hân phân tích rất chu đáo, theo ý hân, ta chỉ là phi tử với hai bàn tay trắng thôi. Không có con cháu, sau khi Hoàng thượng chết, ta còn có thể dựa vào người nào? Chẳng qua là, ta cùng với Quân Vũ chỉ mới gặp mặt một lần, vì sao hân lại tốt tính như vậy mà đến nhắc nhở ta? Hân chợt ngưng cười, đến gần ta, giảm thấp thanh âm xuống hỏi:

“Bốn vương thật tò mò, phụ hoàng sẽ đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho người nào?”

Lúc hân hỏi câu này, ánh mắt trở nên sắc bén. Thì ra, hân cũng có toan tính. Tiếng lòng căng thẳng, ta trái với lòng mà mở miệng:

“Bản cung phải cảm tạ Vương gia đã vì bản cung suy tính những chuyện này, chẳng qua câu nói sau cùng của Vương gia, Bản cung nghe không hiểu.”

Coi như hân đoán đúng, ta cũng sẽ không thừa nhận trên tay của ta có di chiếu. Khó đảm bảo hân không phải là Hoàng hậu thứ hai. Hân có vẻ có chút kinh ngạc, một lúc lâu mới thấp giọng cười nói:

“Thì ra ngươi là vậy. Không nhu nhược lắm, Bốn vương, nhìn nhầm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Hận Thù Tỉnh Lại (2) Canh Hai

Thật ra thì ta vẫn rất yếu đuối. Chẳng qua là, dù người có yếu đuối đến đâu đi nữa cũng muốn tồn tại. Ta không muốn cùng hân tiếp tục dây dưa, xoay người muốn đi vào bên trong. Lại thấy Hoàng hậu ngăn ở trước mặt của ta, trầm giọng nói:

“Hoàng thượng có lời muốn nói cùng chư vị Vương gia, ngươi cũng không cần đi vào.”

Lời nói của nàng làm ta lại nghĩ tới tương lai của một người. Bất giác quay đầu lại, bóng đêm mịt mờ lên, vẫn không thấy một người chạy tới bên này. Ta bỗng nhiên khiếp sợ, chẳng lẽ. . . . Là hoàng hậu ra tay? Nàng thật hiểu ta, chậm rãi nói:

“Đã đi thông báo Lâm Vương, chẳng qua là đến chậm chút mà thôi.”

Nàng nói chậm chút, ta hiểu rõ, ‘chậm’ trong miệng nàng, chính là lúc người xa cách vĩnh viễn rồi. Dù sao nàng vẫn còn là Hoàng hậu, trong tay của nàng là có thực quyền. Ta khẽ nắm chặt hai quả đấm, Hoàng hậu lạnh lùng nói:

“Thế nào, người không phải sẽ thật cho mình là Nhã Phi chứ? Đừng quên, nếu không phải là hán đem chuyện của cha người lộ ra ngoài, Phụng phủ cũng không luân lạc đến bước này.”

Lời của nàng làm thức tỉnh ta. Ta chỉ đơn giản là nghĩ Hoàng thượng không gặp được nhi tử một lần cuối, ta thế nào lại quên nỗi hận Phụng phủ gần như bị diệt môn? Thời điểm cha ta chết, ta ở nơi nào?

Quân Lâm, Quân Lâm . . . . . Hân nên chịu đựng nỗi đau giống như ta. Chỗ ngực thật đau, nhưng là ta không khóc, vẫn không nhúc nhích. Công công chạy đến, thấy Hoàng hậu và ta, vội la lên:

“Nương nương, Lâm Vương còn chưa vào cung sao? Nô tài phái người đi thúc giục lần nữa.”

Hân nói xong, làm bộ phải đi, đột nhiên Hoàng hậu nói:

“Không cần, Bản cung đã phái người đi.”

Công Công sợ run lên, cuối cùng không tin nàng, ánh mắt của hân nhìn ta, dường như chứng thực. Ta cắn răng mở miệng:

“Hoàng hậu nói đúng.”

Móng tay cũng cắm vào lòng bàn tay rồi, thì ra là đau như vậy . . . . . Nhưng, ta vẫn không thay đổi vẻ mặt. Công công thấy ta như thế, rốt cuộc không hề nói gì nữa, hướng chúng ta hành lễ, lại vào bên trong. Hoàng hậu chợt cúi đầu cười lên. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Kẻ Thức Thời (1)

Ta hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn về phía xa xa. Bầu trời xa xăm khẽ lộ ra ánh mặt trời, ban ngày nhìn tất nhiên phải sáng. Nhưng mà, có rất nhiều việc, cũng không có cách nào theo trời sáng mà trở nên trong sáng. Trong không khí tỏa ra mùi vị vẫn đục, cảm giác nguy hiểm dần dần trở nên dày đặc. Ta khẽ nhíu mày, ta biết rõ, một cuộc chiến lớn tranh đoạt ngôi vị đang chậm rãi mở màn. Ta nhìn thấy rất nhiều, có nhiều lực lượng ngầm đang từng chút từng chút nổi dậy.

Quân Vũ nói đúng, di chiếu trong tay ta rất có thể chính là một cái bùa đòi mạng. Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, như vậy, hiện tại nếu ta không hành động, sợ rằng sẽ phải bỏ mạng ở Hoàng Tuyền. Chán nản cười, ta không muốn cuốn vào trận tranh đấu này, nhưng lại cứ ngấm ngấm mưu tính đem ta cuốn vào. Nhưng mà hôm nay, ta vẫn chỉ muốn thoát thân hoàn toàn. Cất bước đi về phía trước mấy bước, lập tức nghe Hoàng hậu ở sau lưng nói:

“Người đi đâu?”

Ta không có dừng bước, chỉ thấp giọng nói:

“Hoàng hậu không cho nô tỳ vào bên trong, thì nô tỳ đi ra ngoài hóng mát một chút, ngài cũng muốn xen vào sao?”

Vừa nói, vừa bước xuống bậc thang. Nàng rốt cuộc cũng không hề nói gì nữa, nhưng vẫn có thể cảm thụ được ánh mắt sắc bén của nàng ở sau lưng ta. Một mình trở về Vân Lạc Cung, lập tức có cung nữ nghênh đón, sắc mặt bối rối:

“Nương nương, Ngài đã trở lại! Nô tỳ. . . . . Nô tỳ nghe nói Hoàng thượng bệnh nặng, là thật sao? Nương nương, tại sao có thể như vậy? Đêm qua không phải là Hoàng thượng vẫn rất khỏe sao?”

Ta trực tiếp đi vào, hướng nàng nói:

“Những chuyện này về sau không nên nói nữa. Người bây giờ vào trong phòng Bản cung, thay Bản cung sửa sang gian phòng một chút.”

Cung nữ vốn là về mặt kinh hoàng, lập tức trở nên vẻ nghi ngờ.

“Nương nương, lúc này ngài muốn. . . . .”

Cung nữ mở miệng, chợt cảm giác mình lỡ lời, lập tức cúi đầu nói:

“Nương nương thứ tội, nô tỳ vượt quá phận.”

Dứt lời, vội vàng xoay người lại đi vào bên trong. Nhìn bóng lưng cung nữ rời đi, ta cúi đầu, như có điều suy nghĩ. Suy nghĩ một chút, xoay người đi ra ngoài. Trên đường, thái giám cùng các cung nữ nhìn thấy ta, mọi người theo quy củ mà hành lễ.

Bước chân dẫm trên đất, lòng của ta từng chút một trầm xuống. Không nghĩ tới ta tới hoàng cung chạy một vòng, cũng vẫn không thể nào giúp được Phurong Lê Mạch. Lục ca, rốt cuộc là giờ này người và Thanh Tư ở phương nào? Khẽ vuốt cằm, phía đông mọc lên một vòng ánh sáng mặt trời dịu dàng, tờ mờ sáng ở nơi này là bầu trời bao la trắng lợt.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Kể Thức Thời (2) Canh Hai

Đến khi ta trở lại Ngự Hòa Cung, xa xa nhìn thấy Hoàng hậu vẫn cao ngạo như cũ đứng ở ngoài điện. Gió thổi lên áo phurong của nàng, cũng giống như là đẩy lên một cỗ mùi máu tanh. Ta cất bước đi qua, đột nhiên nghe ai đó quát to một tiếng:

“Nhã Phi nương nương!”

Kinh ngạc hoàn hồn, hướng về phía phát ra giọng nói, thấy Tần mama với vẻ mặt lo sợ đang chạy về phía ta. Ta chuẩn bị đi về phía nàng, lại thấy phía sau nàng xuất hiện hai thị vệ, trong đó có một người rút đao rất nhanh, chỉ trong thời gian nháy mắt, lưỡi đao sắc bén đã chém xuống trên lưng Tần mama.

Nàng thét lên một tiếng rất thảm, nhưng vẫn nhìn ta như trước, con người căng lớn như muốn lòi ra, sau đó quơ quơ, ngã xuống trước mặt ta. Ta sợ ngây người, run rẩy che miệng, thật sợ chính mình nếu như sơ sẩy một cái liền ngã nhào trên đất. Sau lưng vang lên tiếng bước chân, ta biết đó là Hoàng hậu.

Tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Hoàng hậu nàng lại có thể giết người một cách trắng trợn như vậy! Ta bị phản quay đầu lại, chống lại ánh mắt của nàng, nàng lại cười, trầm giọng nói:

“Bên ngoài tầm cung của Hoàng thượng, sao có thể để cho bà ta hô to gọi nhỏ? Quấy rầy Hoàng thượng dưỡng bệnh, bà ta chết không có gì đáng tiếc!”

“Nhã. . . . . Nhã Phi nương nương. . . . .”

Lời nói đứt quãng của Tần mama truyền vào trong tai của ta, ta hốt hoảng ngoái đầu nhìn lại, bà ta nói một cách khó khăn:

“Vương gia hần. . . . . Hần còn không biết. . . . .”

Lời còn chưa dứt, đầu của nàng nghiêng một cái, đứt hơi bỏ mình. Ta hiểu, bà ta là muốn mật báo cho Quân Lâm. Thử hỏi Hoàng hậu, làm sao có thể để người như vậy còn sống? Tùy tiện bịa một cái cớ, cũng có thể làm cho bà ta chết không có chỗ chôn.

“Mang xuống.”

Hoàng hậu lạnh lùng nói. Thị vệ gật đầu, một người kéo, nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Trên đất còn có dòng máu chảy xuôi, sền sệt, mùi vị xen lẫn trong không khí xông thẳng vào lỗ mũi. Trong dạ dày một hồi cuộn cuộn, ta nhìn không được ngồi xổm người xuống nôn mửa liên tục. Khắc khắc, đột nhiên khóc. Ta rốt cuộc là đang sống ở dạng địa phương nào?

“Loan Phi.”

Nàng nhỏ giọng kêu ta:

“Người thấy đó, nên biết mình phải làm thế nào. Người chỉ cần thức thoi, Bồn cung sẽ không làm khó người.”

Nàng hừ khẽ một tiếng, rồi bỏ đi. Trái tim rất đau, đau đến nỗi ta không thể nói ra một câu. Sinh mạng ngay trước mặt quyền lực thì ra cũng có thể trở nên ti tiện như vậy. Cố gắng hít thở, chợt nghe thấy vô số tiếng gào khóc từ Ngự Hòa Cung truyền tới, không khỏi giật mình chấn động, ngược mắt nhìn lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Hoàng Thượng Băng Hà (1)

Hoàng thượng băng hà rồi. Bên trong tầm cung quỳ đầy người, đám Tần phi khóc lóc bi thương, làm cả vùng trời hoàng cung nổi lên mùi vị lo lắng.

Hoàng hậu quý gối bên long sản khóc lớn tiếng. Ta quý bên cạnh nàng, chảy nước mắt nhưng không hề đau lòng. Ngẩn ngơ nhìn gương mặt người trên giường, trong lòng ta rõ ràng nhất, ta không thương hấn. Ta không thể nào thương hấn, làm phi tử hấn, cũng là do có quá nhiều nguyên nhân bắt đất dĩ, chứ không phải là yêu.

Đôi mắt của Quân Ngạn hồng hồng, nhưng không có khóc. Thỉnh thoảng ánh mắt của hấn rơi vào trên người của ta, là tràn đầy mong đợi. Ta mới nhớ tới mình đã đáp ứng với hấn, tay khế buộc chặt, ta cũng không lừa gạt hấn, cũng không làm lơ hấn. Nhưng mà, Hoàng thượng băng hà rồi, nhất định Hoàng hậu sẽ không để hấn rời đi. Ai bảo nàng chỉ có một mình hấn là con trai? Lâm triều được hủy bỏ. Kể từ đó, tin tức Hoàng thượng băng hà đã lan truyền đến khắp thiên hạ.

“Lâm Vương sao còn chưa tới?”

Thanh âm Quân Vũ chột vang lên, hấn nhìn công công, ánh mắt sắc bén. Công công mấp máy môi: “Chuyện này. ....”

Hấn không tự chủ mà nhìn ta, sắc mặt lúng túng. Trong lúc nhất thời, ta không biết nên nói như thế nào, đột nhiên nghe Hoàng hậu nói:

“Đã sớm thông báo cho người của hấn, dù cho có trễ đi nữa, thì chỉ sợ giờ này cũng đã tới cửa cung rồi. Người đâu, đi nhìn một chút.”

Lúc nàng nói câu này, không che dấu được sự đắc ý. Dù có nhanh hơn nữa cũng tới không kịp, Hoàng thượng đã đi. Công công nghe nàng nói như thế, vội chỉnh người ngay ngắn nói:

“Dạ, nô tài đi ngay.” Dứt lời, xoay người vội vã rời đi. Không biết ai đột nhiên nói câu:

“Di chiếu đâu? Phụ hoàng có thể lưu lại di chiếu?”

Lòng ta lại siết chặt, mọi người ở sau lưng đã lên bàn tán sôi nổi. Hôm nay Hoàng thượng mất đi, ai mà không nhìn đến ngôi vị Hoàng đế để trống kia. Hoàng hậu đột nhiên đứng dậy, quay mặt sang hướng về phía mọi người, khoác áo phượng lên, lựa mông bồng bềnh vung lên, khoe miệng nàng lộ ra nụ cười sắc bén, mở miệng nói:

“Hoàng thượng đã sớm đem di chiếu giao cho Bồn cung!”

Ta chột ngơ ngẩn, không thể tin nhìn nàng, ta rất rõ ràng, Hoàng thượng căn bản không có đem di chiếu giao cho nàng, bởi vì Hoàng thượng giao cho ta! Con người Quân Ngạn chột căng lớn, vẻ mặt tái nhợt nổi lên một tầng sương. Hấn so với ta càng hiểu rõ Hoàng hậu hơn, lời nàng nói, hấn tất nhiên không tin. Trong điện yên tĩnh chốc lát, mới nghe Quân Vũ nói:

“Nếu như thế, xin Hoàng hậu tuyên đọc di chiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Không Lâm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Hoàng Thượng Băng Hà (2) Canh Hai

Hoàng hậu ung dung nhìn thoáng qua hấn, trầm giọng nói:

“Trước mắt vẫn vô bá quan đều không ở đây, Bồn cung sao có thể tuyên đọc di chiếu? Đợi ngày mai lên triều, Bồn cung tự sẽ nhắc nhủ ý chỉ Hoàng thượng!”

Tim run rẩy, Hoàng hậu muốn oán vị! Bất giác nhìn về phía Quân Ngạn, hấn mím chặt môi không nói một lời nhìn nàng, thông minh như hấn, hiển nhiên đã sớm biết dụng ý Hoàng hậu. Chẳng qua là, hấn muốn dẫn ta ra khỏi cung, làm sao còn có thể nhận lấy việc an bài tốt ngôi vị Hoàng Đế kia của Hoàng hậu chứ?

Ta đang suy nghĩ, liền thấy thân mình Quân Ngạn lay động, ta kinh hãi, trong mắt Hoàng hậu cũng lộ ra dự tính nói dối. Quân Vũ cau mày nói:

“Thất hoàng huynh, người làm sao. ....”

Chắc là hấn ta nhìn thấy vết thương trên người hấn, còn có vẻ mặt mệt mỏi của hấn, nên mới để tâm hoài nghi. Lòng của ta căng thẳng đến cực hạn, Hoàng hậu vội nói:

“Người đâu, trong người Ngạn Vương có thương tích, diu xuống truyền thái y chẩn bệnh!”

Lời của nàng vừa mới rơi, liền có người đi vào vịn Quân Ngạn, hấn nghĩ muốn giãy giụa, đột nhiên thân thể cứng lại. Ta biết, nhất định là người của Hoàng động tay chân. Hoàng hậu là sợ hấn kiểm chế không được, ở tại chỗ nói chuyện muốn dẫn ta đi. Có một người khác nói:

“Chẳng lẽ là do những thích khách kia. ....”

Vốn chỉ là do Quân Lâm thuận miệng nói một câu, không ngờ hiện tại đã được đi một cách sinh động. Hoàng hậu chậm rãi thu hồi tầm mắt, điềm nhẹ cái trán, mở miệng nói:

“Không sai. . . . .”

Nàng cũng không cần phải nói là bởi vì bảo hộ ta. . . . . Cảm thấy thật tức cười, vốn là muốn dùng để lấy lòng Hoàng Thượng, giờ thì đâu còn dùng được? Lúc hồi thần mới phát hiện ánh mắt Quân vũ nhìn thẳng vào ta, khóe miệng lộ ra nụ cười như có như không. Cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ hắn biết được cái gì? Ngay lúc đó, có một người từ ngoài cửa xông nhanh vào, kêu lên một tiếng đau xót:

“Phụ hoàng!”

Đầu ngón tay run lên, đột nhiên ta ngược mắt nhìn lại, chống lại ánh mắt của hắn. Nháy mắt Quân Lâm nhìn thấy, vẻ bi thống trong mắt chợt biến chuyển thành phần hận. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Chết Không Có Gì Đáng Tiếc (1)

Ta khẽ tránh ra một bên, hắn xông lên, quỳ gối trước long sàng Hoàng thượng, hai tay của hắn rũ xuống cũng ra sức nắm thành nắm đấm, cắn răng chịu đựng cơn tức giận ngập trời. Bỗng nhiên, ta cảm thấy buồn cười, hóa ra, hắn cũng biết giận sao?

Chưa từng thấy mặt người thân nhất lần cuối, hắn cũng nổi giận. Còn ta thì sao? Có ai quan tâm tới ta? Trong lòng thật là khổ sở, đột nhiên đứng lên, đi ra bên ngoài. Nhóm Tần phi nhìn ta với vẻ kinh ngạc, ta không rảnh để ý, trực tiếp đi ra ngoài. Ánh mắt của hắn rơi vào trên người ta, như muốn lăng trì, nhưng mà ta đã sớm không cảm giác được đau đớn. Thấy hắn thống khổ, ta ép buộc chính mình phải thật cao hứng.

Bên ngoài, mặt trời đã lên rất cao, ánh nắng chói chang trải dài trong không khí, còn có thể ngửi được mùi vị nóng rang trên mặt đất. Tay vịn lan can bằng cẩm thạch chạm hoa, đột nhiên một trận hôn mê ập tới. Lo lắng nắm chặt lan can trước mặt mới không có ngã nhào xuống, rồi lại đứng đó một lúc lâu, song mới mở mắt ra trông về phía xa.

Bên tai dường như lại nghĩ tới lời Hoàng thượng nói, trong lòng trở nên phức tạp. Thật ra, trong lòng Hoàng thượng sợ là đã sớm biết rõ ta không phải là Nhã Phi mà hắn luôn mong nhớ. Hắn chỉ là không quên được nàng, hắn chỉ là cảm thấy thẹn với nàng, cho nên lúc gặp ta liền làm tưởng ta là nàng, mang theo tâm tình vui sướng vạn phần mà đón nhận ta.

Nhưng suy cho cùng ta không phải là nàng, hắn cũng không tra xét, hắn chỉ là lừa mình dối người. Người cao quý như hắn, cũng có lúc tinh thần sa sút như vậy. Nếu không, hắn đã đáp ứng cùng Nhã Phi một đời một thế ở chung một chỗ, nhất định sẽ không để ta lưu lại một mình trên đời. Hắn đến chết, cũng phải ép mình tin tưởng, tin ta chính là Nhã Phi của hắn.

Dùng thuốc phiện để làm cho mình mất cảm giác. Rồi sau đó, chết đi một cách hạnh phúc. Hoàng thượng, cũng là người truy đuổi quyền lực cả đời. Nghĩ đến chỗ này, ta chán nản cười lên. Đây là kết thúc? Có lẽ hắn phát hiện ra chính mình rất buồn cười, ngoại trừ quyền lực ra, hắn còn có thứ khác quý trọng hơn, đó là người hay vật. Ví dụ như Nhã Phi đã mất.

Trong lúc hương tâm, ta chợt ý thức được người sắp lên ngôi Tân Đế cũng sẽ giống như hắn. Trong lòng hết sức kinh hãi, xoay người chạy tới Thiên Điện. Đẩy cửa điện ra, thái y cùng cung nữ bên trong kinh ngạc quay đầu lại nhìn ta, thấy là ta liền vội vàng hành lễ nói:

“Tham kiến Nhã Phi nương nương!”

Ta đi lên trước, mở miệng nói:

“Tất cả đi ra ngoài.”

Trong mắt bọn họ lộ ra thần sắc kinh ngạc, ta lại nói:

“Không nghe thấy lời Bôn cung nói sao? Đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Chết Không Có Gì Đáng Tiếc (2) Canh Hai

Chắc là chưa từng thấy ta tức giận, cho nên bọn họ liền run sợ, cuối cùng lui xuống. Nếu để cho Hoàng hậu biết ta không tuân thủ ở bên trong tấm cung Hoàng thượng mà chạy đến nhìn Quân Ngạn, chắc chắn giận đến giết ta. Dù sao bây giờ, ta đã là phi tử của Hoàng thượng, không còn là biểu muội của Quân Ngạn nữa.

Chẳng qua là, ta đã sớm không còn để ý nhiều như vậy. Nhìn thấy sắc mặt người trên giường, lòng ta hơi trầm xuống, người của Hoàng hậu lại có thể rat ay nặng đến như vậy sao? Cuối cùng là đem hân đã thương tới mức nào? Bước nhanh qua, nhẹ nhàng nắm lấy tay của hân, kêu hân:

“Biểu ca.”

Tay của hân lạnh quá, ta nhìn không được cúi đầu hà hơi cho hân. Hân không có mồ hôi, chỉ có chân mày khẽ vận lên, ta biết, hân nghe thấy lời ta nói, có điều là hân không nhúc nhích được. Tóm lại là Hoàng hậu đã suy tính trước, nàng đã tiên hạ thủ vi cường. Ta bỗng cảm thấy rất khổ sở, thì ra hân làm việc mà mình không thích nhiều năm như vậy, đều là vì ta. Hôm nay, vẫn còn bị ép sống như vậy.

Nhưng là ta. . . . . Ta chưa bao giờ hiểu hân, còn tổn thương lòng của hân đến như vậy. Nước mắt chảy xuống, rơi vào trên mu bàn tay của hân, cảm giác đầu ngón tay của hân run lên, thân thể thoáng động đậy. Ta gạt mình ngược mắt, thấy hân nhíu mày sâu hơn, từ trong bộ ngực phát ra một hồi rên rỉ nặng nề. Dường như hân đang dùng sức để tỉnh lại. Cho đến khi khóe miệng của hân tràn ra tia máu, ta mới vô cùng kinh hoàng. Cuống quýt cúi người ôm lấy hân, khóc lóc đầu:

“Không cần, biểu ca không cần. . . . .”

Không cần lại vì ta mà bị thương, cũng không bao giờ cần nữa. . . . . Ta ôm hân thật chặt, bỗng nhiên cảm thấy rất sợ rất sợ. Ta chưa bao giờ biết Quân Ngạn yêu ta sâu như thế, vì ta có thể quên đi an nguy chính mình. Mà ta không muốn nhìn thấy hân bị thương chút nào nữa! Ta chỉ lo lắng cho hân, cho nên không phát giác ra có người đã đi đến sau lưng ta. Sau đó, thanh âm lạnh lùng truyền đến:

“Hừ, phụ hoàng ta hài cốt còn chưa lạnh, phi tử của hân lại dám công khai cùng hoàng tử cầu kết, thật là chết không có gì đáng tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Có Liên Quan Gì Tới Người (1)

Cả người run lên bần bật, ngoái đầu nhìn lại, liền thấy Quân Lâm đứng ở đằng sau với vẻ mặt u ám tràn đầy tức giận. Ta gạt mình hoảng sợ, làm sao hân lại xuất hiện nơi này? Thế nhưng, thân hình hân chợt lóe lên, tiến tới gần bên người của ta, ta tay rất nhanh, bóp chặt lấy cổ ta, hơi dùng sức.

“Ừm. . . . .” Ta theo bản năng muốn gỡ tay hân ra, nhưng hân rất khỏe. Trong cơn người màu đen tuyền kia rõ ràng sinh ra ghen tị, nhưng trong chớp mắt lại đẩy lên lửa giận. Hân lạnh lùng nói:

“Phụ hoàng ta vừa mới băng hà, người liền vội vã tìm chỗ dựa vững chắc kế tiếp đến như vậy sao? Chắc chắn ——” hân dừng một lát, lại nói:

“Ta thật sự là hồ đồ, người cùng hân là quan hệ gì? Biểu ca? Cách gọi thật là thân thiết!”

“Không ngờ lại cùng Hoàng hậu tính kế ta? Ngăn ta tiến cung! Phụng Loan Phi, người thật giỏi! Người làm tốt lắm!”

Hân nói xong, dường như cả hàm răng cùng và chạm tại một nơi. Sức trên tay càng lúc càng mạnh, như bắt chấp tất cả mà muốn trực tiếp bẻ gãy cổ ta. Ta vô lực đánh vào tay hân, hô hấp bắt đầu trở nên không thuận rồi. Cảnh tượng trước mắt từ từ trở nên mơ hồ. . . . . Về mặt của hân vẫn khó coi như cũ, lời nói của hân vẫn khắc nghiệt y như trước:

“Ta thật sự đáng chết! Đêm đó nên giết chết người rồi! Nói, phụ hoàng cháu trời có phải hay không cũng là do các người ra tay! Sợ hân đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho ta, cho nên các người thiết kế vở diễn này, có phải hay không?”

Ta bị hân bóp đến nổi đầu choáng váng hoa mắt, nhưng ta vẫn cảm thấy buồn cười. Rốt cuộc là hân có biết mình đang nói gì hay không? Hân là đồ kị đến nỗi con diên, hay là do thương tâm quá độ? Hoàng thượng chết, làm sao lại liên quan đến ta?

Tay hạ xuống một cách vô lực, trong mắt hân dường như lóe lên tia kinh ngạc, rất lấy làm kinh hãi, bàn tay run rẩy buông lỏng ra. Ta lập tức ngã nhào ở bên giường, đưa tay vuốt cổ, ho khan dữ dội. Hai lần rồi, hân thiếu chút nữa là bóp chết ta. Chẳng qua là, vì sao đều không thành công?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 134: Có Liên Quan Gì Tới Ngươi (2) Canh Hai

Ngước mắt nhìn hắn, lồng ngực của hắn bởi vì tức giận mà phập phồng dữ dội, mở mắt thật to. Muốn giết ta, lại không cam lòng. Cái loại mùi vị mâu thuẫn mà phức tạp đó cứ quanh quẩn ở chung quanh. Ta ho, rồi từ từ cười lộ lên:

“Khụ, nếu hiện tại ngươi giết chết ta rồi, vậy thì chờ nhìn hắn lên ngôi đi!”

Ánh mắt rơi vào trên người Quân Ngạn, ta nói hết sức hung tợn. Con ngươi Quân Lâm căng lớn, tức giận hỏi:

Quân lâm con ngươi căng thẳng, câu kinh hỏi:

“Ngươi nói cái gì?”

Ta khề hừ một tiếng, cũng không đáp lời. Ta nói cái gì, thông minh như hắn, làm sao lại nghe không hiểu? Hắn đứng ở phía sau ta, sau một hồi lâu, duỗi tay đến trước mặt ta, cắn răng nói:

“Lấy đi chiếu ra!”

Trong lòng nguội lạnh, ta chán nản cười nói:

“Tại sao?”

Hắn chắc là không biết trên di chiếu viết cái gì, ta dù chưa xem qua, nhưng bởi vì lời Hoàng thượng nói nên đã sớm biết nội dung. Xem ra, nếu như không truyền ngôi cho hắn, hắn cũng muốn học theo Hoàng hậu. Soán vị. Thì ra đối với hắn, quyền lực lại quan trọng như vậy. Lòng của ta từng chút từng chút trầm xuống. Thành thật mà nói, ngôi vị Hoàng đế vốn là của hắn. Chỉ là, hiện tại ta không muốn giao.

“Đưa ta.” Hắn vươn tay, lại nói tiếp. Ta hást mặt, cắn môi nói:

“Giết ta!”

Ta sẽ không lấy ra, tuyệt đối không! Trong mắt hắn lộ tia đau xót, ánh mắt rơi vào trên người Quân Ngạn, nhỏ giọng nói:

“Tốt lắm.” Hắn nói xong, liền ra tay với Quân Ngạn. Ta chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân cũng bắt đầu sôi trào, theo bản năng nghiêng thân bảo vệ hắn, cảm hận nói:

“Ngươi hèn hạ!” Cự nhiên lấy Quân Ngạn uy hiếp ta! Hắn thu tay, nhưng là chán nản lui lại nửa bước, nhìn thẳng vào ta, mở miệng:

“Ngươi quả thật. . . . . Thương hắn? Quả thật. . . . . Nguyên ý vì hắn mà chết?”

“Có liên quan gì tới ngươi!” Lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn hắn, lời nói vẫn bị phần như trước. Hắn chợt như người điên xông tới, siết chặt cổ tay của ta, mở miệng đầy bi phẫn:

“Có liên quan gì tới ta. . . . . có liên quan gì tới ta. . . . . Làm sao ngươi có thể nói ra khỏi miệng được!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Quả Nhiên Là Yêu (1)

Trong mắt hắn ngoài phần hận ra, còn là bi thương. Nỗi đau này càng lúc càng đậm, phảng phất trong không khí, tràn khắp bên trong thiên điện, từng chút từng chút ngấm vào trong cốt tủy. Cổ tay bị hắn dùng sức nắm, rất đau. Nhưng, vì sao lòng của ta lại đau như vậy?

“Ngươi rốt cuộc là muốn gì?”

Hắn nhìn ta, nhấn mạnh từng chữ một cách khó khăn. Ta giật mình. Ta thật sự không hiểu hắn, vì sao mỗi lần đều hỏi ta những thứ vấn đề kỳ quái này? Dùng sức rút tay ra, ta cố ý không nhìn hắn, lạnh lùng thốt:

“Buông tay!”

Mới vừa rồi còn nói ta là phi nhưng lại cùng hoàng tử cầu kết. Vậy, hân lúc này, lại xem là gì đây? Hân không buông, tiếng hít thở nặng nề, trầm giọng hỏi ta:

“Ngươi thật sự yêu hân?”

Ta hiểu, ý hân nói là Quân Ngạn. Ánh mắt rơi vào trên mặt người trên giường, nhìn thấy vẻ mặt hân thống khổ, tâm bị nén lại. Chỉ là, chữ ‘yêu’ vẫn không nói ra được khỏi miệng. Cho dù chỉ để lừa hân, cũng không nói được. Khẽ nhắm mắt lại:

“Đúng thì thế nào?”

“Vậy, ta liền giết hân!”

Hân trả lời thật nhanh, dường như đã sớm nghĩ đến đáp án. Ta lấy làm kinh hãi, bỗng dưng mở hai mắt ra, ngược mắt nhìn hân. Đáy mắt hân dần dần trở nên không còn bình tĩnh nữa, trừ cơ trí âm ngoan của hân trước sau như một, mơ hồ thêm một phần giả dối. Ta bỗng cười lên, nhẹ giọng nói:

“Đối với ta, là còn yêu sao?”

Nếu không, vì sao phải như thế?

“Không yêu!”

Hân nói rất dứt khoát, nhưng mà, tay cầm tay ta lại run lên bần bật.

“Ahaaa.” Ta nhin không được mà bật cười:

“Nếu như thế, ta yêu ai, cùng ngươi không liên quan.”

Chậm rãi, thu hồi ánh mắt từ trên mặt hân, song nhìn xuống mặt đất.

“Nhưng, nếu như hôm nay ngươi muốn động đến hân, trước hết hãy giết chết ta trước!”

“Ngươi!” Dường như ta đã chọc giận hân, tự giễu cười một tiếng, sợ là hân sẽ giết chết ta thật rồi. Nhưng mà, vì sao một chút ta cũng không sợ, ngược lại cảm thấy có loại giải thoát? Aiz, Phụng Loan Phi, ngươi không phải là rất sợ chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Quả Nhiên Yêu Hân (2) Canh Hai

Giọt nước ẩm áp từ khóe mắt trượt ra, bỗng nhiên ta cảm thấy hận, vì sao ta vẫn cứ vô dụng như thế, muốn bảo vệ ai, cũng không có khả năng? Lục ca ta, Vị Ương, bây giờ là Quân Ngạn. Mơ hồ cảm giác tay của hân từ từ buông lỏng ra, ta có chút khiếp sợ. Một hồi lâu sau, mới nghe hân nói:

“Ngươi cho rằng ta không có di chiếu, thì ngươi cùng Hoàng hậu có thể muốn làm gì thì làm? Phụng Loan Phi, ngươi luôn ngây thơ như vậy!”

Hân bực tức xoay người, bước nhanh mà rời đi. Ta, mặt không chút thay đổi nhìn bóng lưng của hân, bất giác xui lơ ở bên cạnh Quân Ngạn. Ta không hiểu, hân thật có thể dễ dàng bỏ qua cho ta như vậy sao, hân thật không giết ta. . . . .

Aiz, ta vốn tưởng rằng hân hận ta, hận đến tận xương tủy, hân hận không thể giết ta đến trăm ngàn lần. Lắc đầu, ta hoàn toàn sai rồi. Dường như mắt ta càng ngày càng kém rồi. Không lâu sau đó, có một người từ bên ngoài xông vào, vội vã gọi:

“Chu tử!” Là Thập Hạ. Hân thấy ta, liền chấn động rõ rệt, ngó ra thật lâu, mới lẩm bẩm:

“Bát. . . . . Bát tiểu thư. . . . .”

Bát tiểu thư. Đã bao lâu rồi, không còn ai gọi ta như thế? Lâu đến mức ta không nhớ nổi. Chưa xốt cười một tiếng, ta đã sớm không phải là Bát tiểu thư gì nữa rồi. Ánh mắt của hân rơi vào trang phục ta, trong mắt càng lộ vẻ khiếp sợ. Đúng rồi, ta thế nào quên mất, trên người ta là mặc cung trang dành cho Tần phi. Dù gì cũng là người đi theo Quân Ngạn nhiều năm, liền thay đổi về mặt, vội chỉnh người ngay ngắn, nói:

“Nương nương sao ở chỗ này, Hoàng hậu phái người tìm ngài khắp nơi.”

Một tiếng ‘Nương nương’, liền đem quan hệ chúng ta kéo ra xa. Hân đã điều chỉnh được với thân phận của ta. Nói hoàng hậu đang tìm ta, aiz, ta bị sao thế chứ? Những người ở đây không phải đều là người của Hoàng hậu sao? Nàng là người rõ nhất giờ này ta ở nơi nào?

Nàng làm như thế, cũng chỉ là không muốn những người có mưu tính khác biết ta ở nơi nào mà thôi. Bỗng nhiên, ta cảm thấy phát run, như vậy Quân Lâm đến, phải chăng Hoàng hậu cũng đã sớm biết? Hay là, nàng cố ý! Hai tay nắm thành quyền khẽ run lên, có lẽ, ta hiểu nguyên nhân vì sao Hoàng hậu đột nhiên lại quyết định không giết ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Ta Muốn Cưới Người (1)

Thập Hạ sùng sốt một hồi lâu, rồi mới hoàn hồn, vòng qua người ta vọt tới quỹ xuống bên cạnh giường, nhìn chăm chăm vào Quân Ngạn, vẻ mặt lạnh lùng lại tăng thêm một tầng sương, chân chừ một chút, mới giờ tay lên giải huyệt đạo.

“Chủ tử.”

Hắn nhẹ giọng gọi Quân Ngạn. Quân Ngạn hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt rơi vào trên mặt của ta, rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Chồng thân thể ngồi dậy, Thập Hạ với tay đi đỡ hắn, lại bị hắn đẩy ra.

“Loan Phi!”

Hắn vội vàng kéo tay của ta, lặng lẽ liếc nhìn mọi nơi, rồi quay lại nói:

“Nàng làm sao lại quen hắn? Hắn. . . . . Mới vừa rồi, rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì!”

Ta ngơ ngẩn, hắn thật sự đã nghe hết. Cẩn môi, ta nên giải thích như thế nào? Tất cả đều đã là quá khứ, cũng quá phức tạp. Hắn giả làm Giang gia công tử ôn nhu tốt bụng, đặt bẫy để cho ta từng bước từng bước hãm sâu. Rồi sau đó, phá hủy nhà của ta. Lại còn vui vẻ nạp ta làm thiếp. . . . .

Nhớ đi nhớ lại, vành mắt ửng hồng. Thì ra, ta còn chưa chịu nổi một kích như vậy. Trong mắt Quân Ngạn chợt hiện lên tia đau xót, hắn chân chừ một lúc lâu, mới một tay ôm ta vào trong ngực, cắn răng nói:

“Nàng làm sao lại ngốc như vậy, mới vừa rồi nếu hắn không thu tay lại, thì làm sao bây giờ? Rốt cuộc là nên làm cái gì bây giờ! Đáp ứng ta, ngày sau, vạn lần không thể lại vì ta mạo hiểm, đáp ứng ta. . . . .”

Hắn chỉ là lo lắng an nguy của ta, ta và Quân Lâm như thế nào, hắn không hỏi tới nữa. Chần chờ, đôi tay run rẩy vỗ nhẹ lên lưng hắn, nghẹn ngào:

“Được. . . . . Ta đáp ứng ngươi. . . . .”

Bên ngoài, tiếng động càng ngày càng nhiều, tiếng nhạc buồn rớt rất đã từ từ dâng lên tại hoàng cung, khí thế to lớn, dường như cả Hoàng Thành đều chấn động đến pháp phên. Hắn ôm tay của ta hơi có chút cứng ngắc, ta rốt cuộc lại nghĩ tới chuyện Hoàng thượng băng hà, còn có chuyện Hoàng hậu công bố năm giữ di chiếu trong tay. Khẽ buông ta ra, trong mắt hắn vẫn là một mảnh kiên định:

“Ta muốn dẫn nàng đi.”

“Chủ tử!” Thập Hạ kinh ngạc kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ta Muốn Cưới Người (2) Canh Hai

Hắn không nhìn hắn ta, đứng lên, lôi kéo ta đi ra ngoài. Ta cắn răng kéo hắn lại, hắn có chút kinh ngạc mà ngoái đầu nhìn lại, ta dừng một lát, mới nhỏ giọng nói:

“Biểu ca, Cô đã nói trong tay nàng có di chiếu, chẳng lẽ ngươi còn không rõ sao?”

Nếu hắn không đi, ngôi vị Hoàng đế chính là của hắn. Hắn hơi sững sờ, sắc mặt trầm xuống, một hồi lâu mới nói:

“Nếu vẫn còn như trước đây, ta tất nhiên là muốn chiếc long ý kia, như vậy, nàng chính là Hoàng hậu, một lòng yêu thương nàng. Nhưng mà hôm nay, nàng đã không thể làm Hậu. Thậm chí. . . . .”

Tiếng nói của hắn cũng từ từ nhỏ xuống, ta thì đã hiểu ý của hắn. Hôm nay ta cùng với hắn, ngay cả quang minh chánh đại ở chung một chỗ, cũng không thể rồi. Nếu như hắn lên ngôi, như vậy ta chính là Thái Phi. Nghe qua, thật làm cho người đau khổ.

“Biểu ca. . . . .”

Giọt nước từ trong ánh mắt chảy xuống, ta nửa cười hỏi hắn:

“Không hối hận sao?”

“Chưa bao giờ hối hận.”

Hắn nhìn ta, gần từng chữ:

“Loan Phi, ta muốn cưới ngươi.”

“Oa ——” Không nhận được mà khóc lên, lắc đầu:

“Ta sẽ tổn thương ngươi. . . . .”

Hắn cũng không thêm đề ý, chỉ cười nói:

“Ta đã chờ mười sáu năm rồi.”

“Ta sẽ. . . . . Tổn thương ngươi. . . . .”

Khi đó, ta tàn nhẫn đẩy hắn ra như vậy. Hôm nay, ta làm sao lại có thể đi tổn thương hắn đây! Ta không xứng với hắn, sớm không xứng với hắn. Hắn cầm lấy tay ta thật chặt, ngắm nhìn ta, nói rõ ràng:

“Vậy ta cầu xin nàng, tới tổn thương ta. . . . .”

Tim thật là đau. Cho dù, cho dù biết rõ là sẽ bị thương, cũng không nguyện buông tay của ta ra sao? Chuyện ta với Quân Lâm, dù cho ta không nói, thì nhất định hắn cũng đoán trúng mấy phần. Nhưng hắn vẫn. . . . . Biểu ca, ta có tài đức gì. . . . . Móng tay bấm vào trong lòng bàn tay, làm mình một chút một chút tỉnh táo lại. Mở miệng:

“Vậy thì, ngươi trở về phủ dưỡng thương trước đi.”

Ánh mắt lướt qua vai hắn, nhìn tới Thập Hạ ở sau lưng hắn, khẽ nháy mắt. Ta hiểu rõ tính tình của hắn, nhất định là sẽ không nghe ta. Chỉ là, tối nay, cho dù hắn có ba đầu sáu tay, cũng không cách nào dẫn ta đi ra ngoài. Huống chi, hắn còn bị thương. Ta không muốn, cũng không nhẫn tâm nhìn hắn đi ra ngoài mạo hiểm. Trong mắt Thập Hạ thoáng qua một tia kinh ngạc, lập tức hiểu ý của ta, một chương bỏ vào gáy của hắn, lại tay mất lạnh lẽ tiếp được thân thể của hắn xụi lơ xuống, cắn răng nói:

“Thuộc hạ đa tạ Bát tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Số Mệnh Trêu Người(1)

Ta khóc, lắc đầu, cảm ơn ta làm chi? Nếu không phải là do ta, thì làm sao hắn lại rơi vào kết cục như vậy? Hắn vốn nên là hoàng tử tôn quý nhất Đại Tuyên! Thập Hạ cẩn thận từng li từng tí mang Quân Ngạn vác trên lưng, đi ra cửa mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, làm như là đấu tranh tư tưởng một phen, mới quay đầu lại, mở miệng nói:

“Bát tiểu thư, thật ra thì. . . . .”

Hắn nhìn ta, đáy mắt rất thống khổ, sau đó lại cắn răng, không nói nổi nữa. Ta chỉ cảm thấy thoáng cái tâm bị nén chặt lại, từ trên vẻ mặt của hắn, ta đọc lên một thứ mùi vị làm lòng người sợ hãi. Bọn họ, dấu điểm ta cái gì sao? Run rẩy dựa theo mép giường mà đứng lên, mở miệng hỏi hắn:

“Thật ra cái gì?”

Dường như Thập Hạ chợt hoàn hồn, sườn mặt có chút kinh hoàng, đổi đề tài nói:

“À, thuộc hạ nói là, chúng ta đi ra ngoài, ngài làm sao bây giờ?”

Ta sợ run lên, lắc đầu nói:

“Ta không sao, người mau dẫn hắn đi.”

Ta hiểu rõ, lời hắn muốn nói mới vừa rồi cũng không phải là điều này, chẳng qua là, nếu có thể im miệng, hắn là sẽ không nói cho ta biết. Ta chỉ không thể để cho Quân Ngạn ở chỗ này tiếp nữa rồi. Ta không muốn, vì vậy mà hủy đi tiền đồ của hắn. Bỗng nhiên, ta cảm thấy thật ra thì mình thật sự rất ích kỷ, đây là điều mà Quân Ngạn mong muốn sao? Không, hoảng sợ mà lắc đầu, tuyệt đối không phải. Hắn nói, cầu xin ta tôn trọng hắn. . . . .

Ta làm sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, hắn chỉ muốn cùng ta ở chung một chỗ, cho dù là chết, cũng sẽ không buông tay. Dù là ta tôn trọng hắn sâu hơn, cũng sẽ không một chút nhủi mảy. Mà ta hiện tại, muốn Thập Hạ mang hắn đi, cảm giác đó chính là đã thương hắn rất sâu. Thương tổn như vậy, cũng là điều mà hắn không thể chấp nhận nhất.

Oa —— khóc lên, đưa tay che miệng lại, riu rít khóc sụt sùi, ta thật sự không phải là một người tốt. Ta thẹn với quá nhiều người. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Số Mệnh Trêu Người (2) Canh Hai

Đứng dựa vào giường lâu thật lâu, ta mới có sức bước ra một bước. Xộc xệch đi ra cửa, dùng sức đẩy cửa điện ra. Trời cũng sắp chuyển sang hoàng hôn, bầu trời phía tây xuất hiện những rặng mây màu đỏ rực, hết sức chói mắt. Hoàng thượng băng hà rồi, có quá nhiều chuyện cũng không còn giống như trước. Trong triều đình, Hoàng hậu cầm quyền. Vậy, chắc Quân Lâm và Thừa tướng cũng đã chuẩn bị tốt để chống lại.

Tiết Tùng Ninh chính trực, đứng ở bên kia. Lòng ta cảm thấy thật may mắn khi Tiết Vị Ương ở trên tay Quân Ngạn, chứ không phải là Hoàng hậu. Vô tri vô giác mà trở về Vân Lạc Cung, vào cửa mới phát giác ra điều không ổn, lại không thấy một cung nhân ra ngoài đón ta. Lòng ta liền chìm xuống, bước nhanh lên trước, chưa kịp vào bên trong, liền nghe thấy tiếng nhiều bước chân lộn xộn, trong lúc mơ hồ xen lẫn tiếng cung nữ khóc.

Ta xông vào, thấy người Vân Lạc Cung quỳ đầy đất, bọn thị vệ mặc quần áo ngự lâm quân lục lọi khắp nơi, tìm kiếm thứ gì đó, bên trong phòng đã là một mảnh hỗn độn. Trong lòng không ngừng cười nhạt, ta biết rõ bọn họ muốn tìm cái gì. Hoàng hậu đứng khoanh tay, tuy là đưa lưng về phía ta, nhưng mà ta vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng. Nhất định là vừa không cam lòng vừa tức giận. Cung nữ nhìn thấy ta bước vào, trên mặt tái nhợt liền hiện lên vẻ mừng rỡ, run giọng nói:

“Nương nương. . . . .”

Bỗng Hoàng hậu xoay người lại, ánh mắt rơi vào trên người của ta, hơi run sợ, lập tức nói:

“Vật đâu?”

Vật à. Nói thật không rõ ràng. Vì sao nàng không dứt khoát hỏi di chiếu ở nơi nào? Ta nhìn thẳng vào nàng, không nói một câu. Vẻ mặt nàng lạnh lẽo, liếc mắt nhìn thị vệ bên cạnh một cái, chỉ thấy thân hình thị vệ kia vừa động. Ta chưa phản ứng kịp, liền nghe cung nữ kêu thảm một tiếng, chớp mắt ngã vào trong vũng máu.

“Người. . . . .”

Ta chỉ cảm giác hai chân mềm nhũn, sống lưng dựa vào cửa đằng sau mới không có xụi lơ xuống. Cơ thể cũng ức chế không được mà run rẩy. Ta hiểu rõ, đây chỉ mới là bắt đầu. Hoàng hậu đi đến bên ta, mặt không thay đổi mở miệng:

“Người, trời sanh tính nhu nhược, từ nhỏ ngay cả con vật nhỏ cũng không đành lòng tổn thương, huống hồ hiện giờ là người.”

Nàng hiểu rất rõ ta, thoáng cái là có thể tiêu diệt ta hoàn toàn.

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!”

Trên mặt đất, đám cung nhân bắt đầu dập đầu cầu xin tha thứ, từng người một hiện ra vẻ mặt hoang mang sợ hãi. Không biết đến tột cùng là đang cầu xin ta, hay là cầu xin nàng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Ép Ta Nghe Theo (1)

Dùng sức cắn môi, cho đến khi đầu lưỡi nếm được mùi vị tanh của máu, ta vẫn không nói ra dù chỉ một chữ. Rất khó khăn, rất khó khăn để lựa chọn. Hoàng hậu nhìn ta với vẻ mặt không thay đổi, thấy ta không nói lời nào, lại liếc mắt nhìn thị vệ bên cạnh, thị vệ hiểu ý, gơ đao liền muốn chém xuống.

“Dừng tay!”

Ta sợ hãi kêu lên, tại sao ta có thể trở mặt nhìn nhóm cung nhân này chết đi. Ta nghĩ, vào giờ phút này, ta mới chính thức hiểu ý lời Quân Vũ nói ‘Bùa đòi mạng’, ba chữ với ý nghĩa sâu sắc. Nó không đơn thuần nhắm vào ta, mà còn với những người bên cạnh ta. Thị vệ chân chờ, lại nghe Hoàng hậu lạnh lùng nói:

“Giết.”

Lúc này, chỉ một cái chớp mắt, lưỡi đao đã nhuộm máu đỏ tươi. Máu đỏ thấm nhỏ từng giọt xuống mặt đất, tràn ra như đoá hoa sen máu, từng khóm chói mắt. Ta hoảng sợ nhắm hai mắt, cả người không ngừng run rẩy.

“Dừng tay. . . . .”

Vô lực nói, ta sợ, ta sợ thủ đoạn của nàng rồi. Lúc này, Hoàng hậu mới ra lệnh cho thị vệ thu đao, đi tới cạnh ta, trầm giọng nói:

“Nhưng mà ‘dừng tay’ cũng không cứu được bọn họ, như thế nào, còn muốn nhìn từng người một ngã xuống trước mặt ngươi không?”

Ta mới hiểu rõ ràng, nàng không phải là đang cùng ta nói điều kiện. Bởi vì trên tay ta có di chiếu, nên tình thế bắt buộc nàng phải làm vậy. Cắn răng rút cây trâm trên đầu xuống, nhắm ngay lồng ngực của mình, run rẩy mở miệng:

“Nếu như ngươi. . . . . Nếu như giết một người nữa, ta lập tức chết ở trước mặt ngươi!”

“Ha ha.” Nàng giống như là nghe được chuyện cười lớn trong thiên hạ, lớn tiếng cười nói:

“Ngươi căng thẳng đến ngu xuẩn sao? Nếu như ngươi chết rồi. Như vậy, di chiếu đã thật sự ở trong tay Bồn cung!”

Ta đoán không sai, nàng nguy tạo một di chiếu khác.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Ép Ta Nghe Theo (2) Canh Hai

Chậm rãi lắc đầu, ta cười một tiếng thê lương, nhỏ giọng nói:

“Ngươi không phải là muốn tiêu hủy di chiếu Hoàng thượng cho ta sao? Nếu ta chết rồi, tờ di chiếu kia ắc sẽ có người công bố ra, đến lúc đó, xuất hiện hai tờ di chiếu khác nhau, sợ là có chuyện xảy ra.”

Con ngươi Hoàng hậu căng lớn, nhìn ta với vẻ không thể tin, nói đầy căm hận:

“Không thể nào, ngươi căn bản không có thời gian đi chuẩn bị, ngươi. . . . .”

Bỗng nàng ngậm miệng, vẻ mặt càng ngày càng chìm xuống. Nàng nhớ lại lúc ta tự mình trở lại Vân Lạc Cung, trong thời gian đó, ta tiếp xúc với ai, đối với nàng mà nói, là trống rỗng. Tim đập mạnh, chuyện di chiếu, thật ra thì ta chưa từng nhắc đến với ai.

Chỉ là, ta có ý đi ra ngoài một vòng, rồi cố ý sai cung nữ dọn dẹp lại gian phòng, làm dấu hiệu giả để nàng cho là ta tới lấy di chiếu. Hôm nay nói như vậy nữa, lòng nàng càng thêm nghi ngờ, nhất định sẽ tin ta. Quả nhiên, nàng cúi đầu cân nhắc. Chốc lát, mới ngước mắt, ánh mắt nhìn ta thêm một phần cảnh giác, mở miệng nói:

“Bồn cung vốn tưởng rằng, ngươi khinh thường dùng thủ đoạn như vậy.”

Ta lắc đầu:

“Ta chỉ muốn sống sót, cái này cũng không quá đáng.”

Ta chưa bao giờ có lòng hại người, ta chỉ cố gắng tiếp tục sống.

“Phải, không quá đáng.”

Ánh mắt của nàng rơi trên người chúng cung nhân trên mặt đất, chầm chọc nói:

“Nhưng mà, nếu người muốn sống sót trên nhiều người như vậy, không khỏi lòng dạ quá hiểm độc. Muốn cùng Bồn cung nói điều kiện, giỏi.”

Nàng vươn tay ra, chỉ về hướng người quỳ phía dưới, nói:

“Bồn cung cho người hai mạng người, người chọn người nào sống? Đừng nghĩ muốn cứu tất cả, nếu không, người chết, tất cả bọn họ cũng chết. Bồn cung thà giết lầm 100!”

Nàng có phần không kiên nhẫn được nữa rồi, lại còn nói thà giết lầm. . . . . Nhưng, muốn ta chọn hai người không chết, bảo ta làm sao chọn? Trừ những cung nhân này, ta còn phải cứu người khác nữa!

Chẳng lẽ thật như lời Hoàng hậu nói, lòng dạ ta quá hiểm độc sao? Chẳng qua là, cứu người, chẳng lẽ cũng sai lầm rồi sao? Tiến lùi không được, thật là khó. Đang lúc ấy thì, chợt nghe được có người kêu lên một tiếng đau đớn, miệng đầy máu tươi, ngã xuống đất.

Ta giật mình nhìn nhóm cung nhân quỳ trên mặt đất, miệng mỗi người đều phun máu tươi, chỉ chốc lát sau, liền im lặng. Không chỉ riêng ta, Hoàng hậu cũng sợ ngây người. Thị vệ vội cúi người xuống điều tra từng người một, sau mới đứng lên nói:

“Nương nương, đều chết hết, là trúng độc.”

“Trúng độc?” Hoàng hậu nhớ lại, đứng một lúc lâu, đột nhiên mở miệng đầy cảm giận: “Hoàng thượng hấn thế nhưng. . . . . Thế nhưng. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Chiếu Thư Của Nàng (1

Nhìn về mặt đầy giận dữ của Hoàng hậu, dần dần, ta bình tĩnh. Nàng nói “Hoàng thượng”. Trái tim giống như bị thứ gì đánh mạnh vào, ta lắc lư, như muốn ngã quỵ. Hốc mắt trở nên ẩm ướt, như nước từ bên trong tuôn ra, trượt xuống gò má. Là Hoàng thượng.

Hắn đã giết nhóm cung nhân trong cung ta, vì để cho ta không có vương bận. Ta nói không rõ đến tột cùng là cảm kích, hay là cảm giận. Chẳng qua chợt cảm thấy rất mệt mỏi.

Tại trận chiến hung ác đáng sợ này, ta quá nhỏ bé, ta giống như một con hề ngu ngốc, như khúc bè gỗ va đập trong sóng lớn, cuộn trào mãnh liệt. Hoàng hậu yên lặng nhìn mấy cỗ thi thể trên đất, một lúc lâu, mới cười mỉa lên. Mở miệng nói:

“Ha ha, thật tốt. Bồn cung coi như là biết nội dung di chiếu của Hoàng thượng rồi! Chẳng qua là, hấn làm sao nghĩ đến, người vốn không phải Nhã Phi!”

Ta chán nản, Hoàng thượng hấn làm sao lại không biết chứ? Nếu không biết, hấn sẽ không cất nhắc Dương Trọng Vân rồi. Đột nhiên, thị vệ tiến lên, không ché thân thể ta. Ta ra sức giãy dụa, tức giận nhìn Hoàng hậu, cười lạnh nói:

“Người cho rằng người làm như thế, tất cả đều là vì hấn? Vì sao người chưa bao giờ hỏi hấn một chút, cái gì mới là cuộc sống mà hấn thật sự muốn? Nhìn hấn đau khổ, đây mới là mục đích của người sao? Phải không!”

“Câm mồm!”

Cuối cùng, nàng không nhịn được mà đánh gãy lời ta nói, thu lại nụ cười, trầm giọng nói:

“Bồn cung là nữu hậu của hấn, Bồn cung làm tất cả đều là vì tốt cho hấn! Chỉ có điều hiện tại, hấn còn mơ hồ, một ngày nào đó, hấn sẽ hiểu nỗi khổ tâm của Bồn cung! Nói, người đem chuyện di chiếu nói cho ai?”

Ta cắn môi, ai ta cũng không có nói, tất nhiên cũng không nói cho nàng biết. Lực trên tay càng gia tăng, giống như muốn đem cánh tay của ta bẻ gãy.

“Ư——” ta đau đến đầu đầy mồ hôi, run rẩy gọi nàng: “Cô. . . . .”

Dường như nàng chấn động mạnh, ánh mắt nhìn tới ta đã không còn bén nhọn nữa. Phất tay ý bảo thị vệ buông lỏng tay ra, ta cảm cực không nổi, xụi lơ xuống. Nàng bước nhanh tiến lên đây, nhìn thẳng ta, nói nhỏ:

“Loan Phi, Bồn cung không muốn thương tổn người. Chẳng qua là, người nên rõ ràng, Ngạn nhi là đứa con duy nhất của Bồn cung, Bồn cung chỉ muốn đem thứ tốt nhất cho hấn. Người hiểu không?”

Thứ tốt nhất, theo ý nàng, là hoàng quyền. Nhưng, với ta thì không. Với Quân Ngạn, cũng có thể không.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Chiếu Thư Của Nàng (2) Canh Hai

Ta chậm rãi cúi đầu, dù sao đi nữa, Hoàng hậu cũng không hiểu. Đã vậy thì cần gì nhiều lời vô ích, giọng điệu của nàng cũng dịu xuống:

“Người cũng không nhẫn tâm nhìn Ngạn nhi chịu khổ, đúng không?”

Lời nàng nói làm ta nhớ tới gương mặt tái nhợt của Quân Ngạn, còn có từng câu từng chữ thốt lên đầy vẻ đau đớn của hắn. Bỗng nhiên nhắm mắt, đúng vậy, ta không đành lòng nhìn hắn chịu khổ.

“Hon nữa, người phải biết rằng, nếu Lâm vương lên ngôi, hắn nhất định không bỏ qua cho Ngạn nhi, Bôn cung cũng không có lựa chọn nào khác. Cho nên Loan Phi, đem đi chiếu cho ta.”

Nàng đưa tay về phía ta, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong. Cả người ta không ngừng run rẩy, ta biết rõ Quân Lâm hận Hoàng hậu, vậy tất sẽ hận Quân Ngạn. Hôm đó ở trong thiên điện của Ngự Hòa Cung, hắn nói, nếu ta yêu Quân Ngạn, hắn ta liền giết hắn. Nhưng là. . . . . Aiz, bất giác bật cười. Cùng một quy luật thôi, Hoàng hậu trên tay nắm giữ quyền lực to lớn, cũng sẽ không bỏ qua cho Quân Lâm. Trong lòng cảm thấy đau nhói, vì chuyện gì cho tới bây giờ, ta còn đi lo lắng hắn? Đường như Hoàng hậu nhìn ra suy nghĩ trong lòng của ta, nhỏ giọng nói:

“Người đang nhớ thương cái gì? Hắn là kẻ thù Phụng gia!”

Kẻ thù! Kẻ thù. . . . . Hai chữ đó như dấu ấn khắc sâu vào tim ta. Trái tim như bị thiêu đốt, làm cho ta cảm giác muốn nôn. Đầu đau quá, nhưng ta không thể ngắt đi. Cắn răng mở miệng:

“Ta muốn xem trước chiếu thư trong tay người một chút.”

Ta muốn biết rốt cuộc Hoàng hậu nàng, viết cái gì ở trên chiếu thư. Nàng hơi giật mình một chút, ngay sau đó cười nhạt. Bàn tay thò vào bên trong tay áo, dễ dàng lấy ra chiếu thư màu vàng sáng kia, mở ra ở trước mặt ta.

Ta nhân tiện nhìn xuống, rất là giật mình, nàng lại có thể không đuổi tận giết tuyệt kẻ chống đối, ở trong chiếu thư, không chút nào nói tới chuyện Quân Lâm. Trái tim hơi buông lỏng, tầm mắt nhìn xuống chút nữa, chợt cứng đờ. Chợt thấy trên chiếu thư viết: Ta yêu Nhã Phi, mặc dù Trẫm đi, nhưng thật không muốn, Trẫm nguyện cùng nhau nắm tay chung một huyết. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Uy Hiếp Lẫn Nhau

Ngơ ngác nhìn chiếu thư trước mắt, ấn ký ngọc tỷ ở trong mắt ta càng ngày càng rõ ràng. Hoàng hậu thật sự là chuẩn bị rất lâu, rốt cuộc ấn ký ngọc tỷ kia trộm khi nào, sợ là không có người biết? Thì ra, ta không biết, với Hoàng hậu, ta lại càng có uy hiếp hơn là Quân Lâm.

Aiz, Phụng Loan Phi, người khi nào lại trở thành mãnh thú hung ác rồi hả? Nàng biết, Quân Ngạn có thể xuống tay tàn nhẫn với Quân Lâm không một chút do dự. Nhưng đối với ta, hắn sẽ mềm lòng. Cho nên nàng nhận định, ta sẽ hủy hoại hắn. Cuối cùng ta cũng sáng tỏ vì sao lúc nàng biết được Hoàng thượng sắp châu trời, liền lựa chọn tha ta một mạng.

Thì ra, nàng đã sớm tính toán rất tốt. Nàng muốn ta chôn theo. Như thế, quang minh chính đại giết ta. Có lẽ, ta sớm nên nghĩ tới. Hoàng hậu nàng, cũng không muốn bỏ qua cho ta. Ta cũng biết, nàng thật vì Quân Ngạn. Theo ý nàng, sự lựa chọn của ta chỉ có hai. Một là giao ra di chiếu để Quân Ngạn lên ngôi, còn ta, chính là chôn theo.

Hai là không giao di chiếu để Quân Lâm lên ngôi. Còn hắn đối với ta như thế nào, ta cũng không biết. Nhưng, Hoàng hậu làm sao biết. Thật ra thì ta chỉ có một con đường có thể đi. Bởi vì, cho dù ta chết đi, cũng sẽ không có người giúp ta giao ra di chiếu. Bởi vì, ta chưa bao giờ đem việc này nói cho bất luận kẻ nào biết. Nhưng nếu nàng cho là thế, thì ta lại không thể bỏ qua cơ hội này. Dù sao, đường nào ta cũng chết. Ngược mắt nhìn nàng, ta gần từng chữ:

“Người muốn ta chết, cũng có thể. Nhưng, ta có hai điều kiện.”

“Nói.” Nàng rất bình tĩnh, giống như nàng đã sớm đoán được ta sẽ đáp ứng. Ta cắn răng, dừng một chút, mới mở miệng:

“Ngươi viết thêm một ít ở trên chiếu thư, tâu hoàng lên ngôi, Đại Xá Thiên Hạ.”

Ở trong mắt nàng từ từ tỏa ra vẻ kính nể, một lúc lâu, mới gật đầu:

“Ngươi cũng trở nên thông minh, đến nay vẫn còn cố gắng cứu mạng Lục ca ngươi. Được, Bồn cung đáp. Còn có một chuyện?”

“Bỏ qua cho Tiết gia huynh muội.”

Trên mặt của nàng thoáng qua một tia không vui, nhưng không có phát tác, chỉ nói:

“Chuyện này, ngươi bảo Bồn cung làm sao thêm vào trong chiếu thư?”

Ta biết rõ, chuyện này không thể thêm vào, cũng không cách nào thêm. Nhưng mà, mọi chuyện đều có biện pháp giải quyết. Ta nhìn nàng mở miệng nói:

“Ngươi ở trước mặt của ta mà thề, lấy . . . . lấy biểu ca ra thề!”

Thật xin lỗi biểu ca, bởi vì chỉ có thể như vậy, cô mới không nuốt lời, không dám nuốt lời! Ta cũng hết sức tin tưởng, chỉ có như thế, Hoàng hậu vì giang sơn Quân Ngan, mới không xuống tay làm loạn.

“Ngươi!” Nàng rõ ràng nổi giận, đưa tay chia vào người của ta nói:

“Rốt cuộc huynh muội Tiết gia cho ngươi cái gì tốt mà khiến ngươi có thể không chú ý đến tánh mạng Ngan nhi!”

Ta lắc đầu:

“Ngươi sai rồi, biểu ca ra sao, thì cũng do ngươi. Nếu ngươi không nuốt lời, hẳn sẽ rất tốt.”

“Ngươi . . . .”

Nàng bị ta nói đến cứng họng, nhất thời không thể nói ra lời, tức giận nhìn chằm chằm ta, thật lâu thật lâu, mới mở miệng nói với giọng điệu đầy dữ tợn:

“Được!”

“Ta thề, đợi Ngan nhi lên ngôi, sau đó, sẽ không làm khó dễ huynh muội Tiết gia. Nếu như có làm trái lời hứa này, Ngan nhi sẽ . . . . sẽ không chết yên ổn!”

Bốn chữ cuối cùng, nàng nói rất khó khăn, cắn môi mà nói. Chẳng biết tại sao, ta nghe rồi, liền cảm thấy đau lòng như sóng biển cuộn trào mãnh liệt. Bỗng nhiên, ta cảm giác mình có phần vô sỉ, Hoàng hậu lấy Quân Ngan ép ta, không phải ta cũng như nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Tiêu Hủy Di Chiếu

“Di chiếu đâu?” Hoàng hậu thề thốt xong, liền hỏi thúc ta, nàng không thể chờ nổi nữa. Ta im lặng xoay người đi, hướng bên ra ngoài. Thật muốn đem di chiếu giao cho nàng sao? Đầu óc thoáng hiện lên gương mặt của nhiều người, Quân Ngan, Quân Lâm, huynh muội Tiết gia, còn có Lục ca ta. . . .

Đau khổ mà nhắm mắt lại, hơi nghiến răng. Ké thù. Trong lòng nói thầm, nhưng lại cảm thấy đau quá. Đi thẳng đến cửa Phượng Nghi Cung, Hoàng hậu mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh hiểu ra, dĩ nhiên nàng không hề nghĩ tới Hoàng thượng lại đem di chiếu đặt ở trong cung của nàng.

Bởi vì cái gọi là, chỗ nguy hiểm nhất, cũng là chỗ an toàn nhất. Ta ung dung đi vào, dừng lại ở bên cây cột thứ hai trong phòng, thò tay vào bên trong bình hoa. Đầu ngón tay chạm đến một góc hộp, cảm giác rét lạnh, đây không phải là cảm giác mà ta thích. Dùng tay cảm rồi lấy ra ngoài. Cái hộp làm từ gỗ tử đàn thượng hạng, cạnh ngoài còn khảm viền vàng, trên mặt điêu khắc Long tộc Đồ Đằng phức tạp.

Lòng ngón tay xẹt qua, nhưng không có cảm giác tay bị đâm, mặt ngoài đã được mài đến nhẵn bóng rồi. Ta chưa kịp phản ứng, chỉ thấy Hoàng hậu đưa tay tới đoạt đi cái hộp trên tay ta với tốc độ rất nhanh. Ngay sau đó, vẻ mặt vui mừng vừa rồi của nàng lập tức lại chìm xuống, ánh mắt lại nhìn về phía ta, mở miệng:

“Chìa khóa đâu?”

Chìa khóa? Ta kinh ngạc. Theo bản năng nhìn về phía cái hộp kia, mới thấy trên hộp treo một thanh khóa nhỏ nhỏ. Rất là tinh xảo, thân khóa màu bạc, chỉ nhìn thôi cũng biết là cứng rắn vô cùng. Ta sững sốt một hồi lâu, hoảng sợ lắc đầu:

“Ta. . . . . Ta không có chìa khóa.”

Trong lòng hơi chìm xuống, Hoàng thượng hần, cũng không cho ta chìa khóa. Hoàng hậu lộ ra vẻ nửa tin nửa, trầm mặc giây lát, lại cười nói:

“Không lấy ra cũng không cần, người tới, nhóm lửa!”

Nàng muốn đốt nó, một cây đuốc đốt thành bụi. Vậy, liền ngay cả một chút chứng cứ cũng sẽ không lưu lại. Hai thái giám mang lò đi vào, nhanh nhẹn nhóm lửa. Thời tiết kho ráo là dễ nhóm lửa nhất. Ở bên trong bếp lò phát ra tiếng vang “Bùm bùm”, thỉnh thoảng còn tóe ra đốm lửa nhỏ.

Hoàng hậu chậm rãi đi lên, cúi đầu liếc nhìn cái hộp trong tay, cười nhẹ một tiếng, đem nó ném vào lò lửa. Lửa, từng chút từng chút thiêu đốt, lan tới cả thân hộp. Ta kinh ngạc nhìn, trong lòng hàng trăm tư vị. Ngọn lửa sáng ngời lúc cao lúc thấp, giống như lòng ta thấp thỏm lo âu. Ta không biết thiêu hủy nó, với ta mà nói đến tột cùng là tư vị gì. Cảm thấy được giải thoát sao? Cảm thấy hối hận sao? Ta không biết, thật không biết.

Chợt nhắm mắt lại, từ từ, từ từ run rẩy. Đứng thật lâu thật lâu, mới nghe Hoàng hậu mở miệng nói:

“Người đâu, đem Nhã Phi nương nương hộ tống hồi cung, hầu hạ thật tốt!”

Có cung nữ đi lại đây, nhỏ giọng nói:

“Nhã Phi nương nương, nô tỳ đỡ ngài hồi cung.”

Nàng nói xong, nhẹ nhàng đỡ lấy ta. Ta không nói gì xoay người đi, liền nghe thấy sau lưng có tiếng chân thị vệ đuổi theo. Sau đó lại nghe Hoàng hậu phân phó người khác nói:

“Đi Ngạn Vương phủ, nhất định không thể để Ngạn Vương vào cung! Nơi nào cũng không cho hắn đi, giữ hắn ở tại vương phủ cho Bôn cung. Nếu có bất kỳ sai lầm, các người đều đưa đầu tới gặp!”

“Dạ!” Giọng nói của thị vệ khí phách hùng hồn. Ta chợt ngẩng đầu nhìn xa xa, cuối cùng ta vẫn không thể thoát khỏi hoàng cung này sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chôn Cùng Hần (1)

Vân Lạc Cung đã được người dọn dẹp nhanh chóng như trước, các đám cung nhân cũng đều được thay mới hoàn toàn. Ta biết, tất cả đều là người của Hoàng hậu, nàng là muốn giam lỏng ta. Tối bữa tối, cung nữ đem thức ăn sắp đặt ở trên bàn. Ta thật sự không đói bụng, lắc đầu ý bảo nàng dọn xuống. Nàng lại không động, mặt không thay đổi nói:

“Nương nương nên ăn một ít đi, qua tối nay, đến ngày mai là không còn cơ hội để ăn.”

Nàng là đang nhắc nhở ta, đợi đến ngày mai, khi Hoàng hậu tuyên đọc chiếu thư ở trên triều đình, thì cũng chính là ngày chết của ta. Đêm nay, chính là một bữa cơm cuối cùng của ta rồi. Có chút bi thương mà nhìn thức ăn trên bàn, chưa xót cười một tiếng, đứng lên đi vào bên trong phòng.

Cung nữ vội theo ta vào trong, sau khi mình từ Phượng Nghi Cung trở lại, một tắc nàng cũng không rời ta. Nàng sợ, ta sẽ tự sát trước ngày mai sao? Đúng vậy, sớm muộn gì cũng chết. Nhưng vì sao ta lại. . . . .

Trong đầu thoáng qua gương mặt nam tử, trái tim từ từ đau nhức. Ngơ ngác mà ngồi rất lâu, ta chợt hỏi mình, nếu như ngay từ đầu đã biết sẽ có kết cục như vậy, thế thì, lúc trước ta đây còn có thể cự tuyệt Quân Ngạn sao? Còn có thể sao? Cười mỉa chính mình, hôm nay, hỏi cái này còn có chút ý nghĩa gì đây? Ngược mắt, cô gái trong gương vẫn hết sức xinh đẹp như xưa.

Đưa tay lên, từ từ xoa gương mặt, nhớ tới lời Hoàng thượng nói, hẳn nói ta vẫn xinh đẹp như trước. Trái tim run lên, Hoàng thượng! Hẳn là người suy tính chu đáo như vậy, tại sao lại quên giao chìa khóa cho ta chứ? Aiz, Hoàng hậu không tin ta không có chìa khóa. Nhưng, ta rõ nhất, ta thật sự không có. Có lẽ, hẳn cũng không phải là quên giao. . . . . Trong lòng thoáng qua một ý niệm, ta giật mình! Cung nữ nhìn thấy ta khác thường, vội hỏi:

“Nương nương sao vậy? Hay là mệt mỏi? Nô tỳ dìu ngài đi nghỉ ngơi nha.”

Nàng nói xong, liền đưa tay tới vịn ta. Ta không có cự tuyệt, mặc cho nàng dìu đứng lên. Nằm trên giường, hai mắt làm sao cũng không nhắm lại được. Sợ nhắm lại một cái, sẽ nhìn thấy rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 148: Chôn Cùng Hắc (2) Canh Hai

Đêm nay, ta còn có thể làm gì đây? Suy nghĩ một chút, mới phát hiện, thì ra ngay từ đầu ta đã vô dụng rồi. Cúi đầu nhớ tới “Lục ca”, nước mắt từ mi tuôn ra. Cảm giác nóng hổi từ khóe mắt lan tràn xuống, trong phút chốc như bao phủ khắp người. Đau. . . . . Ta chưa từng nhớ thân nhân của mình như lúc này, ta chưa bao giờ biết, hai chữ “Cùng chôn” làm lòng người đau đến như vậy.

*** Hôm sau, một ngày u ám. Cả đêm ta không ngủ, rồi lại nhìn không ra giờ phút này rốt cuộc là giờ gì. Cách một lúc, liền nghe có tiếng bước chân người bước vào. Sau đó thấy một thái giám đi vào, theo sau hắn là ba cung nữ, trong tay mỗi người đều bưng một mâm, phía trên bỏ thứ gì đó, ta không cần nhìn, cũng đã đoán được. Thái giám háng giọng nói một lần, sau đó quay đầu lại nháy mắt, cung nữ liền cúi thấp đầu, cung kính bước lên. Thái giám lại nói:

“Nương nương, tự ngài chọn đi.”

Cung nữ đỡ ta, ta trực tiếp bước lên, lấy ba thước lụa trắng. Xoay người đi, mở miệng nói:

“Tất cả ra ngoài.” Cho ta giữ tôn nghiêm cuối cùng.

“Cung tiến Nhã Phi nương nương!”

Nhóm cung nhân cao giọng kêu, sau đó từng bước từng bước lui ra ngoài. Ta chợt cười một tiếng, xem ra chôn theo, chính là một chuyện vinh dự đấy chứ? Lắc đầu một cái, ta không quan trọng nhiều như vậy, ta chỉ là . . . . . Chỉ là muốn bọn họ còn sống.

Lụa trắng bay qua xà ngang, phiêu dật rũ xuống. Đưa tay tiếp được, chậm rãi, thất lại. Ta đứng lên ghé ngồi, hiện giờ, tầm nhìn bị nước làm cho mờ nhạt. Ta chợt nghĩ tới gương mặt tái nhợt của Quân Ngạn, nếu hắn tỉnh dậy, biết được mình vẫn làm Hoàng đế Đại Tuyên, mà ta, thì chết rồi. Hắn sẽ như thế nào đây? Thì ra, đến cuối cùng, người bị ta làm tổn thương sâu nhất lại chính là hắn. Hít một hơi thật sâu, cắn răng đá ngã ghế ngồi, kiếp sau, hãy để cho ta yêu hắn. Ý thức từ từ mơ hồ. Trong hoảng hốt, ai dùng một cước đá văng cửa phòng, lớn tiếng gọi ta:

“Loan Phi!”

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Không Cho Phép Ta Chết (1)

Là ai, ôm ta? Là ai, gọi ta? Cảm giác thân thể rơi vào một cái ôm ấp áp rộng rãi, cả người nam tử run rẩy, giọng nói cũng run rẩy:

“Không. . . . . Không cho phép ngươi chết!”

Ta suy yếu ho khan, cổ gồng mở mắt, vẻ mặt lo lắng của hắn rơi vào trong mắt ta, khơi dậy ngàn tầng sóng. Điên rồi sao? Vì sao mỗi lần ta có khó khăn, đều nhìn thấy hình ảnh của hắn?

Quân Lâm, đến tận cùng là ta điên rồi, hay là ngươi điên rồi? Phải không? Hóa ra, ta còn yêu hắn? Cho nên, mới có thể nhớ đến gương mặt của hắn . . . . . Nếu là như vậy, thì hãy để cho ta yên tâm đi. . . . . Dù sao, ta cũng chết rồi.

Bên cầu Nại Hà, một chén Mạnh bà thang, nhất định sẽ làm cho ta quên hắn. Bất giác, khóe miệng nở nụ cười, đã rất lâu rồi chưa từng cười thoải mái đến như vậy. . . . . Cả người rất ấm, thì ra chết cũng không khó khăn lắm.

Mơ hồ nghe tiếng va chạm của đồ sứ, sau lại có đồ vật gì đó tiếp xúc với môi của ta, đút vào trong miệng ta. Ta hơi kinh hãi, chẳng lẽ là Mạnh bà thang sao? Nước canh lưu lại nơi khóe miệng, tràn ngập mùi thuốc nồng đậm. Đường như nghe thấy có người than nhẹ một tiếng, vội vươn tay vì ta mà lau đi.

Đầu ngón tay run lên, ta chợt mở hai mắt ra. Người trước mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt không thể tả, cánh tay cứng ngắc, quên mất thu hồi lại. Ta cả kinh muốn ngồi dậy, nhưng cả người không có một chút hơi sức nào, cố gắng nhiều lần, cũng vẫn không ngồi dậy được. Thở hổn hển nhìn hắn, ta lắc đầu:

“Tiên hoàng đế lại di chiếu muốn ta chôn theo, ngươi sao dám. . . . . Sao dám cứu ta?”

“Di chiếu?” Hần hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên tia tức giận nồng đậm, đem chén thuốc cầm trong tay đập bẻ trên mặt đất, nghiêng người níu lấy quần áo của ta, nói đầy vẻ hung ác:

“Trong di chiếu kia viết cái gì, ngươi lại không biết?” Hần nói với giọng bình tĩnh, cũng mang theo đầy thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Không Cho Phép Ta Chết (2) Canh Hai

Ta giật mình kinh hãi, ta cũng biết, di chiếu trong miệng hắn cùng với lời ta nói, chẳng phải là một. Nhìn hắn với vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ hắn đã thấy di chiếu thật kia? Không, không thể nào. Ta tận mắt nhìn thấy Hoàng hậu thiêu hủy tờ di chiếu kia mà! Cuối cùng ta cảm giác ra điều không ổn, hắn làm sao lại ở chỗ này? Bắt lấy tay hắn, buột miệng nói:

“Ngươi làm sao lại ở nơi này? Hoàng thượng. . . . . Không, Thái hậu sao dễ dàng bỏ qua cho ngươi, mà để ngươi ở trong cung? Sao lại có thể để ngươi cứu ta?”

Nghe thế, hắn làm ra vẻ như nghe được một chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ, lạnh giọng nói:

“Phượng Loan Phi, ngươi ngốc hay ngu xuẩn?”

Hắn buông tay đang giữ chặt tay của ta ra, tay áo vung lên rồi đứng chấp tay. Ta cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, hắn mặc trên người là long bào màu vàng sáng!

“Ngươi. . . . .” Không thể tin mà nhìn sự thật trước mắt này. . . . . Điều này sao có thể? Tay run run vịn lấy mép giường, ta cố gắng giữ vững thân thể mới không ngã xuống. Trong mắt hắn thoáng qua một tia không đành lòng, ngay sau đó liền đổi lại vẻ lạnh lùng như thường ngày. Nhìn ta, gần như là đau lòng mở miệng:

“Ta vốn không hề biết, ngươi thật sự không còn yêu ta nữa. . . . . Phụ hoàng đưa di chiếu cho ngươi, thế nhưng ngươi lại không giao cho ta. Ngươi giao cho Hoàng hậu, giao cho Hoàng hậu cơ đấy! Thế nào, vẫn là biểu ca của ngươi quan trọng nhất? Hôm đó ở trong thiên điện Ngự Hòa Cung, lúc hỏi ngươi, ngươi còn có chút do dự. . . . Ta vốn cho rằng. . . .”

Đột nhiên hắn im lặng, tự giấu cười một tiếng:

“Đúng, là do ta quá ngây thơ!”

Hắn nói ra câu cuối cùng, hắn là thổ lộ. Ta không nói lời nào, lời hắn nói, tất cả đều là sự thật.

“Ngươi thật không còn yêu ta nữa sao?”

Hắn hỏi ta, thế nhưng ta lại nghe ra ý cầu xin trong lời. Giật mình nhìn nam tử trước mặt, nhớ tới hôm đó ta hỏi hắn có còn lưu luyến ta không, hắn nói như đinh chém sắt là không thích. Mùi vị đau lòng dần dần dấy. Ta im lặng nhìn hắn, cắn răng nói: “Ngươi là kẻ thù của ta.”

Ngươi yêu ta sao. . . .

Kẻ thù đấy, có yêu thì sao, không yêu thì sao? Có gì khác nhau chẳng? Đã không còn từ lâu, từ khi biết hắn là Thập Tam hoàng tử, từ khi hắn bắt đầu lừa ta, thì chúng ta còn có cơ hội để bước chung một đường sao? Đường như sắc mặt của hắn tái nhợt đi một ít, nhưng sống lưng vẫn rất thẳng, giống như tính tình của hắn.

Cho dù có khó khăn hơn nữa, hắn vẫn có thể sinh tồn, sử dụng thủ đoạn của hắn để sinh tồn. Một lúc lâu sau, hắn từ từ nghiêng người, không nhìn ta nữa, âm sắc hết sức lạnh nhạt:

“Phụ hoàng đã sớm giao chìa khóa cho ta, ta cũng sớm lấy di chiếu ra! Dù cho ngươi có giao hộp gỗ từ đàn cho ta, cũng chỉ là một cái hộp trống rỗng. Dù trống rỗng. . . . . Ngươi cũng cố tình không giao ra! Hừ, ngươi cho rằng để Hoàng hậu tiêu hủy cái hộp, thì mọi chuyện đều êm đẹp sao? Âm mưu toán vị, cuối cùng các ngươi cũng không thể thực hiện được!”

Ta ngờ ngạc nhìn hắn, quả nhiên đúng với suy đoán của ta. Hoàng thượng giao chìa khóa cho hắn, hơn nữa đã sớm nói cho hắn biết chỗ cất di chiếu. Hoàng thượng một chút cũng không hồ đồ đâu, hắn không vạch trần ta không phải Nhã Phi là muốn lừa gạt tình cảm chính mình.

Nhưng là đối với Quân Lâm, hắn lại mình mẫn. Nhưng nếu ta đem hộp kia giao ra, thì ta chính là Thái hậu, hưởng hết vinh hoa. Nếu ta không giao, thì không còn là Nhã Phi của hắn rồi. . . . .

“Lúc Hoàng hậu muốn đứng trên đại diện đem chiếu thư ngụy tạo kia tuyên đọc, thì kết cục của bà ta cũng định.”

Bỗng nhiên, hắn xoay người lại, nhìn ta gần từng chữ:

“Mẫu phi ta mềm lòng, mới có thể để cho các người thực hiện gian kế! Còn ta, các người đừng mơ tưởng!”

Ta dần xuống không được cả người bèn run lên, khi đối mặt với nam tử mặt mày dữ tợn, ta hỏi với giọng run run:

“Người xử lý Hoàng hậu thế nào?”

Hắn hừ lạnh một tiếng:

“Loạn Thần Tặc Tử, để bà ta tự vận là đã tiện nghi cho bà ta rồi!”

Một câu “Loạn Thần Tặc Tử” giống như một cây búa tạ đập thẳng vào trong lòng của ta. Đau đến mức khiến ta gần như không thể nào thở nổi. Ta nhớ tới Lục ca của ta. Cố gắng bò xuống giường, nhưng không đứng vững được, xụi lơ trên mặt đất, gắng sức chống người lên, khóc lóc nói:

“Biểu ca ta đâu? Người xử lý hắn thế nào?”

Nghe vậy, dường như hắn nổi cơn điên, ngồi xổm xuống, nắm lấy cánh tay của ta, dùng sức thật mạnh, rất tàn nhẫn, rất đau. Giọng nói của hắn cũng hết sức căm hận:

“Biểu ca biểu ca! Người chỉ biết hắn! Người chỉ lo lắng cho hắn! Phượng Loan Phi, ta thật sự không nên. . . . . Không nên cứu người! Ta hận vì sao không thể để người chết đi! Ta hận vì sao không thể để người chết đi!”

Ta lắc đầu:

“Không. . . . . Hắn không hề muốn tranh với người, ta cam đoan. Hãy bỏ qua cho hắn, cầu xin người bỏ qua cho hắn được không? Hắn sẽ không rình chỗ ngồi của người, tuyệt đối không! Cho nên. . . . . Cho nên người không cần phải đề phòng hắn, được không?”

Ngước mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, nước mắt chảy xuống, thế nhưng nó cũng trở nên đau quá. . . . . Hắn nhìn ta với vẻ giận dữ, cũng không nói lời nào. Bỗng nhiên, ta giật mình nhớ lại, vội nói:

“Đúng rồi, Hoàng thượng trước khi lâm chung, có nói với ta, không nên làm khó hắn. Thật, ta không lừa người. Xin người tin tưởng ta. . . . .”

Ta không biết hắn có tin hay không, nhưng ta không còn cách nào khác.

“Vì sao ta phải tin người?”

Hắn hỏi ngược lại, giọng nói không chút ý tốt. Ta nghẹn ngào:

“Vậy phải làm như thế nào người mới có thể tin ta?”

“Từ khi người chết!”

Tròng mắt của hắn đều biến thành màu đỏ. Quân Lâm rất khác thường. Hắn hận ta như vậy, nóng lòng muốn ta chết, thì cần gì phải chạy tới cứu ta chứ? Chán nản cười một tiếng, ta nhìn hắn, mờ miện:

“Được.”

“Người!”

Hắn lại giận rồi. Ta càng ngày càng không hiểu hắn. Hắn đưa tay bóp cổ ta, đung phải vết thương trên cổ ta, đau đến mức ta nhú chặt chân mày. Lần thứ ba, lần này, hắn sẽ thật sự giết ta chứ? Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cứ xuống tay như vậy đi? Không cần do dự, không cần do dự. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Xung Đắc (1)

Mùng ba tháng tám Thánh Đức năm thứ 48, Hoàng đế băng hà, cả nước thương tiếc. Cả người Hoàng hậu đều mặc tang phục, nàng chậm rãi đi lên Kim Loan điện với phong thái trang nghiêm, trong tay của nàng cầm tờ chiếu thư. Mặt dưới chiếu thư là màu vàng óng ánh, hình như còn có thể nhìn thấy loáng thoáng dấu ấn ký màu đỏ tươi của ngọc tỷ.

Tất cả văn võ bá quan đều im lặng, bầu không khí cũng trở nên căng thẳng, người người đều rất mong chờ được biết suốt cuộc trên di chiếu kia viết cái gì. Hoàng hậu đứng ở phía trước long ý, chậm rãi xoay người, dùng giọng nói đầy đau thương:

“Mặc dù Hoàng thượng đã băng hà, nhưng nước không thể một ngày không có vua, cũng hèn là Hoàng thượng đã sớm đem di chiếu giao cho Bôn cung hôm nay, Bôn cung liền đem di chiếu này chiếu cáo thiên hạ!”

Nàng nói xong, liền quay sang liếc nhìn thái giám bên cạnh. Thái giám vội vàng bước lên, cung kính nhận lấy chiếu thư trong tay Hoàng hậu, rồi cẩn thận từng li từng tí mà mở ra.

Ánh mắt của Đại Điện hạ, cùng các vị đại thần cũng hướng về phía thái giám mà nhìn lại, vẻ mặt hoặc hốt hoảng, hoặc vui sướng, hoặc thờ ơ lạnh lùng. Triều cương thay đổi, là báo hiệu các thế lực trong triều bắt đầu phân chia lại một lần nữa.

Người nào cảm quyền, sẽ trực tiếp liên quan đến ích lợi của bọn họ. Trên mặt Quân Vũ lộ ra vẻ nghi ngờ, hẩn nhìn ánh mắt hả hê của hoàng hậu, rồi từ từ đem ánh mắt chuyển dời đến trên người Quân Lâm, tay giấu trong trong tay áo hơi nắm chặt. . . . .

Nhưng mà điều làm hẩn cảm thấy kỳ quái nhất chính là Quân Ngạn, hẩn lại chưa từng xuất hiện ở trên điện. Nghe nói là bị thương nặng, không cách nào vào triều. Mặc dù đêm qua có nhìn thấy hẩn bị thương, nhưng, hôm nay là ngày gì, sao hẩn lại có thể không đến? Thật làm người ta sinh nghi.

Hoàng hậu liếc nhìn Quân Lâm và Dương Trọng Vân ở phía dưới, khóe miệng nàng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười hả hê. Nhã Phi không thể đấu thắng nàng, con trai của nàng cũng đừng mơ tưởng đấu thắng nàng! Thái giám hắng giọng một cái rồi mới lớn tiếng nói ra:

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết. . . . .”

“Trẫm nhận mệnh của trời, ý của tổ tiên, trọng dụng người tài. Thập tam hoàng tử Quân Lâm, văn võ song toàn, nhân phẩm đáng quý, rất được lòng Trẫm, nhất định có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, là người thừa kế ngôi vị của Trẫm, nhận ngôi Hoàng đế. Khâm thủ!”

Thái giám hắng giọng đọc xong chiếu thư, liếc mắt nhìn Quân Lâm, vội quỳ xuống nói:

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Gương mặt Hoàng hậu vốn còn đang hả hê giờ lại hiện lên vẻ đầy kinh ngạc, thái giám. . . . . Thái giám đọc cái gì? Nàng bất chấp tất cả đoạt lấy chiếu thư trên tay thái giám, hốt ha hốt hoảng mở ra, ánh mắt rơi vào xuống mấy chữ “Thập tam Hoàng tử Quân Lâm” này, đôi tay không ngừng run rẩy. Nàng không có nhìn lầm, nàng thật sự không có nhìn lầm, trên chiếu thư rõ ràng viết truyền ngôi cho Thập tam Hoàng tử Quân Lâm.

Nhưng —— chiếu thư này, rõ ràng là do nàng ngụy tạo, phải xuất hiện tên của Quân Ngạn chứ! Đây. . . . . Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thanh âm hô vạn tuế, từ Kim Loan điện truyền thẳng ra ngoài, cho đến khi phiêu tán tới nơi rất xa. Hoàng hậu vẫn còn chưa hoàn hồn lại, kế hoạch của nàng không hề có sơ sẩy, làm sao có thể biến thành kết quả như vậy?.

Quân Lâm nhìn thẳng vào mặt Hoàng hậu, khóe miệng của hẩn chậm rãi nhếch lên một nụ cười châm chọc. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của nàng, còn có dáng vẻ không biết làm sao kia, dần dần hả hê. . . . . Cất bước, từng bước từng bước đi lên phía trước. Cho đến khi Quân Lâm đi tới phía trước ghế rồng, Hoàng hậu mới giật mình hoàn hồn, nàng chỉ vào hẩn muốn mở miệng, lại nghe Quân Lâm nhỏ giọng nói:

“Mẫu hậu, không phải gần nước lâu ngày là có thể đến được trăng đầu. Trong tay ngài lại không có binh lực, thì không cách nào cùng ta đối kháng.”

Hoàng hậu sắc mặt biến đổi, hẩn nói gì? Ánh mắt vội vàng nhìn xuống Tiết Tùng Ninh ở dưới kia, nàng mới lộ ra vẻ mặt không thể tin, dù cho nàng có giữ Tiết Vị Ương ở trong tay, đến cuối cùng hẩn vẫn lựa chọn Quân Lâm? Tiết Vị Ương. . . . . Ngạn vương phủ! Ngạn nhi!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Xung Đắc (2)

“Người. . . . . Người làm cái gì?” Nàng run rẩy, gần như đứng không vững

“Mẫu hậu, ngài là người thông minh.”

Hẩn nhỏ giọng nói, rồi chột lớn tiếng nói:

“Người đâu, Hoàng hậu hết sức thương tâm, mau đỡ nàng xuống nghỉ ngơi!”

Hẩn nửa cười nhìn nàng, biết nàng không dám làm càn ở trên điện.

Có cung nữ đi lên, vịn Hoàng hậu, từ từ lui ra ngoài. Cho đến khi bóng lưng Hoàng hậu biến mất ở cửa ra vào, Quân Lâm mới chỉnh người ngay ngắn,

các đại thần vẫn quỳ theo quy củ, hần đứng thẳng, lớn tiếng nói:

“Tiên hoàng băng hà, cả nước thương tiếc! Trẫm tiếp nhận chiếu chỉ Hoàng đế để lại, lập tức kế thừa Hoàng vị, nhất định dồn sức trị vì khiến cho quốc thái dân an, sẽ bỏ cũ lập mới. Mọi chuyện đều tuân theo phép tắc cũ, cũng lấy Tiên Chí(*) phụng kính. Tự giữ đức hạnh tốt, trọng dụng người có đức có tài, cùng nhau trị vì. lấy niên hiệu tiếp theo là Khang Nguyên. Đại xá thiên hạ, cùng dân làm lại từ đầu!”

(* quyết tâm của tổ tiên đời trước)

Chúng thần cúi đầu, hô to: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”.

Thị vệ bên ngoài Phụng Nghi Cung cũng đã thay mới, Hoàng hậu bị giam lỏng rồi. Thừa dịp người bên ngoài không chú ý, nàng nhanh tay xé xuống 1 góc tay áo, cắn ngón tay, run rẩy viết xuống một chuỗi chữ bằng máu, lại vội thu hồi, kín đáo đưa cho một cung nữ, nhỏ giọng nói:

“Nhất định phải đưa đến tay Vương Gia, liều cả tính mạng cũng phải giao cho Vương Gia!”.

Cung nữ quỳ xuống nói: “Dạ, nương nương, nô tỳ nhất định sẽ đem vật này đưa tới tay Vương Gia.”

Hoàng hậu thở mạnh mấy hơi, đột nhiên lại cười lên như loạn trí, nàng lại thua. Đuổi cung nữ đi xuống, lại nghĩ tới một chuyện, tính toán thời gian, chắc thái giám đã tiễn đưa Loan Phi lên đường rồi. Trong mắt nàng, hiện lên ánh sáng sắc bén.

Dù cho nàng phải chết, cũng sẽ không để cho Loan Phi được sống, nhất định nàng ta cũng chưa biết trong cung có sự thay đổi lớn, như vậy. . . . . Nghĩ đến chỗ này, khóe miệng của nàng hơi lộ ra nụ cười nhạt.

“Hoàng thượng giá lâm——” bên ngoài truyền tới giọng nói cao vút của thái giám. Nàng xoay người nhìn về phía cửa. Hần đã thay vào long bào màu vàng sáng chói, ánh nắng từ cửa bắn vào giữa, chậm rãi đi ra ngoài. Một khắc kia, nàng lại có chút hoảng hốt.

Nàng không thể không thừa nhận, hần rất giống tiên hoàng lúc còn trẻ. Khi đó, bọn họ là trai tài gái sắc. Đã từng, bọn họ cũng từng một thời trẻ tuổi đầy. Chỉ là, sau lại, thêm Nhã Phi. Sau đó, nàng không thể không đấu tranh dành lấy quyền lực vào trong tay. . . . .

“Mẫu hậu.” Quân Lâm đi lên trước kêu nàng, trong giọng nói không mang theo chút tôn kính nào. Hần tới, không phải chỉ để nhìn tinh thần sa sút của nàng.

Hoàng hậu chỉ vào hần, lạnh lùng nói: “Người thật to gan, lại dám ngụy tạo di chiếu!” Thật ra nàng đã đoán được mấy phần, nhưng nàng không cam lòng.

Quân Lâm cười nhạt một tiếng, liếc xéo nàng, cười nói: “Vậy sao ở trên đại điện, người không lớn tiếng nói ra.”

“Người!” Hình như nàng nhớ tới điều gì, vội xông tới hỏi: “Người đã đưa Ngạn nhi đi đâu?”

“Thất hoàng huynh? Mẫu hậu nên hỏi thủ hạ của người, sao lại hỏi Trẫm?” Hần hất tay của nàng ra, giọng nói lạnh nhạt.

Hoàng hậu hết sức giật mình, một lúc lâu sau mới bật cười, không nghĩ tới mình lại bị hần lừa! Hần thật sự không đụng tới Ngạn nhi sao? Aiz, Đúng vậy, Ngạn nhi là con trai duy nhất của mình, nghe nói hần gặp chuyện không may, trong lòng nàng liền rối loạn, đâu còn lo được nhiều chuyện như vậy? Nhưng khi nghe hần nói như thế, trong lòng nàng từ từ cảm thấy may mắn. Hần không có việc gì là tốt, hần không có việc gì là tốt.

“Di chiếu. . . . .” Một hồi lâu, nàng mới lẩm bẩm nói ra khỏi miệng. Quân Lâm khẽ mỉm cười, mở miệng: “Cũng chỉ là một trò lừa bịp thôi, mẫu hậu có nghe nói qua, dân gian có loại biểu diễn gọi là ma thuật không?”.

Ma thuật? Nàng làm sao không biết. Trong lòng giật mình, hần là vào thời điểm kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Xung Đột (3)

Nàng hoảng sợ trừng lớn cặp mắt, thái giám tuyên đọc di chiếu chính là tâm phúc của nàng! Rốt cuộc bị mua chuộc lúc nào chứ? Khó trách khi hần nhìn thấy nội dung di chiếu, một chút cũng không kinh ngạc, lại còn đọc hết một cách hoàn toàn chính chính, rành mạch rõ ràng! Như vậy, di chiếu lúc đầu nàng cảm lên chính là di chiếu giả mà nàng làm.

Ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, lại thấy hần chậm rãi cười nói: ” Trong tay Trẫm, là di chiếu chân chính, ngài nhất định không nghĩ tới. . . . .” Tiếng nói từ chìm xuống.

Hoàng hậu rõ ràng nhìn thấy khóe mắt của hần thoáng qua một tầng sương mù mỏng, nụ cười trên mặt bị từng chút từng chút rút đi. Cảm quyền, nàng lúc nào mà không nghĩ tới, nếu không cũng sẽ không viết xuống huyết thư này.

Nhìn trên mặt nàng lộ ra vẻ thất bại, thể nhưng hấn lại không có bao nhiêu vui sướng, ngược lại có chút khó chịu. Chợt xoay người đi, nhớ tới lúc Tiên hoàng tìm hấn nói chuyện. Lần đó, lời của Tiên hoàng, từng chữ từng câu hấn cũng nhớ. Càng nhớ, càng cảm thấy khó khăn. . . . .

Hoàng hậu cúi đầu cười lên, mùi vị châm chọc dần dần tăng. Thì ra là, hoàng thượng mới là người gian xảo thực sự! Hấn căn bản, không tin Loạn Phi! Hấn sùng ái nàng, chỉ là vì muốn phân tán sự chú ý của mình sao? Nàng chuẩn bị nhiều như vậy, cũng không thể lấy được một phần tin tưởng của hấn. Di chiếu, di chiếu. . . . . Rốt cuộc là dấu ở nơi nào? Nó căn bản, đang ở trong tay Quân Lâm! Hay là, Loạn Phi cũng chỉ là một quân cờ để hấn nguy trang? Cả người run rẩy, cuối cùng Hoàng hậu không đứng vững được, xụi lơ, ngã xuống mặt đất.

Quân Lâm nhìn biểu tình thất bại của người ngồi trên đất, tay hơi buộc chặt, hít một hơi thật sâu mở miệng: “Bị người cướp đi nhiều thứ như vậy, cuối cùng hôm nay Trầm cũng lấy lại được tất cả, giờ là lúc nên trả lại! Hôm nay phụ hoàng ra đi, vợ chồng hai người tình thâm. Lần này Trầm tới, là cung tiễn mẫu hậu.” Tâm chợt chìm xuống, hấn muốn nàng tự vận. Nghĩ lại, liền cười lên. Không phải chính nàng cũng đối với Loạn Phi như vậy sao?

“Người tới, trình đồ lên!” Giọng nói Quân Lâm rất lạnh. Thái giám ở bên ngoài vội vàng đi vào, trên tay cầm một cái khay, dùng vải trắng che đi. Quân Lâm xoay người, bỏ lại một câu: “Đưa hoàng hậu nương nương lên đường.” Sau đó, bước nhanh ra ngoài.

“Khoan đã. . .!” Hoàng hậu đột nhiên kêu to, nhìn bóng lưng người trước mặt, nước mắt không nhịn được tràn mi ra, môi run rẩy, rốt cuộc mở miệng, “Việc đã đến nước này, Bồn cung không lời nào để nói. Cầu xin người, bỏ qua cho Ngạn nhi.”

Quân Lâm đứng chấp tay, cũng không quay đầu. Bỏ qua cho Quân Ngạn. . . . . Hấn cùng với phụ hoàng trong lần nói chuyện cuối cùng, cũng là nói tới Quân Ngạn, ý tứ phụ hoàng, hấn làm sao không hiểu? Hấn không ngừng muốn mình bỏ qua cho Quân Ngạn, càng thêm, không muốn mình làm khó bất kỳ một người huynh đệ nào.

Hoàng hậu thấy hấn dừng bước, giống như nhìn thấy hi vọng, lại nói: “Năm đó, Bồn cung nhất thời mềm lòng, lúc ban đầu đã định giết chết nhi tử do Nhã phi hạ sinh. Nhớ lại Bồn cung năm đó tha cho người một cái mạng nhỏ, mong người hãy bỏ qua cho con trai của ta đi!”

Quân Lâm nhẹ giọng cười, lạnh lùng nói: “Mẫu hậu đi được rồi.” Rồi sau đó, sai bước đi ra ngoài. Hấn có lẽ sẽ bỏ qua cho hấn, nhưng hấn không muốn cho Hoàng hậu biết, không muốn để cho nàng yên lòng chết đi.

“Không, người đừng đi! Người đứng lại cho Bồn cung! Đứng lại ——” Hoàng hậu tựa như phát điên đứng dậy từ dưới đất, muốn đuổi theo hấn. Lại bị thái giám liều mạng giữ lại, thái giám trong miệng hô “Hoàng hậu nương nương”, giọng nói đã sớm không hề cung kính như lúc ban đầu nữa.

Từng bước từng bước đi xa, cửa cung của Phượng Nghi cung bị chậm rãi đóng lại, thanh âm Hoàng hậu tê tâm liệt phế càng ngày càng xa. Bầu trời xa xăm nhiên lên những áng mây thật mỏng, trong hoàng hôn, sinh ra sắc sỡ. “Mẫu phi. . . . .” Hấn nhỏ giọng nhớ tới, một giọt trong suốt lệ từ khóe mắt chảy xuống. Tay, chậm rãi lau ngực. Thù đã báo. Vì sao, hấn, vẫn như cũ, không mất đi? Vì sao, nơi này, vẫn không thể cảm thấy vui vẻ? Ít đi cái gì. . . . . Một ít ti, ấm áp. Một bóng dáng, ngay trước mắt đứng đưa. Này cười, này bóng dáng.

“Hoàng thượng.” Thái giám đột nhiên lời nói làm hấn bỗng chấn động, ngay sau đó xoay người lại, thấy thái giám từ trong tay áo lấy ra phần di chiếu do Hoàng hậu làm giả, giao cho hấn, nói, “Cái này phải xử lý như thế nào?”

Lông mày thanh tú nhíu lại, đưa tay ra tiếp nhận, hạ mí mắt nhìn xuống. Chợt, sắc mặt của hấn biến đổi, nắm thật chặt vật cầm trong tay, một giây kế tiếp, cả người như tên rời cung xông thẳng đi ra ngoài. . . . . Văn Lạc Cung!

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 154: Thận Trọng

”Nữ nhân Phượng gia. . . . .” Hấn cắn răng nghiền lợi phun ra mấy chữ này.

A, hấn nói, là ta cùng Hoàng hậu cô ta sao? Tay của hấn, chợt run rẩy kịch liệt. Ta mờ mắt, sắc mặt của hấn trở nên tái nhợt rất nhợt nhạt, con mắt chăm chú khóa ta lại, lạnh lùng mở miệng:

“Phụ hoàng nói, nếu như người có thể đem di chiếu giao cho ta, liền tôn người lên làm Thái hậu Đại Tuyên! Nếu như người không. . . . .”

“Liền. . . . . Liền giết ta.” Khó khăn mở miệng. Thật ra thì, không cần hấn nói, ta sớm đã đoán được. Tiên hoàng hấn, khi còn sống, cường bách chính mình phải tin tưởng ta là Nhã Phi của hấn. Chết rồi, liền muốn đổi mặt với thực tế tàn khốc này. Thì ra là quay đầu lại, ta vẫn là một quân cờ của hấn. Đúng vậy, giao ra di chiếu, hấn cho ta thân phận của Thái hậu, từ đó tận hưởng vinh hoa phú quý. Quả nhiên, không có uất ức cho cái thể thân là ta đây!.

“Ta sẽ không, cũng không thể, để cho người làm Thái hậu!” Hấn hung hăng nói.

Ta thân nhiên cười một tiếng: “Vậy thì, động thủ đi.” Còn chờ cái gì đây?.

“Ngươi!” Môi hắn cũng trắng bệch ra, một hồi lâu, mới lại nói, “Ta. . . . . Ta sẽ không giết ngươi, không giết. . . . .”

Không giết ta? Còn muốn trả thù ta sao?

Hắn ngượng ngừng buông tay đang nắm chặt tay của ta ra, im lặng đứng dậy, ở trước mặt ta đứng đó một lúc lâu, rồi cuộc phẩy tay áo bỏ đi. Bóng dáng của hắn, ở trong mắt của ta càng ngày càng nhỏ. Từ từ, tự giễu cười lên. Hắn luôn thận trọng, hôm nay, hắn đến nhất định là có ý đồ. Người nào, có thể phản hắn? Tiết Tùng Ninh? Không. Ta lắc đầu. Hắn trung thành với Hoàng thượng, trên tay Quân Lâm, mới là di chiếu thật sự, Hoàng vị của hắn là tối quang minh chính đại.

Thử muốn đứng lên, nhưng trên đùi, làm thế nào cũng không thể xuất ra lực. Nằm ở trên đất, thờ hồn hên, chợt nhìn thấy một đôi giày màu đen xuất hiện trước tầm mắt, tiếp, một cái tay đưa tới đỡ ta. Ta lấy làm kinh hãi, ngược mắt, đột nhiên chấn kinh. Dương Trọng Văn!

“Nurong nurong.” Hắn kêu ta, giọng nói thường thường. Đây là lần đầu tiên, hắn nói chuyện cùng với ta. Hắn nâng ta dậy, mở miệng nói: “Hoàng thượng đã đại xá thiên hạ, Phụng lên Mạch đã không còn là đào phạm.”

Trái tim hung hăng chấn động, ta ngược mắt không thể tin nhìn hắn. Hắn nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Thần Đề Nghị

Sao hắn lại biết được chuyện giữa ta và Lục ca? Như vậy, hắn đã biết thân phận của ta? Chốc lát, lại cảm thấy buồn cười. Hắn là cửu cửu của Quân Lâm sao lại không biết thân phận của ta chứ? Nhưng, hắn nói đại xá thiên hạ, là thật sao? Là thật sao? Lục ca, Lục ca của ta. . . . . Cuồng quít kéo ống tay áo của hắn, run giọng nói: “Hắn thật, thật miễn xá cho tội trạng của Lục ca ta?”

Thế nhưng hắn lại đẩy tay của ta ra, lui lại nửa trượng, gật đầu nói: “Là thật, đề nghị này của thần, chắc hẳn hợp với tâm ý của nurong nurong.”

Hắn nói, cái gì? Đây là đề nghị của hắn? Ta có chút hoảng sợ, thế nhưng hắn vẫn trấn định như lúc ban đầu, chậm rãi nói: “Thời điểm ngươi tới Vân Châu Thành, ta liền biết thân phận của ngươi.”

Tim đập chậm nửa nhịp, làm sao có thể? Khi đó, hắn còn chưa gặp qua Quân Lâm. . . . . Hắn cũng chưa từng thấy qua ta. . . . . “Là ngươi!” Chợt phản ứng kịp, ta bật thốt lên một tiếng kêu sợ hãi. Ta có cảm giác như muốn ngất xỉu, tất cả những chỗ không hợp lý, đang từng chút chút kết nối lại trong đầu.

Người trước mặt không tiến lên nữa, chỉ mở miệng: “Năm đó cha ngươi xử oan ta vì tình riêng mà làm việc trái vương pháp, trước phải cách chức quan, một câu ta cũng không biện giải cho mình. Chỉ vì ta biết rõ, giải thích càng nhiều, hắn sẽ càng không bỏ qua cho ta. Không giải thích, có lẽ còn có thể giữ được một cái mạng. Chỉ là ta không nghĩ tới, ta không chết, nhưng lại không bảo vệ được muội muội của ta! Ngay cả. . . . .” “Ngay cả khi hoàng thượng bị đưa đến Biên quốc làm con tin, ta cũng không thể ra sức!” Hắn nắm một quyền lên khung cửa, khuôn mặt bi phẫn, “Hừ, năm đó trận chiến ở Tiết Thanh vì sao lại bại, trong lòng hoàng hậu rõ ràng nhất!”

Ta cả kinh lùi lại mấy bước, hắn không nói, ta cũng hiểu được. Hoàng hậu muốn Tiết Thanh bại trận, mục đích thật sự không phải cắt đất cho Biên quốc, mà là lấy cớ để đẩy Quân Lâm ra ngoài! Nhã Phi giao lại Quân Lâm cho hoàng hậu ngay trước mặt tiên hoàng cùng tướng quân nên hoàng hậu không thể trực tiếp gây bất lợi cho hắn, vì vậy mới phải dùng đến cách này đi?

“Ồ kinh thành, ta để lại tai mắt, giám thị động tĩnh của Phụng phủ, tất nhiên, bao gồm cả ngươi.” Ánh mắt của Dương Trọng Văn nhìn về phía ta, dừng một chút, nói tiếp, “Thành thật mà nói, ta bắt đầu chú ý tới ngươi, là thời điểm hoàng thượng trở về từ Biên quốc, có ý đến gần ngươi. Chữ tình, đúng là làm cho người ta không thể tự chừa được. Hoàng thượng nghĩ thật đơn giản, lấy tình để. . . . .” Hắn không nói nữa. Mà lòng của ta, lại chợt nhớ lại.

Trước mắt thoáng qua tình cảnh lần đầu gặp nhau bên sông Tần Hoài, tiếp đó là giữa một khu vườn đầy hoa rực rỡ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Điều Là Con Cờ

Chỉ chốc lát, thanh âm của Dương Trọng Văn lại vang lên: “Tiên hoàng xem người thành Nhã Phi, đương nhiên, cũng là do ta thêm dầu thêm mỡ.”

Lời của hắn, giống như sét đánh ngang tai. Thì ra là hắn, là hắn! “Vi sao. . . . .” Ta hỏi, thanh âm đã run rẩy gần như nghe không rõ.

Nhưng hắn, vẫn nghe được rõ ràng. “Vi sao a.” Hắn nhớ lại, giống như đang nhắc tới một câu chuyện tiêu lâm, khoe miệng nhếch lên một nụ cười hả hê, sau đó mở miệng, “Bởi vì chỉ khi người làm nữ nhân của tiên hoàng, hoàng thượng mới có thể buông tay đi làm chuyện hắn nên làm! Động tình, đối hắn khi đó mà nói, là một điểm trí mạng.”

Động tình. . . . . Hắn, sẽ động tình với ta sao? A, trí mạng sao? Điều này, không thể nào. Dương Trọng Vân đang gạt ta. Ta khó khăn lắc đầu, cắn răng nói: “Rốt cuộc, là vì sao. . . . .” Vì sao là ta, vì sao ta phải làm phi tử của tiên hoàng! Hắn thu lại nụ cười: “Có tin hay không, tùy người. Nương nương thông minh như thế, nhất định biết, vì sao ta lại lựa chọn người. Đúng rồi, chỉ có người, mới có thể làm cho Ngạn Vương đại loạn. Hoàng hậu đau lòng vì ái tử, chắc chắn sẽ xuống tay lưu tình với người. A, thời khắc hoàng hậu vì Ngạn Vương mà nương tay, cũng đã định rằng bà ta sẽ đại bại!”

“Người. . . . .” ta không thể thốt ra thêm một chữ, nắm chặt mép bàn, mới không để chính mình té ngã. Thật là đáng sợ, thật là ván cờ đáng sợ. Ta thật không dám nghĩ, ta cùng với tiên hoàng, đều chỉ là con cờ. Hắn ẩn nhẫn hơn mười năm, chính là vì lần cán trả này. Một cú phản kích hoàn mỹ cỡ nào a. Thì ra, việc Quân Lâm không ngừng tính kế ta, là do Dương Trọng Vân đã theo dõi ta từ lâu. Lần đầu tiên ta đi Vân Châu kia, vừa đúng lúc cho hắn một cơ hội tốt. Càng buồn cười hơn, vốn là Tiết Tùng Ninh muốn bảo hộ ta nên mới thiết kế hành trình đó.

Ngực buồn bực đến nỗi ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, nhưng hắn còn nói. “Người yên tâm, ta sẽ không giết người, sẽ giữ lại mạng của người.”

Ta tuyệt không cảm kích, cổ nén cơn chóng mặt mở miệng: “Vi sao. . . . . không dứt khoát giết chết ta đi!”

“Hoàng thượng không muốn người chết.” Câu trả lời của hắn, ngắn gọn mà dứt khoát, cũng không biết vì sao, ta không tin, một chữ cũng không tin. Cảm giác, đó cũng không phải là lý do duy nhất hắn lưu lại mạng của ta.

Hắn lại mở miệng: “Người tốt nhất nên yên phận mà sống, đừng nghĩ đến chuyện tìm cái chết, cũng đừng nghĩ chạy trốn. Ta có thể khiến hoàng thượng đặc xá cho tội trạng của Phụng Lê Mạch, thì cũng có thể làm hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Ta hoảng sợ nhìn hắn, lấy Lục ca uy hiếp ta. Hắn đoán chắc ta không dám lấy tính mạng của Lục ca để đùa giỡn. Đó là ca ca duy nhất trên đời này của ta.

Hắn rất hài lòng với biểu tình của ta, xoay người đi, bỗng nhiên nói: “Cõi đời này, vốn không có chuyện gì là ác độc, chỉ có, không đành lòng. Đó là người thân duy nhất, dù cho dùng hết toàn lực, cũng phải để cho hắn được tốt nhất. Nương nương, đạo lý này, người nhất định hiểu rõ. Thần, cáo lui.”

Dứt lời, hắn đẩy cửa phòng, nhanh chóng đi ra ngoài. Khuôn mặt ta sớm đã vương đầy lệ. Ta không biết, lời nói cuối cùng của hắn, rốt cuộc là có ý gì. Chợt nhớ tới Quân Ngạn, cả người ta run lên, Dương Trọng Vân tuyệt tình như thế, trước mặt Quân Lâm hắn nhất định sẽ tích cực xúi dục trừ khử Quân Ngạn! Ta đứng lên, chạy về phía cửa, nhưng chỉ vừa cất được vài bước xiêu vẹo, thân thể liền giống như bị rút đi tất cả hơi sức, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Rất Đẹp Rất Đẹp

Mơ hồ cảm thấy, trên người lạnh. Ta cố mở hai mắt ra, ngồi dậy, mới phát hiện, thì ra mình vẫn đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo. Cắn răng, bò dậy. Bên ngoài, đến một người cũng không thấy. Cả Vân Lạc cung, yên tĩnh giống như một tòa thành chết. Ta đột nhiên nghĩ tới, nhóm cung nhân trong Vân Lạc cung đều đã chết hết. Là tiên hoàng, hạ độc.

A, khoe miệng khó khăn nở nụ cười. Ai cũng tàn nhẫn đối với ta như vậy. Tay vịn vách tường, từng bước từng bước, đi ra khỏi cung. Gió thổi đến, mặc dù chỉ mới đầu thu, nhưng vẫn có thể cảm thụ được từng trận lạnh lẽo. Thân thể ta run run, mệt quá, bước chân có chút không vững, nhưng ta muốn đi. Đi, van cầu hắn, bỏ qua cho Quân Ngạn.

Mới ra khỏi Vân Lạc cung, chỉ cảm thấy dưới chân lao đảo một cái, tay cuống quýt muốn bắt được thứ gì đó, nhưng chỉ vói vào khoảng không. Thân thể ngã xuống, không chạm đến mặt đất cứng rắn mà là, rơi vào một vòng ngực rộng lớn. Khô giáp trước ngực hắn cũng lạnh băng, dán lên gương mặt, khiến cho ta, chợt muốn khóc.

“Tiết tướng quân. . . . .” Ngẩng đầu lên, ta nhỏ giọng kêu hắn. Cảm thấy bàn tay hắn không ngừng run rẩy, nhưng lại không dám buông ra. Chẳng biết tại sao, trên người của hắn, có một loại cảm giác khiến cho ta an tâm. Cảm giác yên bình không có chút tranh giành đấu.

Gương mặt của nam tử gần ta trong gang tấc, những sợi tóc của hắn khẽ bay lên, môi hơi mấp máy, nhưng không thốt ra một lời. Hình như hắn có chút lúng túng, dù ta đứng lại ngay ngắn, rồi sau đó, chậm rãi buông tay ra. Trong mắt hắn toát ra vẻ đau lòng, mở miệng nói: “Không thoải mái? Mặt tướng đi truyền thái y.” Dứt lời, xoay người muốn đi.

“Tướng quân.” Ta nắm khô giáp của hắn, sức của ta không lớn, hắn chỉ cần khẽ lui ra một bước, liền có thể tránh thoát. Nhưng, hắn không có. Hắn đứng lại, chần chờ, giống như là đang hạ quyết tâm thật lớn, mới quay đầu lại. Cách hồi lâu, hắn mới lại mở miệng: “Thật xin lỗi. . . . .”

Ta kinh ngạc nhìn hấn, hấn cư nhiên, nói với ta, thật xin lỗi. . . . . Bàn tay đang nắm vô kiếm của hấn chậm rãi buộc chặt, nhưng không nhìn ta, buông mắt, nhỏ giọng nói: “Khi đó Vị Ương chưa thoát khỏi nguy hiểm, nên ta mới trở mặt nhìn tiên hoàng dẫn nàng hồi cung. Thật xin lỗi, Khinh Ca.”

Ta lắc đầu, lời của hấn, giống như là một chiếc gai, đâm vào ta đau nhói. Hai chữ cuối cùng này, khiến lòng ta buộc chặt. Hôm nay, hấn vẫn như cũ cho rằng, ta là Khinh Ca của hấn, là người con gái hấn đã gặp nhiều năm về trước.

Ngoài đau lòng cùng khổ sở, điều duy nhất khiến ta cảm thấy vui mừng, là cuối cùng Tiết Vị Ương cũng an toàn. Từ lời nói vừa rồi của hấn, từ trong thần sắc của hấn, ta biết rõ, Tiết Vị Ương nhất định là đã an toàn. Nước mắt chảy xuống, môi ta khẽ nâng lên, nhẹ giọng nhấn rõ từng chữ: “Tướng quân, người không cần, không cần phải như vậy.”

Nghe vậy, trông mắt của hấn hơi sáng lên. Bàn tay đang cầm vô kiếm khẽ buông ra, hấn cố lấy dũng khí kéo tay của ta, thanh âm mang theo hưng phấn: “Nàng thật, không trách ta? Ta đã thương lượng qua với Vị Ương, chờ sau khi hoàng thượng hoàn thành Đại Điển Đăng Cơ, ta sẽ từ đi chức Tướng quân, giao lại binh quyền, từ đó quy ẩn. Khinh Ca, nàng sẽ thực hiện lời hứa, cùng đi với ta sao?”

Hấn nhìn ta, trong mắt tràn đầy mong đợi. Mà ta biết, người trong lòng hấn, không phải là ta, mà là Khinh Ca, là Cửu muội của ta. “Tướng quân, ta không phải. . . . .” Thế nhưng hấn lại cắt ngang lời ta. . . , nở nụ cười phong đạm: “Nàng có còn nhớ, năm đó, tại nơi này, ta nhìn thấy nàng. Nàng đang thổi những đóa hoa bồ công anh trên tay, nụ cười đó, thật đẹp, thật rất đẹp. . . . .” Ta chấn động. Trong đầu, thoáng qua hình ảnh trong miệng hấn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tư Thông

Đó là nhiều năm về trước, khi ta còn rất nhỏ. Hôm đó, ta tiến cung, bởi vì cô cô tạm thời cần gặp một người, nên bảo ta ở Phụng Nghi cung chờ người. Ta chờ thật lâu, vẫn không thấy cô cô trở lại, liền chạy ra ngoài, trong lúc vô tình, nhìn thấy những đóa bồ công anh đang bay múa giữa không trung. Mặc dù chỉ là một vài cánh lẻ tẻ, nhưng ta lại rất thích.

Ta đuổi theo, sau đó, ở trước một tòa cung điện, nhìn thấy rất nhiều rất nhiều bồ công anh. Ta vô cùng vui vẻ, cẩn thận thổi từng cánh, nhìn chúng bay càng ngày càng cao. . . . . ta bỗng kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, lại chậm rãi quay đầu, sau lưng là ba chữ “Vân Lạc cung” to đến chói mắt. Thì ra lúc đó, nơi ta chạy đến, là Vân Lạc cung! Như vậy người Tiết Tùng Ninh nhìn thấy —— là ta!

Ta chán nản nở nụ cười, đứng rồi, thời điểm đó, hoàng hậu trăm phượng ngàn kế muốn ta gả cho Quân Ngạn. Sao người có thể đồng ý để cho Tiết Tùng Ninh cưới ta? Nhưng mà, vẫn muốn giữ lại một trợ thủ đắc lực như Tiết gia, cho nên, liền thuận miệng nói cho hấn biết, ta là Khinh Ca, là cửu tiểu thư của Phụng phi. . . . . Khinh Ca căn bản chưa từng vào cung, cho nên Tiết Tùng Ninh sao có thể nhìn thấy nàng ở trong cung chứ?

Ta hiểu, rốt cuộc, đã hiểu toàn bộ. Cổ họng khô rát, ta cũng không biết, nên mở miệng như thế nào.

Hấn vươn tay, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ vương trên mi ta, ánh mắt dịu dàng, giữa hai hàng lông mày, hiện lên sự vui vẻ. Hấn mở miệng, định nói gì đó, chợt nghe thấy một tiếng vang lạnh lùng: “Lớn mật, hậu cung trọng địa, các người lại dám công khai ôm ấp!”

Ta thất kinh, lướt qua vai Tiết Tùng Ninh, nhìn ra phía sau, thấy Vân Lan đang đứng đó, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, mang theo tức giận. Cuống quýt rời khỏi bàn tay hấn. Tiết Tùng Ninh lui thân, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó hướng nàng nói: “Mặt tướng tham kiến Vân phi nương nương.”

Một tiếng “Vân phi nương nương”, khiến sắc mặt Vân Lan trầm xuống, hình như nàng càng tức giận rồi. Mà ta, cũng cảm thấy khiếp sợ. Nàng là vương phi của Quân Lâm, bây giờ Quân Lâm đã là Hoàng đế Đại Tuyên, không phải nàng sẽ trở thành hoàng hậu ư? Sao hấn lại, không phong nàng làm hậu?

Nàng chờ đợi một lát rồi bước nhanh lên phía trước, ngón tay nhỏ nhắn chìa vào người của chúng ta, lạnh lùng nói: “Tần phi cùng người khác tư thông, phải bị tội gi!”

Tư thông? Lời của nàng. . . , khiến cho ta cảm thấy buồn cười. Hôm nay, ta là phi tử của tiên hoàng, tuy đã từng là thiếp của Quân Lâm. . . . . nhưng Vân Lan, lại luôn từng bước bức bách ta, một chút tình cảm tỷ muội cũng không để ý, nàng thật, không muốn làm Nhị tỷ của ta nữa.

Tiết Tùng Ninh muốn giải thích, ta lại nhanh hơn hấn một bước, đi lên trước, nói với Vân Lan: “Tiết tướng quân chỉ có lòng tốt, đỡ ai gia một chút, đến cả cái này Vân phi cũng muốn quản sao?” Tuy cả người không còn hơi sức, nhưng ta vẫn đứng thẳng. Nàng muốn thì cứ nhắm vào ta, nhưng không được lôi kéo Tiết Tùng Ninh dính vào.

Một câu “Ai gia”, chính là muốn nói cho nàng, vô luận như thế nào, hiện tại thân phận của ta cũng là Thái phi. Nàng chỉ là một Tần phi. Chúng ta, không còn ở tình cảnh nàng là thê, ta là thiếp như lúc trước nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Không Biết Liêm Sĩ

Vân Lan bị một câu nói của ta chặn lại, không thốt nên lời. Trong nháy mắt, sắc mặt trở nên xanh mét. Ngón tay đang chìa vào người ta run rẩy, xem ra là tức giận không nhẹ. Thân sắc Tiết Tùng Ninh cũng hiện vẻ kinh ngạc, ta nhìn hắn khẽ lắc đầu.

Sau đó, nhìn Vân Lan “Vân phi thấy ai gia, vì sao không hành lễ?” Ta và nàng, chắc chắn đã không có cách nào làm tỷ muội. Thời điểm còn ở Phượng phủ, nàng không thân thiết với ta. Sau đó, lúc bước vào vương phủ liền tìm mọi cách lảng nhục. Hôm nay, nàng không còn có thể kiêu ngạo trước mặt ta được nữa. Tiên hoàng không phế ta, như vậy ta vẫn còn là phi tử của tiên hoàng, là Thái phi nương nương tôn quý của hậu cung.

Kêu nàng hành lễ với ta, nhục nhã lớn như vậy, nàng không chịu nổi, mở miệng mắng: “Không biết liêm sĩ!”

Không biết liêm sĩ? Ta nhìn nàng, nàng đang muốn chỉ cái gì đây? Việc ta trở thành phi tử của tiên hoàng sao?

“Sao Vân phi nương nương có thể nói như vậy?” Tiết Tùng Ninh rốt cuộc nghe không được nữa, cau mày nói.

Vân Lan cười lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng: “Thế nào, Tiết tướng quân không đánh lòng? Không đánh lòng. . . . . nên muốn ra mặt giúp nàng ta sao?” Ánh mắt sắc bén của nàng, khiêu khích nhìn hắn.

Lòng ta run lên, nàng rốt cuộc đang nói cái gì? Đi lên trước một bước, ngăn Tiết Tùng Ninh lại, ngược mắt nhìn lên cô gái trước mặt, cắn môi nói: “Hôm nay, đến cả lễ nghi cơ bản Vân phi cũng không hiểu, sợ rằng sau này khó mà làm được mẫu nghi thiên hạ!”

Ta không tin, nàng giả cho Quân Lâm, không nhìn đến ngôi vị hàng hậu này? Ban đầu nàng không tha cho ta, nàng dương dương tự đắc làm vương phi của hắn. Như vậy hôm nay, nàng nhất định cũng sẽ không tha cho nữ nhân khác, còn là, nữ nhân có ngôi vị cao hơn nàng. Cho nên chắc chắn nàng sẽ không để những người khác bò lên được vị trí cao hơn nàng.

Quả nhiên, nghe ta nói nàng không làm được hoàng hậu, vẻ giận dữ trên mặt nàng càng tăng thêm, chỉ kém không xông lại đập vào mặt ta mà thôi. Ta chỉ cảm thấy tâm lạnh đi, cho dù ta không muốn đối địch cùng nàng, nhưng nàng lại không định bỏ qua cho ta. Cảm giác như đầu ngày càng nặng, ta không muốn cùng nàng dây dưa nữa, quay đầu lại nói với Tiết Tùng Ninh: “Tiết tướng quân, không biết bây giờ hoàng thượng đang ở đâu, ai gia có chuyện muốn tìm hoàng thượng.”

Tiết Tùng Ninh có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đáp: “Hoàng thượng đang thương nghị cùng các đại thần về Đại điển Đương cơ sắp tới, bây giờ sợ là không có thời gian tiếp kiến nương nương.”

“Không sao, như vậy ai gia tự đến Ngự Hòa cung chờ.” Cổ nén khó chịu, cất bước đi lên phía trước.

“Khinh. . . . . Nương nương ——” Tiết Tùng Ninh muốn đỡ ta, lại bị ta tránh thoát. Vân Lan vẫn đang ở đây, nàng từ trước đến giờ luôn là người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Đứng lại!” Vân Lan hét lên, chạy đến trước người ta ngăn lại, tức giận nói, “Người còn dám đi gặp hắn! Sao người còn có mặt mũi đi gặp hắn!”

Ta nhìn nàng, lẳng lặng nhấn rõ từng chữ: “Vì sao ta không dám? Vì sao ta lại không còn mặt mũi đi gặp hắn?” Cho tới bây giờ, ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với hắn, vì sao ta phải chịu đựng những khổ nạn này chứ?

“Người!” mắt nàng biến thành màu đỏ, cả người run rẩy, hàm răng nghiến chặt. Ta nhẹ nhàng cười một tiếng, đi vòng qua người nàng. Ta thật sự không hiểu nàng, hôm nay, ta không tranh gì của nàng, rốt cuộc, nàng còn có gì không hài lòng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Huyết Thư

Tiết Tùng Ninh đi theo ta, nhỏ giọng gọi: “Khinh Ca.”

Đầu ngón tay khẽ run, ta hít một hơi thật sâu, nói với hắn: “Sau này, tướng quân không thể gọi ta như vậy nữa, ta, không phải Khinh Ca.”

Hắn hơi kinh ngạc, sau đó cười hỏi: “Vậy nàng thích, ta gọi nàng là gì?”

Ta ngờ ngẩn.

Chậm rãi lắc đầu.

“Thân phận của ta là gì, Tướng quân nên biết phải gọi như thế nào.”

Lời nói vô tình.

Ta chỉ không muốn để cho hắn dính vào. Đối với hắn mà nói, ta quá phức tạp. Năm đó hoàng hậu đồng ý cho hắn cưới Kinh Ca, nhưng mà cũng chỉ là kế sách tạm thời. Dùng Kinh Ca đi đổi lấy sự trung thành của Tiết gia mà thôi.

Với hắn, thủy chung, không công bằng.

Nụ cười trên mặt hắn, chậm rãi biến mất, không thể tin nhìn ta. Ta không nhìn hắn, trực tiếp đi về phía trước.

Cách một lát, mới lại nghe thấy bước chân hắn theo kịp. Hắn đè nén hồi lâu, mới chần chừ mở miệng: “Nàng tìm hoàng thượng, có chuyện gì? Nếu như có thể, ta sẽ giúp. . . . .”

“Tiết tướng quân.” Ta cắt đứt lời của hắn, cũng không quay đầu lại, chỉ nói, “Chuyện của ta, tự ta sẽ xử lý. Ngươi trở về đi thôi. Tiết gia các ngươi, còn nhiều chuyện có thể làm vì Đại Tuyên.”

Những gì ngươi làm vì ta, cũng đã đủ rồi.

“Ta chỉ muốn. . . . .”

Hắn còn muốn nói điều gì, nhưng ta đã không muốn nghe, dưới chân bước nhanh hơn.

Tiết Tùng Ninh, Tiết Tùng Ninh. . . . .

Đừng ngu ngốc nữa, trở về đi, trở về đi thôi.

***

Ngự Hòa cung.

Cung nhân ở cửa thấy ta đi đến, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lập tức, liền có thái giám chạy tới, thấp đầu nói: “Nương nương, hoàng thượng không có trong cung.”

“Ai gia biết, ai gia đi vào đợi.”

Cung nhân cửa không dám ngăn cản ta, không thể làm gì khác hơn là tùy ta đi vào. Các cung nữ đang châu đầu kề tai nói chuyện, liền hốt hoảng đi xuống pha trà cho ta.

Ngồi chờ hồi lâu, cũng không thấy Quân Lâm trở lại. Ta mệt mỏi vô cùng, bèn nhắm mắt dựa vào ghế.

Cũng không biết qua bao lâu, mơ hồ nghe bên ngoài có tiếng động.

Ta cả kinh, vội ngồi thẳng người.

Thanh âm của thái giám truyền đến: “Vương Gia, Vương Gia. . . . . Hoàng thượng nói muốn ngài vào bên trong đợi một chút.”

Chẳng biết tại sao, nghe thái giám nói hai chữ “Vương Gia”, ta lập tức nhớ tới Quân Ngạn. Không tự chủ đứng lên, ánh mắt nhìn ra phía cửa.

Mấy bóng dáng trùng điệp đi đến, hắn mặc một thân đồ tang, sự vui vẻ trên mặt hoàn toàn không có. Thái giám dẫn hắn đi vào, trong nháy mắt, hắn ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt ta.

Hắn quả nhiên là, gầy đi không ít, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ. Ta có cảm giác trong lòng căng thẳng, vết thương trên người hắn, đã khá hơn chưa?

“Vương Gia, xin ngài đợi ở đây, nô tài còn phải trở về bẩm báo.” Thái giám nói xong, khom người lui ra ngoài.

Hắn nhìn thẳng vào ta, nhưng lại không tiến lên một bước.

Ta cũng nhìn hắn, nước mắt từ từ tràn ra.

Hai tiếng “Biểu ca” bị nghẹn trong cổ họng, thế nào cũng không gọi ra được.

Cuối cùng, hắn chậm rãi quay mặt đi.

Rồi sau đó, bỗng nở nụ cười.

Hắn cười, lại làm ta thấy kinh hãi.

Cái loại tang thương cùng bi thiết đó, giống vô vàn con sóng dài, dòi núi lấp biển đánh về phía ta.

Một hồi lâu, hắn mới mở miệng: “Thời điểm nhìn thấy huyết thư của mẫu hậu, ta còn không tin. A, ta thể nhưng. . . . . thể nhưng lại không tin!”

Ta lập tức bối rối, huyết thư gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Người Khiến Ta Bị Xa Lánh Hoàn Toàn

Hắn nói huyết thư, huyết thư. . . . .

Sao ta nghe thấy lời nói của hắn đầy đau thương, lại cảm thấy mình đau nhói từng con thể này?

“Biểu ca. . . . .” Ta thật sự không biết huyết thư trong lời hắn nói thật sự là cái gì.

Ta bước lên, hắn lùi xuống.

Đầu ngón tay run lên bần bật, hắn làm sao vậy?

Hắn hít vào một hơi thật sâu.

Chậm rãi quay mặt, nhìn ta chăm chăm. Cặp mắt tản ra đau xót như phá vỡ khối băng trên người xuống, hơi thở lạnh giá lan tràn trong nháy mắt. Người hắn hơi run lên, sau đó, cười nói:

“Mẫu hậu làm nhiều chuyện như vậy, cho dù ta không đồng ý với hành động của bà, nhưng, bà vẫn như trước, tất cả đều là vì ta. Bà vì ta, mới giả tạo đi chiếu. Nhưng nàng cầm đi chiếu, để làm gì?”

Lòng ta bỗng nhói đau, lời của hắn, là có ý gì?

Ta đã làm gì, ta chưa hề làm cái gì cả.

Lắc lắc đầu, muốn mở miệng, lại bị hắn chặn họng. Giọng nói của hắn, chậm rãi nghiêm túc: “Ta vốn định lựa chọn tin tưởng nàng. Chuyện giữa nàng và hắn, ta vốn không muốn biết.”

Kính ngạc nhìn gương mặt lạnh lùng của nam tử trước mắt, hắn nói là vốn. . . . .

Như vậy, hắn điều tra, hắn điều tra chuyện giữa ta và Quân Lâm?

Cả người không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy, hắn đã biết chuyện ta yêu Quân Lâm, đã biết việc ta làm thê thiếp của hắn. . .

Hắn đã biết hết tất cả, tất cả mọi chuyện.

Nhìn về mặt của ta, ánh mắt hắn bỗng trở nên thất vọng.

“Vì hắn, nàng có thể quên đi cái chết thảm khốc của hơn mấy trăm người Phụng hoàng phủ! Vì hắn, nàng không quan tâm tới tình thân! Vì hắn, nàng có thể không biết hồ thẹn làm phi tử của phụ hoàng ta, để phụ hoàng truyền ngôi cho hắn! Vì hắn, nàng cũng có thể giấu đi thanh cao bản thân, tình nguyện đặt chân đầu tranh với hoàng quyền! Vì hắn, nàng còn có thể. . . . . có thể. . . . .”

Hắn nói rất kích động, nhưng bỗng nhiên dừng lại, lấy tay che miệng, dòng máu màu đỏ sẫm, rơi xuống từng giọt theo kẽ tay.

Nhìn thấy mà ghê người.

Ta sợ tới ngây người, một lúc lâu sau mới xông lên dịu hắn, khóc nói: “Biểu ca, huynh làm sao. . . . .”

Đột nhiên lúc này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, vết thương của hắn còn chưa khỏi, giờ lại bị kích động, chỉ sợ bệnh càng thêm nặng. Đối với ta, hắn hiểu lầm quá sâu rồi.

Đôi mắt đau thương nhìn ta, tay đẩy mạnh ta ra, hần cười: “Xin nàng, ra tay lưu tình! Nàng có biết, dịu dàng của nàng, ta chịu đựng không nổi! Cho tới giờ, ta đều không chịu đựng nổi! Nếu nàng có thể giao di chiếu cho hần, chắc sẽ không giả vờ diễn cảnh quan tâm ta thế này.”

Hần thật sự xoay người sang chỗ khác, không nhìn ta.

Ta giật mình, cổ nén cảm giác choáng váng, cắn răng mở miệng: “Ta không, ta không giao di chiếu cho hần!”

Sao ta có thể làm chuyện như vậy?

Nhưng, hần không tin, không tin. ....

Mặc dù hần không nói, nhưng ta cảm giác được.

Giọng nói của hần không lớn, nhưng từng câu từng chữ vang lên đều rất có lực: “Vậy, sao mẫu hậu ta lại chết? Tại sao, hần được làm hoàng đế? Tại sao, nàng làm Thái phi tôn quý? Tại sao, nàng lại xuất hiện ở đây!”

“Ta... Ta sợ hần gây điều gì bất lợi cho huynh, ta đến. ....”

“Cầu xin thay cho ta? À, không cần vậy đâu, nếu nàng đã nghĩ tới ngày hôm nay, lúc trước nàng đã không làm như vậy!”

Nhìn bóng lưng nam tử gầy yếu, ta bỗng cảm thấy mình không có dũng khí đi lên phía trước.

Ta đến là để cầu xin thay cho hần, nhưng, ta không có làm như vậy!

Những điều này, hần cũng sẽ không tin.

Người nào cũng biết, di chiếu hiện đang ở trong tay ta.

Thậm chí, ngay cả bản thân ta cũng nghĩ nó đang ở trong tay mình. ...

Hần bất động, ta cũng bất động.

Ta cũng đã rơi lệ đầy mặt.

Chẳng lẽ, thật sự muốn để Phụng Loan Phi ta bị mọi người xa lánh hay sao?

Rốt cuộc, ta đã làm gì sai cơ chứ. ....

Tiếng “Hoàng thượng giá lâm” vang lên, trong khoảnh khắc này, rất đúng lúc.

Ta cảm thấy mình run lên, nhìn ra phía cửa.

Từng tiếng bước chân truyền vào trong, thái giám và các cung nữ quỳ xuống theo phép tắc, nghênh đón Hoàng đế.

Rồi sau đó, là tiếng hô to “Vạn tuế”.

Hần ta vừa vào, đã thấy ta và Quân Ngạn ở bên trong, thoáng lộ ra chút kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục như ban đầu.

Lúc này Quân Ngạn mới cúi người hành lễ với hần ta, nói: “Tham kiến Hoàng thượng.” Giọng điệu của hần rất thần nhiên, đã giấu đi cảm xúc bất mãn.

Quân Lâm đi tới, nhẹ đỡ lấy hần, nói: “Thất hoàng huynh còn chưa khỏe sao? Thật ra huynh không cần vội vã tiến cung, hậu sự của phụ hoàng và mẫu hậu, Nguyệt Quan đã lo xong xuôi tất cả rồi.” Hần ta nói xong, ánh mắt liếc về phía ta, ta bị hần nhìn tới mức hoảng sợ, hần ta cười, nói:

“Hóa ra Thái phi cũng đến đây.”

Hần gọi ta là “Thái phi”, ta chỉ cảm thấy buồn cười. Đến bản thân ta còn không biết nên đối mặt với hần thế nào, miệng lưỡi của hần thật rất mau lẹ. Từ “mẫu phi”, bất luận thế nào hần cũng không gọi được, vì thế, gọi ta là Thái phi.

Ta nhìn thẳng vào hần, không nhìn ra được chút khác thường nào trên mặt hần. Giống như cái ngày ở trong cung Vân Lạc, vừa kéo ta vừa nói với về tức giận, người nói không để ta làm Thái phi, không phải là hần sao?

Quân Lâm, ta vĩnh viễn, không hiểu được hần.

Hần cũng đã thu lại ánh mắt, lại nói với Quân Ngạn: “Nguyệt Quan thấy, hay là tuyên thái y khám bệnh cho Thất hoàng huynh xem sao, mẫu hậu vừa mới qua đời, thất hoàng huynh cần phải bảo trọng thân thể.”

Mắt Quân Ngạn hơi lóe lên, khóe miệng hơi nhếch, nói: “Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, thần, tất nhiên sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe thật tốt.”

Ta cảm thấy thật khó sỡ, bề ngoài, hai người gần gũi như vậy, nhưng lại hận đối phương, hận đến tận xương tủy.

Quân Lâm cười gật đầu: “VẬY Nguyệt Quan yên tâm rồi.” Hắn lại quay về phía ta, mở miệng: “Không biết hôm nay Thái phi tới đây có chuyện gì quan trọng không?”

Bắt giác nắm chặt hai tay lại, ánh mắt chuyển sang phía Quân Ngạn. Vì sao ta đến ư, thông minh như Quân Lâm, chẳng lẽ lại không biết?

Cắn răng mở miệng: “Ai gia đến, là muốn. ....”

“À. Lần trước Thái phi có nói, Trẫm nhớ ra rồi.” Đột nhiên hắn ta cắt ngang lời ta, làm ta hoảng sợ. Ta nói chuyện gì cơ?

Hắn lại nói tiếp: “Lần này phụ hoàng và mẫu hậu ra đi đột ngột, thất hoàng huynh lại đang mang bệnh nặng trong người, để thất hoàng huynh tới Lăng Nam an dưỡng một thời gian cũng được. Nơi nó không khí rất tốt, thời tiết quanh năm ôn hòa. Tuy hơi xa kinh thành một chút, nhưng cũng không phải là chuyện đáng để lo nhiều, trẫm sẽ phái thị vệ tinh nhuệ nhất, hộ tống thất hoàng huynh tới đó trước.”

Quân Ngạn không nói gì, có điều, bàn tay giấu trong tay áo, đã sớm bóp chặt tới nỗi ngón tay trắng bệch.

Hay đấy, đưa hắn tới biên cương, không phải là lưu đày sao? Bề ngoài, khiến mọi người thấy hắn là một Vương gia nhàn rỗi. Thật ra trong sáng lại có tối. Ngay cả ta cũng biết. Tất nhiên Quân Ngạn không thể không biết.

“Thái phi nghĩ sao?” Hắn ta hỏi ta, thoáng mang theo điệu cười đắc ý. Trong lòng nhói đau, sao hắn ta có thể.... Đổ hết trách nhiệm lên đầu ta? Ánh mắt Quân Ngạo liếc về phía này, thất vọng, đau xót, cảm giác lo lắng trong khoảnh khắc không xa bỗng xuất hiện.

Vậy, ta biết giải thích sao đây? Hành động lần này của Quân Lâm là muốn bỏ qua cho hắn. Ta sao dám giải thích? Hắn ta dùng điều kiện thả hắn đi để ép ta. Hắn làm ta không dám giải thích, làm ta chỉ có thể đành nuốt con tức này xuống. Hắn ta cũng đang cảnh cáo ta, ta mà cứng đầu nữa, hắn ta sẽ không để hắn đi. Và sẽ gây khó dễ cho hắn.

Làm sao bây giờ?

Giết.....

Ngực đau nhói, làm ta gần như không đứng thẳng được.

Nhưng biểu ca à, ta muốn huynh còn sống, muốn huynh phải sống thật tốt.

Chạy trốn. Ta không thể.....

Quân Lâm nhìn ta vừa lòng, lại nói: “Trời không còn sớm nữa, thất hoàng huynh mau hồi phủ nghỉ ngơi. Việc này Trẫm sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Quân Ngạn nhìn ta, oán hận nói: “Thần, xin cáo lui trước!” Hắn giận dữ đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Mà người ở bên cạnh, bỗng tới gần ta, nhỏ giọng nói: “Yên tâm rồi chứ? Loạn phi, lúc trước Trẫm đã hứa với nàng, sau khi Trẫm lấy được di chiếu, tất sẽ không gây khó dễ cho hắn.” Lời của hắn ta, mang theo giết chóc, trong mắt hắn cũng vậy, rất hợp với điệu cười.

Đột nhiên ta cảm thấy, cảm giác tê lương truyền từ lòng bàn chân, tới khắp người ta....

Bởi vì, lời của hắn ta, căn bản không phải nói cho mình ta nghe. Hắn ta còn muốn, nói cho Quân Ngạn nghe.

Từ đó về sau, những hiểu lầm của Quân Ngạn đối với ta, cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Hắn ta cố ý đề thấp giọng mình xuống, lại cố ý để Quân Ngạn nghe thấy.

Người Quân Ngạn hơi sững lại một cái, bước chân cũng trở nên có chút lảo đảo. Nhưng hắn không dừng lại, đi rất thẳng, từng bước, từng bước, từng bước ra đi.

Phía sau hắn, ta đã sớm khóc không thành tiếng. Chỉ có thể bịt chặt miệng mình lại, không cho mình phát ra những tiếng khóc nhỏ.

Nước mắt, xuôi dòng từ hai bên má.

Cảm giác nóng hằm hập, nhập vào trong tim ta, nhưng lại làm ta lạnh như băng.

Mãi cho đến khi, bóng dáng hắn biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Mãi cho đến khi, hương vị của hắn trôi hết trong không khí.

Mãi cho đến khi, cuối cùng ta không tìm được nữa, ngòi xỏm xuống đất, lớn tiếng khóc.

Quân Lâm. ....

Hắn làm ta bị xa lánh.

Ta hận hắn. Thật sự rất hận hắn.

Hắn không nói gì, lẳng lặng ngồi xuống, nhìn ta khóc.

Mặt trời càng ngày càng nóng, cảm giác hình ảnh trước mắt trở nên mờ ảo. Theo bản năng, ta vươn tay chống trên mặt đất, thở gấp mấy hơi, vẫn không chịu nổi mà ngã thẳng xuống.

Nghe thấy giọng của nam tử vang lên, sau đó, hắn vươn bàn tay to tới, dùng sức ôm lấy ta. Lại cúi đầu nhìn ta chăm chú, môi mím khe khẽ mở:

“Khóc cái gì? Trẫm tha hắn, chẳng lẽ ngươi còn không hài lòng? Hay là, ngươi vốn muốn Trẫm đuổi tận giết tuyệt!”

Hắn luôn có thể nói một cách thờ ơ như vậy. Nhưng ánh mắt của hắn làm ta cảm thấy trong đó còn tồn tại sự tức giận và sợ hãi.

Tĩnh đi, Loan Phi, hắn không phải Giang Nam!

Cố gắng gượng tay lên, rút cây trâm trên đầu xuống, đâm bừa vào ngực hắn.

Cổ tay bị hắn nắm lấy, siết chặt, rất đau. Nghe giọng nói đầy lạnh lùng của hắn vang lên:

“Ngươi muốn làm cái gì?”

“Bảo thù.”

Nước mắt tuôn ra, còn có đau, cứ quẩn lấy cùng một chỗ, ta đã không còn nhận biết được ai là ai. Hoá ra, khi mỗi người đứng trước giới hạn cuối cùng của mình, thì đều có thể không màng đến chuyện gì nữa.

Bỏ được hay không bỏ được, ta đều có thể ra tay.

Nếu hắn không chết, vậy thì để ta chết đi. ....

“Ngươi cho rằng chỉ dựa vào ngươi, là có thể giết ta?”

Hắn nói xong, từng chữ rõ ràng. Còn ta, chỉ cảm thấy cổ tay bị hắn nắm, càng thêm siết chặt, đau đến mức khiến ta nhúm mày.

Ta biết, ta không giết được hắn.

Suy sụp như củ ấu, lời nói cũng trở nên trống rỗng:

“Hành thích Hoàng thượng, tội phải chết.”

Quân Lâm à, muốn giết ta, còn cần ta tới dạy ngươi sao?

Người trước mặt giống như là run lên một cách lợi hại, màu đỏ trong con ngươi từ từ tràn ra tâm sự. Thật lâu sau, mới nói với giọng giận dữ:

“Thì ra, ngươi muốn chết đến như vậy. Ta sẽ không để ngươi chết. Dù có đau đi nữa, ngươi cũng đừng hòng tìm chết. Ta. ....”

Hắn bỗng ngừng lại, chợt bắt lấy tay của ta kéo ra. Dù tay ta không còn sức, nhưng vẫn nhân cơ hội cầm cây trâm đâm xuống một nhát. Đâm không nhích ra, có bao sâu, ta đâm bao sâu. Mang theo hận cùng thứ lỗi. ....

Hơi sức giống như là bị hút đi từng chút từng chút, đầu ta đau quá, cuối cùng, mắt cũng không còn nhìn thấy gì nữa.

Thế giới của ta, là một màu đen.

“Ngươi muốn ta làm sao. ....”

Giọng nói kia, giống như vào mùa thu, lá cây điều tàn, xơ xác, rơi rụng bay theo làn gió.

Là ai. Đã không còn quan trọng.

Mở to mắt, nhìn thấy cửa cung nặng nề từ từ mở ra.

Bóng dáng cao to từ từ xuất hiện trước mắt.

Gương mặt trắng bệch của Quân Ngạn, đập vào mắt ta, làm ta ngay cả hít thở cũng không được.

Thập Hạ chạy tới muốn điu hấn, nhưng hấn đưa tay, ý nói không cần. Ta nhìn hấn, thuận theo kẻ khác đi đến bên xe ngựa. Tay, cầm màn xe, chán nản cười, chưa nằng bước lên, hấn chợt khom lưng, ho một cái, tất cả đều là máu. ....

“Biểu ca!”

Ta sợ hãi kêu, chạy lên phía trước. Khoảng cách rất gần, mà lại giống như trở nên rất xa, mong muốn chỉ có thể mà không thể thành.

Liều mạng mà chạy, liều mạng mà chạy.

Bắt được cánh tay hấn, ta khóc: “Biểu ca, biểu ca...”

Nhưng hấn không nhìn ta, đưa tay, đẩy ta ra, thân nhiên mở miệng nói:

“Nàng đi.”

Lắc đầu, ta không đi, ta không đi.

“Muội không đi.”

Bỗng bật người dậy, lồng ngực lên xuống dữ dội. Ta há miệng to, thở gấp, mồ hôi lạnh từ trên trán nhỏ xuống từng giọt từng giọt. Nhỏ xuống đệm, tràn ra vệt nước như nở ra một bông hoa.

“Thái phi...”

Một người bước lên phía trước, nhìn ta đầy lo lắng.

Ta mới phát hiện, thì ra, ta đã trở về Vân Lạc Cung. Mới vừa rồi, chỉ là một giấc mộng.

Nhưng, lại có thể chân thật đến như vậy.

Ngước mắt nhìn, mới biết, thì ra là Thư Nghiên.

Hấn mặc y phục Ngự Tiền Thị Vệ, trên mặt càng lộ ra vẻ chín chắn.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy, với hấn, ta không còn gì có thể nói.

Hấn cũng cảm thấy lúng túng, sau một lúc lâu, mới hỏi:

“Thái phi cảm thấy cơ thể còn có chỗ nào không khoẻ? Cần thuộc hạ gọi thái y đến xem một chút không?”

Hấn gọi ta ‘Thái phi’, thật là chói tai.

Ta không nói lời nào, hấn cũng không nói nữa.

Giơ tay, lau khô lệ nơi khoé mắt, đứng dậy muốn xuống giường, bỗng nhiên Thư Nghiên bước tới ngăn ta lại, nhỏ giọng nói:

“Thân thể người còn suy yếu, nên ở trên giường nghỉ ngơi đi.”

“Tránh ra!”

Ta lạnh lùng nói, hấn vẫn không tránh, còn tự nhiên giải thích:

“Hoàng thượng, thương thể không đáng ngại. Người không cần lo lắng.”

Aizz. Thật sự rất buồn cười. Ta làm sao lại lo lắng đến vết thương của hấn chứ?

“Hấn bị thương như thế nào, có quan hệ gì tới ta đâu?”

Ta chỉ hận lúc đó không có sức, nếu không sẽ đâm hấn sâu thêm một chút.

Hấn vẫn đứng im như cũ, ta tức giận đẩy hấn, hấn không nhúc nhích. Nhưng là, cúi đầu xuống nhìn ta, dường như là hạ quyết tâm thật lớn, mới mở miệng nói:

“Nghe nói Ngạn Vương bệnh nặng hôn mê, Hoàng thượng đã phái thái y qua Vương phủ khám và chữa bệnh rồi.”

Tay, cứng đờ.

Rồi sau đó, ước chế không được mà run rẩy.

Thì ra, tất cả là thật.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Hấn Bị Bệnh

Ta chợt ngược mắt, làm Thư Nghiên giật mình, không ngờ ta lại ngẩng đầu, cho nên lấy làm kinh hãi, vội quay mặt đi. Ánh mắt của hấn nói cho ta biết, chuyện này, Quân Lâm cũng không muốn cho ta biết, là hấn tự chủ trương mở miệng.

“Ngạn Vương bị bệnh rất nặng, thái y báo lại, chỉ có thể mặc cho số phận.”

Nói, cái gì?

Gạt ta . . . . .

Ta không biết hơi sức ở đâu ra, chợt đứng lên, nắm lấy cổ áo của hấn, cả giận nói: “Rốt cuộc y vẫn không chịu buông tha hấn! Ngươi nói cho ta biết, y muốn làm cái gì! Y muốn làm cái gì! Rốt cuộc y muốn làm cái gì. . . . .”

Thư Nghiên không có gạt tay ta ra, chỉ trầm giọng nói: “Chuyện này Hoàng thượng không có nhúng tay vào, Hoàng thượng cũng muốn cứu tính mệnh của Ngạn Vương.”

Không, ta không tin.

Thế nhưng hấn lại nói: “Nếu Hoàng thượng muốn tính mạng của Ngạn vương, hôm nay ở đây, người căn bản không cần phải làm nhiều hành động vô nghĩa trước mặt Ngạn vương như vậy.”

Lời nói sắc bén của hấn đánh vỡ chút nghi ngờ trong lòng ta.

Đúng vậy, nếu Quân Lâm muốn hấn chết, tội gì còn phải quanh đi quẩn lại như vậy, trăm phương ngàn kế muốn chọc giận hấn, tính toán muốn hấn hận ta.

Ta buông tay, vòng qua người Thư Nghiên, loạng choạng đi ra cửa. Thư Nghiên đã sớm lắc mình lên trước, vờn tay đóng cửa phòng lại, mở miệng nói: “Hoàng thượng nói, ngài không thể đi ra ngoài.” Ta biết, ta dĩ nhiên biết, hấn sẽ không bao giờ để cho ta thấy Quân Ngan nữa, tuyệt đối sẽ không. Biểu ca, cuối cùng là ta hại ngươi. Bây giờ nhất định là hấn hận chết ta. Nhất định là như vậy.

“Người của Ngạn vương phủ nói, bất kể là như thế nào, ba ngày sau, cũng sẽ lên đường đến Lăng Nam.” Thư Nghiên vẫn gằn từng tiếng mà nói.

Ta không biết đó là ý của Quân Ngan, hay là hấn cố ý nói cho ta biết. Bọn họ chẳng qua là muốn mau chóng rời khỏi đất thị phi này. Bỗng nhiên, ta nhớ tới Dương Trọng Vân. Cho dù Quân Lâm bỏ qua cho Quân Ngan, khó bảo đảm hấn sẽ không gây khó dễ từ bên trong.

Nhưng, ta làm sao mới có thể cảnh báo cho Thập Hạ, bảo bọn họ nên đề phòng Dương Trọng Vân đây!

“Ngạn Vương on đức dồi dào, nhất định cát nhân thiên tướng.” Thư Nghiên nhỏ giọng nói.

Ta chợt ngược mắt, nhìn thẳng hấn, mở miệng cười khổ: “Ngươi thật hi vọng hấn không có việc gì sao?”

Hấn nhất thời cứng họng, giật mình nhìn ta, trên mặt lập tức lộ vẻ lúng túng.

Aiz, ta tự giấu cười một tiếng, quay mặt đi không nhìn hấn nữa. Hấn là người của Quân Lâm, làm sao có thể thật lòng với Quân Ngan đây. Ta thật sự khờ.

Cuối cùng hấn cũng không còn gì để nói.

Thật ra thì không thể trách bọn họ, bọn họ đều vì chủ của mình thôi.

***

Hôm sau, tân hoàng lên ngôi, cả nước cùng chúc mừng, đại xá thiên hạ.

Hai ngày sau đó, tất cả các Vương gia được phân chia đất phong đều rời khỏi kinh thành.

Tiết Tùng Ninh dang tấu chương từ quan lại bị trả lại. Thật ra thì điều này ta đã sớm nghĩ tới, Quân Lâm sẽ không dễ dàng để hấn rời đi như vậy.

Mà ta, cuối cùng từ Nhã Phi, chân chính biến thành Thái phi Đại Tuyên.

Chiếu theo lệ thường, sau khi tiên hoàng băng hà, phi tử của hấn, một số sẽ phải bồi táng cùng, hoặc là không có con cái, cũng phải đến Phạm tự ở phía nam thành, cả đời cầu phúc cho hoàng thất.

Ta đã từng muốn rời khỏi hoàng cung, nhưng không nghĩ tới lại lấy chính phương thức này rời đi.

Cung nữ cẩn thận thu thập đồ giúp ta, còn hỏi có cần mang theo cái gì nữa không. Ta thờ ơ mà lắc đầu, ta đã sớm cô độc, còn cái gì có thể để cho ta mang đi đây?

Đã qua hai ngày, Quân Lâm cũng chưa từng đến đây.

Buổi sáng ngày kia, khi ta rời đi, Vân Lan đột nhiên tới.

Cung nữ sợ hãi mời nàng vào ngồi, còn cẩn thận pha trà cho nàng, mới cung kính đứng ở một bên.

Nàng nhìn ta, lần đầu tiên gặp ta mà không nói những lời ác độc ngay với ta. Một hồi lâu, nàng mới mở miệng nói: "Thật là không có nghĩ đến, đúng không?"

Ta giật mình, nàng lộ ra nụ cười khó thấy được, khẽ hớp một chút trà, thuận tay đặt cái ly lên trên bàn, đứng lên nói: "Ta và ngươi, rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh hòa nhã mà nói chuyện với nhau như vậy."

Ta không phản bác được.

Hôm đó, rốt cuộc ta cũng không nói gì.

Nước mắt cũng không nhìn được chảy xuống, một lần lại một lần trên gương mặt của ta.

Sau khi Vân Lan đi, Dương Trọng Vân lại tới, ta nhìn hấn, cảm thấy có chút buồn cười. Hôm nay, ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, chẳng lẽ hấn còn cần đề phòng ta sao?

"Nếu như nương nương cần gì cứ mở miệng, hoặc là nói với cung nhân. Các cung nhân Nương nương mang đến Phạm tự, đều do thần chọn lựa rất cẩn thận, sẽ hầu hạ nương nương thật chu đáo." Hấn vẫn bình thản mở miệng.

Thật tốt đấy, ta rời khỏi hoàng cung, hấn vẫn không quên cài người nằm vùng ở bên cạnh ta.

Ta đi tới cạnh cửa, về mặt không thay đổi mà mở miệng: "Làm phiền Thừa tướng rồi, nếu không có việc gì, xin mời trở về cho. Ai gia cần chuẩn bị một chút, cũng nên lên đường rồi."

Thế nhưng hấn lại không đứng dậy, cúi đầu xuống rồi mới nói: "Hoàng thượng sẽ không tới tiễn ngài, ngài lên đường thuận buồm xuôi gió."

Ta cười lạnh một tiếng, hấn có tới hay không, có quan hệ gì với ta đâu?

Cung nữ bên cạnh chần chờ hồi lâu, mới lấy dũng khí tiến lên, nhỏ giọng nói: "Thừa tướng đại nhân, nương nương nên lên đường rồi."

Lúc này hấn mới gật đầu, bỏ lại một câu "Hầu hạ nương nương cho tốt", rồi sau đó mới nghênh ngang rời đi.

Ngồi lên kiệu đến cửa cung, lại được cung nữ đỡ xuống, đổi sang xe ngựa. Ta nhìn thấy một nhóm Thái phi của Tiên hoàng, mọi người đều khóc đỏ cặp mắt. Ta không nói lời nào, thả màn xe xuống, tựa vào nệm êm.

Màn xe đang rơi xuống trong nháy mắt, không biết là Thái phi nào nhẹ giọng nói: "Lúc còn sống Tiên hoàng sủng ái Nhã phi nhất, bây giờ Tiên hoàng đi rồi, nàng lại không vì Tiên hoàng mà thương tâm một chút nào, Tiên hoàng ngài sao không mở to hai mắt mà xem một chút!"]

Tiên hoàng . . . . .

Ta cười khò nhin, hấn sủng ái vì ta giống ai, sủng ái ta là vì cái gì đây?

Ta chỉ là một con cờ nửa thật nửa giả của hấn.

Người hấn yêu, cho tới bây giờ đều không phải là ta, mà tất cả đều là Nhã Phi kia, là mẫu phi của Quân Lâm.

Phu xe quát một tiếng, xe ngựa chậm rãi khởi hành.

Rồi sau đó, ta nghe thấy tiếng cửa cung màu son sau lưng nặng nề đóng lại. Giống như một tiếng sấm vang, khiến lòng người hoảng loạn không dứt. Dọc theo đường đi cực kỳ an tĩnh, trừ tiếng vó ngựa, còn có tiếng bánh xe chuyển động. Ta ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần. Không biết xe ngựa chạy bao

lâu, lại mơ hồ nghe thấy tiếng động của một con ngựa đang chạy tới.

Bên ngoài cung nữ phát ra thanh âm kinh ngạc, nhưng ta vẫn chưa vén màn xe lên. Chỉ nghe giọng nói kia truyền tới: “Thì ra là đoàn xe của Thái phi.”

Ta không nghĩ đến, người tới lại là Quân Vũ.

Không phải hẳn nên sớm rời khỏi kinh thành từ hôm qua sao?

Dường như hẳn đoán trúng suy nghĩ trong lòng ta, lại nói: “Bổn vương tạm thời có chút việc, cho nên rời đi chậm một ngày. Đúng lúc gặp Thái phi, không bằng Bổn vương hộ tống ngài một đoạn.” Hẳn khẽ quát một tiếng, con ngựa chạy song song với xe ngựa của ta.

Ta không nói lời nào, hẳn lại mở miệng: “Thế nào, đối bản vương, cần trốn tránh không gặp như vậy sao?”

Nói, cũng đã nói đến nước này rồi. . . . .

Ta giờ tay vén màn xe lên, liếc xéo nam tử ngoài xe. Hẳn đối lại trường sam bình thường, quần áo màu trắng nhạt, ở trong gió mùa thu lại càng có vẻ phóng khoáng hơn. Thấy ta lộ mặt ra, hẳn chậm rãi nở nụ cười.

Ta ngồi ngay ngắn lại, mở miệng nói: “Vương gia vẫn nên chuẩn bị lên đường cho tốt đi, đi theo đoàn xe ai gia, sợ là không tốt.”

Lông mày của hẳn khẽ nhú, cười nói: “Sao lại không tốt? Thái phi người sợ có người đặt điều nói xấu sao?”

Ta có chút kinh ngạc nhìn hẳn nói tới nói lui, thực sự không thể mở miệng ngăn cản.

Thế nhưng hẳn lại nói: “Bổn vương nhìn ánh mắt của Thái phi, ta có thể kém xa Hoàng thượng. Mới vừa rồi Bổn vương còn nhìn thấy Hoàng thượng đứng trên công thành, chậm chạp không chịu rời đi đấy.” Hẳn không nhìn ta nhưng lại nói rõ từng câu từng chữ cho ta nghe.

Tay cầm màn xe run lên, ta cắn răng nói: “Vương gia, chính là vì điều này mà chạy đến đây, không cảm thấy quá mức nhàm chán sao?.” Dứt lời, ta tức giận thả màn xe xuống.

Hẳn cũng không để ý đến cử chỉ của ta, vẫn cho ngựa chạy song song như cũ. Giọng điệu cũng không nghe ra không vui vẻ, cười như cũ, chợt hỏi: “Ngài rốt cuộc là ai vậy?”

Trong bụng căng thẳng, hẳn lại hỏi lần nữa: “Thân phận của ngài, đến tột cùng là ai?”

Thì ra, đây mới là điều mà hẳn muốn hỏi ta. Chẳng lẽ hẳn đã bắt đầu hoài nghi thân phận của ta?

Tiếp xúc với hẳn cũng chỉ bình thường thôi, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, ta vẫn có thể cảm giác ra được, Quân Vũ cũng là một người lợi hại. Ta cảm thấy, hẳn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Liều mạng ổn định mình, hít một hơi thật sâu, mở miệng: “Vương gia nói thế là có ý gì?”

Thế nhưng hẳn lại khẽ cười lên, nói: “Bổn vương không có ý tứ gì, Thái phi không cần khẩn trương.”

Thì ra hẳn đang điều tra ta. Hẳn nói như thế chứng tỏ hẳn không điều tra được gì. Aiz, ta nên cảm tạ Quân Vũ sao? Hẳn đem manh mối của ta tiêu hủy nhanh như vậy. Quân Vũ muốn lợi dụng thân phận của ta để đi lật đổ Quân Vũ sao?

Cuối cùng đã tới Phạm tự, ta được cung nữ đỡ xuống xe ngựa. Quân Vũ ghim ngựa dừng lại, cũng không xuống ngựa, chỉ cúi đầu nhìn ta, thấp giọng nói: “Bổn vương vốn tưởng rằng, phụ hoàng đem đi chiếu giao cho người, sẽ để cho người tận hưởng vinh hoa.” Hẳn nhàn nhạt cười một tiếng, quay đầu ngựa lại, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, hét lớn một tiếng, phi nhanh đi.

Ta ngơ ngác nhìn bóng lưng hẳn rời đi, Quân Vũ thật thông minh. Đáng lẽ việc nhỏ như vậy không đáng để trong đầu, cảm giác có cái gì đó không đúng. Đúng vậy, nếu không phải là người tuyệt đối tín nhiệm, làm sao Tiên hoàng chịu đem đi chiếu giao ra đây? Nếu giao cho ta, làm sao lại đưa ta tới Phạm tự, cả đời cầu phúc cho hoàng thất đây?

Cho nên, hẳn mới bắt đầu hoài nghi, hoài nghi thân phận của ta.

Chẳng qua là, Quân Vũ cùng Dương Trọng Vân đều là người thận trọng, không có để lại cho hẳn một chút dấu vết nào. Ta rốt cuộc biết được, vì sao Dương Trọng Vân không giết ta. Vì nếu bây giờ ta chết đi thì là giấu đầu lòi đuôi rồi.

“Nương nương.” Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng kêu ta, ta mới đột nhiên hoàn hồn. Ta thấy những người khác cũng đã lần lượt tiến vào, cũng không suy nghĩ nhiều, vịn cánh tay nâng đi về phía trước.

Phía sau Tự có một sương phòng rất lớn, là đặc biệt chuẩn bị cho người của hoàng thất. Ta tiến vào mới phát hiện, bên trong thứ gì cũng đã chuẩn bị xong, đâu cần phải mang thêm cái gì?

Cung nữ đỡ ta vào phòng ngồi, mở miệng nói: “Nương nương đi đường cả buổi cũng mệt mỏi, trước nghỉ ngơi một chút, nô tài đi pha trà cho người.” Dứt lời, nàng xoay người đi ra ngoài.

Ngắm nhìn bốn phía, mặc dù là sương phòng chuẩn bị cho người của hoàng thất, nhưng cũng không xa hoa. Gian phòng cũng rất bình thường, trên một bên tường trong gian phòng, có treo một bức tranh chữ. Phía trên chỉ có một chữ “Thiên” thật to.

Gian phòng còn có một bàn thờ, trên đó còn đang cắm hai nén hương vòng, xông cả phòng toàn mùi hương nhàn nhạt.

Ta thờ dài, thấy trên giường có một bộ y phục được gấp tỉ mỉ sạch sẽ, là màu mà người tu thiền thường mặc, xem ra là cho ta. Ta không đứng dậy, cũng không thay bộ y phục kia, chỉ ngồi người ngồi ở đó, giống như toàn bộ sức lực cũng không đủ dùng.

Cung nữ rất nhanh liền trở lại, cẩn thận ôm bình trà trong ngực. Nàng lấy cái ly trên bàn, rót cho ta một chén, đưa cho ta nói: “Nương nương, ngài uống nước.”

Ta ngạc nhiên lấy, cúi đầu uống một hớp, nhất thời khẽ nhủ thầm. Dường như nàng nhìn ra ta khác thường, vội vàng giải thích: “Nương nương, trong trà có thêm nhân sâm ngâm năm. Thừa tướng đại nhân nói, thân thể ngài yếu đuối, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Lại là Dương Trọng Văn, hẳn thật là đáng sợ, Tiểu Lý Tàng Dao.(Vy Yên: giấu dao dưới nụ cười, ý chỉ bên ngoài cười cười mà ngầm hại người khác)

Để ly trà xuống, ta đứng dậy đi ra bên ngoài. Cho đến chạng vạng tối, ánh nắng chiều biến nửa bầu trời thành những đám mây màu đỏ, sắc sỡ làm cho người khác hoa cả mắt. Ngày mai, Quân Ngạn đã phải lên đường đi Lăng Nam rồi. Cũng không biết thân thể của hắn như thế nào. Đôi tay ta không tự chủ nắm lại thật chặt, trên đường đi Lăng Nam, có gặp phải nguy hiểm nào không, ai có thể biết trước được đây?

Ta đứng một lát rồi cất bước đi ra ngoài.

Cung nữ vội đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Nương nương, ngài đi đâu vậy?”

Ta không nói lời nào, trực tiếp đi ra phía ngoài. Mới vượt qua cửa viện, liền thấy hai thị vệ ngăn ta lại, một người trong đó cúi đầu nói: “Nương nương, hôm nay sắc trời đã tối, ngài vẫn nên trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Thật tốt a, đến nơi này rồi còn muốn giam lỏng ta.

Xem ra, ta thật sự là không ra được.

Bực tức xoay người lại, cung nữ đuổi theo kịp, lại bị ta lớn tiếng quát dừng lại: “Ai gia muốn ở một mình!”

Cung nữ ngắc ngứ cả người, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Vâng”

Cả đêm, ta chưa chợp mắt.

Trời mới vừa sáng, liền nghe có người bên ngoài nhỏ giọng gọi. Ta có chút nghi ngờ ngồi dậy, liền cho cung nữ đi vào, nói với ta: “Nương nương, Tiết tiểu thư tới, nói là muốn gặp ngài.”

Tiết tiểu thư? Tiết Vị Ương!

Ta giật mình, vội đứng lên. Tại sao nàng lại đột nhiên tới đây?

Nàng đến nơi này tìm ta, tất nhiên là Tiết Tùng Ninh nói cho nàng biết chuyện của ta.

Cung nữ dẫn nàng đi vào, nàng vẫn không thay đổi, khuôn mặt quật cường. Thấy ta, đầu tiên nàng hơi ngần ra, rồi sau đó hành lễ: “Bái kiến Thái phi nương nương.”

Ngược lại, trong lúc nhất thời, ta không biết nói cái gì mới phải.

“Nương nương?” Nàng gọi ta.

Ta chột hoàn hồn, lúng túng nói: “Tại sao ngài lại tới đây?”

Nàng cúi đầu: “Ta tới cầu phúc cho ca ca ta, liền thuận tiện tới xem một chút. Nương nương ngài khỏe không?”

Nhất thời cứng họng, ta còn có thể có cái gì tốt hay không tốt đây?

Cung nữ tiến lên rót trà cho chúng ta, bưng lên, ta mới nhớ tới: “Người đi đổi trà khác cho Tiết tiểu thư, cái này nàng uống không quen.”

Cung nữ chần chờ, cuối cùng đáp một tiếng đi ra ngoài. Chúng ta đều ở trong đây, còn có thể làm như thế nào đây?

Đợi nàng đi ra ngoài, ta mới giải thích: “Trong trà này cho thêm nhân sâm, uống vào mùi vị thật sự không được tốt lắm.”

Tiết Vị Ương nhìn ta, tất nhiên không nói. Ta kêu nàng, nàng lại hơi hơi run lên, bỗng dưng đứng dậy, đưa tay cởi nút áo trên y phục ra. Ta giật mình, vội vàng đứng dậy ngăn nàng lại, nhỏ giọng nói: “Vị Ương, ngài làm cái gì vậy?”

“Ngài đổi quần áo của ta ra ngoài, Ngạn vương vẫn chưa có ra khỏi thành.” Nàng vừa nói vừa gạt tay ta ra.

Ta lập tức cứng lại.

Nàng muốn ta đi gặp Quân Ngạn. . . . .

Làm sao nàng lại biết chuyện tình của ta cùng với Quân Ngạn a

Ta bỗng nhiên nhớ tới, khi đó Quân Ngạn nói qua, trước kia Tiết Vị Ương bị Hoàng hậu đưa vào Ngạn vương phủ của hân. Khi ta theo Tiết Tùng Ninh đi Vân Châu, nàng vẫn ở trong Ngạn vương phủ.

“Vị Ương!” Ta ngăn nàng, “Ta không thể làm như vậy, nếu ta đi, để người một mình ở đây, người làm sao bây giờ?”

Quân Lâm nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, sợ rằng sẽ liên lụy đến Tiết Tùng Ninh. Ta không thể ích kỷ như vậy.

Nàng chần chờ, bất quá giây lát, lại mở miệng: “Nếu người thấy hân, nhất định sẽ không nhẫn tâm. . . . .”

Hốc mắt nàng ửng đỏ, cũng không có rơi lệ. Chẳng qua là cầm lấy tay ta, khẽ dùng sức. Nàng cho tới bây giờ đều kiên cường, không bao giờ chịu thua đáng mày râu, nhưng lại có thể vì Quân Ngạn mà làm ra chuyện như vậy. . . . .

“Là Thập Hạ nhờ ta tới, Vương gia hân. . . . . Đối xử với ta cũng không tệ.” Nàng cúi đầu nói.

Ta rất lo lắng cho hân, cũng rất muốn đi gặp hân. Nhưng, ta không thể liên lụy đến nhiều người như vậy.

Lắc đầu, ta kiên định mở miệng: “Dù vậy, ta cũng không thể đi.”

“Loan Phi”

Cuối cùng, nàng gọi tên của ta.

Một nháy mắt kia, ta thậm chí có cảm giác kích động muốn rơi lệ.

Nàng nhìn ta, gần từng tiếng nói: “Người còn tưởng rằng cái gì ta cũng không biết sao? Người là Loan Phi, chính là Loan Phi. Là Bát tiểu thư của Phụng phủ. Mà Khinh Ca, Phụng Khinh Ca là Cửu tiểu thư. Hai người, căn bản không phải là cùng một người! Người là cô gái mà Vương gia yêu mến.”

Nhưng hiện tại hân hận ta.

“Ta để người đi, không phải là muốn người đi rồi không trở lại. Tiết Vị Ương ta muốn trả lại ân tình, cũng không muốn làm quá mức như vậy. Ta chỉ là muốn thay người ở đây một ngày, trước khi trời tối, người phải trở lại.”

Chẳng biết tại sao, lúc nàng nói lời này, ta đột nhiên vui vẻ trở lại.

Như thế này mới giống Tiết Vị Ương mà ta biết.

“Được.” Ta nén lệ gạt đầu, “Cám ơn người, Vị Ương, cực kỳ. . . . .” Ta đến gần, nói nhỏ bên tai nàng một phen. Nàng chậm rãi gạt đầu. Lúc cung nữ trở lại, thấy ta cùng với Tiết Vị Ương ngồi nói chuyện yên lành mới buông lỏng phòng bị, cung kính dâng trà cho Tiết Vị Ương, rồi lại lui qua một bên. Ngồi lại một lúc, Tiết Vị Ương đã nói phải đi, ta đứng lên đưa nàng. Nàng lại nói: “Nha, ta quên đem cái này đặt trước mặt Phật tổ rồi. Đại sư nói, muốn ba ngày sau ta lại đến lấy.” Nàng nói xong, đem bùa bình an trong tay áo lấy ra quơ quơ.

Ta liếc mắt nhìn cung nữ, nàng thức thời tiến lên phía trước nói: “Để nô tỳ giúp Tiết tiểu thư.”

“Vậy thì cám ơn rồi.” Đem vật cầm trong tay đưa cho nàng, cung nữ khẽ mỉm cười, xoay người đi ra ngoài.

Ta và Tiết Vị Ương liếc mắt nhìn nhau, đóng cửa lại, hai người thay đổi y phục. Nàng giúp ta cài nút áo, vừa nói: “Người yên tâm đi ra ngoài, phu xe ở bên ngoài chờ người. Một lát nữa cung nữ trở lại, ta chỉ nói thân thể mệt mỏi, lên giường nằm là tốt rồi. Phu xe là một người lão luyện, lúc người trở lại, để cho hân dẫn người đi vào từ tường rào phía sau.”

Ta gạt đầu, ghi nhớ từng câu từng chữ.

“Vị Ương. Cám ơn người.”

Nàng không nhìn ta, thấp giọng thúc giục: “Đừng nói ahhh... Đi mau!”

Đây ta ra ngoài, nàng trở tay đóng cửa lại. Ta chần chờ, cuối cùng cúi thấp đầu chạy ra ngoài.

Phu xe thấy ta chạy đến từ xa, vội vã quay đầu xe, giúp ta vén màn xe lên. Ta vội leo lên xe ngựa, chui vào bên trong xe. Phu xe hét lớn một tiếng, xe

ngựa rất nhanh liền chạy mất.

Hắn cho xe chạy đường tắt, đường lại không dễ đi, mặt đường gồ ghề, xe ngựa không ngừng lắc lư xóc nảy. Tâm tình ta bất an ngồi ở trong xe, không nhìn được vén rèm cửa sổ lên. Cây cối hai bên lui về phía sau thật nhanh, gió thu đầu mùa thổi lên đã có vẻ lạnh lẽo tiêu điều.

Lòng của ta không có lý do lại khẩn trương lên.

Phu xe cho ngựa càng chạy càng nhanh, ta chỉ có thể nắm chặt cửa sổ xe mới không bị ngã.

Màn xe phát ra tiếng “Phù phù” càng ngày càng lớn, ánh mắt hướng ra phía ngoài, xa xa, nhìn thấy một đội nhân mã đang chậm rãi di chuyển ở rừng cây trước mặt. Lòng ta lại run rẩy, Đó là. . . . . Quân Ngạn!

“Nói đó!” Ta chỉ vào trước mặt bật thốt lên.

Phu xe ngoái đầu lại nhìn ta, nói: “Xin cô nương ngồi cho vững. Giá ——”roi ngựa trên tay hung hăng vung xuống, con ngựa hí một tiếng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Mất thấy cách không còn xa nữa, trong lòng một lần lại một lần nghĩ xem phải nói với Quân Ngạn thế nào.

Một đường chạy như điên, từ trong đường nhỏ chạy ra đường lớn.

Đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa, thị vệ trước đoàn xe cảnh giác rút kiếm bên hông ra. “Người nào?” Một phó tướng dẫn đầu mở miệng hỏi, giọng nói không thân thiện chút nào. Ta chuẩn bị nhắc màn xe lên nói chuyện, lại bị phu xe đoạt trước: “Đại nhân, tiểu thư nhà ta đặc biệt tới đưa tiền Vương gia.

“Tiểu thư nhà người?” Về mặt Phó tướng kia nghi ngờ hỏi.

“Tiểu thư nhà ta, chính là muội muội của Tiết tướng quân.” Giọng nói của phu xe không kiêu ngạo không tự ti.

Ta chấn động mạnh một cái, nói ta là Tiết Vị Ương. . . . .

Ngay sau đó, ta lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, mình thật sự không cần thận rồi. Hôm đó Quân Lâm từng nói qua, hắn sẽ chọn thị vệ tinh nhuệ nhất, một đường hộ tống Quân Ngạn đi Lăng Nam. Như vậy, nơi này tất phải có người của Quân Lâm.

Thân phận của ta, thật không thể để hắn biết được.

Ta mới nhớ tới, trước xe ngựa hôm nay Tiết Vị Ương ngồi có treo một cái đèn lồng nho nhỏ, có viết một chữ “Tiết” rất rõ ràng. Như thế, những người đó cũng sẽ không nghi ngờ nữa. Tiết Vị Ương từng ở trong Ngạn vương phủ một đoạn thời gian, chắc chắn mọi người đều biết. Như vậy, nàng tới tiền Quân Ngạn càng thêm hợp tình hợp lý.

Lúc này Phó tướng mới ra lệnh cho bọn thị vệ thu kiếm lại, nghiêng người sang một bên, cười nói: “Mạo phạm rồi, xin mời Tiết tiểu thư.”

Phu xe xoay người lại vén màn xe lên, cung kính nói: “Tiểu thư, xuống xe thôi.”

Ta chần chờ, thấy hắn gật đầu với ta. Ta hít sâu một hơi, nhấc làn váy lên nhảy xuống xe ngựa.

Ta vòng qua trước mặt thị vệ, trực tiếp chạy tới xe ngựa phía sau.

Bên ngoài xe ngựa, Thập Hạ đang ngồi ở đó. Hắn thấy ta, vẻ mặt giật mình muốn nói mà không lời nào có thể miêu tả được. Rồi sau đó, hắn chậm rãi cười lên.

Ta chạy chậm lại, đi từng bước từng bước một về phía trước. Mỗi bước đi lại càng nặng nề hơn.

“Có chuyện gì, vì sao dừng lại?” Bên trong xe truyền ra giọng nói khàn khàn của nam tử.

Mà trái tim ta chợt run rẩy. Cách màn xe, dường như ta chợt nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn, còn có hình ảnh hắn nhìn ta tràn đầy thất vọng, vẻ mặt lo lắng. . . . .

“A, là. . . . .” Thập Hạ cúi đầu, vẫn cười như cũ, mở miệng, “Chủ tử, là Tiết tiểu thư tới.”

Hắn cũng gọi ta là Tiết tiểu thư, nhưng rõ ràng ngay cả con mắt hắn cũng cười lên rồi.

“Vị Ương? Không phải là hôm qua nàng. . . . . Khụ khụ ——”

“Chủ tử.” Thập Hạ xoay người đi, lại thấy một bàn tay thò ra từ trong xe, ý bảo hắn không cần tiến lên. Sau đó, nghe hắn nói: “Để cho nàng trở về đi thôi. Nói cho nàng biết, hôm nay đã lâm vào tình cảnh này, nàng cũng không cần qua lại với Bồn vương nữa. Tình thế, đã sớm không giống như xưa rồi. . . . .” Câu nói sau cùng xen lẫn thở dài vô hạn.

Trái tim ta lại đau đớn giữ dội.

Hắn nói ra câu “Tình thế không giống như xưa” kia có bao nhiêu tang thương và bi thương, chỉ có ta hiểu rõ.

Khi đó, ta còn là thiên kim Phụng phủ, hắn còn là hoàng tử của hoàng hậu tôn quý. Hắn có thể cười rồi ôm lấy ta, phóng túng hứa hẹn, cho dù là giang sơn vạn dặm, hắn cũng có thể giành được cho ta.

Nhưng cũng là vì ta, cuối cùng hắn lựa chọn không tranh.

Lòng hắn luôn có tâm niệm muốn rời khỏi chốn thị phi này cùng nhau quy ẩn với ta. Mà ta, lại làm cho hắn bị thương khắp người, một mình rời đi. . . . .

Thập Hạ nhìn ta một cái, lại lên tiếng khuyên nhủ: “Chủ tử, Tiết tiểu thư đuổi theo từ xa như vậy, ngài hãy cho nàng vào nói với ngài một câu.”

Hắn thấp giọng cười: “Bây giờ Tiết Tùng Ninh là người của hoàng thượng, Vị Ương không nên. . . . Không nên tới. Truyền lệnh xuống, lên đường.”
Hắn nói xong quả quyết mà tuyệt tình, không gặp chính là không gặp.

Ta bỗng nhiên phát hiện, thì ra, ta chưa từng hiểu hắn. Người biểu ca trong trí nhớ kia, thì ra cũng có thể có mặt nhu tình như thế. Trong từng lời của hắn, không phải đều là vì Tiết Vị Ương mà suy nghĩ sao. Hắn bây giờ không còn là vị hoàng tử bá đạo kia nữa rồi, nhưng lại làm ta càng thêm lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Gặp Bất Nhân

Tốc độ của xe ngựa chậm hơn lúc đó rất nhiều, nhưng vẫn có chút lắc lư. Ta cuộn mình ở trong xe, vùi mặt dưới gối, khóc khe khe.

Đó không phải là khóc, chỉ là không nhịn không, nước mắt cứ chảy ra liên tục không ngừng.

Ta phải kiên cường hơn nữa, còn có thể làm sao tiếp thu được sự thật phải ở Phạm Tự giải quyết xong quãng đời còn lại?

Ta không biết, thật sự không biết. Chỉ cảm thấy trong đầu rất loạn, rất loạn. Sự thật rồi bong bong, làm sao lý giải, mà lý giải cũng càng trở nên mơ hồ.

Từ thiên kim Phụng phủ, đến thị thiếp Lâm Vương phủ, đến phi tần Đại Tuyên, cho tới bây giờ lại là Thái Phi, dọc đường đi có bao nhiêu nước mắt đau xót, chua cay. Ta cũng chỉ thụ động, cứ đi tiếp mà không ý thức được gì.

Ta thật sự, rất muốn hỏi Quân Lâm, rốt cuộc là hắn muốn gì?

Ta đã cửa nát nhà tan, hắn không thể buông tha cho ta sao?

Nhớ tới hắn, đầu đầu cũng là đau.

Xe ngựa lại đi được một đoạn đường, bỗng nhiên nghe thấy xe phu “Hừ—” một tiếng, ra sức ghì dây cương, con ngựa theo đó mà ngừng lại. Ta lấy làm kinh hãi, chuẩn bị hỏi đã xảy ra chuyện gì, liền nghe thấy tiếng nói từ đằng trước truyền đến:

“Aizzz, gì là, đại thúc đại thẩm gia gia nãi nãi công tử tiểu thư phiền lòng cho đi nhờ xe, hô—” Lời hắn nói rất vội, nói xong liền thở một hơi thật dài.

Xa phu đáp: “Vị công tử này, thật ngại quá. Xe ngựa này không tiện để đi nhờ. Người vẫn là nên cầu người khác thôi.”

Ta lau đi nước mắt nơi khoe mắt, nhẹ nhấc một góc màn xe lên, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một thiếu niên đứng ở trước xe ngựa, dường như hắn rất mệt, vỗ về ngực, mở to miệng thở phì phò. Trên người hắn quần đầy dãi lụa tơ lụa, trong tay cầm quạt xếp viền vàng không ngừng quạt gió. Trên gương mặt tinh xảo đầy mồ hôi, hắn lại quên lau đi, vừa nghe xa phu từ chối, liền chạy tới ôm cổ ngựa, mặt dày nói:

“Không được, không được, bản thiếu gia nhất định phải đi nhờ xe ngựa này! Bản thiếu gia mệt chết đi được, đi không nổi rồi!” Cuối cùng hắn vẫn không quên bổ sung một câu:

“Một bước cũng đi không nổi!”

Ta nhú mày nhìn hắn, tư thế của hắn mới vừa rồi chạy lên ôm ngựa cũng không giống như người một bước cũng đi không nổi à.

Con ngựa gần như cũng không vui khi bị người ôm lấy một cách thân thiết như vậy, có chút bực mình mà vùng vẫy. Ai dè hắn vẫn tốt, hai chân liền cùng nhau bám vào, cả người dính đi lên.

Cuối cùng xa phu nhin không được bèn nói: “Ta nói vị công tử này, người...”

“Bản thiếu gia không xuống, bản thiếu gia không còn sức xuống nữa! Nếu như người mời bản thiếu gia vào trong xe ngựa, bản thiếu gia mới xuống!” Hắn quay đầu, nói chuyện hết sức vô lại.

Đây là lần đầu ta gặp phải người vô lại như vậy.

Xa phu nắm chặt roi ngựa trên tay, ta mới nhớ tới Tiết Vị Ương có nói qua chuyện hắn có võ công, nên cho rằng hắn muốn vung xuống một roi. Nhưng không ngờ, hắn lại rất bình tĩnh mà nói:

“Công tử muốn nhờ xe cũng phải xem có tiện đường hay không.”

“Vậy xe ngựa này đi nơi nào.” Hắn trái lại hỏi rất nhanh.

“Phạm Tự.”

Hắn cười híp mắt: “Ha ha, vừa vặn bản thiếu gia là chuẩn bị một chút dầu mè, tiền bạc cầu cái bình an.”

Ta nhú mày, làm sao lại có chuyện đúng lúc như vậy, hắn rõ ràng là đang gạt người.

Vì thế, ta nhin không được bèn nói: “Không, ta tạm thời không muốn đi đến đó, chúng ta ra khỏi thành đi.” Nói như thế, để xem hắn còn nhờ xe như thế nào.

Xa phu biết dụng ý của ta, cũng không lật tẩy, tiếp lời nói: “Công tử, người nghe thấy chứ? Tiểu thư nhà ta nói không đi Phạm Tự, ta thấy người vẫn là nên...”

“Bản thiếu gia cũng đang rất muốn đi, bản thiếu gia cũng ra khỏi thành.” Hắn cười hi hi nói.

Ta giật mình, tên này thật đúng là thuận theo chiều gió. Xa phu quay đầu hỏi ý kiến ta. Lúc này, ta cũng không biết nên làm sao mới tốt, liền nghe xa phu nhỏ giọng nói:

“Người này có võ công.” Ân ý, xa phu cũng không muốn phát sinh thêm sự cố gì.

Mà nhìn vị thiếu niên kia cũng không giống kẻ xấu. Vì thế, ta nhẹ giật đầu.

“Vậy thì công tử, mời lên xe.” Xa phu nhìn hắn nói.

Con người của hắn cười đến hết sức sáng lạn, tay chân ôm chặt con ngựa cũng buông lỏng ra, lập tức nhảy lên. Ta hoảng sợ, theo bản năng né vào bên trong. Ngược mắt, đụng phải ánh mắt hắn. Vốn tưởng rằng, người như vậy, ta nên chán ghét. Nhưng ở trong nháy mắt đó, hoàn toàn thay đổi ý nghĩ trước. Dáng vẻ hắn, rất là giống trẻ con. Ánh mắt rất tinh khiết, không biết sao lại làm cho người ta không thể nào chán ghét được. Thế nhưng hắn lại cười ‘haha’ với ta, thu hồi quạt xếp, nhìn ta nói:

“Tiểu thư, người rất xinh đẹp.”

Ta bị hắn nói thế, trên mặt liền nóng lên, người có dáng vẻ lịch sự như vậy, thế nhưng hành động của hắn lại làm người ta giật mình. Hắn chẳng kiêng dè tí nào, nhích lại gần chỗ ta ngồi, đôi mắt đẹp chớp chớp mấy cái, liền chột nhú mày:

“Ồ, người khóc?”

Ta lấy làm kinh hãi, vội vàng quay mặt đi. Hắn cũng không chịu bỏ qua, không cảm thấy phiền mà tiến gần lại, mở miệng nói rất có lý:

“Ai khi dễ người hả? Bản thiếu gia thay người đi dạy dỗ hắn, coi như đền ơn lần nhờ xe này.”

Ta không muốn đề ý đến hắn, hắn vẫn nói: “Nói cho ta biết đi, bản thiếu gia nói được thì làm được.”

Hắn cách ta rất gần, ta thậm chí còn ngửi được mùi nhan thoang thoảng.

Ta cắn môi: “Xin công tử tự trọng.”

Hắn ngẩn ra, ngay sau đó liền cười lộ lên, nháy mắt nói: “Bản thiếu gia ghét nhất là những người khi dễ nữ nhân, hơn nữa, lại còn khi dễ tiểu thư xinh đẹp như vậy. Nếu không thể bỏ ra một chút sức, trong lòng rất không thoải mái.” Hắn gỡ quạt xếp viền vàng trên tay, một dáng vẻ hết sức ảo não.

Ta im lặng đánh giá người trước mặt, hắn rõ ràng không phú thì quý, vốn không nên đòi đi nhờ xe ngựa của ta. Xem ra, lại là một thiếu gia nhà giàu phóng túng. Chưa nếm qua mùi vị lo âu, cho nên mới mở miệng luyên thuyên không có gì ngăn cản được.

Dường như hắn nhớ tới cái gì ‘à’ một tiếng, nhìn ta cười nói: “Đã quên nói với tiểu thư, bản thiếu gia gọi là Bất Nhân.”

Bất nhân? Cái này mà cũng gọi là tên sao?

Hắn lại nói: “Haha, người nhất định là suy nghĩ, bản thiếu gia có vị huynh đệ gọi là Bất Nghĩa hay không? Ừ, trả lời luôn!”

Không ngờ hắn lại tự nói, có chút chẳng còn gì vui hơn.

“Ha ha.” Ta không nhịn được bèn bật cười.

Hắn càng vui vẻ, mở quạt xếp ra quạt gió, vừa nói rất chăm chú: “Người cười lên nhìn tốt hơn, về sau phải cười thường xuyên. Mỗi người, vui vẻ cũng là sống, không vui cũng là sống, vậy vì sao không vui một chút chứ?”

Ta giật mình, này giống hán lúc trước, nhưng lại hoàn toàn biến thành một người khác.

Nói rất chân thành, vui vẻ và không vui vẻ đều là sống. Chỉ là, vui vẻ một chút, ta....còn có thể như vậy sao?

Hắn gấp quạt xếp lại, “Bốp” một tiếng, không lưu tình mà gõ vào trên đầu ta, mở miệng: “Một tiểu nha đầu như ngươi, làm sao lại có nhiều chuyện phiền não như vậy?” Trên cổ tay hắn, có vài dấu gị đó rất nhạt, có vẻ như là bị thứ gì đó cắt qua.

Theo bản năng ôm đầu, chưa từng nghĩ hắn lại gọi ta là tiểu nha đầu....Hắn....Nhìn hắn cũng không thấy được là so với ta lớn hơn.

Chợt hắn ngưng cười, cố ý gằng giọng nói: “Bản thiếu gia tuyệt đối lớn hơn ngươi, nhưng không cho nói bản thiếu gia lớn tuổi nhưng gương mặt trẻ con, đó cũng là một sự sỉ nhục!” Câu nói sau cùng kia, trái lại hắn nói rất là nghiêm chỉnh nghiêm lợi.

Ta ngạc nhiên, hắn vẫn cứ nói liên tục: “Ngươi mau nói cho bản thiếu gia biết ngươi tên gì, nếu không bản thiếu gia bị thiệt thòi rồi!”

Ta không nói gì, cũng đâu phải ta muốn hắn nói cho ta biết. Huống hồ, ta với hắn chỉ gặp mặt một lần, hắn chỉ là một kẻ nhờ xe, ta không cần thiết phải nói tên của mình cho hắn ta.

Thấy ta không nói lời nào, hắn liền quay đầu hỏi xa phu: “Tiểu thư nhà ngươi tên gì?”

Xa phu cũng không để ý đến hắn, hắn không vui mà chống má nói: “Bản thiếu gia cảm thấy ngươi nên gọi là Bất Nghĩa. Không có chút nghĩa khí nào!”

Aiz, hắn cảm thấy nên giảng nghĩa khí với ta?

Ta cảm thấy rất buồn cười, hắn thật sự là một người đặt biệt.

Vốn tưởng rằng ta đối với hắn như vậy, hắn sẽ an tĩnh lại, nhưng không ngờ, không ảnh hưởng đến hắn một chút nào. Cái miệng của hắn mở to, gần như vĩnh viễn không biết ngừng lại nghỉ:

“Ngươi đi Phạm Tự làm cái gì thế, hay là cầu phúc, bản thiếu gia lâu rồi cũng không đi tới loại địa phương đó. Ngươi nói thử xem, thật sự có Phật sao? Đúng không? Vậy hắn nên phù hộ bản thiếu gia bình an, sống lâu trăm tuổi.”

“Ngươi đi Phạm Tự, sau đó đi đâu? Để xem bản thiếu gia có thể tiếp tục đi nhờ xe hay không.”

“À, sớm biết vậy, mới vừa rồi tại tiểu lâu kia, nên đem những món chưa có ăn xong gói lại mang đi. Nói xong thật có chút đói bụng, không biết trong tút có vịt nướng ăn hay không?” Hắn cứ lải nhải nói, trên mặt luôn mang theo nụ cười. Không biết vì sao trên người của tên này giống như có ma lực trời sinh, có thể làm lòng người thả lỏng. Cuối cùng, xe ngựa ngừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng của xa phu:

“Đã đến Phạm Tự, công tử, mời xuống xe.”

“Nhanh như vậy, đã đến rồi hả?”

Con người của hắn loé sáng, đứng dậy muốn xuống xe, chợt dừng lại: “Ế, ngươi không xuống sao?”

Hiện giờ, ta làm sao xuống được chứ, chẳng lẽ muốn cho hắn nhìn thấy ta cùng với xa phu trèo tường vào sao? Nên không thể làm gì khác hơn là trả lời:

“Công tử vẫn nên xuống trước đi, nếu để cho người khác nhìn thấy công tử cùng ta từ bên trong xe ngựa đi ra, sợ là không tốt.”

Hắn nghe cảm thấy rất có lý, gật đầu nói: “Được, vậy lát nữa gặp.”

Hắn cười, nhảy xuống xe ngựa, đợi hắn đi xa, ta mới xuống xe ngựa. Xa phu đem ta đi vòng đến cạnh tường vây sân sau, nhỏ giọng nói câu: “Đắc tội rồi.” Liền chặn ngang eo, ôm lấy ta, nhún mũi chân một cái, xoay mình nhảy lên tường. Ta vẫn là giật mình kinh sợ, che miệng, sợ mình phát ra tiếng. Xa phu mang theo ta, thành thạo mà tìm đến phòng ta ở, từ sau cửa sổ xoay người đi vào. Người trên giường lên tiếng cảnh giác:

“Loan Phi?” Cuối cùng yên lòng, nói như vậy, thế là không có vấn đề gì rồi. Ta lên tiếng trả lời, mới thấy Tiết Vị Ương mở màn lụa ra, nhảy xuống giường. Xa phu cuối đầu nói: “Tiểu thư, mọi chuyện thuận lợi.”

“Vất vả rồi.” Tiết Vị Ương nhìn thoáng qua hắn, đứng dậy đi tới, nhỏ giọng nói: “Ta phải về, có thời gian sẽ trở lại thăm ngươi.”

“Vị Ương.” Ta gọi nàng dừng chân, lắc đầu nói: “Về sau, không cần trở lại nữa.”

Nhưng nàng lại cười: “Ta tới cũng là vì ca ta. Huynh ấy muốn biết tình hình của ngươi.” Tiết Tùng Ninh đến, là điều không thích hợp, cho nên, mới bảo nàng tới. Trong lòng khiếp sợ, ta buột miệng nói: “Ngươi nên nói cho hần ta không phải là...”

“Có phải hay không, quan trọng sao?” Nàng cắt ngang lời ta, mỉm cười với ta, xoay người, cùng xa phu, hai người nhún người nhảy ra ngoài. Ta không dám gọi, đuổi đến cửa sổ, thấy bọn họ đã sớm thi triển khinh công rời đi. Ngơ ngác mà nhìn một lát, mới từ từ đưa tay đóng cửa sổ lại. Ta không phải Khinh Ca, nhưng là người nắm đó Tiết Tùng Ninh gấp. Tạo hoá trêu ngươi, hần dù không biết, lại như Tiết Vị Ương nói. Phải hay không phải, căn bản không quan trọng. Cũng nhất định là hồ đồ. Ta cùng với Quân Lâm, ta cùng với Quân Ngạn!

***

Ban đêm, nghiêng người nằm ở trên giường, nghe thấy tiếng chân cung nữ đi lại ở bên ngoài nhỏ dần.

Nhớ tới ánh mắt Quân Ngạn lúc gần đi, trong lòng dâng lên nỗi khổ sở. Lần đi Lăng Nam, ta và hần, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Xoay người ngồi dậy, phủ thêm áo khoác, đi đến bên cạnh bàn, rót chén trà, rồi để ở bên môi. Bỗng nhiên, nghe thấy cửa sổ truyền đến một trận tiếng động. Ta giật mình, không lẽ Tiết Vị Ương trở lại?

Vừa quay người lại, thấy một bóng dáng lúi thủi đến gần, dù ta chưa thấy rõ, nhưng cũng biết, căn bản không có khả năng là Tiết Vị Ương!

“Aizz.” Ta thờ nhẹ một cái, theo bản năng cầm chén trà trong tay ném ra ngoài.

Chỉ thấy hần lắc mình một cái, tiếp được chén trà ta ném ra ngoài thật không tồi chút nào, tiếng nói vui cười truyền đến: “Không tồi không tồi, nếu là rơi trên mặt đất, vậy thanh danh của ngươi sẽ bị hao tổn rồi, Loan Phi à..?”

Lòng hơi run lên, ta đã biết người tới là ai rồi.

Không phải là Bất Nhân nhờ xe vào ban ngày sao?

Nhưng, hần lại biết tên của ta! Không lẽ nói...

Vô cùng khiếp sợ nhìn người trước mặt, hần căn bản không bỏ đi. Hần đi theo ta, cùng từ trên tường vây sân sau nhảy xuống? Sau đó, ở bên ngoài ghé vào cửa sổ, nghe lén ta và Tiết Vị Ương nói chuyện. Lại, mắt mở to nhìn bọn hần từ bên ngoài phòng ta ra ngoài.

Làm sao nghĩ đến, nhờ xe lại là một tên đại phiền toái. Ta khiếp sợ mà không nói ra lời, ngây ngốc mà đứng nhìn hần.

Đêm nay, ánh trăng không tốt lắm, chỉ lờ mờ có thể nhìn thấy hình dáng hần, mà lông mi hần dài như cánh quạt trên tay hần, rắc xuống, cong cong đen như mực.

Hần một chút cũng không thấy mất tự nhiên, gơ tay đem nước trà trong chén uốn cạn. Tự ngồi, đảo ly một cái, nhấp một ngụm, nói:

“Aiz, ngươi đừng hiểu lầm à, bản thiếu gia cũng không phải cố ý theo dõi ngươi. Bởi vì, bản thiếu gia vốn nghĩ là ở cửa chờ ngươi cùng nhau vào, cũng không nghĩ là ngươi căn bản không có vào. Bản thiếu gia cảm thấy rất kì lạ, liền nhô đầu ra nhìn nhìn. Nếu không nhìn thì không sao cả, chứ nhìn thấy ngươi và xa phu kia liều mạng chạy đến phía sau viện!”

Ta lấy làm lạ, mặc dù đúng là chạy vài bước, nhưng, nào có như hần cường điệu hoá mà nói như vậy.

“Sau đó, bản thiếu gia tò mò liền đi theo nhìn một tí. Woa, hần lại ôm eo của ngươi! Vì thế bản thiếu gia lại hiếu kỳ, liền cùng nhảy qua tường. Sau đó, thấy các ngươi vào gian phòng này, bản thiếu gia....”

“Công tử!” Thật sự ta chịu không được nữa bèn ngắt lời của hần.

“Ngươi tới là vì điều gì?”

Hần làm sao có thể, nửa đêm vào phòng nữ tử.

Ta cảnh giác mà kéo chặt quần áo, may mắn mới vừa rồi dậy có phủ thêm áo khoác.

“Không phải...” Hần sợ run lên, chợt đứng dậy, đi tới cửa, từ trong khe cửa liếc nhìn ra ngoài, quay đầu nhìn ta, thề nhưng nhỏ giọng xuống nói:

“Bản thiếu gia không phải là lo lắng cho ngươi sao?”

Ta kinh ngạc: “Lo lắng cho ta?”

Hần ra sức giật đầu một cái: “Đương nhiên, bản thiếu gia thấy ngươi sau khi vào gian phòng này, nàng kia đi ra lại không phải ngươi, nhưng mặc quần áo của ngươi. Sau đó, lại phát hiện, bên ngoài gian phòng này luôn có người tuần tra. Bản thiếu gia liền nghĩ, ngươi không nên tới làm một chút chuyện vĩ

đại?”

Chuyện...vĩ đại? Ta mò mịt nhìn hấn một chút, thật không hiểu rốt cuộc là hấn đang nói cái gì.

Hấn chăm chú giải thích: “Vĩ như thay muội xuất giá, thay tỷ xuất giá, hay là, người dùng chính mình tới đổi tự do người nào đó?”

Ta nghe hấn nói làm dở khóc dở cười, sức tưởng tượng của hấn thật là phong phú. Xuất giá ai lại đến chùa miếu chứ?

“Khụ, còn không phải là bởi vì bản thiếu gia thông minh? Xa phu kia mặc dù ở trước mặt bản thiếu gia mở miệng gọi người một tiếng tiểu thư, nhưng đối với người, thì trước giờ chưa từng gọi qua một tiếng tiểu thư. Cho nên...”

Hả cúi xuống, nhìn ta chăm chăm, trong con người từ từ rọi ra ánh sáng: “Hấn không phải là người của người.”

Cuối cùng, ta dừng cười.

Chi tiết như vậy, ngay cả ta cũng không chú ý tới. Nhưng hấn lại chú ý tới.

“Rốt cuộc người là ai?” Lui lại một bước, phòng bị mà nhìn người trước mặt.

“Bản thiếu gia là Bất Nhân?” Hấn lại khôi phục dáng vẻ đùa cợt như trước.

Ta ngược lại chấn động, hấn bước lên một bước, đưa tay về phía ta, cười nói:

“Đi thôi, bản thiếu gia mang người đi, nơi này rất ngột ngạt, đem những người muốn nhốt người ở trong này, tất cả tức chết đi!”

Không thể tin mà nhìn hấn, hấn nói...Muốn dẫn ta đi.

“Đi nha.” Hấn thấy ta đứng im, liền bước lên kéo ta. Ngược lại, ta thối lui một bước, cười khỏ nhìn hấn, mà hỏi:

“Người cũng biết ta là ai mà?”

“Người là Loan Phi.” Lúc nói chuyện, hấn đã bắt được tay của ta. Ta sợ tới mức vội rút tay mấy lần, hấn lại rất nhanh bắt được, vừa bữu môi nói:

“Người đừng nao loạn, bản thiếu gia thấy bao tử mình rất đói, không còn sức để bắt người nữa.” Hấn nói không còn sức, nhưng ta thấy ta cầm lấy tay của ta không không giảm lực tí nào.

Ta vừa nóng vừa giận, đành phải cắn răng nói: “Người mau buông ra! Người cũng không biết ta là ai, sao dám làm chuyện như vậy? Người không sợ ta gọi người?”

Nhưng hấn lại hỏi lại: “Người gọi người? Thì sao nào?”

Lông mi của hấn khẽ rung, chắc chắn ta không gọi.

Ta chợt ngẩn ra, gọi người sẽ liên quan đến danh dự hoàng thất, phía trên chắc chắn sẽ đem việc này ra chèn ép. Nhưng, thị vệ bên ngoài nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn. Đơn giản, trên đời sẽ tan biến mất một người thôi.

Nhưng, hấn cũng không có ác ý. Ta làm sao có thể để hấn đi tìm chết?

Ta không gọi người, cũng không thể đi theo hấn.

Ta vung tay hấn không được, đành phải nói: “Người không phải tới làm chuyện tốt sao, hiện tại, ta không muốn đi theo người, nếu người cố ý muốn đem ta kéo ra ngoài, thì là bắt cóc ta!”

“Này!” Cuối cùng hấn nhin không được mà kêu lên: “Người đừng không biết phân biệt tốt xấu à! Bản thiếu gia nào có muốn bắt cóc người.”

“Nếu không có mời người buông tay.”

“Người!” Hấn bị ta nói đến không thể thốt nên lời, tức giận mà buông tay, nói:

“Tức chết bản thiếu gia, tức chết mà!”

Hấn không đi, vẫn còn muốn nói chuyện: “Bản thiếu gia, bây giờ đều muốn làm việc thiện tích đức, cướp của người giàu chia cho người nghèo, cướp hiếu tử cứu giúp kẻ lừa đảo, hại chính bản thiếu gia trở cấp thật là nhiều tiền! Cứu một nữ tử rơi xuống nước, nàng lại nói là nàng tự sát, lại còn mắng bản thiếu gia xen vào việc của người khác. Trái lại, ở bên bờ đối diện có một nữ nhân xấu đến nỗi bản thiếu gia nhìn cũng muốn khóc, kêu to nói mình muốn trọt xuống sông Hoàng Hà, nếu bản thiếu gia cứu nàng, nàng liền lấy thân báo đáp! Hiện tại, muốn kéo người ra biển lửa mà người lại nói xấu bản thiếu gia bắt cóc người! Các người...các người.” Hấn chìa tay vào ta, lại buông xuống trên ngực, nói:

“Các người khi dễ người quá mức! Tức chết ta, tức chết ta mà.....!”

Nghe hần lải nhải lằm nhăm nói một tràng, ta cũng không biết nên đánh giá hần như thế nào ‘Xen vào việc của người khác’. Hần là người đáng yêu lại đáng giận, lại cứ muốn mắng hần, nhưng không mở miệng được.

Ta đang muốn nói chuyện, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện.

“Giống như có tiếng nói từ trong phòng truyền ra.”

“Đúng vậy đó, ta cũng nghe thấy, gọi người vào trong xem một chút.”

Ta lấy làm kinh hãi, ngộ nhờ có người tiến vào nhìn thấy, thì không tốt.

Vội vàng bước qua đẩy hần, nói: “Có người đến, người mau đi!”

Hần ngược mắt, hơi kinh ngạc mà nhìn ta. Ta mặc kệ như thế, trực tiếp kéo hần dậy, đẩy tới cửa sổ, vội la lên: “Người còn không mau đi!”

Hần sững sốt một tí, lập tức nhìn ta giả trang thành cái mặt quý, lúc này mới từ cửa sổ mà nhảy ra.

Cốc cốc——

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi: “Nương nương? Nương nương?”

Vội vàng xoay người vòng ra sau bình phong, liền thấy cửa đã bị đẩy ra, cung nữ cầm theo đèn lồng bước vào, thấy ta vội vàng hành lễ nói:

“Nương nương.”

Nàng nói xong, cầm đèn lồng trên tay cố ý rọi khắp nơi, dường như là đang tìm người nào đó.

Ta ổn định tinh thần, lạnh giọng nói: “Sao, ai gia có chút khác nước, liền ngồi dậy rót chén trà uống.”

Ánh mắt cung nữ rơi vào trên mặt bàn, trông thấy bên trên đặt một chén trà. Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn ta không có vì bị Bất Nhân lấy chén trà của mình uống mà rót thêm một chén.

“Trà cũng uống xong, ai gia đi ngủ.” Nói xong, xoay người lên giường.

Cung nữ lại chưa từ bỏ ý định mà nhìn một vòng. Cuối cùng mở miệng nói:

“Vậy nương nương sớm nghỉ ngơi. nô tỳ cáo lui.”

Đèn lồng chiếu sáng dần dần tối xuống, cửa được đóng lại rất nhẹ nhàng.

Ta hồi hộp mà ngồi dậy nhìn ra cửa sổ, sợ Bất Nhân đột nhiên quay lại. Nhìn rất lâu, cũng không thấy động tĩnh, mà ta, rốt cuộc cảm thấy có chút mệt mỏi. Liền nằm xuống, nhắm mắt lại mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, liền có cung nữ tới đánh thức, nói là kể từ hôm nay, phải bắt đầu ở trong phòng sao chép kinh Phật rồi. Ta nhìn sang bên cạnh, đã thấy trên bàn sớm chuẩn bị bút mực giấy nghiêng, bên cạnh còn để một chồng kinh Phật thật dày.

Ta cái gì cũng không nói, nếu là vì hoàng thất cầu phúc, thế thì sao chép kinh Phật là chuyện hết sức bình thường. Tuy cung nữ hầu hạ đứng dậy, dùng xong đồ ăn sáng, liền yên lặng ngồi xuống, mở kinh Phật trên bàn ra.

Cung nữ lẳng lặng nán lại ở tại một bên. Ta sao chép kinh Phật, nàng liền ở bên cạnh bưng trà đưa nước, một bước cũng chưa từng rời khỏi. Chỉ là, sau khi bữa trưa qua đi, liền thay đổi một cung nữ khác.

Ngày hôm đó, lúc cung nữ tới thay ca, hai người lưu lại ở cửa một lúc. Nghe một người nói: “Aizz, ta mới ở đằng trước về, nghe nói trong tự có một Đại Kim Chủ đến! Nhưng cũng thật là vung tiền như rác!”

Người kia cười nói: “Thế thì cùng người có quan hệ gì, chúng ta đây, cứ nên làm tốt bổn phận của mình.”

Ta cũng không nhìn các nàng, các nàng muốn giám thị ta, thì cứ tùy ý. Ngược lại ta rất muốn biết, Dương Trọng Văn hần, rốt cuộc là lo lắng cái gì? Như mong muốn của hần, ta sẽ không lựa chọn tự sát. Mà hiện tại ta chỉ có một mình, hần vẫn đối với ta như vậy.....

Suốt mấy ngày, Bất Nhân cũng không trở lại.

Thiếu niên kia bởi vì nhờ xe mà từng có duyên gặp một lần, cuối cùng cũng là trong sinh mệnh của ta, một khách qua đường. Hào nhoáng, như mơ.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Giả Chết

Mỗi ngày trôi qua thật nhạt nhẽo và buồn tẻ.

Mỗi ngày đều không ngừng sao chép kinh Phật, có lúc, ngay cả trong mơ cũng đều là Phạm Văn(* văn tự Ấn Độ cổ) quen thuộc kia. Cũng đã lâu rồi ta chưa nghe tin tức gì từ bên trong Hoàng Thành. Về hấn, về Vân Lan. Ta phát hiện, thì ra, khi không nghe thấy, tâm cũng sẽ không đau. Mà ta, cuối cùng cũng có thể từ từ quên hấn một cách hoàn toàn.

Có một lần chép Kinh văn, tình cờ phát hiện ở giữa kẹp một quyển âm luật. Ta rất thích bản nhạc《Vân Thủy Thiên Tâm》kia, thanh âm rất thanh thúy và thuần túy. Hồi cung nữ muốn lấy một cây đàn, trái lại nàng không cự tuyệt, hôm sau liền mang đến cho ta.

Chép Kinh Phật một mội, liền lấy đàn ra gảy bản nhạc kia.

Từ tiếng nhạc, nghe như là phảng phất tiếng dòng suối đang chảy réo rắt, nhắm hai mắt lại cảm thấy mát mẻ còn có hương thơm của thiên nhiên. Đầu ngón tay nhúc nhích, lòng của ta cũng từ từ lặng xuống. Từ bỏ trần thế, dứt bỏ những suy nghĩ rối rắm, dứt bỏ chính mình. . . . .

Thình thoảng, nghĩ đến cái ngày mà người ở trong xe ngựa đã nói với ta, vui vẻ cũng phải sống, không vui cũng phải sống, vì sao không lựa chọn vui vẻ chứ?

Ta nghĩ, không gì là có tư cách hay không tư cách, chỉ cần ta cười, chỉ cần ta vui vẻ. . . . .

Khoảng thời gian Quân Ngạn rời khỏi kinh thành cũng đã hơn một tháng, ở phía Nam, cũng không có bất kỳ tin tức nào về hấn. Ta không nhịn được mà bật cười, không có tin tức cũng là tin tốt nhất.

Biểu ca là cát nhân thiên tướng, chắc chắn bình an vô sự.

Có lúc, ta thình thoảng hay đi ra ngoài, ngồi nghỉ ở trong viện một lát, lại luôn cảm thấy có người ở một bên nhìn ta.

Rất lâu, cảm giác kia rất mãnh liệt, ta nhìn không được mà đứng dậy tìm kiếm. Cuối cùng, không thu hoạch được gì.

Thu đi đông lại, trong nháy mắt, năm tháng trôi qua, đã gần đến cuối năm rồi.

Trong thời gian đó, Tiết Vị Ương cũng đến hai lần, chỉ là muốn thăm ta. Nàng nói Tiết Tùng Ninh vẫn rất tốt, chỉ là vẫn nhớ mong ta. Hấn nói, trước kia, hấn không hiểu vì sao ta lựa chọn ở lại, hiện tại hấn đã biết, là vì Phụng Lê Mạch, cho nên hấn tôn trọng ta. Nàng còn nói nàng cần làm gấp một chuyện, sợ rằng phải mất một thời gian dài mới đến thăm ta được. Ta chợt nghĩ tới khi đó, nghe nói Tiết Vị Ương đang âm thầm điều tra chuyện của ám hội, tuy ta biết nàng muốn điều tra cái gì, nhưng vẫn rất lo lắng cho an toàn của nàng. Muốn nàng nhất định phải thận trọng, nhưng Tiết Vị Ương chỉ cười nhạt.

Nghe nói Trịnh Thái phi ở bên phòng phía tây đột nhiên ngã bệnh, ta còn thấy thái y trong cung đến chuẩn bệnh cho nàng. Nhưng đã mấy ngày trôi qua, bệnh tình vẫn như cũ không thấy khá hơn. Cung nữ, bọn thị vệ, một đám, nhìn không thấy được vẻ đồng cảm cùng bi thương nào ở họ. Ở trong mắt bọn họ, Trịnh Thái phi cùng lắm chỉ là một chủ tử thất thế, không đáng giá để bọn họ đi lấy lòng nàng. Ta cũng không đến phòng phía tây một bước, nàng đối với ta mà nói cũng chỉ là một người xa lạ đã từng nghe qua tên mà thôi. Hiện tại, ta còn không thể tự giúp mình, cũng không muốn đi trông nom chuyện như vậy.

Nhưng ba ngày sau, đột nhiên nghe tin Trịnh Thái phi ra đi.

Nghe thấy tin tức này ta không khỏi kinh hãi. Cảm thán, thì ra tính mạng con người lại yếu ớt mỏng manh như vậy.

Ta chợt nghĩ tới có một ngày, ta cũng có thể, an tĩnh chết đi như vậy, lại chán nản cười, cố gắng sống tốt, vì cũng không còn người nào quan tâm ta nữa.

Gần đến giao thừa, khí trời càng ngày càng lạnh.

Cung nữ cầm chăn đệm thật dày đi vào, cười nói:”Nương nương, đây là đồ trong cung mới vừa đưa tới, hoàng thượng nói năm mới sắp đến, cho nên ban cho các vị Thái phi các vật dụng thường dùng hàng ngày.”

Ta chỉ đứng ở đó, cũng không trả lời lại.

Cung nữ đưa đồ tới bên giường, bỏ chăn đệm cũ ra, sau đó lại ti mỉ đem đồ mới thay vào.

Ta đang đứng, chợt nghe thấy gian phòng bên cạnh truyền ra một tiếng kêu sợ hãi. Sau đó, là tiếng bước chân thị vệ chạy tới. Cung nữ rõ ràng cũng giật mình sợ hãi, bỏ cả chuyện đang làm trên tay nhắc chân chạy ra ngoài.

Ta chân chờ một lát, cũng đi theo.

Giọng đó là của Liễu Thái phi ở phòng bên cạnh ta truyền tới, lúc này, có rất nhiều người chạy vào. Ta đi lên trước, thấy cửa mở rộng, không nhìn được liếc mắt nhìn vào.

Nhất thời, cả người như bị một chậu nước lạnh từ đầu dội xuống.

Cây dao nhỏ kia đâm thẳng trên ngực cô gái, máu tươi chảy ra đỏ thẫm. Người bước vào, cũng la hoảng lên. Thị vệ bước tới rất nhanh, lấy tay của một cung nữ chặn miệng vết thương lại, sau đó hét to: “Nhanh đi gọi thái y!”

Cung nữ đó sợ tới mức khóc hét lên, nhưng tên thị vệ kia đâu có rảnh mà quan tâm, đành mặc hấn lấy tay của mình đè xuống. Nhưng cả người của nàng đã run rẩy xụi lơ trên mặt đất.

Cung nữ trong phòng ta lúc này vội lui ra ngoài, thấy ta đứng ở cửa, sợ run lên, vội đỡ ta nói: “Liễu Thái phi điên rồi, nương nương, chúng ta về thôi.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng, nàng nói Liễu Thái phi điên rồi? Nói như vậy, nàng ta là tự tử?

Ta ngây người để mặc cho nàng đỡ ta trở về. Nhưng trong nháy mắt, lúc xoay người, ta nghe thấy giọng nói suy yếu của Liễu Thái phi, xen lẫn bi thương vô hạn truyền tới: “Nhớ năm đó, ta ở Liễu phủ cũng là con gái bảo bối của cha mẹ, nhưng lại phải vào cung . . . . . Lý lang không quan tâm ta, cưới người khác. . . . . Hôm nay, hôm nay ta còn phải ở chỗ này, tuổi già cô đơn cả đời.”

“Nương nương, Liễu Thái phi thật sự điên rồi.” Cung nữ nói với vẻ nghiêm túc, chân bước càng nhanh hơn.

Ta lại đẩy nàng ra, đi thẳng về phòng.

Chẳng biết tại sao, lúc nghe nàng ta nói đến cha mẹ coi nàng như con gái bảo bối, ta lại không khống chế được, nước mắt liền trào ra điên cuồng.

Ta, cũng không phải vậy sao?

Đều là người đồng bệnh tương liên. . . . .

Đã qua biết bao ngày đêm dài đằng đẵng, cuối cùng nàng ta cũng không chịu đựng nổi cô đơn, lựa chọn tự tử vào ngay lúc sắp đến giao thừa.

Trong đầu nhớ tới dòng máu đỏ tươi ngay trước mắt, cả người ức chế không được run rẩy lên. Ta co rúc ở trên giường, kéo chăn, khóc ồ lên.

Đã cho mời thái y, ta không biết trong lòng mình đến tận cùng là có cảm giác gì, là hy vọng nàng còn sống hay là hi vọng nàng chết đi.

Cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ sợ hãi phải ở một mình như lúc này.

Cho tới bây giờ, cho tới bây giờ, chưa từng có. . . . .

Giao thừa năm ngoái. Ta còn ở dưới gối cha mẹ, cung phụng chăm sóc. Giao thừa năm nay, cũng đã là cảnh còn người mất, mọi chuyện đều ngừng lại!

Ta cũng không biết từ nay về sau, sẽ còn bao nhiêu năm tháng cô độc chờ đợi ta . . . . .

Lục ca, huynh ấy có biết ta còn sống hay không. Nếu biết, huynh ấy chắc chắn sẽ tới tìm ta. Ta rất sợ, một ngày nào đó không thể chống đỡ được nữa, cũng sẽ giống như Liễu Thái phi.

Ta phát hiện ra, thì ra ta luôn đem sự yếu ớt kia giấu đi. Rồi đột nhiên trong lúc đó, có thể đánh ta trở về bộ mặt thật.

Thái y đã tới, nhưng chỉ đến trong chốc lát lại quay trở về.

Liễu Thái phi, cuối cùng chết rồi.

Cả một buổi chiều, ta cũng không nói một câu. Chẳng qua cứ vùi đầu vào chép kinh Phật, không biết bao nhiêu lần. Hình như, còn chép sai không ít chỗ.

Dường như ta cảm thấy mình đã đi tới ranh giới cuối cùng rồi.

Chỉ cần chạm nhẹ cũng đau đớn, trong nháy mắt đem mình bao phủ.

Buổi tối, cung nữ hầu hạ ta đi ngủ, sau đó mới dập tắt đèn, nhỏ giọng lui ra ngoài.

Ta mở to hai mắt nhìn lên đỉnh màn, làm thế nào mắt cũng không thể khép lại.

Vào nửa đêm canh ba, sau khi nghe thấy ngoài cửa sổ, có một hồi tiếng vang nhẹ. Lúc đầu, ta còn cho là thanh âm của gió, cho đến khi bóng đen kia nhảy vào đứng ở trước giường ta, ta mới phục hồi tinh thần lại. Người nọ cũng đã đưa tay vén màn lựa trước giường ta lên, hí mắt gọi: “Loan Phi, nha đầu.”

Ta ngơ ngác nhìn hấn, một hồi lâu, đột nhiên khóc lên. Câu “Nha đầu” đã lâu rồi ta không nghe thấy. Ta nhớ tới Lục ca của ta — Phụng Lê Mạch.

Người trước giường có vẻ bối rối không biết làm sao, ngồi ở mép giường của ta nhủ mảy nói: "Này này, bản thiếu gia không phải cố ý muốn hù dọa người khác. Này, người, người đừng khóc có được hay không?"

Ta vẫn khóc không ngừng, giống như ngoại trừ Lục ca của ta ra, đối với hắn còn có một loại vui mừng.

Nhìn thấy Bất Nhân, ta lại giống như nhìn thấy cứu tinh. Đột nhiên ta rất muốn nói với hắn, cứu ta.

Người này, ta quen biết đã gần nửa năm, nhưng lại ở chung không tới một ngày, ta bỗng nhiên có cảm giác muốn lệ thuộc vào. Bởi vì ngoại trừ hắn ra, ở chỗ này, ta đã không còn người nào có thể tin được nữa.

Hắn xoay người lại hướng ngoài cửa liếc mắt nhìn, quay đầu lại nói: "Này, người khác cũng được nhưng đừng có khóc ra thành tiếng!"

Ôm lấy chân bông đứng dậy, giờ tay lên bối rối lau đi nước mắt, lắc đầu nói: "Ta chỉ là nhớ tới Lục ca của ta, ngày trước chỉ có huynh ấy gọi ta là nha đầu."

"Aizz." Con mắt xinh đẹp của hắn chớp chớp, một lúc sau mới cong khóe miệng nói, "Vậy thì bản thiếu gia đã an tâm, còn tưởng rằng do bản thiếu gia dọa người sợ! Haiz, về sau bản thiếu gia sẽ làm ca ca của người."

Trái tim chợt ấm lên, ta nhìn hắn, hắn cũng nhìn ta cười rục rờ.

"Người, sao lại tới đây?" Ta hỏi hắn. Biến mất gần nửa năm, ta chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, hắn còn có thể xuất hiện.

Giống như nói đến vấn đề chính, hắn ngồi lại ngay ngắn, nghiêm trang mở miệng: "Câu này hỏi rất đúng lúc! Bản thiếu gia làm chuyện tốt, chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng. Lần trước người nói bản thiếu gia dẫn người đi là bắt cóc người, vậy hôm nay, bản thiếu gia hỏi người một lần nữa. Vẫn là bắt cóc chứ?"

Ta nhất thời ngơ ngẩn, câu nói lúc đó hắn vẫn còn nhớ!

"Thật không ngờ người có thể chịu đựng lâu như vậy, bản thiếu gia đợi người gần nửa năm! Hôm nay, mới thấy bộ dạng nhếch nhác này của người."

Hắn "Xoạc —" một tiếng mở quạt giấy ra, "Sớm biết như thế, sao còn cố gắng ở lại. Thật là vịt chết còn cứng mồm."

Hắn vừa dỗ ta, lại vừa muốn trách mắng ta.

Trong lòng đấu tranh một lúc, cuối cùng ta mở miệng: "Ta muốn rời đi, nhưng mà. . ."

"Đừng. Người chỉ cần nói người muốn, bản thiếu gia tự có biện pháp." Hắn nói rất quả quyết.

Nhưng, sao hắn biết ta còn đang lo lắng điều gì? Thế mà hắn chỉ cười, rồi đứng dậy, trong lúc ta kinh ngạc hắn đã nhấc màn lụa lên đi ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Tôi nay sẽ rời đi, người hãy cố chờ, bản thiếu gia sẽ lập tức trở lại. Người nhớ, ngàn vạn lần đừng ngủ thiếp đi nha!" Hắn vừa dứt lời, người đã đi đến cửa sổ và nhảy ra ngoài.

So với pháo hoa hắn còn ấm áp hơn.

"Này. . . ." Ta muốn đuổi theo hắn ra ngoài, mới nhớ tới mình còn chưa mặc quần áo, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Ta không biết, hắn đột nhiên muốn đi đâu. Sau đó, ta lại nhớ tới lời nói của hắn, bảo ta không được ngủ gật? Aiz, tình huống như thế ta làm sao còn có thể ngủ được đây.

Nghĩ tới đây, ta mặc quần áo thật nhanh, xuống giường. Đến bên cạnh bàn ngồi một lát, thì phát hiện, thì ra, lúc ta phải đi, lại không có đồ vật nào có thể để ta mang theo.

Trong lòng, vẫn còn thấp thỏm suy nghĩ, nếu ta đi Quân Lâm có thể giật chó đánh mèo đến trên người Lục ca của ta hay không?

Chậm rãi cắn môi, nếu như đã biết mà ta cứ đi như vậy, có phải rất ích kỷ hay không?

Bất giác, hai tay vòng quanh lại chung một chỗ, cố gắng hít thở thật sâu. Aiz, ta là Phương Loan Phi, cuối cùng cũng không thể biến thành người có lòng dạ ác độc được. Mặc dù bây giờ đã đến nước này, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng không dứt. Cho nên, ta biết chắc chắn cuộc đời này của ta nhất bị sẽ bị tổn thương.

Bất Nhân đi thật lâu mới trở về.

Lúc hắn trở lại, trên lưng còn vác một cái bao thật to. Ta giật mình đứng lên, hắn hướng ta làm động tác chó lên tiếng. Rồi sau đó, đem bao tải ở trên lưng để xuống.

Ta hạ thấp giọng hỏi: "Trong cái bao này chứa cái gì vậy?"

Thế nhưng hắn lại không có trả lời, chỉ nói: “Rút ra cho ta mấy cây trâm cài đầu, sau đó ngươi đi ra phía sau bình phong đợi.”

Ta muốn hỏi hắn, hắn lại thúc giục: “Nhanh đi.”

Do dự một lúc, cuối cùng tiện tay rút ra mấy cây trâm cài đầu đưa cho hắn, sau đó đi vào sau tấm bình phong.

Một lát sau, hắn mới nói được rồi. Thời điểm ta đi ra ngoài, chỉ thấy vật trong bao kia đã không còn. Sau đó, thấy hắn từ bên hông lấy ra mấy cái bình, dọc theo bốn phía phòng, đổ thứ trong bình ra. Thậm chí, ngay cả trong phòng trong cũng đổ ra. Ta đã đoán được, đó là dầu hỏa!

Lúc này, ta mới biết, hắn muốn làm cái gì.

“Nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi nơi này, trừ khi ngươi chết. Như thế, bất kể ngươi có khổ tâm hay bất đắc dĩ gì mà nhất định phải ở lại, bọn họ cũng không thể làm gì ngươi được. Bởi vì, ngươi không phải chạy trốn, có đúng không?” Hắn nhìn ta, sau đó ôm lấy eo của ta, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trong nháy mắt, nhìn thấy ống tay áo của hắn vung lên, chỉ nghe “Oanh” một tiếng, căn phòng sau lưng liền bị thiêu cháy. Thời gian chỉ trong một cái chớp mắt, ánh lửa đã bốc lên ngùn ngụt. Trong phòng đổ đầy dầu hỏa, chính là phòng ngủ giờ phút này có người chạy vào.

Tự thiêu mình trong biển lửa, một chiêu này thật sự lần nào cũng hữu dụng đấy. Khi đó, Tiết Tùng Ninh muốn ta giả chết, cũng dùng chiêu này. Lúc đó, vẫn còn ở trong phủ tướng quân, Quân Lâm cho dù muốn tra, cũng không dễ dàng như vậy. Nhưng hôm nay, khắp nơi đều là người của hắn. Dù cho hiện tại không vào được, nhưng một lúc sau đã có thể vào trong rồi. Hắn muốn sống phải thấy người chết phải thấy xác, nhất định sẽ tra xét rất cẩn thận.

Trong đầu vang lên lời Bất Nhân vừa mới nói, trong lòng chợt kinh hãi.

Hắn căn bản không sợ có người đi vào tìm thi thể của ta, như vậy mới vừa rồi hắn. . . . . Cái bao hắn vác trên lưng. . . . .

Ta không dám tin, Bất Nhân là người như vậy.

Nhưng, sự thật lại không thể không khiến ta hoài nghi. Trong cái bao kia, nếu không phải là người, vậy hắn dùng vật gì để giả dạng ta?

Tóm lấy y phục của hắn, ta đang muốn mở miệng, thế nhưng hắn lại quát nhỏ: “Đừng nói chuyện, bản thiếu gia đang mệt. . . . . Mệt chết đi được.” Hắn không có nhìn ta, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, mũi chân chạm nhẹ một cái, từ đầu cành cây tung người bay đi.

Ta chỉ biết hắn có võ công, lại không biết thì ra khinh công của hắn lại giỏi như vậy.

Cây ở trong rừng này cũng không lớn lắm, trong ngực hắn còn ôm ta, nhưng vẫn có thể từ trên cành cây nhẹ nhàng bay đi. Cành cây đó lay nhẹ nhưng cũng chỉ là thoáng qua, lại khôi phục như trước. Quả thật có thể coi là gió qua không dấu vết!

Mang theo ta, một đường hướng đỉnh núi mà chạy tới. Khi chạy đến đỉnh núi, hắn mới đặt ta xuống, tay chống lên một cái cây gần đó miệng thở hổn hển, vừa nói: “Không được, mệt chết, mệt chết ta rồi. . . . .”

Ta theo bản năng xoay người lại, nhìn thấy quang cảnh đỉnh núi kia là một mảnh rộng lớn, còn có thể nghe thấy tiếng hơi thở đứt quãng cùng tiếng than nhỏ kia.

Ta ngo ngác đứng nhìn, trái tim, có hàng trăm tư vị. Chẳng biết Bất Nhân đã đứng ở bên cạnh ta lúc nào, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn ta đặc ý nói: “Đẹp chứ? Bản thiếu gia có ánh mắt cực tốt đấy!”

Lời của hắn làm cho ta chợt nhớ lại vật trong bao kia, vội hỏi hắn: “Cái bao ngươi vác vào phòng ta, là cái gì?” Căng lớn mắt nhìn hắn, ta thật sự không hi vọng hắn sẽ nói ra cái đó, ta thật không muốn nghe sự thật này.

Hắn cười tủm tỉm mở miệng: “Chứa ngươi. . . . . thể thân của ngươi. . . !”

“Ngươi. . . Làm sao ngươi có thể. . .” Ta lui nửa bước, thật không muốn tin chuyện này là thật. Hắn còn nói, phải làm chuyện tốt. Một mạng đổi một mạng, điều này có thể gọi là làm chuyện tốt ư?

Thế nhưng hắn lại nhún nhún vai: “Chỉ là người chết mà thôi, có gì ngạc nhiên.”

“Người chết!” Ta tức giận, “Người chết là lớn nhất, ngươi làm sao có thể làm ra chuyện độc ác như vậy” ta càng lúc càng không thể tin được, chẳng lẽ lúc ta ở trong phòng chờ hắn, hắn lại đi đào mộ người khác lên!

Nhớ tới cái này, ta không khỏi cả người run rẩy. Hắn đến tột cùng, là hạng người gì?

Thế nhưng hắn lại giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, cắn răng nói: “Aiz, bản thiếu gia cũng không đi đào mộ của người ta! Éc. . . . . Bản thiếu gia nói là, nó cũng không hẳn là đào mộ! Rất. . . . . Cái này. . . . . Nói như thế nào đây “

Hắn dường như có chút áo nã, nhìn thấy mặt ta khiếp sợ, một tay kéo lấy ta đến dưới tàng cây ngồi, mới mở miệng: “Sáu ngày trước, bản thiếu gia tình cờ biết có một phạm nhân bị tội tử hình chém đầu, do sợ bị hành hình, nên đã tự sát trong tù. Ngươi cũng biết, người chết giống như vậy, sẽ bị ném ở bãi tha ma. Bản thiếu gia nghĩ đến đây, không bằng làm một chuyện tốt, đem nó mai táng. Hôm nay lại đột nhiên nhớ tới thi thể kia còn có thể cứu mạng, cho nên lại mời nó ra ngoài. Ngươi yên tâm đi, bản thiếu gia đã nói rõ với nó rồi, nó sẽ không tới tìm ngươi. Huống chi, nó chết thế cho ngươi còn có thể đổi

lại được một tang lễ long trọng. Có sao không làm?”

Lời của hắn, một lần so với một lần làm ta khiếp sợ hơn.

Nhưng, câu “Tang lễ long trọng” kia của hắn, lại làm lòng ta nháy mắt treo lên. Trái tim dường như ngừng đập, chân chừ một lúc cuối cùng hỏi hắn: “Ngươi đã biết thân phận của ta, sao còn dám cứu ta?” Nếu không, hắn nhất định sẽ không nói như vậy.

Cặp mắt xinh đẹp kia chớp chớp, hắn cười nói: “Ngươi chưa từng nghe qua Phật tổ trước mặt người người ngang hàng sao, thật uổng cho ngươi chép kinh Phật lâu như vậy! Bản thiếu gia chẳng qua là làm chuyện tốt, không hỏi ngươi là ai. Huống chi, bản thiếu gia là ai đây! Thiên hạ này, còn có chuyện bản thiếu gia không dám làm sao?” Hắn từng chữ từng câu nói thật là đắc ý.

Ta không giận, ngược lại cười: “Tại sao ngươi nhất định phải làm chuyện tốt?”

“Tất cả đều chỉ là tích đức, tích đức.” Hắn nhỏ giọng nói, sau lại gần ta cười đùa: “Nói cho ngươi biết một bí mật, bản thiếu gia tướng mệnh quá yếu, thầy tướng nói bản thiếu gia nếu trước lúc hai mươi tuổi mà không làm được hơn 100 chuyện tốt, bản thiếu gia liền sống không quá 20.”

Kinh ngạc nhìn người trước mặt, lời của hắn ta không biết là nên tin hay không tin. Chỉ là lời của thầy tướng, làm sao có thể tin?

Hắn chợt im lặng, ngửa mặt nằm ở dưới tàng cây, đôi tay tìm tư thế thoải mái tựa vào sau óc, nhắm hai mắt lại. Ta ngồi ôm đầu gối, quay đầu lại, nhìn về quang cảnh ngọn núi. Bầu trời vốn đang rực rỡ, ánh lửa giờ đã nhỏ dần, ta nghĩ giờ phút này, bọn họ nhất định đã tìm được “Thi thể” của ta, hơn nữa thi thể đã hoàn toàn biến dạng. Tin chỉ có thể dựa vào tâm cái đầu, mới có thể xác định thân phận của nó. Bất Nhân, hắn suy tính thật chu đáo.

Quân Lâm thì sao, nếu hắn biết được thì sẽ thế nào?

Aiz, lắc đầu một cái, tự nhiên, sao lại nghĩ tới hắn.

Hắn cùng ta có quan hệ gì.

Bờ môi, bất giác nâng lên. Một hồi lâu, mới cẩn thận mở miệng: “Bất Nhân, thật ra thì ngươi rất nhân từ. Bất Nhân, cái tên này thật không thích hợp với ngươi.”

“Ừ. Bản thiếu gia luôn luôn nhân từ” hắn không mở mắt. Chỉ cười nói: “Bất quá ngươi không cảm thấy ‘Bất Nhân’ cái tên này rất tao nhã hay sao?” Kinh ngạc nhìn người bên cạnh, hắn thật là một người kỳ quái.

Ta không nói lời nào, thế nhưng hắn lại giống như rất hài lòng khẽ cười.

Cách một lúc lâu, hắn chợt nói: “Loan Phi, vì sao ngươi phải gả cho lão hoàng đế?”

Ta sợ run lên, suy nghĩ một chút lại cảm thấy nói cho hắn biết cũng không sao, liền nói: “Chỉ là một hiểu lầm, hắn xem ta thành nữ nhân mà hắn yêu.” Có điều, ta vẫn cất bớt một số chuyện quan trọng đi.

“Aiz, vậy ngươi hận hắn không?”

“Có một chút.” Ta trả lời hắn một cách đường hoàng. Hơn nữa lúc biết hắn một mặt buộc chính mình tin tưởng ta là Nhã Phi, một mặt lại dùng trăm phương ngàn kế mà tính kế ta.

Hắn không tiếp tục hỏi ta nữa, chỉ nói: “Vậy, sau này ngươi, có muốn về nhà không?”

Về nhà. . .

Chán nản lắc đầu: “Ta đã không còn nhà.”

“Vậy Lục ca của ngươi đâu?” hắn ngồi dậy, nghiêm túc nhìn ta.

Trí nhớ của hắn thật tốt, ta chỉ nhắc có một lần, hắn liền nhớ.

Ta xoay mặt, nhẹ giọng nói: “Không biết.” Miễn cưỡng cười cười, ta quay đầu lại, hỏi hắn: “Còn ngươi, vì sao không trở về nhà?”

Hắn giống như một Công Tử quyền quý, lại tự nguyện ra bên ngoài chịu khổ. Lưu lạc bên ở bên ngoài, chắc cũng đã nửa năm. Không, cũng có thể lâu hơn, ta chỉ là không biết mà thôi.

Hắn cúi đầu đùa bỡn, từ bên hông rút ra cây quạt, nghiêm túc nói: “Bản thiếu gia ta muốn ra ngoài làm chuyện tốt.”

“Không thể làm ở nhà sao?”

“Có thể chứ, ta ở nhà một ngày là có thể làm 100 chuyện tốt.”

Ta kinh ngạc: “Vậy vì sao ngươi không. . . . .”

Hắn cầm cây quạt gỗ nhẹ vào miệng ta, một bàn tay đưa ra một đầu ngón tay, nhẹ lay động nói: “Đại ca của bản thiếu gia, ngày ngày muốn bọn hạ nhân chuẩn bị chuyện tốt chờ ta đi làm, đem bản thiếu gia loay hoay sứt đầu bể trán, thật sự không được trượng nghĩa!”

Ta không khỏi bật cười: “Cho nên người mới gọi hắn là Bất Nghĩa?” Nhưng, từ trong miệng hắn ta cũng hiểu được, đại ca của hắn vô cùng thương yêu hắn. Nếu không, làm sao lại nguyện ý cùng hắn chơi trò chơi như vậy? Ta đột nhiên, cảm thấy ghen tỵ với hắn. Hắn cũng giống như ta trước kia, đang ở trong phúc mà chẳng biết hưởng. “Đúng vậy, cho nên bản thiếu gia trong cơn tức giận, bỏ nhà đi ra ngoài.”

Mới vừa rồi, còn thấy hắn làm việc rất thận trọng, hiện tại lại cảm thấy hắn giống như một đứa trẻ con. Ta bật cười, nhìn hắn: “Thật ra so với ta, thì người còn hạnh phúc hơn nhiều. Ít nhất, người còn có người thân ở bên cạnh. Bất Nhân, người nên biết quý trọng họ.”

“Bản thiếu gia đã. . . . . Rất quý trọng rồi.” Giọng nói của hắn từ từ nhỏ dần.

Ta lại nhìn thấy hắn dựa người vào thân cây, hình như đã ngủ thiếp đi. Lại không biết vì sao, câu nói vừa rồi của hắn, lại cảm thấy nó còn có ý nghĩa khác. Có mùi vị tranh đấu.

Thậm chí ta cảm thấy, Bất Nhân cũng là người từng trải.

Mà hắn, đem chuyện của hắn chôn giấu thật sâu ở trong lòng. Ta không biết, sau lưng hắn cười như hoa, rốt cuộc trong lòng hắn đang cất giấu bí mật gì mà không muốn người khác biết.

Bí mật? Vì sao phải giữ kín bí mật?

Chợt cảm thấy nhạt nhẽo mà cười lên, thật kỳ quái, ta cũng không biết vì sao mình lại nghĩ như vậy, chẳng qua chỉ đột nhiên nghĩ đến.

Rốt cuộc mình đã ngủ quên lúc nào cũng không biết. Chỉ biết là khi tỉnh lại, trời đã sáng. Trên người của ta, đang đắp y phục hoa lệ, đó là của Bất Nhân .

Ta cảm thấy rất xấu hổ, vội ngồi dậy, thấy hắn ngồi một mình ở trên tầng đá lớn cách đó không xa. Gió lạnh không ngừng thổi vào mái tóc dài của hắn, hắn cứ như vậy im lặng ngồi ở chỗ đó, tay áo màu trắng theo gió bay lên, sinh ra một loại mùi vị quen thuộc.

Ta bỗng nhiên cảm thấy giật mình, vì sao ta lại cảm thấy nó quá quen thuộc.

Bởi vì, đó là mùi vị của sự cô đơn.

“Bất Nhân.” Ta nhẹ nhàng đi tới trước gọi hắn.

Hắn hình như cũng giật mình một cái, trong nháy mắt, lại thấy hắn nở nụ cười tươi ngán năm như một, nhảy xuống cười hỏi: “Người đã tỉnh?”

Ta gật đầu, đem y phục đưa cho hắn, nhỏ giọng nói “Cám ơn”. Cố gắng nhẫn nhịn không nhìn xuống phía Phạm Tự, xoay người nói: “Bất Nhân cảm ơn người, ta phải đi.” Hắn đang cài nút áo trên y phục, nghe thấy câu nói của ta, đầu ngón tay khẽ run, chợt ngước mắt hỏi: “Đi đâu?”

“Lăng Nam.” Chẳng biết tại sao, ta tự nhiên lại thốt lên tên địa phương này. Lúc nói xong, còn nghe thấy thanh âm nhịp tim đang đập mạnh.

Hắn đem nút áo cuối cùng cài nốt, cười đùa: “Bản thiếu gia cũng đang rảnh rồi, muốn đi xuống phía nam du sơn ngoạn thủy.”

Ta biết hắn cố ý, cười nói: “Thật ra thì người không cần phải như vậy, không phải người còn phải làm chuyện tốt nữa sao? Đi theo ta làm gì?”

Hắn liếc chết không nhận: “Ai nói bản thiếu gia đi theo người, bản thiếu gia muốn đi xuống phía Nam làm chuyện tốt, không được sao?”

Hắn đại khái, đã quên mình mới nói cái gì rồi. Lúc trước còn nói đi du sơn ngoạn thủy, một khắc sau liền thay đổi thành làm chuyện tốt. Aiz, hắn vốn là như vậy, ta vĩnh viễn không đoán được suy nghĩ trong lòng của hắn.

Ta không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn xuống đất. Thế nhưng hắn lại quay đầu liếc nhìn chân núi phía Phạm Tự, thờ dãi nói: “Aiz, bản thiếu gia đi lần này, chủ trì trong chùa kia chắc phải khóc hết nước mắt. Mất đi một Kim chủ lớn như vậy.”

Hắn cao hứng bừng bừng mà than thở, ta kinh ngạc. Thì ra Đại Kim Chủ xin vào ở trong chùa là hắn!

Trên người của hắn, dường như có dùng bao nhiêu cũng không hết tiền. Nhìn khắp cả Đại Tuyên, nhà thương nhân nào có thể Phú Khả Dịch Quốc (giàu có sung túc) như thế? Trong đầu, chợt nghĩ đến một tổ chức có tên là ‘ám hội’.

Giật mình nhìn hắn, hắn chính là người của ám hội sao?

“Nghĩ gì thế?” Hắn ngoái đầu nhìn ta hỏi.

“Không có gì.” Ta gượng cười trả lời.

Hai người đi xuống núi thật lâu, mới nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy xa xa ở phía trước. Thế nhưng hắn lại không nói hai lời, thi triển khinh công đuổi theo. Ta giật mình, chẳng lẽ hắn định đi nhờ xe sao?

Mà ta không có khinh công, không thể làm gì khác hơn là chạy theo phía sau hắn. Hắn đuổi kịp xe ngựa rất nhanh, sau đó nhìn thấy xe ngựa ngừng gấp lại. Chờ lúc ta đuổi đến nơi, chỉ thấy hắn cười híp mắt nhô đầu ra, cười nói: “Mau lên đây, lão phu nhân đáp ứng cho chúng ta đi nhờ xe rồi!”

Kính ngạc nhìn hắn, tại sao hắn có thể bắt xe tùy tiện như thế, ta muốn đi xuống phía nam, hắn cũng không có hỏi có thuận đường hay không?

Ta chần chừ, thế nhưng hắn lại nghiêng người kéo ta, nhỏ giọng nói: “Nghĩ gì thế, trước mắt chúng ta cứ đi nhờ xe tới một thị trấn nhỏ, sau đó nghĩ biện pháp di chuyển đến phía Nam.” Hắn vừa nói xong, liền kéo ta vào bên trong xe.

Bên trong xe, mặc dù lão phu nhân ăn mặc như đang chuẩn bị đi hội, nhưng trên mặt lại lộ vẻ tiếc hận không vui. Thấy ta tiến vào, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mở miệng nói: “Nàng chính là muội muội mà người nói?”

Ta vội nói: “Chào Lão phu nhân.”

Lúc bà cười lên, nếp nhăn trên mặt đã rất nhiều, bà nhìn ta rồi lại nhìn sang Bất Nhân, lại nói: “Mặc dù ta đã già rồi, ánh mắt không còn tin tưởng nữa, nhưng vẫn nhìn thấy rõ xung quanh. Tiểu tử, người thật đúng là không biết xấu hổ mà?”

Bất Nhân rõ ràng sợ run lên, mới cười nói: “Lão phu nhân nói đùa, ngài đây là muốn tới chùa cầu phúc sao?”

Nghe vậy, sắc mặt mới vừa hơi vui mừng ngay lập tức lại trầm xuống, thở dài nói: “Ai, cũng sắp giao thừa rồi, vốn dĩ Tôn nhi của ta đầu mùa xuân sang năm sẽ phải đón dâu, nãi nãi ta đây muốn cầu phúc cho hắn. Ai ngờ, đêm qua Phạm Tử đột nhiên bị cháy, lại bị chết một người quan trọng nào đó, khắp nơi đều là quan binh. Các người nói xem đây có phải là điềm xấu không! Cho nên ngay cả cửa chùa ta cũng không vào, đành vội vàng trở lại!”

Sắc mặt của ta trầm xuống, Bất Nhân vẫn mỉm cười như cũ: “Cái gì may mắn hay điềm xấu, lão phu nhân hôm nay đã làm được một chuyện tốt, đương nhiên chuyện gì cũng đều may mắn rồi.”

Chúng ta cũng ngỡ ngàng, hắn lại nói: “Ngài xem, ngài để cho chúng ta đi nhờ xe ra khỏi thành, chuyện này không phải chuyện tốt sao?”

“Ha ha.” Lão phu nhân cười lên, chỉ chỉ hắn nói, “Người cũng thật khôi hài biết làm vui lòng người đó!”

Ta cũng mỉm môi cười lên, giống như trong miệng của hắn, chuyện gì cũng có thể là chuyện tốt.

Xe ngựa xuyên qua thị trấn náo nhiệt, rồi sau đó cũng ra khỏi thành.

Đây là lần thứ ba, ta đi ra khỏi nơi này. Ta nghĩ về sau, ta sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Tạm biệt, quá khứ của ta.

Nhắm mắt lại, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Bên cạnh đã không có người đó, vĩnh viễn có thể vui vẻ cười.

Đến thị trấn kế tiếp, lão phu nhân nhiệt tình mời chúng ta vào trong phủ của bà, Bất Nhân liền từ chối. Chúng ta xuống xe ngựa, tìm khách điểm nghỉ chân.

Sắp sang năm mới, trên đường căn bản không có người nào, ngay cả trong khách điểm cũng rất vắng vẻ.

Tiểu nhị thấy bọn ta đi vào, lắc lắc cái khăn quần đầu, mở miệng nói: “Xin lỗi hai vị, phòng bếp bữa tiệc đã không nổi lửa nữa, đầu bếp cũng về quê chuẩn bị đón năm mới rồi. Có điều nếu hai người muốn nghỉ lại thì có thể, nhưng muốn ăn cái gì chỉ có thể tự mình đến phòng bếp làm thôi.”

Cũng phải, sắp giao thừa rồi còn ai ở chỗ này làm đồ ăn chứ?

Bất Nhân ném cho tiểu nhị Trầm Trầm một thỏi bạc nhỏ, mở miệng nói: “Hai gian phòng hảo hạng, những thứ khác không cần Tiểu nhị ca quan tâm.”

Tiểu nhị vội cúi đầu cẩn thận ngân lượng kia một cái, trong hai mắt còn chiếu lên ánh sáng của thỏi bạc, vội cúi đầu khom lưng cười nói: “Rất cảm ơn, khách quan xin mời bên này!” Nói xong, vội nghiêng người dẫn chúng ta đi lên lầu.

Năm mới sắp đến, nghe nhiều người nói trong khoảng thời gian này thì sẽ không có người đi ra ngoài. Người làm việc bên ngoài một năm vào lúc này cũng đều trở về. Xem ra chúng ta chỉ có thể ở nơi này, đợi đến sang năm mới.

Đúng là có tiền có thể giải quyết mọi việc, tiểu nhị đã nhanh chóng tìm cho chúng ta một người trung niên không trở về quê đón năm mới, thức ăn coi như đã được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Âm Áp

Đào mất, đã đến đêm 30 – đêm giao thừa.

Bên ngoài, tiếng pháo trúc(*) không ngừng vang lên. Toàn bộ Viên Hoa Trán đều đắm chìm ở một nơi, là trong vui mừng hoan hỉ. Bọn nhỏ cầm một pháo trúc thật dài, một tay bịt lấy lỗ tai, vui vẻ mà chơi đùa trước ngưỡng cửa nhà mình. Ta mới đứng ở cửa sổ một lát thì liền thấy Bất Nhân đẩy cửa đi vào, nhìn ta cười nói:

“Không ra ngoài chơi sao?”

Ta lắc đầu, hần lại bước tới nắm lấy tay của ta, vẫn cười nói như cũ: “Đi thôi đi thôi, theo bản thiếu gia ra ngoài chơi.”

Hần kéo ta ra ngoài, mà ta lại không có vùng vẫy.

“Đi đâu?” Ta nhỏ giọng hỏi, hần quay đầu lại, đặc ý nói: “Bí mật.”

Ta chợt nở nụ cười, không lí do.

Hần mang ta đi ra khỏi khách điểm, nhưng không có dừng lại ở đó. Chúng ta dọc theo đường cái mà đi, bên tai là tiếng hoan hô của một nhóm người, còn có không khí náo nhiệt của đêm 30 – đêm giao thừa.

Tay hần không lớn, nhưng lại rất ấm.

Ta nghĩ rằng suốt cả đời ta sẽ phải biết ơn hần. Từ cho hần, tại lúc ta bất lực nhất, thì hần mang đến cho ta tia hy vọng, sưởi ấm lòng ta.

Cảnh tượng trước mắt dường như bị thứ gì đó che lấp, làm mờ mờ, không có dơ tay lau đi, lại cũng không ngừng được, cười rộ lên.

Bỗng nhiên, hần dừng bước, thiếu chút nữa là ta đâm đầu vào.

Hần nghiêng người tránh ra, ta mới nhìn thấy trước mặt chúng ta, đặt rất nhiều pháo hoa.

Từ trong ngực lấy ra một cái diêm lửa, hần cúi đầu thổi, đưa cho ta, nháy mắt nói: “Ngươi đốt một cái thử xem.”

Nhìn diêm lửa trên tay, ta xấu hổ lắc đầu: “Ta...ta không dám.”

Ta chỉ từng nhìn thấy pháo hoa tung bay trong trời đêm, nhưng lại chưa bao giờ tự tay đi đốt chúng nó. Trong trí nhớ, việc đó đều do Lục ca làm. Sau khi đốt, hần liền chạy nhanh tới cạnh ta, rồi sau đó, cười hỏi ta thấy được không.

“Nha đầu nhất gan.” Hần cười một cách phóng túng, nắm lấy tay của ta, đuổi tay tới đốt. Ta sợ tới mức cả người khản trương căng thẳng, hần lại còn ở bên tai ta cười không ngừng:

“Thả lỏng một chút đi, đốt pháo hoa chứ không phải đốt ngươi.”

“Ờ....”

Trong nháy mắt, đóm lửa nhỏ kia sáng rực lên, ta thở phào nhẹ nhõm, lại cảm giác bên eo bị siết chặt, mới biết hần sớm mang ta phi thân ra hơn 1 trượng. Sau đó, một tiếng nổ thật lớn vang lên, một đóm lửa rất lớn bay lên bầu trời đêm. Trong nháy mắt, mở ra pháo hoa thật to. Làm cả bầu trời vốn là một màu đen, lại được phủ lên một màu ánh sáng ngọc, rực rỡ lộng lẫy.

Hần ôm ta, giống như chuồn chuồn lướt nước, trong một khoảng thời gian ngắn, đem tất cả pháo hoa đốt hết.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng pháo nổ oanh trời, trước mắt là một mảnh hỗn loạn.

Trên mặt đất náo nhiệt bao nhiêu thì giờ đây trên bầu trời đêm kia cũng không còn tịch mịch nữa.

Pháo hoa đầy trời, như xướng lên một khúc động lòng người, đem bản thân mình trong tối chiếu sáng rực lên. Phun ra những đóm lửa nhỏ uốn lượn như rơi xuống một trận mưa đêm vô dùng hoa lệ.

“Woa, thật đẹp, mau nhìn mau nhìn.”

Người phía sau từ từ nhiều lên, đều bị trận pháo hoa này hấp dẫn tới.

Nhất là bọn nhỏ hưng phấn vô cùng, vỗ tay, nhảy, la hét.

Ngước mắt nhìn, ánh lửa chiếu vào hai má, có gì đó nóng bỏng trượt ra từ khoé mắt.

Người bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Trời.. hãy cười, không nên khóc. Người ở trên nhìn ngươi cũng là hi vọng nhìn thấy ngươi cười.”

Đáy lòng như có một sợi dây ấm áp chạm nhẹ vào, lời hân nói, làm sao nghe qua không giống như là an ủi ta, dường như là đang nói chính hân.

Hít hít cái mũi, vẫn ngược mắt nhìn bầu trời đêm mờ lẹ trên đỉnh đầu kia.

Mãi cho đến khi pháo hoa hết.

Mãi cho đến khi từng người ở phía sau tản đi.

Mãi cho đến khi âm thanh ồn ào chung quanh dần dần mất hẳn. . .

Hân cầm tay của ta, hỏi nhỏ: “Ngươi lạnh ư?”

“Không lạnh, ta, rất ấm”

Thật sự rất ấm

Từ khi Thánh Chi kia ban xuống làm lòng ta tan nát, đây chính là lần đầu tiên, làm cho ta cảm giác được ấm áp.

Ta thật muốn nói, Bất Nhân, cảm ơn ngươi.

Chỉ là thấy hân cười rất thoải mái, ta chợt cảm thấy nói không nên lời, như không thể phá hoại quang cảnh này.

Đã lâu lắm rồi, hân mới nhẹ nhàng đọc rõ từng chữ: “Ta cũng vậy, rất ấm”

Hân giống như là quay về cái ngày ở trên núi cao, ngồi trên tảng đá to lớn kia, yên lặng mà cô đơn.

Lúc ta còn chưa nghiêng ngả xong, hân lại cười rộ lên ‘khanh khách’, rồi ôm lấy eo ta, vươn người nhảy lên Miếu cao kia.

Ta thoáng cái đứng không vững, hoảng sợ liền ôm chặt lấy người hân. Hân kêu to:

“Này, đừng ôm chặt như vậy chứ, bản thiếu gia thở không được.”

Ta cũng bắt chước hân nói, từ từ nhắm hai mắt lại và kêu: “Này, đột nhiên ngươi mang ta nhảy lên nơi cao như thế này, cũng không báo trước cho ta một tiếng.”

Hân cười lớn, vỗ vỗ tay của ta, vui vẻ nói: “Mở mắt đi, ngươi nhìn xem, ở trong này có thể nhìn thấy mọi cảnh Hoa Trấn.”

Chậm rãi mở to mắt, thật sự, nhìn thấy ngọn đèn dầu vạn nhà. Có nơi là từng mảng, có nơi lại lấm tấm, cũng đều cùng một dạng như nhau.

Hân mang theo ta cùng ngồi xuống, không kèm chế được mà nhìn hai chân lắc lư, nhìn ta cười nói: “Đón giao thừa.”

Ta kinh ngạc: “Ồ trong này?”

Hân gật đầu: “Đúng vậy, có gì không thể?”

Ta nở nụ cười, đúng vậy, có gì không thể chứ? Nói chung, đời này của ta có một lần đón giao thừa đặc biệt nhất.

Hai người lẳng lặng ngồi im, ta vốn có rất nhiều điều muốn hỏi. Chẳng hạn như thân phận của hân, hân từ đâu đến.

Nhưng, bỗng nhiên trong lúc đó, ta lại quyết định cái gì cũng không hỏi.

Có lẽ không biết mới tốt.

Trước mắt hiện lên gương mặt một người, trong lòng từ từ đau nhức. Nếu ta vẫn không biết hân là ai thì có lẽ ta vẫn tiếp tục hạnh phúc. Cho nên, ta không còn có ý nghĩ muốn hỏi chuyện Bất Nhân. Coi như, hân chỉ là Bất Nhân mà ta biết.

Là thiếu niên vừa đáng yêu vừa đáng giận.

“Leng keng. . .leng keng. . .leng keng. . . . .”

Tiếng chuông báo hiệu năm mới cuối cùng cũng vang lên.

Sau đó là tiếng pháo trúc, lại một lần nữa đem trần nhỏ bao phủ.

Hân đứng lên, mang theo ta, từ trên mái hiên bay qua. Dừng ở trên ngói vụn cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Tốc độ thật nhanh, trong nháy mắt đã trở về khách điểm.

Đưa ta về phòng, hần la hét mệt chết, rồi xoay người rời đi.

“Này.....” Ta vừa mới muốn gọi hần, nhưng hần lại đi rất nhanh. Hơi nhú mày, không giống hần thường ngày nha. Ngày thường, hần nói rất nhiều, nhưng trên đường trở về, một câu hần cũng không nói.

Sau lại lắc đầu, chắc là rất mệt mỏi.

Ta cũng không muốn nghĩ đến bất kỳ kẻ nào, bò lên giường, chui vào trong chăn, gất gao nhắm mắt lại.

Một đêm này, ta ngủ thật ngon giấc.

Sáng dậy, cũng không gặp Bất Nhân. Hôi tiểu nhị, cũng nói không nhìn thấy. Có chút nghi hoặc, đi đến trước phòng của hần, gõ cửa, bên trong không có một chút tiếng động. Ta nhìn không được đẩy cửa phòng, rõ ràng nhìn thấy đệm chăn của hần đã được xếp rất ngay ngắn chỉnh tề.

Cảm thấy rất hoảng sợ, hần đi đâu?

Nghĩ như vậy, vội bước lên vài bước. Đưa tay dò xét trên ra trải giường, nhưng không thấy có chút hơi ấm nào dư lại. Trục giác nói cho ta biết, hần không phải là người thức dậy sớm như thế. Vậy, không lẽ một đêm hần không về phòng? Đêm qua, sau khi đưa ta về, hần lại đi nơi nào?

Chạy ra ngoài, vốn là muốn hỏi tiểu nhị, lại nhớ tới, nếu suốt đêm hần ra ngoài, nhất định là không đi bằng cổng chính. Khinh công hần tốt như vậy, đi ra ngoài nhất định là thần không biết quỷ không hay. Hôi tiểu nhị thì cũng có ích gì, ta liền cảm thấy hần rất lạ. Trong miệng thì la mết, nhưng người lại không có ở trong phòng.

Nhưng mà, nơi này, ta không quen thuộc, căn bản là không biết đi nơi nào tìm hần.

Ăn qua loa một chút, rồi lại quay về phòng hần. Nửa đêm ta nghe có tiếng động lớn, có tuyết rơi. Đẩy cửa sổ ra, còn có thể nhìn thấy một tầng mỏng nhạt. Còn có, dấu chân từ cửa sổ kéo dài ra ngoài.

Không biết vì sao, nhìn thấy hàng dấu chân kia, tâm treo lên cuối cùng cũng buông xuống. Nếu hần muốn một mình rời đi, tuyệt đối sẽ không đi như vậy. Cho nên, hần sẽ trở về.

Nhẹ nhàng đóng cửa sổ, trở về phòng của mình.

Đợi suốt cả một ngày, cũng không thấy hần trở về. Trong lòng ta, không khỏi lại cảm thấy không yên. Lẽ nào, ta lại sai tiếp?

Buổi tối, nằm ở trên giường, làm sao cũng không ngủ được. Lỗ tai vẫn dựng thẳng lên, mong ngóng nghe thấy phòng sát bên truyền đến một chút âm thanh.

Nhưng mà, ta lại phải thất vọng rồi.

Ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng, ta nhìn không được ngồi dậy. Lúc đẩy cửa ra ngoài, nghe thấy cửa bên cạnh cũng mở. Theo bản năng xoay người, vừa vặn bắt gặp Bất Nhân từ trong phòng ra ngoài.

Ta ngây người nhìn hần.

Trên mặt của hần, còn mang theo vẻ hơi mệt mỏi. Trên người vẫn là bộ quần áo lông lấy đầy bắt mắt, nhưng không phải là bộ hần mặc hôm đó, mà là, đã đổi mới. Trên tay hần, luôn cầm cây quạt viền vàng kia.

Hần thấy ta, cười đi tới, nheo mắt nói: “Hô hô, hôm qua, nhất định là bản thiếu gia đã để nguoi chờ thăm rồi? Thật xin lỗi, bản thiếu gia chợt nhớ tới, hôm qua là bắt đầu năm mới, nhưng lại chưa chuẩn bị quần áo mới, cho nên sáng sớm trở lại kinh thành mà mua. Nhưng không ngờ, xe ngựa đi nửa đường thì hư, cho nên đến khuya mới trở về.”

Hần đẩy ta vào cửa, chỉ vào trên bàn và nói: “Đó, quần áo mới của nguoi kia.”

Dọc theo tay hần chỉ, ta mới nhìn thấy trên bàn ở trong phòng ta thật sự có hơn một bộ quần áo mới.

Ngước mắt nhìn hần, hần cười rất là đắc ý, lui lại mấy bước, đóng cửa lại, vừa nói: “Đừng đứng ngốc ở đó, nhanh thay đi!”

Cửa bị đóng lại, ánh mắt lại rơi vào bộ quần áo ở trên bàn, bất giác cười, chỉ có con nít, mới la hét đòi hỏi năm mới phải có bộ đồ mới để mặc. Tay montron quần áo trên bàn, găm vốc mềm mại, vừa nhìn là biết hàng tốt.

Chất vải như vậy, thật sự chỉ có ở tiệm may trong kinh thành. Có lẽ, hần thật sự quay lại kinh thành, nhưng mà, hần vẫn còn gạt ta. Hần căn bản không phải ra ngoài từ lúc sáng sớm. Tại lúc tuyết chưa hoàn toàn ngừng rơi, hần cũng đã ra ngoài, nếu không, hai hàng dấu chân kia sẽ không bị bao phủ bởi một tầng hoa tuyết mỏng. Ta không biết rốt cuộc là hần ra ngoài làm cái gì. Nhưng, ta nên hỏi sao?

Thay quần áo, lúc mở cửa, ta đã quyết định không hỏi.

Hần thật sự đứng chờ ở cửa, lúc xoay người lại, có chút ngơ ngác, lập tức kêu lên: “Woa, Loan Phi, nguoi quá đẹp rồi!”

Hắn ôm lấy ta xuống lầu, đột nhiên lại bảo: “Mau nhìn, mọi người mau nhìn, cô nương ta xinh đẹp nhất!”

Nghe hắn gọi như vậy, mặt ta đều đỏ bừng, đẩy hắn nói: “Ngươi làm cái gì thế?”

Hắn lại còn cười: “Bản thiếu gia rất cao hứng đấy, ngươi mặc quần áo này, thật không làm cho bản thiếu gia mất mặt!”

Ta chán nản, cái này là khen hay là chê đây? Có người khen ngợi như vậy sao.

Qua năm, chúng ta vẫn ở Viên Hoa Trấn đợi hơn nửa tháng. Chỉ vì nguyên tiêu, tất cả mọi người đều không ra ngoài.

Nửa tháng này, Bất Nhân và ta vẫn như khi ta mới gặp hắn vậy, nhìn không ra có chút gì thay đổi.

Việc hắn đột nhiên biến mất vào ban đêm cũng dần phai nhạt theo trí nhớ của ta.

Cuối cùng qua ngày 15 tháng giêng, thật đáng tiếc, không tìm được người muốn đi đến phía Nam. Cũng may là có người đi về hướng Nam, chúng ta có thể đi nhờ xe trước, sau đó đến một thị trấn, rồi tiếp tục hỏi những người khác.

Thực ra, nếu như chúng ta biết đường thì không cần phiền phức như vậy, dùng tiền mua chiếc xe ngựa là được, và còn thử thuê xa phu, nhưng không có một xa phu nào đồng ý đi đến nơi xa như thế.

Hầu như ta chưa từng đi xa nhà quá, cho nên không biết. Ta vốn nghĩ rằng, Bất Nhân đi qua rất nhiều nơi, nhất định hắn sẽ biết, cũng không ngờ, hắn cũng cười nói không biết.

Dọc theo đường đi, hắn vẫn luôn dừng lại nghỉ không thôi, nơi nơi làm chuyện tốt. Hắn luôn nói mình đã 19, chỉ còn một năm này, phải ra sức mà làm chuyện tốt.

Tóm lại, chuyện lớn hay nhỏ hắn làm cũng không ít.

Nhưng mà cũng có nhiều chuyện làm người ta dở khóc dở cười. Bỗng nhiên, ta nhớ đến ngày ở Phạm Tự, hắn lại nhai làm nhấm mà kể những chuyện xui xẻo. Không nghĩ tới, thật là đúng có người xui xẻo như vậy.

Mỗi lần nghĩ đến, ta đều cười không ngớt. Hắn sẽ thấy ảo não mà lại gần, lấy tay đung khuỷu tay ta nói: “Thế nào, thế nào, không phải ngươi cũng hiểu được làm chuyện tốt rõ ràng là rất khó? Aiz, bản thiếu gia rất tức giận!”

Một đường nhờ xe, có đôi khi vẫn nghỉ lại ở trong trấn nhiều ngày. Lịch trình của chúng ta cũng không tính là nhanh cho lắm, đã gần tới hai tháng, một nửa đường cũng chưa tới. Mà ta, dần dần cũng thích đi nhờ xe. Như vậy khi đi trên đường, không cảm thấy một chút vắng vẻ, luôn hết sức náo nhiệt. Cảm giác như vậy thật sự rất tuyệt.

Cách lần trước đi nhờ xe đến Tuyên Châu Thành, cũng đã qua 3 ngày rồi. May mà bây giờ, không phải trấn nhỏ. Ở trong thành, cơ hội tìm được người muốn ra khỏi thành đi về phía Nam sẽ nhiều hơn một chút.

Ngày hôm đó, trên đường cái vô cùng náo nhiệt. Hỏi thăm mới biết, có gánh hát tên là Vân Lai Thuyền vào thành, đó là một gánh hát rất có tiếng. Tới Tuyên Châu là bắt đầu diễn màn đầu tiên, thì không còn chỗ ngồi. Bất Nhân lại hết sức phấn khởi mà lôi kéo ta, nhất định phải đi cổ vũ.

Ta không lay chuyển được hắn, đành phải đi theo. Đã ca hát vài màn, khách vẫn ngồi chật ních như cũ. Chỗ ngồi của ta và Bất Nhân có được là do hắn trả giá cao mới mua được. Hí kịch chưa mở màn, hắn đã ăn một đồng lớn hạt dưa, đầu phụng rồi. Lại sau một khắc, khách khứa ngồi trên ghế chọt giậm thấp âm thanh xuống, yên lặng đi. Ta ngước mắt nhìn lại, nữ tử trên đài trang điểm nhạt, phấn khói trắng hồng, ăn vận như Nga Mi. Tay nàng giấu trong tay áo, ngón tay nhỏ nhắn cảm phát trần, lộ ra cỏ tay trắng nõn, đôi mắt hút hồn người kia nhìn thẳng xuống dưới, sóng mắt lưu chuyển(* chỉ ánh mắt long lanh), chưa mở miệng nói, cũng đã làm cho toàn trường vô tay vô số. Là một tiếng, tiếng trống khẽ vang lên, nữ tử mở môi anh đào, giọng ca uyển chuyển, hết sức ai oán, vừa pha lẫn kiêu mềm mại động lòng người. Dù là ta, cũng phải nhìn đến nhập thần. Nàng hát lên, là khúc .

Xong một khúc, dưới đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Ta lẩm bẩm: “Nam sợ nữ sợ ..... Ít người trước là anh hùng mặt lộ(*), người sau là thiếu nữ hoài xuân(**), trong cuộc sống trăm bông pháp phòng hai loại tâm tình.

(*Anh hùng mặt lộ: Người anh hùng gặp lúc khốn cùng, hết lối thoát.

Vd: Sau trận Cai Hạ, Hạng Vũ đại bại, lúc đó chính là một anh hùng mặt lộ, đành tự vẫn ở Ô Giang.)

(**Thiếu nữ hoài xuân: cô gái trẻ ôm mộng uyên ương)

(Tiếng hoa: Tư Phàm《 思凡 》và Dạ Bôn《 夜奔 》)

“Aizz, không nghĩ tới ngươi còn hiểu cái này nha? Tư Phàm, Tư Phàm.....” Bất Nhân lặp lại hai chữ này, mở to mắt nhìn ta. Không biết sao, ta bị hắn nhìn, cảm thấy trong lòng hốt hoảng. Vội đứng lên, chạy ra khỏi sân khấu.

“Này, bản thiếu gia còn chưa có xem hết đâu!” Người sau lưng bất mãn kêu, đuổi theo ta ra ngoài. Chạy một mạch trên đường cái, ta xoa nhẹ ngực thở hổn hển. Hắn đuổi theo, vỗ ngực nói:

“Người chạy nhanh như vậy làm cái gì, làm như bán thiếu gia là sai lang hổ báo. Piê——” Hấn nói xong, liền làm cái mặt quỷ, tiếp đó lại cười “khanh khách”.

Ta nhìn hấn, nhưng mà, làm sao cũng cười không được. Hấn chậm rãi, chậm rãi ngừng cười. Đi đến bên cạnh ta, đến gần. Nhỏ giọng nói:

“Người không phải đã biết?” Ta ngẩn ra, tròn tròn đôi mắt nhìn hấn, ta biết cái gì? Hấn chuyển tầm mắt, nhìn cây quạt trong tay, nói như không có việc gì: “Bán thiếu gia đã nhìn thấy.”

Ta kéo ống tay áo của hấn, bật thốt lên hỏi: “Người nhìn thấy cái gì?”

Tại sao, lời hấn nói, một câu, ta đều nghe không hiểu? Hấn không giống là người thích cùng ta đánh đố. Thành thạo thu hồi cây quạt, nhìn ta cười thần bí, rồi sau đó mở miệng:

“Tại Phạm Tự, bán thiếu gia thường xuyên thấy——” Hấn có ý kéo dài giọng, “thấy——một nam nhân nào đó, lén lút ngồi ở trên cột phòng, nghe lén người đánh đàn.” Nghe lén ta đánh đàn? Hấn nói. ...một nam nhân nào đó? Ta dĩ nhiên hết sức kinh ngạc, phải nói là không thể thốt nên lời, bước chân gần như cũng quên bước ra, hấn nói, là ai, ta không biết. Bỗng nhiên, ta cảm thấy sợ hãi nếu như biết đó là ai.

Ta không biết hấn nhìn không ra vẻ khác thường của ta, vẫn tận lực nói cho ta nghe: “Xem ra, cũng là một công tử có tiền, ha ha, nhưng mà, có hay không biết bán thiếu gia có tiền, còn cần phải nghiên cứu thêm. Một tháng, hấn tới nhiều lần, thời gian mỗi lần cũng không dài, hoàn toàn không có nghiêm túc như bán thiếu gia. Thành thật nói cho người biết, bán thiếu gia mỗi lần đều muốn nghe hết tiếng đàn của người. ...” Lời sau của hấn, ta hoàn toàn không nghe được gì, chỉ biết có một người luôn lúi rúi không ngừng bên tai ta. Hấn lôi kéo ta về khách điểm, miệng vẫn càng nói không ngừng. Ta không biết lấy đâu ra hơi sức, cầm ngược tay của hấn, cần mỗi nói:

“Bất Nhân, đừng nói nữa, van người.” Ta sợ, hấn nói tiếp, ta nhìn không được sẽ khóc. Hấn có chút giật mình mà nhìn ta, sau một lúc lâu, quay lại, nhẹ ôm ta, cười nói:

“Nha đầu, người quá yếu ớt, thật ném hết mặt mũi bán thiếu gia.” Ta vốn, vốn là muốn cười. Nhưng, cuối cùng nhìn không được mà khóc lên. Chôn ở ngực của hấn, không muốn buông ra. Ta nghe thấy, hấn thở dài nhẹ nhàng. Ta khẳng định, hấn biết, người tới là ai. Hấn chỉ không muốn nói rõ ra. Cho nên mới nói vòng vo như vậy. Ta nghĩ, chúng ta cũng chỉ là người bình thường.

Hấn nhìn thấu ta, dùng lời hấn mà nói, ta đã sớm thiệt thòi lớn. Mà ta, vẫn như cũ không muốn đi sâu vào và hiểu rõ người trước mặt về mọi thứ. Hiện tại, ta cái gì cũng không có, ta thà rằng còn có một cái ầm áp chắn gió, để cho ta tại khi yếu ớt còn có bờ vai mà dựa vào.

Ta phát hiện, ta từ từ có ý muốn ý vào Bất Nhân. Ta không dám hỏi khi nào thì muốn tách ra, ít nhất bây giờ, ta thật sự chịu không nổi. Chỉ là ta biết, cái thời khắc đó, cuối cùng gì cũng sẽ đến. Hấn và ta khác nhau, hấn có nhà, trong nhà có người thân đang đợi hấn về.

Trở về khách điểm, không đi đâu hết. Chỉ ở tại trong phòng mình mà đợi. Bất Nhân lại một mình chạy ra ngoài chơi. Lại trôi qua một ngày, hấn kích động chạy tới kêu to:

“Tìm được! Tìm được người muốn đi đến phía Nam rồi!”

Ta vội đứng lên, hấn cười đắc ý: “Đó là Vân Lai Thuyền, là muốn diễn xuất khắp nơi, bọn hấn sẽ đi Lăng Nam.”

“Thật không?”

“Đương nhiên, có khi nào bán thiếu gia lừa người không?” Hấn uống một hớp, cười nói.

“Nhưng mà lần này chúng ta không nhờ xe, chúng ta lên thuyền! Bọn hấn đó, đi bằng đường thủy. Hô hô, bán thiếu gia rất vui, bán thiếu gia lớn như vậy mà còn chưa có ngồi qua thuyền đấy!”

Vân Lai Thuyền chỉ lưu lại ở Tuyền Châu Thành hai ngày, liền khởi hành đi về phía Nam. Ta và Bất Nhân cùng lên thuyền đi về phía Nam. Chủ gánh hát là nam tử trung niên, họ Trần, hết sức hiền lành. Hấn nói, đi đường thủy là vì có thể chứa nhiều thứ, dùng xe ngựa thì phí vận chuyển rất cao. Tuy nhiên, thu nhập của gánh hát cũng không tệ, người đăng kí học cũng nhiều, cho nên phải tiết kiệm mọi chi phí.

Lần đầu tiên, ta nhìn thấy nữ tử ca khúc, nàng lại trang điểm rất nhẹ nhàng, càng thêm một loại khí chất thoát tục.

Ta mới biết, hiện tại nàng là hồng hoa đán của Vân Lai Thuyền, tên gọi Hồng Tự. Mùa này, gió cũng không lớn, cho nên đi thuyền cũng không khó chịu. Mới vừa lên thuyền, Bất Nhân rất hứng thú. Không quá nửa ngày, hấn liền trở nên có chút mệt mỏi, trán đều là mồ hôi lạnh, sắc mặt khó coi. Ta gọi hấn, thế nhưng hấn lại lắc đầu, dựa vào tay vịn ở mũi thuyền, yếu ớt nói:

“Bán thiếu gia khó chịu.”

Ta giật mình, đỡ lấy hấn, vội hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

Một người đầy sinh lực, đột nhiên trở nên như vậy, thật làm ta rất lo lắng. Hấn gần như nói không ra lời, sắc mặt so với lúc nãy lại càng khó coi hơn mấy phần. Tiếng cười như chuông bạc của nữ tử truyền đến, quay đầu nhìn lại, thấy Hồng Tự che mặt cười nói:

“Nhất định là hấn bị say tàu rồi.”

Say tàu?

Ta muốn cười phá lên, nhớ tới hấn từng nói lớn như vậy mà đây là lần đầu tiên ngồi thuyền. Lại nhìn dáng vẻ của hấn, càng thêm khẳng định lời Hồng Tụ nói.

Thấy ta cư nhiên lại nở nụ cười, hấn cau mày nói: “Bản thiếu gia khó chịu muốn chết, nguoi lại ....”

Đột nhiên, hấn im lặng, rồi nhào tới mép thuyền, không ngừng nôn mửa.

Ta giúp hấn vượt lưng, Hồng Tụ ở đằng sau vẫn còn cười: “Nhìn Bất Nhân công tử ở trên bờ mạnh như rồng hổ, không ngờ lên tới thuyền, còn thua cả con nít! Ha ha, cũng không biết là ai, bất luận thế nào cũng nói sư phụ ta nhất định phải để cho hấn lên thuyền nhỉ?”

Nha đầu cao hứng phấn chấn như vậy, với ở trên đài ca khúc, là hoàn toàn như hai người khác nhau.

Ta cũng muốn cười theo, nhưng mà cố gắng nhịn. Người phía dưới, xem ra là tức giận cũng không nhẹ rồi. Ồi ra một hồi lâu, ta cũng không thể đỡ nổi hấn, Hồng Tụ gọi sư huynh nâng tới, đem Bất Nhân đi vào trong khoang thuyền.

Nằm ở trên giường, hấn suy yếu, kêu: “Đầu bản thiếu gia thật choáng váng, choáng muốn chết hà.”

Cách một lát sau, hấn lại bảo: “Lưỡi dao, Hồng Tụ nha đầu? Bản thiếu gia tốt, nhất định ....” Nói đến một nửa, bỗng nhiên hấn ra sức nhũn mày, mím môi.

Ta vắt khăn, lau mồ hôi trên trán cho hấn. Hấn không ngừng nói lầm bầm, ánh mắt cũng không chịu mở.

Ta vốn không biết, say tàu thật sự khó chịu như vậy.

Hồng Tụ dựa ở cửa, cười nói: “Bất Nhân công tử?”

Hấn hừ một tiếng, Hồng Tụ cũng không có bức tức, nói: “Bỏ cô nương sẽ không so đo với người bệnh. Nếu nguoi muốn sớm khoẻ lên một chút, thì nên đứng lên, đem đầu óc của mình đong đưa trái phải, thích ứng với thân tàu lắc lư này, sẽ thấy khá hơn.”

Ta nghe có lý, liền đi dìu hấn, thế nhưng hấn lại nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói:

“Không được! Bản thiếu gia choáng váng đầu muốn chết, lắc lư nữa, lắc lư lần nữa liền ....một lần là đủ.”

Ta biết hấn muốn nói cái gì, quay lại nhìn Hồng Tụ, thấy nàng cười càng thêm rực rỡ. Bất Nhân say tàu có chút lợi hại, Trần bầu gánh nói người bình thường say tàu, dài nhất là hai ba ngày nhất định sẽ tốt lên. Thế nhưng vẫn không thấy hấn khá hơn chút nào, sư huynh Hồng Tụ lắc đầu nói hấn đã từng gặp một người say tàu như hấn vậy, có điều người nọ không phải người Đại Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Khinh Ca, Là Muội Sao?

Tình trạng nôn mửa vẫn còn một ít, cũng ăn không hết thức ăn. Đã nhiều ngày, đối với đại thiếu gia áo gấm mà nói, đó thật sự là một hành hạ.

Hấn nắm chặt tay ta, yếu ớt nói: “Bản thiếu gia không muốn sống, van nguoi đem bản thiếu gia bỏ ở trên sông cho cá ăn,.....hoặc.....”

Hồng Tụ bung nước trà đi vào, vừa vặn nghe được liên đề cao giọng nói: “Sư huynh, sư huynh mau tới, Bất Nhân công tử muốn xuống nước bơi lội đó!”

Lại không biết hấn lấy đâu ra khí lực, đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, nhào tới ôm chặt lấy nữ tử. Hồng Tụ giật mình, ngay cả ấm trà trên tay cũng rơi xuống đất, hấn cắn răng nói:

“Trước khi bản thiếu gia ói, cũng là nên ói lên nguoi nguoi, để cho nguoi lòng dạ hiểm độc sáng mắt!”

Hấn đứng không vững, nàng theo bản năng mà đỡ hấn, miệng cười “Khanh khách”, trên mặt cũng đã đỏ bừng.

Ta đứng lên, bộ hấn giống một đôi oan gia hơn là yêu thích.

Giao Bất Nhân cho Hồng Tụ, ta bung ấm trà trên mặt đất, muốn đi pha lại một bình. Ra khỏi khoang thuyền, dọc theo đường ngoài mà đi ra sau. Lúc đi ngang qua phòng Trần bầu gánh, nghe thấy có tiếng nói chuyện ở bên trong.

Trên mặt nước, gió lớn cùng với tiếng sóng nước, âm thanh cũng không nhỏ, cho nên ta không có nghe được rõ ràng bọn hán nói gì. Chỉ là mờ mờ nghe thấy, hình như là có ai đó nói hai tiếng “Biên Quốc”. Ta nghe được nhiều thêm một chút, là Đại Tuyền và Biên Quốc có chiến tranh. Còn có, đó là Quân Lâm làm con tin mười năm ở đó.

Lúc này, thân thuyền bỗng nhiên chấn động lớn, ta theo bản năng vịn lấy mép thuyền. Và cánh cửa kia lập tức mở ra, Trần bầu gánh đi tới, nhìn thấy ta, hơi ngần ra, sau đó nói: “Thì ra là Loan Phi cô nương.”

Ta đứng vững người lại, mới mỉm cười gật đầu: “Ta đi pha trà, mới vừa rồi Hồng Tụ pha vô ý làm đổ.”

Hán nhân tiện đóng cửa lại, rồi dẫn ta đi qua, nói: “Cô nương mời, ta cũng đang muốn có một chén trà ấm.”

Ta đi theo phía sau hán, đi ngang qua, lại nhìn không được mà nhìn thoáng qua phòng hán. Người trong phòng kia rốt cuộc là ai? Cười nhẹ một tiếng, là ai thì cùng ta có quan hệ gì đâu.

Đi trên biển được tám ngày, cuối cùng cập bến tại một thành.

Người Vân Lai Thuyền lần lượt đem đồ đạc di chuyển lên bờ, bọn hán lại muốn dừng lại ở đây mấy ngày rồi.

Bất Nhân giống như là gặp được cứu tinh, không nói hai lời liền lôi kéo ta nhảy xuống thuyền đi. Về mặt hán hỏi hán: “Sớm biết như vậy, có đánh chết bản thiếu gia cũng không lên thuyền!” Liền tiếp mấy ngày, hán thật gầy đi không ít.

Hán nhìn ta, khó hiểu hỏi: “Ngươi sao lại không say tàu? Mọi người sao cũng không say tàu?”

Ta cười khẽ, ta thích nhất là vùng sông nước, lúc còn nhỏ đã biết ngồi thuyền nhỏ, chơi thuyền trên nước, làm sao có thể say tàu? Còn những người trong gánh hát kia, quanh năm ngồi thuyền đi diễn khắp nơi, thì làm sao có thể say tàu?

Hán như là hạ quyết tâm thật cao, mờ miệng nói: “Bản thiếu gia quyết định, không lên thuyền, chúng ta lên bờ tìm xe ngựa đi.”

Ta ngạc nhiên, liền nghe Hồng Tụ cười nói: “Aiz, chỉ có một chút việc nhỏ như vậy mà làm cho Bất Nhân công tử chịu thua! Hồng Tụ vốn còn tưởng rằng, ngươi là nam tử hán đại trượng phu đấy!” Mặt hạnh của nàng quay vòng, môi anh đào hơi dương lên.

Hán hừ nhẹ một tiếng, mờ quát ra nói: “Đừng dùng phép khích tướng tới kích bản thiếu gia, bản thiếu gia không để mình bị đẩy vòng vòng.” Cuối cùng, hán lại bổ sung thêm một câu:

“Nhưng, bản thiếu gia nhắc ngươi một điều, việc đó và nam tử hán không quan hệ!”

Ta nhìn không được mà cười phá lên, trên miệng hán nói không chịu thua, nhưng trong lòng vẫn là không thoải mái. Vẫn muốn nói cho đã miệng.

Hồng Tụ che mặt cười trộm.

Hán lôi kéo ta, đột nhiên đề cao giọng nói: “Trần sư phó, đa tạ các người đã chiếu cố trên đường đi. Chúng ta liền lên thuyền đến nơi đây, cầu chúc các người diễn xuất ở Hồi Tộc không còn chỗ ngồi!” Vừa nói vừa lôi kéo ta đi.

Hán thật đúng là hấp tấp, nói đi là đi.

Ta cũng cảm thấy rất xấu hổ.

“Bất Nhân công tử!” Hồng Tụ khẽ gọi, từ phía sau đuổi theo.

Ta ngoái đầu nhìn lại, thấy nữ tử có phần thờ hồ hển, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vì dùng quá sức, nhìn ta cười xin lỗi, bàn tay mềm vươn tới, kéo hán qua, nhỏ giọng nói:

“Hồng Tụ có vài điều muốn nói cùng công tử.”

“Này, ngươi cũng đừng nói là đã ái mộ bản thiếu gia, sợ bản thiếu gia đi ngươi sẽ tương tư thành hoạ đấy!” Hán cường điệu hoá lời nói, nghe có vẻ không hay cho lắm.

Nàng cười nhẹ, đánh hán.

Nhìn bóng dáng hai người càng chạy càng xa, ta bất đắc dĩ mà lắc đầu, nghiêng người. Sợ là Hồng Tụ thật có ý với hán, chỉ là Bất Nhân giống như một con gió. Khi hán đến, thanh thế lớn. Khi hán đi, lại mất tăm mất tích.

Bọn họ nói chuyện thật nhanh, chỉ mới đi khoảng vài bước đường, liền trở lại.

Lúc trở về, Hồng Tụ vẫn cười như cũ: “Bất Nhân công tử, nếu có duyên phận, gặp ở Lăng Nam!”

Hán đáp, liền thúc dục ta đi.

Đi được một đoạn, hấn giống như nhìn không được, xoay mặt nhìn ta, mở miệng: “Sao ngươi không hỏi nàng nói gì với bản thiếu gia?”

Kính ngạc mà nhìn hấn, hấn có chút ảo não: “Ngươi thật lạ, sao ngươi có thể đối với cái gì cũng không tò mò? Ngươi chưa bao giờ hỏi ta chuyện gì, hại bản thiếu gia cũng không thể mở miệng hỏi chuyện của ngươi!”

Thì ra, hấn hậm hực vì chuyện này. Ta cười: “Chuyện của ta, không phải ngươi đều biết sao?”

Hấn liếc xéo ta một cái, nheo mắt nói: “Không có biết hết, ví như, chuyện ngươi và nam nhân kia. Bản thiếu gia cứ tò mò, trong lòng khó chịu một quãng đường dài rồi. Liên chờ ngươi hỏi chuyện bản thiếu gia, sau đó bản thiếu gia mới có thể danh chính ngôn thuận mà hỏi ngươi.”

Chuyện ta và hấn. ....

Hít vào một hơi, nói như vậy, ta càng không thể hỏi chuyện của Bất Nhân rồi. Đỡ phải khi hấn nói cho ta biết, ta lại không nói cho hấn, hấn sẽ chịu thiệt thòi.

Đành phải mở miệng nói: “Chuyện của ngươi, ta muốn biết đều đã biết. Còn lại, ta không muốn truy đến cùng.”

“Ngươi sợ bản thiếu gia tra cứu ngọn nguồn?” Hấn vẫn trêu chọc.

Ta ngưng cười, hấn biết ý ta muốn nói là gì, nhưng lại cứ thích xuyên tạc.

Hấn bỗng nhẹ nhàng mà cười rộ lên, mở miệng nói: “Lần đầu tiên bản thiếu gia gặp ngươi, liền cảm thấy ngươi không giống người khác. Bản thiếu gia đi nhờ xe ngựa của ngươi, chính là ngươi lại giống như việc này, với ngươi không có quan hệ.”

Ta cười thầm, vì ta là người bị canh chừng, nên mới vội và để hấn xuống xe, bản thân ta lại là lên ra ngoài, tất nhiên là không thể cùng hấn hấn hiện trước mặt nhiều người.

Vào thành tìm vài phu xe. May mà nơi này cách Lăng Nam cũng không coi là xa lắm, một tháng là có thể đến. Khó có được một phu xe đồng ý đi chuyến xa này, dĩ nhiên là tốn không ít tiền. Lúc xe ngựa ra khỏi thành, nhìn xuyên qua cửa sổ, thấp thoáng thấy người của Vân Lai Thuyền. Ta nhấc màn xe lên, đang muốn cùng bọn họ chào hỏi, thì bị Bất Nhân giựt mạnh người lại, thấy vẻ mặt hấn âm trầm khế lắc đầu, ý bảo ta không nên lên tiếng. Ta chợt giật mình, Bất Nhân như vậy. ....

Giờ phút này hấn giấu đi nụ cười buồn bã thường ngày, ngay cả trong đôi mắt cũng không có một chút hưng phấn nào. Ta chợt nhớ tới hấn hỏi ta vì sao không hỏi Hồng Tụ nói gì với hấn. Khi đó, vẻ mặt Hồng Tụ không giống như là thổ lộ lòng mình với hấn. Cho nên, hấn không nên trốn tránh Hồng Tụ mới phải. Thấy ta giật mình, hấn chợt cười lớn, ngắt mũi ta, nói:

“Chọc ngươi chơi thôi!”

Ta thừa biết, hấn không phải chọc ta chơi. Người này lúc nói chuyện có chút càn quấy, nhưng làm việc thì trước giờ luôn cẩn thận.

Ra khỏi thành, tốc độ xe ngựa càng nhanh.

Thế nhưng, bất chợt hấn hỏi ta: “Ngươi đi Lăng Nam là tìm thân thích nương tựa sao?”

Lời của hấn lại làm khó ta rồi. Ta muốn đi Lăng Nam để làm gì, kì thật ta cũng không rõ. Chẳng qua là lúc hấn hỏi ta, ta thuận miệng nói ra nơi đó. Có lẽ là bởi vì Quân Ngạn ở đó.

Nhưng, ta dù có đến đó cũng sẽ không yêu cầu hấn chứa chấp ta. Quân Lâm và Dương Trọng Vân đợi bất được lỗi sai của hấn, sao ta có thể để hấn bị liên lụy được.

Ta không nói lời nào, thế nhưng hấn lại ghé sát vào sau lưng ta nói nhỏ: “Nếu ngươi đi tìm thân thích để nương tựa, vậy thiếu gia cũng yên lòng. Chỉ là, sau khi đưa ngươi đến Lăng Nam, bản thiếu gia cũng cần phải về nhà.”

Cảm thấy giật mình, mở to mắt nhìn hấn. Đột nhiên hấn nói phải về nhà, vì sao ta lại cảm thấy phía sau chuyện này không có đơn giản như vậy.

Mà ta không biết nên nói như thế nào, ta cũng không thể nói hấn đừng về nhà. Chỉ là trong lòng cảm thấy chát chát, không muốn tí nào.

Hai người đều im lặng.

Chỉ có tiếng vó ngựa “Lộc cộc lộc cộc”, còn có tiếng roi ngựa, nhịp roi rất nhanh.

Tháng hai, gió xuân như kéo.

Xâm nhập vào cửa sổ xe ngựa, gió lạnh thấu xương, mà dường như còn muốn ở trên mặt vén lên vài lớp da, lướt qua bên tai, ngay cả vành tai cũng đau rồi.

Thế nhưng hấn lại vừa cười vừa đứng lên nói: “Nha đầu ngốc, cái người này thế nhưng lại muốn giữ bản thiếu gia ở lại cùng ngươi? Haiz, bản thiếu gia ra

ngoài chơi đã lâu, tiêu phí tiền trên người cũng khá nhiều, không về nhà thì sẽ phải chết đói. Phải biết rằng, bản thiếu gia là người ăn khổ không nổi đấy.”

Nhìn lại, người hần đầy tơ lụa, ta không biết nên có vẻ mặt gì.

Hắn thật sự là người không để chính mình chịu khổ. Nhưng, nhất định là hần ăn rất nhiều khổ, thật lạ đó, trong lòng ta lại cho là như vậy.

Ba tháng trước, hần muốn phu xe đánh xe ngựa đến Lăng Nam, phu xe lắc đầu cười nói đó vốn là chuyện không thể nào. Cho dù là nghìn dặm, đi xe ngựa, hay một mình cưỡi ngựa cũng không đến được. Huống chi bây giờ còn phải kéo xe ngựa mang theo ba người?

Ta nhận ra, khi hần nói muốn về nhà, đáng vẻ rất vội.

Ta không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Hắn không nói, lại còn bày ra bộ dáng không có chuyện gì. Vẫn còn đùa giỡn, dọc theo đường đi vẫn tìm chuyện tốt để làm. Chẳng qua là như ngày vào lúc đầu tháng hai, suốt cả một ngày không thấy hần. Ta còn tưởng rằng hần về nhà, cũng vào ngày thứ hai đột nhiên quay về.

Ngày hôm đó, xe ngựa dừng ở ven đường nghỉ ngơi.

Ta cùng với Bất Nhân ngồi ở dưới tàng cây nghỉ ngơi, phu xe lấy ống trúc đi đựng nước. Mất thấy thân ảnh của hần đi xa không còn thấy nữa, nhìn thấy người bên cạnh lấy ra một tấm ngân phiếu, kiểm tăng đã đè lên. Ta giật mình nhìn hần làm xong tất cả, mới hỏi hần có ý gì, liền thấy hần đưa bàn tay tới đây, ôm eo của ta rồi lập tức đứng dậy. Cổ tay phải mở quạt giấy ra, hần hét lớn một tiếng, vận khí chém đứt dây nối ngựa với xe, rồi ôm ta phi thân nhảy lên lưng ngựa. Con ngựa hí một tiếng, hướng phía trước mà chạy như điên.

“A!” Ta sợ ngây người, liều mạng nắm chặt vạt áo của hần. Vì sao đột nhiên chặt đứt dây cương, sau khi phu xe đi xa?

Những lời này ta còn chưa kịp hỏi, liền nghe hần nhỏ giọng nói: “Nắm chặt!”

Dù cho hần không nói, ta cũng không dám lỏng tay.

Tiếng gió bên tai càng lớn, ở trong gió, dường như ta nghe thấy rất nhiều thanh âm, vụt nhanh hai bên trái phải của chúng ta.

Giật mình nhìn sang bên cạnh, màu xanh lá cây trong rừng cây, như ẩn như hiện rồi lại loé lên thân ảnh màu đen.

Hồ, cái gì?

“Bất Nhân!” Ta khẩn trương gọi hần.

Hần nín thở, mắt: “Đáng chết, bản thiếu gia nên sớm cùng ngươi chia ra!”

Lời của hần, làm lòng ta chợt lạnh.

Những người này, là tới bắt ta sao? Hắn đã sớm biết có người theo dõi chúng ta? Hắn nói như vậy là trách ta làm liên lụy tới hần sao?

Thì ra, đột nhiên hần nói phải về nhà, là . . . . Là chê ta phiền toái.

Tầm mắt thoáng cái mờ nhạt, ta không biết cuối cùng là nên cười, hay nên khóc.

Thứ gì đó cách không khí bay tới, ta chưa kịp phản ứng, cả người đã bị hần chuyển đến trên lưng ngựa. Thanh âm kia, cắt qua không khí, xẹt ngang lỗ tai. Ta nhìn rõ rồi, là trường tiên (*là roi).

Lại thêm một roi từ bên khác vút tới.

Bất Nhân mắng thảm, dùng quạt trong tay đỡ lấy.

Ta nằm ở trong ngực hần, sợ tới mức không dám lên tiếng. Nếu, là trách ta liên lụy hần, vậy vì sao hần không đi? Vì sao còn phải ở lại vì ta đối phó với địch, hần không có dư thời gian để nhìn thấy sự khác thường của ta, chỉ chuyên tâm đối phó với địch.

Con ngựa vẫn trên đường chạy trốn, hai bên lại không biết rõ là còn giấu bao nhiêu người, bọn chúng cứ theo sát chúng ta không nghỉ.

Đột nhiên, con ngựa dưới thân hí một tiếng thật dài, ta chỉ cảm giác cả người thu thế không được, ngã thẳng về phía trước mặt. Người sau lưng vẫn không có buông tay ra, bảo bọc ta, rồi lộn mấy vòng xuống ngựa.

Thì ra, đuôi ngựa đã bị trường tiên quấn thật chặt.

Bất nhân che chở ta, cho nên ta không có bị thương. Giờ phút này cũng không quan tâm hần có bị thương hay không, vội đem hần ngăn ở phía sau, hướng những người áo đen kia hô lớn: “Người các ngươi muốn là ta, đừng quan tâm hần!”

Cổ tay đau, cả người đã bị Bất Nhân kéo đi, mặt hần lộ vẻ ngạc nhiên: “Nha đầu ngốc, ngươi ở đây nói bậy gì thế!”

Ta ngần ra, vì sao về mặt của hấn lại kỳ quái như vậy?

Hắc y nhân ở phía trước không chút do dự mà tấn công tới.

Ta chỉ cảm thấy cả người đều cứng lại. Trong tình thế cấp bách, Bất Nhân đem quạt trên tay dùng lực ném ra ngoài, rồi đưa tay ôm lấy eo ta, thi triển khinh công chạy.

Phía sau có người đuổi theo, sau đó là thanh âm roi quất tới.

Một roi kia quất mạnh trên lưng hấn, thậm chí ta còn nghe thấy tiếng vải rách vụn.

Hấn chỉ hừ một tiếng, bước chân càng lúc càng nhanh. Ta vốn tưởng rằng, lúc hấn dẫn ta ra khỏi Phạm Tự, thì tốc độ đó đã rất nhanh. Tuy nhiên cũng còn kém hơn so với bây giờ rất nhiều, cảnh tượng hai bên mờ nhạt đến kinh khủng, thế nhưng chúng ta không có roi xuống đất, dường như cũng không hề chạm vào bất cứ vật gì. Ta vô cùng khiếp sợ, đây rốt cuộc là công phu gì thế? Thật giống như chim, bay lên trời cao. Những hắc y nhân kia đã không đuổi kịp, ta nghe loáng thoáng có người kêu:

“Kinh Hồng 17! Hấn quả thật là....”

Ta không nhớ rõ chúng ta đã chạy bao lâu, giống như luôn chạy từ ban ngày cho đến đêm tối.

Lúc ngừng lại, hấn xuýt nữa là đem ta từ trong ngực ném ra ngoài.

Quay đầu lại, thấy hấn quỳ một chân trên đất, thờ hồn hèn thật dữ dội, tay chống trên đất đều đã run nhẹ lên. Cho dù trọng lượng của ta có nhẹ đi nữa, hấn ôm ta lâu như vậy cũng sẽ không chịu nổi. Huống chi, còn muốn thoát khỏi sự truy đuổi của đám hắc y nhân phía sau.

“Bất Nhân!” Ta cầm tay của hấn, hấn vẫn run rẩy kịch liệt, lúc đầu ý nói lúc này hấn không thể nói chuyện được.

Ta khản trương, không biết nên làm thế nào cho phải, trời đã tối rồi. Nơi này, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ. Mới vừa rồi chỉ lo chạy trốn chết, đâu còn để ý đây là đâu.

Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy phía bên phải cách đó không xa có cây đại thụ, cố hết sức dìu hấn qua đó, để cho hấn ngồi dựa vào cây đại thụ. Lúc dìu hấn đi qua, chợt nhớ tới roi kia đánh trên lưng hấn, vội cúi người kiểm tra, lại thấy roi kia chỉ làm rách áo ngoài, cũng không có như dự đoán là máu thịt lẫn lộn. Phía trong cùng của bộ quần áo kia, là màu bạc, dường như còn hơi loé sáng.

Ta còn muốn xem kỹ một chút thì chợt nghe hấn nói: “Bản...Bản thiếu gia mặc dù đánh nhau không được, nhưng công phu chạy trốn là hạng nhất đấy!”

Ta ngây ngẩn cả người, hấn ngược mắt nhìn ta đắc ý cười.

Làm ta sợ muốn chết, mới vừa còn thấy đáng vẻ hấn như sắp hết hơi.

“Ngươi . . . . Không sao chứ?” Nhấn nài hỏi.

“Có.” Hấn khó khăn giơ tay lên, chỉ chỉ sau lưng.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, vội nói: “Ta coi qua rồi, không có thương tổn.” Nhưng áo ngoài bị rách.

Hấn nhích lại gần cây đại thụ phía sau, rồi cười nói: “Nếu như không có Băng Tầm Tơ giáp che chở, một roi kia quất xuống, bản thiếu gia chắc chắn là một bước cũng không đi được. Bản....” Đột nhiên, hấn ngưng, về mặt có chút lạ.

“Bất Nhân!” Ta luống cuống: “Sao thế?”

Cách một lát, thấy hấn khoát khoát tay: “Không sao, nuốt ngụm máu đen kia xuống thôi. Máu của bản thiếu gia rất trân quý, không thể ới bậy.” Mặt hấn trắng bệch, yếu ớt nhìn ta cười cười.

Bỗng nhiên ta khóc lên: “Làm sao ngươi ngu như vậy, ngươi nên sớm ném ta xuống!”

Hấn lại thờ hồn hèn mấy hơi, mới mở miệng: “Đúng vậy, nên sớm đi, đã liên lụy ngươi. Nhưng sáng sớm không đi, liền không thể bỏ đi.”

Hấn nói cái gì thế, ta có chút không hiểu.

Hấn vốn là muốn ngắt mũi ta, nhưng tay lại run rẩy kịch liệt, đành phải thôi. Hấn cười áy náy: “Những người đó đến là vì bản thiếu gia.”

Không thể tin nhìn hấn chằm chằm, ta vẫn không tin.

Hấn chống người lên, đắc ý cười: “Ngươi cho rằng ngươi đáng giá hơn bản thiếu gia.”

Ta nhất thời cứng họng, lời của hấn, thật là đáng đánh đòn.

“Sớm một chút cùng ngươi tách ra, ngươi sẽ không có phiền toái rồi. Nhưng bản thiếu gia lại lo lắng ngươi có một mình. Nhưng mới vừa rồi, nếu như bản thiếu gia ném ngươi, thì chắc chắn bọn họ cũng không tha cho ngươi. Ai bảo ngươi ở chung một chỗ với bản thiếu gia? Để ngươi không bị bắt làm con tin dụ bản thiếu gia ra mặt, vì thế nửa đường bản thiếu gia quay lại cứu ngươi. Cho nên, tất nhiên là không thể bỏ ngươi lại.”

Ta hết sức khiếp sợ mà nhìn hắn, cho nên hắn mới phải nói sớm nên cùng ta mỗi người đi một ngã?

“Tiếc là bản thiếu gia phải bỏ đi cây quạt, thật tức chết người mà! Cây quạt kia rất đáng giá đó! Aizzz, thật là tiện nghi cho đám khốn kiếp kia!” Bỗng nhiên hắn đưa tay tới đây ta.

“Hiện tại, ngươi mau đi đi, đến Lăng Nam đi.” Hắn vừa nói vừa lấy ra một xấp ngân phiếu cho ta.

Có chút dờ khóc dờ cười mà nhìn hắn, hắn bảo ta đi. Phụng Loan Phi ta há là loại người vô tình như vậy, lại còn bỏ đá xuống giếng sao?

Ta không động, cũng không có đưa tay lấy ngân phiếu trên tay hắn. Thế nhưng hắn lại đem ngân phiếu nhét lại trong ngực mình, rồi cười “Hắc hắc”, mở miệng nói:

“Bản thiếu gia cũng biết ngươi không nỡ đi. Coi như ngươi phải đi, bản thiếu gia cũng muốn dựa vào ngươi.”

Bất giác bật cười, ta nhớ lần đầu tiên gặp hắn, người vô lại như vậy, nhất định phải đi nhờ xe ngựa của ta.

Nhưng như vậy mới là chính hắn.

Hắn như vậy, nhưng là ta không thể chạm tới.

Hắn vĩnh viễn có thể lấy thứ mình muốn. Nói được, làm được. Nhưng còn ta thì không được. Ta không dừng cảm như hắn.

Nếu ta dừng cảm một chút, thì ngày đó sẽ không chờ Quân Ngạn giữ ta lại, ta nên chủ động đi theo hắn.

Hắn lại thở dài: “Aizzzzz, ngươi nói xem, bản thiếu gia lần này đi ra ngoài, sao lại xui xẻo như vậy?”

Có lẽ hắn biết rõ có người theo dõi chúng ta, cho nên mới vội trở về nhà. Ta không khỏi hỏi: “Những người này là ai?”

“Là người đồ mất vì tài sản trong nhà của bản thiếu gia.” Hắn nói như không có việc gì.

Với ta thì cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, suy nghĩ thật lâu, nhưng không nghĩ ra nguyên do gì. Nhớ tới lời nói của hắc y nhân khi chúng ta bỏ chạy, liền hỏi: “Kính hồng 17 là gì?”

Ai ngờ, hắn vừa nghe xong liền cười ha ha, chia chia chính mình, mở miệng nói: “Đó là khinh công tuyệt thế, độc nhất vô nhị của bản thiếu gia. Có thể không cần bất cứ cái gì chống đỡ, ở trên không như đi bộ.”

Trong đầu lại nghĩ tới khi đó, cảm giác giống như chim bay.

Đúng là hắc y nhân kia nói: “Hắn quả nhiên là...” Là ai, ta không có nghe thấy. Nhưng theo như lời người nọ nói, không khó nghe ra được, dường như ngay từ đầu bọn hắn cũng không hề xác định được thân phận của hắn. Là sau khi đánh nhau mới biết được, mà Bất Nhân lại có thể một mực chắc chắn đối phương là người phương nào. Điểm này, ta làm sao cũng nghĩ không thông. Nhưng có một điều, ta rất rõ ràng. Đứng lên, diu hắn:

“Ngươi nên về nhà đi.”

Hắn gật gật đầu: “Bản thiếu gia cũng nghĩ như vậy, nhưng còn ngươi...”

“Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không để ngươi đi một mình.” Không chút do dự mà mở miệng nói. Hiện tại, hắn thành cái dạng này rồi, nếu ta còn đi tiếp, hắn làm sao bây giờ? Con ngươi của hắn bỗng nhiên sáng lên, cầm lấy tay của ta nói:

“Ngươi thật đồng ý cùng ta trở về?” Vừa dứt lời, hắn lại bổ sung thêm một câu nữa: “Ngươi biết bản thiếu gia là ai?”

Ta hơi ngó ra, nhớ tới ngày ấy ở Phạm Tự, lúc hắn khẳng khẳng muốn dẫn ta đi, ta cũng hỏi hắn như vậy.

Biết ta là ai.

Cười cười, mở miệng nói: “Ta không hỏi ngươi là ai.” Hắn là ai cũng không quan hệ tới ta, giờ phút này, hắn là Bất Nhân. Dù cho, hắn không nói cho ta biết, ta cũng giúp hắn.

Hắn cũng cười: “Sao ngươi cũng không hỏi đi đâu?”

Ta lắc đầu, có gì phải hỏi, dù sao cũng đi.

Hắn lại nói: “Lúc này, ngươi không hỏi, sau này, vạn lần đừng hỏi hận.”

Ta hơi chột ngẩn ra.

Nhiều năm sau hồi tưởng lại, ta vẫn nhin không được hồi chính mình, nếu ngay từ đầu biết thân phận của hấn, ta còn cùng hấn đi sao?

Chỉ là, đời người như một vở kịch, chỉ có hát sai từ, luôn không đề ý.

Hấn vẫn truy hỏi không tha: “Nhưng, ngươi còn phải đi Lăng Nam đấy? Lăng Nam, có thể có người đang chờ ngươi.”

Tâm trạng có chút chần động, vì sao lời của hấn nói, dường như ta đi với hấn, sẽ không còn có thể đi Lăng Nam nữa.

Lăng Nam có người chờ ta ư?

Aizz, làm sao còn có thể có người chờ ta đây?

Biểu ca cũng hận chết ta rồi.

Nhớ lại, ngực co rút một hồi.

Người ta yêu, ta hận.

Người yêu ta, hận ta.

Ta không còn nơi để đi, cho nên mới đi Lăng Nam. Mọi người ai cũng xa lánh ta, thì đi đâu cũng chả sao. Có lẽ, đi một nơi rất xa rất xa cũng là điều tốt. Hấn cười càng lúc càng rục rờ, nhìn ta nói:

“Lần này, bản thiếu gia không có bắt cóc ngươi đấy.” Nụ cười của hấn, thật ấm áp. Lần nào cũng làm cho ta không còn đau đớn như thế nữa. Trên người hấn, có sức mạnh có dũng khí, vô cùng mãnh liệt, nó hoàn nguyện vào nhau.

Sau đó, hai người cứ đi mãi trên đường, mới loáng thoáng nhìn thấy tường thành cao ngất trước mặt. Lúc đó, trời đã sáng. Người ra vào thành đã rất nhiều, hấn lại nói không cần vào thành, sợ là thân phận của hấn đã bại lộ. Chúng ta chỉ đứng cách cửa thành xa một chút, chờ xe ngựa nào đó ra khỏi thành, rồi sau đó xin nhờ xe.

Đã là cuối tháng hai, thời tiết cũng từ từ trở nên ấm hơn, cùng với khí hậu, ngay cả hương vị cũng trở nên ấm áp hơn. Trên đường nhỏ vùng ngoại ô, đã có không ít bò công anh tung bay. Trong không khí nhiễm bởi một tầng màu sắc nồng nhạt, mang chút mộng lung, mang chút lưu luyến si mê.....Ta có lúc cũng ngơ ngác nhìn, chúng nó cũng biết, chúng nó trời buộc quá nhiều người.....

Ngày hôm đó, lúc mặt trời sắp xuống núi, chúng ta xuống xe ngựa. Bất Nhân chỉ ngọn núi phía trước nói: “Leo lên ngọn núi kia là đến rồi. Nhưng hôm nay trời đã tối, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, à không.” Dường như hấn chột nhớ tới cái gì.

“Đi gần đây xem có gia đình nông dân nào không, ngươi đi ở tạm hai ngày.”

“Bất Nhân.” Ta giữ chặt hấn, bảo ta đi ở tạm hai ngày, thế còn hấn?

“Bản thiếu gia đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện cần xử lý, có thể phải trì hoãn một ngày.”

Hấn nói thật không cần suy nghĩ. Ta không tin, giờ phút nguy hiểm này còn có chuyện gì, mà trì hoãn hai ngày, chẳng lẽ hấn không biết, hấn ná lại thêm một ngày liền thêm một phần nguy hiểm sao, hấn nghĩ chu đáo hơn ta, cho nên nhất định hấn biết điều này. Nhưng, rốt cuộc là chuyện gì cần hấn như vậy?

“Ta đi cùng ngươi.”

Ta không phải lo lắng hấn sẽ bỏ ta lại, mà là ta lo cho hấn. Thương tổn trên người còn chưa tốt, hấn rốt cuộc muốn đi đâu. Hấn cười nói:

“Nơi bản thiếu gia đi, ngươi không thể vào.”

Nơi ta không thể vào? Chẳng lẽ thanh lâu sao? Aiz, nơi hoang vu này, tìm gia đình nông dân cũng khó khăn, huống gì là loại địa phương đó. Không biết vì sao, ta bỗng nhiên nhớ tới lúc chúng ta ở Viên Hoa Trấn, hấn đột nhiên mất tích.

Bỗng nhiên, hấn hỏi: “Hôm nay là 27, năm nay tháng hai có mấy ngày?” Ta bị hấn hỏi liền có chút u mờ, sau một lúc lâu mới hoàn hồn đáp: “29.”

“Phải không? Lại có 29 ngày!” Dường như hấn rất kinh ngạc.

“Thì ra, bản thiếu gia nhớ lắm! Ừm, vậy thì nghỉ ngơi một đêm, sáng mai bản thiếu gia mang ngươi đi leo núi.”

Hấn đổi ý thật là nhanh.

Giống như người mới vừa nói muốn trì hoãn một ngày, căn bản không phải hấn.

Chỉ là, ta càng cảm thấy khó hiểu. Việc này cùng tháng hai có mấy ngày thì có quan hệ gì?

****

Đây là một ngọn núi rất cao, leo lên nó, dùng thời gian suốt một ngày một đêm.

Một mặt khác, đây là nơi mà ta không hề nghĩ tới.

Quay đầu, ta mới biết phía sau núi là biên giới.

Biên giới Đại Tuyền và Biên Quốc.

Bỗng nhiên, ta nhớ tới nhiều người, Hồng Tụ, Trần bầu gánh, còn có sư huynh Hồng Tụ. ....Kinh ngạc mà nhìn thiếu niên bên cạnh, cuối cùng từ từ liên hệ chúng lại với nhau.

Hắn là quý tộc Biên Quốc.

Hắn phui lá cây dính trên người xuống, nhủ mày: “Nghĩ đến lúc bản thiếu gia tiến vào Đại Tuyền, cũng không hèn nhát như vậy! Không nghĩ tới bây giờ, lại có thể phải leo núi trở về!”

Sau một lúc lâu, hắn quay đầu, nhìn thẳng vào ta, cười vui: “Như thế nào, người hồi hận không? Nếu hiện tại người hồi hận còn có thể quay đầu leo xuống.”

Ta nhất thời ngớ ra, rồi sau đó lắc đầu.

Với ta mà nói, ra khỏi Đại Tuyền, càng tốt.

Hắn cười càng rực rỡ, lại hỏi: “Người khát không?”

Ta khó hiểu mà lắc đầu.

Thế nhưng hắn xoay người đi, tìm một lùm cây, lấy đoản kiếm ra, sau đó đưa ta uống: “Uống đi, uống no rồi chúng ta lên đường.”

Cúi đầu, mới phát hiện bạch truyệt kia lại rỗng bên trong, đựng nước.

Có chút mờ mịt nhận lấy, thấy hắn cũng lấy thêm cho mình, sau đó há miệng uống.

Thử nếm một ngụm, ngọt ngào, mang chút mát rượi.

Thật ra thì ta không khát, nhưng hắn lại nhất quyết nhìn ta uống xong nó rồi mới bằng lòng dẫn ta đi tiếp.

Ước chừng đi hai ba dặm đường, cây cối xung quanh cũng thưa thớt dần, nhìn tới trước, đều là hoàng sa mênh mông. Lúc gió thổi tới, cát bụi xen lẫn trong không khí gần như làm người ta hít thở không thông. Hơi vô ý một chút mà há miệng, thì miệng liền đầy cát vàng.

Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao hắn nhất quyết bắt ta uống nước, cũng biết được vì sao hắn lại say tàu lộn lộn như vậy.

Xung quanh Biên Quốc là hoàng sa mênh mông bát ngát. Nơi này, hầu như không có bùn đất. Nhưng lại có đất cát bao la bát ngát.

Hắn đi tới, dùng ống tay áo che ở trước mặt của ta, nhỏ giọng nói: “Hiện tại, chúng ta đang đi ở trong đợt gió, qua đợt này, gió sẽ nhỏ đi rất nhiều. Biên Quốc và Đại Tuyền chiến tranh mấy thập niên, cũng chỉ vì tranh đoạt nguồn nước.”

Ta khiếp sợ, vội nói: “Quân Vương hai quốc không thể đàm phán ư, sao lại phải nhất định chiến tranh?”

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Không có một Quân Vương nào chịu gạt đầu về ra đất đai cho thần dân quốc họ đi cư trú, đây mãi mãi là dã tâm không bao giờ đổi được của bậc Vương giả, cũng là gây chiến khắp nơi, mở rộng bờ cõi, đó là lý do bạo phát chiến tranh.”

Ta sợ ngây người, Bất Nhân như vậy, cùng với người ta biết là chênh lệch khá xa.

Bỗng nhiên, ta cảm thấy sợ hãi, hắn đến Đại Tuyền với dụng ý gì đây.

Đẩy mạnh hắn ra, gió lớn xen lẫn cát bụi đập vào mặt, mắt mở không được, ta giơ tay lên che, Hắn muốn tới giúp ta chắn gió, ta cảnh giác mà lùi lại một bước, lạnh lùng mở miệng: “Cho nên, khi người biết rõ thân phận của ta, liền khẳng khẳng muốn cứu ta, đúng không?”

Hắn kinh ngạc: “Loan Phi, người nói cái gì thế?”

“Người cũng muốn lợi dụng ta sao?” Lời nói vừa thốt lên, lại thấy buồn cười.

Lợi dụng ta làm cái gì chứ? Dùng ta uy hiếp Quân Lâm, hay là uy hiếp Quân Ngạn? Như vậy, Bất Nhân trước mặt ta đây? Rốt cuộc là ai?

Thế nhưng hắn lại cười lên, bắt được tay của ta, kéo ta qua, híp mắt nói: “Đừng nao, bản thiếu gia cũng không phải là người như vậy.”

Ta giật mình, không biết có nên tin tưởng hắn hay không.

Chợt về mặt hắn biến hóa, lời kéo ta hướng phía trước mà chạy, một mặt nói: “Chạy mau, bão lớn sắp tới rồi!”

Quay đầu lại, mới thấy bầu trời phía xa đã bị màu vàng cát bụi che lấp đến nhìn không thấy một tia ánh sáng. Ta theo bản năng chạy theo hắn.

Hắn bỗng nhiên ôm lấy ta, thi triển khinh công hướng phía trước bay đi.

Tường thành cao vút kia bỗng xuất hiện trước mặt chúng ta, hắn không có dừng lại, đề khí nhảy một cái, trực tiếp phóng lên đầu tường.

“Kê nào!” Mấy binh sĩ cầm giáo trong tay xông lên, ban đầu là mang ánh mắt cảnh giác, sau khi thấy rõ người tới, bọn họ liền e sợ mà thu hồi giáo lại, chỉ nghe trong đó có một người lớn tiếng nói: “Mau phái người đi báo cho Hoàng Thượng. Nói tiểu vương gia đã trở lại!”

“Tiểu Vương Gia trở lại!”

“Tiểu Vương Gia trở lại!”

Thanh âm vui sướng liên tiếp truyền đi, về mặt của hắn có chút khó coi, cùng ta hạ xuống đất.

Ta vẫn không thể nào nghĩ tới, hắn lại là em ruột của Hoàng Đế Biên Quốc Đồ Diệc Kinh, hắn là Đồ Diệc Hiên.

Cho nên, việc hắn xuất hiện ở kinh thành Đại Tuyên không phải là trùng hợp. Hắn một đường xuôi nam(* một mạch đi về phía nam), cũng không phải là trùng hợp. Ta chợt nhớ tới Vân Lai Thuyền muốn đi Lăng Nam, càng thêm kinh hãi không thôi. Hắn rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện mà ta không biết?

Dưới tình thế cấp bách một tay đẩy hắn ra, ta không nghĩ tới lực tay hắn giữ ta lại nhỏ như vậy, nào ngờ lưng hắn đập vào tường thành phía sau, rồi cúi đầu “Oẹ” ỏi ra một ngụm lớn máu tươi.

Ta thất kinh, là do mới vừa rồi động chân khí, cho nên thương thế tái phát sao?

“Tiểu Vương Gia!” Có binh lính từ trên đầu thành đuổi theo xuống.

Hắn liền nâng ống tay áo lên lau đi vết máu nơi khoe miệng, rồi lại xoa đi vết máu ở dưới đất, sau mới quay đầu lại. Người binh lính kia tiến lên phía trước nói: “Thuộc hạ lập tức chuẩn bị xe ngựa đưa người hồi cung.”

Hắn gật đầu.

Rất nhanh sau đó, liền có xe ngựa đến, hắn tới đây kéo ta, ta lui nửa bước, hắn lại cố chấp vươn bàn tay tới đây. Ta mới phát hiện, tay của hắn run rẩy lợi hại.

Nơi này, đường ra khỏi hoàng cung còn có rất xa. Thật ra thì ta có chút kỳ quái, hắn làm Vương gia, vì sao còn có thể ở trong cung?

Bên trong xe, hắn từ từ nhắm hai mắt, ta không biết nên hỏi như thế nào. Hắn đột nhiên mở miệng: “Đừng nói người là ai, không được để ai biết thân phận của người. Loan Phi, không có ai muốn lợi dụng người. Bản thiếu gia đời này, hận nhất là bị người lợi dụng cũng không muốn làm người lợi dụng người.”

“Chẳng lẽ người không phải. . . .” Lập tức ngậm miệng, ta chợt quên mất mình muốn hỏi gì.

“Không phải gì?” hắn mở mắt ra, cười nói:

“Dù cho thật sự muốn chiến tranh, cũng cùng người không có bất cứ liên quan gì. Người chỉ cần nhớ kỹ lời bản thiếu gia mới vừa nói với người. Còn nữa . . ., không cần đem chuyện bản thiếu gia bị thương nói cho bất luận kẻ nào.”

Ta không khỏi bật thốt lên hỏi: “Vì sao?”

Hắn miễn cưỡng nhích người, rồi sau đó cười nói: “Vì bị tù rất phiền đó.”

Ta cau mày.

Hắn nói tiếp: “Phải phiền ngự y đến xem bệnh, lại phải phiền nha đầu sắc thuốc, còn phải phiền bản thiếu gia nằm ở trên giường nghỉ ngơi, phiền toái chết đi được.”

Ta bỗng nhiên phát hiện, nhìn hắn như vậy, ta không thể tức nổi nữa rồi. Xe ngựa đi gần một ngày mới từ từ dừng lại.

Khi dừng hẳn, liền nghe được có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tiếp theo là giọng nói của nữ tử: “Hoàng thượng, ngài chậm một chút.”

Cả người ta bất giác cứng ngắc, lại thấy màn xe được nhấc lên bởi một nam tử. Bề ngoài, hắn không thanh tú, dưới cằm lại còn để râu lưa thưa, nhưng mà trên mặt lại có góc cạnh rõ ràng, không có vẻ cương nghị mấy. Đường như hắn hoàn toàn không có nhìn thấy ta ngồi ở một bên, liền kéo Đỗ Diệc Hiên xuống xe ngựa, cả giận nói: “Người rất càn quấy! Đột nhiên chạy đi bốn năm không có tin tức, trăm còn kém là chưa đào sâu ba thước!

Nhìn màn xe lay nhẹ, ta ngược ngựa ngồi ở bên trong xe, tình huống như thế, ta nên đi ra ngoài như thế nào đây.

Ngoài xe, giọng Đỗ Diệc Kinh chợt từ tức giận chuyển hóa thành lo lắng: “Mau để hoàng huynh xem một chút, có tốt không?”

Bất Nhân vẫn cười đùa: “Rất tốt, rất là tốt, có thể ăn có thể ngủ. Mà nè, hoàng huynh, mấy năm không thấy, hoàng tẩu này càng ngày càng xinh đẹp đấy!” Ta vẫn còn thói quen gọi hắn là Bất Nhân.

“Ái phi, đây chính là đệ đệ mà quanh năm suốt tháng trăm lần nhắc tới, thật là làm người ta không bớt lo.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, mà ta nghe ra được, trong lòng hắn là vui vẻ. Đó là một ca ca nuông chiều đệ đệ.

Nữ tử khẽ cười: “Hôm nay, hoàng thượng cũng có thể yên tâm rồi há?”

“Ừm.” Đỗ Diệc Kinh cười nói: “Trong tầm cung của đệ có một người đang chờ đệ.”

“Hoàng huynh, người nào thế?”

“Người nào? Đệ gặp sẽ biết.”

Ta nghe thấy có tiếng bước chân rồi đi, tiếp sau nghe Bất Nhân kêu một tiếng, sau đó nói: “Hoàng huynh, bên trong xe ta còn có người đấy!

Hắn chạy tới, nhấc màn xe lên, nhìn ta cười: “Nhanh xuống xe.”

Ta ngây ngẩn cả người, trường hợp như vậy, ta đi xuống, thích hợp sao?

Thấy ta không động, hắn tự tay tới kéo ta, hướng ta nháy mắt: “Mau xuống đây.”

Hắn kéo ta xuống, ta núp ở sau lưng của hắn, rất là lúng túng.

Ta nhìn thấy hai đôi giày màu đen viền đỏ đi tới, chỉ vào ta hỏi: “Nàng là...”

Bất Nhân đẩy ta ra phía trước, cười nói: “Nàng gọi là Loan Phi.”

“Loan Phi!”

Ta nghe thấy giọng đầy kinh ngạc của nữ tử, theo bản năng ngược mắt nhìn lại về phía trước.

Chỉ liếc mắt một cái, liền thấy cả người như bùn nhão đúc trong khuôn, nửa phần cũng không động được.

Nữ tử trước mặt trút bỏ la quần nhẹ mỏng thay bằng cung trang phiên phức, trên váy dài chấm đất còn thêu từng đoá hoa Bạch Liên nở rộ. Đây là loại hoa mà nàng yêu thích nhất, là cảnh vật nàng yêu nhất.

Nơi này là Biên Quốc, không có khả năng sẽ có cảnh đẹp hoa sen đầy hồ.

Khuôn mặt xinh đẹp kia, đã trút bỏ vẻ non nớt lúc trước, hôm nay, chỉ thấy phần thành thực cùng tang thương.

Mà ta, lại đơn độc nhìn thấy khi đó chúng ta còn là thiên kim tiểu thư. Cả ngày dính lại cùng một chỗ, trong lòng còn động lại kí ức về cuộc sống tốt đẹp nhất. Tâm đau thật dữ dội, dường như ta lại nhìn thấy ngày bị đưa đi lưu đây, ta và nàng lăn xuống, chỉ trong nháy mắt đó.

Đầu ngón tay ta với nàng đan vào nhau...

Nàng một lần lại một lần kêu ta Bát tỷ tỷ, Bát tỷ tỷ, Bát tỷ tỷ.....

Nước mắt làm mờ tầm nhìn, toàn thân run rẩy, cuối cùng không đứng vững được.

Là muội sao? Khinh Ca. Khinh Ca. Muội muội của ta.....

Dùng ôn nhu của ta, thu hút nàng.

“Khinh Ca.....”

Ta gọi nàng, giọng không ngừng run rẩy.

Nữ tử trước mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, xoay người về phía Đỗ Diệc Kinh, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng.....”

Nam tử đưa tay kéo nàng ôm nhẹ vào lòng, nhìn ta cười nhẹ nói: “Sao, ngươi biết ái phi của trẫm?”

Biết chứ, ta làm sao có thể không biết?

Ta thoát khỏi bàn tay của Bất Nhân, và nhẹ nhàng tiến lên phía trước, giữ chặt tay nàng, nhưng nàng lại cả kinh, vội rút tay, nhìn ta, giọng nói bình tĩnh: “Loan Phi cô nương, ngươi nhận lầm người. Bản cung không hề biết ngươi.”

Ta hết sức kinh hãi, nàng nói cái gì?

Không biết ta.....

Cửu muội của ta, nói không biết ta?

“Hoàng Thượng”

Nàng ngoảnh mặt hướng về người bên cạnh, rồi áp sát vào trong lồng ngực rắn chắc kia, còn quay lại nhìn ta với ánh mắt khó hiểu.

Đột nhiên, ta cảm thấy sợ hãi.

Kinh Ca của ta, người nàng yêu là Quân Ngạn. Nhưng mà người đứng trước mặt, sao lại có thể an nhàn mà tựa vào lồng ngực người nam nhân kia như vậy.

Phía sau có người đỡ lấy ta, nhẹ giọng hỏi: “Loan Phi, ngươi làm sao thế?”

“Ta.....” Ngậm miệng, ta nên nói cái gì đây? Nàng nói không biết ta, nàng nói không phải Kinh Ca.

Nữ tử nhìn kỹ ta, bỗng nhiên cười nói: “Hoàng Thượng, người nói xem, có phải thần thiếp cùng với Loan Phi cô nương có chút tương tự. Vì sao thần thiếp nhìn, lại thấy có chút giống nhỉ?”

Đỗ Diệc Kinh cũng cẩn thận nhìn ta vài lần, cung chiêu mà ngắt cái mũi tinh xảo của nữ tử, cười nói: “Ừm, nghe ái phi nói như vậy, trẫm cũng cảm thấy đúng là có phần giống.”

Có phần giống, vậy là ta nhận lầm người.

Có thể, nếu nàng thật là muội muội ta, thì làm sao có thể không thừa nhận ta?

“Ngươi hẳn là mệt mỏi rồi.” Bất Nhân đỡ lấy vai ta, đẩy ta đi vào cửa.

Xoay người là lúc, ta nhìn thấy đáy mắt Đỗ Diệc Kinh dường như chớp hiện tia sáng.

“Đúng rồi, hoàng huynh mới vừa nói có người chờ ta, rốt cuộc là ai thế?”

Hắn vừa dứt lời, liền thấy ở phía trước mặt có năm ba cung nữ đi tới, các nàng vây quanh một hồng y nữ tử, đang đi về phía bên này.

Ta cảm nhận được rõ rệt là cả người Bất Nhân chấn động, nàng kia cười nhẹ, thật xinh đẹp, hơi hơi quỳ gối nói: “Diệc Hình bá kiến hoàng hình, Ly phi tỷ tỷ.”

Nàng nhìn về hướng Bất Nhân mà cất giọng ngọt ngào gọi: “Hiên ca ca.”

“Hình Nhi.” Hắn lẩm bẩm kêu ra tên của nàng, giọng nói tràn đầy vẻ không thể tin. Song chỉ trong chớp lát, đột nhiên hắn cười rộ lên: “Hoàng huynh, nàng là ai?”

Ta chợt ngẩn ra, lời của hắn rất kỳ quái.

Đỗ Diệc Kinh cũng kéo tay hồng y nữ tử qua, nghiêm mặt nói: “Nàng là Hình nhi, muội muội chúng ta.”

“Nàng không phải, hoàng huynh.” Hắn vẫn cười, nhưng lời nói thêm phần quyết đoán.

“Hiên ca ca...” Trong ánh mắt sáng trong của nữ tử đã ngấn nước, dường như nàng rất ủy khuất.

Ta chỉ nhìn xem, việc nhà của bọn hắn, ta không hiểu, cũng không nên quản. Ta có ý vô ý mà nhìn về phía Ly Phi đang đứng ở một bên. Nàng ngược lại rất thản nhiên, ánh mắt tình cờ giao với ta, cũng chỉ là cười nhẹ.

Ta càng lúc càng mờ mịt, chẳng lẽ nàng thật sự không phải là Kinh Ca?

Nhưng mà, sao lại có thể giống đến như vậy chứ?

Cơ thể bị Bất Nhân kéo đi, nghe hắn nói: “Ta mệt, về phòng nghỉ ngơi trước, mời hoàng huynh trở về.” Hắn vừa nói, vừa tăng cước bộ.

Phía sau truyền đến tiếng thở dài đầy ý vị của Đỗ Diệc Kinh, lại nói: “Cũng được, ngơi nghỉ ngơi thật tốt.”

Đi xa, còn có thể nghe thấy tiếng hắn phân phó thị vệ trong cung: “Cho người nhìn tiểu Vương gia thật tốt, nếu có bất luận sơ xuất gì, trăm sẽ hỏi tội các người.”

Xem ra, hắn ta sợ đột nhiên lại không thấy đệ đệ mình.

Đám người Đỗ Diệc Kinh cũng không cùng tiến vào, Bất Nhân dẫn dò đám cung nhân, đem ta an bài thật tốt rồi mới đi ra cửa, sau lại quay đầu nhìn ta cười nói: “Loan Phi, người tạm thời ở nơi này trước, ta đã dặn dò cung nhân, sẽ không để người đến quấy rầy người. Ta...ta có chút việc cần làm, có lẽ ngày mai sẽ không đến thăm người.”

Đây là lần đầu tiên, hắn xưng “Ta” ở trước mặt ta. Mà ta, vẫn là hoàng hốt.

Nhớ tới cây quạt viền vàng kia, thiếu niên dùng giọng điệu buồn bình, lớn tiếng nói ‘Bản thiếu gia, bản thiếu gia’, vậy mà...Lại bắt đầu hoài niệm.

Ta cũng biết, hắn như vậy, là điều hắn không cố kỵ nhất. Chính mình muốn ra sao thì ra sao, nhưng mà hiện tại thì không được.

Ta chợt nhớ tới biểu ca của ta, hai mươi mấy năm qua, hắn cũng vẫn như vậy. Còn người, trước giờ lại không biết. Thậm chí còn cho rằng, những việc đó là điều hắn rất muốn. Nhưng hoá ra, tất cả đều là vì ta....

Cửa, được hắn đóng lại nhẹ nhàng.

Ta dựa vào mép giường mà ngồi xuống, trong đầu, lại hiện lên giọng nói và dáng điệu, nụ cười của Ly phi.

Thật sự là rất giống, rất giống. Ta nhìn thấy nàng, tiếng kêu ‘Khinh Ca’ kia đã dừng lại ở trên bờ môi rồi.

Chợt đứng lên, đi về phía trước một bước, cũng không biết là xém tý nữa là giẫm lên mép váy, giật mình vịn mép giường, trong lòng bỗng chấn động.

Đúng rồi, vậy còn bông sen trắng! Những đoá bông sen trắng này đều được thêu trên váy của Ly phi.

Ta làm sao lại quên, hoa đó là loại mà Khinh Ca yêu thích nhất. Nàng nói nàng không phải Khinh Ca, nhưng, làm sao có thể có nhiều trùng hợp như vậy chứ!

Không, ta nhất định phải tìm nàng hỏi rõ một chút.

Nhắc lần váy lao ra cửa, có cung nữ bước lên trước, cười nói: “Cô nương lại quên lời Ninh Vương gia vừa nói, nếu cô nương cảm thấy thiếu cái gì, cứ nói với nhóm nô tỳ, nhóm nô tỳ sẽ vì cô nương lo liệu.”

Ta vội lắc đầu: “Không, ta chỉ muốn hỏi Ly Phi nương nương, nàng.....nàng đang ở chỗ nào?”

Cung nữ hiển nhiên chấn động, sau đó nói: “Cô nương tìm Ly Phi nương nương làm gì?”

“Ta.....” Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của cung nữ, ta cắn răn một cái, nói dối: “Aizz.....là mới vừa rồi, lúc ta tiến cung, được nương nương chiếu cố rất nhiều, nghĩ muốn.....nghĩ muốn tự mình cảm ơn nàng.”

Nghe vậy, cung nữ cười rộ lên: “Thì ra là như vậy. Cô nương người quá khách khí, Ly Phi nương nương là người rất tốt, cô nương là người mới đến, là khách quý của Vương gia, không đi cũng không quan trọng.”

“Không, không! Nhất định phải đi!”

Thấy ta kiên trì, cung nữ đành phải nói: “Nếu như cô nương khẳng khẳng muốn đi, nô tỳ chỉ có thể khuyên người ngày mai hãy đi. Canh giờ này, nương nương sẽ bồi hoàng thượng xem ca múa một chút, sau đó dùng bữa tối.....” Nàng im lặng nhìn ta một cái, che miệng nói:

“Dùng bữa tối xong, nương nương liền cùng hoàng thượng về Liên Y Cung. Ly Phi nương nương chính là được thánh sủng đó!”

Nghe cung nữ nói như thế, ta cũng hiểu được lúc này đi qua đó thật là không tiện.

“Ngày mai, cô nương hãy đi. Nô tỳ sẽ dẫn đường cho cô nương.” Cung nữ cười nói: “Nếu cô nương không còn việc gì khác, nô tỳ đi làm việc trước.”

Nàng đang muốn xoay người, ta vội gọi nàng dừng lại: “Xin chờ một chút.”

“Cô nương còn có chuyện gì?” Xem ra, thật sự Bất nhân quan tâm ta rất khá, thái độ nàng đối với ta không lộ ra nửa phần bất kính.

Ta do dự một chút, liền nói: “Vương gia có việc gấp vội đi làm, nơi này ta cũng không có người quen. Người có thể đi vào phòng, cùng ta nói chuyện một lát không?”

Cung nữ nở nụ cười: “Đương nhiên có thể, nếu cô nương buồn bực, Vương gia trách tội, nô tỳ đảm đương không nổi đâu!” Nói xong, nàng vươn tay tới địu ta, đưa ta vào cửa.

Cung kính rót cho ta một chén trà, sau mới khoanh tay hầu ở một bên.

Ta có chút xấu hổ mà hóp một ngụm nhỏ, trong lòng suy nghĩ nên hỏi chuyện về Ly Phi như thế nào. Không ngờ cung nữ lại mở miệng trước: “Cô nương đừng trách nô tỳ lẩm miệng, lần này Vương gia mang theo cô nương cùng trở về, hoàng thượng cũng vui vẻ.”

Ta hơi chấn động, ta làm sao lại không nghe ra ý tứ của nàng đây?

Nàng lại bổ sung một câu: “Quả thật so với lúc công chúa hồi cung còn làm hoàng thượng cao hứng hơn đó!”

Công chúa?

Không lẽ là nàng kia, lúc tiến cung có gặp qua?

Nhớ tới lúc đó Bất Nhân với nàng ta, có cái cảm giác gì đó rất nhỏ giữa hai người. Ta lấy lại bình tĩnh, chuyện của bọn họ, ta không nên quan tâm. Buồng chén trà xuống, ta nhìn cung nữ cười nói: “Hôm nay, nhìn hoàng thượng thật rất cao hứng, hẳn còn nói ta có chút giống Ly Phi nương nương đó.”

“Woa.” Hiện nhiên, cung nữ có chút kinh ngạc, sau đó quan sát ta thật lâu, nhẹ nhàng vỗ tay tán thưởng: “Nghe cô nương nói, nô tỳ nhìn, đúng là có điểm giống đây.”

Thấy tình hình có vẻ tốt, ta vội tiếp lời: “Chính miệng Ly Phi nương nương cũng nói như vậy đó. Đúng rồi, nương nương là vừa mới tiến cung hả? Ta nghe Vương gia nói, hôm nay cũng là lần đầu hẳn thấy Ly Phi nương nương.”

Cung nữ cười nói: Cũng không phải vừa mới tiến cung. Ly Phi nương nương tiến cung cũng gần hơn nửa năm, do Vương gia ra ngoài đã lâu, cho nên chưa từng gặp qua mà thôi.”

Gần hơn nửa năm!

Đầu ngón tay run lên, Phụng phủ gặp chuyện không may, chính xác là vào tháng tư. Hiện giờ đã là năm Khang Nguyên cuối tháng hai, tính thời gian, không kém bao nhiêu.

Tim đập dồn dập rất nhanh, cố gắng mà ổn định chính mình, hít một hơi thật sâu nói: “Ta thấy trên quần áo nương nương thêu hoa sen trắng, có vẻ như tại đây không có loại thực vật này sinh trưởng. Nương nương nàng....không phải người Biên Quốc sao?”

Cuối cùng cung nữ hơi động dung, sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng mở miệng: “Cô nương muốn hỏi cái gì?”

Cảm thấy cả kinh, là ta hỏi quá nhiều, cung nữ đã nổi lên lòng nghi ngờ. Nên muốn mở miệng giải thích, nàng lại nói một câu: “Ly Phi nương nương đương nhiên là người Biên Quốc.” Một câu sau của nàng giống như một chậu nước lạnh, đem hi vọng rất không dễ dàng dấy lên của ta dập tắt hoàn toàn. Nàng nói, nàng ta là người Biên Quốc.

Nhưng mà, ta không muốn tin. Nhìn về mặt cung nữ, ta sợ là không tốt nếu còn tiếp tục hỏi, chỉ có thể ngậm miệng. Thế nhưng nàng lại hỏi ta: “Cô nương không phải là người Biên Quốc sao?”

“Ta...à ừm”

“Àh...” Đường như nàng rất hứng thú: “Vậy cô nương từ đâu tới đây, nơi đó của các người có rất nhiều nước sao?”

“Ta...” Nhưng nhớ tới Bất Nhân từng dặn dò qua, ngàn vạn lần không thể nói ra thân phận của ta, liền chỉ nói: “Ừm, quê hương ta, bên đó có rất nhiều nước.”

Cung nữ lại quán lấy ta hỏi rất nhiều chuyện, đơn giản là liên quan đến đề tài Sơn Xuyên Hà Lư (*núi và nước*) . Việc này đối với một người chưa bao giờ đi ra khỏi mảnh đất phù sa đầy cát vàng, quả là tràn ngập chờ mong.

Một ngày này, thật sự không còn nhìn thấy Bất Nhân nữa.

Cung nữ đi rồi, liền không có bất luận kẻ nào tới.

Ly Phi cũng không có tới.

Ta chợt cười, nàng vì sao phải tới.

“Nhưng mà, hoàng huynh không phải đã nói muốn muội thường đến chỗ Hiền ca ca sao?” Nữ tử nói với vẻ rất tủi thân.

Ly Phi cốc trán nàng: “Hoàng Thượng cũng chưa từng nói muội phải đi ngay bây giờ.”

“Nhưng mà...lỡ...” Dược Hinh dường như còn muốn nói gì đó, Ly Phi đã kéo nàng qua ngồi.

Ta cảm thấy lưu lại có chút ngại ngùng, liền tìm lý do ra về.

Ra ngoài cung, ai ngờ lại không nhìn thấy Vân Nô. Trái lại có một cung nữ Liên Y Cung tiến lên nói: “Cô nương, Vân Nô tỷ tỷ tạm thời có việc gấp phải làm, nàng nói nếu thấy người ra ngoài, nhờ nô tỳ đưa người trở về.”

Ta nghĩ mình có thể nhớ đường, liền từ chối: “Không cần, ta biết đường, tự mình trở về là tốt nhất.”

Cung nữ nghe ta nói như thế, liền không cưỡng cầu nữa. Vừa cười nói: “Vay khi cô nương trở về, nhớ kỹ khi đi đến trước sân, phải đi bên phải hành lang. Bên trái đường như vừa mới có cung nhân làm rơi đồ gì đó, đang thu dọn.”

“Được, cảm ơn người.”

Nhìn nàng nói cảm tạ, liền nâng bước rời đi. May mà tới đó thoáng chú ý đến hai bên hành lang dài là song song, cho nên thay đổi một bên cũng sẽ không đi nhầm đường. Bước chân nhanh hơn một chút, dù gì cũng là hoàng cung Biên Quốc, ta không muốn dừng lại ở bên ngoài nhiều. Rất nhanh, liền đi qua sân. Khi chuyển sang hành lang bên trái, ta nhìn không được hướng bên phải nhìn một chút. (Ni: ở sao lại trái – phải)

Hơi lạ, cũng không hề nhìn thấy cung nhân dọn dẹp. Lại suy nghĩ, không lẽ đã dọn dẹp xong, chắc cung nữ kia cũng không biết. Nghĩ như vậy, liền không có gì thắc mắc, tiếp tục đi về phía trước. Đi cũng đã lâu, cũng không hề nhìn thấy một cung nhân nào, ta thật cảm thấy có chút kỳ quái rồi đấy. Tiếp tục đi về phía trước vài bước nữa, khúc quẹo phía trước dường như thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân. Nặng nề, như là bước chân nam tử. Chắc là thị vệ hoàng cung, ta đi lên phía trước, bên kia chỗ quẹo, dường như cước bộ có chút gấp, ta cẩn thận mà đi, sợ vô ý một tí sẽ đụng vào. Thế nhưng người nọ lại trước ta một bước, từ khúc quẹo tới, ta theo bản năng ngẩng lên nhìn một cái. Hắn cũng cùng ta đối diện. Kinh ngạc mà căng lớn con mắt, ta dường như muốn từ hành lang dài này té xuống.

Quân Ngạn, làm sao có thể là hắn! Hắn vẫn còn giật mình mà ngó người ra, đôi mắt xám như nước đọng lại, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy ta, đôi mắt buồn chợt sáng lên. Nhưng mà một giây sau, con ngươi của hắn căng ra, rồi cắn răng mở miệng:

“Làm sao nàng lại có thể ở đây?” Hắn hỏi ta làm sao có thể ở đây, lời này, thế nhưng cũng chính là điều ta muốn hỏi. Hắn là Vương Gia Đại Tuyên, nhưng nơi này, là hoàng cung Biên Quốc đấy!

Giật mình nhớ lại, Ly Phi có nói qua, hôm nay Đỗ Diệc Kinh gặp gỡ khách nhân quan trọng. Chẳng lẽ khách nhân quan trọng này là Quân Ngạn? Nhưng mà, đáng lẽ hắn phải ở Lăng Nam chứ? Hắn bước nhanh tới, bóp chặt cổ tay ta, ngoan độc nói:

“Luôn miệng nói ghét nhất dính vào hoàng thất, vì sao mỗi khi gặp đều thấy xuất hiện trong hoàng cung!”

Ta ngây người. Lần trước ta và hắn gặp lại nhau, cũng là ở trong hoàng cung Đại Tuyên. Mà bây giờ, đổi thành hoàng cung Biên Quốc. Đúng vậy, đều là hoàng cung. Hắn hỏi, một câu ta cũng không phản bác được, trùng hợp thật đáng sợ!

Hắn nhìn ta rất lâu, chậm rãi quay mặt đi, tay bóp chặt cổ tay ta, hơi hơi run rẩy, giọng nói, cũng trầm thấp: “Nửa năm trước, hắn chiêu cáo thiên hạ, Nhã thái phi chết vì bệnh.”

“Nhưng, người của ta lại nói người là vui thân nơi biển lửa. Ta không biết rốt cuộc là hắn động tay chân, hay là Dương Trọng Vân! Aiz, thật không nghĩ tới, cũng là kẻ của người cao hơn một bậc!”

Ta liều mạng lắc đầu, nước mắt nhìn không được chảy xuống, nghẹn giọng:

“Biểu ca, người cũng biết, ăn cơm một mình, làm việc một mình, nói chuyện một mình, cảm giác một mình cả ngày?”

Bỗng nhiên lại nghĩ tới tại Phạm Tự, chết đi hai vị thái phi, nếu không phải Bất Nhân, có lẽ ta đã sớm phát điên rồi. Ta không phải thánh nhân, ta sợ hãi cùng cảm giác bất an. Nhìn người bên cạnh từng người chết đi, ta rất sợ. Ta có thể không sợ cường quyền, nhưng loại vực sâu vô biên vô hạn này, khảo nghiệm tính nhẫn nại của con người thì. . . . .

Trong mắt của hắn hiện lên một tia đau khổ, hít một hơi thật sâu, lại nói:

“Sớm biết như vậy, lúc trước lại vì sao không theo ta đi Lăng Nam?”

Nước mắt dâng lên, vẽ ra đường cong hoàn hảo. Ta? Bỗng nhiên tự giễu không thôi. Thì ra, hắn cũng chờ ta mở miệng nói đi cùng hắn? Ta làm sao lại còn chờ hắn mở miệng giữ ta. Nhưng mà, ta và hắn, không ai làm như vậy. Cảm giác có chút trách cứ dâng lên trong lòng. Nếu lúc trước, hắn kéo chặt tay của ta, thì tốt biết mấy? Đáng tiếc, hắn không có giữ ta, ta cũng không có mở miệng. Cho đến lúc này đây, nói những điều này, còn có ý nghĩa gì chứ? Hắn thở dài một tiếng đầy tâm sự, nắm chặt tay của ta, đi nhanh về phía trước. Một mặt lạnh lùng nói: “Theo ta đi!”

“Đi đâu?”

“Nàng là người Đại Tuyên, sao có thể ở chỗ này!” Lời hắn nói có chút oán giận, thấy vẻ mặt kinh ngạc của ta, hắn lại nói: “Nếu để bọn hắn biết được nàng từng có thân phận Thái Phi của Đại Tuyên, hậu quả thật không thể tưởng tượng.” Điều này, Bất Nhân đã sớm suy xét. Chỉ cần hắn không nói, liền không có người biết. Cho tới bây giờ ta cũng không biết, Hoàng Hậu cô cô viết một bức huyết thư gửi Quân Ngạn, trong đó viết những gì, có thể làm hắn đối với ta sinh hận như vậy.

Chương 167: Bí Mật

Chương 167: Bí mật của Bất Nhân

Edit: Ny Xynk~

Chúng ta cứ ngồi im lặng như thế, mày của hắn vẫn cứ nhui lại, trong lòng đấu tranh, sau đó, đột nhiên quay lại nắm lấy tay của ta.

Nặng nề lên tiếng: “Lúc ấy ta chỉ cảm thấy tức đến nỗi muốn ngất đi. Về sau, càng nghĩ ta càng sáng tỏ, chuyện đó làm sao có thể là thật chứ? Tính nết như thế nào ta há lại không biết, nết làm sao có thể làm được chuyện như vậy? Aizz, ta còn nói là yêu nàng nhất, nhưng không phải, hiểu nàng nhất. Không ngờ ta cũng có lúc xúc động đến mức không tin nàng. Cho dù ta có hối hận, thì cũng có làm được gì đâu?”

Ra sức lác đầu, tình huống xảy ra lúc đó như thế, ta làm sao có thể đi trách hắn không tin ta? Nhớ lại lúc trước, ta cũng chưa từng tin tưởng hắn.

“Năm trước, kinh thành truyền đến tin nói nàng chết vì bệnh. Tai mắt của ta ở kinh thành vẫn còn y nguyên, nên liền đoán chắc là hắn làm thủ pháp che dấu tai mắt người. Lúc trước, hắn cưới nàng nhưng lại không quý trọng, giờ hắn lại muốn thế nào đây? Vì ngại thân phận Thái Phi của nàng cho nên không thể thủ nàng vào tay, liền muốn nàng Kim Thiên Thoát Xác?” Hắn từ từ mở mắt ra, chán nản cười.

1. Kim Thiên Thoát Xác: Ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp

Lừa không phải ta phóng, là Bất Nhân. Nhưng ta thoát khỏi liên quan.

Bỗng nhiên, hắn lại nhui mày, hỏi ta: “Biên Quốc Hoàng Đế làm sao có thể đoán ra thân phận của nàng?”

Ta sợ run lên, cân nhắc một chút, cuối cùng quyết định nói ra sự thật.

“Hắn hoài nghi ta, chỉ vì Khinh Ca ở trong cung. Mặc dù, Khinh Ca cố ý không cùng ta nhận thức, nhưng hắn lại nhìn ra từ vẻ mặt chúng ta, liền hoài nghi.”

Con mắt Quân Ngạn mở to, mở miệng nói: “Khinh Ca? Nàng nói Khinh Ca ở trong cung?”

Gật đầu, ta vốn muốn nói với hắn rằng, người mà hắn vừa dùng kiếm chĩa vào, đó chính là Khinh Ca. Nhưng nghĩ lại, vẫn là nên im lặng.

Sắc mặt của hắn có chút ngưng trọng, sau một lúc lâu, mới lại nói: “Hèn gì, Biên Quốc Hoàng Đế phái người tìm đến ta, nói muốn cùng ta hợp tác.”

Lời của hắn làm ta cả kinh.

Khác nào nói đó là ý Khinh Ca sao?

Khinh Ca là muốn.....

Ta rất khiếp sợ, vừa muốn mở miệng, thì đột nhiên Quân Ngạn đứng lên, ánh mắt nhìn về phía cửa động. Ta theo bản năng hướng ra ngoài nhìn lại, chỉ thấy Thật Hạ tiến vào, với vẻ mặt rất khẩn trương và căng thẳng. Trên người hắn, lấm tấm nhiều vết, tất cả đều là vết máu.

“Chủ tử.” Hắn quỳ một gối, cúi thấp đầu: “Người của chúng ta, toàn bộ đã chết, chỉ còn mình ta, trốn thoát.”

Quân Ngạn được lên đờ nan, ta nhìn thấy tay áo trái Thập Hạ trong không, ống tay áo kia ở trong không khí, nhẹ lay. Tâm giống như bị nện mạnh vào một kích, kinh hãi, ta từ trên mặt đất vọt tới. Trên ống tay áo, không có lượng vết máu lớn, miệng vết thương không phải mới. Như thế. . . . .

Xông lên, cắn răng hỏi: "Thập Hạ, tay người. . . . . Là ai?"

Thập Hạ kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của ta, hiển nhiên là hít lên một tiếng kinh hãi, sau một lúc lâu, mới nói: "Bất tiêu thư, người. . . . . Người như thế nào lại ở đây?"

Việc này cũng không phải nói vài ba câu là hết, ánh mắt của ta vẫn cứ cố chấp nhìn cánh tay trái của hắn. Kéo chặt ống tay áo Quân Ngạn, lại nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn giúp Thập Hạ đứng dậy, mặt không chút thay đổi mà mờ miệng: "Là Dương Trọng Vân."

Quả nhiên. . . . .

Chính xác là trên đường đi Lăng Nam xảy ra chuyện.

Ta bỗng nhiên nghĩ lại mà thấy sợ, dù không có tự mình trải qua, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tràng diện kinh tâm động phách kia. Thập Hạ hắn, nhất định là dùng hết toàn lực bảo vệ Quân Ngạn an

toàn, cho nên mới có thể bị thương.

Ta đã sớm biết, cho dù Quân Lâm đồng ý tha hắn, Dương Trọng Vân cũng nhất định không đồng ý. Nhất định là hắn rút ra bài học từ Cô ta, phải diệt tận gốc!

Bỗng nhiên, ta cảm thấy việc mình lo lắng sinh linh đồ thần, đều là suy nghĩ khờ dại ngu ngốc của mình. Nếu Quân Ngạn không phản kháng lại, thì một ngày nào đó, ngay cả tính mạng cũng không đảm bảo.

Dương Trọng Vân đã giúp Quân Lâm loại trừ đi đối lập.

Hiện tại ta cũng rõ ràng lời nói trước kia của hắn với ta.

Chỉ có duy nhất một thân nhân, cho nên muốn đem mọi thứ tốt nhất cho hắn.

Hắn đã làm như vậy vì Quân Lâm.

Hắn vẫn tự trách mình vì năm đó không bảo vệ tốt Nhã Phi, cho nên bây giờ, hắn sẽ không nhân từ mà nương tay.

Ánh mắt Thập Hạ từ trên mặt ta dời sang nhìn Quân Ngạn, nhú mày mở miệng nói: "Chữ từ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao thị vệ Biên Quốc lại đột nhiên công kích chúng ta, hơn nữa là tại ngay thời điểm chúng ta không để ý đến tình huống thực tế! Chúng ta căn bản không hề có sức phòng thủ!"

Ta hết sức khiếp sợ, nhưng cũng chỉ biết cảm thán, tâm tư và thủ đoạn của Đỗ Diệc Kinh đều cực kỳ nhanh nhẹn.

Sắc mặt Quân Ngạn chìm xuống, mờ miệng hỏi: "Người nói,

Quân Ngạn sắc mặt trầm xuống, mờ miệng hỏi: "Người nói, bọn hắn tại lúc các người không hề phát hiện tình huống thực tế, liền đột nhiên

phát động công kích?"

"Vâng." Thập Hạ gật đầu: "Vẫn là dùng tên bắn lên."

Trên người hắn, chỉ có mấy chỗ bị đầu mũi tên phá, trái lại không có bị thương. Nghĩ đến, máu trên quần áo hắn, tất cả đều là những huynh đệ

này.

Thế nhưng Quân Ngạn lại quát nhẹ một tiếng: "Nguy rồi!"

Trái tim của ta run lên, hắn đã lôi kéo ta, lao nhanh ra ngoài.

Bên ngoài, hoàng sa bát ngát.

Trên mặt đất, thị vệ Biên Quốc đã đứng ngay ngắn chỉnh tề một hàng.

Người cầm đầu tiến lên vài bước, cười nói: "Ngạn vương, nhãn lực thật tốt đấy, mấy huyết động này, bình thường chúng ta dùng để làm nơi nghỉ ngơi tạm thời, cũng đều bị người phát hiện, xem ra thật khiến tại hạ bội phục."

Thập Hạ cũng theo ra, hắn đảo mắt nhìn tình hình liền chợt nhớ, cần rằng nói: "Chủ tử, là thuộc hạ sơ sót!"

Ta cũng biết rõ, nếu là tên bắn lên, Đỗ Diệc Kinh hoàn toàn có thể đưa bọn họ một lưới bắt hết. Hắn là cố ý lưu lại Thập Hạ, rồi đi theo hắn, tìm đến nơi ẩn thân của ta và Quân Ngạn.

Quân Ngạn không nói gì, mà ta biết, hắn nhất định sẽ không trách cứ Thập Hạ. So với mạng sống của Thập Hạ, hắn càng tình nguyện, là tình hình hiện giờ.

"Các vị là theo chúng ta trở về, hay là muốn chúng ta mời các người trở về?" Biên Quốc tướng quân nói với chúng ta.

Ta biết, tại nơi này. Với địa hình mệnh mông, không hề quen thuộc này, với chúng ta mà nói nếu muốn từ nơi này chạy đi, đó chính là không thể nào.

"Chủ tử." Thập Hạ nhỏ giọng nói: "Người mang Bát tiểu thư đi, thuộc hạ....."

"Thập Hạ." Ta cắt ngang lời hắn, hướng hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Bí Mật Bất Nhân

Trong thời điểm khó khăn nhất, ngay lúc bất lực nhất, người làm bạn bên cạnh hắn cũng chỉ có duy nhất một mình Thập Hạ. Ta làm sao có thể để cho Thập Hạ hy sinh chính mình để cho chúng ta chạy trốn đây? Lòng bàn tay hay lưng bàn tay Quân Ngạn tất cả đều là máu thịt, ai hắn cũng không bỏ, vậy thì hãy để ta giúp hắn đưa ra quyết định.

Ta hướng tướng quân kia nói: "Chúng ta theo người trở về." Dựa theo giọng điệu của hắn, ta biết rõ. Bọn hắn đều là theo lệnh mà làm, vĩnh viễn không có địch nhân, cũng sẽ không có đồng minh. Nhưng nói cho cùng thì cho dù Quân Ngạn có làm chuyện nghịch ý như vậy, thì hắn cùng với Đỗ Diệc Kinh vẫn là họ tộc.

Điều Đỗ Diệc Kinh muốn ta rất rõ ràng. Hắn còn chưa đạt được lợi ích gì thì tất nhiên sẽ không nuốt lời.

Về phần Quân Ngạn, ta lại càng không muốn làm trở ngại công chuyện của hắn. Hắn muốn làm gì thì cứ tự do đi làm.

“Loan Phi!” Hấn kéo tay ta lại. Ta cười nhẹ, nói: “Biểu ca, huynh đi hoàn thành ước định với hấn đi. Muội không có việc gì, huynh cũng biết Kinh Ca ở đây mà, nên muội sẽ không sao đâu.” Ánh mắt của hấn tràn đầy kinh ngạc.

Ta cũng đã xoay người đi, hướng tướng quân kia, nói: “Tướng quân, mời dẫn đường.”

Tướng quân nhìn thoáng qua mặt Quân Ngạn, cười lớn, nghiêng người tránh ra, cúi mở nói: “Ba vị, mời!”

Hợp tác rồi thì Quân Ngạn lại trở thành khách quý của Biên Quốc.

Còn ta thì lại là một quân cờ để khống chế Quân Ngạn. Thực ra, như Đỗ Diệc Kinh nói, nếu hấn không quan tâm thì ta cái gì cũng không phải. Mà ta biết, Quân Ngạn không thể đem ta vứt bỏ. Ta chỉ có tài cán duy nhất có thể làm vì hấn đó là không cản trở.

Khi chúng ta quay trở về cung, rất lạ là Đỗ Diệc Kinh chưa từng xuất hiện. Về sau, người cùng Quân Ngạn đàm phán là vị tướng quân dẫn chúng ta trở về kia. Ta ở bên ngoài chờ, ước chừng là quá một canh giờ, mới thấy cánh cửa từ từ mở ra.

Quân Ngạn đi tới bên cạnh ta, nhìn ta giây lát, mới mở miệng, nói: “Loan Phi, muội muốn biết huynh trở về là để làm gì phải không?”

Do dự một chút, ta gật nhẹ.

Sắc mặt hấn tối sầm: “Huynh không hỏi muội là có còn yêu hấn hay không, nhưng đao kiếm không có mắt, chuyến đi này, huynh cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Tóm lại là chờ ta trở về, lúc đó, nếu muội nguyện ý đi theo huynh, thì huynh vẫn luôn có thể mang muội đi đến bất cứ nơi nào mà muội muốn. Quyết không nuốt lời.”

Ta chỉ cảm thấy trong lòng một hồi đau nhức, ta và hấn, còn có Quân Lâm, ba người thật khó xử, tình yêu đã thành điều kinh hoàng rồi.

Ta giữ chặt ống tay áo của hấn: “Biểu ca, phải cẩn thận.” Lời vừa thốt ra, trong lòng có một chút hoảng hốt. Đồng dạng, trong lúc này, nơi sâu thẳm nhất của trái tim ta, cũng không hi vọng Quân Lâm sẽ chết.

Hấn dơ tay, mọi thứ gì đó từ trong cổ ra. Ta xem rõ mới biết đó là bùa bình an, lúc hấn rời khỏi kinh thành ta đã đưa.

Ta cho rằng, khi đó hấn không cần. Ai có ngờ....

Như thế, thì vì sao khi đó, không giữ ta lại?

Những lời này, nghẹn tại cổ họng, nhưng làm sao cũng không mở miệng hỏi được.

Hấn nhìn ta, mở miệng nói: “Bùa còn người còn, huynh sẽ không chết. Cho nên muội phải chờ huynh trở về.” Phất tay ta ra, hấn dứt khoát xoay người rời khỏi.

Tay ở giữa không trung, quên thu hồi lại. Bóng dáng của hấn, đã nhanh chóng biến mất ở trước mắt ta.

Hít hít cái mũi, quay đầu lại nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng mảnh khảnh ẩn núp phía sau lang trụ. Liền giật mình, vội vàng nhắc chân đuổi theo, lớn tiếng gọi nàng: “Kinh Ca!”

Lúc này, nàng không trốn chạy nữa.

Một lúc lâu sau, nàng mới từ từ bước ra. Nước mắt trên mặt còn chưa kịp lau đi, nàng rũ mi, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Thực xin lỗi.”

Ba chữ đó làm ta ngẩn ra.

Ta đoán thật không sai, nàng đúng là có phần trong việc Đỗ Diệc Kinh đi tìm Quân Ngạn hợp tác.

Dừng một lúc lâu, nàng mới chậm rãi quay mặt lại đối diện với ta, nói khẽ: “Có quá nhiều việc xảy ra, muội lần lượt tính kế, nhưng không có tính đến Vương gia lại mang tỷ vào cung. Lúc đó, khi tỷ gọi tên của muội ra, Hoàng Thượng liền hoài nghi thân phận của tỷ. Nếu hấn biết tỷ là ai, tất nhiên sẽ lợi dụng tỷ uy hiếp biểu ca. Cho nên, muội mới không thể nhìn nhận tỷ.”

Lắc đầu, nàng thật khờ mà. Đưa tay nắm chặt tay nàng, nàng lại như nai con sợ hãi, cuống quýt lui về sau nửa bước. Có chút xấu hổ, nhưng ta không tiến thêm bước nữa, thờ dãi một tiếng nói: “Muội muội ngọc, cho dù muội không nhìn nhận tỷ, mà tỷ đã biết muội là Kinh Ca. Hấn vẫn có khả năng lợi dụng muội khống chế tỷ, rồi sau đó, dùng ta khống chế biểu ca. Một bước cở này, hấn đi lưu loát hơn muội nhiều.”

Nàng có chút kinh ngạc, ngược mắt cười khỏ: “Muội cho rằng, tỷ sẽ không nhận ra muội.”

Hai lần, ta đã từng cho rằng nàng là Kinh Ca, nhưng sau đó lại thất vọng.

Là Đỗ Diệc Kinh bày kế cho ta gặp Quân Ngạn, để cho ta hoàn toàn nhận ra nàng chính là Kinh Ca.

Đỗ Diệc Kinh thật sự đa mưu túc trí.

Chúng ta trốn khỏi Biên Quốc không được, một khi thị vệ tìm được chúng ta, hẳn liền đoán chắc ta nhất định sẽ trở lại.

“Bát tỷ tỷ..”

Bỗng nhiên, nàng gọi ta.

Cả người run lên bần bật, kiềm nén nỗi vui sướng kinh hoàng, nhìn nàng. Đã bao lâu rồi, ta không có nghe thấy nàng gọi như vậy.

Ta rất muốn cười thật vui vẻ nhưng mà nhin không được lại khóc lên. Nàng cũng thế.

Nàng lại chợt nói: “Hoàng Đế Đại Tuyên hiện giờ chắc hẳn là Giang Nam? Hẳn chính là Thập Tam Hoàng Tử?”

Vạch trần vết sẹo ngày trước, bao giờ cũng đau như vậy.

Ta nhin đau, gật đầu: “Khinh Ca, ta là tội nhân Phụng phủ. ....”

Ta yêu kẻ thù, không thể tự tay giết hắn.

Nàng khẽ cười, cúi đầu nhìn Bạch Liên nở rộ trên làn váy, trầm tĩnh nói: “Tỷ rất yêu hắn, lúc đó muội đã nhìn ra. Chỉ là, chung quy vận mệnh trêu người. Không có gì gọi là tội hay không tội, chỉ là yêu không phải sao? Bát tỷ tỷ, muội cũng yêu, cho nên, muội hiểu. Chúng ta đều là người mệnh khổ. Người muội yêu không yêu muội. Người tỷ yêu lại không thể yêu.” Nàng cúi xuống, xong rồi lại như cổ lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên,

“Thật ra có đôi lúc, không phải cứ yêu nhau là phải cùng một chỗ thì mới hạnh phúc. Muội hiện tại rất hạnh phúc. Với muội mà nói, Hoàng Thượng là người có thể dựa vào, muội đã không thể rời xa hắn. Muội vẫn yêu biểu ca nhưng lại không thể cùng hắn ở chung một chỗ rồi. Bát tỷ tỷ, muội biết, tỷ cũng yêu người nọ, nhưng, vậy thì sao chứ, yêu triền miên, hận cũng triền miên, chúng ta vẫn là nữ nhân Phụng gia....”

Lời của nàng, từng câu nói như sóng nước không một chút gợn sóng, nhưng lại có thể làm cho trái tim của ta từng chút từng chút bị nhéo lên. Nàng vẫn cười, nụ cười đẹp như hoa sen bị che phủ bởi màn đêm u tối: “Thù giết cha, không đội trời chung.”

Trong đầu, nhớ tới ngày ấy, ta cầm kiếm, đâm vào ngực hắn. Chợt kinh hãi.

Nàng nhìn chăm chăm ta, sau một lúc lâu mới lại nói: “Kỳ thật, tỷ làm khá tốt rồi, nếu đối đối phượng thành biểu ca, muội cũng không ra tay được, tuyệt đối không ra tay được. Lần này, tỷ biết rõ biểu ca đi làm việc gì nhưng cũng không ngăn cản. Như thế, chúng ta hãy nhìn xem, mệnh số người nọ có bao nhiêu vừng vàng đây.”

Từ từ run rẩy lên.

Thời gian dài như vậy, biết bao nhiêu người thay đổi.

Kỳ thật ta vẫn rất muốn hỏi, sao nàng lại tới biên quốc, tại sao lại trở thành phi tử Đỗ Diệc Kinh. Nhưng bây giờ, toàn bộ điều này lại không còn quan trọng nữa rồi.

Tỷ muội chúng ta, kể từ lúc đó đã xa cách lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ.

Nàng không còn thắc mắc gì nữa, sau liền tiến lại đây, ôm nhẹ lấy ta: “Bát tỷ tỷ, xin đừng nói cho biểu ca về chuyện của muội.”

Ta nhất thời trở tay không kịp, ta đã sớm đem chuyện nàng ở trong cung nói cho Quân Ngạn rồi.

“Vì sao?”

Vừa rồi Quân Ngạn ở đây, nàng lại trốn ở mặt sau lang trụ mà vụng trộm nhìn.

Nàng cười giễu mình: “Không thể yêu nhau, gặp nhau không bằng không gặp. Cũng đỡ phải, nóng ruột nóng gan. Muội và hắn đã không có khả năng, đợi hắn trở về, muội hi vọng Bát tỷ tỷ có thể cùng hắn đi.”

“Nếu hắn không thể trở về . . .” Nàng lẩm nhẩm nói: “Như thế, muội không thể thay Phụng phủ báo thù, lại còn hại biểu ca. . . . .”

Ta vội lắc đầu: “Sẽ không, sẽ không, hắn nhất định sẽ trở về.”

Nàng ngẩn ra, nằm ở trong lòng ta, mở to mắt đảo mà khóc rống lên, như trẻ mới sinh.

Nàng như trở lại trước kia, một Khinh Ca nhất gan. Thân thể nhỏ gầy của nàng run rẩy, làm lòng ta đau đớn, ôm chặt lấy nàng, lệ cũng sớm như suối trào.

Phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau lại truyền đến tiếng nói của thái giám: “Nương nương, sao người vẫn còn chưa qua Dục Tuyền Điện, Hoàng Thượng tức giận rồi!”

Khinh Ca cuống quít lau đi nước mắt trên mặt, vẫn không quay đầu, giọng nói cũng đầy vẻ khẩn trương: “Đồ bản cung đã lệnh cho cung nữ đưa qua, cung nữ vẫn chưa tới sao?”

Thái giám vừa nghe, vội hỏi: “Không có, cho nên nô tài thấy tình hình không tốt, nương nương nghĩ xem có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Bản cung đi xem.” Nàng nói xong, xoay người, vẫn còn không quên giữ chặt tay của ta.

Ta có chút mờ mịt, đuổi kịp cước bộ của nàng.

Đi tới một đoạn, ta lơ mờ hiểu một ít, là phải đi Dục Tuyền Điện. Thái giám bám sát theo phía sau chúng ta, bỗng nhiên hắt quát to một tiếng nói: “A, nương nương, người coi!”

Theo phương hướng hắt chỉ mà quay đầu nhìn lại, một cung nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc, cạnh chân nàng, còn có một cái bình nhỏ ngã lộn. Bên trong, một chất lỏng màu đỏ tươi chảy ra, lại tràn ngập mùi vị tanh tanh.

Mùi đó là....

Đó là cái gì?

Nhiu mày nhìn lại...

Cung nữ có thể là nghe thấy tiếng bước chân, nên quay đầu lại, đôi mắt khóc sưng lên căng lớn. Vội vàng quỳ thẳng người, hướng Khinh Ca dập đầu, nói:

“Nương nương, nương nương nô tỳ không phải cố ý, nương nương! Ly phi nương nương, xin người bỏ qua cho nô tỳ! Nương nương, nô tỳ van cầu người!”

“Trời..” Thái giám sợ hãi lên tiếng, bước lên tát mạnh một phát: “Người đáng chết, dám đem nó làm đổ!”

Cung nữ sợ hãi, ra sức dập đầu cầu xin.

Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, xoay mặt nhìn Khinh Ca đang đứng bên cạnh. Chỉ thấy nàng hơi nhú mày, hướng thái giám nhìn thoáng qua, khua tay nói: “Kéo nàng đi.”

Lời của nàng vừa mới thốt ra, cung nữ kia gần như là hét chói tai: “Nương nương, nương nương người tha chết cho nô tỳ đi! Ly phi nương nương, người bỏ qua cho nô tỳ đi! Nương nương...”

Nàng còn đang kêu gào, thái giám đã bước lên trước dùng lực kéo nàng đi.

Ta nhìn không được, hỏi nàng: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nàng không nhìn ta, chỉ vội tăng nhanh cước bộ, vừa nói: “Dục Tuyền Điện có chút chuyện.”

Dục Tuyền Điện?

Chẳng lẽ Bất Nhân xảy ra chuyện.

Cảm thấy cả kinh, không tự giác nâng bước chân nhanh hơn đuổi theo nàng. Cung nữ phía sau vẫn còn sợ hãi mà than khóc, câu nói ‘xin tha chết’ làm ta có chút khó hiểu, chẳng qua chỉ là làm đổ một cái bình đựng gì gì đó thôi, cung nữ việc gì phải có vẻ mặt đó chứ?

Trong cái bình kia, rốt cuộc là chứa huyền cơ gì.

Gần tới Dục Tuyền Điện, xa xa bên kia cửa liền có người nhìn thấy chúng ta, hắt xoay người chạy vào, bẩm: “Hoàng Thượng, Ly phi nương nương đã đến!”

Vừa vào trong, liền gặp Đỗ Diệc Kinh bước nhanh tới, dáng vẻ vừa tức giận vừa vội vàng. Ta hết sức kinh ngạc, hắt giống như là không có thấy ta, chỉ nói với Khinh Ca: “Đồ đâu?”

Khinh Ca do dự một chút, cuối cùng quay đầu liếc mắt nhìn cung nữ kia một cái, nhỏ giọng nói: “Làm đổ rồi.”

“Cái gì?” Ánh mắt Đỗ Diệc Kinh như muốn giết người, nhìn về phía cung nữ kia. Chỉ trong thời gian chớp mắt, liền nghe hắt tức giận nói: “Kéo vào!”

“Vâng!” Có thị vệ bước qua, dùng lực giữ chặt cung nữ, kéo nàng vào trong.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tha mạng cho nô tỳ đi! Nô tỳ không muốn chết, Hoàng Thượng!” Cung nữ giãy giụa, thế nhưng hơi sức không bằng bọn hắt, bị ép kéo vào bên trong.

Ta bất giác tiến về trước một bước, liền bị Khinh Ca nắm chặt, kéo cổ tay lại. Ta mới chợt phục hồi tinh thần lại, phòng kia, là phòng Bất Nhân!

“Hắn làm sao vậy?” Nhìn nàng, ta run giọng hỏi.

Trong đầu, chợt nghĩ tới chuyện nàng từng nói với ta, nàng nói Đỗ Diệc Kinh nếu đồng ý ta và hắn gần gũi, thì sẽ nói cho ta biết chuyện của hắn.

Chuyện của hắn, rốt cuộc là chuyện gì?

“Hiên ca ca....”

Ngoài đầu nhìn lại, mới phát hiện Diệc Hình ở một bên che miệng không ngừng khóc.

Nàng vọt tới, run rẩy, kéo Đỗ Diệc Kinh, hỏi: “Hoàng huynh, Hiên ca ca hắn....hắn sẽ chết ư?”

Không ngờ, Đỗ Diệc Kinh mà lại trở tay cho nàng một bạt tai, dữ tợn nói: “Không cho nói chữ này, hắn sẽ không....” Đột nhiên mím môi, hắn như nhớ tới chính mình nói không được phép nói chữ kia.

Dược Hình sợ ngây người, sau một lúc lâu, mới đưa tay xoa một bên má đang ửng đỏ, bỏng rát, cả người lắc lư, xụi lơ xuống.

Ta thật hồ đồ rồi, gì mà có chết hay không?

Ta thấy Bất Nhân ngày hôm qua còn rất tốt mà.

“A....”

Lúc này, từ trong phòng truyền ra một tiếng rên cực kỳ thống khổ. Ta chỉ cảm thấy giật mình, cả người Đỗ Diệc Kinh đều trở nên hết sức căng thẳng. Khinh Ca cắn môi, thuy chung không nói một câu.

Hiện tại bây giờ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Người trong phòng bỗng nhiên kêu: “Hoàng huynh! Hoàng huynh người không thể đối với ta như vậy! Hoàng huynh....”

Đó là giọng nói của Bất Nhân, tuyệt đối là hắn!

Thế nhưng Đỗ Diệc Kinh chỉ xoay mặt, giống như là cố gắng không nghe thấy lời nói từ bên trong truyền ra.

Cung nữ vừa rồi bị kéo vào cũng khóc càng lớn tiếng, đó là thanh âm sợ hãi cực kỳ.

Ta không thể nào tưởng tượng được, rốt cuộc Đỗ Diệc Kinh đã làm gì với chính đệ đệ của mình. Nhưng mà, trước giờ trong miệng Bất Nhân thì không khó để cảm giác ra, tình cảm huynh đệ bọn hắn vô cùng thâm thiết. Ngay cả vừa rồi, Đỗ Diệc Kinh tát Diệc Hình một bạt tai cũng có thể nhìn ra được hắn rất thương yêu đệ đệ.

Trên người Bất Nhân rốt cuộc là giấu huyền cơ gì.

“Hoàng huynh....”

Hắn khàn cả giọng, hô

Sau đó, nghe thấy một người khiếp sợ nói: “Vương gia!”

Cuối cùng, Đỗ Diệc Kinh kim nén không được, xông lên phía trước như bay, một phen đẩy cửa phòng ra.

“Hoàng Thượng!” Khinh Ca cũng buông lỏng tay ta ra mà đuổi theo, ta chỉ cảm thấy tim đập đặc biệt nhanh, nắm chặt hai tay, cũng đi theo vào cửa.

Mọi thứ bên trong phòng làm ta sợ ngây người.

Cung nữ xụi lơ trên mặt đất, run rẩy không ngừng.

Ta thấy Bất Nhân bị cột chặt ở trên giường, bên cạnh giường còn có một ngư y, vẻ mặt kinh ngạc nhìn người trên giường. Trên tay hắn còn nắm lấy một thanh đoản kiếm, mặt trên, từng giọt từng giọt máu đỏ thẫm nhỏ xuống đất. Cổ tay Bất Nhân bị mờ ra một đường thật dài, còn là từ chân cổ tay kéo dài lên trên, ước chừng dài khoảng năm sáu tấc. Nhìn ra, đó là do hắn đang cố vùng vẫy nên gây ra. Miếng vết thương, máu tươi tuôn như suối chảy, làm dìm chân ướt một vùng lớn. Hai vị ngư y kia vốn là áp trụ hắn cũng lộ ra vẻ mặt kinh hoảng, cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Ta chợt nhớ tới, lúc gặp hắn, ta đã từng chú ý qua cổ tay hắn có vài dấu tích. Chẳng lẽ chính là như vậy sao? Hết sức kinh hãi, bọn họ rốt cuộc là đã làm gì với hắn?

Hơn nữa, sắc mặt của hắn lại còn trắng xanh, rõ ràng là rất suy yếu, nhưng vẫn cứ cố gắng vùng vẫy. Ánh mắt của hắn hướng về phía Đỗ Diệc Kinh, suy sụp cười, nói: “Hoàng huynh, bảo bọn hắn buông ra.”

Đỗ Diệc Kinh hơi hơi quay mặt đi, nhìn về phía cung nữ té trên mặt đất, đột nhiên lạnh giọng nói: “Kéo qua đi!”

“Hoàng.....Thượng...Hoàng Thượng.....” Cung nữ run rẩy mở miệng phun ra mấy chữ. Bất Nhân trở nên kích động hơn: “Hoàng huynh, ngươi không thể làm như vậy với ta! Hoàng huynh!”

Cổ tay cung nữ nhanh chóng bị khóa ra một lỗ hổng chuẩn xác, một thị vệ đem tay nàng kéo qua, mở miệng vết khóa dán sát vào cổ tay Bất Nhân. Ngực y cũng mở miệng vết thương ở cổ tay Bất Nhân ra. Thị vệ dùng bàn tay úp trên đầu cung nữ, vận khí đem máu trên người nàng chảy vào trong cơ thể Bất Nhân. Mà máu của hắn lại từ từ tràn ra ở chỗ khác.

Đây là một nghi thức hoán huyết(1).

(1) Hoán huyết: giống như tẩy gân phạt tủy đem phế huyết trong cơ thể con người bài xuất ra ngoài, tạo thành huyết mới.Nói tóm lại là thay máu.

Không biết vì sao, ta dường như mơ hồ đoán được một chút rồi.

Ta nhớ là đã từng thấy qua ở trên một cuốn sách nào đó, có ghi chép lại như vậy:

Vực sinh giả, yêu. (2)

(2) Ma quỷ sống trong kiếp người, gian ác mê hoặc lòng người.

Cái mà họ gọi là khô sinh, đó là chỉ cơ thể người nam nhân, lại chảy theo dòng máu chí âm của nữ nhân. Mà máu trên người bọn họ, mỗi tháng cần phải thay một lần, lấy máu trinh nữ thay.

Người đời thường gọi bọn hắn là Vampire.

Ta vốn tưởng rằng, chuyện này chỉ là truyền thuyết, cũng không nghĩ vậy mà thế gian thật sự tồn tại khô sinh giả.

Mỗi tháng một lần. Cuối cùng có thể giải thích vì sao dọc đường đi với ta, tự dưng lại biến mất đến hai ngày. Tính toán thời gian, hai ngày kia vừa vặn, theo thứ tự là ngày đầu tiên mỗi tháng!

Hắn là đi.....

Hoàng sợ mà nhìn thiếu niên không có chút huyết sắc nào trên mặt, mà lại lắc đầu. Không, khi đó, trên cổ tay hắn không hề thấy có vết thương mới nào.

Mà ta biết rõ Bất Nhân, cũng không phải là người khát máu như thế.

Thân thể cung nữ rốt cuộc mềm yếu, ngã xuống.

“Diệc Hiền!” Đỗ Diệc Kinh bước nhanh tới, thị vệ cùng ngực y vội vàng nghiêng người tránh ra. Hắn đỡ lấy người trên giường, lo lắng hỏi: “Thấy thế nào, có khó chịu hơn không?”

Bất Nhân nhìn hắn, lại chậm rãi cười lên: “Hoàng huynh, ta lại giết một người.”

“Là hoàng huynh giết, không phải tại ngươi.” Đỗ Diệc Kinh hướng thị vệ liếc mắt ra hiệu, thị vệ hiểu ý, vội vàng đem thi thể cung nữ trên mặt đất kéo ra ngoài.

“Hoàng huynh, ta mệt.” Hắn nhắm mắt lại.

“Được được, Trẫm liền ra ngoài, Nguyệt Quan để cho Hinh nhi ở lại giúp ngươi.” Hắn vừa đứng lên, lại nghe Bất Nhân nói: “Loan Phi.”

Ta thất kinh, hắn lại nói: “Loan Phi....”

Cuối cùng, Diệc Hinh không có ở lại, mà ta tiếp tục ở lại. Khấp phòng, mọi người lui ra ngoài, ta thì đứng yên một chỗ, không biết nên nói gì.

Không khí im lặng, ngay cả tiếng hô hấp của hắn cũng trở nên ảm đạm. Nghe qua cứ như là hắn đang muốn khóc, nhưng mà lại cứ cố gắng cười vui.

“Ngươi cảm thấy ta rất đáng sợ sao?”

Hắn mở to mắt hỏi ta, nụ cười nơi khóe môi kia càng lúc càng thêm sáng lạng, rất rực rỡ, làm người thương tiếc.

“Nếu không phải vì ở bên ngoài có người nhìn thấu thân phận của ta, nếu không phải sợ bọn hắn bắt ta ép hoàng huynh lựa chọn, ta tuyệt nhiên không trở về.”

Hắn như là đang giải thích: “Đêm qua, ta liền trốn đi, lại bị bắt trở về....”

Trách không được vừa rồi, lúc thị vệ vừa chuẩn bị bắt ta và Quân Ngạn, Đỗ Diệc Kinh lại đột nhiên rời khỏi.

Ta chợt nghĩ tới, khi đó chúng ta còn đang ở trong Đại Tuyền. Ta hâm mộ hẳn có một huynh trưởng tốt như vậy, khuyên nhủ hẳn hãy nên quý trọng. Hẳn từng nói, hẳn đã...rất quý trọng rồi.

Hiện giờ ta mới có thể lĩnh hội ý tứ trong lời nói của hẳn.

“Vực sinh, vực sinh, vực sinh....” Hẳn thì thảo nói.

Rồi sau đó, khẽ nghiêng người, cười khổ.

Ta bước lên, nhìn thấy cổ tay hẳn bị quấn bằng, do dự một lát, cuối cùng ta đưa tay nắm lấy, nhỏ giọng nói: “Nếu người muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Hẳn lắc đầu cười yếu ớt, sau đó mở miệng nói: “Hoàng huynh muốn giấu chuyện này nên vẫn luôn muốn ta ở lại trong cung. Vì ở trong cung, người biết cũng không nhiều. Ai dám nói lung tung đều phải chết. Có phải nàng cũng cảm thấy ta là quái vật?”

Ta lắc đầu liên tục, nắm chặt tay hẳn. Hẳn bị đau, khẽ cau mày. Ta sợ hãi định thả ra, thế nhưng hẳn lại nắm chặt tay ta, đáy mắt lóe lên một tia sáng dưới hàng lông mi đen dày.

“Nàng có biết, ta còn...hại chết muối muối duy nhất của mình không.” Lúc hẳn thốt ra câu này, tay của hẳn run rẩy kịch liệt.

Ta tròn mắt nhìn hẳn. Hẳn đang...đang nói cái gì? Không phải Diệc Hình đang sống rất khỏe mạnh sao?

Đoán được suy nghĩ trong lòng ta, hẳn chán nản cười: “Nàng ta không phải là Hình Nhi. Cùng lắm ta thừa nhận, đáng đáp nàng ta rất giống Hình Nhi. Ta không biết Hoàng huynh tìm được người giống đến như vậy ở đâu ra. Chắc là hẳn nghĩ rằng ta sẽ vui vẻ. Muối muối của ta đã chết từ bốn năm trước rồi.”

Giật mình nhìn hẳn, khó trách lúc mới gặp gỡ Diệc Hình, thái độ của hẳn lại như thế.

“Trời cao để ta sinh ra là một khôi sinh, rồi lại để ta có được một muối muối song sinh, không biết là nhân từ hay tàn nhẫn với ta đây. Nàng có biết, nếu dùng máu của nàng ấy thì bệnh ta sẽ khỏi hẳn. Từ đó về sau sẽ không phải chịu cảnh đau đớn, một tháng thay máu một lần.”

Nhớ tới hình ảnh thi thể cung nữ lúc nãy, ta như muốn nghẹt thở. Diệc Hình đã chết như vậy sao?

Nhìn nét mặt thống khổ của hẳn, ta không nói một lời.

Nhưng ta lại không hiểu, nếu Diệc Hình chết rồi, vì sao hẳn lại không khỏi hẳn?

Ánh mắt hẳn mê mẩn, ta tưởng rằng hẳn đang nhớ lại quá khứ. Nhưng bỗng dung hẳn ngược mắt nhìn ta chăm chú, trầm giọng nhấn mạnh từng chữ: “Người từng là Thập tam Hoàng tử và giờ là Hoàng Đế Đại Tuyền, Hình Nhi yêu hẳn.”

Ta cảm thấy nghẹt thở, hẳn...hẳn có ý gì? Vì sao lại dùng ánh mắt như thế nhìn ta? Không phải... không phải hẳn chỉ biết ta có thân phận Thái Phi Đại Tuyền sao?

Trái tim ta run lên, đứng rồi, có lần hẳn nói thấy một nam nhân ngồi ở trên nóc phòng lên nghe ta đàn. Ta đoán người đó chính là Quân Lâm nhưng vẫn không dám thừa nhận. Hôm nay nghe Bất Nhân nói, lại thêm nét mặt của hẳn đã khiến ta chợt thông suốt. Người kia không thể nghi ngờ chính là Quân Lâm. Nhưng mà hẳn nói, Diệc Hình yêu Quân Lâm...Quân Lâm ở Biên Quốc mười năm cũng là lúc cách xa ta mười năm, cuối cùng cũng là ta cảm thấy chạm không đến được cái mười năm ấy.

“Mười năm trước, Đại Tuyền thua trận, theo ý của Phụ hoàng ta muốn lấy thành trì ra trao đổi. Nàng cũng biết, Đại Tuyền Hoàng Hậu lúc đó là Phụng Thị đã âm thầm trao đổi với Phụ hoàng. Phụ hoàng liền đồng ý, bắt Đại Tuyền Hoàng tử làm con tin để đổi lại năm thành trì bị chiếm. Hoàng thượng các nơi vốn không đồng ý, nhưng Phụ hoàng nói nếu như không đồng ý sẽ tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành.”

Hồ hấp ta có chút gấp, Tiên Hoàng vì dân chúng trong năm tòa thành mà đành phải lấy Quân Lâm ra trao đổi.

“Phụ hoàng vốn dĩ cũng không muốn Thập tam Hoàng tử đến Biên Quốc, nhưng Phụ hoàng cảm thấy có con tin là Hoàng tử ở trong tay thì dân chúng Biên Quốc sẽ có nhiều nước uống hơn, cho nên vẫn chưa ra tay. Nhưng dù có như thế thì cuộc sống của một Hoàng tử chỉ là về bề ngoài, thực chất bên trong vô cùng gian khổ.” Hẳn ngừng lại, không kể ra kiếp sống làm con tin cực khổ như thế nào. Thế nhưng bản thân ta lại cảm thấy có chút may mắn, ta không muốn cũng không đành lòng nghe đoạn cuộc sống đó.

“Lúc đó, ta cũng không gặp hẳn nhiều. Ngược lại Hình Nhi thì khá gần gũi với hẳn, nhưng ta không biết nàng ấy đã yêu hẳn từ lúc nào. Cho đến một ngày nàng ấy chạy lại nói với ta rằng nàng ấy đã yêu một người, chính là con tin ở trong cung. Ai cũng biết bọn họ không thể ở cạnh nhau. Cho dù hẳn có từ con tin trở thành Phò mã Biên Quốc hay nàng từ Công chúa trở thành Vương phi Đại Tuyền thì cũng vẫn khiến hoàng thất hổ thẹn. Hình Nhi rất đau khổ, nàng chỉ dám nói với mình ta. Một khi Phụ hoàng biết, nhất định sẽ không tha. Nàng ấy là muối muối duy nhất của ta, ta thương yêu nàng ấy vô cùng nên không đành lòng nhìn nàng ấy càng ngày càng tiêu tụy, liền giúp nàng ấy bỏ trốn cùng hẳn.”

Ta sợ hết hồn, bỏ trốn à.

Công chúa và con tin.

Ta rất muốn hỏi rằng, Quân Lâm hẳn thật sự đồng ý sao? Hẳn yêu nàng ấy sao?

Bất Nhân hít một hơi thật sâu, nhìn ta cười: “Ta thật lòng muốn giúp nàng. Ta nghĩ nàng sẽ hạnh phúc. Nhưng không ngờ lại hại nàng!”

Ánh mắt hắn đang nhìn ta chợt đảo qua, ngơ ngác nhìn nơi xa. Cửa sổ mở tung, tấm rèm lay động nhẹ theo gió. Giọng nói của hắn xa xăm, chợt như một giấc mộng.

“Hôm đó là vào bốn năm trước, ngày đầu tiên của tháng 5. Huyết chủ trên người ta phát tác, ta cố ý lợi dụng thời khắc đó mà trốn đi, Phụ hoàng và Hoàng huynh chắc chắn sẽ rất lo lắng cho ta. Thế thì sẽ không còn ai chú ý đến Hình Nhi và con tin tẩu thoát. Đó là lần đầu tiên ta không dùng thuốc, đau đớn đến tê tâm liệt phế như có người cầm đao kiếm cắt đi từng miếng thịt trên người ta, nhưng càng đau ý thức ta lại càng rõ ràng. Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vã nhưng vẫn căn rằng không kêu một tiếng.

Ta đau đến mức như muốn ngất đi, nghe loáng thoáng tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, rung chuyển cả hoàng cung. Đến lúc đó ta mới biết đã xảy ra chuyện gì. Dù Hình Nhi và con tin đã bỏ chạy rất xa nhưng cuối cùng vẫn bị thị vệ đuổi kịp. Ta nghe nói Hình Nhi vì đỡ thay con tin một mũi tên nên đã chết ngay trên đường trốn chạy!

Ta nghe xong không thể chịu được nữa, điên loạn xông ra ngoài. Hoàng huynh nhìn thấy, vội đem ta trở về phòng. Rồi sau đó ta gặp được Hình Nhi, nàng nằm yên một chỗ như chỉ đang ngủ thiếp đi. Ngực y bước tới, thành thạo dùng dao cắt cổ tay nàng. Vết thương giống với vết thương của ta như đúc. Ta nhất thời kinh hãi, ra sức lao tới. Nàng chết rồi, đã chết rồi, vì sao... vì sao còn phải đối xử với nàng như thế!”

“Bất Nhân...” Ta nhận thấy giọng hắn trở nên run rẩy. Ta có thể hiểu, lúc đó hắn hoàn toàn tuyệt vọng. Hắn cười khổ, đột nhiên nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Cũng từ hôm đó ta mới biết thuốc mà trước đây bọn họ cho ta dùng đều là máu trinh nữ! Thì ra ta đã giết nhiều người như vậy rồi! Nay... lại muốn dùng máu của chính muội muội mình! Ah, chỉ là không nghĩ tới, Hình Nhi đã chạy rất xa, nhưng lúc nàng được mang trở về thì thân thể đã lạnh, máu trên người cũng đã sớm đông lại... Ah ha ha ha.”

Hắn chợt mở miệng cười lớn, đau đớn thê lương như dao cứa.

Trên khuôn mặt hắn, nụ cười như hoa nở nhưng lại nhuộm đầy thống khổ, khiến ta nhìn thấy phải đau lòng.

Ta run rẩy ôm lấy hắn, đây là nụ cười đau thương và thống khổ của hắn. Đây chính là nguyên nhân bỏ trốn mà trước đây hắn không muốn nhắc tới.

Nước mắt lăn dài, ta an ủi hắn: “Chuyện này không thể trách người. Người vốn muốn giúp nàng, chuyện xảy ra chỉ là ngoài ý muốn.” Có ai ngờ mũi tên kia lại bắn trúng nàng?

Nàng ấy thật lòng yêu Quân Lâm, cho nên mới có thể dùng bản thân mình đỡ tên cho hắn.

Quân Lâm...

Trước mắt hiện lên gương mặt quen thuộc, hắn đau lòng không? Có áy náy không?

Lặng im một lúc, hắn mới hít một hơi thật sâu rồi giơ tay lên đẩy ta ra. Hắn chống người dậy, dựa vào vách tường, khẽ lắc đầu.

“Ta nghe nói sau khi bọn họ bị bắt trở lại, hắn từ phủ Chất Tử bị đưa đến ngục thất. Đó là nơi chuyên nhốt tội nhân trong cung. Mặc dù là Chất tử(*con tin với thân phận Hoàng tử, chương trước Ver sửa lại là con tin để mọi người dễ hiểu hơn, còn đoạn này dùng Chất Tử nghe hợp hơn), nhưng cũng là kẻ làm Công chúa Biên Quốc chết oan, món nợ này Hoàng huynh chắc chắn sẽ đòi lại. Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Lúc ta biết tin này cũng đã là ba ngày sau rồi. Ta vội vã chạy tới, không vì cái gì khác chỉ vì Hình Nhi. Nàng toàn tâm toàn ý che chở cho hắn, ta là ca ca của nàng, nhất định phải thay nàng che chở hắn. Hắn rất kiên cường, bị đánh đến nổi máu thịt lẫn lộn vẫn không chịu nhận tội. Hắn thấy ta chợt cười phá lên. Ta nói ta tới cứu hắn, hắn vẫn chỉ cười. Hắn nói, Hình Nhi chết chỉ vì có một ca ca như ta.”

Nhìn dáng vẻ của hắn, ta như thấy lại được chuyện lúc trước. Giọng điệu tuyệt tình như vậy, thật giống với Quân Lâm mà ta biết.

Trước giờ, lời hắn nói đều nghe rất chói tai, luôn đã thương người.

“Lúc ấy, ta không hiểu lời hắn. Ta dịu hắn. Hắn lại cười nhẹ bên tai ta, nói cho ta biết: ‘Nàng đồng ý bỏ trốn cùng ta ngoại trừ việc yêu ta, còn có một nguyên nhân khác. Đó chính là, nàng có một ca ca là ma quỷ. Đó là khối sinh trong truyền thuyết, sống bằng máu trinh nữ. Nàng là muội muội song sinh của người, chỉ có máu của nàng mới giúp người khỏi hắn, người mới có thể sống. Từ xưa đến nay, mạng của Hoàng tử bao giờ cũng quan trọng hơn Công chúa. Phụ hoàng và Hoàng huynh của người đã sớm dự định dùng mạng nàng đổi mạng người. May sao, nàng lên nghe được chuyện này. Nàng vốn không muốn trốn cùng ta. Giờ người đã biết chưa?...’”

Ta nhìn hắn, bàn tay để trên đùi đã sớm nắm thành quyền.

Hắn vẫn không khóc, khẽ quay đầu, trong mắt kia lóe lên tia sáng, sáng đến độ có thể phản chiếu rõ ràng người trước mặt. Căn phòng im ắng lại, chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Ta còn có lời gì để an ủi hắn nữa đây. Lời nói của Quân Lâm đã sớm ngưng tụ thành lưỡi dao bén nhọn làm hắn thương tích đầy mình.

Bởi vì dùng quá sức vết thương trên cổ tay lại nứt ra, máu tươi thấm đẫm lớp băng quần ngoài, đỏ thẫm đến chói mắt. Ta muốn đưa tay giúp hắn cầm máu, chân chờ một lát, cuối cùng lại rút tay về.

Ta không hiểu sao trong đầu vẫn không thể nào quên được câu nói của Quân Lâm. Ta giống như thấy được chuyện kia, làm người ta căm hận. Ta không biết ở Biên Quốc, hẳn đã trải qua cuộc sống kinh khủng như thế nào, cũng không biết hẳn yêu Diệc Hình thật l

Chương 167.6: Bí mật của Bất Nhân

Edit: Linh Nhi

Beta: miathermopoliz96

Một lát sau, có cung nữ đứng ở ngoài gõ cửa gọi tên ta: “Loan Phi cô nương, nô tì mang y phục sạch sẽ tới cho Vương gia thay ạ.”

Ta ngoái đầu nhìn lại người trên giường, thấy hẳn vẫn cúi đầu không nói. Suy nghĩ một chút, ta liền đứng dậy mở cửa. Người bên ngoài là Vân Nô. Nàng thấy ta, trong lòng vừa sợ hãi chuyện lúc trước, không dám vào cửa, chỉ đem đồ giao cho ta. Nhỏ giọng nói: “Phiền cô nương người rồi.”

Nàng gật đầu với ta một cái rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Xoay người đi, ta lại như cũ ngồi bên giường hẳn. Thì ra trên y phục của hẳn loang lổ toàn là vết máu, nhìn có chút kinh sợ. Ta để đồ trên tay xuống, hẳn mở mắt nhìn ta rồi cúi đầu nhìn lại y phục của mình, khẽ mỉm cười giơ tay lên cởi nút áo.

Ta đưa tay tới, yên lặng giúp hẳn cởi nút áo, hẳn cũng không cự tuyệt, chỉ mỉm cười lúng túng.

Hai người, ai cũng đều không nói, cho đến lúc ta giúp hắn cởi cái áo đầy máu kia ra, đột nhiên ta nhìn thấy ngực hắn có rất nhiều tia đỏ như máu, mảnh khảnh như hàng trăm giọt huyết tở, kéo từ vai phải xuống.

Nhưng là, nó rõ ràng đang cử động! Đang chậm rãi rút về bên ngực phải.

“Bất Nhân!” Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn cười bất đắc dĩ, đưa ngón tay chỉ vào ngực mình nói: “Không có máu trình nữ, nó sẽ kéo đến đây”, hắn chỉ tim mình: “Ta liền sẽ chết”. Ta sợ hết rồi, tia máu kia đã đến sát tim rồi! Ta chợt nhớ lại lời hắn nói, có một thầy tướng nói hắn sống không quá 20. Thì ra là hắn tự dự đoán mạng của mình.

Không nhìn được, ta thực muốn khóc nức lên, trời cao sao lại bất công với hắn như vậy, hắn vừa mới sinh ra đã phải chịu số mệnh như vậy a!

Ta không nói một lời, lặng lẽ giúp hắn thay y phục. Sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, cực kỳ mệt mỏi. Ta vừa giúp hắn thay đồ, đã thấy hắn dựa vào vách tường ngủ say. Dù hắn nằm xuống, đắp chăn cho hắn xong, ta vừa đứng lên thì nghe thấy tiếng hắn gọi: “Loan Phi...”

Ta kinh hãi, xoay người lại nhìn hắn. Hắn không mở

mắt, chỉ hỏi ta: “Người cũng yêu hấn sao?”

Khẽ run lên, ta làm sao không biết, trong miệng hấn, “hấn” chính là chỉ Quân Lâm.

Ta thốt không ra lời.

Một hồi lâu sau mới nghe hấn nặng nề thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Hấn cũng là người mệnh khổ.”

Ta cắn răng, không muốn đáp lại lời hấn.

Hấn chợt cười, nghiêng người nói: “Thật ra thì

ta...thực lòng muốn cứu người ra ngoài, đều bởi

vì...người yêu hấn. Người cũng yêu người mà Hình

Nhi yêu. Lúc người đánh đàn, ta cùng với hấn đều ở đây, nhưng lúc người ngước mắt cô đơn lại vô tình

hướng về phía hấn ngồi, đó là một loại ấn ý, ngay cả

bản thân người chắc chắn cũng sẽ kinh ngạc về cái sự ấn ý ấy. Rất lâu ta đều nghĩ, nếu Hình Nhi còn

sống, liệu người đánh đàn kia sẽ chính là nàng? Mà

người ngồi nghe lên kia sẽ chính là người mà nàng ngưỡng mộ?”

Ta kinh ngạc, hấn nói là ta với Quân Lâm ấn ý.

Khẽ nắm chặt hai tay thành nắm đấm, từng gập biên

xanh thật khó muốn làm động nhỏ. Ta nhẹ giọng nói

với hắn: “Bất Nhân, người nghỉ ngơi đi.”

Ta đứng yên một lát rồi mới xoay người, đẩy cửa phòng bước ra.

Thân ảnh một cô gái đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt ta, một bên mặt nàng vẫn còn hằn rõ năm vết

ngón tay. Ta nghĩ, mình vẫn nên gọi nàng là Diệc

Kình.

Nàng nhìn ta, nhút nhát hỏi: “Hiện ca ca...vẫn khỏe chứ?”

Ta gật đầu: “Hắn buồn ngủ, công chúa sao không về nghỉ ngơi?”

Nàng lắc đầu: “Không, ta sẽ ở đây, đợi ca ca tỉnh ta mới đi. Hoàng huynh nếu biết ta tự ý quay về sẽ tức giận.” Nói đến Đỗ Diệc Kình, trong mắt nàng lộ ra tia sợ hãi.

Ta đột nhiên hiểu ra, ngay cả ngoại hình có giống nhau đi chăng nữa, nàng mãi mãi vẫn không phải là muội muội của Bất Nhân, mãi mãi không phải là Hinh Nhi của hắn. Tình cảm của nàng ta đối với hắn cũng lắm chỉ là do sợ Đỗ Diệc Kình mà thôi. Khó trách nàng cứ mở miệng một tiếng là “Hoàng huynh nói”. Mà Đỗ Diệc Kình vốn muốn khiến Bất Nhân vui vẻ, làm sao biết được thực ra lại làm hắn (Bất

Nhan J hơi hạn vô cùng.

Thấy khuôn mặt cực kỳ giống Diệc Hình này, hắn sẽ

mỗi giờ mỗi khắc nhớ tới lời mà Quân Lâm nói với

hắn trước kia. Nhớ tới sự thật tàn khốc ấy. Điều này

đối với hắn mà nói, là quá tàn nhẫn.

Mấy ngày nay ta đều ở lại Dục Tuyền Điện chăm sóc Bất Nhân. Một mặt, ta vẫn không nhịn được đi hỏi thăm tình hình Đại Tuyền, rồi lại cũng chẳng có được tin tức gì.

Rất nhanh, năm ngày đã trôi qua.

Khinh Ca đột nhiên nói cho ta biết, chiến sự rất cuộc đã xảy ra. Ta sợ hãi đứng bật dậy. Khao khát muốn được nghe tin tức, giờ phút này lại thấy khiếp đảm, sợ nghe được bất kỳ tin tức nào. Khinh Ca bước lên trước, một tay cầm bình trà, một tay vén váy dài, đem ngón tay nhỏ nhắn chấm vào trong chén nước rồi vẽ ra một giản đồ lên trên bàn. Nàng chỉ vào chấm nước nhỏ ở giữa kia nói: “Nơi này là kinh thành Đại Tuyền, đây là sông Tần Hoài. Tỷ xem, Lăng Nam ở phía Nam sông. Mà Biên Quốc trùng hợp lại ở phía Tây Bắc sông Tần Hoài, cũng chính là phía Bắc kinh thành. Biểu ca của tỷ sẽ vượt sông mà đến. Hoàng thượng sẽ tấn công từ phía Bắc. Đến lúc đó, hắn chắc chắn sẽ hai mặt thụ địch”.

Ngón tay run bần bật, ngơ ngác nhìn vệt nước đọng trên bàn, ta run rẩy không nói nên lời.

Nàng chần chờ một lát, cười nói: “Tỷ sẽ chờ Biểu ca khai hoàn. Ngồi vị Hoàng đế Đại Tuyền vốn nên là của Biểu ca. Bất tỷ có thể đổi lại thân phận, làm Hoàng hậu của hắn. Từ đó về sau, Biên Quốc và Đại Tuyền cũng sẽ không còn chiến tranh.”

Nàng kéo tay ta, đáy mắt chứa đầy tia cười hạnh phúc nhìn ta. Theo lời nàng nói, nàng sẽ không thể rời bỏ Đỗ Diệc Kinh, nàng nguyện ý ở lại bên hắn, làm phi tử của hắn. Lời nói của nàng vô tình chất chứa lòng lo lắng cho dân chúng Biên Quốc mất rồi. Ta im lặng, chẳng qua thân thể vẫn không ngừng run rẩy. Cho dù Quân Ngạn có thực sự trở thành Hoàng đế Đại Tuyền, thì hòa bình cũng chỉ là nhất thời, sao có thể mãi mãi được? Ta nhớ có lần Bất Nhân từng nói qua, không có quân vương nào chịu gặt đầu đem đất đai mà thân dân hắn đang ở đi cho kẻ khác, đây chính là Đế tâm mãi mãi không bao giờ thay đổi, cũng thường là căn nguyên của mọi cuộc chiến tranh.

Khinh Ca lại tiếp tục nói, nhưng ta nghe vào một bên lại ra một bên, đại ý thế nào ta cũng không nhớ rõ.

Huynh đệ bọn họ ở giữa trận đánh này, ta thật sự không biết rốt cuộc là mong người nào thắng. Có lẽ trong tiềm thức của mình, ta vốn không muốn nghĩ ai thành ai bại. Chẳng qua có lẽ là lần này, hắn thất bại rồi. Hai mặt thụ địch, Đỗ Diệc Kinh cùng Quân Ngạn, thật là tính toán quá tốt.

Nghĩ như vậy, ta có cảm giác như mình cũng lo lắng, nhưng lại đột nhiên giống như bình tĩnh trở lại.

Thua, hắn sẽ thế nào?

Chết sao?

Aiz, người kiêu ngạo như hắn, sẽ thà chết chứ không chịu khuất nhục.

Ta hiểu rõ, bởi vì cái chết của Diệc Hình, không có ai có thể cứu Bất nhân, Đỗ Diệc Kinh hận Quân Lâm vô cùng. Ta đã từng nghĩ, nếu như Quân Lâm lên ngôi trước lúc trở về Đại Tuyền, với tính cách của Đỗ Diệc Kinh, nhất định sẽ không để hắn còn sống mà rời đi. Cho nên lần này, hắn sẽ toàn lực tấn công.

Mà Quân Lâm làm kiếp con tin mười năm, hắn hận Cô của ta đến xương tủy. Một mối hận nữa chính là Biên Quốc khuất nhục hắn mười năm, hắn cũng sẽ toàn lực đáp trả.

Ta nghĩ, nếu có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ khơi mào chiến tranh. Hắn chính là hạng người có oán phải trả.

Trận đánh này đã đánh gần một tháng. Mà ta bỗng nhiên nhớ tới Bất Nhân. Hắn đang ngay lúc này lại biến mất lần nữa.

Đỗ Diệc Kinh không còn tâm ứng chiến, mọi việc đều giao lại cho tướng sĩ, hắn phái người gần như đem toàn bộ Biên Quốc đào lên ba tấc. Ta không biết hắn rốt cuộc trốn đi nơi nào, nhiều năm như vậy, mỗi tháng một lần chịu đựng cái chứng loại kia... Đau đến tê tâm liệt phế, hắn rốt cuộc làm sao chịu đựng được? Hôm sau hắn đột nhiên trở về, giống như lúc còn ở Viên Hoa Trấn, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi nhưng nụ cười luôn nở trên môi. Lúc hắn trở lại cũng là lúc bên kia truyền tin tức đến. Chiến tranh đã ngừng. Quân gia huynh đệ tự chia đất mà trị. Đỗ Diệc Kinh giận giữ suốt cả một ngày, tầm cung của hắn không ai dám vào. Ta hồ hững, kết quả như thế, ta dù sao cũng không nghĩ tới. Ta tốt cùng là nên vui hay nên buồn? Ta không biết với cục diện như vậy, chờ đợi ta sẽ là cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Hấn Hôn Ta(1)

Trận chiến kia, các vị Vương gia đều ở tại đất phong của mình mà xem hồ đấu. Nhưng trong số Vương gia đó, có người đứng ra giúp đỡ Quân Lâm. Thật ra, ta cũng nên sớm nghĩ tới Quân Vũ, hẳn vốn không phải là người biết an phận.

Tại sao lại trợ giúp Quân Lâm, nguyên nhân cũng chỉ có hắn mới có thể biết được.

Vì thế, Biên Quốc từ phía Bắc đánh tới, Quân Lâm chắc chắn sẽ thua trận, nhưng Đỗ Diệc Kinh không thể ngờ được nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim (LN: Trình Giảo Kim là một công thần khai quốc đời nhà Đường, nghĩa là kẻ cản trở). Hấn nghĩ được một kế trước sau có địch này thì ắc hẳn Quân Lâm cũng sớm nghĩ tới cho nên đã chuẩn bị từ sớm rồi.

Hơn nữa, Bất Nhân đột nhiên mất tích, trong lòng Đỗ Diệc Kinh đã sớm đại loạn. Hoá ra ta không biết rằng, một đế vương như hắn khi đứng giữa giang sơn và người thân, hẳn lại có thể chọn người thân.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, trong lòng ta luôn cảm thấy có một nỗi buồn nói không nên lời. Cùng là huynh đệ tình như thù địch, vì sao bọn họ lại có thể thân thiết như vậy, mà Quân Lâm và Quân Ngạn chỉ vì ân oán đời trước khiến hai người thù hận lẫn nhau, khó có thể hóa giải được. Oan oan tương báo bao giờ mới dứt đây.

Đứng lên, lúc quay đầu, ta thấy Khinh Ca đang chạy tới.

“Bát tỷ tỷ!” Nàng gọi ta, vẻ mặt hốt hoảng.

Ta cảm thấy hình như có chuyện không hay xảy ra, vội kéo nàng vào, hỏi: “Thế nào? Sao lại hốt hoảng như vậy?”

Nàng nắm chặt tay ta, nhỏ giọng nói: “Muội mới thấy một phong thư từ Đại Tuyên truyền tới, phong thư đó nhất định là của Biểu ca. Muội đứng ở bên ngoài Ngự thư phòng đợi một lúc, nghe thấy Hoàng thượng ở bên trong tức giận vô cùng. Sợ là Hoàng thượng với Biểu ca có sự tranh chấp rồi”.

Lòng ta trùng xuống, chuyện của bọn họ ta cũng mơ hồ đoán được mấy phần. Biên Quốc muốn chia đất cai trị, nhưng Quân Ngạn và Quân Lâm lại chia nhau ra trị, hẳn sẽ vui lòng nhường sao?

Lần này không ai thắng, hai bên đều tổn thương nguyên khí, muốn đánh tiếp e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Cảm giác có đồ vật gì đó nhét vào tay, ta cúi xuống nhìn, là một tấm lệnh bài. Nàng nhìn ta: “Tỷ cầm cái này mà trốn ra ngoài cung đi, Biểu ca và Hoàng thượng đã bắt đồng ý kiến, chắc chắn Hoàng thượng sẽ bắt tỷ đến nói chuyện. Muội không thể trở mặt nhìn hãm hại tỷ.”

Ta đã sớm nghĩ đến điều này, chỉ là Đỗ Diệc Kinh đã biết ta với Khinh Ca vốn là tỷ muội. Nếu giờ ta vô duyên vô cớ biến mất, hẳn chắc chắn sẽ trút toàn bộ lửa giận lên người nàng. Khinh Ca vất vả tìm cách giúp ta, nếu như vì ích kỷ của bản thân mà phải hi sinh hạnh phúc của Khinh Ca, ta chấp nhận được sao? Lệnh bài ở trong tay, ta cũng không vội trả lại cho nàng. Ta hiểu rõ, nếu bây giờ ta có trả lại, nàng cũng nhất định không cầm.

Nàng ôm lấy ta rồi xoay người đi ra ngoài, nói: “Giờ muội đi tìm Hoàng thượng, trì hoãn một ít thời gian. Bát tỷ tỷ, tỷ nhất định phải bình an rồi đi.” Nàng không quay đầu lại mà từ từ rời đi. Cho đến khi thân ảnh nhỏ nhắn kia biến mất trong tầm mắt, ta mới từ từ lùi lại nửa bước, bình tĩnh ngồi xuống.

Ta thất thần nhìn lệnh bài trong tay, hồi lâu sau mới bắt đầu đi lắc đầu. Ta đứng dậy, gọi Vân Nô, đưa lệnh bài cho nàng, nói: “Đem cái này đến Liên Y Cung, là Ly nương nương vô ý làm rơi lúc nói chuyện với ta. Nàng bây giờ đang ở cùng Hoàng thượng, người không cần đi tìm nàng, cứ đưa thẳng tới Liên Y Cung là được.”

Vân Nô nhìn ta khó hiểu, cuối cùng không hỏi gì, chỉ gật đầu rồi cầm lệnh bài đi.

Nàng một mực đưa lệnh bài cho ta, ta đành phải dùng cách ấy để trả cho nàng. Nếu ta thật sự biến mất, mà lệnh bài vẫn ở trong cung thì Đỗ Diệc Kinh không thể làm gì được nàng.

Nhưng ta thật sự có thể thoát được sao?

Dù vậy ta cũng không cam lòng ngồi chờ chết.

Nếu ta bị nhốt ở đây, cả Khinh Ca và Biểu ca đều sẽ phải bận tâm đến ta. Ta biết, ta đã liên lụy đến rất nhiều người.

Nếu giờ ta tự vẫn, Khinh Ca sẽ giống như Bất Nhân, phải chịu đau khổ cả đời.

Xem ra, tình cảnh của ta vô cùng khó khăn.

Ta một thân một mình, giả sử có thể trốn ra khỏi hoàng cung thì cũng không thể chạy đến được biên giới Biên Quốc. Sa mạc ngoài kia mênh mông như vậy, rất dễ làm người ta lạc đường. Nước không có, cái gì cũng đều không có.

Bước lặng lẽ đến bên cửa sổ, đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa, ta nhìn thấy một nam tử quần áo gọn gàng, tựa vào lan can đối diện cửa sổ, cười rục rờ với ta. Trên tay cầm một cây quạt viền vàng, nhàn nhã phe phẩy, hắn vĩnh viễn có thể cười như vậy, không buồn không lo. Nếu như không biết câu chuyện cuộc đời hắn, có lẽ ai cũng sẽ phải ngưỡng mộ, vô cùng ngưỡng mộ hắn.

Thật ra thì, hắn là một tên lừa gạt.

Tên lừa gạt...

Ta nói thầm trong lòng, lặp lại từ ấy một lần nữa, rồi một lần nữa. Cảm giác chua xót nghẹn ngào.

Nếu như ngay từ đầu, ta không muốn đi Lăng Nam. Nếu như thân phận hắn không bị bại lộ, ta vẫn sẽ cùng hắn mặt dày xin đi nhờ xe, cùng hắn đi khắp nơi hành thiện tích đức. Hôm nay, khát khao một cuộc sống yên bình, đối với ta mà nói, đã quá xa vời. Hắn chợt thu quạt, nhấc chân, nhảy qua cửa sổ, hípc mắt nói: “Đây là quạt mới của ta, quả là rất đẹp, ta nói với hoàng huynh ‘đồ không đắt ta đây không thèm dùng!’ Cái quạt này, nhìn một cái ta liền thích ngay!”

Hắn giống như đã quên mất những lời từng nói với ta. Hắn cười, ngay cả đôi mắt cũng tỏa ra tia ấm áp. Nhưng ta biết hắn không quên, hắn chỉ muốn dùng nụ cười để che giấu đi tất cả, mặc kệ có đau thương đến thế nào đi chăng nữa.

Ta mỉm cười gật đầu, nói: “Rất đẹp.”

Hắn càng thêm đắc ý, kéo tay ta nói: “Cây quạt đẹp như vậy mà chỉ có hai người chúng ta thưởng thức thật không thú vị chút nào. Hay là chúng ta xuất cung đi dạo một vòng. Ừ, tốt nhất phải cho nha đầu Hồng Tụ sáng mắt ra mới được...”

Hắn vừa thao thao bất tuyệt vừa kéo ta ra ngoài. Gật đầu nhìn gò má xương xương của hắn, bỗng nhiên ta thấy mờ mờ, chớp chớp mắt, thì ra là bị nước mắt làm nhòe đi. Hắn nào phải muốn cùng ta ra ngoài vui chơi, hắn rõ ràng là muốn giúp ta trốn ra khỏi cung.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Hắn Hôn Ta(2)

Edit: Linh Nhi

Beta: Mia Leo + Ver

“Bất Nhân.”

“Ừ.”

“Người đứng ngốc, ta không phải Diệc Hinh, không phải muội muội của người.”

Hắn ngoái đầu lại nhìn ta, đáy mắt đầy ý cười, nghe đầu cười nói: “Biết mà, nhưng chúng ta chỉ

chạy ra ngoài chơi một vòng thì có liên quan gì đến chuyện người không phải là muội muội của ta?"
Ta thật sự chưa thấy ai như hần.

Tâm của hần thật sự quá trong sáng, cực kỳ trong sáng.

Hần có thể giúp ta vô điều kiện, không hề yêu cầu gì khác.

Nhớ tới vẻ mặt vô lại của hần lúc mới gặp, hôm nay xem ra ta càng nhìn càng thấy hần rất dễ thương.

"Lúc này không thể nào đi Đại Tuyền rồi, nếu bọn họ nhìn thấy ta xuất hiện ở Đại Tuyền, chắc chắn sẽ đòi lột da ta! (Chúng ta có thể đi Vực Khương, Nam Bộ hoặc là tới Thanh Liễu đi dạo một chút. Nhưng đáng tiếc, ta không còn được gặp Hồng Tú độc ác nữa, lần trước cô ta còn muốn rủ ta xuống bơi thuyền!". Lúc nhắc đến Hồng Tú, hần thực sự giận đến nghiêng rống nghiêng lợi. Hần chợt dừng lại, trừng mắt nhìn ta:

"À, ta còn chưa nói cho người biết, trước đó Hồng Tú tìm ta nói chuyện gì."

Ta ngỡ ngàng, nhớ khi đó hần không nói, là bởi vì hần sợ thua thiệt. Vì nếu hần nói cho ta biết, mà

ta lại không kể cho hắn nghe chuyện giữa ta và Quân Lâm. Sao hôm nay tự dưng hắn lại đồng ý nói ra?

Hắn tới gần ta, nhỏ giọng nói: "Nàng muốn ta bỏ trốn."

Ta chợt kinh hãi, Vân Lai Thuyền quả nhiên có vấn đề. Nhưng Hồng Tụ là người của Vân Lai Thuyền, sao lại mật báo? Nghi vấn này ta không kịp hỏi hắn cho rõ ràng thì...

Mắt thấy hắn muốn dẫn ta ra khỏi Dục Tuyền Điện, dưới tình thế cấp bách ta liền kêu to lên: "Có ai không? Tiểu Vương Gia muốn xuất cung! Có ai không, Tiểu Vương Gia muốn ... ừm.....".

Hắn phản ứng rất nhanh, vội bịt chặt miệng ta, cau mày khó chịu: "Loan Phi, người làm gì vậy?"

Ta làm cái gì, người thông minh như hắn sao lại không biết.

Làm liên lụy tới Quân Ngạn và Quân Lâm cũng là chuyện của ta, không có liên can đến hắn. Sao ta có thể để hắn giúp ta xuất cung? Hướng chỉ trên người hắn còn có Huyết Chú, trước kia ta

không biết thì chưa tính, giờ đã biết rồi, sao có thể tùy tiện liên lụy đến hần?

Ta giăng lại, hần dùng một tay giữ chặt tay ta, tay còn lại vẫn che miệng ta không chịu buông. Lòng ta hung ác, dùng sức cắn.

“Này!” Hần đau nhưng vẫn không chịu buông tay, cắn môi nhú máu chịu đựng.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, tiếp theo có tiếng Vân Nô truyền đến: “Vương gia, xảy ra chuyện gì?”

“Ừm” Ta liềm mạng giăng ra, nháy mắt với nàng. Nhìn thấy chúng ta như vậy, Vân Nô hiển nhiên giật mình. Mắt nàng đỏ lên, dần dần biến thành vẻ mặt lúng túng. Hai tay Vân Nô khựng lại, do dự, không biết làm thế nào mới tốt.

Con người Bất Nhân đảo qua đảo lại vài vòng, đột nhiên cười gian xảo: “Aiz, ta đã nói là đừng có lớn tiếng như vậy. Nàng xem, để nô tì nhìn thấy rồi kìa, làm ta quá mất mặt.” Hần chợt cúi người, buông tay ta ra, thuận thế vòng ra phía sau lưng, rồi sau đó, hôn môi ta.

Môi của hần thật mát, khác hần với bàn tay ấm

nóng.

Hắn mút vào, đem vết máu trên khóe miệng ta, từng chút từng chút liếm sạch...

Hắn mở to mắt, con ngươi bắn ra tia nhìn như ta mới là kẻ có lỗi.

Vân Nô cuối cùng hô nhỏ một tiếng, nói: “Nô thì đáng chết!”, liền xoay người với vầng sáng chạy đi.

Hắn nói lỏng eo ta, giơ tay kia lên, lau nhẹ khóe miệng ta, nhỏ giọng nói: “Người không nên có cái loại vẻ mặt như vậy”. Dứt lời, hắn cau mày vẩy vẩy bàn tay bị ta cắn, kêu: “Ta đau quá!”.

Không tốt là Bất Nhân, dịu dàng là Bất Nhân, thiện lương cũng là Bất Nhân, hắn như vậy làm ta không tài nào giận được.

Lấy khăn ra buộc vết thương cho hắn, lòng ta rất đau.

Ta hiểu rõ, ngay cả khi ta giở thủ đoạn với hắn, hắn vẫn có thể dùng thủ đoạn còn cao minh hơn hòng đem ta ra ngoài. Nếu không, trong suốt bốn này, chắc chắn Đồ Diệc Kinh đã có thể tìm ra được tung tích của hắn.

Hắn lại vui vẻ cười lên, giảm thấp âm thanh: “Đi

thôi, ta biết một đường bí mật."

"Bất Nhân!" Ta kéo hắn lại, suy nghĩ, cuối cùng mở miệng, "Hôm nay là hai mươi chín tháng tư rồi."

Hắn đứng sột một lát, sắc mặt có hơi tái nhợt.

"Ta không muốn người gặp chuyện không may."

Nhìn hắn, ta nhân mạnh từng chữ.

Thế nhưng, hắn lại cười nhạt một tiếng, kéo tay ta, mở miệng nói: "Như vậy, người nói xem ta nên làm gì bây giờ? Người hi vọng về sau trên đời có thêm một Hấp Huyết Quỷ sao?"

Không, không phải! Ta liều mạng lắc đầu, hắn làm sao có thể...đem ba chữ kia hơi hợt nói ra như vậy!

Hắn không phải là ma quỷ!

Giơ tay lên, khẽ chạm vào trán ta, hắn nhún nhún vai: "Đừng như vậy, cứ như là ta đang muốn chết ấy. Kẻ giống như ta, đáng lẽ ra không nên sống, nhưng lại có thể sống rất lâu. Đi thôi đi thôi."

Hắn kéo ta đi.

Cổ lẽ chính hắn cũng không biết, lời nói của hắn luôn mâu thuẫn.

Đi một bước, tâm ta lại đau thêm một chút.

Ta nghĩ nhất định là trời xanh ghen tị trái tim ngọc của hần, cho nên mới dùng cách thức tàn nhẫn đó hành hạ hần.

Người thiện lương như thế, lại ép hần phải dùng cách tàn nhẫn đó để sống sót.

Edit: Linh nhi

Beta: Leo & Ver

Truyện chỉ được post duy nhất tại Địch Tiên Cốc -
<http://tinkerbell.com>

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phi Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 171: Hần Hôn Ta(3)

Khăn quấn trên tay hần, từ từ thấm đẫm máu tươi, nhìn có vẻ chói mắt. Ngược mắt lên, nhìn gò má hoàn mỹ của hần, ta chợt thấy lo sợ. Hần nói ta không nên có vẻ mặt như vậy, hần càng không nên.

Cô lễ Địch Kinh không ngờ được, ta, một cô gái yếu đuối lại có thể trốn khỏi hoàng cung, cho nên mãi đến khi ta ra khỏi Tiêu Tuyên Điện vẫn chỉ thẫn một vài thi vờ. Lúc này, nhất định hần đang

ở cùng một chỗ với Khinh Ca.

Nếu hần biết, ta không những bỏ trốn mà còn bắt cóc cả đệ đệ hần yêu thương nhất, nhất định là hần không thể tự tay giết chết ta!

Ra khỏi Tiêu Tuyên Điện, Bất Nhân cũng không có kéo ta chạy trốn khỏi cửa cung. Ta im lặng chạy theo hần, hần nói hần có đường tắt cho nên mới có cái biện pháp kì lạ như vậy.

Nhưng khi chúng ta vừa bước qua một cánh cổng thì đột nhiên thấy Đỗ Diệc Kinh đã chấp tay đứng chờ ở đó từ lúc nào. Khinh Ca cúi đầu đi theo hần, thấy chúng ta, nàng mấp má môi định nói gì đó. (Chợt nghe Đỗ Diệc Kinh khẽ ho một tiếng, nàng sợ hết hồn, không dám mở miệng nữa.

Xem ra Đỗ Diệc Kinh quả nhiên không phải đèn đã cạn dầu.

Hần suy tính đến Khinh Ca, ngay cả Bất Nhân cũng tính vào.

Hiển nhiên Bất Nhân cũng rất kinh hãi, nhưng, chỉ trong chớp mắt, hần lại khẽ cười, cúi đầu nhìn nhìn ta, sau đó mở miệng: "Hoàng huynh cũng

thật vui vẻ, lại cung cung ra ngoài tản bộ với Lý Phi Dao?"

Hắn nói cùng ta tản bộ, cục diện thế này có quý mới tin.

Không ngờ Đỗ Diệc Kinh khẽ “Ừ” một tiếng, cầm tay Khinh Ca cười nói: “Hôm nay trời đẹp, Trâm muốn ra ngoài đi dạo một chút. Không ngờ lại gặp đệ ở đây, Trâm vừa mới phân phó một người đi lấy chút điểm tâm. Diệc Hiền, lại đây ngồi với

Hoàng huynh một lát. Huynh đệ chúng ta đã lâu lắm rồi không cùng ăn điểm tâm.” Sắc mặt Khinh Ca có chút khó coi, nhưng cũng để mặc hắn nắm tay. Ta khẽ thở dài một tiếng, hắn thật là một huynh trưởng tốt. Cho dù đến nước này vẫn không vạch trần lời nói dối của Bất Nhân. Hắn nguyên ý tương kế tựu kế diễn kịch cùng đệ đệ.

Hắn sẽ không để Bất Nhân xuất cung, hắn muốn quang minh chính đại giữ lại đệ đệ của mình.

Hắn yêu thương đệ đệ của mình, yêu đến tận xương tủy rồi.

Ta bỗng hiểu ra, Bất Nhân đã nói rất quý trọng phần thân tình này, lúc hắn nói với ta câu “Làm

sao bây giờ', ta có thể cảm nhận được cảm giác bất lực của hắn. Hắn không muốn giết người, nhưng là Đồ Diệc Kinh muốn hắn sống tiếp. Hắn chần chờ, kéo ta tới trước cười nói: "Tốt, chẳng lẽ Hoàng huynh lại có hứng thú như vậy sao?" Mọi người qua phía tây đình ngồi xuống, Đồ Diệc Kinh chợt nhìn ta một cái, ánh mắt mang theo vẻ tra xét, đáng sợ mà thâm thúy. Trên mặt hắn vẫn cười như cũ, ta còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã quay mặt đi, nói với Bất Nhân: "Ta muốn cho người gọi Hình Nhi tới, lần này người ra ngoài bốn năm mới quay về, con bé chưa có cơ hội bên cạnh người lần nào." Ta giật mình kinh ngạc, liếc xéo người phía trên, mặt của hắn vẫn như cũ, không nhìn thấy vẻ khác thường. Một tay vuốt vuốt cây quạt, gật đầu nói: "Hoàng huynh đã nói tất nhiên là được." Nghe vậy, Đồ Diệc Kinh dường như rất cao hứng, vội xoay người hướng thái giám nói: "Mau đi mời công chúa tới đây!" Ta hồ hững, Đồ Diệc Kinh làm sao biết, chuyện mà hắn cho là tốt lại khiến Bất Nhân tổn thương. Chỉ là Bất Nhân thiện lương, nhất định sẽ không nói ra, quyết không nói

ra.

Ta cũng sẽ không nói, ta biết rõ, nếu nói ra, sẽ khiến đại ca kính yêu của hần thương tâm, như vậy chính hần lại càng thêm thất vọng.

Bốn người ngồi quanh bàn đá, không khí trầm trầm, có chút không tự nhiên.

Ta và Khinh Ca liếc mắt nhìn nhau, ta biết nàng nhất định có lời muốn nói với ta, nhưng vì ngại Đỗ Diệc Kinh mà không tiện mở miệng. Ta hướng nàng khẽ lắc đầu một cái, ý nói ta đều hiểu.

Ta là chị ruột của nàng, nàng yêu ta.

Nhưng hần là phu quân của nàng, nàng yêu hần. Bất kể là thể loại nào, đó vẫn đều là yêu.

Ta hiểu, đó là loại cảm giác mơ hồ, khó nắm bắt, nhưng người vẫn luôn muốn vững vàng bắt được, không bao giờ buông tay. Sau khi ta phân li với nàng, nàng đã trải qua những chuyện gì, ta rõt cuộc vẫn chưa đủ dũng khí để hỏi.

Ta đã từng trải qua vô số chuyện, sao có thể không hiểu.

Cung nữ bước lên rót trà, Đỗ Diệc Kinh cầm chén trà ngửi ngửi một cái, chỉ thấy hần hơi nhú nhú

lông mày. Cung nữ thấy vậy, sợ hết hồn, vội cup
mắt xuống. Để chén trà xuống, hấn tùy ý mở
miệng: “Đổi bầu khác, lá trà phải ủ lâu một chút,
Vương gia uống không quen.”

“Dạ, nô tì đi ngay!” Cung nữ đáp một tiếng, vội vã
đi xuống.

Còn hai người khác lại tới, thu dọn ấm chén rồi lui
xuống.

Ta chợt nhìn Bất Nhân một cái, hấn vẫn cười
nhạt, gập cây quạt lại, đặt lên bàn, nói với Đồ
Diệp Kinh: “Nhiều năm như vậy, không ngờ
hoàng huynh vẫn còn nhớ rõ.”

Hấn để một tay lên đầu gối, nắm chặt thành nắm
đấm, bàn tay run lên kịch liệt. Edit: Linh nhi

Beta: Leo & Ver

Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại Diệp Tiên
Cốc - <http://tjkerbell.com>

Đúng thế, ai có thể nói hấn không cảm động chứ?
Hơn nữa lại ở trong một gia đình đặc biệt như vậy.

Chương 172: Hắc Hôn Ta (4)

Đỗ Diệc Kinh khẽ cười và nhìn ta đầy thâm ý, nói: “Đệ thích cái gì, ghét cái gì, hoàng huynh đều nhớ kỹ.”

Rõ ràng là hắc đang ngầm cảnh cáo ta đừng mơ tưởng đem đệ đệ bảo bối của hắc trốn khỏi cung, nếu không sẽ không tha cho ta. Đường như Bất Nhân nhận ra điều gì đó nên ngoái đầu lại nhìn ta, còn ta thì chỉ biết nhìn hắc cười gượng.

Lúc này, thái giám dẫn Diệc Hình tới. Nàng bước vào trong đình cúi người hành lễ với Đỗ Diệc Kinh và nói: “Bái kiến hoàng huynh, Ly tỷ tỷ.”

Sau đó, nàng xoay người hướng về phía Bất Nhân mỉm cười kêu: “Hiên ca ca” rồi ngồi xuống cạnh hắc. Bất Nhân thu lại vẻ mặt miễn cưỡng khi mới gặp nàng lần đầu và tỏ thái độ ôn hòa, khách khí cười với nàng một tiếng: “Đó là cách xưng hô hồi nhỏ, giờ trưởng thành rồi, gọi ta là hoàng huynh đi.”

Nghe vậy, biểu cảm trên mặt Diệc Hình trở nên lúng túng, hơi nghiêng mặt nhìn Đỗ Diệc Kinh, giống như đang muốn hỏi ý của hắc thế nào. Ta bắt đầu đi thờ dài, cái gì nàng cũng phải hỏi qua hắc sao? Aiz, cũng thật ủng hộ bộ dáng giống Diệc Hình như đúc kia. Đỗ Diệc Kinh thoáng nhìn Diệc Hình một cái, nhưng cũng không nói gì.

Trà mới và các loại điểm tâm cùng được mang lên. Tuy cùng ngồi quây quần nhưng mỗi người lại đều mang tâm tư riêng. Uống xong chén trà, Đỗ Diệc Kinh hướng Diệc Hình nháy mắt một cái, liền thấy nàng ta cười, quần lấy cánh tay Bất Nhân, dịu dàng nói: “Hiên...hoàng huynh, Hình nhi dẫn huynh đi xem vật này nha”.

“Hình nhi?” Hắc nhíu lông mày, đôi mắt đẹp ánh lên nét cười. Bỗng Đỗ Diệc Kinh nói: “Đệ đi đi, để ta và ái phi ở đây bồi Loan Phi cô nương một lát, chờ đệ quay lại.”

Nghe vậy, đáy mắt Bất Nhân dần dần lộ ra ý phòng bị, đứng dậy nói: “Vật gì đây, hay là Loan Phi cô nương cùng đi xem”. Hắc nói xong, liền cúi người kéo ta. Ta biết hắc không yên tâm, sợ Đỗ Diệc Kinh sẽ làm gì ta. Nhưng theo trực giác của mình, ta biết hắc có rất nhiều cách để hại ta, không nhất định phải là ngay lúc này mà lại còn kiềm li do này nọ. Ta đoán Đỗ Diệc Kinh muốn nói chuyện gì đó với ta. Mỉm cười nhìn Bất Nhân, nhưng hắc vẫn không yên lòng, kiên quyết mang ta theo cùng.

Cuối cùng Đỗ Diệc Kinh cũng phải đứng lên, mở miệng nói: “Ta đảm bảo lúc đệ trở về, Loan Phi cô nương vẫn ở đây không một chút sút mẻ, quân tử nhất ngôn, đệ còn không mau đi theo Diệc Hình?” Hắc cũng đã nói đến thế, Bất Nhân không còn nói được gì, chỉ cảm thấy có chút xấu hổ, vẫn là đại ca thương yêu hắc. Ta đẩy nhẹ hắc, Diệc Hình cũng vừa lúc kéo hắc, rốt cuộc thì hắc cũng âm ừ đi theo nàng.

Đội hai người họ rời đi, Kinh Ca đứng dậy, nhìn Đỗ Diệc Kinh nói: “Hoàng thượng...”, hắc liếc nàng, ý bảo nàng không cần phải nói tiếp, lại nhìn ta và làm tư thế xin mời, cười nói: “Trẫm và người nói chuyện riêng một lát.”

“Hoàng thượng!” Kinh Ca khẩn trương kéo ống tay áo hắc. Hắc không vui nhíu mày, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ các người đều cho rằng trẫm là sai lang hổ báo sao?” Kinh Ca nhất thời cứng họng, nhìn hắc rồi lại nhìn ta.

Ta mỉm cười trấn an nàng, xoay người bước ra phía trước. Đỗ Diệc Kinh cũng theo sau, vừa đi vừa nói: “Các người và Ly phi nương nương đợi ở đây, không có lệnh của trẫm, không được phép đi theo.”

Kinh Ca muốn tiến lên, liền bị cung nữ ngăn lại, nói: “Nương nương, chúng ta chỉ nên...chỉ nên đợi ở đây thôi.”

Đỗ Diệc Kinh đuổi hết tất cả cung nhân cho nên đoạn đường phía trước cũng chỉ có mình ta và hắc. Ta ngầm nghĩ rồi dừng chân lại, quay đầu nhìn hắc. Sắc mặt hắc lạnh nhạt, đứng thật lâu ở trước mặt ta rồi mới chậm rãi mở miệng: “Trời xui đất khiến người đến Biên Quốc, làm Diệc Hiên trở nên vui vẻ. Ta thiên tính vạn tính đều suy xét, lại không không ngờ đệ ấy coi trọng người như vậy!”

“...” Ta muốn mở miệng liền thấy hắc giơ tay lên ngăn lại.

Ta hơi kinh ngạc, chợt nghe hắc cười một tiếng, mở miệng nói: “Trẫm là Hoàng đế Biên Quốc, con dân và đệ đệ đều quang trọng như nhau. Người cũng thấy, khắp nơi này đều là sa mạc khô cằn, nếu như muốn bách tính có cuộc sống khấm khá hơn, chắc chắn phải tìm một vùng đất mới. Đại Tuyên từ xưa tới nay vốn vô cùng giàu có sung túc, lại ngay sát biên giới, chúng ta từ đời Thái Tổ Hoàng đế đã muốn xâm chiếm. Đến đời của trẫm, tất nhiên cũng không ngoại lệ.”

Trông hắc căng thẳng, đột nhiên nhìn ta: “Cho nên trẫm nhất định sẽ không buông tay. Trẫm muốn Diệc Hiên sống cho nên sẽ không thả hắc đi nữa. Mà trẫm cũng cho người biết, đừng nghĩ đến việc chạy trốn, đệ ấy không trốn được, người cũng sẽ không trốn được.”

Ta cố gắng trấn tĩnh, mở miệng nói: “Hoàng thượng nghĩ sai rồi, ta cũng không muốn đi cùng hắc. Chẳng qua là, ngài có nghĩ tới hay không, Biểu ca ta hôm nay cùng Quân Lâm giao chiến, ngài muốn hắc đem một nửa lãnh thổ cho bách tính Biên Quốc thì có khác gì thất bại đâu? Lần này ngài lấy ta ra uy hiếp, chỉ sợ cũng gặp khó xử mà thôi.”

Nghe vậy, hắc chẳng những không tức giận mà còn lớn tiếng cười. Ta không hiểu nhìn hắc, không lẽ ta nói sai gì sao? Hay hắc thật không muốn bắt ta để uy hiếp Quân Ngạn?

Hắc chợt quay đầu lại nhìn ta, lớn giọng nói: “Trẫm muốn một nửa đất đai của hắc thì có ích lợi gì? Trẫm muốn mạng Quân Lâm, còn muốn cả một nửa giang sơn Đại Tuyên!”

Ta chán động nhìn hấn, hấn nói gì?

Một là mạng Quân Lâm.

Hai là một nửa giang sơn Đại Tuyền... Cho nên hôm đó, lúc cùng cô cô hợp tác, hấn cùng lắm chỉ được vài tòa thành trì mà thôi.

Thì ra hấn vốn khinh thường, không ngờ dã tâm của hấn lớn như vậy.

Ngay từ đầu, ta nên nhìn ra từ hai chữ “võn vẹn” kia.

Lòng ta vẫn chưa hết chán động, hấn bước nhanh đến phía trước, bóp chặt cổ tay ta, lạnh lùng nói: “Đây là ý muốn ban đầu của trẫm, chỉ là, ngàn vạn lần không tính đến cục diện hiện nay. Lấy sông làm biên giới, chia đất ra mà trị? Nực cười. Huynh đệ bọn họ chia đều thiên hạ, liền cho rằng từ đó sẽ thái bình sao? Ngươi không phải là nữ nhân hấn yêu mến sao? Trẫm muốn thử một chút, hấn đến tột cùng là có bỏ được hay không bỏ được.”

Ta dùng sức muốn rút tay ra, nhưng căn bản là không thể.

Hấn cười: “Giữa giang sơn độ cùng mỹ nhân, nếu hấn thật lòng yêu ngươi, chắc chắn sẽ chọn ngươi. Trẫm làm như thế, cũng là giúp ngươi dò xét hấn, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

Hay cho một câu nhất cử lưỡng tiện!

Ta cười lạnh nói: “Giống như lời Hoàng thượng nói, đối với ngài, thần dân và đệ đệ đều quan trọng như nhau. Đối với Biểu ca ta mà nói, thì cũng giống như nhau.”

“Không giống nhau!” hấn quả quyết phủ nhận, tiếp theo lại nói: “Huynh đệ Trẫm máu mủ ruột thịt mà huynh đệ Ngạn Vương hấn lại là kẻ thù giết mẹ. Về tình về lý, bọn họ phải giết lẫn nhau.”

Ta nghe xong lời của hấn, cả người bỗng một trận lạnh lẽo, thân thể không ngừng run rẩy. Vì sao hấn yêu thương Bất Nhân như vậy, xem như bảo bối hận không thể ngậm trong miệng, nhưng lại có thể thốt ra những lời này?

Môi ta run rẩy, không biết còn có thể nói gì.

Hấn ngưng mắt nhìn ta, một hồi lâu, chợt nhỏ giọng hừ một tiếng. Cuối cùng buông bàn tay đang bóp chặt tay ta, quay đi, chấp tay sau lưng.

Hấn đột nhiên không nói, ta không biết rốt cuộc hấn có ý gì. Ta lúng túng đứng yên, không biết làm sao cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Không Làm Quân Cờ Của Vương Gia: Bỏ Phì Lại Khó Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.